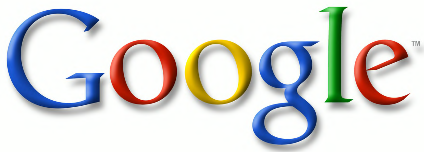

VE RI
TAS

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

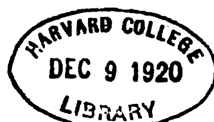
REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XI.

Dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1530—1532.
Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského z let 1507—1519.
Listy paní Perchty Lichtenšteinské z Rosenberka 1440—1475.
Sněmy moravské z let 1515—1527.
Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1509—1529 s dodavky.
Registra soudu komorního z let 1500—1501.

V PRAZE 1892.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

HARVARD COLLEGE
DEC 9 1920
LIBRARY

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.

Vydává **František Dvorský.**

(Čísla 1 až 210 z let 1508—1520 tištěna jsou v díle VII. str. 1—200, čísla 211 až 431 z let 1520—1526 v díle VIII. str. 161—320, čísla 432 až 600 z leta 1526 od 3. března do 11. září v díle IX. str. 1—120, čísla 601 až 774 z let 1526—1528 v díle X. str. 121—240.)

775.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že psaní jeho králi odevzdal; o sjezdu krále Ferdinanda s knížetem Saským v Litoměřicích ꝛc.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Léta božieho M°V^C^XXX°. Toto jsú registra léta téhož čtvrtá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od pondělieho před sv. Petra naštolování ꝛc [21. února].

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Kteréž jste mi psaní učinili a při tom list k králi JMti poslali, toho jsem JMKské dodal, a ráčil se JMKská k tomu milostivě postaviti; nežli chci o odpověď rád připomínati, aby mohla býti skutkem milostivá, jakož se tomu naději a mou v tom péčí a pilností nemá sjíti.

Posla vašeho nezdálo mi se nyní žádného zdržovati, a jeden byl by snad již u vás býti mohl, kdyby byl z kancelláří vypraven, ješto jsem vám také něco po něm psal, ale již neviem, mnoho-li ten posel prvé před tímto přijde; a když budu mieti o vaši věc, což se peněz dotýče, odpověď, chci vám to po svém poslu oznámiti. Také, pane švagře muoj milý, jakož jste mi psali, což se toho statku dotýče, na kterém vám král JMt nápad dáti ráčil: i poněvadž na tom i na jiném statku dluhové

jsú pozuostali, o tom držím, že jest spravedlivé, aby také z obojieho statku to placeno bylo, a jestliže k takové věci budu povolán, budu se věděti k tomu kterak přimlúvati. A co se dotýče toho sjezdu v Litoměřicích krále JMti s knížetem Jiřiem Saským: i jest mi praveno, což se věcí českých dotýče, že jest toho všeho odloženo na tento nynější sněm, jakož se již lidé k tomu sněmu do Prahy tyto dny sjieždějí. Odsud neviem co zvláštně nového psáti, dokudž se ještě sněm nezačel, a z Uher také nic tak zvláštnieho neslyšeti; než tomu jest rozuměti, že tohoto času spíše nám tam ubývá nežli přibývá, ale muože buohdá zase lépe býti, poroučíce se pánu Bohu, abychme rozumu užievali k dobrému JMKské a těchto zemí. Jakož jste mi také psaniem připomenuli, což se Bachtle dotýče: i o tom jsem vám také prvé psal a po prvniem poslu to psaní poslal. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí před sv. Petra naštolováním léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, lantfoitu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

776.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat, že teprv dnes na oběd k němu přijede.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Byl bych k vám včera rád doluov jel, ale byl jsem při králi JMti dlúho, že jsem tepruva po západu slunce do svého domu přišel a teprv potom večeřel; než budu-li moci dnes, rád bych k vám doluov k obědu jel, leč bych čím zvláštniem při JMKské byl zaneprázdněn, ješto co by bezelstně přišlo, té jsem naděje, že sobě toho neráčíte obtiežiti, pane ujče muoj milý. A s tím rač vám pán Buoh dáti dobré a šťastné jitro i mnoho jiných časuov. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, najvyššiemu panu sudiemu dvorskému královstvie Českého ɔc.

777.

Žádá Kryštofa z Švamberka, aby ho při Václavovi Bezdružickém z Kolovrat omluvil, že k němu na oběd přijeti nemůže.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád bych dnes k obědu ku panu sudiemu najvyššiemu dvorskému doluov jel, jestliže mi v tom něco jiného nepřekazí, nějaká jednání při králi JMti, a také měl bych dnes při úřadu svém súditi a rád bych se pokřiku uvaroval ɔc: pak kdyby to mohlo býti, byl bych toho vděčen, abych mohl té jiezdy prázden býti, nebo také nejsem velmi k jiezdě spuosoben, a správu

mám, že pan sudí má jiných dosti hostí; i žádám, račte s ním o to rozmluviti, mohl-li bych doluov nejezditi a na čem zuostanete, žádám vás, že mi to oznámíte. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystofovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

778.

Rychtáři a konšelům městečka Husince, že svoluje, aby Václav syn Daníkův svědomí vydal dceři Štrabochově z měst Pražských.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Housinští milí. Oznámeno jest mi, že jest vám psaní učiněno od pánuov Pražan, což se dcery Štrabochové dotýče, že by potřebovala k nějakému svědomí Václava, syna Daníkova tu od vás z Husince: i k tomu jest má vuole, aby tento čtvrtek anebo v pátek najprvé příští dopoledne v Praze byl a čehož jest v pravdě vědom, aby to seznal a svědčil, jakž jest, podle práva. I to jemu oznamte, aby se tak zachoval. Datum ut supra.

Opatrným rychtáři a konšelóm městečka Husince, věrným milým.

779.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka v příčině ztížnosti Markety Bláhové do kšaftu někdy manžela jejího.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomučtí milí! Vězte, že jest na mne vzneseno jménem Markety, manželky někdy Bláhy soukenníka z Nepomuka, jakú má obtížnost při tom kšaftu, kterýž jest on Bláha učinil, že by se jí při tom něco ukrátilo, a že by to kšaft nebyl pořádný ani podle vašich vajsad dostatečný, prosíce mne v tom za spravedlivé opatření: i aby se v tom žádnému ukrácení nestalo, zdá mi se, abyšte toho kšaftu nepospiechali tvrditi, až by se to dostatečně rozvážilo, jestli dobrým pořadem udělán, a také má-li ona, jeho žena jmenovaná, k čemu jakú spravedlivost, nač se táhne, aby také toho užiti mohla, jestliže se to vyhledá, že by k čemu spravedlivost měla. I protož tuto mú vuoli vědúce, tím se spraviti muožete, aby spravedlivost na svém místě byla postavena, a tak aby se to vyhledalo, stal-li by se při tom kšaftu Bláhovi jaký nepořád; neb i to jest mi oznámeno, že by ten kšaft pečetí toho městečka Nepomuka nebyl stvrzen za jeho živnosti, ani také že jsú snad ty osoby při toho kšaftu spisování nebyly tím pořadem, jakž vaše vajsady a obdarování ukazuje, ješto i pro potomní věci jest potřebí to všecko dostatečně rozvážiti a spravedlivě opatřiti. Datum ut supra.

Opatrným purkmistru, rychtáři a konšelóm městečka Nepomuka, věrným milým.

780.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hejtmanu na Zelené Hoře, v příčině kšaftu soukeníka Bláhy Nepomuckého, o vykradení kostela ve Vrčanech, o obnovení obecních starších v Nepomuce ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Jakož jsi mi poslal přípis kšaftu Bláhy soukeníka i také sepsání žádosti jeho ženy, jakú při tom obtížnost má, tomu jsem všemu porozuměl; i co o to Nepomuckým psal jsem, teďt to posélám, i kaž jim to psaní dáti a poruč je i před sebú přečísti, aby mohl to téhož Bláhy ženě oznámiti, aby se v tom věděla ona čím spraviti. A také to mé psaní mohou oni Nepomučtí ukázati tomu anebo těm, komuž jest on Bláha statek svuoj kšaftoval, a to proto, aby jedni jako druzí věděli, ktož má k čemu spravedlivost, že jest ta má vuole, aby v tom byli slušně opatrováni a při tom aby se také zachoval ten pořad podle jejich Nepomuckých obdarování, a z něho aby nebylo vystupováno pro budúcí zmatky a nesnáze, ač jestliže by kto podle toho obdarování se nezachoval.

Jakož jsi mi psal, jaká jest se škoda při kostele zlodějstvem na Vrčieni stala: tomu jsem nerad, a poruč se na to ptáti, mohli-li bychme se koho vinného doptati, neb bych té věci nerad lechčil; a bylo-li by co toho zastaveno v Praze mezi židy, také chci poručiti na to se ptáti. Což se také dotýče obnovení konšel a obecniech staršiech učinění v Nepomuce: i ještě jest o tu věc na mne žádný nic nevznášel, než bude-li co na mne toho vzneseno, budu věděti co na to za odpověď dáti. Také, což se pana Viléma Klenovského dotýče, co jsi mi o to psal: i bude-li zde v Praze, chci s ním ještě o to mluviti; pakli by nechtěl k slušnému se mieti, ač té naděje nejsem, proto ten jest muoj úmysl, abych svých poddaných v spravedlivosti neopúštěl.

Jakož jsi mi také psal, což se dotýče toho Vaňka, kterýž sedí, i druhého, kteréhož jsi vsaditi dal: i co budeš mieti s nimi činiti, chciť to brzo oznámiti a zatiem se snad doptáme, kto jest tu škodu v Vrčeni učinil; než mně jest poněkud divné, kterak jest to pobráno, když žádným zámkem hnuto není; i slušelo by se také na tu věc ptáti těch, kteříž jsú klíče od těch zámkuov měli. Také jakož jsi mi psal, což se tvé služby pozuostalé a dluhu při králi JMti dotýče: i coť bych mohl v tom prospěti, rád bych učinil, než za to mám, že pro tu věc bude tebe samého zde potřebí, jakož bude to moci býti toho času, když bych tebe s Strojetickými slyšel, a jsúť zde nyní obadva; pak který by to den před suchými dny mohlo býti, chciť to oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře.

Psal jest mi Jan, písař Zelenohorský, o svú některú potřebu: i pověz jemu ode mne, že chci o to rád mluviti s panem Adamem z Šternberka, když zde v Praze bude.

781.

Václavovi z Pythy, purkrabímu na Blatné, v příčině nějakého vězně ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 22. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Což se dotýče toho člověka od Rožmitála, kterýž sedí, a otce jeho, jaká se jemu příhoda stala: o tom také prvé viem; než poněvadž, tak jakž mně se zdá, ten člověk sedí spravedlivě a snad otec jeho toho jemu pomáhá, aby pravdy nepověděl, a protož nezdá mi se toho, jako sedí, na tento čas na rukojmie dáti, a protož ať předse sedí, dokudž k tomu nedám povolení, anebo syn muoj; než jestliže chce pravdu pověděti, ještě by se jemu slušná milost stala. Jakož jsi mi také psal, což se paní Elšky Uzenské [sic] dotýče a ryb, kteréž jest do Březnice prodala: i zdá mi se z některé příčiny, aby toho bylo nyní tak ponecháno, nebo pro malý odtah že se tiem něco prodlie, neznám v tom její škody. Posélám teď některé služebníky a dvoje vozníky na Blatnú, než mají zase s manželkú syna mého přijeti, jakož oznámíť to šíře Cabicar. Dán na hradě Pražském v uoterý na den sv. Petra naštolování léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

A posélámť tři tůny herynkuov, a čtvrtá tůna herynkuov má býti na Zelenú Horu, a také posélámť tůnku makového oleje a tři tůny oleje semenečného.

782.

Purkmistru a radě města Velvar, aby žida, jenž se na vyšší právo volal, z vězení na rukojmě propustili.

Na hradě Pražském 1530, 23. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Velvarští milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznesl Izajáš, žid Velvarský, že má smlúvu s Jiříkem Přiebským z Slaného před Klementem pekařem, toho času purgmistrem u Velvařiech, a Barthošem rychtářem o summu XXXI ß XL gr. na míš., a že byšte vy témuž židu nalezli, mimo tu smlúvu a jeho dobrovolné svolení a přiznání, za všecko toliko vzíti XVIIII ß míš., a že on žid podle práva odvolával se k vyššiemu právu rozeznání, a že jste jemu toho přieti a dopustiti nechtěli, nežli že jste jeho do vazby i s přietelem jeho, kterýž s nimi stál, vzíti rozkázali; a že jest vás při tom žádal i s tím svým přietelem za prodlení do dvú nedělí, že by o to ke mně chtěli, a že jste jim toho přieti nechtěli. I proč jste toho jednoho ani druhého dopustiti nechtěli, oznamte mi to bez meškání; neb toho v paměti nemám, aby to kdy prvé za mne u vás bývalo, ktož jest se na vyšší právo volal, aby jemu nemělo býti dopúštěno, a kto by ke mně chtěl, aby jemu mělo býti toho bráněno. Což se pak těch židuov dotýče, již jich na tento čas vazbou neobtěžuojte, než na rukojmě

je dajte pod slušný základ na postavení do středopostí najprvé příštieho; a v tom času, když tomu šíře od vás vyrozumiem i také od nich, co v tom bude mého úmyslu a vuole, nebude vás tajno; nebo na tom jsem, abych každého, pokudž mi náleží, v spravedlivosti opatroval. Dán na hradě Pražském v středu u vigilji sv. Matěje, apoštola božieho, léta ꝛc XXX°.

Opatrným purkmistru a radě města Velvar, mně milým.

783.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic v příčině jeho jednání s Strojetickými.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Což se tebe a Strojetických dotýče, mluvil jsem s nimi s oběma o to jednání mezi tebú s nimi, ale ještě jsem s nimi na tom nezuostal, který by den to konečně býti mělo a mohlo; než na který by den konečně mohlo by se o ty věci jednati, chciť to při jiném poselstvie oznámiti. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Matěji, apoštolu božiem, léta ꝛc XXX°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hejtmanu mému na Zelené Hoře ꝛc.

784.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka o jich sporu s panem Horčicí.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomučtí milí! Jakož jste mi psali, což se pana Horčice a toho Pražáka, člověka jeho, a gruntu vašeho dotýče: i již jest on zde v Praze, a chci s ním o to tak jednati, pokudž by za slušné bylo, aby se v tom vaší spravedlivosti neukrátilo, a potom vám tu věc oznámiti, na čem to bude postaveno. Datum ut supra.

Opatrným purkmistru, konšelóm i všie obci městečka Nepomuka, věrným milým.

785.

Janovi z Kolovrat v příčině práva vedení na některé rukojmě pro Joachima Malzouna ꝛc.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane bratře muoj milý, psali, což se práva vedení na některé rukojmie, kteréž jste mi zejména oznámili, pro pana Joachyma Malzouna dotýče, žádajíce práva dopomožení: i pokudž jest za právo, chci se tak zachovati, neb i někteří jiní o věc k tomu podobnú jsú mne žádali, toliko jsem toho odložil po tomto sněmu, poněvadž se ještě drží. A rač

dáti pán Buoh všemohúcí, pane bratře muoj milý, nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

Což se jednání mého s panem Malzounem na Krupku a na Teplici frejmarku dotýče s Sycovem: i již jest na tento čas z toho jednání předešlého sešlo.

786.

Václavovi Bublovi z Meziklasí v příčině jeho jednání s Hlavenskými; peníze od knížete Karla Minsterberského že ještě neobdržel.

Na hradě Pražském 1530, 28. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený přieteli milý! Jakož jsi mi psal, což se tebe a Hlavenských dotýče: i k tomu svoluji, aby se toho odložilo do středy druhé postní; též také k tomu se chci přičiniti, aby na ten čas bylo o to jednáno, což se pana Markvarta Frycka a pánuov Pražan dotýče, též i což se dotýče paní Dubecké ɔc. Nebo, pokudž bych mohl, rád bych ty všecky věci k místu a k konci přivedl. Dán na hradě Pražském v pondělí masopustní léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce panu Václavovi Bublovi z Meziklasí a na Hlavně, příteli milému.

A což se dotýče knížete Karla, psalť jest mi, že peníze brzo pošle, ale ještě mi nic neposlal, než naději se, že o těchto suchých dnech anebo brzo potom něco peněz od JMti bude.

787.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka, že je s panem Horčicí narovná.

Na hradě Pražském 1530, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomučtí milí! Což se toho Pražáka, člověka páně Horčicova, dotýče, kterejž na gruntu vašem nyní jest: i byl jest zde v Praze Horčice, ale pro mnohá zaneprázdnění nemohl jsem toho s ním na konci postaviti, a také zdá mi se, že jest k tomu některých z vás potřebí. I protož zdá mi se, abyšte toho tak v dobré míře pozanechali, a když buohda na Blatné budu, chci vás k sobě obeslati a naději se, že to na slušném místě a konci postaviem. Dán na hradě Pražském v středu první v puostě léta ɔc XXX°.

Opatrným purgmistru a konšelóm městečka Nepomuka, věrným milým.

788.

Žádá knížete Karla Minsterberského, aby mu povinné peníze odvedl.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Osvícené kníže, pane pane mně přízniveј, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti

věrně přál. Jakož VMt jste ráčili některé služebníky své do Prahy poslati, jakož také skrze ně dodán jest mi list od VMti na ně věřicí; než při tom neráčili jste mi žádných peněz poslati, ješto jest mi to s podivením, že mi tiem tak dlúho prodlévati ráčíte a zvláště mimo to přiřčení a ubezpečenie, kteréž jste mi ráčili v Budějovicích Českých učiniti, ješto byl jsem se na to ubezpečil i některé jiné. Ale poněvadž se tomu dosti od VMti nestalo, někteří se ke mně o to domlúvají, ješto v pravdě, abych k tomu skrze VMt měl přijíti, nebyl sem té naděje k VMti; neb za mé povolnosti, kteréž jsem VMti rád činil i s mú škodú, jiné jsem se a příjemnější odplaty nadál; jakož také těm služebníkóm VMti, kteříž mně listu věřicieho dodali, šíře jsem to předložil, neb na takové listy a poselstvie lidé nechtějí vspoléhati a k nim viery přikládati, což se pravdou nestvrzuje, a to se již více nežli jednú přitrefilo a shledalo. Pak ještě bych VMti nerad ublížil, ač mne k tomu potřeba nutí své spravedlivosti neopúštěti; prosím VMti, račte mi tomu dosti učiniti a jistý čas oznámiti, abych mohl k tomu poněkud vieru přiložiti; a pán Buoh rač dáti, abyste mi to ráčili brzo skutkem vyplniti bez dalšiech odtahuov, abych mohl někdy také to říci, že jest se to v pravdě tak stalo, což jest mi od VMti častokrát připovídáno bylo. Odpovědi brzké žádám. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před přenesením sv. Václava léta ꝯc. XXX°.

Osvícenému knížeti, pánu, panu Karlovi, knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému a hrabí Gladskému, najvyššiemu hajtmanu Dolní Slezí a knížetstvie Velkého Hlohova ꝯc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

789.

Jindřichovi z Ochab, že mu chce v jednání o některé věci při králi nápomocen býti.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný příteli milý! Jakož jsi mi psal, oznamuje, žes o své některé potřeby králi JMti, pánu našemu milostivému, psaní učinili: i není mi oznámeno ještě nic o tom, neb pan Jan Litoborský, purkrabie kraje Hradeckého, nebyl nyní v Praze, nebo jest nemocen; než tohoť bych přál, aby své věci při JMKské dobře zjednal, a mohl-liť bych co v tom slušně také prospěti, rád bych to pro tebe učinil. Datum ut supra.

Uroz. a statečnému rytieři panu Jindř. z Ochab a na Velikém Polomi, příteli milému.

790.

Přechovi mladšímu z Čechtic, poněvadž povinných 50 kop gr. nyní mu dáti nemůže, aby si je v židech zjednal, že je zaplatí.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Přechu milý! Jakož by chtěl, ať bych 1 ſſ gr. dal: i když jsi se mnú o to mluvil, pověděl sem, že mi mají tyto dni penieze dávány býti, na kteréž sem

byl ubezpečen, ale ještě mi se tomu dosti nestalo, a kdyby mi dáno bylo, jistěť bych také rád dal. Pak aby znal, že bych tomu rád dosti učinil, k tomuto vuoli dávám, zjednaj sobě těch 1 ſſᵒ gr. českých v židech do dvú nedělí anebo do čtyř, a chciť to za tebe zaplatiti v tom času i s lichvou, kteráž by z toho slušně židóm dána býti měla. Nežli kdybych byl na to tak vysoce ubezpečen nebyl, tehdy byl bych se v tom jináče opatřil, abych tobě i jiným některým, komu dávati mám, to dáti mohl, co nyní dáti bych měl; ale již jest se to nyní přihodilo, čemu sem se byl v tom nenadál. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před přeneseniem svatého Václava léta ꝯc XXXᵒ.

Panu Přechovi mladšímu z Čestic ꝯc, příteli milému.

791.

Jindřichovi z Kolovrat o odložení sněmu, o vyhledávání v privilejích zemských a deskách věcí potřebných pro krále a království, o zprávách z Uher.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane bratře muoj milý, psali, připomínajíce předešlé psaní vaše, na kteréž jsem vám byl odpověď nedal, jsa ty časy mnoho zaneprázdněn, a také nic tak zvláštnieho nevěděl jsem vám oznámiti. A což se toho kněze, oč jste mi také prvé psali, ješto jest zamordován, dotýče: i byl jest ten hlas puštěn, ktož jest jemu to učinil, že by se to nepořádně stalo; ale na tom není dokonalý grunt, což v hlas bývá puštěno, nežli což se za spravedlivé podle práva uzná a nalezne.

Což se sněmu nynějšieho dotýče, jest jeho poodloženo až do pátku suchých dní [11. března]; a těchto dní vyhledávaly jsú se některé věci a vyhledávají ve dskách a v previlegiech [sic] zemských, které by JMKské, pánu našemu milostivému, a tomuto královstvie a stavóm v něm duoležité a potřebné byly. Také, pane bratře muoj milý, slyšeti jest z Uher i z Moravy, že by se Turci na škodu těchto zemí strojili a že by jich již drahně vtáhlo do Uher, čehož se lidé domnievají, že by se odtud obrátiti chtěli do Moravy anebo do Rakús; jakož také o to jsú zde poslové z markrabstvie Moravského a o k témuž podobnú věc i z Slezska, jakož když se lidé k sněmu zase sjedú, že o ty věci bude se dále a šíře jednati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi, jinak Albrechtovi, z Kolovrat a na Krakovci, panu bratru mému milému.

792.

Bedřichovi purkrabímu z Donína v příčině sporného lesu.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se těch některých ruoznic dotýče,

o kteréž jsme se poddali na pana komorníka najvyššieho *) a na pana Kundráta z Krajku a na Mladém Boleslavi k přátelskému jednání: toho při tom nechávám, neb toho úmyslu k vám jsem, chtěje s vámi v dobrém sousedstvie dobré přátelstvie zachovati, takovéž naděje jsa k vám. Pak což se dotýče toho lesu anebo dřieví v kněžském posekaného: jestliže to vám anebo faráři do Lyské [sic] náleží, toho nyní nevykládám, než nechávám toho na prostředku; poněvadž při jiných věcech mají nás o to rovnati jmenovaní páni a přátelé. Než, pane a přieteli muoj milý, poněvadž ten les dotčený jest k mé potřebě posekán, žádám vás, že v tom nebudete překážky činiti, že jsem jej poručil odtud pobrati, to což jest jeho posekáno, neb již dělníky mám na hotově, k čemu toho dřieví potřebuji; nežli jestliže se to nalezne skrze jmenované pány a přátely, že vám ta věc náleží, chci vám to dřieví rád podle slušnosti zaplatiti. Pakli by to náležalo jmenovanému faráři anebo k kostelu v Lysé a to se spravedlivě vyhledalo, též bych učiniti chtěl, aby se v tom žádnému ukrácení nestalo. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Frydrychovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu přieteli mému milému.

793.

Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, o posekaném dříví v lese, o kterýž má spor s pánem z Donína.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Posílámť teď list, kterýž jsem panu Frydrychovi Donínskému psal, spuosobem přátelským při tom jemu oznamuje, že jsem poručil to dřieví posekané pobrati a svézti, kteréž jest v kněžském posekáno, totižto k mé potřebě, a komuž bude náležeti ta spravedlivost, když se to rozezná, že se také v tom chci spravedlivě zachovati k němu anebo k faráři a k kostelu Lyskému ɔc. I pošli jemu ten list ode mne a poruč poslu, ať odpovědi žádá; a co mi odpíše, odevři ten list a přečti, a poznáš-li toho potřebu, pošli mi jej; a když by přišlo k braní toho dřieví k mé potřebě, tehdy neber více nyní nežli to, což jsi dal posekati, a zatiem snad o to budeme smluveni. Pak-li by mi on psal, ač té naděje nejsem, že by toho dřieví bráti brániti chtěl, tehdy prvé mi to psaní oznam, nežli by to dřieví bral. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, mému milému.

794.

Burianovi Ledeckému z Říčan, aby k sněmu přijel.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám

*) Jaroslav z Šellenberka a na Kosti.

rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Psaní, kteréž jste mi učinili, tomu jsem porozuměl. A znám to, že o dobré péči máte, a zdá mi se za potřebné, abyšte k tomuto sněmu o těchto suchých dnech zase přijeli. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Burianovi Ledeckému z Říčan a na Ledci, panu přieteli mému milému.

795.

Václavovi Kornuškovi z Vostrovařic v příčině vína, slanečkův ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 4. března. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kornušku milý! Kterýž jsi list synu mému poslal, ješto mně psal hajtman hor Lomských, tomu jsem porozuměl, jakož chci jemu na to dáti slušnú odpověď, když muoj syn na Blatnú pojede, jakož tím, dá-li pán Buoh, nebude se prodlévati. Také, jakož jsi psal ceduli, což se herynkuov na Velhartice dotýče, i také to opatřeno bude, když syn muoj na Blatnú přijede. A což se dotýče vína, kteráž jsú Houzkovi přivezena: i pojednaj o to, aby tím bylo prodleno až do příjezdu syna mého na Blatnú; neb když přijede, pošle tam k němu o to do Horažďějovic. Dán na hradě Pražském v pátek na den sv. Václava přenesení léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Václavovi Kornuškovi z Vostrovařic, mému milému.

796.

Janovi Zajíci z Hazmburka v příčině vyhledání privilegií na Hazmburce a jiných svobod stavu panského.

Na hradě Pražském 1530, 5. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní od vás jest mi dnes při „salve“ v kostele dodáno. Kdež mi, pane strýče muoj milý, oznamujete, kterak král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest vám psáti o privilegia, kteráž by na Hazmburce byla ɔc: i jestliže ještě jaké máte, mně se zdá za potřebné, abyšte jich pohledali a k tomuto pátku příštiemu na hrad Pražský poslali anebo s sebú přinesli, jakož zdá mi se v pravdě za potřebné, abyšte také na tyto suché dni postní v Praze byli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu po přenesení sv. Václava léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Což se pak dotýče těch privilegií, kteréž jste mi byli, pane strýče muoj milý, poslali ku potřebě stavu našeho, když jsme soud před králem JMtí s rytieřstvem měli, těch jest necháno při dskách zemských. A kdež jste mi také napsali, což se toho svolení mezi stranami sepsaného na papíře dotýče: i zdá mi se, že toho není

na tento čas potřebí, nežli toliko, zdá-li se vám, že byšte to dali přepsati a kdybyšte v Praze býti chtěli, že byšte to s sebú měli; nežli toho zápisu za krále Jiřieho učiněného od některých pánuov nezdá mi se potřebí sem posélati, ač proto i z toho se zápisu znáti muože, že stavové tohoto královstvie a osoby v nich při svých svobodách jsú stáli a jich se držieli. Jakož o tom nepochybuji, když by byla toho potřeba, že my i potomkové naši svobod našich spravedlivě se držieti máme a muožeme, a proto předse povinnost náležitú k JMKské, pánu našemu, zachovati.

797.

Posílá Janovi Pokstorfarovi 4 libry rtutě.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Pokstorfar milý! Teďt posélám IIII libry rtutu [sic], o kterýž jsi mi psal; a pravil mi pan Šváb, že jest I libra po XII gr. č. Dán na hradě Pražském v pondělí po přenesení sv. Václava léta XXX°.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi ɔc, mému milému.

798.

Janovi z Bezdědic, purkrabímu na Velharticích, že mu na půst vydána bude tůna slanečků.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Což se herynkuov dotýče, když pošleš k synu mému na Blatnú, když tam bude, budeť tůna herynkuov dána k tomuto postu. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

799.

Žádá guardiána kláštera Horaždějovického, aby kazatele do Blatné na půst odpustil.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Ctihodný otče gardiáne [sic] milý! Žádám vás, že kazatele, kterýž prvé na Blatné byl, anebo jiného, tam, aby tento puost kázal, odpustíte, i té jsem k vám naděje, že to pro mne učiníte. A zatím se také, dá-li pán Buoh, tam farářem a kazatelem opatřiem. Datum ut supra.

Ctihodnému otci gardianovi kláštera Horaždějovského, příteli mému milému.

800.

Posílá Přechovi ml. z Čestic jména těch, kteříž by pečeti k listu na svědomí přiložiti měli.

Na hradě Pražském 1530, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Přechu, přieteli milý! Teďt posélám jména sepsaná, kteříž by měli na svědomí pečeti k listu přiložiti; nežli mně by se zdálo, aby se také to vyrazilo z té

summy, cožť jsem prvé na ten dluh dal, aby zvláštní jistoty od tebe mně nebylo na to potřebí. Datum ut supra.

Panu Přechovi mladšiemu z Čestic ꝛc, přieteli milému.

801.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabímu na Blatné, v příčině uvězněných zlodějů ꝛc.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. snb rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se nějakého člověka mého a druhého Beneše Kalenicova dotýče, že by se nějakého zlodějstva dopustili a potom na rukojmě dáni byli, a potom znovu že by člověka oblúpili z Hajan, a proto že jsi je dal vsaditi: i oznámíť syn muoj, která jest v tom vuole má, co by dále s nimi činiti měl. A jakož jsi mi psal, což se tebe a Říhy písaře dotýče, i chci o to mieti rád péči, aby již ta věc mohla k místu a konci vám přivedena býti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

802.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic v příčině jeho vyjednávání se Strojetickými.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rausndorf milý! Což se dotýče tebe a manželky tvé a Strojetických, nemohlť jsem jistého času oznámiti, kdybych mezi vámi jednati mohl pro veliká zde zaneprázdnění; než již sem do Prahy přijeď, kdyžť se zdá, chci se k tomu přičiniti, abych mohl mezi vámi jednati; a zdá mi se čím dříve přijedeš, tím lépe, ač od Strojetických srozuměl jsem, že ještě do dvú nedělí zde v Praze pobudou. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře ꝛc.

803.

Mikulášovi z Rozsedl, že o kazatele i faráře se postará; syn Adam že na Blatnou přijede.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se faráře a kazatele dotýče: i o kazatele psal jsem do Horaždějovic, a o faráře také péči mám. A syn muoj rád by také brzo na Blatnú jel, než nějaká příčina ještě jeho zde zdržuje, ale proto na tom jest, což bude moci najdříve, aby na Blatnú jel, jakož i já rád bych to učinil, kdyby to bylo na tento čas možné. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ꝛc, mému milému.

804.

Bedřichovi purkrabímu z Donína v příčině sporného mezi nimi lesu a posekaného v něm dříví.

Na hradě Pražském 1530, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Odpověď na mé psaní, kterúž jste mi dali, porozumněl jsem jí; a v pravdě, což jsem vám psal, učinil jsem to tiem úmyslem, chtěje s vámi dobré přátelstvie a sousedstvie zachovati, pokudž na mně jest a bude, více nežli z potřeby; než nenadál jsem se takové odtažné odpovědi. A jakžkolivěk jest, bez ujmy každého z nás práva a spravedlivosti, chci dáti to dřieví otesati, tu kdež jest, než odtud jeho nebrati, až bychme o to, dá-li pán Buoh, rozmluviti mohli přátelsky, neb proto bych nerad, aby se tiem protahovalo, poněvadž mám tesaře na hotově, a zdá mi se, že sobě v tom nemáte co stěžovati; nebo ač jsme na přáteliech přestali, neznám, by takové přestání co této věci bylo na překážku ani kterého z nás spravedlivosti. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v uoterý po přenesení sv. Václava léta ͻc XXX°.

Uroz. pánu, p. Frydrychovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu přieteli mému milému.

805.

Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabímu na Lysé, v příčině sporu o les s Bedřichem z Donína.

Na hradě Pražském 1530, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabie milý! Což se pana Frydrycha Donínského dotýče, poněvadž sobě své věci vysoce nasazuje, také jistě svých nemíniem zlechčovati, k čemuž spravedlivost mám anebo v těch věcech měl bych. A toto věz, že jsem včera ve dskách dal sobě čísti, nač se pan Donínský táhne. I jest toho tento rozum: že stojí nějaké lések [sic] a při tom nějaké louky, i také o tom jest zmínka, co by tu mělo faráři Lyskému náležeti; než to-li jest ten lések, kdež jest sekáno, čili jaký jiný, na to se dostatečně vyptaj. A kterakkolivěk jest, posélámť teď list, kterýž panu Donínskému psal jsem, i pošli jej jemu ode mne, a co mi odpíše, to ohledaj. A toho psaní jest ten rozum, že bych chtěl dáti to dřieví tam v lese votesati, však odtud jeho neberúce do dalšieho o to rozmluvení ͻc. Pak co mi zase odpíše, tomu porozumíme, k čemu se v tom mieti bude. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, mému milému.

806.

Purkmistru a radě města Roudnice nad Labem v příčině poddaného.

Na hradě Pražském 1530, 9. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Jakož jste mi psali o Jiřieka Kartáka ze vsi Vesce, poddaného vašeho, že by měla mieti nějakú spravedlivost

Anna, manželka jeho, ve vsi Černuci, jakož z vašeho psaní tomu jsem šíře porozuměl: i ptal jsem se na to, maje najprv naději, že ta ves jest k úřadu purkrabstvie Pražského, ale není nežli k Buštěhradu, ješto jsem toho poručníkem a pan Vojtěch z Pernšteina, najvyšší hofmistr královstvie Českého, a pan Šebestian z Weytmille, a tak nám ta věc společně náleží; než poručil jsem úředníku na Buštěhradě na to se vyptati, a potom také chci to jmenovaným pánóm oznámiti a k tomu se přičiniti, abyšte od nás mohli na to slušnú odpověď podle žádosti vaší mieti. Dán na hradě Pražském v středu na suché dni postní léta ɔc XXX°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Roudnice nad Labem, přátelóm mým dobrým.

807.

Janovi z Bezdědic, že chce poddanému svému k právu dopomáhati.

Na hradě Pražském 1530, 10. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Což se toho člověka od Velhartic dotýče, jako holomek na jeho místě sem do Prahy přišel: i ač jsem poručil o to pilně jednati, ale nic jsem nezjednal, neb ti poručníci, nač se ten člověk muoj táhne, nechtí nic učiniti, pravíce, že by nebyli povinni, leč by k tomu právem připraveni byli. A protož jestliže ten člověk zná v tom svú spravedlivost a muože ji dovésti, a bude-li chtieti právem k tomu přistúpiti, tehdy chci v tom jeho rád neopúštěti, v čem by spravedliv byl. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před sv. Řehořem papežem léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

808.

Bohunkovi Kozojedskému z Kozojed, aby poddanému jeho v Strážově dluh zaplatil.

Na hradě Pražském 1530, 10. března. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený přieteli milý! Věz, že jest na mne vznesl Hans Ryšavý z Mnichova rodem, kterýž jest se pode mnú osadil, jakž mi oznámeno, v městečku Strážově, že jsi jemu dlužen VIIII zlat. rejn., na kterýž i list od tebe má. I žádám tebe, že jemu to již zaplatíš bez dalšiech odtahuov dle spravedlivosti, poněvadž již čas dosti dávní tomu dluhu jest. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Bohunkovi Kozojedskému z Kozojed, příteli milému.

809.

Jaroslavovi z Šelnberka, že k vlastní žádosti z úřadu purkrabství Pražského jest propuštěn; vybízí ho, aby do Prahy přijel.

Na hradě Pražském 1530, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče. Nadál jsem

se, že přijedete tento čtvrtek minulý do Prahy; ale poněvadž jste ještě nepřijeli, zdálo mi se vám toto psaní učiniti a k vám poslati, a toto, o čemž snad již víte, oznámiti, že, jakož za to mám, v paměti máte, že jsem od některých časuov na tom byl, abych z sebe úřad purkrabský složil a práce sobě umenšil. I rozvažoval jsem to s pilností a za slušné mi se zdálo, abych již to k konci přivedl a tiem dále neodtahoval, a zvláště poněvadž se to trefilo, že při přítomnosti krále JMti, pána našeho milostivého, nyní se trefil soud zemský i sněm. I mluvil jsem o to s JMKskou tyto dny minulé, za to prose, aby ten úřad ráčil ode mne přijíti, a poněvadž i nedostatky na svém zdraví mievám, již mne těch prací zbaviti. I již jsem to obdržel a zjednal, že včera z toho úřadu jsem propuštěn, a čehož jsem ještě někdy i za krále Ludvíka, slavné paměti, žádostiv byl, to jsem již nyní k místu přivedl; než proto JMKské a obecniemu dobrému tohoto královstvie rád slúžiti chci podle spuosobu svého, pokudž by mi náležalo anebo náleží. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu na den sv. Řehoře papeže léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Cedule panu komorníkovi. Muoj milý pane strýče! Rád bych vás brzo zde v Praze viděl i toho úřadu prázdného vám přál, jestliže byšte k němu náchylni byli a něco na se více práce vzíti chtěli, nežli nyní máte, jakož podle vašeho věku té naděje jsem, že byšte tomu dosti činiti mohli.

810.

Sestře své Beatrici z Kolovrat, že o její věc pilně jedná.

Na hradě Pražském 1530, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Oč jste mi ráčily psaniem připomenúti, to dobře v paměti jsem měl a mám a o to pilně jednám, a jestliže nebudu moci dnes, ale buohdá zítra, na čem to postaviem, chci vám to oznámiti. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

811.

Mikulášovi z Rozsedl, že úřad purkrabský již složil ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Psalť jsem nedávno, že z některé příčiny nemohl jest na Blatnú jeti syn muoj, a to proto, že manželka jeho něco zdráva není, ale jest naděje, že se brzo bohdá lépe mieti bude, jakož se již polepšuje z daru božieho; a psal sem také při tom tobě, že bych sám rád brzo na

Blatnú jel, i mínil sem to, že mám úmysl práce sobě umenšiti, jakož jsi ty prvé ode mne slýchal; pak již sem z sebe úřad purkrabský složil, nežli ještě něco pro sněm muším zde prodlíti, aby snad někto neřekl, že bych nechtěl dobrého krále JMti a obecnieho pomáhati jednati. Dán na hradě Pražském v pondělí po svatém Řehoři papeži léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ɔc, mému milému.

812.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, aby dobytky, kteréž Václav z Dobrovitova posílá, opatřil.

Na hradě Pražském 1530, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že Václav z Dobrovitova, úředník a služebník muoj, poséláť něco dobytkuov, jakožť o tom šíře píše, i také tento pacholek máť to oznámiti. I již to opatř, tak jakž na to náleží.*) Dat. ut sup.

Urozenému vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

813.

Purkmistru a radě města Plzně v příčině narovnání některých jich obyvatelův s Ondráčkem z Chynína.

Na hradě Pražském 1530, 15. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Jakož jste mi psali, což se Ondráčka z Chynína dotýče a těch obyvateluov vašich, kterýmž jest se škoda stala ɔc, ješto té škody jim jsem nepřál a nepřeji: než jmenovaný Ondráček těm všem věcem odpierá, že vinen není, nežli več jest se podvoloval, že jest to učinil služebníkóm mým k vuoli, a proto také, aby se toho umenšiti mohlo, abych o to starán dále nebyl, a že jest XXti ſſ̍ na míšensko dáti chtěl. Nežli vždy obmejšleje v tom vaše obyvatele a sousedy, již jsem sám od sebe pověděl, ač bez vuole a vědomí téhož Ondráčka, aby se k tomu ještě X ſſ̍ na míšensko přidalo; a protož mně se zdá, že by již sousedé vaši od něho to přijíti mohli a k jiným sobě cesty nezavierati, ač jestliže by slušně mohli odkud odjinud svých škod postiehnúti. Než kdybych znal to dokonale, že ten Ondráček vinen jest, nechtěl bych jemu toho lechce vážiti. A kteráž jsú vyznání učiněna, jemu se zdá, že jemu neměla by ke škodě býti a že on také, kdyby bylo podle práva před soudem zřízeným to slyšáno, mohl by tomu slušně odepřieti. Pak již v to dále nesahám, co by on odvésti mohl anebo nic, než k čemuž jsem jeho přivedl a k čemu v tom svolil, chtí-li vaši obyvatelé, kterýmž se škoda stala, na tom přestati, chtěl bych téhož Ondráčka k tomu přidržeti, aby tomu

*) Dne 16. března nařídil mu Zdeněk L. z R., aby tůnu herynkův na Velhartice poslal.

dosti učinil a to aby se tak vyplnilo, kterak jsem k vašim poslóm mluvil. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Řehoři papeži léta ↄc. XXX°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

814.

Janovi Holickému ze Šternberka, aby pro snadší věci své opatření do Prahy přijel ↄc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, o to jsem s králem JMtí včera ráno mluvil, neb prvé byla veliká jiná zaneprázdnění: pak toto mi JMKská ráčil poručiti vám oznámiti, že jsú zde rady knížat Saských, a že JMKská ráčí o to péči mieti, abyšte vy i jiní JMKské poddaní v svých spravedlivostech opatřeni byli, než že by JMti se zdálo pro snadší takové věci k místu a k konci přivedení, abyšte sami do Prahy přijeli; a mně se v pravdě též zdá, abyšte tak, pane a přieteli muoj milý, brzo bez prodlévání učinili. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Řehoři papeži léta ↄc XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ↄc, panu přieteli mému milému.

Srozuměl jsem, pane a přieteli muoj milý, že jste služebníku vašemu poručili, aby vás omluvil, jestliže byšte mi v čem nedopsali ↄc.: i nebylo potřebí té omluvy, nebo již prvé hajtmanstvie se mne sešlo a purgrabstvie jsem z sebe složil, neb netoliko dva úřady spravovati, ale i jeden, znal jsem, že jest mi již těžké.

815.

Mikulášovi z Rozsedl v příčině opatření zámku Velhartického, o příjezdu syna jeho na Blatnou ↄc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ↄc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se purkrabie Velhartického dotýče, kterak by nemocen byl, a že jsi tam Kornuška poslal, tomu jsem všemu porozuměl, i také že by on Kornušek zase rád doma byl, toho se dotazujiec, kterak by ten zámek Velhartice dále opatřen býti měl. I poněvadž na tento čas nic tak zvláštnieho nepokojného neznám, ani při pomezí v tu stranu, mně se zdá, ža Kornušek zase muože domuov jeti, a písaři, kterýž tu na Velharticích jest, že by se poručilo o zámku péči mieti, však v čem by bylo potřebí, aby se purkrabie dotazoval, poněvadž se lépe zase na svém zdravie má; pak-li by byla toho zvláštní potřeba, tehdy mohli by se někteří z městečka Velhartic na zámek vzíti a tu pobýti až do dalšieho opatření. A již také mám jiného purkrabí na Vel-

hartice na hotově k svatému Jiří, poněvadž tento odpuštění prvé vzal, jakož o tom také vědomost máš.

Což se dotýče mého příjezdu na Blatnú, o tomť jsem prvé něco napsal, že ještě tak spěšně přijeti nemohu, ač ty cesty obmejšliem, abych s boží pomocí již tiem častěji doma býváti mohl; a syn muoj byl by před téhodnem na Blatnú jel, kdyby byla nemoc na manželku jeho nepřišla, než má býti ve všem vuole boží. A již se, děkujíc pánu Bohu, manželka jeho zase na zdraví polepšuje, a jakž budou moci, ješto by manželka jeho bez obtížení jeti mohla, tehdy, dá-li pán Buoh, na Blatnú pojedou. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ɔc, mému milému.

Jakož jsi mi také psal o švestky purkrabí Velhartickému: i teď jich něco posílám, a purkrabí Blatenskému píši, aby tam na Velhartice dal tůnu herynkuov, než ať z Velhartic po ně pošlie.

816.

Jindřichovi Strejčkovskému z Rozsedl, aby k urovnání rozepře s Jindřichem Kulí z Věřic na hrad Pražský přijel.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub. rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený přieteli milý! Jakož času předešlého přestali jste na mně se panem Jindřichem Kulí z Věřic o některé nesnáze, oč jest mezi vámi: i pokládám vám toho den zde na hradě Pražském, abyšte byli v outerý najprvé příští, a na zejtří v středu chci vás slyšeti a k tomu se přičiniti, mohl-li bych vás slušně srovnati a smluviti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Jindřichovi Strejčkovskému z Rozsedl ɔc, příteli milému.

817.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka o rozličných soukromých záležitostech, o sněmu; oznamuje, že úřad purkrabství Pražského již s sebe složil ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Na psaní vaše předešlá, za to mám, že jsem vám odpověď dal, kromě toho, v kterémž jest datum při času sv. Matěje apoštola božieho minulého a tohoto psaní nynějšieho, kteréž mi před včerejšiem dodáno, kdež jste mi psali, což se dotýče Tekrycuov [sic] a nějakého kláštera. Pak na to jedno psaní, kdež jste mi najvíce o tom psali, což se té spravedlnosti od pána z Plavna Bachtlovi dané dotýče: i posílá vám on Bachtl také ty listy, kterak tu věc poroučí a vám

dává, abyšte to společně měli, jakož z jeho psaní tomu šíře porozumíte, a protož nezdá mi se potřebí tuto o tom mnoho psáti.

Což se také, pane švagře muoj milý, dotýče Žonvaldu, jsú zde rady knížat Saských, než ještě není to na místě postaveno, nežli dnes mělo by se s těmi radami jednání začieti. Myť zde nyní soud zemský držíme i sněm, a jedná se o pomoc na Turky i o některé jiné věci, ale ještě to vykonáno není. Mluvil jsem včera s králem JMtí o vaše věci a doctor Václav mi tulmačil, ale ještě odpovědi nemám; také jsem i o to mluvil, co se těch Kykrycuov dotýče, tak jakž jste mi o to psali. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Řehoři papeži léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha ɔc, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Zdálo mi se vám oznámiti, že jsem již z sebe úřad purkrabstvie Pražského složil, nebo to jsem sobě rozvážil v nynějšiech spuosobiech a prácech rozličných, i také s některými přátely se o to radil, a znaje na sobě také časté obtížnosti při zdraví, že mi se zdálo lépe prvé z sebe práci složiti, nežli bych potom nemohl jí dosti činiti, jakož i naši někdy přátelé staří též jsú činievali, když jsú na sobě těžkost v práci znávali.

Tento list posélám vám od nějakého Ondřeje, kterýž mi také časem rád přisluhuje, a prosil mne k vám za přímluvu; ješto vás žádám, pokudž jest za slušné, že v tom také pro mú přímluvu učiníte, jakož z jeho psaní tomu šíře porozumíte.

818.

Mikulášovi z Rozsedl v příčině nemoci vnuka Joachyma.

Na hradě Pražském 1530, 17. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi psal synu mému, že by Joachym, syn jeho, zdráv nebyl: i posélá se nějaká správa a lékařstvie bakaláři od doctora, jakož syn muoj o tom jemu také šíře píše, kterak by se při tom zachovati měl; a mám za to, že také též syn muoj o těch věcech psalť jest. Pakli by se on Joachym nelepšil, oznam mi to hned, abych k němu doctora poslal, ač ještě manželka syna mého jeho potřebuje; a protoť poručil jsem tohoto pacholka na koni poslati, aby se zase ke mně tiem spíše mohl vrátiti, nebo posel od tebe tepruva včera přišel sem, nebo snad také prvé postačiti nemohl. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek na den sv. Gedruty léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ɔc, mému milému.

819.

Lenhartovi Pretvicovi z Havroně, hejtmanu na Sycově, aby spravedlivě choval se k poddaným a v ničem jich neutiskoval.

Na hradě Pražském 1530, 18. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ɔc. Hajtmane milý! Věz, že jest ke mně přišel do Prahy Thomek z Kozy od Sycova, vznášeje na mne, že by pro některé obtížnosti, kteréž by se jemu činily od tebe, nesměl doma bývati svobodně ode dvú let, ale že jest proto na mne toho nevznášel, až na to přišlo, že jsi jeho syna k sobě za čeledína vzal, kterýž že by měl, jsa u tebe, některé nedostatky, a tudy nemaje téměř v čem choditi, že jest od tebe odšel, a že jsi potom po něho poslal pacholka svého, kterýž jest jeho syna pachole zsekal a zranil, a potom snad že jest i vsazen a jestliže živ zuostane, že s těžkem chrom nebude: i jestližeby tak bylo, mně by se to nelíbilo, neb sám znáti muožeš, že na pacholata takové trestání nenáleží tak příkré, by pak i vinna byla. Také i ta jest vuole má, aby poddaní moji mimo spravedlivost a jejich povinnost obtěžováni nebyli a zvláště robotami, by pak někdy i z peněz dělali, aby i v tom byla slušnost zachována, aby se jim též platilo, jako od jiných, i strava dávala, na kteréžby slušně přestati mohli, a také z peněz dělajíce, aby i svých děl jim náležitých tudy neopúštěli; nebo i o chudé sluší mně péči mieti, i jinému pánu, jako o bohaté, poněvadž jest vuole božská, aby každý v spravedlivosti opatrován byl. A jakžkolivěk jest, což jest toho na mne vzneseno, tomu nedávám všemu místa, až bych o tom od tebe širší oznámení měl. A tento člověk Thomek ať jest bezpečně na tom gruntu, na kterémž sedí aneb kterýž jemu náleží, jakoby gleyt měl, než což by spravedlivě mně byl povinen činiti, tak ať se zachovává. A což se dotýče toho jeho syna pacholete snad ve XIIIIti letech, také ať se jemu neubližuje mimo slušnosť; nebo poněvadž tam sedláci mnozí dosti staří ne vše jsú zvláštně rozumní, pak takovému pacholeti že by se něco přihodilo učiniti z nerozumu, má to rozumně váženo býti podlc povahy takového spuosobu; jakož se naději, že prvé při takových věcech muožeš muoj úmysl a vuoli znáti. Dán na hradě Pražském v pátek po svaté Gedrutě léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Lenhartovi Pretvicovi z Havroně, hajtmanu na Sycově, mému milému.

Jáť bych rád umenšení práce měl i od sedlákuov, poněvadž i úřady, kteréž na mně byly, z sebe jsem složil, chtěje sobě práci umenšiti a s boží pomocí v pokoji býti; ale když se co na mne vznese od kterého poddaného mého, znám v tom svú povinnost, abych se tiem zaneprázdnil, a kterak samo v sobě jest, tomu vyrozuměl, kterak od jednoho tak od druhého, a což bych za pravdu uznal a se vyptal a dověděl, tím se šíře spravil.

Mám psaní nedávno od pana biskupa Vratislavského, což se jednání o Sycov dotýče: i neznám, by se to s JMtí a s kapitolú Vratislavskú vykonati mohlo, nežli

mám na tento čas dvoje jednání, což se toho panstvie dotýče, před sebú, ješto se naději, že některé z nich brzo v několika dnech dokonám.

820.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, aby koníka, kteréhož půjčil panu Kavkovi, do Prahy poslal.

Na hradě Pražském 1530, 19. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Puojčil jsem koníka panu Kavkovi, i máť jej poslati na Blatnú, i když pošle, kaž jej vzíti; a když by se ke mně poselstvie trefilo, mohl by na něm posel do Prahy přijeti. Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Benediktem léta ꝛc XXX°.

Urozenému vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

821.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že o jeho věcech s králem mluvil; oznamuje mu o sněmu, o jízdě krále Ferdinanda na sněm říšský.

Na hradě Pražském 1530, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psal jsem vám již prvé po jiném poslu, že jsem s JMKskou, pánem naším milostivým, mluvil o vaše věci, i což se Kykrycuov dotýče ꝛc: než jaká jest vám o Kykrycích odpověď dána, toho neviem, nežli pravil mi tento váš posel, že již odpovědi má; pak také jsem jeho nechtěl tak od sebe pustiti, abych vám po něm neměl něco psáti, než poznám-li co potřebného, chci vám také psáti a to poslati po některém z těch posluov, kteříž ještě zde v Praze jsú od markrabstvie Dolnieho Lužického, a zatiem snad také budu mieti od JMKské odpověď, což se těch VI^{C} ſſ gr. č. dotýče, kteréž by vám dány býti měly.

Myť ještě zde sněmujeme, ale ještě nevím, kterak ten sněm zavřeme, než včera některú cestu jsme k tomu obierali, aby z tohoto královstvie na tento čas byla JMKské pomoc učiněna L^{M} ſſ gr. českých na takový způsob, aby JMKská něco zastaviti v tomto královstvie ráčil, a my abychme to zase vyplatili v roce anebo ve dvú letech; jakož i tu cestu obmejšlíme, kterak by mělo se tomu dosti státi bez zvláštnieho lidského obtížení. Toho pak ještě jistě neviem, tak-li se to dokoná. Nebo jest ještě více co jednati a na tomto sněmu zavierati, ješto snad lidé budou toho žádostivi, aby se jedno s druhým zavieralo, potřeby a věci JMKské a tohoto královstvie. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Benediktem léta ꝛc XXX°.

Urozenému pánu panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha ꝛc, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

Za to mám, že král JMt ještě zde pobýti ráčí, než tak jest tomu rozuměti, že odsud ráčí jeti na říský sněm, na kterémž, jakž jest naděje, také císař JMt v Aušpurce býti ráčí, jeda z korunování na císařstvie z Bononii.

822.

Sestře své paní Elšce z Smiřic, že jí při sv. Jiří 500 kop gr. č. odvede.

Na hradě Pražském 1530, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozená paní, paní sestra má milá! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měly a zdrávy byly, a při tom nepřeji vám zámutku. Psaní, kteréž jste mi ráčily učiniti a po panu Jindřichovi Plánském poslati, toho jest mi dodáno, i také potom druhé psaní. A jestliže by byla vaše která potřeba, jistě pro vás rád učiniem, pokudž bych slušně mohl. Také jakož jste mi ráčily psáti, což se peněz dotýče: i chci vám při sv. Jiří dáti V^{C} ß gr. č., než více na ten čas dáti nemohu; nebo odkud jsem se penězóm nadál, těch ještě nemám a obávám se, že mi ještě tak brzo dány nebudou, ačkolivěk proto o to jednám, co bych je mohl najspíše mieti, nežli proto vás ani jiného nemohu těchto časuov na to bezpečiti. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Elšce z Smiřic a na Nejštetli ꝛc, paní sestře mé milé.

823.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, že věc jeho má na paměti.

Na hradě Pražském 1530, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psaniem o své věci připomenul, i mám to vše v paměti, než že ještě pro sněm nemuože se to jednati, neb toliko mělo by se to na soudce zemské vznésti, aby ty mohl v tom své spravedlivosti užiti a my poručníci abychme se v tom tak zachovati mohli, pokudž se a nač naše poručenstvie vztahujě. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Benedikta léta ꝛc XXX°.

Uroz. vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

824.

Purkmistru a radě města Velvar, aby na toho, na koho úřad purkrabství Pražského bude vložen, v příčině židů se obrátili.

Na hradě Pražském 1530, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ꝛc. Opatrní Velvarští milí! Jakož jste mi psali a některé z sebe ke mně poslali o to, což se židuov Šaška a Izajáše u vás

dotýče: i znám to, že se v tom povolně a hotově podle mého vám oznámenie máte, ale poněvadž jsem z sebe úřad purkrabstvie složil, to již z sebe skládám; nežli na kohož potom bude ten úřad vzložen, bude-li co potřebného v tom vám se zdáti, budete moci to na něho vznésti. Dán na hradě Pražském v pondělí na den svatého Benedikta léta ɔc XXX°.

Opatrným purgmistru a radě města Velvar, mně milým.

825.

Petrovi Adršpachovi z Náchodu, že u některých věřitelův sečkání mu zjednal do sv. Jiří.

Na hradě Pražském 1530, 22. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali o některé věci a potřeby vaše, tomu jsem všemu porozuměl, i také čehož žádáte, abych při králi JMti o glejt jednal. I znám to, že ten glejt mimo pořad práva zjednati se nemuože, než což se pana Špetle dotýče, když byšte v Praze byli, mohlo by se o to s JMKskou mluviti. A což se pak dotýče zatykačuov, zjednal jsem u pana Zikmunda Kafunka, že v tom chce mieti strpení až do sv. Jiří, a též jeden dobrý člověk, nyní neumiem jeho jmenovati; a též také u některých zjednal jest pan Jindřich Berka a snad i pan Jan Krušina, ješto, kterak jsem tomu vyrozuměl, již neviem, by kto byl, ješto by na vás zatykač měl, ktožby v tom nechtěl mieti strpení do sv. Jiří. Pak-li byšte v tom ještě na čem se uráželi, ale že byšte mi napsali a oznámili, kto jsú na vás zatykače vzali aneb vzíti mohli, a poznal-li bych toho potřebu, že by ještě bylo potřebí o to s kým více jednati, chtěl bych to rád učiniti; než jestliže byšte se zatykačuov neobávali na tento čas, tehdy bych rád, abyšte do Prahy přijeli v středu anebo ve čtvrtek po Matce božie zvěstovánie najprvé přieštie, a tu bych chtěl s vámi o ty o všecky věci, oč jste mi psali, dá-li pán Buoh, rozmluviti, i což se rukojmí obeslání dotýče. A při tom chtěl bych se k tomu rád přičiniti, aby ty všecky věci pro vás i pro nás rukojmie mohli k slušnému místu a konci přivedeny býti. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Benediktu léta ɔc XXX°.

Uroz. pánu, panu Petrovi Adršpachovi z Náchodu ɔc, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také psali o X ß gr.: i chci s panem Janem Krušinú mluviti, mohlo-li by vám co dáno býti z těch duochoduov, což od vás máme, poněvadž on to k sobě přijímá i na mém místě.

826.

Mikulášovi z Rozsedl, kdy syn jeho Adam s manželkou na Blatnou pojedou; oznamuje mu o sněmu a že Sycov v Slezsku za statek v Čechách vyměniti chce.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, že se děti

dobře mají i také Joachym: i buď z toho pán Buoh všemohúcí pochválen, a že jest se něco neštovičkami vosul Joachym, to buohdá neškodí, jedné ať jeho v teple mají. A že jsi pro děti po pstruhy na Velhartice poslal, dobře jsi učinil. Věz, že syn muoj i s manželkú svú již by byli na Blatnú jeli, ale že po nemoci manželka syna mého, toto nynější pověteří neustavičné snad by mohlo ji, kdyby jela, obtiežiti, a z té příčiny něco svú jiezdú prodlévají; než proto nebude-li prvé, tehdy po této přieštie neděli odsud vyjedou a buohdá na Blatnú pojedou.

Jakož jsi mi psal, že jsi spraven, že bych něco ze dvora Ruzínského rozdal ɔc: i znáti muožeš, že jest toho obyčej při takovejch věcech, že se takové a k tomu podobné věci trefují, ješto také i tebe v tom v své paměti mám; neb když buohdá syn muoj na Blatnú přijede, šířeť to oznámí. Dán na hradě Pražském v středu před hodem slavným Matky boží zvěstování léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ɔc, mému milému.

Myť ještě zde vždy sněmujeme, a na tom jest, abychme králi JMti dali na pomoc na Turky L^M ß gr. č., a na to aby se lidé přijímali, a nad těmi lidmi aby Čechové hajtmané byli. Také věz, že nyní pilná jednání před sebú mám, abych Sycov profrejmarčil panu Ilburkovi na jeho statek, anebo panu Joachymovi Malzaunovi na Krupku, a naději se, že jedno z toho dvého okolo téhodne dokonám anebo prvé, neb mi se zdá, že v Čechách lépe mi ta některá věc náleží nežli v Slezí na Polském pomezí. A po tomto sněmu, když se dokoná, také bych rád, dá-li pán Buoh, na Blatnú jel, tuto některú věc na místě postavě; než také o to péči mám, což jest mi král JMt povinen, abych k tomu přijíti mohl, a zvláště v tom, což jest mi zadržáno a což by mi se při sv. Jiří přieštiem dáti mělo. A z té příčiny najvíce tohoto posla posélám, aby věděl, že ještě syn muoj některý den svým příjezdem prodlie, a také aby mi po tomto poslu oznámil, kterak se děti mají.

827.

Janovi z Bezdědic v příčině svědomí dání Jiříkovi z Úloha.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Teďt posielám ceduli, kteráž jest mi dána od Jiříka z Úloha a v Tvrdoslavě, ješto tomu porozumieš. I k tomu jest vuole má, aby ta děvečka, pokudž jest v tom čeho v pravdě svědoma, to podle práva svědčila, nebo neviem, proč bych toho dopustiti neměl, ješto by mne mohl právem k tomu připraviti. I to věda, není-li nic v tom zvláštnieho ku překážce: tehdy tuto mú vuoli té děvečce oznam a rozkaž, aby se v tom tak zachovala, jakž jest za právo. Dán na hradě Pražském v středu před hodem slavným Matky božie zvěstování léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

828.

Michalovi Slavatovi, že služebník jeho Jan při soudu zemském, když na odpor jeho s Karlíkem voláno bylo, povinnost svou vykonal; oznamuje o svolené na sněmu pomoci proti Turku.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Zdálo mi se vám, pane a přieteli muoj milý, toho oznámiti, že dnes byl jsem při tom, když jsú páni soud zemský zasedli a volali na odpory, jakož jest obyčej, že je v středu soudievají; i brzo po některém odporu, neb někteří hojemstvie brali, bylo zavoláno také na váš odpor s Mikulášem Karlíkem. Tu Jan, služebník váš, jsa poručníkem, ohlásil jest se, že stojí, než že Václav Vrchlabský má tu při vésti, i také že vaše spravedlivosti některé při sobě má, a žę jest jeho hledal a najíti nemohl a že nevie, kde jest, a že jeho ještě chce hledati, prose, aby pro nebytí téhož Vrchlabského v tom se vám žádné obmeškání nestalo, aby ráčili v tom pojmieti malého strpení. Ale poněvadž jste v tom odporu puovodem, tehdy, nežli jest Vrchlabský přišel, jest ten odpor, jakž mi oznámeno, vymazán; ježto to znám, že jest v tom jmenovaným Janem služebníkem vašiem nic nesešlo, než kudy se to Vrchlabskému přihází, že se ne vždy ku přiem v čas nachází, toho neviem. Než za to vás, pane a přieteli muoj milý, s pilností žádám, že proto, ač jestliže by vás kto jináče spravoval, obtížností k témuž Janovi mieti nebudete, nebo v pravdě zřetedlně jsem to seznal, že jest v tom pilnost měl a že jest v tom jeho stániem nic nesešlo, nebo jest se dobře v čas ohlásil, kdyby byl on Vrchlabský také se tu najíti ty časy dal. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci oc, panu přieteli mému milému.

Což se dotýče toho odporu, znám to, poněvadž jest smazán, že se vám vaše věc prodlie, budete-li mieti zase znovu poháněti; ale již neviem, co k tomu jiného řéci, než nerád jsem tomu, že jest se tu Vrchlabský v čas nenašel.

Toto vám také, pane a přieteli muoj milý, oznamuji, že ještě sněm není zavřien, než na tom jest najednáno a poněkud postaveno, abychme všickni tři stavové JMKské na Turky na pomoc dali L[M] ſſ[P] gr. č., a na to aby se lidé přijali jiezdní a pěší z tohoto královstvie Českého, lečby slúžiti nechtěli, tehdy že se odjinud také přijíti mohou, a nad těmi lidmi aby byli Čechové hajtmané.

829.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že pro sněm o jeho věci jednati nemohl, oznamuje o svolené sněmem pomoci proti Turku.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Pro nynější sněm, kterýž se ještě zde na hradě Pražském drží, nemohl jsem mnoho o vaše věci ani o své jednati, nežli toho očekávám, až by po sněmu bylo, jakož naději se, že již dlúho trvati nebude. A což se pomoci na Turky dotýče, za to mám, že se již to na místě postaví, abychme v slušném času z tohoto královstvie na to pomoc lidmi učinili a na to L^{M} ß gr. českých na pomoc dali; a když se nynější jednání, kteráž ještě jiná jsú, na místě postaví, chci vám o těch věcech potom šíře oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží zvěstování léta 2c XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha 2c, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

830.

Posílá sestře paní Kateřině z Rožmitála peníze od paní Doroty z Veletic.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psaly, abych vám poslal těch XXXti ß gr. č. od paní Doroty z Veletic po písaři městském Kubinskym: i tak jsem učinil a vám je po něm posélám, i také těch VII ß gr. č., kterak jste mi o to psaly; tak že ten písař má vám ode mne dáti toho všeho XXXVII ß gr. č. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Rožmitála 2c, paní sestře mé milé.

A kvitancí bude potřebí paní Dorotě z Veletic od vás dáti, ale to vám potom při jiném poselstvie šíře oznámiem.

831.

Janovi Pokštorfarovi, aby mu podal zprávu o nově nalezeném dolu u Velhartic 2c.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála 2c. Pokštorfar milý! Oznámeno jest mi, že by nějaký duol nový byl u Velhartic nalezen: i jestli co toho, oznam mi, a jest-li jaká

naděje tu anebo jinde k užitkóm od toho času, jakž od tebe poselstvie sem neměl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi ɔc, mému milému.

Totoť také oznamuji, že hajtman z hor Lomských psal mi o nějaký frystuňk okolo Čachrova a na Sviném o hledání střiebra a zlata práti, ješto potom chciť o tom, dá-li pán Buoh, šíře brzo oznámiti.

832.

Oplovi z Fictum v příčině jednání o Liblice a Lysou.

Na hradě Pražském 1530, 25. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený a statečný pane, pane přieteli muoj milý! Praveno mi, že se na svém zdraví lépe máte, i to jsem rád slyšel; a přál bych vám věrně rád, abyste dokonale zdrávi byli. Jakož byli jsme spolu se panem Zykmundem Smiřickým na panu hofmistrovi, na panu písaři a na vás přestali, což se Liblic dotýče: i kdež jsem o to se panem Zykmundem mluvil tento den některý minulý, tehdy chtěl v to také pojíti Lysou a některé jiné věci; ješto podle mé paměti o to jsme nepřestali, neb neviem, proč bych o Lysú měl přestávati, maje ji řádně danou, ješto to také i ve dsky zemské vešlo, nežli o Liblice obeslal jsem před úřad purkrabský a o to jest bylo přestáno ɔc. Pak když jsme se o to nemohli snésti, žádali jsme pana hofmistra a pana písaře, aby to z sebe složili, jakož jsú tak učinili. A vás za též žádám, že to z sebe složíte; a když ta věc přijde k slyšení, oč jsem obeslal, té naděje jsem, že každý z nás své spravedlivosti užive, a proto dobré přátelstvie s obú stran bude moci mezi vámi zuostati, nebo, neopúštějíce spravedlivosti, má jest vuole, abych se ku panu Smiřickému v dobrém přátelstvie zachovával, jsa k němu též naděje, a v čem kto z nás k Liblicóm spravedlivost má, co nám bude nalezeno, tiem se spravíme. Odpovědi žádám. A poněvadž jest také pan Smiřický pana hofmistra a pana písaře žádal, aby to složili z sebe, tehdy té naděje jsem, že tato má žádost, kterúž na vás vzkládám, proti němu není. Dán na hradě Pražském v pátek na den slavného hodu Matky boží zvěstování léta ɔc XXX°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Oplovi z Ficthum a na Novém Šumburce ɔc, přieteli mému milému.

833.

Janovi Pokstorfarovi v příčině kněze, kterýž by v městě na Horách posluhoval ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Pokštorfar milý! Jakož jsi mi psal, což se Hor dotýče i také o kněze, kterýž by časem v městě na horách slúžieval: i věz, že syn

muoj má odsud dnes vyjeti a na Blatnú jeti, a máť oznámiti, aby k němu na Blatnú přijel, a máť tu pak oznámiti ode mne, co jest v těch věcech mého úmyslu, oč jsi mi psal. A také jsem něco nedávno psal, což se hor dotýče i toho hajtmana hor Lomských. Dán na hradě Pražském v sobotu po hodu slavném Matky boží zvěstování léta ꝛc XXX°.

Také jakož jsi mi psal, což se některých dluhuov od některých osob pozuostalých dotýče, ješto jest bylo za ně dáváno anebo zakládáno: i když buohdá na Blatné budu, chciť v tom svuoj úmysl oznámiti.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi ꝛc, mému milému.

834.

Janovi Fišarovi z Veveří o vyplacení zastavených vsí.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený vladyko milý! Což se dotýče těch vsí vyplacení, kteréž ode mne a strýc tvuoj Beneš držíte: i nemám toho zde v Praze při sobě sepsaného, a protož žádám, oznam mi, cožť jsem již na to dal i také jemu Benešovi, a jestliže peníze při sv. Jiří k té potřebě mieti budu, coť bych měl při tom času dáti i také potom o sv. Havle, a opět potom při svatém Jiří od tohoto přieštieho v roce, abych se v tom věděl, čím spraviti a to sobě ku paměti tiem lépe přivésti; neb ač peníze při sv. Jiří měl bych mieti, ale neviem, bude-li mi moci to vše postačiti, neb také některé jiné věci pilné před sebú mám. A protož ještě tebe na to dokonale bezpečiti nemohu, než jestliže by mohl do Prahy přijeti, dva nebo tři dny před květnú nedělí, rád bych tomu byl, jestliže bychme to mohli spolu na ten čas na místě a konci postaviti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Fišarovi z Veveří a u Vitmberce, příteli milému.

Naději se, že pan Jan z Rožmberka při tom času před květnú nedělí z Strakonic do Prahy pojede, i jestliže by jel a tvuoj úmysl také byl jeti, tehdy při něm mohl by tím bezpečněji na cestě býti.

835.

Janovi Tloukovi Hartmanickému, hejtmanu na Prachaticích, aby důchody a platy od Prachatických, Husineckých a Záblatských vybral, dříve nežli zboží takové Janovi z Rožmberka postoupí.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ꝛc. Hajtmane věrný milý! Teďt posélám ten vajpis z desk, což se Prachatických a Záblatských dotýče, a dáno jest od toho skrze Jana Švába XLIIII gr. č., i to se jemu potom zase navrátí; a ten vajpis daj Prachatickým.

Také zdálo mi se toto oznámiti, že mám jednání se panem Janem z Rožmberka, kteréž, za to pokládám, že jest již konečné, že mně má tu summu vyplniti a dáti při tomto sv. Jiří, kterúž mám na Prachaticích a na těch statcích, což od něho držím ɔc, neb některú také jinú věc mám před sebú, o kterúž v trhu jsem, ješto bych to měl dědičně mieti, ješto potom také to tebe tajno nebude. Protož jakž přijde svatý Jiří, kteréž duochody a platy tu v Prachaticích mám a což k tomu přísluší, rozkaž dávati, též také ať se k tomu mají na zboží Husineckém a Záblatském, aby se mohli ti duochodové a platové v čas vybrati, nežli bych toho pánu z Rožmberka postúpil, nebo by se to mělo mezi námi dokonati po sv. Jiří najprvé příštiem ve dvú nedělí. Datum ut supra.

Slovutnému Janovi Tloukovi Hartmanickému, hajtmanu na Prachaticích, věrnému milému.

836.

Michalovi Slavatovi o odporu s Mikulášem Karlíkem ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane a přieteli muoj milý, psali, což se toho odporu s Mikulášem Karlíkem dotýče: i mně se zdá z některých příčin za potřebné, abyšte v uoterý anebo v středu najprvé příštie do Prahy přijeli, abych mohl o to s vámi volně rozmluviti, ješto se to tak nemuože volně a dostatečně vypsati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane a přieteli muoj milý, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v neděli Laetare léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu z Košmberka a na Kostelci ɔc, panu přieteli mému milému.

Také, pane a přieteli muoj milý, což se dotýče toho majestátu, o kterýž jste mi psaniem připomenuli: i ještě jsem nemohl toho k místu přivésti, aby se to vykonalo, neb ještě vždy sněmujeme, že nyní pro takové zaneprázdnění nemohl jsem o to s JMKskou povolně rozmluviti, ač v pravdě tak v tom jako v jiném rád bych všecko vám dobře zjednal.

837.

Plzeňským v příčině Ondráčka z Chynína.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Což se dotýče toho Ondráčka z Chynína, poněvadž již k tomu vaši sousedé, kterýchž se ta věc dotýče, přistúpili, chci toho Ondráčka k tomu mieti, aby těch XXXti ß na míšensko dal,

nebude-li moci prvé, ale o suchých dnech letničniech najprvé příštiech, aby on již o ty věci s čeledí svú pokoj měl, poněvadž se z toho vymlúval, tak jakž vás prvé tajno není; než jestliže vaši obyvatelé mohou se koho jiných vinných doptati, to se jim nezavierá. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

838.

Zve sestru Beatrici z Kolovrat k rozmluvě.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Měl bych s vámi pilně mluviti, i rád, abyšte ráčily zde na hradě Pražském býti zítra buohdá po XIII. hodině u sv. Václava v kaple anebo v klášteře u sv. Jiří. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

839.

Žádá paní Kateřinu Ryzmberskou z Roupova, aby z dluhu zaplaceného jí věna již propuštěn byl.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozená paní, paní přietelkyně milá! Jakož jsem již dosti dávno vám dal vaše věno i zaplatil, kteréž jste měly dskami zemskými propustiti, tak kterak je ve dskách máte na Ryzmberce aneb na čem koli více: i poněvadž se tiem prodlelo, žádám vás, že do Prahy přijedete bez meškání, a nebude-li moci býti prvé, ale proto před květnú nedělí najprvé příštie, aby se již ta věc na místě postavila, poněvadž jest vám to věno již zaplaceno; ješto té naděje jsem, že tak učiníte beze všech odtahuov. Odpovědi žádám. A teď vám také posélám psaní od pana Jana z Roupova, bratra vašeho. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině Ryzmberské z Roupova, přietelkyni mé milé.

840.

Vilémovi Buzickému z Buzic, že ho malou částkou peněz založiti chce; žádá, aby s Janem Švábem se urovnal; z rukojemství za něj slíbeného že se nevytahuje.

Na hradě Pražském 1530, 28. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Viléme milý! Mám to v paměti, že jsi na mne žádost vzložil o X ſſ na míšensko, jakož pak potom založil jsem tebe VII ſſ gr. č., a ještě neodpierám i III ſſ gr. č. tebe založiti, že by se těch X ſſ na míšensko vyrovnalo, když budu mieti něco více peněz nežli tohoto času mám. Než což se dotýče toho, oč ještě konce nemáš, rád bych podle s tebú zuostání, aby se to brzo vykonalo mezi tebú a Janem

Švábem, neb znám na tom větší svú škodu nežli tvú, a to tudy, oč jest mezi tebú a jím Švábem ruoznice, žeť jsem to vydal; a jestliže by on to slušně pokázal, žeť jest to prvé dal, tehdy mělo by mně to zase navráceno býti; pakli on toho nepokáže, tehdy také mohl bych o to k němu hleděti, ale dokudž to konce nevezme, neviem dokonale, odkud má mi to zase navráceno býti. Což se pak dotýče paní Řepické a toho rukojemstvie pana Nebřehovského a při tom pana Petra Mladějovského ɔc: i pokudž jsem v tom za tebe slíbil, z toho se nevytahuji, a kdyžkolivěk tu věc mezi sebú právem vykonáte, komuž bude z vás náležeti L ß gr. dáti, z čeho mne paní Řepická napomíná anebo jmenovaní rukojmové, jest mi jednostejné dání, komuž by to spravedlivě náležalo, a rád bych to učiniti chtěl; ale jináče neznám toho, aby mi náležalo takovú věc učiniti, nebo bych v tom nerad žádnému ublížil; než když se to právem vykoná, mnú sjíti v tom nic nemá, což jest spravedlivo. Dán na hradě Pražském v pondělí po neděli Laetare léta ɔc XXX°.

Urozenému vladyce panu Vilémovi Buzickému z Buzic, přieteli milému.

Ač podle mé paměti na těch L ß gr. dal jsem již paní Řepické anebo z jejieho poručení XXX ß gr. na to rukojemstvie, o čemžť jsem šíře napsal v tomto mém nynějšiem psaní.

841.

Zve sestru svou paní Beatrici z Kolovrat k rozmluvě na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Oč jsme spolu včera mluvili, znám toho potřebu, abychme ještě o to spolu rozmluvili: protož bych rád, abyšte ráčily dnes na hradě Pražském býti okolo XXIItma neb XXIIItma hodin, nebo znám, že prvé nebudu moci k tomu se uprázdniti, abych s vámi mohl volně rozmluviti; pakli by i to dnes býti nemohlo, tehdy bych do rána musil toho odložiti. Dán na hradě Pražském v uoterý po neděli Laetare léta ɔc XXX°.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

842.

Jindřichovi Bořitovi z Martinic v příčině odevzdání mu půjčených peněz.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Vězte, že páni Myškové puojčili jsú mi těch peněz, kteréž jim při svatém Jiří dáti máte III½^{C} ß gr. č. I když jsem o to měl s vámi v kostele u sv. Václava zmínku, tak jsem byl srozuměl, že tu summu peněz na hotově k dání máte; jakož také mluvil jsem o to včera se panem Wolfem, bratrem vašiem, než od něho jsem srozuměl, že o tom vě-

domosti nemá, aby ta summa všecka na hotově byla, nežli že proto chce o to péči mieti, aby mi se na to brzo dalo, co by mohlo najvíce býti; než jestliže by mohlo býti společně všecko brzo, byl bych toho od vás obú dvú vděčen a přátelsky to od vás přijal. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v uoterý po neděli Laetare léta ɔc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Bořitovi z Martinic a na Smečně, panu přieteli mému milému.

843.

Nařizuje Janovi z Bezdědic, aby Velhartičtí vydali svědomí o utracení jakéhos Vávry.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že jest toho některá příčina a potřeba, že jeden potřebuje svědomí, že jest nějaký Vávra pacholek tu u Velhartic utracen, kterýž byl někdy na Libšteině kuchařem, a někteří že by pravili, že jest ten Vávra ještě živ: pak aby v tom omylu nebylo, oznam ode mne purgmistru a konšelóm Velhartickým, poněvadž jest tu na tom právě ten Vávra, jakž mi oznámeno, konec svuoj vzal, aby oni toho dali svědomí zapečetěné pečetí téhož městečka, kterak ta věc sama v sobě v pravdě jest. Neb jestliže jest utracen, tehdy živ není, a když to ti zvědí, kteříž o jeho živnost mezi sebú nějaký odpor mají, tehdy tím svědomiem se v tom spraví, kterak ta věc sama v sobě v pravdě jest, aby na tom omylu neměli. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

A ten list toho svědomie, očť píši, že byl dán tomuto poslu a po něm mně poslán.

844.

Václavovi Tešnovskému z Pythy o nějakých zločincích.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal o nějakých zločincích: i již byl syn muoj odsud odjel, když jest mi to psaní od tebe přineseno, než která jest v tom má vuole, spravíš se v tom jím. Což se pak tvé věci dotýče, pokudž budu moci, rád to k konci povedu. Dán na hradě Pražském v středu po neděli Laetare léta ɔc XXX°.

Uroz. vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purgrabí na Blatné, mému milému.

845.

Mikulášovi z Rozsedl děkuje, že při dětech pilnost měl ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Psaní od tebe jest mi dodáno, když jest již syn muoj odsud z Prahy odjel; a poněvadž jest již, dá-li pán Buoh,

na Blatnú přijel, oznámíť, což jsme dobrého na hradě Pražském jednali i také co jemu při tomto času oznamuji. A toho jsem od tebe vděčen, že jsi při dětech pilnost měl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl ɔc, mému milému.

846.

Prosí Jana z Rožmberka, aby mu zapůjčil sepsání, kterak poddaní jeho přispívají na pomoc sněmem svolenou.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Za to mám, že ráčíte v paměti mieti, že jsem vás žádal, abyšte mi toho poslali a dali spis, kterak vám dávají pomoc poddaní vaši a z jakých věcí. I prosím vás, račte mi toho přípis poslati, nebo pro tuto nynější pomoc, kteráž králi JMti, pánu našemu milostivému, učiněna býti má na Turky ɔc, toho pro nějakú zprávu potřebuji; a jestliže býti muože, abyšte mi to sepsání po tomto poslu poslali, byl bych toho vděčen. A za to žádám, pakli ráčíte brzo v Praze býti, ale že byšte to s sebú vzali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

847.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, že záležitost jeho na paměti má; úroky aby pilně vybíral ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Což se tebe a manželky tvé a při tom Strojetických dotýče: neznám toho, aby již tento puost mohlo se o to jednati, nežli když by, dá-li pán Buoh, s velikonoci bylo a já na hradě Pražském byl, chci rád vám o to rok položiti, co s obú stran spolu činiti máte, a k tomu se přičiniti, aby již ta věc mezi vámi na místě a konci postavena byla. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře ɔc.

Což se dotýče věcí Zelenohorských a s tebú také o úřad, totižto o nájem, jednání, když buohdá na Blatné budu, chci tebe k sobě obeslati a o to s tebú, dá-li pán Buoh, rozmluviti; než toliko o toto také péči měj a poruč, aby se úrokové dávali a přijímali hned při sv. Jiří bez odtahuov, a z toho aby se nikam nic nedávalo bez mé vuole. A pošli synu mému na Blatnú k hodóm velikonočniem, budeš-li mieti, některý řežábek a tetřevy, neb on má mně také něco toho poslati.

848.

Jiříkovi z Dražovic, lidé aby úroky dávali, k hodům velikonočním aby mu některý tetřev poslal.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabie milý! Za to mám, žeť syn muoj, poněvadž jest již zase na Blatnú přijel, oznámíť, coby potřebného při hospodářstvie Rožmitálském poznal; však totoť mi se také zdálo oznámiti a poručiti, aby lidem oznámil pod úřadem svým, aby hned při sv. Jiří úroky dávali, neb toho potřebuji. A k hodóm velikonočniem pošli mi některý řežábek a některý tetřev sem na hrad Pražský a ostatek synu mému na Blatnú; pakli by syn muoj oznámil, že by mi chtěl při tom něco více společně poslati, v tom se dále jím sprav. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Jiřiekovi z Dražovic ͻc, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

849.

Radě města Hradce nad Labem v příčině na rukojmě dání jeho poddaného Prokopa Čadského z Čížkova.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Jakož s některými z vašich posluov mluvil jsem zde na hradě Pražském o Prokopa, syna Jana Čadského z Čížkova, poddaného mého: kdežto té jsem naděje, že jest vám již to od nich také oznámeno, a kterakkolivěk ty jsú se věci zběhly, tehdy proto, kterak jest to na mne vzneseno, má on Prokop nějaké v tom vajmluvy. A jakéžkoli jsú, aby se v tom jemu ani jinému ukrácení nestalo, žádám vás, že téhož Prokopa na rukojmě pod slušný základ dáte také do času dosti prostranného, aby se mohlo na to šíře vyptati, byl-li kto jiný tiem vinen; pakli by i on také co vinen byl a že by kto skrze jeho snad neopatrnost k jaké škodě přišel, aby se tiem povolněji v tom času o to on smluviti mohl; ješto té jsem naděje, pokudž jest za slušné, že v tom jemu mé přímluvy dáte užiti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Hradce nad Labem, přátelóm mým dobrým.

850.

Jiříkovi z Dražovic o konečném již narovnání mezi Plzeňskými a Ondráčkem z Chynína; proboštovi Rokycanskému aby džber kaprův odevzdal.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabie milý! Daj knězi proboštovi Rokyckému ode mne jeden dčber kapruov, když k tobě proto pošle. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

Věz, což se Plzeňských, kterýmž se škoda stala ɔc, dotýče a Ondráčka z Chynína, že jsem již konečně na tom s Plzeňskými zuostal, aby jim bylo od téhož Ondráčka dáno XV kop gr. českých, totižto XXXti kop na míšensko, však ne za to, aby on byl vinen, poněvadž tomu odpierá, nežli aby již o to i s čeledí jeho pokoj měl; než mohou-li oni Plzeňští na kom jiném dále své škody postiehati, to že se jim nezavierá. I pošli po téhož Ondráčka, aby k tobě na Rožmitál některý den přišel, a jemu tuto věc, cožť píši, oznam. I také to jemu ode mne pověz, ať se k tomu má, aby polovici té summy napřed jmenované, to jest XV kop na míšensko, u tebe na Rožmitále položil při sv. Jiří a druhú polovici o svátcích svatého Ducha najprvé příštieho; a již bych já dále tobě poručiti chtěl, kterak a na jaký spuosob mělo by to Plzeňským, kterých se ta věc dotýče, vydáno býti.

851.

Smilovi a Janovi Myškům ze Žlunic, aby mu peníze poslali.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urození přátelé milí. Teď k vám posélám tyto služebníky mé, listu tohoto ukazatele, abyšte mi, za to žádám, po nich poslali sto kop gr. českých, kteréž mi ještě dodati máte. A pan Vančura dal mi na vašem místě L kop gr. č., a tak od vás bude mi vyplněno těch $1^1/_2{}^C$ kop gr. č., kteréž jste mi měli dáti. A k tomu co mám od pánuov Smečanských vzíti $III^1/_2{}^C$ kop gr. č., to jest již na místě postaveno a mně od vás dskami zemskými zapsáno, a ode mne též také na to všecko, totižto na V^C kop gr. č., dskami zemskými zápis máte. Datum ut supra.

Urozeným vladykám panu Smilovi a panu Janovi Myškovi ze Žlunic, přátelóm milým.

852.

Posílá synu svému Adamovi listy k rozeslání, oznamuje o jednání s panem Joachymem Malzounem o Krupku a Teplici, o dokončení sněmu, jak dlouho král na hradě Pražském zůstane, žádá za zprávu o zdraví svých vnuků ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Jakož jsem byl psaní na Blatnú učinil, když jsi zde ještě na hradě Pražském byl, i jda zase posel, za to mám, že jest se s tebú na cestě nepotkal; neb přinesl mi tři cedule, kteréžť teď posélám, ješto tobě svědčí, jedna jest od purkrabie starého a druhá od purkrabie Blatenského, ješto mezi jiným píšeť ceduli, což se Mackova dotýče, pak muožeš o to jednati, kdyžť se bude zdáti; také psal jest bakalář, jakožť také to posélám, a mezi jiným napsal jest o Janovi synu tvém, že by býval k horkosti náchylen, i jestliže ještě to se na něm zná, sluší to v čas předjíti nějakým lékařstviem.

Posélámť také list, kterýž jsem psal panu Janovi z Rožmberka: i pošli jej jemu do Strakonic, a zdá-liť se, na koni některého svého pacholka. A odpověď ať žádá, a pojede-li ráno, snad se ten den zase na Blatnú vrátí, a tento muoj pacholek ať tu na Blatné odpovědi dočeká; však muožeš to prvé přečísti, co mi se odpíše. Takéť posélám jednu ceduli purkrabí starému a druhú purkrabí Blatenskému, i kaž jim je dáti. Také která cedule svědčí purkrabí Rožmitálskému, pošli ji jemu, neb toliko píši o to, aby mi na hrad Pražský poslal k velikonoci některý řežábek a některý tetřev, a tobě též na Blatnú aby poslal. Také psal jsem ceduli Rosndorfovi, i pošli ji jemu na Zelenú Horu; píši jemu toliko něco o jeho věc, a při tom ať by k velice [sic] noci na Blatnú poslal, bude-li mieti něco řežábkuov a tetřevuov.

Zdáloť mi se toto také oznámiti, poněvadž s panem Janem z Rožmberka mám srovnání, což se Prachatic a peněz dotýče ɔc: i jestliže se dobře pamatuji, mělo jest něco přivsazeno býti vajmětkuov do rybníka Plastovského, i již toho není potřebí, poněvadž na podzim měli bychme se děliti o ryby z toho rybníka; než ty vajmětky od Drahonic budou se moci někde jinde vsaditi, kdežť se bude zdáti. A protož o tom brzo purkrabí na Drahonice piš, aby se on v tom věděl čím spraviti. Což se dotýče Krupky, již bych měl tu věc s panem Joachymem Malzaunem dokonati na ten spuosob, jakž jest za tebe najednáno; a také dal jest se se mnú v jednání o Teplici na ten zpuosob, že bych jemu větší diel peněz za to zboží u krále JMti na dluhu mně povinném ukázal, toho pak ještě neviem, dokonáme-li to.

Věz, že již včera sněm jest tento nynější dokonán a zavřen, než ještě jeho vajpisu nemám, nežli když bych měl, chciť toho přípis při jiném poselstvie poslati; než máme ještě práva napravovati a naučení v soudu zemském mají se dávati. A tak rozumiem, že z těch příčin král JMt neráčí odsud do hodu velikonočnieho jeti, a já také, dá-li pán Buoh, míniem zde dotud pobýti, dokudž JMKská na tento čas bude. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před sv. Ambrožem biskupem léta ɔc XXX°

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

Když již toto jiné byl jsem dal napsati, tehdy dodáno mi psaní od tebe skrze pana Říčanského: pak kdež jsi mi psal o dětech svých, že jsú byli na neštovice nemocni a ještě někteří že jsú, i oznam mi, kterak se mají, též také i Jan, má-li se zase lépe. Chci dáti s mistrem Benediktem mluviti, aby některý den na Blatnú jel pro tu potřebu, kterúž jsi mi oznámil. Také což se dotýče těch věžňuov, kteréž u vazbě máš, kolikž jich kolivěk jest: i ačkolivěk neradbych žádnému ublížil, než budouli vinni, že by byli hodni trestání, jakž na lotry přísluší, i kaž se k nim zachovati podle práva. Což se dotýče také těch leder dvojiech s sedly zasedacími: i chci poručiti Arnoštovi, aby o to nějakú zmínku učinil ɔc; než obyčej jest, ktož takovým přátelóm co toho puojčí, že se nerado zase vracuje. Jakož jsi mi také psal,

že dáš plody rozvožovati a rybníky nasazovati: i dobře mi se zdá. A oznam mi, již-lí jsú se ryby rozprodaly za hotové peníze, aneb kterým se rok dává, co jest jich ještě u Blatné ku prodaji bylo. Dnes zasedli jsme na práva napravování. A naději se, že na tento čas nebude potřebí na tom dlúho seděti, a jestliže se to vykoná do květné neděli, tehdy snad král JMt odsud do hodu velikonočnieho jeti ráčí.

853.

Oznamuje Kryštoforovi z Švamberka, že nejvyšším purkrabím Pražským jmenován dne 31. března Jan z Wartmberka a purkrabím hradu Pražského Hanuš Byšický ɔc.

Na hradě Pražském 1530, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož byla jsú některá rozmlúvání, když jsem úřad purkrabský z sebe složil, kým by měl býti opatřen, na koho by se měl vzložiti: i vězte, pane švagře muoj milý, že včera po vašem odsud odjezdu dán jest panu Janovi z Wartmberka, k kterémuž jest i přísahu učinil při přítomnosti krále JMti v soudné světnici. Také račte věděti, že včera počali jsme také práva napravovati, a kterak jest ta věc předsevzata, naději se, že se to dokoná do květné neděle. A potom, jakž rozuměti, ráčíť král JMt brzo odsud jeti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Ambrožem biskupem léta ɔc XXX°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

[Na ceduli:] Také vězte, pane švagře muoj milý, že Hanuš Byšický jest učiněn purkrabí hradu Pražského. A vašemu služebníku dal sem přepsati sněm nynější, co jest na něm svoleno, aby vám to dal.

854.

Děkuje Janovi z Kácova za darované víno.

Na hradě Pražském 1530, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane muoj milý, psali, oznamujíce, že mi posieláte drajlink vína červeného a dvě desetky bielého: oj, ač mohli jste tiem se nezaneprázdňovati; ale poněvadž tu přátelskú svú [sic] v tom jste učinili a to mi i svým nákladem poslali, v pravdě jsem toho od vás zvláště vděčen a toho konečného úmyslu sem, abych vám se netoliko takovúž libostí, ale mnohem větší a dobrým přátelstviem, kteréž by vám příjemné bylo, odplatil. A s tiem rač pán Buoh všemohúcí dáti nám spolu šťastné a ve zdravie shledání. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Ambrožem biskupem léta XXX°.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kácova a na Kumstatě ɔc, panu přieteli mému milému.

855.

Janovi Holickému z Šternberka, že v příčině Viléma Doupovce s králem mluviti chce.

Na hradě Pražském 1530, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Kteréž jste mi psaní a oznámení učinili, což se Viléma Doupovce dotýče, tomu sem porozuměl, i také v jaké jste poněkud nebezpečnosti byli: i chci o tom rád s králem JMtí mluviti a vám na to odpověď, i což jste mi prve poručili, zjednati, tak že v tom mou péčí nemá sjíti. Než že, pane a přieteli muoj milý, veliká jsou při králi JMti zaneprázdnění, že není snadné brzké odpovědi dosáhnúti; a protož mi se nezdálo služebníka vašeho držeti, než chci k vám rád svého posla, když odpověď mieti budu, poslati. Dán na hradě Pražském v sobotu před svatým Ambrožem biskupem léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně oc, panu přieteli mému milému.

856.

Adamovi Rosendorfovi z Plakvic, aby povinné peníze židům a panu Václavovi Zmrzlíkovi zapravil.

Na hradě Pražském 1530, 3. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Věz, že jest se mnú mluveno, což se některého žida anebo židuov dotýče, že by jim něco dlužen byl, a že by již čas k zaplacení vyšel, a z té příčiny že by nějakých listuov na tebe žádali od úřadu purkrabského: a poněvadž jsem již ten úřad s sebe složil, již nemohu toho tak jednati, jako prve časem jsem některým zjednával, že jsú židé v takových věcech strpení mievali. A protož tutoť věc naschvál oznamuji, aby tu věc, což muožeš najspieš, opatřil, neboť bych těžkosti nepřál, kterážby snad tobě tudy přijíti mohla, jestliže by tou věcí protahoval. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Ambrožem biskupem léta oc XXX°.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře.

Také věz, že jest mi pan Václav Zmrzlík zde v Praze připomínal, že také ještě jemu nedal jsi těch několika kop gr., kteréž by dáti měl: i rád bych, aby také to se brzo opatřilo, jakož měl jsi naději, kterak jsi mi o tom pravil, odkud jsi ty penieze mieti měl, ale snad se tiem ještě prodlévá. A pan Zmrzlík proto mi vždy o to připomíná, přitom také maje nějakú těžkosť o to i k rychtáři Nepomuckému, ježto bych rád, aby již to také na místě bylo postaveno.

857.

Kryštoforovi z Švamberka, jakou by měl dáti králi odpověď o Kašperk a jaké opatření učiniti v příčině svého syna Hendrycha.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psaní, které jste mi učinili a přípis listu od krále JMti, co vám psáti o Kašpergk ráčil, poslali, tomu jsem všemu porozuměl, i také ten přípis panu hofmistrovi najvyššiemu ukázal jsem: i které jest v tom naše zdání, co byšte JMKské měli za odpověď dáti, teď vám to sepsáno posélám, pak již z toho vyběřete, což se vám bude zdáti. A jaký zpuosob se k JMKské v psaní zachovává, to sami dobře viete, a protož toliko jsem sepsal potřebu vaši, tak kterak se nám zdálo, a co budete chtieti JMKské tak anebo jináče psáti, sluší tiem nemeškati; než mně jest se nezdálo toho psaní učiniti, nežli abyšte je prve viděli, a bude-li se vám zdáti, i opravili. A protož teď vám zase váš sekret po Kalúsovi posélám tak zapečetěný, jakž jste mi jej poslali. A kterak jsem porozuměl od pana hofmistra, jest znáti, jakoby král JMt chtěl Kašperk k své ruce vyplatiti, a snad pro Hory, než odkud na to peníze budou, toho neviem.

Jakož jste mi také ráčili psáti o oznámení nějakých novin: i nic tak zvláštnieho neviem, než psal jsem vám prvé něco v jiné ceduli, ješto dal jsem to Janovi Žantovskému, prvé nežli Kalous přijel. I mám za to, že vám to po něm pošle i přípis sněmu nynějšieho. Což se pak naučení dotýče, ještě jest mi krátké dáváno před včerejšiem, ješto s těžkem na tom jsme seděli dvě hodině, však dnes anebo buohdá zítra, naději se, že na tom ještě sedeme [sic], aby také o vaši věc naučení bylo dáno; nebo bych rád i jiná naučení tyto dny vykonal, než toto jest nejvíce na překážku, že po XIIIIti hodinách sedáme na napravování práva. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Ambrože biskupa léta ꝯc XXX°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

Muoj milý pane švagře! Což se pana Hendrycha, syna vašeho, dotýče, mluvil jsem o to včera pilně se panem hofmistrem, pak tak jsme to všecko mezi sebú rozjímali. I zdálo by se panu hofmistrovi, a já také tomu místo dávám, ač byla-li by k tomu vaše vuole, abyšte tento rok panu Hendrychovi dali $II^{1}/_{2}{}^{C}$ ß gr. č., a on aby mohl při králi JMti na nějaký zpuosob, anebo někde jinde, s vaší vuolí býti. A pan hofmistr mi řekl, jestliže by se vám zdálo, poněvadž jest s vámi v přiezni vešel a s synem vašiem, abyšte jeho pana Hendrycha k němu odpustili, že by on také chtěl s ním rozmluviti, buďto zde v Praze anebo kdežby se spolu shledali, a to tak obmejšleti, pokudž na něm jest, což by vám i jemu mohlo se slušně trefiti, tak aby

pan Henrych svú věc vedl, kterak by vám se dobře líbilo. I račte toho šíře povážiti, a co se vám v tom za lepší bude zdáti, tak učiniti.

858.

Velvarským, robotným lidem ve vsech k úřadu nejvyššího purkrabství náležejícím, i také vladykám, manům a nápravníkům, že úřad nejvyššího purkrabí z sebe složil, protož aby nově jmenovaným panem Janem z Wartmberka se řídili.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ꝛc. Opatrným purgmistru a radě i všie obci města Velvar, mně milým. Oznamuji, že jsem úřad najvyššieho purkrabstvie Pražského z sebe složil a králi JMti, pánu našemu milostivému, vzdal; kterýžto úřad ráčil jest král JMt dáti urozenému pánu, panu Janovi z Wartmberka a na Zvířeticích ꝛc, najvyššiemu purkrabí Pražskému: i protož vás z té povinnosti a z závazkuov, čímž jste mi podle toho úřadu povinni byli, propouštiem, tak abyšte se v povinnosti vaší k jmenovanému pánu zachovali jakožto k najvyššiemu purkrabí Pražskému, ješto té jsem naděje, že tak učiníte. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Ambrože, biskupa, léta M°V^{C}XXX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ꝛc. Robotným lidem ve všech vsech k úřadu najvyššieho purkrabstvie Pražského příslušejícím, oznamuji, a tak dále jako Velvarským. Datum ut supra.

Také též psáno urozeným vladykám, slovutným a opatrným manóm i také nápravníkóm k úřadu najvyššieho purkrabstvie Pražského příslušejícím. Datum ut supra.

859.

Václavovi Haugvicovi z Biskupic v příčině dlužných peněz.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Věz, že jsem vyrozuměl od paní Beatrix Kopidlanské, žeť by měla dáti brzo po svatém Jiří 1½^{C} ꝶ gr. XV ꝶ gr. vše českých, ješto tak jsem to srovnal, ješto jinému dáti mám, abych to jí dal, jakož tak učiniti chci; než jestliže by to býti mohlo, aby mně v tom měl strpení, anebo abych tebe v tom u jiného zastúpil, byl bych toho vděčen. Pakli muožeš s ní se srovnati, což ona tu v Kopidlně má, také bych tomu rád byl: nebo i tomuto jsem porozuměl, že manžel její k tobě s nějakú řezanú cedulí poslal, kteráž jest mi ukazována, ješto snad o ty věci mohli by mezi vámi puohonové mnozí povstati a přijíti, a skrze to snad také nemalé škody a práce, kdežto nerad bych tomu byl; než jestliže se smluvíte o to, což ona paní Kopidlanská tu ještě v Kopidlně

má, tehdy snad tyto všecky jiné věci, jedno s druhým, budou moci na slušném místě a konci bez dalšiech nesnází postaveny býti. Odpověди žádám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Kopidlně, přieteli milému.

Což se dotýče, pane Húgvic milý, toho, což jsem vám ještě dlužen, ješto jsem tomu porozuměl, že byšte toho při tomto sv. Jiří potřebovati měli: i muože-li to býti, komu tu summu dáti máte, aby to na mne přejal a toho mi do sv. Havla čekal, byl bych tomu rád, a za to žádám, pojednajte o to. Pakli by ta věc měla přijíti na paní Annu Karlíkovú, tehdy naději se, že by mi toho do některého času posečkala; ale čehož jistě neviem, na to se bezpečiti nemohu.

860.

Sestře své paní Beatrici z Kolovrat, aby k společné rozmluvě na hrad Pražský přijela.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Což se našeho spolushledání dotýče, ač jsem nyní mnoho zaneprázdněn, nežli proto račte býti zde na hradě Pražském tuto středu okolo XIIti hodin. Rád, dá-li pán Buoh, s vámi rozmluviem. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

861.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že o jeho věc v příčině peněz při králi jednati chce oc.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dodáno mi od vás psaní, v kterémž jest datum v pondělí po neděli Laetare [28. března]; pak když mi Václav Trčka pověděl, že k vám má poselstvie učiniti, z té příčiny zdálo mi se vám něco také napsati. Předkem toto, že, pokudž budu moci, rád chci o vaše věci při králi JMti, pánu našem milostivém, jednati: ale těžce odpovědi, což se peněz dotýče, mieváme, nebo i mně ještě na tento čas nic na muoj dluh dáno není; a proto vám to oznamuji, že, jakž o vaše věci, tak i o své ještě jsem konečné odpovědi nedosáhl a také od několika dní s JMKskou o ty věci jsem nejednal, neb JMt byl jinými věcmi mnoho zaneprázdněn a ještě jest. A také věžte, kterak jsem porozuměl, že JMKská již na tento čas neráčí zde dlúho býti. Což se pak novin dotýče, kteréž jsú vuobec vědomé, naději se, že vám Václav Trčka něco o těch věcech píše. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

862.

Přimlouvá se k Janovi Zajíci z Hazmburka, aby mezi Janem Březenským z Wartmberka a Rudolfem z Bínu prostředkoval.

Na Velharticích 1531, 12. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Léta božieho M°V^C^XXXI°. Toto jsú registra léta téhož XXtá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné ɔc od soboty po sv. Vavřinci [12. srpna].

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jest věc taková, že měl jsem některé jednání před sebú mezi panem Janem Březenským z Wartmberka a panem Rudolfem z Bínu, hofmistrem v Míšni; ale ta věc tudy se prodlévala, že jsem nemohl, tak jakž bych byl rád, na Krupku přijeti, a ještě toho neznám, abych tam na tento čas brzo přijeti mohl. Ale jest ta věc takto namluvena, jestliže vaše vuole bude, abyšte vy o to, místo mne, někde v slušném místě s jmenovaným panem Rudolfem se sjeli: jakož vás za to prosím, pane strýče muoj milý, že tak učiníte; a oč by se mělo jednati a na jaký spuosob, to má vám od jmenovaného pana Jana Březenského oznámeno býti. A té jsem naděje, že k vám o to přijede, i za to vás prosím, že k mé žádosti a také pro něho, což vám bude v tom možného, což byšte jemu k dobrému prospěti mohli, učiníte; nebo, pane strýče muoj milý, znám to, že jest náš dobrý přietel, ješto také slušný jest, pokudž slušně muožeme, abychme také pro něho dobré přátelstvie činili. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a v zdraví shledali. Dán na Velharticích v sobotu po svatém Vavřenci léta ɔc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

863.

Žádá Hanuše Kotce z Kynestu za nařízení úředníkům při ungeltu v Praze, aby sudímu dvorskému králem vykázaný týdenní plat bez zadržování vydáván byl.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane komormajstr, přieteli milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož panu sudiemu najvyššímu dvorskému*) vydává se z poručení krále JMti, pána našeho milostivého, z unkeltu v Praze a vydávati má každý týden anebo každú sobotu několiko kop gr. českých, jakož vám to dobře vědomo jest: i prosím vás, že poručiete a rozkážete úředníku anebo úředníkuom v témž ungeltu v Praze, aby to jemu každý týden bez zadržování vydávali; a jestli jemu co toho témuž pánu zadržáno, aby jemu také to

*) Václav Bezdružický z Kolovrat na Košátkách.

dali. Nebo znáti muožete téhož pána nedostatky a potřebu, a také pro jeho staré služby, kteréžto jest králuom JJMtem, JMKské předkóm, činil za mladosti, ráčil jest jeho k jeho starosti tou živností JMKská opatřiti; a protož vás žádám, že tuto mú přímluvu a prosbu naplníte a jemu ji užiti dáte. A s tím vinšuji vám zdravie a všecko dobré. Dán na Velharticiech v neděli před hodem slavným Matky božie na nebesa vzetí léta ɔc XXXI.

Urozenému a statečnému rytieři panu Hanušovi Kotcovi z Kynestu a na Fispachu, komormajstru krále JMti komory v královstvie Českém ɔc, přieteli mému milému.

864.

Janovi staršímu z Wartmberka o sněmu v Budějovicích, o jeho jednání s Rudolfem z Bínu ɔc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane přieteli muoj milý, psali, omlúvajíce se, že jste mi z Budějovic psaní neučinili: i nebylo potřebí té omluvy, nebo bylo jest rozuměti, že jste tam měli dosti zaneprázdnění a jednání, poněvadž JMKská, pán náš milostivý, ráčil jest odtud do Jihlavy na sněm pospiechati; a tak jsem srozuměl skrze zprávu, že na tom sněmu i v Budějovicích nemnoho jest se zjednalo, ale snad potom buohdá bude lepší štěstí, když JMKská lépe lidem vyrozumie a lidé sobě také.

Tomu jsem rád, že jste tu věc sobě na místě postavili, což se úřadu vašeho dotýče; a o kterýž jste mi listy psali, jestliže je mám, jakž je najdu, chci vám to oznámiti; neb které jsem listy tohoto času minulého v Praze měl, ty jsem s sebú sem na Velhartice vzal, nebo jsem na Blatné té prázdnosti neměl, abych je přehlédal.

Jakož jste mi psali, pane přieteli muoj milý, což se vás a pana Rudolfa hofmistra dotýče, i co jest vám, i kterak jste mi oznámili, o tom Lorenc Litman psal: na takový zpuosob mně jest také tu věc on psaniem oznámil, než toliko to rozdělil, což se sjezdu dotýče páně Zajiecova, strýce mého, s panem hofmistrem, aby byl na Staré Hoře anebo v Kizinku, a že též chce jednati on pan hofmistr s panem Zajiecem na místě mém jako se mnú, než aby se jemu dalo napřed věděti dvě neděli, aby se k tomu také uprázdniti mohl. Pak k tomu raditi, pokudž bych mohl, i pomáhati, učinil bych rád, neb bych vám přál v tom i v jiném, což by vašeho poctivého a dobrého bylo; nežli mimo to, což jsme o ty věci prvé spolu rozmlúvali, již jiného nynie neviem co raditi, než jestliže by se mohlo trefiti, kdež se pan Zajiec s panem hofmistrem sjede, abyšte vy tu také byli, snad by lépe bylo, což by se skrze pana Zajiece začielo, bude-li se k čemu nachylovati, aby se to hned při vaší přítomnosti konati mohlo. A teď vám posélám list, kterýž jsem o ty věci panu Zajieci psal, nežli zdá mi se potřebí, abyšte vy se při tom s panem Zajiecem shle-

dali a o ty věci spolu rozmluvili; než oznámeno mi, ale neviem dokonale jest-li tak, že by pan Zajiec někde poodjel, že snad do Budyně zase se ponavrátilo morní povětří. Byť bylo dobré povětří, jistě rád bych pro vás sám tu práci vážil a s tiem panem hofmistrem se sjel, i s knížetem Jiřiem JMtí byl bych se rád shledal, ale pro takové povětří nakažené, kteréž pán Buoh všemohúcí rač brzo zase v dobré obrátiti, není snadné v takovú jiezdu se, ač by nebylo daleko, dáti.

Jakož jste mi také psali, kde bych nyní byt svuoj mieti chtěl: i toho jsem úmyslu, abych ve jmeno boží zde na Velharticích pobyl, dokudž jest dobré povětří. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane přieteli muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi staršímu z Wartmberka a na Ploskovicích, najvyššiemu mincmejstru hor zlatých královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

A dokudž jste, pane přieteli muoj milý, v Praze, a jestliže byšte mi co chtěli psáti, tehdy mohli byšte to dáti Václavovi Trčkovi anebo Janovi Švábovi, služebníku mému, nebo na tento čas častá k niem poselstvie aneb oni ke mně mievají.

865.

Žádá Jana z Rožmberka, aby Strakoničtí poddaného člověka jeho, kteréhož nějaká vdova zlodějstvím nařkla, mimo právo neobtěžovali.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, když jsem na Velhartice přijel, že jest na mne vzneseno, že by nějaká vdova Vdolková z Kozlova obstavila v Strakoniciech Štěpána z Kolínce, člověka mého, viníci jeho z nějaké krádeže o nějaký měšec, ješto by v něm snad nějací penízi býti měli: ale on že tomu odpierá, a kterýž jest měšec na právo položil, ješto jemu ona puojčila, že o jiném jejím měšci nevie a to že, jakž sem zpraven, provozuje aneb provésti chce, a ona že ničímž neodvozuje a na něho neprovozuje, a přes to že ještě obtěžován jest, a snad viece již od Strakonických nežli od té ženy. I prosím vás, račte Strakonickým poručiti, ať toho člověka mého mimo jeho svědky a svědomí neobtěžují a obtěžovati nedopouštějí, a přes to, poněvadž zřízení zemské jest, ktož by chtěl cieho člověka zlodějstvie [sic] viniti, že má toho předkem u jeho pána hledati, kterýž by od něho chtěl spravedlivé učiniti. I k tomu se poddávám, že chci od něho učiniti spravedlivé buďto té ženě vdově anebo Strakonickým, jestliže kto z nich bude chtieti jeho téhož Štěpána přede mnú z čeho viniti; pakli by Strakoničtí přes to chtěli téhož člověka mého sami od sebe anebo komu k vuoli obtěžovati a této mé slušné spravedlivé žádosti miesta nedati, tehdy, pane přieteli muoj milý, prosím, neračte toho sobě stěžovati, již já, dá-li pán Buoh, to tak předsevzieti míním i proti Strakonickým,

jakž podle práva jest, abych svého člověka v tom, tak jakž mi náleží, opatřil i také sebe, což by mi v tom ublíženo od nich bylo. Než té naděje sem, že to tak ráčiete podle této žádosti opatřiti, aby nebylo potřebie k tomu přijíti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

I toto mi se také vám zdálo oznámiti, že jsem zpraven, že ta jistá žena Vdolková z Kozlova jest tomu mému člověku Štěpánovi několiko kop dlužna, i snad by ráda touto nesnází jeho zaplatila. I račtež povážiti, jaký jest to zpuosob anebo spravedlivost, ježto takové věci na téhož mého člověka dopustiti nemíním, neb mi náleží před bezprávím jeho opatrovati; než dovede-li se co na něho přede mnú neslušného, chci se v tom také spravedlivě zachovati.

866.

Posílá Jindřichovi z Ryzmberka přípis listu přiznavacího k berni, však co se má dáti z tisíce a čím poddaní lidé přispívati mají, toho že mu ještě odeslati nemůže.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali o přiepis listu přiznavacího k berni aneb k pomoci, jakž jest svoleno, i teď vám jej posélám. Nežli což se má dáti z tisíce anebo ze sta kop, toho vám ještě oznámiti nemohu, nebo dokudž se lidé nepřiznají, kdo zač má, tehdy nemuože to býti vědomo, než když se přiznají, tehdy když se to zsummuje, zač všickni mají, tehdy tepruva budeme moci věděti, což se na koho dostane dáti z tisíce anebo ze sta kop. Také, pane švagře muoj milý, jakož jste mi psali, abych vám poslal sepsáno, což se ukládání na lidi pomoci k berni dotýče: i ještě toho nemám pořádně sepsaného, ani také což jsou páni z Rožmberka na své lidi uložili, než když to najdu, rád vám poslati chci. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí.

Teď vám zase, pane švagře muoj milý, posélám ten přiepis, kterýž jste mi poslali, co byšte chtěli radám komory krále JMti psáti: i mně se zdá, že to muože dobře býti, a protož jsem nic neopravil, krom maličko na straně jsem napsal, ač bude-li se vám to líbiti, toliko proto, aby něco bylo patrněji, což činiti mají a dáti, že to mají učiniti na místě JMKské.

867.

Kryštoforovi z Švamberka v příčině položení roku o jeho poddané ze zboží Bechyňského, též mezi Janem z Rožmberka a rytíři Radkovci; o morovém povětří v Blatné a pod Zvíkovem ɔc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Když jsem z Blatné vyjeti měl, nemaje naděje, abyšte tak brzo z Bechyně jeti měli, i kázal sem tam k vám poslati s psaniem, kteréž sem vám učinil, i neviem, čím to přišlo, že jest vás tam posel muoj nezastihl, nebo kterýž jest váš posel ke mně dnes na Velhartice přišle [sic] ze Zviekova, srozuměl sem z vašeho psaní, že ještě ten muoj posel u vás nebyl. Nebo, což se dotýče pana Adama z Šternberka, psal sem vám, že toho rok do Bechyně pokládám o vaše poddané z toho zboží Bechyňského ɔc, v středu tuto najprvé příští na noc aby se tam sjeli, kohož pošleme, a o ty věci, oč se jednati má, aby se ve čtvrtek ráno jednalo; a na mém místě poručil sem, též jako prvé, starému purkrabí Blatenskému, že jeti má a měl jest jeti upřímo k Bechyni, ale poněvadž již ráčiete zase na Zviekově býti, chci k němu bohdá zajtra poslati,*) aby tudy k vám v středu ráno jel.

Také, pane švagře muoj milý, psal sem vám při tom, což se roku položení panu Janovi z Rožmberka a Radkovcóm dotýče, abychme se o to, dá-li pán Buoh, sjeli v Horaždějovicích v pondělí buohdá od zejtří v témž dni [21. srpna], jakož šíře tomu vyrozumíte, když vám to mé psaní dodáno bude, anebo snad již jest. A odsud z Velhartic psal jsem jmenovanému starému purkrabí včera, aby vám oznámil, že jiného jsem se v Horaždějovicích doptati nemohl, než že jest tam ještě dobré povětří, jakož od něho šíře budete toho spraveni. Což se pak povětří v Blatné dotýče, jiného neznám než že jest se tak tam přitrefilo, jako u vás pod Zvíkovem, že nějaká žena z Prahy byla tam některé nakazila, a též toto k tomu podobně nějaká žena z Berouna; pak též-li zase tu v Blatné přestane, jako bylo pod Zvíkovem přestalo, to jest již na buoží milosti.

Jakož jste mi ráčili psáti, což se peněz dotýče a kvitancí od pana Adama z Šternberka: i chci k němu o to zajtra bohdá poslati tak podle mého s ním zuostání, aby mi ty kvitancí poslal, a já vám, jakž je mieti budu, také poslati chci. Nežli, pane švagře muoj milý, netuším, aby se to všecko do tohoto čtvrtku vykonati mohlo, abych mohl postačiti ke čtvrtku do Prahy poslati i také ty kvitancí od pana Adama mieti. Než kteréž byšte peníze poručili mně dávati, račte poručiti, aby Janovi

*) Poslal ještě téhož dne nařízení Mikulášovi z Rozsedl v tato slova: „Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že jest již pan Švamberk na Zvíkově; i když pojedeš v středu na Bechyni, rád bych, aby tudy ke Zvíkovu ráno jel v středu a jemu to oznámil, což sem odsud prvé psal.“

Švábovi v Praze dány byly, ač kdyby mi mohlo také zde v kraji něco na to dáno býti, byl bych tomu rád. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v neděli před hodem slavným Matky buoží na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Bechyni ɔc.

Jakož jste mi také napsati ráčili, kdybych byl na Blatné, že byšte se byli se mnú rádi shledali anebo v Miroticích sjeli ɔc: i byl bych tomu také rád byl, ale buohdá shledáme se v Horaždějovicích při tomto jednání, kteréž mezi panem Janem z Rožmberka a Radkovci býti má.

868.

Adamovi ze Šternberka o poslání kvitancí panu Kryštoforovi z Švamberka ɔc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně rád přál. Vězte, pane švagře muoj milý, že od pana Mikuláše Dajma mám mieti některú summu peněz tyto dny, než toliko že jse mi něco tiem odtahuje, že ještě pan Krystofor z Švamberka od vás kvitancí nemá podle smlúvy: i prosím vás, že tu kvitancí udělati dáte na těch tisíc kop gr. českých, co za vás témuž Mikulášovi dal, tak jakž jsem s vámi prvé mluvil, a mně ji pošlete, muože-li býti hned po tomto poslu; než také kvitancí témuž pánu na $I^{1}/_{2}{}^{M}$ ſſ gr. č., kterých jest mně na místě vašem naposledy dal, a jestliže také ode mne kvitancí potřebujete na to aneb nač více, také vám rád dáti chci. A za to vás prosím, pane švagře muoj milý, že tím prodlévati nebudete a to pro mne učiníte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře ɔc, panu švagru mému milému.

A jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali, když jsem na Blatné byl, o přiepis sněmu: i chci jej vám rád brzo poslati, nežli pro muoj nedávní sem na Velhartice přiejezd nemohl jsem tak brzo toho učiniti.

869.

Svojšovi z Velhartic, aby k němu na Velhartice přijel ɔc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád zdravie a všeho dobrého. Jakož sem vám prvé psal, žádaje, když bych na Velhartice přijel a vám oznámil, abyšte ke mně přijeli: i prosím vás, že ke mně sem

na Velhartice přijedete tento pátek najprvé příští [18. srpna] k vobědu na přátelské rozmluvení o ty věci, oč jest bylo mezi námi jednáno, ješto nepochybuji, že to dobře v paměti máte. Odpovědi žádám. Dán na Velharticiech v pondělí u vigilji k hodu slavnému Matky božie na nebesa vzetie léta ɔc XXXI°.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic a na Nalžovech, panu přieteli mému milému.

A zdá-li se vám, pane přieteli muoj milý, že byšte také s sebou měli pana Častolara, poněvadž také prvé při těch jednání byl, i také toho vašeho přietele, jako také s vámi byl na Blatné, to by vše, pokudž se vám zdáti bude, býti mohlo a muože.

870.

Václavovi Trčkovi z Vítence v příčině hor na Jilovém; oznamuje, že pro mor do Prahy nepojede; jaké dostal psaní od Jana Březenského z Wartmberka o Ploskovice ɔc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Jakož jsi mi psal, což se hor na Jilovém dotýče, i co jest mi také o to psal pan Anděl Zigmund: teďť tu ceduli posélám, ješto také tomu porozumieš. Pak k tomu já svoluji, abychme na třidcátú po ½ ß gr. dali, jakož Švábovi o tom oznamuji, než třebať jest to jináče opatřiti nežli prvé; nebo ač Hořický jest dobrý člověk, než proto mi se zdá lépe, aby někomu jinému bylo to poručeno, nebo za jeho spravování náklad se učinil, ale užitek se žádný nepoznal. Však poněvadž také spolu s ním ty tále máme a doly, proto on aby též dával, jako my, což na něho přijde, než chceli k tomu také dohlédati, to dobře učiniti může pro jeho i naše dobré, poněvadž na to nakládáme. A zdá mi se, aby s panem Zigmundem Andělem již tu věc všecku rozvážil, a potom některak, dá-li pán Buoh, o to rozmluvíce o sv. Jeronymě, vzalo by se to tak před se, aby se na to naložilo, pokudž by potřeba byla, aby se to mohlo k užitku přivésti. A panu sudiemu najvyššiemu*) také o to brzo psáti chci, aby též dal cupus jako my, a my muožeme napřed dáti, a zatiem by také od pana sudieho dáno bylo. Ač s těžkem pro mor soud zemský o sv. Jeronymě držán bude, a kdyby se i držel, nemám úmyslu na ten čas do Prahy jeti, leč bych toho zvláštní potřebu poznal, ale proto poručil bych někomu na svém miestě o tu věc, což se těch hor dotýče.

Jakož jsi mi také psal, což se dotýče Jana Tetúra i také Jakuba Strnada: i mám za to, že jest již se tomu dosti stalo; nebo Jan Šváb, tak jsem z jeho psaní předešlého srozuměl, že jest na to i peníze na hotově měl; však chci jemu ještě o to připomenutí učiniti, jestliže jest se nestalo, ale aby se jim dosti stalo již bez dalšiech odkladuov. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

*) Zdislav Berka z Dubé.

Jakož jsi mi také psal, což se Řesanského dotýče: i oznámilť jsem to prvé, že bych 1^{C} ß gr. č. dáti ještě za něho chtěl Rendlovi, než že jest mi paní Vrabská psala, abych nedával, dokudž jí neudělá jistoty listovní; a dále neviem, jaké mají mezi sebou urovnání, neb mi není oznámeno od něho ani od nie. Což se dotýče Polencové, prvé o tom viem, že jest umřela, i rač pán Buoh všemohúcí její duši milostiv býti; a přál bych jí toho, jestliže jest jaké zřízení učinila o svém statku, pak-li nic, tehdy což jest pilně chovala, s těžkem o to nějaké nesnáze nebudou.

Kdež jsi mi napsal o zvěřinu: i neviem, mají-li jakou novou na Lysé, než mají mi něco poslati zvěřiny z Krupky na hrad Pražský, i chciť poručiti odtud něco dáti. Věz, že jsem měl nedávno psaní od pana Jana Březenského z Wartmberka ɔc o to, což se mezi niem a tebou jednání dotýče o Ploskovice: i neviem dokonale, na ten-li jest mi rozum psal, abyšte spolu ke mně přijeli, čili na čem mezi sebou zuostanete, abyšte mně to oznámili, abych tu věc sepsal; než jakž koli jest, poněvadž snad jest ještě v Praze, snadť to oznámí, co v tom v úmysle má; a jestliže by mi on pan Březenský chtěl co psáti a tobě to dáti anebo Janovi Švábovi, tehdy ať jest mi to posláno při jiném poselstvie. Poněvadž ještě v Praze promírají, oznam mi to při jiném poselstvie, budete-li na tento čas předse soud purkrabský držeti, čili doněkud se jeho poodloží. Také při jiném poselstvie oznam mi, kde jsou nyní páni hajtmané, spolu-li čili každý zvláště, neb mi oznámeno, že JMKská ráčil učiniti hajtmany pana Jindřicha Berku a pana podkomořieho.

871.

Purkrabímu na Blatné, aby sousedovi Klatovskému odkázané v Miroticích šaty vydati poručil.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že Klatovští psali jsou mi, přimlúvajíce se za Jana Trávníčka, souseda jejich z předměstí, a to o to, že by nějaká Anna Petrova Kožíškova, mátě jeho, kteráž byla v Miroticích v podruží a již umřela, odkázala jemu nějaké šaty, kteréž po ní zuostaly, prosíce, abych témuž Janovi to rozkázal propustiti a vydati, ješto za to mám, že jsám s tímto psaniem k tobě puojde. I ač tu v Miroticích moji poddaní, za to mám, nemohou jinam bez mé vuole odkazovati, nežli na mé zboží, než proto, pro ně pro Klatovské, chci tomu člověku to přieti, a což by jemu těch šatuov podle toho odkázání náležalo, kaž jemu to vydati, toliko předkem se na to vyptaje, není-li v tom žádná zvláštní překážka, jestliže by snad někto jiný také k tomu chtěl spravedlivosti mieti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

872.

Janovi Švábovi z Chvatliny o dopomožení práva na Liblice, o složení 700 kop gr. č. panem Švamberkem ɔc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Jakož jsi mi psal, což se mně dopomožení práva na Liblice na pány Smiřické dotýče: jáť jsem tomu tak rozuměl podle napravování práva, kterak jest svoleno a utvrzeno, že hned po listu obranniem má býti dopomožení beze všech obsélek a dalšiech souduov, poněvadž jsem pořádně listy obranní vzal podle práva ɔc; ač snad mohl by někto řéci, však k soudu nebude obeslání, nežli aby tomu dosti učinili a mně toho aby bylo postúpeno. I znám já na tom, že se tím odtahuje, nemalú svú škodu, nežli byť měla ta věc tak býti jako prvé bývala, také bych to podnikl jako jiní. A zdá mi se také i toto, že již po obranniem listu nemohou mne z toho zsouti, leč mi toho prvé bude postoupeno anebo toho dopomoženo; pak chce-li pan purkrabie o to tak psáti, aby mi toho bylo postoupeno, tehdy proti tomu nejsem, aby ten list byl vzat a tu poslán, kdež býti má. A tiem za to žádám, aby se neprodlévalo. Pakli by chtěl pan purkrabie psáti, aby mi peníze dali anebo toho mi statku postoupili, tehdy nyní nezdá mi se takového psanie vzieti, leč se na to s pány a přátely poradiem, však pak což bude mně za právo, tolikéž snad jiným, když má rovnost práva zachována býti. I rozmluv o to s panem purkrabí hradu Pražského a muožeš jemu tento artikul přečísti, však což by mi se lepšího podle práva ukázalo, také spolu s jinými to podniknúti chci, což bych byl povinen učiniti; a na čem to postavieš, když pan purkrabie zase v Praze bude, oznam mi to. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Což se dotýče pana Březenského, dá-liť jaká psaní anebo listy, posílej mi to při jiném poselstvie ɔc. A což se dotýče toho dopomožení, o čemžť píši, nevztahuji toho na ten konec, když bych Liblice držel, abych jich postúpiti neměl, kdyby mi má summa dána byla, jakž jest podle práva ɔc, ale že mi se zdá, že již po obranniem listu má býti prvé postúpení nežli zsutí v takové věci vilné [sic]. Za to mám, že jsi již dal Janovi Tetúrovi, což jsi na tento čas dáti měl, též také Jakubovi Strnadovi na Novém městě Pražském, jakož jsi mi i psal, žeť jest se toliko jemu Strnadovi několika kop nedostávalo, že jsi to chtěl odjinud opatřiti; a protož toho neobmeškávej, ač jestliže jest se co tím prodlelo, a když budeš mieti mé peníze, těch několiko kop doložieš zase, odkud jsi je vzal anebo vezmeš sobě.

A jakožť jsem nedávno psal, že pan Švamberk má mi u tebe položiti VII^{c} ß gr. č.: i za to mám, že se tak stane tento čtvrtek nebo pátek najprvé přieštie, než nedávej z toho žádnému nad to více, nežli tak, jakžť jsem také při tom psal, až

o tom šíře při jiném poselstvie oznámiem. Nežli daj z toho Václavovi Trčkovi, anebo kohož on tobě oznámie, na mé třidcáté, kteréž mám na Jilovém, po ½ ſſ gr. č., a která cedule svědčí jemu Trčkovi, kaž ji jemu dáti, když zase v Praze bude. A máť býti něco zvěřiny mně posláno na hrad Pražský z Krupky, i kdyžť bude přivezena, kaž ji opatřiti a schovati; a když budeš mieti ke mně poselstvie, oznam mi, kolik tun toho bude.

Což se dotýče pana Jana mladšieho z Walšteina a Jaroslava Konarovského, co jest mi o to psal Zygmund Anděl, teďt ten list posélám, kterýž schovej, a tiem se spravíš, jakž jest ta věc, i také tiem, co mi pan Jan z Walšteina odpíše; a takové věci na místě postav, abych já i také oni opatřeni byli. A což učiniti mám ten list Konarovskému: učiň tak, neb bude snad také potřebí, abych od pana Jana z Walšteina byl z toho kvitován.

873.

Adamovi z Šternberka o přiznavacím listu z jmění, o jednání sněmovním.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psali, kdybyšte přiznavací list poslali, byli-li byšte povinni předse berni dáti ɔc: i v pravdě toho neviem, nežli v těch listech přiznavacích nenie, za to mám, žádná zmínka o berni, nežli toliko, zač svuoj statek pokládáte. A protož já toho neznám, abyšte tiem přiznániem sobě zastřeli svú spravedlivost: nežli proto toto by mi se zdálo, abyšte zvláštní list psali pánuom radám komory, že jim poséláte list přiznavací na takový spuosob, že jich žádáte, aby vám předkem na vašem dluhu, když přijde k dání té berni anebo pomoci, vyrazili a o ostatek na místě krále JMti s vámi se, což jest vám dlužno, urovnali, a že se vám zdá, že byšte jináče nebyli povinni té berně anebo pomoci dáti, poněvadž prvé jest vám ten dluh povinný, nežli jest ta pomoc svolena. I pane švagře muoj milý, tutoť vám oznamuji své zdání, pakli co v tom lepšího muožete znáti k vašemu užitku, jistě bych vám toho rád přál. Datum ut supra.

Urozeném̊u pánu, panu Adamovi z Štermberka a na Zelené Hoře ɔc, panu švagru mému milému.

Teď vám posélám, pane švagře muoj milý, přiepis sněmu minulého; než něcoť jest se potom více jednalo podle těch vejminek v tom sněmu jmenovaných některých artykuluov, ač neviem, aby to vše zjednáno bylo, nežli něco také toho bylo jest vepsáno do listuov, s kterými jsú po krajích chodili po tom sněmu.

874.

Kryštoforovi z Švamberka, že v Horaždějovicích čisté ještě jest povětří, k panu Janovi z Rožmberka že pro peníze pošle.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Ten posel váš, kterýž chodil na Zelenú Horu, byl jest také zde u mne na Velharticích, a dal jsem vám po něm odpověď. Což se dotýče Horaždějovic, račte věděti, že jsem tam poručil, netoliko kdyby tam někto umřel, ale jestliže by se kto na morní nemoc rozstonal, má mi býti hned oznámeno. I poněvadž mi oznámeno není, tehdy za jiné nemám, než že jest tam ještě dobré buohdá povětří. Jakož jste mi ráčili psáti, abych po peníze poslal do Strakonic tuto středu: i tak, dá-li pán Buoh, učiniem a panu Janovi z Rožmberka psáti chci, komu by ty peníze z mých služebníkuov těch III^C^LX ſſ^ gr. č. dáti měl. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v pondělí u vigilji k hodu slavnému Matky buožie na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Panu švagru mému milému, panu Krysťoforovi z Švamberka a na Bechyni ɔc.

875.

Janovi z Rožmberka v příčině odeslání 360 kop gr. č.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že bych měl něco peněz mieti na tento čas od pana Krystofora z Švamberka, švagra mého milého; i psal jest mi, abych k vám dnes poslal, že mi máte dáti, tak jakž jest vám oznámil, III^C^LX ſſ gr. českých. I, pane přieteli muoj milý, prosím vás, račte mi to poslati a těmto mým služebníkóm poručiti to vydati, urozeným vladykám Kuncovi Nimcovi z Petrovic a Jindřichovi Semínovi z Semína, anebo jednomu z nich, jakož také jim poručil sem o to s vámi mluviti. Dán na Velharticiech v středu po hodu slavným Matky božie na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

876.

Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, že do Horaždějovic přijede, pro pána z Rožmberka, Švamberka a jiné aby hospody opatřil.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kašpar milý! Poněvadž jsi mi nic neoznámil, jaké jest v Horaždějoviciech povětří, tehdy té sem naděje, že jest dobré; a protož,

dáli pán Buoh, přijedu tam tento pondělí příští k večeři, a též tam v Horaždějoviciech býti mají na ten den pan Jan z Rožmberka a pan Švamberk i někteří viece. I rozmluv s Horaždějovskými, ať to opatří, aby ti, ktož tam přijedou, mohli hospody mieti i také potřeby za své peníze. A věz, že mám něco dáti Johanesovi písaři, jako byl u mne na Zelené Hoře a jest nyní v Nepomuce, i má to u tebe položiti Kunc, služebník muoj: i přijmi to a témuž Johannesovi vydaj, když by k tobě přijel anebo někoho jistého poslal. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, mému milému.

877.

Purkrabímu na Blatné, aby kuchaře Staňka do Horaždějovic vypravil.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Pošli tuto ceduli, která svědčí panu Švamberkovi, zítra buohdá na Zvíkov. Toto také věz, že buohdá budu v Horaždějovicích tento pondělí k večeři. I pošli tam Staňka, kuchaře, neb zde zbytkuov kuchařuov nemám; nebo když tam puojde ráno, muože tam býti lechce dopoledne v pondělí. A jídlo bude mi se mieti dělati u mistra Kašpara, nebo, dá-li pán Buoh, tu stanu; a protož ať on do toho domu jde. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

878.

Odesílá Adamovi z Šternberka přípisy kvitancí.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dal jsem vám byl list napsati v pondělí minulý, chtěje vám jej dnes poslati i s přípisem sněmovniem, a v tom přišel včera ke mně od vás posel muoj, kdež jste mi psali žádajiec, abych vám poslal přípis kvitancí, kterak byšte měli udělati jednu i druhú panu Krystoforovi z Švamberka ꝛc. I takéť já neumiem toho dobře dáti psáti, však proto podle svého zdání dal jsem to napsati, a teď vám posélám všecko, jedno s druhým; pak nebude-li se co panu Švamberkovi líbiti a dá toho jinú notuli, i což bude obyčejného a slušného, udělali byšte nové kvitancí, a tyto nynější, kteréž udělati dáte, vrátily by se vám zase; a prosím vás, že mi je pošlete, pane švagře muoj milý, po tomto mém poslu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře ꝛc, panu švagru mému milému.

A když budou v té každé kvitancí dvú dobrých lidí na svědomí pečeti, anebo najvíce tři, zdá mi se, že bude dosti, jakož prvé, švagře muoj milý; muožete za to žádati některých služebníkuov svých, aby na svědomí pečeti přiložili, kteříž při vás jsú, anebo v Nepomuce, že nebude potřebí vám o to daleko posélati.

879.

Jindřichovi Berkovi z Dubé v příčině rozepře mezi Václavem Haugvicem a paní Annou Karlíkovou a manželem jejím Adamem.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož nepochybuji, pane přieteli muoj milý, že to dobře v paměti máte a u vědomosti, jaký jest se rozsudek stal mezi panem Václavem Húkvicem a paní Annú, manželkú pana Adama Karlíka, anebo mezi ní a jím, manželem jejiem, což se toho zápisu dotýče, kterýž ona od něho má, že má jí to dáno býti, ale že, jakž mi oznámeno, má ona v tom nějakú od téhož manžela anebo od kohožkoli překážku; a kterak ty věci samy v sobě sou, snad máte od někoho o tom dostatečnější zprávu, nežli bych vám o tom tuto mnoho vypisoval ꝛc. A toto jest mne také došlo, oč jest mezi touž paní Annou a manželem jejím nějaká snad rozepře anebo různice, že byšte vy to s druhým panem hejtmanem slyšeti a o to konec mezi nimi učiniti měli: i prosím vás, pane přieteli muoj milý, že jim o to brzo rok stranám položíte, muože-li býti na hradě Pražském, pokudž úřadu vašemu náležie, aby ona také tím snáze tudy své spravedlivosti, což se peněz dotýče, což jest podle práva obdržela, dosáhnúti mohla. Neb jest věc slušná a spravedlivá, kto k čemu spravedlivost má, aby toho bez zástěr a bez překážek užiti mohl; a pokudž jest vám v tom slušně náležité, té jsem k vám naděje, že tak učiníte. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hajtmanu krále JMti královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

880.

Janovi Švábovi z Chvatliny o rozličných věcech, zvláště o dopomožení práva na Liblice, komu má co vydáno býti z peněz panem Švamberkem položených, o smrti starého Hysrle ꝛc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Švábe milý! Bylť jsem psaní učinil v pondělí minulý, kteréžť jsem chtěl dnes poslati, a v tom přišel od tebe ke mně posel ráno dnes, i teďt je posélám spolu s tiemto psaniem. Kdež jsi mi pak poslal listy od pana Adršpacha a od pana Viléma Grušiny [sic], na to chci dáti odpověď při jiném poselstvie, neb tohoto posla nezdálo mi se držeti, aby se nemeškal pro to psaní druhé,

kteréžť posélám. A tomu jsem rád, že jest již ta věc srovnána, což se Mikuláše Karlíka dotýče, i také že jsi již dal Janovi Tetúrovi, co jsi dáti měl, a Jakubovi Strnadovi; a za to mám, že jsi se kvitancími opatřil, pokudž toho potřeba jest; a o Andělovi v druhém psaní napsalť jsem. Klíče toho mi nepřinesl posel, neb jsi snad zapomněl jeho dáti jemu, ale dosti času k tomu jest při jiném poselstvie. Takéť jsem psal v druhém psaní, což se mně toho práva dopomožení na Liblice dotýče: i přijde-li k tomu, mně se zdá, že muožeš na mém místě s panem purkrabím, jeda s ním, puovodem býti, vezma sebú někoho od Bachtle z Lysé, kterýž jest Liblic svědom; neb v tom více nežádám mieti, abych byl uveden, nežli nač se obranní list vztahuje. A teďt posélám list podle toho spuosobu, jakž jest paní Beatrix psala ku panu Jindřichovi Berkovi; i pošli jemu jej brzo, a co mi odpíše, to muožeš ohledati a potom mi to při jiném poselstvie poslati.

Jakožť jsem oznámil, že od pána z Švamberka má mně býti u tebe položeno VII^c ſſ^o gr. č.: i vyplať z toho to, což jest pana Jana Žateckého a ten řetěz Munkuov, a oznam mi při jiném poselstvie, co za tu výplatu dáš; a tomu židu starému Píseckého daj z toho také XXV ſſ^o gr. č., neb za to mám, že ostatku muože doněkud počekati; než více z toho nedávej mimo mé předešlé psaní, ažť oznámím, jedné opatř to, aby těch peněz bezpečně choval. Krom také toho dej Trčkovi, jakž píši, na tále cupus na Jilovém; a jestliže mi budou práva dopomáhati na Liblice, také na to dej, pokudž bude potřeba a povinnost podle práva. Což by pak potom z toho dáti více měl, toť chci, dá-li pán Buoh, oznámiti při některém jiném poselstvie.

Kdež jsi mi také psal o smrti starého Hysrle: i rač se pán Buoh všemohúcí nad jeho duší smilovati, a oznam mi při jiném poselstvie, všecken-li je on statek svuoj strýcóm svým odkázal a dal, čili také komu více jinému; nebo za to mám, že to brzo tajno nebude, jaké jest zřiezení učinil, neb snad také něco dal Kašparovi Šnoblovi. Dán na Velharticích v středu po hodu slavném Matky božie na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Také srozuměl jsem z té cedulky od paní Beatrix, že má něco peněz mistr Jeronym: i viem o tom prvé, ale jest tu těžké zjednání, než muože-li co u Lazarové anebo kde jinde zjednati, byl bych toho vděčen.

881.

Kryštoforovi z Švamberka v příčině roku jemu položení s panem Adamem z Šternberka.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dnes mi od vás psaní dodáno,

kdež mi ráčíte připomínati, což se roku položení vám s panem Adamem z Šternberka dotýče: i mám to dobře v paměti, než-li zdál mi se k tomu čas krátký a také i některá jiná příčina toho jest, že jsem tiem poprodlil; jakož když se buohdá spolu v pondělí v Horaždějovicích shledáme, chci vám to oznámiti, a tu spolu zůstanúce, položiem toho, dá-li pán Buoh, rok v slušném času; a toho sobě neobtěžuji netoliko podruhé do Horaždějovic pro vás jeti, ale i jinam k vaší potřebě. A kvitanci od pana Adama buohdá vám s sebou přinesu, neb nepochybuji, že je od něho do této neděle mieti budu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni ɔc.

882.

Mikulášovi Karlíkovi z Nežetic, aby Ludvíka Zajímače nezatýkal, ale jemu roku přidal.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Za to tebe s pilností žádám, kdež jsi, kterak jsem zpraven, pana Ludvíka Zajímače zatekl, že jemu roku přidáš do sv. Havla najprvé příštieho, i také kterýžby více zatykač na něho měl, též tebe žádám, že jeho dotud nebudeš zatýkati. A učiníš mi na tom zvláštní vděčnost, a o tom držiem, i jemu, když tuto mú žádost naplníš, a rád se zase dobrým přátelstviem, co v tom učiníš pro mne, odplatiem. A na tom neznám tvé žádné škody, poněvadž tomu rozumiem, žeť prvé nemuože toho zaplatiti, než té jest naděje, že při sv. Havle peníze mieti bude, jakož také túž naději mám; a oč by pak bylo více mezi vámi, chci také rád o to péči mieti, aby takové věci mohly k slušnému srovnání přivedeny býti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce, panu Mikulášovi Karlíkovi mladšiemu z Nežetic ɔc, přieteli milému.

883.

Ludvíkovi Zajímačovi z Kunstatu v příčině jeho jednání s poručníky pánů z Hradce ɔc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře a přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali, což se pana kancléře,*) dobré paměti, a vás dotýče: i tomu jsem dobře vyrozuměl, a které jste mi psaní prvé o túž věc učinili, to jsem oznámil také jiným poručníkóm, a na tom jsme, kdyby jedné čas mohl k tomu slúžiti, abychme sami poručníci spolu s vámi shledati mohli, a o to, dá-li pán Buoh, abychme mezi sebou rozmluvení měli a s vámi přátelské jednání; ještě, pokudž na mně jest,

*) Adam z Hradce.

chci se k tomu rád přičiniti, což by to nejdřéve býti mohlo. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Ludvíkovi Zajímačovi z Kunstatu oc, panu švagru a přieteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane švagře muoj milý, psali, což se pana Mikuláše Karlíka dotýče: i zprvu neuměl jsem dobře jeho psaní přečísti, než potom jsem jemu porozuměl, i tomu přiepisu, což jste vy jemu psali, jakož vám teď to jedno i druhé zase posélám i také ten list, kterýž jsem jemu podle vaší žádosti psal; a jistě jsem psal pilně, i což mi zase odpíše, muožete to dobře ohledati, i učiňte tak, neb jest potřebí, abyšte se věděli v tom čím spraviti.

884.

Michalovi Slavatovi z Chlumu v příčině odložení spravedlivosti jeho nejvyšším purkrabím na soud zemský, o sporném jeho jednání s nejvyšším komorníkem, co o něm mluvil nejvyšší purkrabí v Budějovicích oc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane přieteli muoj milý, psali i toho přípisy poslali, jaké jste psaní panu purkrabí najvyššiemu*) učinili a on vám zase, též také což jste psali panu komorníkovi najvyššiemu**) a co vám také za odpověď dal: i v pravdě v těch ve všech věcech rád bych vám tak rád radil, pokudž bych najvýše rozuměl, jako v své vlastní věci, anébrž radši bych sebe v své potřebě obmeškal nežli vás u vaší, ale již k nynějšiem spuosobóm nás některých rozumové staří snad se nechtie trefovati s novými, a zvláště jestliže by kto pod tiem čeho toho hledal, obmejšleje něčí nebezpečnost anebo těžkost. A námť není potřebí z jiných příkladuov mnoho bráti, čehož jsme sami vy a já zkusili z některých stran, ješto jest to ještě z paměti nevyšlo. I což se dotýče toho psaní od najvyššieho pana purkrabie: jistě neviem, pane přieteli muoj milý, jiného, než, poněvadž toho, oč jste jemu psali, odkládá na naučení soudu zemského, že, bojím se, musíte dotud strpení mieti; ač znám to, že jest věc obtížná, komuž se jeho spravedlivost odtahuje a odkládá, kteráž, naději se, bez takového naučení mohla by se spravedlivě vykonati, abyšte vy toho, což jest podle práva, též užievali, čehož jiní v tomto královstvie v takových věcech užievají. Což se pak dotýče pana komorníka, strýce mého, rád bych tomu byl, abyšte spolu v lásce přátelské byli, a zvláště poněvadž jste sobě blízcí sousedé. A oč jste se na pana hofmistra najvyššieho***) a na mne k přátelskému

*) Jan z Wartmberka. **) Jaroslav z Šellenberka na Kosti. ***) Vojtěch z Pernšteina.

jednání poddali, jistě bych rád, aby ta věc brzo přátelsky srovnána byla, a chtěl bych i v slušné místo naschvál o to jeti, než nyní jsme daleko od sebe s panem hofmistrem najvyššiem.

Také což se dotýče toho měřiče: i jest mi divné, proč vám není dán podle té žádosti, kterúž jste na najvyššieho pana komorníka vzložili. A jakžkolivěk jest, prosím vás, pane přieteli muoj milý, když bude mezi námi poselstvie, pošlete mi přípis toho rozsudku anebo nálezu, kterýž jest mezi vámi a Trmalem na soudu zemském učiněn; zdali by se tu mohlo něco toho najíti, že z povinnosti měl by vám měřič na vaši žádost vydán býti k té potřebě, kterúž jste panu komorníkovi oznámili.

A což se pana komorníka a vás dotýče: žádám vás, že sobě toho neobtížíte, abych ještě toho z sebe neskládal, oč jste na panu hofmistru najvyššiem a na mně přestali, nebo vězte, pane přieteli muoj milý, že, dá-li pán Buoh, mám se shledati tento pondělí najprvé přieští s panem Krystoforem z Švamberka, švagrem mým, v Horaždějovicích, nebo jsme tu položili rok o některá jednání panu Janovi z Rozmberka a některým více, že tu také býti mají. I poněvadž to znám, že jest pán z Švamberka váš dobrý přietel, mám úmysl o ty věci s nimi rozmluviti a potom vám také něco napsati.

Nerad jsem tomu, že ten kněz opat vám se nehledí zachovati, neb byť bylo na mé vuoli, a on vám se tak podle vuole mé zachovával, držiem o tom, že by to bylo jemu i tomu klášteru k lepšiemu; než troštuje-li jeho kto nač stranně, neznám na tom jeho užitku.

Také jakož jste mi psali, pane přieteli muoj milý, což se pana Ludvíka Zajímače dotýče: i dal jsem také na jeho psaní jemu odpověď a mám za to, že vám to oznámí, a protož vám tuto o tom mnoho nevypisuji, než jistě, v čemž bych jedné slušně mohl, rád bych pro něho přátelstvie učinil. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci ɔc panu přieteli mému milému.

O čemž jest vám psal pan Švamberk a potom já, i pokudž se, pane přieteli muoj milý, pamatuji, tento spuosob jest mi oznámen, že by pan purkrabie mluvil na tento rozum snad v Budějovicích: jakož měl jest pan Slavata nějakú nesnáz anebo soud s Trmalem, i nic to není, než jest nějaká věc jiná mnohem těžší, žeť s ní s těžkem pan Slavata vyjde, a jako by se jemu zdálo nepodobné, abyšte vyjíti mohli. Ale o tom nepochybuji, že pán Buoh všemohúcí nevinných a spravedlivých neráčí opúštěti, než tak, jakž jste mi psali, že na čas ráčí na lidi dopouštěti obtiežnosti a tudy zkušovati lidi v trpělivosti a potom dáti zase pomoc s potěšeniem, aby ráčil spravedlivé utěšiti; neb kdyby nikda na člověka nepřicházelo protivenstvie, mohl by někto i na pána Boha pozapomenúti a poněkud snad se domnievati, že není člověk

jako jiný; a tak se nám i tudy připomíná, abychme toho z paměti nevypouštěli, že jsme lidé a boží stvoření. A za to vás žádám, pane přieteli muoj milý, že ještě o této věci nebudete mnoho rozprávěti, až se takových věcí dostatečněji dovieme.

885.

Janovi z Rožmberka, aby mu na povinnou sumu za ryby 100 kop gr. č. do Horaždějovic přivezl.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ráčiete mi některú summú povinni býti, což se ryb z Plastovského rybníka dotýče: i prosím vás, račte mi na to sto kop gr. českých dáti a s sebou je poručiti vzieti v pondělí najprvé příští do Horaždějovic; a což pak ještě nad to býti vajše má, o to tu v Horaždějovicích, pane přieteli muoj milý, dá-li pán Buoh, rozmluvieme. Dán na Velharticích ve čtvrtek po hodu slavným Matky božie na nebesa vzetie léta ɔc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

886.

Děkuje dceři své paní Anně z Rožmitála a na Hradci za poslaného kuchaře a darovaný sýr.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly i s dětmi vašimi, toho bych vám s pravou věrou rád přál. Jakož jste mi, paní dcero má milá, poslaly kuchaře: i jsem jeho vděčen, a tu službu, na čem jste jeho zjednaly, rád jemu dáti chci. A děkuji vám z těch sýruov, kteréž jste mi poslaly, ale nebylo jich třeba tolik posélati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích ve čtvrtek po hodu slavném Matky buoží na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci, paní dceři mé milé.

887.

Wolfovi Krajíři staršímu z Krajku, že pan Petr z Rožmberka povinen jest činiti, což na poručníka náleží; o koupení zámku Rošteina Jetřichem z Dobré Vody ɔc.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi poslali přiepis listu, co jest vám za odpověď dal pán z Rožmberka Strakonický, i že jste jemu o to ještě

psali: dobře mi se to líbie, nebo, pane přieteli muoj milý, má-liť pan Petr z Rožmberka také poručníkem býti a toho z sebe nesložiti, tehdyť jest to povinen činiti, což na poručníka náležie; jakož, dá-li pán Buoh, o některé věci měl bych se s pánem z Rožmberka Strakonickým shledati tento pondělí najprvé přieští v Horaždějovicích, i toho jsem úmyslu, abych o to s ním také mluvil, vezma k sobě pana Krystofora z Švamberka, švagra mého, kterýž jest jeho i muoj přietel, a má tu také býti.

Což jste také při králi JMti zjednali o věci sirotčí: rád jsem tomu, jedné rač dáti pán Buoh, aby se to od JMKské skutkem vyplnilo, jakož ta jest naděje, podle zdání mého, bude-li se předse berně dávati, že jse tomu při svatém Havle dosti stane. Také jakož jste mi psali, což se rychtáře z Hradce ꝛc dotýče: i psal jsem o to prvé do Prahy, pokudž jest možné, aby taková věc opatřena býti mohla; ale když jest pře zlá, spíše z ní přichází škoda nežli užitek. Kdež jste mi, pane přieteli muoj milý, také oznámili, což se Jetřicha z Dobré Vody, úředníka na Telči, dotýče, že jest koupil zámek Roštejn od Beneše Feyrara, a ten Beneš jakú k tomu zámku spravedlivost má: tomu jsem z vašeho psaní porozuměl, i také tomu přiepisu, jaké jest povolení k tomu prodaji bylo od pana kancléře dobré paměti: i to povolení nic v sobě více nenese, nežli jakú jest prvé k tomu spravedlivost měl ten Beneš, i toho při tom nechati muožeme a snad jsme i povinni, než vejše nad to nám se svolovati nehodí pro škodu sirotčí. Také které životy má na tom Beneš s dědici svými z mužského pohlaví, ti se, za to mám, na jiné osoby převésti nemohou, nežli toliko toho užívati muože jiný, dokuďžť ti trvají, na které osoby ten zápis svědčí však z toho zámku aby předse ta povinnost byla zachována k sirotkóm a k nám na jejich místě, kteráž býti má. Což se dotýče domuov na Malé Straně, mněť se také dobře zdá, aby se prodaly, a chci rád o to Václavovi Zimovi psáti na ten spuosob, kterak jste mi psali, a co budu mieti za odpověď, to vám oznámiti. A rač dáti pán Buoh všemohúcí nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Krajieři staršiemu z Krajku a na Landštejně ꝛc, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane přieteli muoj milý, psali, což se Votického dotýče a toho Maděra z Telče: i teď vám list posélám, kterýž opět jemu Votickému o něho psal jsem, a co mi za odpověď dá, to muožete ohledati, čím byšte se v tom měli spraviti. Což se kuchaře dotýče: tak chci učiniti, kdyby u mne býti neměl, že chci rozkázati, aby se zase vám do Hradce postavil. Toto mi se vám zdálo připomenúti, že již snad bude potřebí, abychme se k berni přiznali na místě sirotčiem; než podle té notule, jakž jest svoleno, játť v to dobře neumím se trefiti, a zvláště bude-li se v to mieti pojíti statek kněžnin a paní z Rožmberka vdovy.

888.

Burianovi Otickému z Votic, aby mu dal odpověď v příčině nějakého člověka z Telče.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakožť jsem psal prvé o Maděra z Telče, i ještě na to od tebe žádné odpovědi nemám. I žádám tebe, že mi na to odpověď dáš podle mého předešlého psaní a žádosti, a to po tomto poslu psaním tvým. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Burianovi Otickému z Votic ꝯc, přieteli milému.

889.

Jindřichovi Smiřickému z Smiřic, že jednu polovici jistiny za Liblice nepřijme.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali, což se Liblic dotýče, tomu jsem dobře porozuměl, kterak byšte mi chtěli dáti anebo zaplatiti V^{C} ſſ gr. č. se panem bratrem vašiem; než v tom vašem psaní není žádné zmínky o svrchcích a o mých škodách, kteréž jsem skrze to vzal, což jest mi se má spravedlivost protáhla ꝯc. I toho obyčeje nemám a mieti nemíniem, abych komu peněz na úroky puojčoval, ač v pravdě bez ujmy mé spravedlivosti rád bych vám se v dobrém přátelstvie zachoval: nežli bych se měl o jednu polovici smlúvati a druhé v straně zanechati, obávám se, že bych tudy mohl nějaký sobě zmatek učiniti, čehož bych se nerad dopustil. Než byť mne mohla všecko slušná smlúva potkati, také bych se chtěl v tom slušně přátelskou radou spraviti a podle toho zachovati; než dokudž toho nenie, toto sobě vymieňuji bez ujmy všelikterak mé spravedlivosti a práva, po kterémž, dokudž v tom nic jistého neviem, muože-li mne slušná smlúva potkati, jíti, dá-li pán Buoh, míním a chci, až buohdá své spravedlivosti podle řádu a práva, tak jakž té naděje jsem, dosáhnu. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Smiřickému z Smiřic ꝯc, panu přieteli mému milému.

890.

Purkrabímu na Blatné, aby mu zaslal list od pana Jana Muchka, Václavovi Zmrzlíkovi list aby na Lnáře odeslal.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Purkrabie milý! Rozkaž Řehořovi písaři, když od pana Jana Muchka ten list přinesen bude, o kterémž on Řehoř dobře vie, ať mi jej pošle; pak-li by se tiem prodlévalo, ale že by zvěděl, kde jest on pan Jan Muchek, poslal bych o to k němu. A tento list, kterýž svědčí panu Václavovi Zmrzlíkovi,

pošli jej jemu ode mne na Lnáře, a jestliže by mi co zase psal, to by mi poslal, když by se od tebe ke mně poselstvie trefilo anebo ode mne k tobě. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

891.

Václavovi Zmrzlíkovi ze Svojšína o zaplaceném mu dluhu Rosndorfem ɔc.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád zdraví a všeho dobrého. Zdálo mi se vám toto oznámiti: že jest mi psal Rosndorf, tak jakž jsem tomu vyrozuměl, že jest vám dluh od něho zaplacen tiemto spuosobem, že by ještě za živnosti Václava Tatausa bylo to jemu dáno skrze pastorka téhož Rosndorfa; než toho neviem, jestli vám ta věc prvé za živnosti téhož Tatausa od koho oznámena, než kterýž jest mi on Rosndorf o to psaní učinil, naději se, že jest ještě o smrti téhož Tatúsa nevěděl. Také vězte, pane přieteli muoj milý, že jest mi psal Jan Šváb z Prahy, že ještě toho klíče od vás, kterýž dán býti měl, nedodal panu Janovi Donínskému, a to proto, že jest jeho v Praze nebylo a snad ještě není, než že jest slyšel, že by jel ku panu Šebestyanovi z Wejtmille. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Lnářiech ɔc, panu přieteli mému milému.

892.

Kundrátovi Krajíři z Krajku, proč jednu polovici jistiny za Liblice od Jindřicha Smiřického z Smiřic nepřijal.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, což se pana Jindřicha Smiřického dotýče, tomu jsem všemu, i co jest mně také psal, porozuměl. I v pravdě, pane švagře muoj milý, že bych v tom rád vaši i jeho žádost, pokudž by mi za slušné bylo, vyplnil, ale jest toho více nežli jedna příčina, proč mi se toho bez mé škody učiniti tím spuosobem, kterak jest mi o to pan Jindřich psal, nehodí. A toho něco tuto krátce zdálo mi se dotknúti. Nebo kdybych vzal jednu polovici jistiny, snad bych sobě v druhé udělal spletek, dokudž mi toho podle práva dopomoženo nenie, a mně jest při těch věcech veliké opatrnosti potřebí, neb tomu rozuměti jest, že by někto snad rád Lysé bez peněz, aby mi za to nic nedal ɔc, a tak když bych se v čem obmeškal, byl by kto, aby proti mně to sobě ku pomoci vzal. Také vzato mi svrchkuov při Liblicích za nemalú summu, neb samého obilé kromě v stodolách, jakž zprávu mám, vzato mi deset stohuov, neb bylo něco starého nachování, ješto mi podle kšaftu paní Smiřické staré, dobré paměti, všecko to náleží.

Také snad skuoro na půl třetieho léta těch Liblic a toho statku jiní užívají, ješto bych já měl užívati, poněvadž mi summa věnní až do dnes dána není, a co jsem také na právo vynaložil pro tu věc, mělo by mi se také to navrátiti; a za ty za všecky věci, kromě samého věna, nic mi se nepodává, ješto neviem, mnoho-li jest jedno druhého méně, věnné-li summy čili těch svrchkuov a škod. I račte toho povážiti, že také mám sobě to za něco vážiti. A protož, pane švagře muoj milý, té jsem k vám naděje, že sobě toho neobtížíte, že této nynější vaší přímluvy nenaplnil jsem; a kterú jsem dal odpověď jemu panu Jindřichovi, naději se, že vám to oznámí. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi Krajieři z Krejku, na Mladém Boleslavi ꝛc, panu švagru a přieteli mému milému.

893.

Oznamuje Václavovi z Borovnice své dobré zdání o sporu mezi Adamem a Hynkem z Ledec na Chvalovicích a bratrem jich Jindřichem.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Psaní, kteréž jsi mi učinil, což se pánuov Chvalovských bratří z Ledec dotýče, tomu jsem porozuměl a to s pilností přečetl. A jistě, přieteli milý, což bych mohl v tom pro tebe učiniti, i v jiném, že bych rád dobré přátelstvie učinil. A v této věci, oč jsi mi psal, toto jest mé zdání: poněvadž ti dva bratří Adam a Hynek uvedeni jsou v tvrz Chvalovice a v ten statek a toho v držení vešli a vpuštěni po listu obranním, že Jindřich neměl jim v to vkračovati tak a tím spuosobem, kterak jsi mi psal; než poněvadž na řeč Adamovu on Jindřich zase odtud jel, tehdy mi se zdá, že ta věc k opatření nenáleží panu purkrabí Pražskému nejvyššiemu, a že také Adam nemuože z toho vinniti jeho Jindřicha. Než-li poněvadž on Jindřich chtěl bíti Hynka, anebo snad zabiti, a jeho Jindřichuov pacholek počátek na Hynka učinil, a v to se podle pacholka svého vložil on Jindřich, dobyv meče, a tak, jakž jsi mi tu věc šíře oznámil, i tam se vystěhoval svévolně proti vuoli Hynkově a tudy téhož Hynka i odtud vytiskl, že on odtud pro takovú svévolnost, aby se jemu ještě něco těžšího nepřihodilo, ujel anebo ujeti musil: i mně se zdá, že on Hynek o takovú věc, co jest se jemu tu v tom statku stalo svévolného, več jest obranniem listem uveden, a k jeho osobě saženo, muože Jindřicha, bratra svého, viniti a před pány hajtmany z takového nepořádu obeslati, což jest se jemu v tom mimo pořad práva stalo. I přieteli milý, pokudž tomu rozumiem, tutoť jsem již oznámil; však šíře také muožeš to rozvážiti s dobrými přátely, a cožť se bude zdáti za lepší, z toho vybrati a učiniti. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Václavovi z Borovnice a na Svojšicích ꝛc, přieteli milému.

A za to mám, že vieš, přieteli milý, že jsou na tento čas hajtmané krále JMti tohoto královstvie: pan Jindřich Berka z Dubé a na Dřevěnicích, a pan podkomoří; nežli jsou-li nyní spolu na hradě Pražském anebo v Praze, toho neviem, nežli naději se, že se toho budete moci snadně dověděti.

894.

Zikmundovi Měsíčkovi z Výškova v příčině narovnání jeho různice s panem Švamberkem.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Za to mám, že muožeš mieti v paměti, oč jest mezi tebú ruoznice, anebo půhon, s panem Švamberkem, že jsem toho tu cestu obmejšlel, aby taková věc mezi vámi na obě straně k slušnému srovnání přivedena býti mohla, a potom naději se, že jest o to také s tebú mluvil pan Adam z Šternberka od sebe i ode mne; jakož, kterak jsem tomu byl vyrozuměl, měli jsme toho jednatelé býti pod dobrú volí, jmenovaný pan Adam z Štermberka a já, a také snad pan Linhart Markvart a pan Jiřiek Leytolt; i jestliže by ještě k tomu tvá vuole byla, za to žádám, že tak učinieš. A s panem Švamberkem také jsem o to mluvil, a k tomu jest svolil, abychme tu věc mezi vámi jednali. A chtěl bych vám brzo o to rok položiti zde na Velharticích anebo v Horaždějovicích, dá-li pán Buoh, bez prodlévání: pakli by který z těch pánuov a dobrých lidí z napřed jmenovaných k tomu roku položenému nepřijel anebo přijeti nemohl, tehdy s vaší s obou stran dobrou volí přivzal bych k sobě někoho jiného, aneb přidali byšte ke mně po přieteli nebo po dvú a k těmto k jiným napřed jmenovaným, kteří by k tomu přijeli. A chtěl bych k tomu rád pilnosti přiložiti, abych s obou stran s vaší dobrú volie mohl to všecko k slušnému srovnání s těmi s jinými přáteli přivésti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Zikmundovi Měsíčkovi z Vejškova a na Dolanech, přieteli milému.

895.

Vilémovi z Ryzmberka o společném jich shledání ꝛc.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Poněvadž jsme nyní blízko od sebe, rád bych se s vámi shledal pro vaše i pro mé potřeby; ale snad na tento čas z některé příčiny nemohli byšte ke mně přijeti, než proto, dá-li pán Buoh, některak to obmýšliem, abychme se spolu viděli některý den po sv.

Bartoloměji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, purkrabí Karlštejnskému a hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

Praveno mi, ač neviem, jest-li tak, že by někteří měli na vás zatykače, a snad i Václav Sušický: i nerad jsem tomu; a kdybych věděl vše, kteříž jsú, chtěl bych, pane švagře muoj milý, rád o to jednati, aby takové věci mohly na něčem slušným bez takového předsevzetí postaveny býti.

896.

Přeje Kryštoforovi z Švamberka, aby brzy od dny zdráv byl, posílá mu kvitance od pana Adama z Šternberka; žádá, aby do Horaždějovic přijel.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane švagře! Nerad toho slyšiem, že jest vás dna navštievila a obtiežila. I rač pán Buoh dáti, abyšte brzo zase dokonale zdrávi byli, nebo bych vám toho s pravú věrú rád přál. A ač lékařstvie něco na tu nemoc prospievá, ale dosti skrovně, než naději se, že jest v tom nejužitečnější lékařstvie mierně se držeti v jídle a v pitie; než řiekával jest pán z Rožmberka starý dobré paměti: „Kto chce mieti dnu, jez tučné ryby a pie na to silné víno"; ale vy se snad ráčíte toho varovati.

Teď vám posélám, pane švagře muoj milý, kvitancí dvě od pana Adama z Štermberka, kteréž mi k večeru včera od něho přineseny, i tušiem, že jsem se v tom zmejlil, když jsem jemu o to psal, že jsem při tom nejmenoval pana Jaroslava bratra jeho; než proto mi pan Adam psal, jestliže by mi se v tom zdálo změniti aneb opraviti, že to chce učiniti. I chcete-li to kterak jináče mieti, račte mi toho přípisy poslati jedné i druhé kvitancí, a těchto zatiem u sebe nechati, tehdy již to, dá-li pán Buoh, také k konci přivedu bez odtahuov.

Což se dotýče toho roku v Horaždějovicích položeného, ke kterémuž bychme se měli sjeti v pondělie příštie na noc: i velmi bych rád, abyšte tu také mohli býti. Pakli by vždy býti nemohlo, tehdy mi se zdá za potřebné, abyšte o tom ráčili oznámiti a napsati panu Janovi z Rožmberka; však budu-li moci co proto v tom prospěti s obú stran k slušnému srovnání, rád se k tomu přičiniti chci. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v pátek po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta ↄc XXXI°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni ↄc.

Také vězte, pane švagře muoj milý, že pan Adam z Štermberka opět mi o to

připomenul, což se opata a konventu kláštera Karlovského dotýče, jakož jsem vám i prvé o tom něco napsal, nebo jest se mnú času předešlého také o to mluvil.

897.

Jindřichovi z Ryzmberka o srovnání jeho s Jiříkem Oulehlí.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož některého času Jiřiek Aulehle mluvil jest s námi v Praze, že jest o nějakú věc s vámi na mně přestal, což se nějakých lidí, nějakého Janka z Votěšína synuov dotýče: i tyto dny minulé o to jest mi připomínal, žádaje, abych o to rok složil. I byla-li by k tomu vaše vuole, chtěl bych některý den po svatém Bartoloměji ten rok položiti, a budu-li moci to srovnati pod dobrú vuolí, rád se k tomu přičiniem. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝯc.

898.

Břetislavovi z Ryzmberka v příčině vydání uvězněného člověka panu Adamovi z Šternberka.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Vězte, že jest mi oznámil purkrabie muoj Velhartický, že nějaký člověk pana Adama z Štermberka sedí zde a že byšte snad na něho práva žádali. A pan Adam ze Štermberka témuž purkrabí psal na ten rozum, aby jemu vydán byl podle zřízení zemského jako člověk jeho, že od něho chce spravedlivé učiniti; a tak rozumiem, v čem se vina při něm najde, že toho jemu nebude lechce vážiti. A protož na ten spuosob muoj jest úmysl, abych jemu jeho vydati rozkázal, ale nezdálo mi se toho učiniti bez vašeho vědomí; i co jest v tom vaší vuole, prosím, pane švagře muoj milý, že mi to oznámíte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝯc.

899.

Janovi z Rožmberka, že v Horaždějovicích není rána morová.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčili psáti, že byšte

toho zprávu měli, že by v Horaždějovicích promierali ɔc: i poručil jsem pilně na to se ptáti, když jsem z Blatné tudy k Horaždějovicóm na Velhartice jel, i nemohl jsem se toho doptati; a při tom také jsem poručil, netoliko kdyby kto umřel na tu nemoc morní, ale kdyby se kto rozstonal, aby mi to hned oznámeno bylo, ale nic mi ještě o tom oznámeno není. A také někteří moji služebníci dnes odtud ke mně přijeli, též praví, že tam nic nemrou. Však když, dá-li pán Buoh, tam budeme, kdež budete ráčiti, abychme jednali, buďto v městě anebo v klášteře, má jest k tomu dobrá vuole. Dán na Velharticích v pátek po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také ráčili psáti, což se peněz dotýče, kteréž byšte mi ještě dáti měli, a ode mne kvitancí: i kvitancí já meškati nechci, a o to, dá-li pán Buoh, s vámi šíře rozmluviem, když v Horaždějovicích budeme.

900.

Purkrabímu na Blatné o poslání kuchaře do Horaždějovic.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Ukázal jest mi psaní od tebe syn muoj, kdežto také napsal jsi, což se Staňka kuchaře dotýče: i dobře mi se zdá, aby místo něho ten kuchař z Hradce do Horaždějovic v pondělí ráno šel, než poněvadž snad cesty neumí [sic], že by s ním poslal posla. A při tom muožeš mi psáti, cožť se bude zdáti potřebného, a poslati. Dán na Velharticích v sobotu po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta ɔc XXXI°.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

901.

Janovi Švábovi z Chvatliny o urovnání peněžitého požadavku mezi Michalem Karykem a panem Tunklem; o zaplacení 72 kop gr. č. panu sudímu dvorskému.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Psal jest mi Michal Karygk o tu věc, což se pana Tunkle dotýče, žádaje o to konec mieti ɔc: i poněvadž by ty věci s nákladem býti musily, ješto bych té škody panu Tunklovi nepřál a sobě obtiežení ɔc, a jemu Michalovi také bych nerad dále tiem odtahoval, i zdá mi se také, vezma o to s Václavem Trčkú radu, aby již on Michal rukojmie kvitoval, jakž jest obyčej, též i mne podle pořadu, kterýž se v takových věcech zachovává, tak pokudžť se zdá najlépe a Trčkovi, abych v tom opatřen byl, a list anebo listy vyvazené aby

vrátil; než proto mi se toto zdá, když jemu budeš mieti vydati ode mne list, ať tobě dá list pod svú pečetí a někoho na svědomí dvú neb tří pečeťmi, ješto jemu jest to snadné učiniti, že jest to ode mne přijal, a já že jsem jemu tu summu všecku dal a zaplatil. A při tom, muože-li býti, aby také ve dskách bylo dotčeno, když ty zápisy bude propouštěti anebo kvitovati, že jsem já to zaplatil a dal. Pak již, jakž budete rozuměti, tu věc k konci přiveď, aby již ta věc na místě byla postavena bez dalšiech odtahuov.

Což se dotýče pana sudieho dvorského*) najvyššieho, kterých LXII ß gr. č. mám jim dáti, anebo za ně nějaké Michálkové, jakož o tom dobře vieš, a z toho lichvu té Michálkové snad od sv. Víta aneb od sv. Jana: pak odkudž jest koli, bych i něco předal, toho sobě pro pana sudieho nevážiem. I zaplať to, však s vuolí téhož pana sudieho, by pak měl k němu poslati o to, není-li jeho v Praze; a daj to z těch peněz od pana Švamberka, kteréžť jsú snad již dány. Nežli pan sudí oznámil mi, že snad ještě vajše XV ß gr. č. má té Michálkové dáti, žádaje, abych to také dal za něho; i oznámí-liť co o tom, pověz jemu, že toho poručení ode mne nemáš a že také vieš, že na tento čas mám málo peněz. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

902.

Michalovi Karykovi z Řezna o narovnání jeho s panem Tunklem.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Michale milý! Což se dotýče pana Tunkle, švagra mého, co jsi mi o to psal, tomu jsem vyrozuměl: pak že jest s tebú Jan Šváb toho ještě nedokonal, mám za to, že jest ode mne na odpověděď [sic] očekával, ješto něco jsem tiem poprodlel, také na to se rozmýšleje, kterak by se to mohlo slušně trefiti panu Tunklovi, tobě i mně. I teďt posélám k témuž Švábovi psaní, kteréhož jemu dodaj, a již tu s tebú konečně, za to mám, bez dalšiech odtahuov dokoná, aby již o to místo měl a já také abych v tom mohl, pokudž se bude moci slušně trefiti, opatřen býti. Datum ut supra.

Pann Michalovi Karygkovi z Řezna a v Praze U Volka, přieteli milému.

903.

Vilémovi Krušinovi z Lichtmburka v příčině statku páně Adršpachova, o obranním listu na pány z Waldšteina, o horách na gruntech jeho Trutnovských.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali, že jest s vámi mluvil

*) Václav Bezdružický z Kolovrat.

pan Hynek Špetle, což se statku páně Adršpachova dotýče, že starý pan Špetle tomu se diví, kterak se tiem tak dlúho prodlévá ɔc: i vězte, když jsem byl na Lysé, brzo po svatém Janu minulém, přijev tam z Prahy, tehdy brzo potom přijel jest tam na Lysú ke mně pan Burian Špetle, i tu jsem s nimi o to mluvil a psal jsem list starému panu Špetlovi a po něm poslal o to, aby se již ta věc dokonala, což se statku páně Adršpachova dotýče; a tak jsem s ním s panem Burianem Špetlí zuostal, že toho listu měl otci svému starému panu Špetlovi dodati anebo jemu jej poslati, ješto mám za to, že jest tak učinil. A vedle toho i na tomto se mnú pan Burian zuostal, co otec jeho mně zase odpíšc, že mně má to poslati na Lysú, by mne pak tam nebylo, ale že toho má býti dodáno Bachtlovi tu na Lysé. I psal jest mi některého času Bachtl, že ještě žádné odpovědi ani psaní od starého pana Špetle nemá ani od pana Buriana syna jeho: i neviem, čím se to tak prodlévá, než znáti muožete, že v tom mnú neschází, ješto mi se zdá, že by pan Špetle lépe to koupil, nežli my prodali. A jestliže pak jináče nebude moci býti, než snad aby v tom pan Špetle hledal svého užitku poněkud s naší škodú, ač jsem s ním v dobrém přátelstvie, proto již musil bych to také tak obmejšleti, abychme, dá-li pán Buoh, v tom mohli se podle práva opatřiti. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Krušinovi z Lichtmburka ɔc, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane přieteli muoj milý, psali, což se dotýče listu obrannieho na pány z Walštejna ɔc: i v pravdě již dobře nepamatuji, kterak jest ta věc; než v takových věcech, tak jakž v paměti mám, my jiní poručníci statku dobré paměti a dětí páně Buštěhradského takové všecky věci k opatrování vzložili jsme na pána z Pernštejna, najvyššieho hofmistra královstvie Českého, jakožto na jednoho z nás poručníka, kteříž jsme. Také, jakož jste mi psali, což se dotýče hor na gruntiech vašich a pánuov bratří vašich Trutnovských, tomu jsem porozuměl, i také těch rud a doluov, kteréž prvé nalezeny jsú ɔc: i na tento čas neviem vám co v tom gruntovnieho oznámiti, nežli že jsem slyšel, když král JMt, pán náš milostivý, ráčil býti v Budějovicích tohoto času nedávno minulého, že o věci horní není to na žádném konečném místě postaveno, ješto již neviem k čemu to dále přivedeno potom bude; a tak tudy mnozí snad užitkové musejí v zemi pobýti, a protož nyní k tomu neumiem mnoho raditi.

904.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o morovém povětří, o hvězdě s ocasem ɔc.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Nyní neviemť co tak zvláštnieho psáti, než že se do těchto krajuov povětří nakažené přibližuje a na některých místech

již jest; než, děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, zde ještě u Velharticích a okolo dobré jest povětří, a JMt svatá rač dáti, aby dlúho trvalo. Než proto nevěděúce, co pán Buoh ráčí učiniti, a sluší se rozumem od pána Boha daným spravovati; i jestliže by také sem k Velharticóm to povětří nakažené se přiblížilo, oznam mi, předce-li dobré povětří na Lysé máte a okolo Lysé, abych se v tom věděl čím spraviti.

A věz, že zde v tomto kraji vídají hvězdu s ocasem, jakož jsem ji také sám viděl, i též-li se vídá v tom kraji u vás, oznam mi. Dán na Velharticích v sobotu po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetie léta ɔc XXXI°.

Urozenému a statečnému rytieři Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích ɔc, mému milému.

Nepamatuji, oznámil-liť jsem, co jest mi král JMt ráčil za odpověď dáti z Jihlavy: pak jakož jest koli, věz, že se proto k nějakému konci vztahuje, ač ještě jest v něčem rozdiel nemalý. Ale poněvadž jest přísloví: „Jednajíce jest zjednati“, i psal jsem o to ještě JMKské a do Lince poslal, nežli ještě mi se posel zase nevrátil.

905.

Vilímovi z Ryzmberka o společném jich shledání, o povětří morovém ɔc.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Toliko pro toto nyní k vám posélám, kdež jste mi psali o naše spolu shledání tento pondělí najprvé příštie: i vězte, že toho nemohu učiniti, neb buohdá v pondělí mám jeti do Horaždějovic, neb také má tam býti pan Jan z Rožmberka i více jiných pánuov a přátel našich a dobrých lidí, neb jsú tu některým osobám rokové položeni o nějaká jednání a smlúvy, a tak se naději, že bude potřebí, abych tam zuostal do středy; než po sv. Bartoloměji rád se s vámi shledám, kdež se vám bude zdáti v slušném místě, o tom jiným neoznamuje. A prosím vás, oznamte mi, kde budete, neb toho také hlásiti nemíniem, než toliko proto bych rád to věděl, když buohdá z Horaždějovic přijedu, že bych vám bez meškání chtěl oznámiti, který bychme se den, dá-li pán Buoh, spolu měli a kde shledati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, purkrabí Karlštejnskému a hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

Nerad jsem tomu, pane švagře muoj milý, že jest již morní povětří k vám do Klenového přišlo, než jestliže jest ještě dobré povětří v Bezděkově, tehdy byli byšte tu bezpečnější před zatykači nežli v Janovicích. Jakož jste mi poslali rudu, i chci ji dáti zprobovati, a když se buohdá spolu shledáme, vám oznámiti, co bude

držeti. Pakli byšte snad neradi, aby o vás věděli, kde na tento čas budete, ale že byšte mi, pane švagře muoj milý, oznámili, kde paní manželka vaše bude, kmotra má; tehdy, dá-li pán Buoh, co bych vám psal, poslal bych to ku paní, a již dále bylo by vám toho, kdež byšte byli, dodáno.

906.

Zdislavovi Berkovi z Dubé o horách na Jilovém.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Byl jsem vám učinil psaní, než ještě zase odpovědi nemám, nebo mi potom praveno, že jste jeli do Horních Lužic ɔc. I zdálo mi se vám také toto, pane ujče muoj milý, oznámiti, že jest mi psáno, že jest toho potřebie, abychme na naše hory a thále, kteréž máme na Jilovém, cupus dali, jakož jsem již, což mně náležie, dáti rozkázal na každú mú třidcátú po ½ ſſ gr. č., i že byšte též na vaše třidcátý ráčili rozkázati dáti; nebo Václav Trčka i jiní, kteříž tu při nás mají, též učiniti, za to mám, chtie, neb jest mi o to on Trčka psal. Než chcme-li, jakož slušné jest, těch hor užívati, poněvadž na ně nakládáme, musíme to jináče poručiti opatřovati, nežli nyní jest, než ta věc muší ještě tak pobýti, jakž jest, až do sv. Jeronyma; neb tento náklad nemá býti tak pro užitek, jako proto, aby dolové vodou nebyli zapuštěni, nežli potom i užitkové buohdá budou moci býti, když ty věci, jakž na to náležie, lépe a dostatečněji spravovány a opatrovány budou. A o tom nyní širšího psaní zanechávám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane ujče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudímu královstvie Českého a lantfojtu Horních Lužic, panu ujci mému milému.

907.

Václavovi Trčkovi z Vítence v příčině statku páně Adršpachova, Petr Dobřanský jako poručník aby panu Petru Adršpachovi ještě roku přidal ɔc.

Na Velharticích 1531, 20. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Věz, že pan Petr Adršpach byl jest zde u mne na Velharticích tyto dny, a mluvil se mnú o své potřeby i také o mé, což se dotýče toho statku a zápisu, kterýž od něho dskami zemskými zapsaný mám ɔc: pak již jest čas, abych sobě to k místu a k konci vedl, neb déle-li se tiem prodlévá, znám na tom škodu, a spíše-li bych to k konci přivedl, tehdy, dá-li pán Buoh, také bych spíše zase k svému přišel a snad i ke škodám napravení. I kterak

se pamatuji, jest povolení pánuov a vladyk soudu zemského o suchých dnech minulých letničniech, jakož se to má ve dskách najíti. A pan Ambrož u desk dobře o tom vie, že my rukojmové, kteříž jsme byli za téhož pana Adršpacha, muožeme obsélati, aneb některý z nás, ty osoby, kteříž páně Adršpachuov statek drží jakýmžkoli spuosobem nám rukojmiem jiným ke škodě, a zvláště ty, kteříž sobě dali statky odhadovati téhož pana Adršpacha, chtějíce to napřed mimo nás jiné rukojmie mieti, jsúce povinni v tom s námi rovnost zachovati podle práva a na to rozsudkuov učiněných; anébrž někde i zřetedlně jest to vymieněno, kterýmž jsú se ti statkové odhadovali, že to má býti bez ujmy a škody nás jiných rukojmí naší spravedlnosti, jakož se to vše má najíti šíře ve dskách. I chci již, dá-li pán Buoh, na ty na všecky obeslání vzíti od pánuov úředníkuov od desk, jakož máť toho přípis ukázati Jan Šváb, na jaký spuosob toho žádám; však jestliže by bylo kterak lépe potřebí to opatřiti, některak k tomu poraď, rozmluvě o to s kýmžť se zdá, ješto by tomu také rozuměl, i také že by pana Ambrože u desk ode mne žádal, i Jan Šváb aby mi v té věci poradil a toho notuli udělal anebo opravil, což by se jemu za lepší zdálo, nežli jsem já to sepsati dal. A kterak to sepsáno bude, že by mi toho Jan Šváb přípis poslal, a na to pohledě, tehdy hned bez meškání chtěl bych to zase poslati, aby se již ta obeslání vzala bez odtahuov, poněvadž se také již sv. Jeronyma přibližuje, aby o tom mohli ti, kohož se dotýče, v čas věděti. I věřiemť, že již toho pomuožeš puosobiti, jakž se najlépe zdáti bude, aby se to zjednalo.

Toto také věz, že jest mi pravil on pan Adršpach, že by se měl stavěti na den sv. Bartoloměje na hradě Pražském pro pana Jiřieka Koloděje a pro pana Jana Straku, jakož mám za to, že jest ještě toho poručníkem Petr Dobřanský, kterýž jest při úřadu purkrabském, poněvadž prvé k mé žádosti byl jest jemu roku přidal: i jednaj ještě o přidání roku ode mne, aby toho čekali do sv. Havla najprvé přieštieho a dvě neděli potom; a chci se k tomu rád přičiniti, aby také oni mohli svých spravedlivostí dosáhnúti. Jakož i o to jsem péči měl, chtěje rád, aby ti statkové někdy páně Adršpachovi prodáni byli panu Janovi Špetlovi, jakož již i o summu byli jsme se smluvili, kromě ještě o správu nic. Než byl jsem o to učinil psaní z Lysé jemu panu Špetlovi, ale ještě na to odpovědi nemám, a také s panem Burianem, synem jeho, též na Lysé dosti mnoho o to jsem mluvil, ješto nepochybuji, že jest to také otci svému oznámil: ale kudy se ta věc protahuje, že odpovědi nemám, toho neviem; než toho jsem již úmyslu, abych jeho pana Špetli starého také obeslal, neb ne všeho také pořádně, za to mám, drží, i spíše snad k konci puojde, aby ty věci byly na místě postaveny.

Zdáloť mi se poslati tento přípis, kterak jest byl pohnán pan Adršpach od Straky jedniem puohonem, ač jest také i druhý k témuž podobný ɔc: pak toliko jest toho tato příčina, pročť to posélám, že mi se zdá, jakoby takový puohon nebyl obyčejný, kdež v jiných listech stává z škod a z nákladuov, a na tom bývá zavieráno,

tak jakž se pamatuji, a tuto jest doloženo proto vzatých z L ſſ gr. č., ač tomu rozumiem, že jest se to stalo pro stanné právo a vyžádáno. Než proto naději se, ktož jest puovod, že by také mieti chtěl škody, což jest k úřadu naložil, anebo ten náklad, anebo co skrze to utratil: i jestliže jest to tak prvé bývalo a takoví puohonové, tehdy tuto není nic nového ani divného, než kdyby toho prvé nebývalo za řád a za obyčej, tehdy proto sluší při takových věcech opatrnost zachovati; neb časem lidé o lidech smejšlejí ledacos, ješto sám, za to mám, toho něco znáš a já jsem toho nemálo zkusil; i píšiť to v pravdě jako ten, kteříž jste při úřadu, že vám dobrého přeji.

Jestliže by pak nemohl toho roku panu Adršpachovi podle mé této žádosti zjednati, tehdy chtěl bych panu Kolodějovi ujistiti listem na papíře CXXII ſſ gr. č. za téhož pana Adršpacha s úrokem, a plnění aby bylo od sv. Havla najprvé příštieho v roce a ve dvú nedělí potom, než pan Straka aby předse čekal do sv. Havla a dvě neděli potom a dotud rok panu Adršpachovi dal, totižto on Dobřanský na jeho místě. Pak-li by toho vždy zjednati nemohl, tehdy již by musil pan Adršpach pro oba dva seděti, nebo kdyby měl seděti pro jednoho, druhému bych jistoty nechtěl udělati, ač snad mohl by řéci Dobřanský: „A proč druhému?“ I ač já dobrého také Strakovi přeji, ale položil sobě snad mnoho škod nám jiným rukojmiem ke škodě, a také má ještě o více činiti s panem Adršpachem, oč ještě konce nemá, ješto snad v tom času bude se to moci všecko srovnati, a prodá-li se statek, snad i zaplatiti, pokudž bude za spravedlivé. A také dotud aby více pan Adršpach od pana Straky nebyl zatykován [sic], by pak na něm i co vysoudil, anebo jestliže by jej zatekl, aby dotud také jemu roku přidáno bylo, jakžť napřed píši. Neb což jednám s kým, upřímně míniem, téhož zase žádaje užiti, s kýmž se jedná. Pak již, jakž budeš rozuměti, o takové věci jednaj, jakož Šváb též učiniti má. Dán na Velharticích v neděli po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetie léta ɔc XXXI°.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

Oznam mi, jest-li pan Jan Březenský v Praze, neb oznámilť jsem, co jest mi nedávno psal, než byl jsem já jemu učinil před tiem psaní o ty peníze, co mi dáti má. A to jsem učinil najvíce pro tebe, i ještě mi na to odpovědi nedal. I neviem, proč tiem prodlévá. A jestliže by k tomu přišlo, že bych měl ten list jemu dáti udělati panu Kolodějovi, o čemť oznamuji, tehdy tebe žádám, že k němu na svědomie pečeť svú přiložieš; než nebude-li jemu panu Petrovi Adršpachovi roku od pana Jana Straky, tak jakž píši, přidáno, anebo na jeho miestě od Petra Dobřenského, tehdy jeho s druhým také na tento čas nechati chci. A cožť o těch věcech píši, muožeš to oznámiti anebo ukázati Janovi Švábovi, a on tobě také, což jemu též o těch věcech oznamuji; neb což bych z vás některému o těch věcech nedopsal, to se v druhého z vás v psaní bude moci najíti.

Zdáloť mi se oznámiti, že Šimon bakalář, jako mé vnuky učil, umřel jest tuto noc minulú zde okolo svítání; a tak vždy často na tu nemoc franckou odnepadal, že z ní vyjíti a vyhojiti se nemohl. Kteréhožto duši pan Buoh všemohúcí rač milostiv býti.

908.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině přidání roku panu Petrovi Adršpachovi poručníkem jeho věřitelů panem Petrem Dobřanským, o obeslání osob, kteréž daly si statek páně Adršpachův odhadnouti, o rozeslání listů ɔc.

Na Velharticích 1531, 20. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Věz, že pan Petr Adršpach byl jest zde u mne na Velharticích, a protož kteréž jsi mi od něho psaní prvé poslal, již není potřebí na ně odpovědi. Než což jest mi psal pan Vilém Krušina, jakož jsi mi to také byl poslal, i teďt posélám, co jemu za odpověď dávám; i jest-li v Praze, kaž jemu to dáti. Toto věz, že pan Adršpach jest dlužen jednomu dobrému člověku panu Jiřiekovi z Koloděj a na Skalici CXXII ſſ gr. č. a XXVII ½ gr. č.: pak z některých příčin, abych nyní o tom mnoho nevypisoval, chci ten dluh na sebe vzíti a na CXXII ſſ gr. č. na sebe list pod svú pečetí na papíře udělati, na svědomí že by přiložil Václav Trčka pečeť svú, a tebe za též žádám, jakož také Trčkovi o to jsem psal; a těch XXVII ½ gr. č. že by dal Petrovi Dobřanskému, kterýž jest při úřadu purkrabském, neb za to mám, že jest poručníkem téhož Koloděje. A ten list měl by svědčiti totižto jemu Jiřiekovi z Koloděj a na Skalici a paní Jitce z Chotče též na Skalici, manželce jeho, a jináče list obyčejný, jakž na papíře bývá, bez rukojmí, a plnění té summy od sv. Havla najprvé přieštieho v roce anebo ve dvú nedělí potom pořád zběhlých i s úrokem; než naději se, že by úrok neměl býti zúplna, jakož šíře toho máš býti zpraven od jmenovaného pana Adršpacha, než při sv. Havle najprvé přieštiem mělo by se úroku dáti z toho za téhož pana Adršpacha III½ ſſ gr. a XXIII½ gr. vše české. I muožeš to Petrovi Dobřanskému pověděti, že také při tom času chci to dáti; i jestliže k tomu přijde, tehdy ten list daj napsati na těch CXXII ſſ gr. č. a pošli mi jej, abych k němu svú pečeť doložil a potom jej tobě zase poslal, aby jej u téhož Petra Dobřanského položil, jakožto poručníka téhož Koloděje; a to právo od jmenovaného Koloděje aby bylo na mne převedeno a mně zapsáno a mým dědicóm, podle obyčeje a řádu. Nežli na takovýto spuosob aby Petr Dobřanský přidal roku jemu panu Petrovi Adršpachovi na místě pana Jana Straky mladšieho z Nedabylic, poněvadž jest jeho poručníkem, jakož Václavovi Trčkovi o tom jsem šíře psal; i nezdá mi se tuto potřebí toho všeho vypisovati, neb za to mám, žeť to psaní ode mne Trčka ukáže, kteréžť teď posélám. I již jednajte ode mne, jakž najlépe rozumíte, aby se jemu panu Adršpachovi rok zjednal do sv. Havla a dvě neděli potom; jakož ta věc,

za to mám, všecka jest poručena jemu Petrovi Dobřanskému, a nepochybuji, že Václav Trčka, pokudž muože, tohoť jednati pilně pomuože. Pakli by Dobřanský nechtěl dáti roku od Jana Straky, tehdy také toho nechci na se vzíti, což se Koloděje dotýče, nebo má-li pan Adršpach seděti pro jednoho, tolikéž jest i pro druhého, jakož také o tom Václavovi Trčkovi šíře jsem psal, ješto tomu porozumieš, kdyžť to oznámí; než i o tom Strakovi jemu Trčkovi slušně jsem psal, a tuto vždy on Petr Dobřanský jednomu zjedná konec a druhý toliko z slušných příčin měl by odtah, ale nedlúhý, ješto se naději, že i potom snáze to k slušnému místu přivedeno bude. A zdá mi se, nežli o to s Petrem Dobřanským jednati budeš, aby prvé s Václavem Trčkú o ty věci rozmluvil, jestliže jest již zase v Praze, poněvadž o tom o všem šíře jsem jemu psal, nežli tuto píši. I již se v tom šíře rozumem spravte, muože-li se jedno s druhým zjednati, kterak píši, při tom stuoj; pakli nebude moci mé slušné podání místa mieti, nepotřebuji za to mnoho žádati, poněvadž mi na tom málo záleží, než že bych panu Adršpachovi rád slušné přátelstvie a pro něho učinil. Však na čem ty všecky věci postavieš, oznam mi to při jiném poselstvie, abych se v těch věcech věděl čím spraviti.

Teďt posélám také, co jsem sepsal, kterak bych chtěl obeslati ty osoby, kteříž statek jmenovaného pana Adršpacha dali sobě odhádati, jakož také Václavovi Trčkovi o tom jsem psal: i rozmluvte o to s panem Ambrožem, jako jest u desk zemských, a žádejte jeho v tom ode mne za radu i také aby tu věc sepsal, pokudž se jemu za dobré zdá, nahlédna v to sepsání, kteréžť posélám, nebo z toho něco snad vybrati muože a dále tu věc sepsati, pokudž by se jemu zdálo a za slušné bylo v takové věci, neb takové pořady lépe vie nežli já; neb ač jsem někdy tomu něčemu rozuměl, ale již mi toho nemálo z paměti vyšlo a z obyčeje. A kterak to bude sepsáno, pošli mi to bez meškání na Velhartice, abych potom, dá-li pán Buoh, po ta obeslání poslal a oznámil, na koho býti mají. A bude-li potřebí, také bych o to pánóm úředníkóm u desk, že za ta obeslání žádám, psaní učinil a dáleji to psaní na tebe vztáhl na tvé širší jim oznámení; nebo poněvadž za ty statky, kromě což pan Špetle starý zvláště drží, dávají VIII^{M} ſſ na míš., a jakž zprávu mám, muože se to splatiti asi XI^{C} ſſ gr. č., tehdy nesluší toho v tom tam nechati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Posélámť teď list, kterýž jsem psal panu sudiemu najvyššiemu, a pověz Václavovi Trčkovi, že jest o to, což se cupusu na hory Jilovské dotýče, jakož jsem prvé jemu i tobě o to psal, co na tento čas na ten cupus ode mne dáno býti má. I jest-li pan sudí na Zákupí, pošli jemu ten list ode mne. Pakli by ještě byl v Horních Lužicích, tehdy žádej pana Jana z Lungvic, jako u desk úředníkem, kdyby tam poselstvie měl, aby také ten list poslal, poněvadž se ta potřeba též pána jeho jako i mne v tom dotýče.

A jestliže jest Václav Zima v Praze, kaž jemu dáti toto psaní ode mne, kteréž jemu svědčí; pakli by byl [někde] jinde, tehdy kdež se jeho doptáš, [po]šli jemu je, a jest také něco i o jeho potřebu; a při tom jemu připomínám, kterých mi má dáti L ß gr. č. za jiného, aby je u tebe položil, jakož snad tak učiní. Také posélámť list, kterýž jsem psal panu Hynkovi Krušinovi: i jest-li v Praze anebo když bude, kaž jemu jej dáti a odpovědi žádati; pakli by dlúho do Prahy nepřijel a ty se jeho doptal, kde jest, pošli jemu ten list, a co mi odpíše, to by mi poslal při jiném poselstvie, nebo jest věc dosti potřebná. A když by pan Adršpach z Prahy jel a potom mně jaké psaní k tobě poslal, posielaj mi to při jiném poselstvie.

909.

Jiříkovi Lajtoltovi z Ebrnic, kdy by měl do Horaždějovic přijeti ɔc.

[1531, 30. srpna]. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý. Jakož jsem prvé psaniem svým oznámil, což se toho jednání mezi panem Krystoforem z Švamberku, švagrem mým, a panem Zygmundem Měsíčkem dotýče, že jest ta věc [........]*) mezi nimi měla býti jednána [........] v Horaždějovicích, a o to že jsme [se] byli měli sjeti tento úterý najprve přieštie. I věz přieteli milý, že z některé příčiny jest toho odloženo do středy od datum tohoto listu ve dvú neděliech, to jest ta středa před svatého kříže povýšeniem [13. září] najprvé přieštiem. I žádám tebe, že tepruva na ten den v středu jmenovanú do Horaždějovic přijedeš, a nazajtří na den sv. Kříže, dá-li pán Buoh, o ty věci, o čemžť jsem prvé oznámil, jednati budeme. I té jsem k tobě naděje, že to pro mne i pro jmenované strany učinieš, očť píši. Datum ut supra.**)

Urozenému a statečnému rytieři, panu Jiřiekovi Lajtoltovi z Ebrnic a na Nekmiři, přieteli mému dobrému.

Toto mi také zdálo se oznámiti, že jest již Vilémovi Roupovci glejt vyšel, a protož [jest] nám potřebí opatrnost proti [němu] a jeho pomocníkóm zachovati i [...] k nim se tak mieti, jakž na to [.......].

910.

Posílá Hynkovi Šicovi z Drahenic dlužné peníze.

[1531, 30. srpna.] Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Teďt posélám těch [...] gr. č. a VII$^1/_2$ gr. č. tak [.........] mi o to psal, kterak js [........] žeť bych dáti měl. Da [.........].

Urozenému vladyce panu Hynkovi [Šicovi] z Drahenic, přieteli milému.

*) Hranatou závorkou opatřená místa jsou v původním rukopisu vyhnilá.

**) Ternion necelý, začátek odtržen.

911.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině opatření různých věcí.

Na Velharticích 1531, 30. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Šv[ábe milý!] Jakož jsi mi psal, což se [pánů] Smiřických dotýče: i toho [.....]chávám, až zviem, kter[.....] dopomoci podle práva chti[e....] Jakož jsi mi také psal, žeť jest [.....]tovského od pana Švamberka [.....] gr. č. dáno, i také to jsi mi [.....]no poslal, což jsi z toho vydal, [toho] při tom nechávám. Také jsi mi o některých věcech oznámil, ježto nyní není potřebí na to odpovědi, neboť jsem také o těch některých věcech psal a po Janovi Borkovi poslal i o tom oznámil, což se Arnošta kupce dotýče, i toť jsem poslal, co jest mi on nedávno psal. Což se pak dotýče pana Petra Adršpacha: nic jest mi nového nepsal o žádná dávání, nežli o nějaké přímluvčí listy, ješto také bude to moci býti po některém dni; než k tomu jsem listu pečeť přiložil, kterýž ode mne za něho svědčí Jiřiekovi z Koloděj a manželce jeho. Také což se dotýče obsélání těch osob pro statek páně Adršpachuov: i chciť brzo to poslati po svém poslu, kterak [..] kto měl býti obeslán, anebo po poslu od tebe, jestliže by brzo ke mně [.... k]erý přišel.

Což se dotýče paní Anny Karlíkové, kterak jest její věc konec vzala v Kolíně, oznam mi to při jiném poselstvie, jakož snad se toho dovieš na paní Kopidlanské anebo na její mateři, jestliže jsú již zase do Prahy přijely.

A posélámť zase ten list, kterýž jest mi pan Jan mladší z Walštejna psal, i schovaj jej, než Zygmundovi Andělovi muožeš ukázati a dáti přečísti ten artykul, co jest mi o něm psal, a kterýž list jemu panu Janovi z Walštejna píši, pošli jemu jej. Pošli ode mne také jeden list panu komorníkovi a druhý panu sudiemu na Zákup, a poslové ať žádají odpovědi; a kto mi co psáti bude, vše mi to pošli při jiném poselstvie. Což se také dotýče toho Straky u Hory: psal jsem o tom, i jakžkolivěk jest, již jemu to daj, jakžť jsem psal po Borkovi [.....]; při tom jemu napiš, žeť jsem poručil, nežli jemu co více dám, aby s tebú srovnal počet, kterak to vynaloženo, což jsi jemu prvé dával, a proč jest, kterak mi [.....] nyní větší náklad na [.....] prvé byl, že bych toho rád [p....] věděl, a když by se s ním [.....], muožeš i tu zmínku sm[.....], kudy jest to přicházelo, když [.....] Hory z Prahy chvátal, že js[.....] tam po několika dnech vy[.....]bo jsem o tom Strakovi prvé slýchal [.....] jest dvořákem býval, ale nev[.....] všem-li k užitku.

Také, což se dotýče paní Dubecké a pana Pirama Kapouna: i znám se k tomu, že jsem řekl to ujistiti, však tak, abych také od paní Dubecké opatřen byl, jakž na to náleží; a protož ať se jedno s druhým koná, neb mi se zdá věc i spravedlivá.

Jakož jsi mi psal, že by některý centnéř cínu mohl odbýti na Pražskú váhu po IIII½ ꝶ gr. č.: i když budeš mieti ke mně poselstvie, oznam mi, co by tak

přišlo za centnéř Krupecský, poněvadž jest pražský centnéř těžší snad o XVI liber; než kdyby mohl smluviti do sta nebo dvú set centnéřuov, kto by tak bráti chtěl, byl bych tomu rád, byť pak bylo i do větší sumy. Také což se dotýče, kdež jsi mi psal, žeť jest pan Medek oznámil, že by Pražané žádali na mne za zvod pro kníže Karla: i jednaj o to, aby toho čekali do sv. Havla [. . . . ,] zvěz, co se na muoj diel dostane jistiny, úrokuov a škod ɔc, abych se věděl oč starati k zaplacení, a také v tom času chtěl bych o to, dá-li pán Buoh, knížeti psáti.

Což se dotýče těch některých vsí od Teplice a Martina Marka: i neškodí, že se tiem ještě něco prodlie, poněvadž Vít Lišovský toho jest mi postúpil, pokudž jemu náležalo, než proto on Marek, když doma bude, ať tiem neprodlévá, a když by on tam jeti měl, že by tu věc při tom také oznámil hajtmanu na Krupku nynějšiemu Rosndorfovi i také Václavovi z Dobrovítova, kterýž jest hajtmanem na Teplici, jako prvé u mne byl na Zelené Hoře. Také což se dotýče pana Arnošta Černčického z Kácova a jeho manželky: i požeň jich na mém místě ode mne z jistiny i z proležaného, jakž jest obyčej a řád, a tiem neprodlévaj, poradě se také o to s kýmť se zdá, i také s některým z mých por[uční]kuov. Kteréhož jsem u tebe svědomí byl [. . . . .] panu Ješkovi, pošli mi je při jiném poselstvie; a neviem, jak by ta věc konec vzala aneb [. . . . .]kud odložena jemu s Rosndorfem. Jakož jsi mi také psal o nějakém panu Václavovi Húgvicovi [. . . . .], že i již toho dobře nep[. . . . .], jaká jest to věc, i zv[. . . . .] jakú summu svědčí a vzala to na sebe komora.

Což se Dobřanského dotýče, což jsem [na sebe] vzal za pana Adršpacha pa[. . . . .] u Jana Dobřanského: i na tom [. . . . .] jsem zuostal s Petrem Dobřanským, že mám v tom býti opatřen, jakž na to náleží, a poněvadž jste již o to se mezi sebú snesli, toho při tom nechávám. A Vilémovi Vojslavskému chci rád list dokonati i také Janovi Vraždovi obnoviti.

Což se dotýče Michala Karyka: teďt posélám to jeho sepsání zase a nic na něm více nežádám, než aby to učinil, což spravedlivě učiniti má podle obyčeje a řádu; pak byl-li by v čem v tom jaký nedostatek, což jest on sepsal, tehdy mne v tom opatř, poněvadž já jeho dobře opatruji, aby bylo s obú stran to, což býti má, učiněno, a listy aby také on vrátil obadva, kteréž na pana Tunkle má. Dán na Velharticích v středu na den sv. Šťastného a Zbožného léta ɔc XXXI.

[. . . . . .] vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Vyrozuměl jsem z tvého psaní, že se k tobě mor přibližuje: i kdyby mých věcí poodbyl, máť by vuole byla, aby někde poodjel, aneb do Lysé anebo nedaleko od Prahy v dobré povětří, a učinilť bych pomoc na stravu, toliko abych věděl, kde budeš, neb já také buohdá, nevelmi dlúho prodlévaje, mám úmysl na Lysú jeti. A jakožť jsem prvé psal, aby bez mé vuole peněz nedával, však na posly muožeš

dávati a kdežby zvláštní potřebu poznal do nemnoha kop; než což by bylo na větší summy, to mi prvé oznamuoj.

Cedule Janovi Švábovi. Věz, že jest mi psal pan Bohuslav [Chrt], také pan Jiřiek Osterský o těch sto ſſ gr. č., kteréž bych jemu panu Bohuslavovi dáti měl [. . .]tých za dobré paměti pana Jiřieka Samuele, neb jedněch jest jemu prvé dáno, ješto za to mám, že jest mne kvitoval; i daj jemu ještě panu Bohuslavovi sto ſſ gr. č. z těch peněz od pana Švamberka, a tak jemu ta všecka summa II^C ſſ gr. č. bude zaplacena, jakož se v tom šíře spravieš kšaftem téhož pana Jiřieka Samuele, kterýž ve dskách jest. Než již tu věc opatř, ať jsem z toho ze všeho dostatečně kvitován od téhož pana Bohuslava Chrta dskami zemskými, jakž na to náleží.

Když již tyto jiné věci byl jsem dal dnes napsati, tehdy potom u večer okolo hodiny na noc přineseno mi od tebe psaní, kdež mi píšeš, což se mně práva dopomožení dotýče, že bych ještě o to psáti měl panu purkrabí najvyššiemu podle jeho snad zdání, a při tom jsi mi poslal psaní dvoje od Bachtle i také od Zimy i něco více. I na to nyní odpovědi nedávám, než kázal jsem tomu poslu čekati a tohoto prvnieho k tobě předse posélám. A když budeš mieti ke mně poselstvie, pošli mi několik koleček vosku červeného.

912.

Purkrabímu na Blatné o vyřízení rozličných věcí.

Na Velharticích 1531, 30. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Když jsem již byl dal tuto jednu ceduli tobě napsati i také ten list, kterýž má býti panu Zmrzlíkovi*), tehdy potom to psaní od tebe, kteréž jsi mi učinil, přečetl jsem, k[. . .] mi bylo přineseno: i což se dotýče peněz na ty ještě jiné potřeby, o čemž jsi mi byl do Horaždějovic oznámil, chci mieti rád paměť a o to péči, abych mohl to brzo opatřiti, což se ještě toho doda[. . . .] Věz, kteréž jsem byl psaní učinil [. . . . .]novi Běšínovi jako na [. . . .]cích, že jest mi zase odpověděl, že k tomu přistupuje, aby [. . . . .]vajjezd byl, což se lidí [. . . . .] Záhrobí dotýče a lidí jejich, a [. . . . .] v pondělí po hodu Matky boží narození najprvé příštie ráno: i ještě mi před tiem připomeň, který den, abych také podle tebe někomu více poručil, dá-li pán Buoh, na to vyjeti, a také aby to mohlo k nápravě přivedeno býti, co jest se v tom lidem mým ublížilo a uškodilo. Také věz, že jest mi psal pan Adam z Šternberka, přimlúvaje se za Mathúše tesaře z Nepomuka, abych jemu počekal peněz za ryby, ježto snad má dáti VI½ ſſ míš.: i svolil jsem k tomu, abych jemu čekal do sv. Václava. I to věda, tiem se v tom spraviti muožeš.

*) Cedule ani list Zmrzlíkovi nenalézá se v kusém ternionu.

Teďt posélám jeden list purkrabí Rožmitálskému a druhý Janovi z Vítence, jako na Příbrami, i pošli jim to brzo, nebo jda do Příbramě, málo k Rožmitála [sic] zajde; a bude-li mi který z nich co psáti, to by mi poslal při jiném poselstvie. Pakli by jeho Jana z Vítence na Příbrami nebylo, ale ať se posel ptá, komu jest tam poručil, aby jemu ten list dal, nebo jest o jeho potřebu. A tuto ceduli, kteráž svědčí Blatenským, kaž jim ji dáti. A budeš-li co chtieti po tomto poslu mně psáti, muožeš to učiniti. A buohdá v středu od dneška v témždni budu v Horaždějovicích, a za to mám, že také odtud k tobě pošli na ten den. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

Toto také věz, že jest na mne vzneseno, že by nějaká žena, kteráž jest kuchařkú u Johannesa písaře tu v městečku v Blatné, že by od něho obtěžována byla a že by u něho déle býti nechtěla, pravieci, snad že by povinna nebyla. I vyslyš tu věc a jemu Johannesovi mým jmenem pověz, jestliže jest u něho dosloužila, aby ji bezděčně u sebe nedržel; pak-li by o to jaký mezi nimi odpor byl, tehdy to vyslyš, anebo konšelóm Blatenským poruč, a v tom ať se spravedlivě zachovají. A co bude v tom nalezeno, tomu chci, aby [se] v tom každá strana tak zachovala; i toto mé poručení [maje], podle toho tak zachovaj.

913.

Projevuje Václavovi Bezdružickému z Kolovrat soustrast nad úmrtím mladého jeho syna.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál i vší rodině vaší. Muoj milý pane ujče! Praveno mi, že by váš některý syn z mladšiech umřel: i jestliže by tak bylo, toho bych vám zármutku a jemu smrti s pravú věrú nepřál, ač to znám, že takovým mladým lidem, kteříž jsou u vieře pravé křesťanské, jest královstvie nebeské odevřieno; ale proto podle spuosobu přirozeného mají jedni přátelé, a zvláště kteříž jsou bližší, jedni nad druhými lítosť. A prosím vás, pane ujče muoj milý, že mi oznámíte, kterak se na svém zdravie i s rodinú vaší máte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdravie shledali. Dán na Velharticích ve čtvrtek po sv. Ščastném a Zbožným léta ↄc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému [sic], panu ujci mému milému.

914.

Ondřejovi Čachovskému z Jinočan v příčině půhonu.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Ondřeji milý! Jest mi dodán puohon od úřadu purkrabstvie Pražského,

ješto mne pohánieš, a tak jsem srozuměl, i jiných poručníkuov o statku, dobré paměti, pana Adama z Hradce, někdy najvyššieho kancléře královstvie Českého. I neviem, kudy jest to přišlo, že jsi prvé nám o to nějakého psaní neučinil, ješto mám za to, že bychme byli to tak opatřili a s tebú se o to urovnali, aby svú záplatu měl, což jest spravedlivě dlužno, aby o to puohonuov potřebí nebylo; nebo jiní o k tomu podobné věci nám píší, a komuž hotových peněz nedáváme, s každým se slušně srovnáváme, aby čas jistý věděl, kdy má k své záplatě přijíti, jakož neviem, abychme komu dále odtáhli leč s jeho vuolí do sv. Havla příštieho. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Ondřejovi Čachovskému z Jinočan, přieteli milému.

915.

Petrovi Čílovi z Svojšic v příčině odložení nějakého jednání.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Poněvadž nyní byl by k tomu čas krátký, což se toho jednání, o čemžť jsem psal, dotýče: i zdá-liť se, nechť jest toho odloženo až do neděli po hodu Matky boží narození, aby na ten den o to se jednalo zde; a bude-liť se také zdáti, byli by toho také jednatelé pan Jan Horčice a pan Václav Chlumčanský, poněvadž za to mám, že jsú také prvé, jakž jsem spraven, byli toho prostředkové. I žádal bych jich za to. A také poněvadž nyní zde na Velharticích jsem, jestliže by skrze ně ta věc se nemohla srovnati a na místě postaviti, tehdy, pokudž by bylo za slušné, sám bych se spolu s tebú přičiniti chtěl, aby to bylo k slušnému a spravedlivému místu a konci přivedeno. Dán na Velharticích ve čtvrtek po sv. Šťastném a Zbožném léta ɔc XXXI.

Urozenému vladyce panu Petrovi Čílovi z Svojšic, přieteli milému.

916.

Václavovi Zimovi z Novosedl o morném povětří a jiných věcech.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Zimo milý! Psaní, kteréž jsi mi učinil jedno z Budějovic a druhé z Kundratic, tomu jsem všemu porozuměl. Pak, což se dotýče toho, co jest s tebú pan purkrabie najvyšší mluvil v Miličíně, poněvadž ještě neviem, brzo-li se spolu budeme moci shledati, rád bych, aby mi to oznámil, nebo snad někoho muožeš mie[ti], ktoby to napsal, ješto by jemu toho mohl svěřiti, též také co jest s tebú mluveno od pana Březenského a od pana Hložka. A tato jest toho příčina, proč bych rád to brzo věděl, ač znáš-li toho potřebu, aby se tiem neprotahovalo, nebo muože se trefiti a tak se m[.....] brzo mezi panem purkrabí [na....] a mnú psaní, ješto snad mohla by býti potřeba, že bych také jemu něco napsal přátelského.

Což se pak dotýče těch domuov dobré paměti páně Hradeckého na Malé Straně: chci to jiným poručníkóm oznámiti, což jsi mi za odpověď dal, než jáť bych tobě přál, aby se ta věc mohla sjíti mimo jiné, pokudž by za slušné bylo, tak aby se sirotkóm i tobě slušně a dobře trefiti mohlo.

Věz, že v těchto stranách promierají i v Blatné, než ještě zde okolo Velhartic, děkujiec pánu Bohu všemohúciemu, dobré povětří máme a okolo Horaždějovic; než proto, obávaje se, kdybych odsud odjeti chtěl a dlúho zde prodlel, aby se na cestě povětří nenakazilo, kudy bych jeti měl, toho jsem úmyslu, dá-li pán Buoh, abych na tento čas dlúho zde nebýval, neb jsú dvě místě, totižto dva zámci, ješto již tam vymřeli. I tam se, dá-li pán Buoh, tu někde obrátiti míniem. Však což by mi chtěl psáti, muožeš to učiniti po tomto poslu, aneb poznal-li by toho potřebu, že by mi i potom co psal, mohl by to Janovi Švábovi do Prahy poslati, neb on mievá častá ke mně poselstvie. Dán na Velharticích v pátek na den sv. Jiljí léta ɔc XXXI.

Uroz. a statečnému rytieři Václavovi Zimovi z Novosedl a na Kundraticích, mému milému.

917.

Petrovi Rejchlovi z Rajchu, že dluh sirotčí páně Buštěhradského na paměti má.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal o ten dluh, kterýžť j[sem po]vinen na místě sirotčiem do[bré pam]ěti pana Buštěhradského: i věz, že o to péči mám, ať by se mohlo tomu dosti státi, dá-li pán Buoh, při svatém Havle; jakož chci o to i úředníku na Buštěhrad psáti, aby o to péči měl, aby ta věc v čas se opatřiti mohla. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Petrovi Rejchlovi z Rajchu, přieteli milému.

918.

Jetřichovi Rejchlovi z Rajchu, aby dluh sirotčí páně Buštěhradského při sv. Havle zaplacen býti mohl.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Jetřiše milý! Teďt posélám list, kterýž jest mi psal Petr Rejchl, za to mám, bratr tvuoj, kterýž na tento čas jest, tak se naději, v Rabštejně, a to o ten dluh sirotčí páně Buštěhradského ɔc, ješto z jeho psaní srozuměl jsem, že jest toho summa jistiny III^{C} ſſ gr. č. a z toho úrok, a že jsem já v tom listu jistec. I přičiň se k tomu, aby při sv. Havle to se zaplatiti mohlo; pakli by v tom jaký nedostatek znal, oznam mi to, aby se to mohlo, dá-li pán Buoh, v čas opatřiti, ač jestliže by on vždy bez toho býti nechtěl na ten čas. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Jetřichovi Rejchlovi z Rajchu, úředníku na Buštěhradě, mně milému.

A oznam mi také, máte-li již zase dobré povětří na Buštěhradě a tu okolo.

(Cedule Jetřichovi na Buštěhrad:) Co mám dáti za obielé, kteréž sem kupoval skrze tebe u Buštěhradu, již dobře nepamatuji: i oznam mi, co toho ještě, bych při svatém Václavě poručil to zaplatiti, ač někde mám to od tebe napsáno, ale neviem, mám-li to zde s sebou.

919.

Janovi z Rožmberka v příčině žaloby Tomáše postřihače z Strakonic na Karla koželuha z Kolínce.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčili psáti, kterak jest na vás vznesl Tomáš postřihač z Strakonic, kterak by jemu škodu učinil Havel koželuh z Kolínce, jakož tomu psaní šíře jsem porozuměl: i račte věděti, že toho Havla dal jsem obeslati a poručiti dnes vyslyšeti purkrabí svému Velhartickému; i tak týž purkrabie praví, že on Havel má toho, kterak k němu mluvil, tuto vajmluvu, že na ten čas byl jest při těch, ješto jsú byli odpovědníci, a že jest ještě v glejtu Boubínského, poněvadž jest s ním námluva anebo snad již smlúva o jeho odpověď, a že on také v to pojat jest, než jináče že jest on škod nečinil a škoditi nemíní. A tomu bych rád byl, aby i prvé takový byl, jaký se praví nyní býti, že by chtěl býti dobrý ɔc. A poněvadž, dáli pán Buoh, brzo se spolu shledáme, chci o to s vámi, pane přieteli muoj milý, také rozmluviti, nebo jistě nemiluji takových věcí a těm škody nepřeji, a zvláště kteříž jsú k tomu příčiny nedali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

920.

Adamovi Svitákovi z Landšteina v příčině povinného Tunklem z Brníčka dluhu Mikulášovi Šorfovi.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali, což se dotýče té summy, kdež jest pan Tunkl, švagr muoj, jistcem se učinil Mikulášovi Šorfovi, a já také s někým více, za to mám, byl jsem za to rukojmí: pak mluvil jsem s vámi, a mám to v paměti, nežli bych škod dalšiech dopustil, že bych se radši jistcem učiniti chtěl, žádaje, abyšte v tom strpení měli, že takovú věc chci vznésti na pány rady komory krále JMti, poněvadž ten dluh náležal jest anebo byl pro krále Ludvíka slavné

paměti, a že od JMKské měl býti zaplacen, ješto, kterak se pamatuji, i králi JMti, pánu našemu tomuto nynějšiemu, také taková věc jest oznámena. I na čem jest to postaveno v komoře, ještě mi to není oznámeno, nežli chci se toho rád dověděti a vám to také oznámiti. A jestliže by vždy tou věcí prodlévali, ač té naděje nejsem, tehdy což bych z povinnosti učiniti měl, z toho se nevytahuji. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi Vítkovi jinak Svitákovi z Landštejna a na Tuchorazi ɔc, panu přieteli mému milému.

921.

Posílá Svojšovi z Velhartic zvěřinu.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám věrně rád, abyšte zdrávi jsouce dobře se měli. Posielám vám po tomto poslu mém bohdá k zajtří něco zvěřiny jelení; i rač pán Buoh dáti, abyšte ji ve zdravie jedli i se paní kmotrú mú a s paní Kateřinú, a když budu lepším myslivcem, tehdy chci vás v tom bohdá lépe opatřiti. Dán na Velharticiech v sobotu po svatém Jiljí léta ɔc XXXI.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic na Nalžovech, panu přieteli mému milému.

922.

Janovi z Kolovrat, že dobré přátelství porušiti nechce, peníze za pana Joachyma z Malzounu mu povinné že zaplatí.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili: v pravdě tomu sem se od vás nenadál, nebo mi se zdá, že sem z toho nevystúpil aniž proti tomu neučinil, kteráž sem k vám přátelská slova mluvil; nežli toho neviem, dobře-li jste to sobě rozvážili, což jste mi psali, anebo slušnú-li jste na mne žádost vložili; ale zase z mé strany méně se tomu diviem. Já sem to slýchal, že se to často trefuje, starší-li jest člověk, že bývá hněvivější a lakomější nežli prvé byl, nežli játť ještě té zvyklosti nemám, pokudž sebe znáti mohu, ač najtíže jest sebe samého poznati; nežli ráčí-li mi pán Buoh všemohúcí toho popříti, abych takového věku došel, v kterémž jste vy, a snad mohl bych k tomu podný [sic]*) býti; a protož což by se snad mohlo někdy mně přihoditi, nezdá mi se toho do vás obtěžovati. Nežli, pane bratře muoj milý, poněvadž jest náš obodvú dobrý přítel pan Šebestian z Wajtmille, nech vás i mne napravie, jestliže bychme sobě v čem ublížili, a tak předse aby mezi námi dobré přátelstvie trvalo, z kteréhož s vámi vystúpiti nemieniem, leč

*) Podobný?

byšte sami nechtěli. A což se těch vsí dotýče ɔc: nadál sem se zprvu, že je chcete od pánů Smiřických vyplatiti, a toho bych vám rád přál; ale abych vám měl na nich dáti dědictvie, mohli jste, za to mám, z předešlého mého psaní snad srozuměti, mohu-li to učiniti anebo nic; a abyste tomu mohli dostatečněji vyrozuměti, vězte, že jich ještě těch vsí zastavených dědičně a ve dskách nemám. Také, pane bratře muoj milý, což se dotýče těch peněz, kteréž vám ještě dodati mám za pana Joachyma z Malzaunu, i chci to rád bohdá brzo opatřiti, abych je vám dal a v tom vám ke škodě neobmeškal. Dán na Velharticiech v sobotu po sv. Jiljí léta ɔc XXXI.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratrovi mému milému.

923.

Mikulášovi Velemyskému, že ujištění manželce jeho nebo jemu učiní.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Psaní, kteréž jsi mi učinil o to připomínaje, co bych měl ujistiti manželce tvé anebo tobě, tomu jsem všemu porozuměl. I v pravdě mněl jsem, že jsem o té věci poručil na mém místě Janovi Švábovi, když jsem měl z Prahy jeti; ale poněvadž se toho, kterak jsem z tvého psaní vyrozuměl, nestalo, chci dáti hned dnes psáti témuž Švábovi, aby to s tebú na místě postavil bez odtahuov; nebo což spravedlivě učiniti mám, všecko rád chci učiniti, jakož o tom šíře o všem jemu Švábovi chci psáti a poručiti. Nežli nebyl ty časy div, že jsem z Prahy pospiechal, neb jsú toho byly slušné příčiny, a také měl jsem pilně na Lysú jeti a potom do Hradce a odtud k králi JMti, pánu našemu milostivému, do Budějovic, ješto se tiem na ten čas nehodilo odtahovati. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Mikulášovi Velemyskému a na Velemyšlovsi ɔc, přieteli milému.

A kdež jsi toho v svém psaní dotekl, že by pan Jeronym z Božic měl mi o to učiniti psaní: i muože to býti, nežli podle mé paměti není mi dodáno.

924.

Janovi Švihovskému z Ryzmberka v příčině přátelského projednání jeho pře s Janem Měsíčkem.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož, pane švagře muoj milý, máte některé pře s panem Janem Měsíčkem, o kterýchž jste na mně přestali k přátelskému jednání, před kteréžkoli soudy jsú mezi vámi puohonové anebo obeslání: ale poněvadž jste již od dávnieho času v těchto krajiech nebyli, i z té příčiny nemohlo se snadně trefiti, abych vám o takové věci rok k jednání položil. A protož, poněvadž, jakž mi oznámeno, jest soudu odloženo pánuov hajtmanuov do Kolína nad Labem do pondě-

lieho po sv. Lampertu [18. září] najprvé přieštiem, i mně by se zdálo, oč před tiem soudem s jmenovaným panem Měsíčkem činiti máte, abyšte o to poklid vzali anebo poručili vzíti až do budúcího potom soudu hajtmanského, kterýž by potom uložen býti měl k jinému času ɔc, tak jakž jest obyčej odkládati, když by se tento nynější soud vykonal a odložil; nebo též bych jemu oznámiti chtěl, aby on poručníku svému oznámil, aby takový poklid o všecky pře, jest-li jich více nežli jedna, před tiem soudem hajtmanském učinil. A potom, dá-li pán Buoh, časem svým, pane švagře muoj milý, o ty o všecky věci, oč jest mezi vámi, chtěl bych vám rok položiti a k tomu se přičiniti, aby to všecko mohlo k slušnému srovnání a k smlúvě přivedeno býti, pokudž by bylo za spravedlivé z obú stran, tak jakž jednati dobrovolným jednáním náleží. I co jest v tom vaší vuole a úmyslu, žádám vás, že mi to brzo oznámíte psaniem vašiem po tomto mém poslu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi jinak Puothovi Švihovskému z Ryzmberka a na Švihově, panu švagru mému milému.

925.

Janovi Švábovi z Chvatliny o rozeslání různých listů a opatření rozličných záležitostí.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Jakož jsi mi psal, ješto skrze tohoto posla jest mi toho dodáno, tomu jsem porozuměl. Předkem co jest tobě oznámil pan Jan Byšický, purkrabie hradu Pražského: i teď posélám list, kterýž o tu věc psal jsem, což se pánuov Smiřických dotýče, panu purkrabí najvyššiemu Pražskému, i pošli jej jemu, doptaje se, kde na tento čas jest, a posel ať žádá odpovědi; a což mi odpíše, ohledaj to a přečti, a potom zapečetě do svého listu, pošli mi to bez meškání; a posel ať jde ke mně k Horaždějovicóm na Velhartice, nebo položil jsem nějaká jednání do Horaždějovic při dni sv. Kříže, i snad by tu mne mohl najíti, ač také ještě prvé o jiné věci měl bych v Horaždějovicích býti. A jestliže by mi chtěli práva dopomáhati, muožeš ty býti puovodem na mém místě, a někoho z Lysé že by poslal Bachtl, tak jakžť jsem byl prvé, za to mám, poručil, by pak měl tudy k Lysé jeti. Než bylť sem se nadál, že po napravování práva spěšněji takové věci k koncóm puojdou, ale tuto ještě toho neznám, než že jsú spíše další odtahové; a dokudžť se posel od pana purkrabie najvyššieho nevrátí, již dotud menšieho nebude potřebí o to starati.

Srozuměl jsem, že pan sudí najvyšší zase jest jel do Šestiměst; i jestliže jsi s tiem listem, kterýžť jsem nedávno poslal, s niem k němu poslal na Zákup, a jestliže ten posel předse nešel a zase se vrátil, tehdy pošli k němu ten list naschvál ode mne do Budyšína, anebo kdež by tam byl; pakli by pan Jan z Lungvic, jako jest

u desk, na jeho místě měl k němu brzo poslati, tehdy by po tom poslu mohl také ten list ode mne poslati.

A co jsem psal Bachtlovi, pošli jemu to na Lysú, a Zimovi, což jsem jemu psal, na Kundratice; a vše poslové ať žádají odpovědi, k komužkoli jdou. Také panu sudiemu dvorskému pošli ode mne list, jest-li v Praze aneb na Košátkách anebo tu někde nedaleko od Prahy. A také jest-li pan Ondřej starý v Praze, kaž jemu tuto ceduli ode mne dáti, kteráž jemu svědčí. Také kaž ode mne poslati ceduli úředníku na Buštěhrad, a ktož mi z nich co odpíše, to mi při jiném poselstvie pošli. Také i tento list, kterýž svědčí panu Puothovi Švihovskému, pošli jej jemu ode mne, neb za to mám, že jsi se jeho doptal, kde jest, a co mi bude zase psáti, také mi to pošli. Posélámť teď také list, kterýž jest mi psal Mikuláš Velemyský, ješto tomu všemu porozumieš; a při tom posélámť i ten list, co jsem jemu zase psal, i pošli jej jemu, neb za to mám, že vieš, kde jest, nebo tento posel, za to mám, také mi ten list od něho přinesl; anebo zdá-liť se, že by ten list dal Jeronymovi z Božic, neb snad on má to od něho poručení tu věc na místě postaviti; a já témuž Mikulášovi Velemyskému psal jsem, že tobě to na svém místě poroučiem, než neviem, kudy jest to sešlo, že jsem s ním nedokonal, když jsem jiné věci dokonával s poručníky nebožtíka Strachoty.

I za to mám, že to máš někde sepsáno, když jsú se ty summy sčítaly, co mám komu ujistiti, jakož se tak stalo těm poručníkóm, a toho že čekati mají do sv. Jiří najprvé přieštieho; pak co mám ujistiti témuž Mikulášovi Velemyskému anebo manželce jeho, též za to mám, že čekati má do sv. Jiří, anebo kdybychme sobě dali puol léta napřed věděti podle obyčeje: pak, jakžkoli býti má, již to srovnaj s nimi anebo s jmenovaným Jeronymem; jedné mi oznam, komu mají jistoty svědčiti, co dskami a co listem všecko rád učiniti chci, což mi náležeti bude; a když se nové jistoty udělají, aby první byly vráceny, pakli jsú dskami jistoty tehdy propuštěny oc podle obyčeje a řádu.

Věz, že dnes přinesen mi list od pana Medka podle úřadu jeho, že by chtěl statek muoj odhadovati paní Kateřině Řepické z Trnové na den sv. Kříže najprvé přieštieho; než toho není doloženo, pro koho a pro jakú summu, neb snad není toho obyčeje; pak summy nepomniem, než naději se, že pro některého pana Švihovského, a snad pro pana Břetislava: pak, pro kteréhožkoli, ohledaj ve dskách bez meškání, pro koho jest a pro jakú summu na muoj diel, a co jest na to škod a nákladuov vzešlo při dskách, anebo také i při úřadu purkrabském; a oznam mi to, jistinu zvláště a škody s náklady zvláště, co jest toho jaká summa, abych to v čas opatřil a zaplatiti dal, ale z těch peněz od pana Švamberka, kteréž při sobě máš, aby ta věc mohla předjíti, nežli by na ten odhad vyjeli, ač snad ona paní Řepická doněkud bude mi toho čekati, než ještě dokonale neviem, učiní-li to. A protož o té věci co při dskách

zvieš, oznam mi brzo; a posel také ať jde k Horaždějovicóm, neb po této neděli měl bych tam také býti, dáli pán Buoh, některý den. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Jakož jsi mi psaniem připomenul o nové léto ɔc: i když buohdá budu na Lysé a ty tam ke mně přijedeš, připomeň mi o to, chciť dáti na to slušnú odpověď, neb to prvé v paměti mám. Co se dotýče těch obsielání pro statek pana Petra Adršpacha: i chciť to již, dá-li pán Buoh, brzo poslati, kterak by to mělo býti. Také, jakož sem pohnán od Vondřeje starého pro věc sirotčí po pánu Hradeckém pozuostalých, chciť k úřadu purkrabskému o to list mocný poslati.

926.

Adamovi z Šternberka v příčině kvitancí pro pana Švamberka a roku s ním položení ɔc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psali, což se pana Švamberka dotýče a těch kvitancí, kterýž jemu dáti s panem Jaroslavem, bratrem vašiem, máte, rád je přijmu, když mi je pošlete. Což se pak dotýče s niem roku vám položení, na kterýž přijeti byšte měli do Horaždějovic tento úterý najprvé přieštie: i v pravdě neviem, kterak toho slušně odložiti, než mně se zdá, pane švagře muoj milý, aby předse byl; však jestliže byšte nemohli sami na něm býti, mohli byšte na svém místě poslati, ač radši bych, bude-li možné, abyšte sami byli. Také, což se dotýče toho druhého roku položení mezi panem Švamberkem a Zikmundem Měsíčkem: i jestliže byšte také nemohli tu býti, tehdy již bychme my museli jiní, dá-li pán Buoh, kteříž také toho máme prostředkové býti, v tom pracovati, ač při těch všech věcech a jednániech rád bych vás viděl.

Jakož jste mi také, pane švagře muoj milý, psali, což se toho vězně, člověka vašeho, dotýče: i kdyžkolivěk po něho na Velhartice pošlete, tehdy podle psaní vašeho má vám vydán býti. Psali jste mi také, což se dotýče Horaždějovských: i jest jim ta věc dostatečně předložena ode mne při přítomnosti pana Jindřicha Švihovského, i mají v tom nějakú omluvu a toho odpor; nežli, pane švagře muoj milý, když, dá-li pán Buoh, spolu se v Horaždějovicích shledáme, bude-li se vám zdáti, chceme je před vámi vyslyšeti a jejich zprávu, a pozná-li se při nich a shledá jaká vina a oni toho slušně neodvedou, jistě, pokudž jest na mně, chtěl bych je k tomu mieti, aby vám to k slušné nápravě přivedeno bylo; pakli by toho slušnú výmluvu oznámili a pokázali, té naděje jsem, že byšte také při tom je zuostavili. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v neděli po sv. Jiljí léta ɔc XXXI.

Uroz. pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře ɔc, panu švagru mému milému.

927.

Václavovi z Dobrovítova v příčině zorání, osetí dědin, opravy na zámku Teplici, o myslivosti s chrty, vezení obilí ven z království ɔc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Psaní, kteréž jsi mi byl prvé učinil, i také nyní kteréž mi od tebe přineseno, tomu jsem porozuměl. Než jsem nyní mnoho zaneprázdněn k dlúhému psaní a také neznám, aby ty některé věci mohly se tak psaniem opatřiti, jako ústně mohlo by se o tom poručiti; neb ač byl jsem na tom, chtěje někoho osobně k tobě do Teplice i také na Krupku poslati, ale něco mi v tom překazilo, že nyní nemohu toho snadně učiniti. Než toho jsem úmyslu, že, dá-li pán Buoh, rád bych byl na Lysé do sv. Václava, i chtěl bych tebe obeslati, aby tu ke mně přijel a těm všem věcem abych mohl šíře vyrozuměti, i také tobě svuoj úmysl v těchto věcech oznámiti. Ač jestliže by tam povětří v Teplici nakažené se rozmohlo, nežli tebe k sobě obešli, tehdy proto nemluvil-li bych s tebú mnoho sám, ale skrze jiného ta by se věc dobře učiniti mohla, aby věci takové potřebné obmeškány nebyly.

Což se pak dotýče dědin, což muožeš na tento čas a tuto podzim, opatř, aby se zoralo a oselo, poněvadž se na tom užitek zná; a rád na to naložiti chci a zvláště buohdá k jaru, neb již nyní jest něco pozdní čas. A to sobě rozvrz, co by nyní potřeboval vozníkuov a krav i jiných věcí, jedné nyní počítaj což muožeš nejskrovněji, a pošli mi to vše sepsané; a co se naděješ, co by na to peněz bylo potřebí, tehdy chci to tak opatřiti, aby na to peníze měl a ty věci zjednal; neb což by mi psal, muožeš mi to ještě na Velhartice poslati, nebo ráčí-li pán Buoh ještě zde dáti dobré povětří, nemám odsud úmyslu vyjeti na tu cestu na Lysú prvé dvú nedělí, nežli spíše potom; jakož bude-li co hajtmanu Krupeckému potřebí, bude mi moci též psáti, abyšte ke mně spolu jednoho posla poslali.

Také což se dotýče opravy na zámku Teplici, k tomu svoluji, aby opravil střechy i jiné věci, což by velikého nákladu na sobě neneslo, až do několika kop gr. č.; než ať by se mohlo co dáti šindelu z Krupky, toho neznám, neb tam hajtman také má některé věci opravovati, než mohli-liť by co toho šindelu také dáti, k tomu jest má vuole, i muožeš jemu to oznámiti. Kdež jsi mi pak při druhém psaní poslal některá psaní tobě učiněná od pana Jiřieka Popela: i teďt je zase posélám a to viem, že ještě za jeho otce, dobré paměti, úředníci Bielinští toho mnoho uměli, co se stavuňkuov dotýče, o to se súditi a rozličné nesnáze míti, a snad i Bielinští z jiného vuole ɔc; než jáť jsem se tomu neučil a protož toho málo umiem, a také jsem takové sousedy mieval, že jest o takové věci mnoho nesnází nebývalo. Nežli poněvadž, pokudž na mne jest, rád bych v dobrém přátelstvie s panem Popelem trval, poněvadž jsem prvé

byl i také s jeho otcem, a též s jeho bratřiemi páně Jiřiekovými býti míniem: i pohledajte k tomu nějakých cest, aby ty všecky věci mohly k nějakému slušnému srovnání přivedeny býti, byšte pak měli i některých dobrých lidí za to žádati, aby toho prostředkovali, neb jest přísloví, že najtieže jest samému sebe poznati. I snad by ti dobří lidé to poznali, čehož by snad strany ještě poznati nemohly, a když by se pravda obojí straně ukázala, snad tomu místo dají. Než kteréž jsú nelibosti a ruoznice mezi panem Popelem a knězem opatem Oseckým, nerad bych, aby moji poddaní v to potahováni byli, ač byla-li by toho další potřeba, pokudž by mi náležalo, nerad bych poddaných svých opustil. Pakli by se jináče nemohlo zjednati, ale že by se zjednal odtah za několiko neděl, a zatiem bych nějakého prostředku pohledal, aby spravedlivost na svém místě státi mohla.

Jakož jsi mi také psal, což se Víta Lišovského dotýče ɔc: i zvěz na něm, jaké to dání má od pána z Walštejna, a oznam mi; než jáť neviem, mohl-li jest tu co pán z Walštejna dávati proti našim spravedlivostem, leč by jemu to dskami zemskými zapsal a tomu že by žádný v čas odporu neučinil. Pak ač jest on Vít muoj služebník přikázaný a nejsem na tom, abych jemu co chtěl ublížiti v spravedlivosti, a tolikéž zase k čemuž spravedlivost mám, toho se držeti míniem, než měl jest mi on Vít něčeho postúpiti, ale již dobře nepamatuji čeho, toho-li čili co jiného. I muožeš se na něm toho dotázati. Jakož také za to mám, že Martin Marek z Prahy měl by mi ještě nějakých věcí postúpiti, tohoto času pak neviem, již-li jest se to dokonalo, než snad vie hajtman Krupecký.

Kdežto také napsal jsi mi, což se myslivosti s chrty dotýče: i jestliže by kto chtěl tu s chrty jezditi do hájuov anebo blízko okolo hájuov pod úřadem tvým, žádaj jich ode mne, ať toho nečiní, že bych tu rád sobě přichoval, i sousedóm mohlo by se to hoditi potomniem časem; než jinde, kdež jest dále, toho jim přeji do své vuole dle dobrého přátelstvie. I snad se v tom budou mieti povolně, jestliže chtie ke mně dobré sousedstvie a přátelstvie zachovati; pakli by v tom jiný jich spuosob poznal a mně při jiném poselstvie oznámil, již bych musil o to sám psáti, jedné aby mi také oznámil, komu by bylo potřebí o to psaní učiniti. Dán na Velharticích v neděli po svatém Jiljí léta ɔc XXXI.

Urozenému vladyce Václavovi z Dobrovítova, hajtmanu na Teplici, mému milému.

Cedule hajtmanu na Teplici. Věz, což se dotýče Doupovce Viléma a vezení obilé z tohoto královstvie: která jest v tom má vuole a poručení, tiem se sprav, co jsem také o to hajtmanu na Krupku psal, jakožť těch dvú artykuluov přípis posélám, ješto tomu šíře porozumieš. A také dobytek i svině neměly by se z tohoto královstvie na tento čas honiti.

928.

Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, aby Krupečtí za vyplacený jich obraz kostelní, kterýmž byli berni platili, sto zlatých odvedli, o ustanovení faráře Krupeckého, o prodeji cínu, o zjednání peněz půjčkou, o poslání zvěřiny, o potrestání paličův a špehéře biskupa Míšenského, o odpovědníku Doupovci, o vyvážení obilí ven z království, o honech zaječích ɔc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Psaní, kteréž jsi mi byl prvé učinil: z té jsem příčiny prodléval odpovědi dáti, že jsem chtěl k tobě osobně poslati, tak jakž jsi mi o to připomínal; než ten jest se v tom času rozstonal na nějakú nemoc, ješto neviem na jakú, a jest již více nežli týden nemocen, a protož na tento čas nebudu moci k tobě poslati, leč bude-li toho potřebí jiným časem. A teďt posélám ten list zase přiznavací, kterýž má býti Zygmundovi Knoblochovi; i také těm dobrým lidem psal jsem, kteréžť listy posélám, žádaje, aby k tomu listu pečeti své na svědomí přiložili, kteříž jsú v tom listu napsáni, a svú pečeť také již k tomu listu dal jsem přiložiti; i protož již tu věc poruč dokonati, aby se k těm dobrým lidem o to poslalo, a potom ten list aby se jemu Zygmundovi Knoblochovi dal. Nežli mně se zdá, aby mluvil s Krupeckými, aby také k té potřebě k svatému Havlu sto zlatých na hotově měli, jakož byli u téhož Knoblocha nějaký obraz zastavili, ješto jsem já to vyplatil ɔc: neb tomu nechci, aby oni duchovniemi a kostelními klenoty měli berně dávati, než též jako jiní z svých měšcuov, neb tak jsem byl spraven, že to bylo zastaveno proto, kterúž jsú pomoc anebo berni na Turky dáti měli ještě někdy za pana Joachyma z Malzaunu.

Což se dotýče Majšnaruov: mám o to péči, abych buohdá konec sobě s nimi udělal a to jim učinil, což učiniti mám, i budu také moci volněji, dá-li pán Buoh, o to státi, což mně oni také povinni budou anebo kteří z nich činiti. Také, což se dotýče cinkaufu: prvéť jsem o tom psal, i také Wolfovi Knoblochovi a Lorencovi, poroučeje jim, kterak by o to jednati měli; pak neviem, jednají-li co. A jestliže jsú co najednali anebo zjednali, oznam mi to, aneb oni. A k tomu bych také svolil, muože-li se zamluviti slušně tisíc aneb $1^{1}/_{2}{}^{M}$ centnéřuov cínu k prodaji; než za to mám, že bych jeho něco mohl odbýti v Praze na pražskú váhu po $IIII^{1}/_{2}$ ſſ gr. č., nežli za to mám, že by chtěli, aby se jim to tam dodávalo mým nákladem; a oznam to jim Knoblochovi a Lorencovi, co by se jim v takové věci za lepší zdálo, aby mi to oznámili.

Jakož jsi mi také psal, což se Portnara dotýče: i byl bych toho od něho vděčen, aby mi k horám Krupeckým dohléďal a je opatroval, než toliko zvěz na něm, na jaký by spuosob chtěl to činiti a mně takovú službu, a co by také žádal mieti za svú práci. Což se dotýče faráře budúcího: muožete-li koho slušného a hodného zjednati tu do Krupky s vuolí jich Krupeckých, jest má k tomu také vuole.

Psal jsi mi také, což se mlenáře [sic] dotýče v Korečníku: i jestliže se ta věc muože změniti s prvniem mlenářem, co jest zjednáno, aby od toho pustil, a s tiemto aby se zjednalo, o kterémž jsi mi psal, i chtěl bych k tomu svoliti; nebo podle tvého oznámení měl bych toho větší užitek, toliko chtěl-li by také tolik vepřuov dávati, jako tento nynější dávati má. O pannu Světeckú také mám péči, aby se jí její dluh zaplatil, jedné bychom mohli tam k jakým penězóm přijíti z duochoduov, byť pak bylo i za cín, neb již toho pozuostání mnoho není.

Také jsi mi napsal o Petrovi Černovi, že by něco puojčiti chtěl: i zvěz na jaký zpuosob, neb tu i jinde muožeš-li mi co peněz k vypuojčení zjednati k svatému Havlu, byl bych toho vděčen; neb ač o ty summy, kteréž mi znamenité JMtKská dáti má, měl jsem pilná jednání, než obávám se, že mi se ještě něco hotovými prodlie mnohem na většiem díle.

Což se dotýče zvěřiny, mám za to, žeť jsem prvé psal, aby ji poslal k Janovi Švábovi na hrad Pražský: i učiň tak, a také pošli tam i ta vína, kteráž ještě na Krupce mám, a on Šváb potom, když jemu poručiem, měl by to poslati na Lysú, nebo, dá-li pán Buoh, mám tam úmysl brzo odsud jeti po sv. Ludmile; však dotud chceš-li co psáti, jakož hajtman Teplický, za to mám, též učiní, tehdy ještě muožete mi to sem na Velhartice poslati, což byšte mi psali, a to jeden posel mohl by mi přinésti.

Posélámť teď také list, co píši pánu Novohradskému: i pošli jemu jej, a co mi dá za odpověď, to mi také při jiném poselstvie pošli; než rozumiem, že sobě do mne něco obtěžuje, což se těch vsí dotýče, kteréž by mieti chtěl dědičně, kteréž páni Smiřičtí drží v zápisu. Pak dědičně jich dáti nemohu, poněvadž jich ještě sám dědičně nemám, než jáť jsem se byl prvé tomu nadál, že by toliko vajplatu mieti žádal. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu na Krupce, mému milému.

Což se pak dotýče mezí s panem Rudolfem aneb s jinými: i musí ta věc mieti prodlení; než když buohdá budu na Lysé, toho jsem úmyslu tebe k sobě obeslati a o to i o jiné věci, což mi se bude zdáti za potřebné, s tebú rozmluviti. I což se těch lovuov a Rosmtálu dotýče s knížaty Míšenskými, než proto bych rád, abychme ta svědomie mieti mohli, o čemž vieš, cožť jsem prvé poručil, i také od toho anebo od těch, kteříž jsú to prvé drželi anebo jejich předci v manstvie k Krupce. Také což se dotýče věcí Teplických: o to jsem také psal a to po tomto poslu poslal hajtmanu na Teplici, dávaje jemu odpověď na jeho první i nynější psaní.

Jakož jsi mi také v druhém psaní psal, oznamuje, že jest pan Jiřiek Popel některé lotry dal utratiti, a ti že by vyznali na nějaké dva, kteříž jsú páně Jiřiekovi Hlimanského z Stadic, a že by chtěli poddaným mým páliti Chabařovským a Vi-

klickým: i toť jest slušné, aby o to péči měl, aby se těch lotruov dosáhlo, a jestliže jsú takoví, aby také tu odplatu vzali, jakž na takovú věc náleží. I poněvadž je máš, jak jsem z tvého psaní srozuměl, aneb jednoho z nich, veď to k konci, i také podle žádosti páně Popelovy, toliko jedné, aby se proto taková věc rozvážila, pravdu-li jsú mluvili ti, kteříž jsú na tom zemřeli. Také, jakož jsi mi psal, což se dotýče nějakého hlásného, že by měl býti špehéřem z návodu pana biskupa Míšenského: i bylo-li by tak, taková by věc nenáležela duchovní osobě. A jakžkoli jest, ponech toho jistého u věži; a jestliže jemu ty šátky, o kterýchž pravil, přinesou, tu by byl toho duovod, i že by poručil o to mieti péči, jestliže by byly přineseny, aby je kázal vzíti i s tiem, ktož by je přinesl, a mně tu věc potom že by oznámil.

Což se Viléma Doupovce dotýče: opatruojte se před ním, poněvadž glejtu nemá ani smlúvy, a před jeho pomocníky, a také jich hleďte, a zvláště jestliže by se kde viděli jací rajthaři neznámí jeti anebo pěší, aby se honili; a o to se také snes s hajtmanem na Teplici, a kdyby mohlo býti i s jinými sousedy. Neb za to mám, že pan Popel i pan Sebastian z Wajtmille i také pan Petr, bratr jeho, k tomu se rádi přičiní a také i jiní, poněvadž jest nepřietel krále JMti pána našeho on Doupovec a tohoto královstvie.

Také což se dotýče obilé vezení ven z země: i toto mi se nyní v tom zdá, jestliže se tak zachovají podle psaní pánóv hajtmanuov páni z Wajtmille a páni Popelové s jinými sousedy, též také Lounští, Žatečtí, Lithoměřičtí, Ouští, Mostští, Kadaňští, kteříž při těch pomezích sedí, tehdy také se tak na mém místě zachovaj; neb podle jiných také se musím své škody odvážiti. Než toť by mi se za slušné zdálo, ktož by nám co z jiné země přivezl, aby zase proti tomu nabrati mohl obilé; ale poněvadž to není vymieněno od pánuov hajtmanuov, tehdy, kterak se jiní v tom zachovají, též učiň, aby mnú řád se nerušil.

Jakož jsi mi také psal o zasekání cest aneb stezek ɔc: i k tomu dávám vuoli, aby dal zasekati pod tiem spuosobem, aby mi cel neprojiežděli. Kdež jsi mi také psal, což se těch žen dvú dotýče, kterak by jedna ta krajčieřova něco pokradla; i také, což se toho ohně kladení dotýče, kterak by ta věc byla: i rozvaž to s konšely Krupeckými, a bude-li to uznáno, že jest takovými věcmi vinna, daj ji vsaditi, a potomť chci oznámiti, co by měl s ní dále činiti. A což se té druhé dotýče zámečníkové, jako pravili, že by byla břichatá, a že toho nic nebylo: i potom takovým budeme méně věřiti, i nech ji před se na rukojmiech, poněvadž jest nic nového se nedopustila.

Což se dotýče honuov zaječiech, těch mi se nyní nezdá zapoviedati: neb ktož jsú se před morem v tu stranu sjeli, mám za to, že dlúho pospolu nebudou; neb poněvadž se k vám mor přibližuje, tehdy s těžkem také jich mine, poněvadž tam prvé na tento čas moru nebylo; než že by toliko některým psal a žádal, aby na ně-

která místa nejezdili, kteráž by vymienil, než jinde aby jezditi mohli do mé vuole, jakož k tomu podobně psal jsem i hajtmanu na Teplici. Jakož jsi mi také psal, což se dotýče úředníka z Lafšteina páně Rudolfova z Bínu, což se cla dotýče: i muožeš jemu dáti odpověď, poněvadž jsú cla brána v Krupce ode všech napořád, jakž jest obyčej, že toho mi se nezdá opustiti, poněvadž jsem za to své peníze dal a koupil, a také to ve dskách tohoto královstvie mám jedno s druhým zapsáno, a že tu nejsú vymieněni ti z Lafšteina; než že za to žádáš, aby on z mých cla nebral, kteréhož jsú prvé nedávali, neb bych toho nebyl povinen podniknúti. A což se dotýče toho vajjezdu na meze a na louku, aneb což se toho kolivěk dotýče: jáť bych také rád, aby to bylo na místě postaveno, než nemuože se ta věc vykonati, tak mi se zdá, leč to zjednám, aby krále JMti některé rady také tu byly, poněvadž pod mú věcí dotýče se také mezí tohoto královstvie. Totoť jsem byl ještě pozapomenul napsati, že také dobytkové a svině nemají se na tento čas z tohoto královstvie honiti, tak jakž jsú páni hajtmané psali v tom listu, jaké psaní o obilé učinili.

Což se dotýče sladovny: tu daj opraviti, a což jest při tom potřebí. Než což se dotýče jednati pšenic aneb ječmenuov anebo čehož pak koli, toho nyní tak ponech, až tebe buohdá k sobě na Lysú obešli; však v tom času měl-li by co peněz z mých duochoduov, tehdy mohl by toho některého obilé něco kúpiti, jestliže slušně mohl by k tomu přijíti. A teď posélám od syna svého psaní a nějakú puštičku.

929.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině zaplacení úroku a dluhu ɔc.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Na psaní tvá předešlá dal jsem odpověď, a protož toho nyní při tom nechávám. A což se Martina Divišovského dotýče: mněl jsem, že jest jemu úrok dán jeden i druhý; i poněvadž není, daj jemu bez meškání, a jemu také dáti muožeš, bude-li toho žádati, Andresovi Šindlovi, neb za to mám, že toho jest málo; než který se má úrok dáti Žateckému, oznam mi při jiném poselstvie, co toho jest, neb dobře nepamatuji, nebo bych jeho také tím nerad meškal, když více peněz buohdá mieti budu. Jakož jsi mi také psal, což se dotýče žida Kapříka, že bych jemu ještě dáti měl za Rendle L ſß gr.: i muožeš-li, zjednaj ještě tomu pruotah do sv. Václava; pakli by nemohl, tehdy podle toho psaní, kterak jsi mi oznámil, již s ním některak tu věc srovnaj, jakž muožeš. Také, jakož jsi mi psal, což se domu dotýče v klášteře opravení: i coť se ještě v tom nedostává, jakž jsi mi psal, již to zjednaj a opatř, jakž rozumieš, neb na to veliký náklad na tento čas nebude. Dán na Velharticích v pondělí po sv. Jiljí léta ɔc XXXI°.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Věz, že jest mi psal Rafavý, že nyní nevie, měl-li by ke mně přijeti, a že by něco pan sudí najvyšší dvorský jeho potřeboval i syn jeho: i poruč jemu oznámiti, že muože dobře na tento čas v Praze pobýti a ke mně nejezditi; než toliko ať mi toho něco pošle, o čemžť jsem prvé oznámil, jakož on dobře vie co, neb také nedávno byl mi toho něco poslal.

930.

Přibíkovi Řesanskému z Kadova o společné rozmluvě v Horaždějovicích.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Řesanský milý! Oč jsi mi psal, bylo by nyní pozdě, abych měl tvého posla držeti a na všecko odpověď dáti, nebo bude také potřebí o to do Prahy psáti. A srozuměl sem, že budeš zajtra anebo tu středu v Horaždějovicích, i tu bohdá o to s tebú rozmluviem, a poznáš, že jest v tom mnú nesešlo. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Přibíkovi Řesanskému z Kadova a na Řesanicích, přieteli milému.

931.

Bratřím Jiříkovi a Wolfovi Bořitům z Martinic, že je v příčině statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urození páni, páni přátelé moji milí. Jakož držíte něco statku odhádaného někdy pana Petra Adršpacha: i ač dle dobrého přátelstvie na tom jste prvé byli, a naději se, že ještě jste, když bych vám to dal, což na tom spravedlivě máte, že byšte mi toho postoupili; ale poněvadž jiné o takové věci obsélám, také jsem poručil takové obeslání na vás vzíti a vám poslati, ne proto, abych o vás v tom nějakú pochybnost měl, ale abych v tom rovnost zachoval pro jiné, kterých se k tomu podobně dotýče, ježto se tímž spuosobem obsélají. Datum ut supra.

Urozeným pánóm, panu Jiřiekovi a panu Wolfovi bratřím Bořitóm z Martinic a na Smečně, pánóm přátelóm mým milým.

932.

Petrovi Rašínovi z Rysmburka, že ho v příčině statku pana Petra z Adršpachu obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Jakož držieš něco statku odhádaného i také zápisem někdy pana Petra Adršpacha: i ač znám to, přieteli milý, že toho nejsi odporen, aby své summy peněz vzíti neměl a mně toho postúpiti; nežli poněvadž jiné o takové věci obsélám, také jsem poručil takové obeslání na tebe

vzíti a poslati, aby se snad někto nedomnievali, že bych v tom jedny mimo druhé pomíjeti chtěl a rovnosti nezachovati. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Petrovi Rašínovi z Rysmburka a na Staré, podkomořiemu králové JMti v královstvie Českém ɔc, přieteli milému.

933.

Janovi Chvalkovskému z Hustiřan, Janovi i Benešovi Sendražskému z Sendražic a Jiříkovi Vokáčovi, že je v příčině statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož držieš, jakž jest mi oznámeno, něco statku odhádaného i také zápisem, kterýžto statek někdy byl pana Petra Adršpacha: i byl jsem k tobě té naděje, že bez obsélání, vezma své peníze, což by tobě spravedlivě náležalo, toho mi postúpíš; ale došlo jest mne, že by něco tomu odporen býti měl. I ač poručil jsem na tebe vzíti obeslání a tobě je poslati: než, přieteli milý, muože-li to býti bez souduov, žádám tebe, že mi toho všeho při sv. Havle najprvé přieštiem postoupieš, přijma to ode mne, cožť bych spravedlivě za to dáti měl. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Janovi Chvalkovskému z Hustiřan a na Chvalkovicích, přieteli milému.

A tak jsem zpraven, že máš dvoje odhádání: i cožkoli jest, to bych všecko ssouti chtěl, pokudž mi spravedlivě náleží.

[V stejná skoro slova napsáno]: vladyce Janovi Sendražskému z Sendražic, vladyce Benešovi mladšiemu Sendražskému z Sendražic, Jiřiekovi Vokáčovi, měštěnínu Králové Hradce.

934.

Janovi Špetlovi z Janovic, že ho v příčině držení statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 5. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Učinil jsem vám byl psaní z Lysé před několika neděli přátelské, i také při tom žádal jsem pana Buriana, syna vašeho, aby s vámi o to mluvil anebo vám to oznámil, jestliže by tak brzo na ten čas k vám jeti neměl; a dosti potřebně byl jsem jemu tu věc předložil, což se těch statkuov pana Petra Adršpacha dotýče, kteréž on někdy držel, ješto je tohoto času jiní drží, chtěje o to rád s vámi slušně dokonati, tak aby se mohlo to vám i nám jiným, kohož se dotýče, slušně trefiti. A tak jsem byl se panem Burianem synem vašiem zuostal, co mi na to dáte za odpověď a odepíšete, že mi měl to oznámiti a takové psaní na Lysú poslati k Jiřiekovi Bachtlovi, služebníku mému, a on že za mnú má to také poslati a poslu, kterýž by to psaní od vás přinesl, od té chuoze zaplatiti:

i poněvadž již v několika neděliech toho jsem se dočekati nemohl, tehdy již nemohu tomu jináče rozuměti, než že vám to mé psaní nebylo příjemné, anebo snad že těch statkuov také něco držíte, domnievajíce se snad, že by vám tak zuostati měli, kdežto jiného se v tom naději. Ale abyšte vy v tom na omylu nebyli a já také, poručil jsem některé obeslání na vás vzíti, jako také na některé jiné, a když takové věci přijdou k slyšení a k rozeznání, tu z omylu vyvedeni budeme; neb jestliže vám takoví statkové podle práva a spravedlivě mají zuostati a to se najde, chci vám toho rád přieti, a tolikéž té jsem k vám naděje, což by mně se našlo podle práva a že bych k tomu spravedlivost měl, že mi také toho přieti budete. Pakli byšte, pane přieteli muoj milý, chtěli svú summu peněz, což byšte spravedlivě ukázali, kterúž na těch statcích, ješto jste jich v držení, kteříž prvé byli téhož pana Adršpacha, při sv. Havle najprvé přieštiem ode mne vzíti, chtěl bych se, dá-li pan Buoh, k tomu přičiniti, abych vám je dal, a vy abyšte mi těch statkuov, tak jakž býti by mělo anebo má, postúpili. Odpovědi žádám. Dán na Velharticích v uoterý před hodem slavným Matky boží narození léta ɔc XXXI.

Uroz. pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězi, panu přieteli mému milému.

935.

Posílá Janovi Malovcovi z Chýnova sepsání toho, oč s ním a bratrem jeho mluvil.

Na Velharticích 1531, 5. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Oč jsi se mnú s bratrem svým v Horaždějovicích mluvil, teď to sepsáno podle zdání svého posélám, však bude-liť se co zdáti opraviti anebo změniti, to muožeš učiniti. Než krátce jsem psáti dal, nebo to se dobře doložiti muože, vaše jmena a odkud se píšete, a také i kterak se on píše; neb proto jsem tak krátce dal psáti, že se dnes strojiem do Horaždějovic jeti pro ta jednání, kteráž jsou tam k dnešniemu dni a k zajtřejšiemu odložena, a také při tom dnes i některá jiná zaneprázdnění jsem měl. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, přieteli milému.

936.

Synu svému Adamovi Lvovi z Rožmitála o přijetí mistra za preceptora k jeho synům ɔc.

V Horaždějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Jakož jsi mi poslal list, kterýž jsi psal paní Hradecké: i chci jí jej poslati, když k ní posla vypraviem. A což se dotýče toho mistra, který by měl býti u tvých synuov: i jest již tam posláno, aby sem do Horaždějovic přišel; a tu

se má s ním o to rozmluviti, na jaký by spuosob měl slúžiti, a potom má se to nám oznámiti na Velhartice, jestliže není ve zlém povětří, aby k nám přišel, a pokudž se nám bude zdáti a líbiti, to pak již bude při naší vuoli. A šířeť oznámiem, když buohdá na Velhartice přijedu, neb nemám nyní ani kdy psáti, a mám za to, že dnes nebudu moci na Velharticích býti, než buohdá zítra k večeru.

A jižť nyní o jiných věcech zanechávám psaní. Než máť poslati po tomto poslu Kunc klíč od sklepu, a to proto, jestliže by k zajtřejšiemu dni jakých vornátuov aneb čeho potřebovali do kostela, poněvadž se takové věci také v tom sklepu chovají, aby k tomu mohli. I protož muožeš ten klíč kázati dáti Cabicarovi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán v Horaždějovicích ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží narození léta ₰c XXXI°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ₰c, synu mému milému.

A ten posel, kterýž od tebe u mne byl, měl dočekati odpovědi, ale šel preč, a neviem proč, a protož Šťastného k tobě posélám; než ať purkrabie rozkazuje, kohož ke mně posélá, aby odpovědi čekali, dokudž jim preč jíti nerozkáži.

937.

Oldřichovi Muchkovi z Bukova děkuje za oznámení jisté věci.

V Horaždějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Vděčen jsem toho oznámení od tebe, kterýž jsi mi list poslal, cožť jest pan Burian Medek psal. I věz, že jest již ta věc opatřena, že tobě není potřebí o to na Blatnú jezditi; neb když jsem o tom najprvé zvěděl, jsem tu věc tak předšel, že bych se odhádání nerad dopustil. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Oldřichovi Muchkovi z Bukova a na Tchořovicích, přieteli milému.

938.

Děkuje Břetislavovi z Ryzmberka za ryby ₰c.

V Horaždějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! O čemž jsem vám prvé psal, dotýče se ta věc vás, než chce paní Řepická toho mně čekati do svatého Havla; jakož, když buohdá ke mně na Velhartice přijedete, o to o všecko, i oč jste mi více psali, dá-li pán Buoh, rozmluvíme spolu. A z ryb vám, kteréž jste mi poslali, děkuji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ₰c.

939.

Adamovi Rosndorfovi z Plakvic v příčině obstavení nějakého člověka páně z Rožmberka.

V Horažďějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Jakož muožeš mieti dobře v paměti, což se dotýče nějakého člověka páně z Rožmberka a jednoho žida z Teplice, za kteréhož jest také muoj člověk slíbil odtudž za téhož člověka páně z Rožmberka: i jest na mne vzneseno, že by muoj ten člověk obstavil některého člověka páně z Rožmberka a v Chabařovicích, a že se zdá straně druhé, že by toho býti nemělo, snad proto, že by prvé nebylo obžalováno, a druhé že by o to bylo přestáno na panu Karlovi Dubanském. I také se tak pamatuji, že jsme toho na něho podávali, než z některé příčiny že jest se jemu nezdálo toho k sobě přijíti. I jestliže jest se ještě ten stavuňk v Chabařovicích nevykonal, tehdy tato jest v tom vuole má, aby se toho stavuňku do slušného času odložilo a pana Karla žádalo, jestliže jest tu věc k sobě prvé přijal, aby o to rok položil a spravedlivý konec učinil; pakli by toho k sobě nepřijal, nechávám toho při právu, aby se v tom žádné straně ukrácení nestalo. A bude-liť se zdáti potřebí, také takovú věc oznam hajtmanu na Teplici. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu na Krupce, mému milému.

940.

Janovi Bechyňovi z Lažan, že nepřijetí jeho do Horažďějovic omluvil, jednání mezi panem Švamberkem a pány z Šternberka že jest odloženo.

V Horažďějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Jakož jste mi psali, že jste na tento čas do Horažďějovic přijeti nemohli: i oznámil jsem tu věc panu Švamberkovi i také panu Adamovi z Šternberka. I poněvadž jest ta věc přišla pro nedostatek zdraví vašeho, toho jsme při tom nechali, nebo což se bezelstně státi nemuože, v tom přietel přieteli za zlé mieti nemá. Než přáli bychme vám rádi, abyšte se dobře měli a dokonale zdrávi byli. Jakož jste mi také psali o hlásné z Třeboně: i naději se, že bych měl někde toho nějakú paměť mieti, nějakého listu přípis, ješto jim snad náleží; než mám mnoho krabic, ješto bez mé přítomnosti není snadné jich přehlédati, nežli když buohdá na Blatné budu, tehdy chci rád poručiti toho pohledati, a najde-li se co toho k jejich potřebě, chci vám to rád i jim oznámiti. A vězte, že z některé příčiny jest toho jednání odloženo mezi panem Švamberkem a pány z Šternberka do sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božiech, na takový spuosob, kdybych v tom času stranám dal napřed věděti týden anebo X dní, že mají zase státi,

kde by se jim místo toho uložilo, a na ten den, kterýž by se jim oznámil. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Janovi Bechyňovi z Lažan a na Píčině ɔc, purkrabí Karlštejnskému, přieteli mému milému.

941.

Doporučuje Kryštofovi z Šidlovce, starostovi Krakovskému, Jana Vodičku z Horaždějovic, jenž v Polsku i jinde časem obchodí.

V Horaždějovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, mnohomocný a vysoce urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych VMti věrně rád zdraví a všeho dobrého. Oznamuji VMti, že Jan Vodička, poddaný muoj z města Horaždějovic, mievá časem svá jednání a kupectvie v některých zemiech okolniech. I jestliže by také VMti v čem potřeboval, prosím vás, že ráčíte k němu lásku ukázati a v tom u sebe ode mne jeho poručeného mieti; jakož VMti k vuoli takovú i mnohem větší věc chtěl bych učiniti i všecko mně možné přátelstvie, jako pro toho pána a přietele, kterémuž svými přátelskými službami rád bych se zachoval. A s tiem všemohúcí pán Buoh rač se dáti VMti ve všem dobře a šťastně ve zdravie mieti. Datum ut supra.

Mnohomocnému a vysoce urozenému pánu, panu Kryštofovi z Šidlovce a na Ščimelově a Velkém Opatově, pánu a starostovi Krakovskému a najvyššiemu kancléři královstvie Polského ɔc, panu přieteli mému milému.

942.

Žádá Jiřího z Lobkovic za sečkání dluhu mu povinného, oznamuje o morním povětří.

V Horaždějovicích 1531, 8. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož sem vám tisíc ſſ gr. českých dlužen, o kteréž měl sem péči, abych vám je dáti mohl a tu summu vyplniti při tomto sv. Havle příštiem, nebo sem byl na tom postaven, že na ten čas mám mieti několik tisíc kop gr., ale obávám se toho z některé příčiny, že mi se tiem ještě něco protáhne. A poněvadž nyní o vaší zvláštní potřebě neviem, prosím vás, pane přieteli muoj milý, že mi té summy ještě čekati budete až do sv. Jiří najprvé příštieho; a já vám se toho, což jste pro mne v tom prvé učinili a ještě což učiniete, rád dobrým přátelstviem i pánuom bratróm vašim odplacovati chci. Odpovědi žádám. Dán v Horaždějovicích v pátek na den slavného hodu Matky božie narození léta ɔc XXXI.

Uroz. pánu, panu Jiříkovi z Lobkovic a na Bielině ɔc, panu přieteli mému milému.

Neviem, pane přieteli muoj milý, jaké nyní na Bielině povětří máte, nežli mně jest oznámeno, že v Teplici i v Krupce povětří jest se nakazilo, a v Blatné již promírají i okolo Rožmitála. Nežli děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, ještě na Velharticiech a okolo dobré povětří máme i zde v Horažďějoviciech, ješto sem přijel jsem pro nějaká jednání. Nežli proto na tom sem, abych, dá-li pán Buoh, jel do sv. Václava na Lysou, poněvadž jest tam z daru božieho to povětří nakažené pominulo.

943.

Jindřichovi Smiřickému z Smiřic, že by s ním a se strýcem jeho Zikmundem dobré přátelství rád zachoval.

V Horažďějovicích 1531, 8. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, tomu jsem porozuměl, a z některé slušné příčiny nemohu vám nyní konečné odpovědi po tomto vašem poslu dáti. Což se pak dotýče pana Zikmunda, strýce vašeho: těť jsem vuole, že bych s ním i s vámi dobré přátelstvie rád zachoval, a jest to samo v sobě, že jest mi tisíc kop gr. puojčil, z kteréžto summy dával jsem úrok, neb jistota na to s úrokem svědčí. I považte toho: statku jsem toho neužieval a z té summy jsem úrok dával. I mám-li tu všecku škodu nésti, neviem, byť bylo spravedlivé, než rád bych měl, kdyby bylo možné o všecko společně konec pro zachování potomnieho dobrého přátelstvie. A to také v paměti mám, poněvadž jsú nás přátelé nesmluvili, že jest již s smlúvy sešlo, a potom nemám toho v paměti, aby mi jaké psaní o ty věci anebo oznámení pan Zikmund, strýc váš, učinil. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Smiřickému z Smiřic ɔc, panu přieteli mému milému.

944.

Napomíná sestru svou paní Annu z Rožmitála, aby s dítkami z Hradce Jindřichova, kdyby se morní povětří přibližovalo, pryč odjela a na to pozor měla, aby nic na škodu sirotkův jejich se nedělo.

V Horažďějovicích 1531, 8. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly i s dětmi vašimi, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Zdálo mi se vám, paní dcero má milá, toto oznámiti: že k těmto krajóm povětří se nakažené přibližuje, ač ještě, děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, na Velharticích a tu okolo dobré povětří máme i zde v Horažďějovicích. Než proto, dá-li pán Buoh, toho jsem úmyslu, abych do sv. Václava na Lysú jel, poněvadž jest tam již to zlé povětří dosti dávno minulo ještě v puostě, a protož jest dobrá naděje, že tu buohdá předse dobré povětří bude trvati, neb jsú tam velmi mřeli, počevše jako nyní rok až do postu i něco v puostě. A vám

radiem i za to žádám, že také, když by se k vám k Hradci to zlé povětří přiblížilo, že také s dětmi do lepšieho povětří odjedete: neb jest věc jistě nebezpečná dětem v takovém povětří, ač i staří nebývají v něm velmi bezpečni; a kdež se pak začne v kterémž domu aneb v kterémž rodu, ne hned přestane; a to jest se zřetedlně již na mnoha místech ukázalo i těchto dní a tohoto času netoliko na těch, kteříž ve zlém povětří byli, ale i na těch, kteříž se v něm poobmeškali a potom odjeli, než sluší to v čas předjíti a pánu Bohu se poručíce v něm se nedati zastihnúti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci, paní dceři mé milé.

Také po tomto poslu poslal jsem psaní panu Wolfovi Krajieři: i jestliže by jeho nyní na Hradci nebylo, poručte je vzíti a jemu poslati, neb se některých potřeb sirotčiech dotýče. A tento posel muoj má jinam dále jíti, než když zase puojde, rozkázal jsem, aby k vám šel, a což byšte mi chtěly psáti, anebo pan Krajieř, aby to vzal a mně přinesl. A také vám posélám psaní od syna mého.

Toto mi se vám také zdálo, paní dcero má milá, oznámiti, že jest mi praveno zde v Horaždějovicích, že by pan Jan z Rožmberka, kterýž také zde tohoto času byl, chtěl brzo jeti do Hradce, snad ku paní z Rožmberka vdově; toho pak neviem, o to-li, aby se radil, má-li pan Petr z Rožmberka předse v poručenstvie zuostati, čili je s sebe složiti, čili co jiného jednati by měl. Než proto mi se zdá, abyšte to v paměti měly, aby se nic toho nejednalo, což by bylo ke škodě sirotčí, nežli radši k jejich dobrému; nebo mi se zdá, že před pánem Bohem i před lidmi více jest kněžna i paní vdova povinny těm dětem vašiem nežli komu jinému; a to jest, držiem, jedno pravé náboženstvie, ktož se chce pánu Bohu líbiti, aby sirotky opatroval, a zvláště kteříž jsú k komu přirozenú krví připojeni a nic neprovinili jakožto neviňátka.

945.

Kryštoforovi z Švamberka o výpravě proti Turku, kteréž i sám účastniti se míní.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Léta božieho M°V°XXXII°. Toto jsú registra léta téhož XXIIItmá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné ͻc od pátku po hodu svatého Jakuba, apoštola božieho [26. července].

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Což se té na Turky vojny a tažení dotýče, tak se ten hlas pouštie, jakoby se císař Turecký k nám přibližoval, chtěje snad jako prvé Víděň obehnati; než, kterak sem slyšel, že jest již dobře opravena i špihována, i také lidí že jest tam drahně služebných na Vídni, a že vždy

lidí přibývá a že tam z říšo táhnú. A jakžkolivěk jest, poněvadž již z některých krajuov táhnou lidé k tomu místu uloženému mezi Skalicí a Holajčem, na tom jsem také, abych své vypravil některý den před svatým Vavřencem, neb což již, jakž jest rozuměti, nemá minúti, i ve jméno boží sluší tiem neodtahovati. I ač prvé jsem vám, pane švagře muoj milý, o tom nedávno psal, což se toho tažení i také služby dávání jiezdným i pěším dotýče, i již mimo to jiného neviem, než v čem mi se jiezdných nedostává, neviem kterak jináče v tom učiniti než pěšími to vyplniti, neb bezelstnost sama se vymlúvá; neb ač svolení jest, že místo pěšiech mohou se jiezdní dáti, ale také to není tiem svoleniem zapověděno, ktožby nemohl mieti jiezdných, aby místo toho nemohl poslati pěších.

Račte věděti, že jest mi psal pan hofmistr najvyšší, že jest toho úmyslu, aby na den sv. Jakuba, totižto včera, byl tu mezi Holajčem a Skalicí, aby na ty pohleděl, kteříž se tu z Čech strhnou, i také na své, kteříž od něho táhnúti mají; pak neviem, mnoho-li jich tu z Čech včera našel, než dokudž jest ještě říše nevytáhla v znamenitém počtu, tehdy podle sněmovnieho svolení, naději se, ktož by i potom z našich přitáhli, že jsú nic nezmeškali. Na toto jsem sobě také pomyslil, jestliže také ráčíte na ten čas poslati, aby jedni táhli, tak mi se zdá, napřed a druzí z zadu o nocleh, aneb jakž se bude moci slušně trefiti; aneb jedni jednú stranú a druzí druhú nedaleko od sebe. A já své mám úmysl z Prahy vypraviti, jakož synu svému o tom oznamuji, že pěší mám v Praze zjednané a našich aby nechal doma. A těm, kteréž jsem zjednal, chci zavdati za puol druhého měsíce, aby sobě tiem dostatečněji zbroje zjednati mohli, a vozy káži jim poslati, a na každém dvě hakovnice a tak co k vozóm vojanským náleží. A toto jsem také v tom rozjímal, kdyby společně táhli naši a některých našich přátel, že by spíše mohli u většiem počtu lidem škody činiti a jedni se druhými vymlúvati, a mohli by snad oboji vinni býti; také spíše potřeby najdú, když jedni od druhých na jiných noclezích budou, i také snáze se svády mezi sebú uvarují; než kdyby se mohlo trefiti, aby do vojska spolu vjeli a vešli, tomu bych rád byl; pak-li by i to se nemohlo trefiti, ale tam se buohdá spolu shledají. A na týž spuosob psal sem panu Michalovi Slavatovi, přieteli našemu, neb měl toho také žádost, abych jemu oznámil, kdybych své služebné poslati chtěl. A Pražané jsú již poslali i také některá jiná města královská.

Za to mám, pane švagře muoj milý, že již o tom vědomost máte, že král JMt, pán náš, ráčil jest mnohým osobám psáti z našeho stavu, i také mně, a naději se, že i vám, maje toho žádost, abychme osobně s JMKskú na Turky táhli, aneb některý aby poslal syna, neb bratra, anebo strýce místo sebe; než toho ještě neviem, psal-li jest o též kterým z stavu rytieřského, než pan písař najvyšší psal mi, že jemu psáno není, dotazuje se mne, poněvadž správu má, že mně o to psáno jest, co v tom před sebú mám, i ještě jsem jemu nedal odpověděti, než brzo dáti chci.

Nežli toto vám, muoj milý pane švagře, krátce oznamuji, že budu-li mieti ten dostatek v penězích, že bych rád tu službu ve jméno boží pro vieru svatú křesťanskú učinil; ač mohl by někto dobře řéci podle spuosobu mého: „Seď doma kmeti šedesátiletý", ale pak jakž jest kolivěk, vuolif mám jistě křesťanskú, kterúž bych rád podle možnosti i skutkem vyplnil, a předkem pro to samé, abych pánu Bohu našemu učinil v tom službu, maje i to v paměti, že jsú nebyli opovrženi oné vdovy dva šorti do pokladnice vložení.

A již od některých mám psaní i osobně u mne byli, jestliže bych to před sebú měl, jako by téhož byli úmyslu, než sic jináče toho neviem, co učiní; pak k dobrému skutku lidi vyzdvihnúti, i na tom časem něco záleží. Než že vám o tom tak mnoho vypisuji, proto bych nerad, aby tak široce jiní o tom věděli, jestliže by se ta věc změnila, aby mně to jináče vyloženo nebylo; nežlit toho netajiem, což se mé osoby dotýče, že k tomu náchylnost mám; než proto své já předse chci poslati, a přišlo-li by k tomu, tam bych se buohdá s nimi shledal. I naději se, kterýž jest byl hlas puštěn o obeslání k veřejnému tažení, že jest již ta věc na tato obeslání, kteráž jsú nám učiněna, převedena. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychom se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Krupce v pátek po hodu svatého Jakuba apoštola božieho léta ꝛc XXXII°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni ꝛc.

A což se dotýče, koho byšte sobě i mně zjednati chtěli, aby peníze naše našim žoldnéřóm dával: i prosím vás, račte mi oznámiti, koho jste již zjednali a na jaké službě, neb chtěl bych jemu také peníze poslati, nebylo-li by prvé, ale při svých jiezdných a pěšiech, neb chci zavdati svým na puol druhého měsíce, ježto nebude jim třeba prvé peněz dávati, až toho puol druhého měsíce vyslouží, a služba má se jim začieti, když z Prahy vytáhnú.

946.

Janovi z Kolovrat, že mu koně půjčeného od pana Michala Slavaty dáti nemůže.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane bratře! Jakož jste mi psali o ten kuoň, kterýž mám od pana Michala Slavaty, abych vám jej dal bez výmluv: i byť toho nebyly hodné příčiny, nevymlúval bych se vám, byť mnohem lepší byl, nežli jest; než není muoj, nežli puojčil jest mi jeho, a v pravdě vám mohu psáti, nežli bych jej komu dal bez jeho vuole, že bych radši svú najlepší ves dal. I znajíce toho tu příčinu, té jsem k vám naděje, že sobě toho neobtížíte, neb tato výmluva sama v sobě pravá jest, ač také, pane bratře muoj milý, k své osobě žá-

dného jiného koně na tento čas nemám, nežli ten; a oznámil sem vám prvé, že jsem též od JMKské obeslán jako vy, a mohu vám i to oznámiti, že jsem jednomu svému služebníku psal, že má o kuoň pro mú potřebu jednati, kterýž chválí, že by dobrý byl, i neviem, zjedná-li mi za mé peníze. Než té jsem naděje, pane bratře muoj milý, čehož na tento čas z takových příčin nemohu učiniti, že vám to nebude proti mysli. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě ɔc, panu bratru mému milému.

947.

Svojšovi z Velhartic, že o frystuňk na hory Nalžovské pro něho při králi vyjednává.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče jednání při králi JMti o váš frystuňk na hory Nalžovské: i mělť jsem o to pilnú péči, než ještě jsem toho na konci postaviti nemohl; než proto předse jednám skrze své dobré přátely, a jakž bych zjednal, bez meškání chci vám to oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane přieteli muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic a na Nalžovech, panu přieteli mému milému.

948.

Albrechtovi Kaplíři ze Sulevic v příčině peněz.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal, což se dotýče těch II^{C} ſſ gr. č., k čemuž jsi vuoli dal, abych je vyzdvihl: i jest-li možné, rád bych tomu, muožeš-li svú věc kterak jináče opatřiti; pakli by nemohl, není toho při mně, abych tobě škody přál, nežli radši pro tebe slušné přátelstvie činil, a protož i k tomu přistupuji, aby z těch peněz vzal k své potřebě sto kop gr. č., než toliko za to žádám, že budeš psáti bez meškání panu Jiřiekovi Popelovi, aby mně také sto kop gr. č. vydal bez odtahuov, a to psaní že by mi brzo poslal, kázal bych poslu zaplatiti. Než snad při tom bude potřebí, aby jemu poslal také tu ceduli, kterúž s niem s panem Popelem vyřezanú máš, aby již ta věc na dalšiech odtazích nestála. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Albrechtovi Kapléři z Sulevic a na Čížkovicích, příteli milému.

949.

Žádá Jeronyma z Božic, aby Hanušovi Portnarovi v soudních věcech nápomocen byl.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Jeronyme, přieteli milý! Oznámil jest mi pan Hanuš Portnar, že by

před některým soudem něco činiti měl: i žádám tebe, pokudž slušně muožeš, že v tom jeho dobrý přítel budeš dle zase přátelské odplaty. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Jeronymovi z Božic ꝛc, přieteli milému.

950.

Oznamuje k potřebě své proti Turku zjednaným drábům, mnoho-li jim služby placeno bude.

Na Krupce 1532, 27. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ꝛc. Oznamuji vám všem drabóm, kteréž jest vás Sebastian Kroupa z Kamenice k mé potřebě až do II^C osob podle poručení mého zjednal, že jest mně to k vuoli a pro tu potřebu na Turky učinil. I vězte, že vám chci poručiti zavdati v brzkém času na puol druhého měsíce, totižto na každú jednu osobu II ꝶ gr. č., poněvadž služba má vám dávána býti na měsíc po LXXXti gr. č., a té jsem naděje k vám, že se zbrojí, jakž na to náleží, dostatečně opatříte pro mú i vaši poctivost a v tom se dále zachováte, pokudž jsem s jmenovaným Sebastianem Kroupou zuostal; ježto jsem té naděje, že vám to všecko oznámil jest anebo oznámí při tomto mém psaní, když jeho vám dodá. A když toho puol druhého měsíce zaslúžíte, tehdy potom má vám se platiti na každý týden po XXti gr. č., anebo na dvě neděli po XL gr. č. dotud, dokudž vás v té službě potřebovati budu. A služba má se vám začieti od toho dne, na který z mého poručení z Prahy vytáhnete s jmenovaným Sebastianem Kroupou. A o vás nepochybuji, že se budete tak zachovávati, jakž na dobré lidi a na dobré muže přísluší, a také jiným škod nečiníce, mimo svolení a zřízení zemské, nežli nepřátelóm, když byšte se k nim přiblížili; v tom se spravujíce jmenovaným Sebastianem Kroupou, jakž jest jemu ode mne poručeno. Dán na Krupce po svatém Jakubu, apoštolu božiem, léta M°V^CXXXII°.

951.

Posílá Šebestianovi Kroupovi z Kamenice list ku přečtení drábům, kteréž byl proti Turku zjednal, žádá za oznámení, zdali komora česká dala mu již dovolenou, aby do pole s tím lidem vypraviti se mohl.

Na Krupce 1532, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Kroupo milý! Teďt posélám ten list podle našeho spoluzuostání drábóm anebo lidem služebným, kteréž jsi mi zjednal k nynější potřebě. I věřímť, že ty věci opatřieš, jakž najlépe rozuměti budeš, a ten list ode mne že jim dáš přečísti, a když peníze na to pošli, při tom také poručiemť oznámiti, což mi se bude zdáti za potřebné. Jakož již o to o všecko poslal jsem k synu mému na Blatnú tento pátek minulý, a za to mám, že se tiem odtahovati nebude, tak kterak jsem o to pilně psal. Dán na Krupce v neděli po hodu sv. Jakuba, apoštola božieho, léta ꝛc XXXII.

Urozenému vladyce Sebastianovi Kroupovi z Kamenice, mně milému.

A jakož jsem psal pánóm raddám komory krále JMti, aby tebe k té mé potřebě proti Turkóm odpustili: i mám za to, že jsi již toho všeho psaní jim dodal, ježto za to mám, že to k mé žádosti pro takovú potřebu učiní; pak-li by byli tomu odporni, ač té naděje nejsem, tehdy jest potřebí, aby mi to prvé oznámil, nežli by těm drábóm a lidem služebným ode mne toho listu, kterýžť posélám, dodal anebo čísti dal, abych to něterak slušně mohl opatřiti s tvým vědomím, abychme se v tom mohli nějaké překážky a zmatku uvarovati pro mne i pro tebe. Jakož té jsem naděje, že toho potřebu sám znáš, ač snad nebude toho podle mé naděje potřebí, aby se v tom měla jaká překážka jmenovanými pány raddami státi.

952.

Jindřichovi Berkovi z Dubé a Wolfartovi Planknarovi z Kynšperku, královským hejtmanům v Čechách, že Tunkl z Brníčka posílá listy přiznavací z statků svých v Čechách na pomoc proti Turku.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, urození a stateční páni přátelé moji milí. Což se pana Tunkle, švagra mého, a manželky jeho i pana Jana, syna jeho, dotýče: psal jest mi on pan Tunkl, švagr muoj, že vám posélají listy přiznavací, což se této pomoci z jejich statkuov na Turky, co v Čechách mají, dotýče; jakož také prvé něco o tom jsem vám psal, ježto nepochybuji, nežli že tomu všemu vyrozuměti ráčíte. A s tím rač vám pán Buoh všemohúcí dáti zdraví a všecko dobré. Dán na Krupce v pondělí na den sv. Marty léta ɔc XXXII.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, a urozenému a statečnému rytieři panu Wolfarthovi Planknarovi z Kynšperku, podkomořiemu královstvie Českého, krále JMti téhož královstvie hajtmanóm, pánóm a přátelóm mým milým.

953.

Václavovi Bublovi z Meziklasí v příčině placení peněz.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Což jsi mi na mé psaní za odpověď dal a odepsal, tomu jsem dobře porozuměl. A také též se v tom tak pamatuji, že jest pan Markvart Frycek tiem spuosobem měl mi těch II^C ß gr. č. zaplatiti, kteréž jsem jemu byl puojčil; než času předešlého byl jsem vyrozuměl z psaní od pana Václava Húgvice, jakoby pan Markvart na to ukazoval, kterých mi CXX ß gr. č. mělo přijíti skrze téhož pana Húgvice, jakoby ta věc jináče mně byla zaplacena. Ježto ktož jest se koli na tom omejlil, byla by mně ta věc ke škodě, nežli o tom držiem, že jsme my se dva, ty a já, na tom nezmejlili. Kdežto psal jsem již o to

jemu panu Húgvicovi a tebe žádám, že také tu věc na pana Markvarta vzneseš, jestliže jest těch peněz CXXti ſſ gr. č. jemu panu Václavovi Húgvicovi nevyrazil anebo nedal, že jemu věřiem, že tiem prodlévati nebude pro mú zvláštní potřebu; pakli mi muože i co k vypuojčení u koho připomoci anebo sám puojčiti, byl bych toho vděčen; a což by mi v tom prospěl který z vás a co toho zjednal, tehdy rád bych vám každému toho se dobrým přátelstviem odplatiti chtěl. Pakli jsi co již zjednal u koho aneb u pana Alše Semčického, jestli již ta věc na místě, žádám tebe, oznam mi. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Václavovi Bublovi z Meziklasí a na Hlavně, přieteli milému.

A což se dotýče, přieteli muoj milý, těch Lti ſſ gr. č., na kterýchž máš sobě vyraziti za pana Petra Adršpacha berně ukázané XII ſſ gr. č.: i žádám tebe, že mi dodáš ještě XXXVIII ſſ gr. č. a u Jana Švába na hradě Pražském, služebníka mého, položieš v témdni, neb on na mém místě toho tak pilně potřebuje. A naději se, že pan komorník, nebyl-li jest na Boleslavi, že brzo bude. Odpovědi žádám.

954.

Šebestianovi z Weitmile v příčině zaopatření peněz.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, že jste s Martinem Manvicem na tento čas nic zjednati nemohli: i proto vaši přátelskú vuoli vděčně přijímám a prosím vás, že sobě toho neobtížíte, že vás těchto časuov tak mnoho zaneprazdňuji, ale činiem to z naděje přátelské, že bych také, v čem bych mohl, rád pro vás přátelstvie činil. A vězte, že jsem s panem Rudolfem z Bínu o to nic nejednal, což se jeho osoby dotýče, než toliko žádal jsem jeho, aby mi jinde, kdežby slušné býti mohlo, jednal, neb mně se zdá, kdyby k tomu náchylnost měli, že by ode mne mohli dosti jistoty mieti na samém desátku na cínu, a také by na tom měli jistý užitek, pokudž bychme se o to smluvili. Neb v pravdě o to předkem velikú péči mám, což se té pomoci dotýče na Turky, a zvláště maje to psaní v paměti, kteréž jest mi král JMt, pán náš, učiniti ráčil i některým více; o tom nepochybuji, že takové již také máte. I na to jsem sobě pomyslil, mohli-li byšte mi někoho dohoditi z Čechuov, jednoho nebo více, neb odkudžkoli, chtěl bych, pane přieteli muoj milý, i některé vsi od Teplice zastaviti, abych se mohl k té potřebě penězi opatřiti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Wajtmile a na Chomútově ɔc, panu přieteli mému milému.

955.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o výpravě drábů jeho proti Turku.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Což se dotýče těch vojákuov: jižť jsem o tom po tvém poslu napsal, ježto jsi tomu porozuměl. Než kdy by konečně vytáhnúti měli, toť chci ještě oznámiti, než toho nepamatuji, oznámil-liť jsem prvé, že na každém voze má býti sekera, motyka, lopata a rajč, i také z Lysé ať též mají a z toho zboží na hotově, a také na každý vuoz chci přidati dvě hakovnice a což k tomu náleží, než to chci opatřiti v Praze. A poněvadž jsem tohoto posla poručil poslati do toho kraje, i kázal jsem, aby se u tebe také stavil, ježto když zase puojde, muožeš jemu pověděti, aby k tobě zašel, jestliže mi co psáti chceš; a oznam mi, již-li od toho Horňateckého máš peníze, neb snad byl by již čas, aby on pravdu pravil; a jednáš-li co o Mšen a s kým, jakožt jsem o to prvé psal, tak mi oznam. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích ɔc, mému milému.

956.

Janovi Žateckému z Wekrstorfu, že může obeslati Šebestiana z Weitmile a Albrechta Šlika.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Jene, přieteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Vězte, že dnes byl jest zde u mne pan Wolf z Dúbravské Hory a pan Strupín, i tak jest na tom ta věc postavena, kterak jste mi psali; a protož muožete dobře obeslati pana Sebastiana z Wajtmile i pana Albrechta Šlika, tak jakž jste to před sebú měli, a rád vás všecky buohdá uhlédám. Datum ut supra.

Panu Janovi Žateckému z Wekrstorfu ɔc, přieteli mému milému.

957.

Úředníkům menším desk zemských, aby panu Janovi purkrabímu z Donína komorníka vydali na statky těch, kteříž berně neodvedli.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a páni úředníci, přátelé moji milí. Jakož podle sněmu předešlého svolení byla jest ta věc poručena panu hofmistrovi najvyššiemu a mně, což se berně dávání anebo přijímání od osob z stavu panského dotýče, kterak by toho mělo se dopomáhati, aneb jaký zpuosob měl by při tom zachován býti, kteříž by podle toho svolení té berně nedali; kterážto berně byla jest kladena podle svolení stavu panského u pana Hanuše Flugka, nyní najvyššieho kancléře královstvie Českého, a u pana Jana purkrabie z Donína ɔc, než potom ta práce při jme-

novaném panu Janovi zuostala. I žádám vás od najvyššieho pana hofmistra i od sebe, kteréž vám oznámení z osob stavu panského jmenovaný pan Jan purkrabie z Donína [.....], že jsú té berně anebo pomoci svolené nedali, že jemu na statky jejich komorníka vydáte anebo vydati poručíte, aby se již ta věc vykonala a rovnost zachovala, když jsú jedni, jakž jest svoleno, dali, aby se druzí také z toho nevytahovali, nežli to podnikli a též učinili. Datum ut supra.

Urozenému pánu a pánóm úředníkóm menšiem Pražským desk zemských královstvie Českého, pánu a přátelóm mým milým.

958.

Prosí Jiřího knížete Saského za nařízení hejtmanu v Staré Hoře v příčině rukojmí za peníze sirotčí.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Osvícené a vysoce urozené kníže, pane, pane mně milostivý! Službu svú povolnú VMti knížecí vzkazuji. Milostivé kníže! VMti knížecí oznamuji, kterak jest na mne vzneseno, že sirotek muoj dědičný Nykl, Truzluov syn, má něco peněz na Staré Hoře; jakož VMti knížecí hajtman, kterýž tu na Staré Hoře jest, má toho, kterak jsem spraven, dobrú vědomost, neb mého poddaného skrze to, pergmistra z Hor Krupeckých, tak jakž se naději, zbytečně obtěžuje a pro něho i některé jiné. Nebo spravování toho sirotka mého Nykle a což on má, náleží Truzlovi z Fojtštorfu, strýci jeho, poddanému mému; kterýžto ty peníze ten Trycl [sic], co jest jich tu na Staré Hoře tomu sirotku náležitých, chce vyručiti poddanými mými některými, aby ten sirotek skrze vyzdvižení těch peněz ke škodě nepřišel; nežli že hajtman jmenovaný, jakž na mne vzneseno, chtěl by rukojmě některé mieti, ježto snad ten Tryczl nemuože jich sobě zjednati. I VMti knížecí prosím, že VMt knížecí ráčíte poručiti témuž hajtmanu, aby on takové rukojmě přijal, kteréž mieti muože, ježto by se hajtmanu mému na Krupce zdálo, že jsú za takové peníze slušně hodni. Nebo poněvadž jest to sirotek muoj, viem jeho kterak opatřiti, i jeho poručníci aby skrze to škody neměli, a také aby nebylo potřebí jinému o to, mimo mé poručení, péče o téhož sirotka mieti. Ježto té naděje jsem, že VMt knížecí tuto mú slušnú žádost ráčíte naplniti, na kterúž od VMti knížecí za odpověď prosím; a v čem bych VMti knížecí slúžiti mohl, rád bych to učiniti chtěl. Dán na Krupce v uoterý na den sv. Abdona léta ɔc XXXII.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti, pánu, panu Jiřiemu knížeti Saskému, lantkrabí Durynskému a markrabí Míšenskému ɔc, pánu mně milostivému.

959.

Rudolfovi z Bínu v příčině urovnání o meze jich gruntův ɔc.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane přieteli muoj milý. Jakož jsem vás žádal, oč byšte měli s knížetem Jiřiem Saským ɔc JMtí, což se toho člověka z Rosmtálu, kterýž tam na tento čas nesmie býti, dotýče, mluviti: i jestliže jste k tomu čas a přístup měli, té jsem naděje, že jste tak učinili a o to s JMtí knížetem mluvili. Což se také dotýče těch artykuluov, kteréž jste mi pro pamět sepsané dali: i nač jsem vám odpověď dal, té jsem naděje, že to v paměti máte; nežli což se dotýče některých artykuluov, totižto gruntuov našich i také rybníkuov a potokuov anebo řek, tu mi se zdá za potřebné, aby naši úředníci na ťo vyjeli a takovú věc ohledali, aby to všecko mohlo býti na slušném místě postaveno, což k dobrému přátelstvie a sousedstvie náleží; ježto se naději, že jsú dosti snadné takové věci na místě postaviti. Pakli by vám se zdálo, abyšte také na to sami vyjeli a k tomu prázdnost měli, rád bych tomu byl.

Také což se dotýče těch věcí, oč jsem s vámi mluvil, kteréž, té jsem naděje, že také v paměti máte: i za to vás žádám, že [na] mne v tom ve všem budete mieti přátelskú péči, neb také ta jest má vuole, abych vám se v dobrém přátelstvie zachoval. A ta jest má žádost, abychme se po některých dnech spolu shledali, jakož jste tomu zde na Krupce ode mne vyrozuměli, toliko kdybyšte k tomu prázdnost měli. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Rudolfovi z Bínu a na Labštejně, hofmistru ɔc, přieteli mému milému.

960.

Vilémovi Křineckému z Ronova v příčině odvedení mu a vypůjčení peněz, poněvadž jich na výpravu proti Turku potřebuje; oznamuje, že z říše k Vídni na pomoc táhnou ɔc.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Psaní učinil jsem vám včera, chtěje k vám je poslati, a v tom nežli jsem poslal, poslán mi od vás list od Bachtle z Lysé, a oč jste mi psali, tomu jsem všemu porozuměl. I posélám vám s tiemto psaniem i ten druhý list, kterýž jsem vám psal, ježto z toho vyrozumíte té mé potřebě, že bych rád, abyšte mi na tento čas všecko dali, co by mi od vás dáno býti mělo. A téhož byl bych vděčen i od pana Václava Húgvice, a kdybyšte mi i jinde mohli něco peněz k vypůjčení zjednati až do tisíce kop gr. č., anebo více, rád bych vám se toho přátelsky odplatiti chtěl. Neb toto vězte, že také od krále JMti psaní mám, tak se naději, k tomu podobné aneb takové, o kterémž jste mi napsali; a naději se,

není-li vám již o to listu od JMKské dodáno, že bude; nebo netoliko z pánuov, ale i z rytieřstva mnohým se osobám o též píše aneb na ten zpuosob, že jest JMKské žádost, aby k té potřebě proti Turkóm a k JMKské přijeli a při JMti byli, ježto bych to také rád naplnil, budu-li ten dostatek mieti, a protož najvíce na tento čas o peníze péči mám. A což se pomoci ode mne dotýče, vězte, pane přieteli muoj milý, že jsem ještě lidí svých služebných neposlal, nežli brzo poslati chci, nebo bych rád, aby v jednom i v druhém mnú nesch※zelo, pokudž mně slušně možné jest. A s tiem vám vinšuji zdraví a všecko dobré. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Křineckému z Ronova ɔc, panu přieteli mému milému.

Což se dotýče novin, poněvadž jsú rozličné a ne ve všem se spolu srovnávají, neviem vám co dostatečně jistého oznámiti, mimo ta psaní, kteráž byla do krajuov poslána. Než slyšetiť jest, žeť z říše dosti zhusta k Vídni táhnou a najvíce po Dunaji, a také slyšeti, že by drahně tisíc lidí císaři JMti na pomoc přitáhlo z Hyšpanii po moři a že by již v říši byli. Také i to slyšeti, že by některá knížata říšská při císaři Římském a při králi, pánu našem, JJMtech osobně táhnúti chtěli; než toho ještě neviem, kdy z Řezna vytáhnúti ráčí. Také i ta řeč jest, že by císař Turecký nedávno k Bělehradu Dolniemu přitáhl, a někteří rozprávějí, že by byl u Budína: pak co jest v tom pravda, toho neviem, než nechávám toho při tom, co jest se do krajuov psalo. Posílám vám teď list ku panu prokuratorovi, zač jste mne žádali o toho Martina Rázka, ač neviem, prospěji-li co v tom.

961.

Janovi Boryňovi ze Lhoty v příčině poddaného.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane prokurator. Přieteli milý! Oznámil jest mi pan Vilém Křinecký z Ronova, že by u něho byl Martin Rázek, a jakž jsem srozuměl, že i pod ním grunt má. I jestliže by vám bylo obtížné jeho jemu nechati a propustiti, tehdy prosím vás, že jemu jeho ponecháte až do svatého Jiří najprvé přieštieho, aby mohl se volně vyprodati a v tom času také k jeho potřebě býti. I té jsem k vám naděje, že to k mé žádosti a přímluvě učiníte. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Janovi Borňovi ze Lhoty a na Míkovicích, krále JMti prokuratoru, přieteli mému milému.

962.

Šebestianovi Kroupovi z Kamenice, aby udržel kázeň mezi jeho drábу proti Turku vypravenými.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kroupo milý! Což se dotýče těch drábuov, kteréž jsi mi zjednal, bylť bych hned jim list, oč jsi se mnú mluvil, abych jim psal, poslal;

než totoť mi se zdálo předkem za zvláštnie potřebné oznámiti, že jest mi za věc jistú oznámeno, kterak by ti drábi mnozí, kteříž jsú od pánuov Pražan na Turky posláni, hned brzo, jakž z Prahy vytáhli, lidem škody činili, komuž mohli obilé brali, chalupy vylamovali, dobytky bili a tak rozličnú svú vuoli provozovali. I jestliže jest tak, jest to věc veliká; a že by sobě to za zástěru brali, že proto to činiti musejí, že jim špíže dána není, ježto majíce peníze, ač jestliže jsú jich před časem neutratili, mohli jsú sobě za to špíži kupovati. A naději se, že proto jest jim služba polepšena pro špíži, jakož já též jsem učinil, abych také i z zřízení zemského nevystúpil, že což jsem se podvolil více dáti nežli po třech zlat. rejnských, že jsem to učinil z té příčiny, aby měli to na pomoc špíže. A poněvadž se naději, že také mnozí jsú z těch z Prahy: i byť měli ten spuosob držeti a takový neřád puosobiti, toť by byla věc mně těžká, jedno, že by bylo proti zřízení a svolení zemskému, druhé, že by činili těm škodu, komuž činiti nemají, třetí, že by král JMt, pán náš milostivý, mohl sobě to obtiežiti, a čtvrté, že by mohli mnozí z nich zbiti býti a někteří se i rozběhnúti, jakož se snad tak i některým Pražským žoldnéřóm přihodilo; ježto bych jim toho nepřál a také mně by se veliký zmatek stal, i tobě mohla by skrze to těžkost přijíti, kdyby se ten počet nenašel, který bych poslal, kdybyšte se měli ukázati před najvyššiem panem hajtmanem vojska královstvie Českého. I zdá mi se za potřebné, aby ty všecky dráby měl před sebú bez meškání a toto jim předložil a oznámil, aby se takových věcí nedopouštěli a tobě to připověděli. Pakli by který z nich byl jiného úmyslu, ať to radši před časem nežli po času oznámí. A jestliže se tak chtie zachovati a toho nedopouštěti, jakžť tuto píši, tehdy bych jich nechtěl tím meškati, což se peněz dotýče, pokudž mi náleží, i také jim ten list poslati, o kterýž jsi se mnú prvé mluvil. I na čem to postavieš, oznam mi to bez meškání, neb jest toho zdá mi se potřebí, abych v tom opatřen byl pro mne i pro tebe. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Sebastianovi Kroupovi z Kamenice, mně milému.

A věz, že i toto jest mi oznámeno, ač neviem, jest-li tak, že by páni Pražané pro takový pokřik, kterýž na jejich dráby byl, i toho sě, aby jim to snad přičteno nebylo, odvážili, že jsú jim některý vuoz špíže poslali: i toho bych se nerad dopustil, abych měl svým více dávati takovým spuosobem, nežli bych povinen byl. I toto již všecko věda, jestliže tak jest, tehdy potřebuji v čas v tom opatřen býti, aby se moji téhož aneb k tomu podobného nedopustili.

963.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině opatření rozličných věcí a rozeslání listů.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Ač ještě ke mně jest Semín zase nepřijel z Prahy, a já, dá-li pán Buoh, pojedu dnes na Teplici, i zdáloť mi se proto

tohoto posla k tobě poslati. Pak na to psaní, kteréž jsi mi byl učinil po mém poslu, oznamuje, což se Šlajbora dotýče: nezdá mi se potřebí odpovědi dávati, dokudž Semín ke mně nepřijede. A dodáno jest mi od tebe krabičky, v kteréž jest také ten list od Jetřicha z Rajchu ɔc, i poslati chci jej také ku panu Sebastianovi z Wajtmille. Ještě vždy neviem, na čem jsi to postavil, což se Jeronyma z Božic dotýče, jakož mi měl peníze zjednati, zjednal-li jest co čili nic; neb poněvadž jest od sv. Jiří více nežli čtvrt léta minulo, již by bylo potřebí o tom věděti, kterak jest ta věc. Oznam mi, co jsem já na se dluhu vzal za Arnošta lantfojta u panny převory Světecké, a má-li to také Bachtl napsáno mezi jinými věcmi, které dluhy mám za téhož Arnošta na sebe vzíti. Psal jest mi byl Václav Zima, zdá mi se, o Petra Žibřida, že bych ještě jemu na tento čas něco dáti měl, ježto máš to snad napsáno: i když budeš mieti od Bachtle peníze, daj to jemu.

Posélámť teď, co jsem psal Sebastianovi Kroupovi, i kaž jemu to brzo dáti; a posélámť toho také i přípis a to proto, aby se na to vyptal, tak-li jest, kterak jest mne zpráva došla o pěšiech anebo drábiech Pražských; a co mi on Kroupa bude psáti, pošli mi to bez meškání, neb bych v takových věcech nerad na omylu byl; a protožť poroučiem, aby se na to vyptal, že nevím, co mi o tom on Kroupa oznámí a napíše.

Posélámť také teď některé listy, i kaž jeden dáti panu Březenskému, druhý Trčkovi, třetí Munkovi. A která cedule svědčí panu Janovi Žateckému, kaž ji jemu dáti bez meškání zítra. A pošli ode mne jeden list panu Zdeňkovi Trčkovi a druhý Václavovi Bublovi po jiném poslu, a od každého z nich ať se odpovědi žádá, a máš-li již odpověď od pana Adama z Šternberka, pošli mi to. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

A kdyžť pošle syn muoj peníze, přijmi je a schovaj a nedávaj z nich žádnému nic, ažť oznámiem; a bude-li mi co při tom psáti, pošli mi to, jakož naději se, že tobě také něco psáti bude.

964.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o výpravě jeho drábů proti Turku ɔc.

Na Teplici 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Nežli jest tvuoj posel ke mně včera přišel u večer na Krupku, žeť jsem již byl tuto jednu ceduli napsati dal, kterúžť teď posélám, a protož již jsem jiného posla neposlal, kterak jsem toho v druhé ceduli dotekl; než posélámť teď dva listy, jeden ku panu Vilémovi Křineckému a druhý ku panu Václavovi Húgvicovi, i kaž jim je poslati, a co mi zase odpíší, muožeš to poslati Janovi Švábovi do Prahy, aby mi to poslal, i také co by mi při

tom psal; pakliť se bude zdáti ke mně naschvál posla poslati na Teplici, to muožeš učiniti.

Což se dotýče těch vojákuov anebo drábuov: takť jsem je dal zjednati, jako Pražané, a kdybych byl mohl lépe zjednati, byl bych to rád učinil, a byl by mne na to Kroupa nenamluvil, abych jim více dal, kdybych byl mohl jinde laciněji je mieti a odjinud nežli z Prahy, ač také nejsú to vše sami Pražané anebo jejich obyvatelé, než také odjinud. Nebo nechtěli jsú v těchto krajiech pěší bráti nežli po čtyrech zlatých rejnských na měsíc, i když mi žádný laciněji zjednati nemohl, ani mi kto oznámil, aby mi se to zjednati mohlo, i přijal jsem to za vděk, cožť jest mi se zjednalo. Což se pak drábuov Pražských dotýče: mně se to zle líbí, co jsú předse brali, kterak jsi mi psal, ježto bych tomu nerad byl, aby se moji téhož dopustiti měli, jakož jsem jemu Kroupovi o to mnoho psal, i také prvé to jsem jemu oznámil, kterak bych chtěl, aby se tak zachovali, jakž býti má, ale ne jináče. Také což se dotýče dvú vozuov z Lysé poslání, jednoho prázdného a druhého s pěšími, i při kterémž jsú pěší tvoji a jeden jiezdný, kteříž by měli býti pod spravovániem Vinaře: i cožť se ještě zdá, aby ještě více pěších bylo při tom voze, kaž je zjednati, neb mněť se zdá, že muože býti blízko ke XXti, neb jeden jiezdný snad málo více zaměstkná nežli dva pěší, poněvadž i podle svolení sněmovnieho má býti XXti pěších k jednomu vozu a forman a povozný, a k jednomu vozu deset jiezdných, i to bude dvénásob pěších proti jiezdným, a proto předse forman a povozný. A poněvadž jsi formany dal zjednati k těm vozóm, také daj zjednati povozné, a káži jim též platiti jako pěšiem; a ať mají forman i povozný zbroje na voze, jakž na pěší náleží, neb za to mám, že budú moci také býti položeni v ten počet mezi pěší jako i jiní drábi. Mají mi přivézti do Prahy na vozy hákovnice i také pavezy pro paverníky z Blatné, i také něco prachuov a kulek hákovničích.

Což se Arnošta lantfojta dotýče, poněvadž jest již ta věc prvé srovnána, chci to opatřiti, oč jest německy psáno, i také což se jiných dotýče ɔc; nežli toho sem v tom sepsání nenašel, kteréž jsi mi poslal, co jest dlužen panně převoře Světecké, ježto na to má list nebo dva, a jestliže se dobře pamatuji, jest toho sto kop míš. anebo českých; ježto byl jsem již připověděl dáti při svatém Jiří podle toho zapsání, abych to vyvadil, a již jest mne z toho napomenula, abych jí to dal, a jakú má na to jistotu, to vyvadil. Pak ač jsem jí ještě nedal, než nerad bych svým řečením zpátkem šel, o čemž i Arnošt vědomost má, a takových jí jináče dáti nechtěl, než aby mi jistotu vrátila, kteráž na něho i od něho jest. Jakož jsi mi také psal o manželku jeho, co se jí ještě ode mne dáti má: i nadál jsem se, že jest již dáno, ale snad tudy sešlo, když se těmi penězi prodlelo od Horňateckého; než má jest k tomu dobrá vuole, aby jí dal z těch peněz od něho XXXV ſſ gr. č., poněvadž jí o to, kterak jsi mi psal, pozuostáno.

Také list manželce tvé chci rád rozkázati udělati, o kterýž jsi mi psal, toliko oznam mi při jiném poselstvie, jí-li toliko má samé svědčiti, čili tobě také podle ní. Kdy pak budeš mieti poslati ty vozy vojanské do Prahy, chciť to, dá-li pan Buoh, při jiném poselstvie oznámiti, jakožť jsem též prvé psal. Dán na Teplici v uotęrý na den sv. Abdona léta XXXII.

Urozenému a statečnému rytíři Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích ɔc, mému milému.

Věz, když sem dnes přijel na Teplici, tehdy přijel ke mně Semín, kteréhož jsem do Prahy posélal a rozličné mi noviny přinesl: ale vždy jim nerozumím, když se jedny s druhými nesrovnávají, a protož o tom nyní psaní zanechávám; nežli posélámť teď přiepis, co by císař Římský a král, pán náš, JJMti měli mieti lidí proti císaři Tureckému na tento čas bojovných, když se strhnou.

A což se dotýče drábuov Pražských, také jsem se ptal na Semínovi, co o tom tam v Praze slyšel o jejich neřádu: i praví, že nic.

965.

Kryštoforovi z Švamberka o výpravě válečné proti Turku, o svatbě syna jeho Hendrycha s dcerou pana Jana z Pernšteina ɔc.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psaní, kteráž jsú vám dodána nedávno ode mne, měl jest z těch posluov jeden, kterak jsem byl poručil, prvé k vám jíti nežli na Blatnú; než kudy jest to přišlo, že jest prvé na Blatnú šel, toho neviem. A také psal jsem vám z Krupky, ježto se naději, že jest vám to z Blatné posláno v pondělí minulý, a protož, což jsem vám psal, nezdá mi se potřebí toho mnoho tuto opakovati. Nežli toto račte věděti, což se služby jiezdným dávání dotýče, tak jest svoleno: abychme po Xti zlat. rejnských dávali zbrojným lidem, a husařóm aneb kozákóm po VI zlat. I těch jsem sobě zjednati nemohl, než slyšeti, že by pan Jošt z Rožmberka zjednati sobě dal kozákuov a pan hofmistr najvyšší husařuov; a syn muoj mi psal, že by, jako včera týden minul, jel tudy k Blatné Rejštejnar, kterýž jest aneb býti má polniem maršálkem u vojště českém, a že by tu v Blatné mluviti měl, jako by měl poručení od krále JMti, aby žádných husařuov anebo kozákuov nepřijímal anebo pod tiem strojem [sic]; pak toho neviem, také-li se to nevztahuje na jiné, než snad, cožť jest na sněmu svoleno, mělo by mieti svuoj pruochod.

A jakžkolivěk jest, játť jsem sobě ještě svého počtu jiezdných zjednati nemohl, neb i ten, kohož jsem do Míšně posélal, vrátil mi se zase, než proto předse své pěší poslati chci; a pravil mi pan Rudolf z Bínu, hofmistr Míšenský ɔc, že tam

jiezdným dávají na měsíc po XII zlat. rejnských, pak již o těch věcech nechci vám mnoho vypisovati, abych vás dlúhým psaniem nezaneprazdňoval. Nežli psal jsem synu svému, nebude-li moci prvé, aby na den sv. Vavřence konečně moji z Blatné vytáhli do Prahy a odtud předse k místu uloženému. Což se pak dotýče toho, kto by měl peníze našim služebným dávati: játť jeho ještě také v pravdě mieti a zjednati nemohu, než budete-li vy moci, račte se k tomu přičiniti, koho k tomu hodného zjednati, ač já proto chci také na takového se ptáti, než proto s niem toho nezavru, leč bych vám prvé oznámil, neb zjednáte-li vy, tehdy by mně nebylo potřebí toho dokonávati, s kým bych jednal.

Kdež jste mi také ráčili napsati, jaké jest vám psaní od krále JMti, pána našeho, přineseno: i tak se naději, že takovéž mám, jakož jsem vám o tom psal po svém poslu; a takových psaní mnozí páni mají a jako napořád všickni, není-li všem z jednoho rodu psáno, ale vždy někomu z nich; a oznámeno mi nedávno, že také z rytieřstva mnohým o též psáno jest; než jest-li psáno Pražanóm a městóm, aby proti tomu také něco více poslali, nežli jest na sněmu svoleno, o tom jsem ještě neslyšel.

I pane švagře muoj milý, jakž jest při tom muoj úmysl, budu-li mieti k tomu dostatek, o tom jsem vám prvé psal; a což se vás dotýče, znám to, jaký nedostatek na svém zdraví mieváte: nežli snad JMKská, aneb ktož k tomu radí, ne vše v tom obmejšlejí naše osoby, nežli více-li by nás bylo osobně, že by snad také více do vojsky přibylo lidí bojovných, jakož jest podobné. A abyšte měli na to co králi JMti odpisovati: mně se zdá, že není potřebí na tento čas, než že bude k tomu dosti času, když ráčí podruhé obsélati, ač přijde-li k tomu; než když by podruhé nás psaní došlo, kto by z nás nemohl čemu dosti učiniti a z které příčiny, to by se mohlo JMKské oznámiti. A toto jest mi také oznámeno, že kteříž se listové z rytieřstva osobám psali od krále JMti o túž věc, že na mnohých listech jest nápis jinú rukú nežli v listu, a z toho se lidé někteří nadějí, že tepruva ti nápisové svrchu zde v Čechách se píší, toho se snad domnievajíce, že ta věc více jde z jiných nežli z krále JMti; než nám některým, o tom držiem, že jest psáno v listu i na listu jednostajnú rukú, neb nás také některé u dvora znají.

Což se mého příjezdu na Blatnú dotýče: rád bych tam pospiešil a nerad bych zde v tomto kraji mimo potřebu jednoho se dne meškal, než ještě mám zde pilně činiti, ježto nyní nezdá mi se vás tiem zaneprázdniti, abych vám o tom o všem vypisoval. Jací se nyní spuosobové vedou aneb vajkladové, o čem jste ráčili v svém psaní dotknúti, znám to poněkud také, i chce-li se nám vždy blázniti a rozumu neužívati, tehdy jest nám snadné pískati, totižto obci ɔc. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Teplici v středu po svatém Abdonu léta ɔc XXXII.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni ɔc.

Jakož jste mi, pane švágře muoj milý, také psali, což se pana Hendrycha, syna vašeho, a dcery pana Jana z Pernštejna dotýče: i mněť se zdá za potřebné, abyšte o to psaní učinili ku panu Janovi z Pernštejna na ten rozum, poněvadž se ten čas přibližuje, což se té svadby ɔc dotýče, že žádáte věděti, na který den a kde mělo by to býti mezi časem svatého Bartoloměje a svatého Václava, aby v tom syn váš věděl se kterak zachovati, též i vy, pokudž vám při tom náleží; pakli by v tom byla jaká překážka tou nynější na Turky vojnú a tažením, že byšte také rádi o tom v čas a brzo věděli; a již dále račíte věděti, na jaký spuosob to psaní zavřieti. A jestliže k němu brzo pošlete, snad také tam v Moravě spolu najdete je bratři, jakož jsem vám prvé psal, že jest tam do Moravy i k Skalici pan hofmistr jeti chtěl, a za to mám, že jest jel.

Což se pana Svojše dotýče, neviem, jaké má na tento čas srovnání s panem Joštem z Rozmberka, nežli čemu jsem z vašeho psaní vyrozuměl; než naději se, že dále smlúva není, aby trvala nežli do sv. Víta najprvé přieštieho.

Mám také psaní včera od pana Břetislava Švihovského a kteréhož jste mi artykule račili přípis poslati: i jest podobné, že jest ta řeč byla mluvena; neb mám přípis psaní z Polsky, kdež se oznamuje, že před časem některým král Polský JMt račil poselstvie učiniti do Uher, hledaje nějakých prostředkuov k srovnání mezi králem JMtí, pánem našim, a císařem Tureckým a vajvodú, a tak doloženo v tom psaní, aby císaře Tureckého zase odvedl. Než jest-li jaká námluva již učiněna, o tom neviem, než hlas se pouštie, jakoby již císař Turecký u Budína nebo na Budíně byl. Než z této strany z říše ještě netáhnou, nežli slyšeti, že by se již něco k tomu strojili.

Kdež jste mi také napsali, též-li jest mi král JMt psal, jako vám, i o syna mého: i též; nežli, pane švagře muoj milý, k čemu se v tom mám, o tom jsem vám prvé napsal i také v tomto nynějším psaní toho dotýkám.

A žádal jsem vašeho Kalúsa, aby ode mne poslal na Blatnú ceduli synu mému; i jestliže by posla nemohl brzce mieti, prosím, račte poručiti úředníku, aby to bylo brzo synu mému posláno, neb jemu Kalúsovi, i na posla rozkázal jsem dáti; a prosím vás, že sobě do Kalúsa toho neobtížíte, jestliže se tak brzo nevrátí k vám, kterak jste jemu poručili, neb jsem jeho prvé vypraviti nemohl. A teď vám posélám, pane švagře muoj milý, přípis, jakž mi oznámeno, co by císař Římský a král, pán náš, JJMti měli mieti lidí bojovných k tomuto nynějšiemu tažení na Turky.

966.

Radě města Ústí nad Labem, že jim peníze ujistiti chce ɔc.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí. Kterúž jste mi odpověď na mú žádost dali, což se pana Jana Březenského dotýče, že mi těch peněz čekati

chcete: také rád vám to těch 1½ C ſſ gr. č. ujistiti chci i s úrokem, a dobrým přátelstviem vám se odplatiti. A zdálo mi se vám toto také oznámiti, že jest toho některá příčina, kteréž jsem, jsa na Krupce, porozuměl; i žádám vás, že některé z vás ke mně sem na Teplici z vašeho prostředku pošlete na rozmluvení tento pátek anebo v sobotu najprvé přieštie. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Ústí nad Labem, přátelóm mým dobrým.

967.

Šebestianovi z Weitmile v příčině jistoty na dluh sirotčí; prosí za oznámení, zdali do Teplice přijede.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož pan hofmistr najvyšší jest poručníkem dětí a statku někdy pana Václava Kafunka, a sirotek páně Buštěhradského jest těm sirotkóm téhož pana Kafunka dlužen, tak kterak jest se ta věc sečtla, III½ᶜXLI ſſ gr. č., jakž jest mi to Jetřich z Rajchu oznámil; neb za to mám, že jsú se o to učtli, neb mi tento list poslal hlavní, kterýž vám posélám, že se ten list má dáti panu hofmistrovi, neb jemu také svědčí, jakož z toho listu tomu šíře vyrozumíte. A poněvadž pan hofmistr jest poručníkem těch sirotkuov pana Václava Kafunka a také spolu s námi páně Buštěhradského, tehdy od nás má jemu jistota udělána býti, anebo ode mne, kterak jsem prvé v takových dluzích jistcem se činieval, ač společně nám náleží i panu hofmistrovi takové dluhy opatrovati a spravovati na místě sirotčiem ɔc. I žádám vás, pane přieteli muoj milý, že k tomu listu pečeť svú přiložíte, a já také svú dolože, poslal bych ten list jmenovanému Jetřichovi. Pakli se vám co v tom jiného zdá, žádám vás, že mi to oznámíte. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Wajtmile a na Chomútově ɔc, panu přieteli mému milému.

Srozuměl jsem od jednoho našeho dobrého přietele, že byšte měli za to žádán býti, abyšte sem do Teplice tuto sobotu najprvé přieští přijeli: i žádám vás, oznamte mi, přijedete-li, nebo bych vás, pane přieteli muoj milý, rád viděl. A poslal jsem také list po tomto poslu panu Janovi Donínskému, neb za to mám, že jeho v Chomútově najde; a zdá-li se vám, muožete zatiem toho listu s krabičkú hlavnieho u sebe ponechati, a když zase posel puojde, mně jej po něm poslati.

(Ostatek této sbírky viz v díle XII. Archivu Českého.)

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

(Čísla 1—372 z let 1450—1470 viz v díle VII. str. 201—400, čísla 373—714 z let 1470 až 1475 v díle VIII. str. 1—160, čísla 715—936 z let 1475—1478 v díle IX. str. 121— 240, čísla 937—1168 z let 1478—1506 v díle X. str. 1—120.)

1169.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: o spůsob vybavení Švamberkův ze zajetí.

V Budíně [1506 konec nebo 1507 počátek]. Orig. II. 325/1.

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Zdravie i všeho dobrého toho bych vám věrně přál s pravú věrú. Račte věděti, že panu Hendrychovi*) ta cesta jest poddána, ať by pány Švamberga pustil na šacunk XX^{M} fl. raynských na takový zpuosob, ať by těch XX^{M} fl. raynských anebo za to, což by slušně stálo, statku k věrné ruce postúpili některému přieteli, však proto toho statku užívali do rozsudku takto, ať by na králi Římském JMti to bylo mocně přestáno: jestli že jest je slušně zjímal, dajce šacunk ten XX^{M} fl. nebo statku za tu summu, což by sě za slušné našlo, postupte; pakli se to najde, že jest je neslušně zjímal, buďte toho prázdni šacunku. A král Římský JMt ať by tomu konečný rozsudek dokonal do sv. Jakuba; a což tu JMt rozezná a najde stranám, tomu ať by dosti učinili, nikam se neodvolávajíc. Pak nebude-liť chtieti k tomu svoliti, tehdy JMt s jinými cestami mne vyspraviti ráčí. Vaší radú sě v tom dále a páně komorníkovú zpravím, a to v moci od JMti mieti budu.

Zde mé věci při JMti dobře stojie a všem, ktož jsú se mnú přijeli; zač žádali, JMt je milostivě slyšeti i učiniti ráčil, oč žádali.**) Než sám o sě sem JMti ještě za nic nežádal a nemám toho úmyslu žádati, chci ještě počkati do jiného času.

*) z Gutšteina.

**) Viz tatáž skoro slova v listu č. 1171 (1507, 31. Jan.). Podle nich vročil jsem tento dopis.

Dajž pán Buoh nám shledánie ve zdraví. Sněm na středopostí tuším že býti musí pro pány Švamberky, nebude-lit nic moci býti zjednáno s p. Hendrychem. A listové do Moravy, do Slezí i do Čech o hotovost, ti vypraveni budú. Datum in Buda, dominico post Pasce. Albrecht z Kolovrat, manu propria.

Pánu a přieteli mému milému panu Petrovi z Rozumberga JMti v ruce samému buď dán.

1170.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: posílá k němu služebníka svého.

V Meziříčí [1507], 25. Jan. Orig. Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdraví, sčěstí i všeho jiného věrně bych VMti přál, muoj milý pane bratřě. Teď k VMti pošílám Johanesa, písařě svého. Což s VMtí bude v tomto poselství ode mne mluviti: prosím, že mu toho ráčíte věřiti, jako bych s VMtí sám mluvil osobně. A s tím dajž sě pán Buoh VMti dobře jmíti, jakž bych toho VMti věrně přál. Dán na Mezříčie v pondělí na sv. Pavla víru obrácení ɔc.*) Jan z Lomnice a na Mezříčí.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozimberka.

1171.

Krištofor ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: o jetí Jana Bavůrka ze Švamberka od Plzeňských a o neprospěchu své věci u krále.

Na Zvíkově 1507, 31. Jan. Orig. č. 3483.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdravie i všeho dobrého věrně bych vám přál. A račte věděti novinu, ač neviete-li jie prvé, že jest Bavůrek jat od Plzeňských, a za to mám, že zítra buohdá ráno tázán bude. A byl bych vám tu věc prvé oznámil, ale že sem jistoty o tom nevěděl, až tepruva dnes vrátilo se pánu zase poselstvie, ježto tam posielal o to do Plzně; a také tam pán poslal hned dnes k tázání o našich věcech, a také jest poručeno při tom na to se ptáti, co se písaře toho dotýče, kterýž vám odpověděl, kde svá stanoviště mievá, aneb odkud vycházie na vaše škody, aneb z čieho návodu vám odpověděl; a o to jest dostatečně poručeno. Pak zviem-li o tom co jistého, to vás tajno nebude. A račte věděti, že sú jeho jali na jeho tvrzi tu na Chřínově; a to tak rozumiem, že sú měli špehy po něm, kdyby tu přijel, a když zvěděli, že tu má býti, i poslali tam něco pěších a jiezdných. A tu oni zlezli tu tvrz, a on se ještě byl někde zavřel, a oni pod ním zapálili, a tak i vzali ho sama šestého. A to se stalo v pondělí minulý na úterý v noci [25. Jan.]. A za to mám, že o tom viete, že jest pan kancléř**) již z Uher

*) Týká se patrně události, o níž mluví Palacký v D. č. V. 2. str. 111. Viz k tomu také z téhož dne list pana Jana z Lomnice v A. Č. VI. str. 345 č. 68.

**) Albrecht z Kolovrat.

přijel. Neb dnes byl Appolon*) zde, ten mi to pravil, a tak mi pravil, že jest od pána v Meziřiečí jel. Než tak sem na něm srozuměl, neb se v tom pochluboval, jakož on to umie, a pravil, že všickni, kto sú se panem kancléřem u krále JMti byli, že sú své věci všecky dobře zjednali, a že žádného nenie, krom jediného, kdo sú s ním byli, aby sobě každý něco u JMti nezjednal. I myslil sem sobě také, abych já byl s ním jel, že bych také byl něco utrhl. Avšak proto hned sem dnes poslal ku panu kancléři, prose ho, aby mi znáti dal, kterak jest u JMti o mé věci zjednal, jako sem ho prosil, a také na čem jest ta věc u JMti postavena, co se bratří mých dotýče.**) A také sem nějakú zmienku k Appolonovi udělal, co se úřadu purkrabského dotýče, komu tuší, kdo jej mieti bude. I tak mi řekl, že nesluší žádnému, než najprvé vám a potom panu komorníkovi***), aneb panu sudiemu†), aneb panu Holickému††); a muož jich tak mnoho hádati, že někoho vždy uhodne, a v tom nelze chybiti, že vždy někdo musí býti. A dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Datum Zviekov, dominico ante Purificationem b. Mariae virg. anno ꝺc 1507.

Krištofor z Švamberka, manu propria ꝺc.

Pánu a bratru milému, panu Petrovi z Rozemberka ꝺc.

1172.

Petr Holický Petrovi z Rosenberka: o nezdraví svém.

V Leštně 1507, 14. April. Orig. č. 3485.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Psaní vašemu o jiezdu mú do Budína porozuměl sem: i ač sem ji byl kolivěk z úmysla vypustil, budu-liť zdravější nežli nynie, nebuduť tomu velmi odporen. Neb račte věděti, že jest pán Buoh ráčil na mne dopustiti jakýs kašel a k tomu dušnost: bylo-li by mi tak, jistěť bych jeti nemohl. Panu Dubnovi drobet sem holdu dal; nevím pan Máj bude-liť chtieti ode mne přijíti. Tím račte jisti býti, žeť mi lehko nenie. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Ex Lesstno, fer. IV. die s. Tiburtii 1507 anno verbi incarnati. Petr Holický z Šternberka ꝺc.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Rožnberka na Krumlově ꝺc, panu švagru mému milému.

---

*) Patrně nějaký služebník, písař neb sekretář páně kancléřův. V *Emlerových* Pozůstatcích desk I. 240 přichází tohoto času *Appolon z Želec.*

**) To jest zajatých na Schwarzenberce bavorském Bohuslava a Jana ze Švamberka. Viz č. 1168.

***) Tuším že ještě Janovi ze Šelnberka.

†) Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálala, kterýž se jím pak vskutku stal.

††) Petrovi ze Šternberka.

1173.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: o velikém ohni, který město stihl.*)

B. m. 1507, 10. Jun. Orig. č. 3486 a.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti tajno nebuď, kterak se jest nám znamenitá a nenabytá škoda úkladem zlých lidí stala, takže tu sobotu po Božiem těle [5. Juni] času nešpornieho oheň kladený vyšel jest v předměstí Škvrňském, tu jest ten den shořelo dvoruov znamenitých devět; a potom hned v pondělí [7. Juni] vyšel jest též oheň kladený v městě na několikero, v jednu hodinu času polednieho, kdež jsme tomu nikoli odolati nemohli pro veliké horko a vietr přielišný, takže jest města, bez mála několik domuov, polovice vyhořelo a mnoho dobrých znamenitých domuov pod cihlami s dobrými sklepy na grunt vyhořely, k tomu brána Škvrňská s věží, též na městských zdech, bráně i mnoho městských věží do gruntu vyhořely, k tomu množstvie domuov vobito. Též při tom času, hned v tu hodinu, vyšel jest oheň v témž předměstie, takže ostatek té strany polovice toho předměstie vyhořelo i ten dvuor s marštalemi, v kterémž jste VMt při sněmě koně jměli, až do zdi městské ɔc.

Pane milý! znajíce VMt takovou znamenitú záhubu a nenabytú naši škodu, VMti prosíme, že nás VMt v takové příhodě litovati ráčíte. Také VMti prosíme, jakožto pána na nás vždy laskavého, majíce k VMti vždy zvláštní dověrnosť a naději, že nás VMt v takové věci neráčíte opustiti, a že nám XL nebo L pěších aspoň do čtyř neděl pro zachovánie zámku poslati ráčíte, do dalšieho našeho opatřenie, neb se ještě dalších příhod zlých lidí, kterých se vystřieci nemuožeme, obáváme. A dále VMti věděti račte, že úmysl náš jest králi JMti, panu našemu najmilostivějšímu, vyslati a JKMti tuto příhodu oznámiti, při tom JMKské za opatřenie prositi; neb jestliže od JMKské pomoci jmieti nebudem, strach jest, že ta strana shořelá polovice se neosadí. Protož VMti prosíme, že VMt ráčíte také za nás k JMKské přímluvu milostivú učiniti, aby ten zámek některak zase mohl osazen býti, a tu přímluvu k JMKské že ráčíte při tomto poslu poslati. Toho my VMti, jako pánu vždy na nás laskavému, budúcně rádi zasluhovati chceme. Datum fer. V. in Octava Corporis Christi anno domini ɔc VII°. Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Item, pane milý, když se tento list VMti psal, ve čtvrtek v ochtáb těla Božieho, času nešpornieho opět vyšel jest oheň v městě, a tu XIII domuov z gruntu vyhořelo a jiné všecky vobili domy, že jednoho ve všem městě celého nenie. Při tom hned, jakž v městě se zapálilo, předměstie Škvrnské na několik miest se zapálilo, takže všecko to předměstie, až do bašty nové, z gruntu vyhořelo, a mnoho lidí se zasuli a shořeli v městě i v předměstie.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, panu nám vždy laskavě přieznivému.

*) Viz Šimona *Plachého* z Třebnice Paměti Plzeňské (vyd. J. Strnadem) str. 102—106.

1174.

Rychtář Milíčínský Petrovi z Rosenberka: o lidech poddaných.

V Milíčíně 1507, 18. Jun. Orig. II. 108, 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMti vzkazuji poddanú. Jakož ste ráčili mi vzkázati, abych VMti cedulí spravil o Janovi, Jižného synu, svobodný-li jest, čili nic: i račte věděti, žeť svobodný jest a VMti poddaný. Protož ráčíte-li jeho VMt propustiti, toť jest při vás; neb pane milostivý, máte dobře co osazovati. Nebť ne všichni sě zasě stavěti budú, a tento řemeslník jest a VMti i poddaným hoditi by sě mohl. S tiem VMti byšte ve zdraví přebývali. Ex Miliczin, fer. sexta post Viti, anno partus virginei 1507.

Petr Radek, rychtář Milíčínský.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově, pánu mému najmilostivějšiemu.

1175.

Petr z Rosenberka Plzeňským: lituje jich pro nešťastnou příhodu a slibuje jim pomoc.

B. m. 1507, 19. Jun. Koncept č. 3486 b.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přietelé milí! List váš jest mi dodán ten pátek po svatém Vítě [18. Jun.] k samé noci, kterýmž mi oznamujete škodu, kteráž se vám ohněm stala od zlých nešlechetných lidí. Buoh zná, že mi jest toho srdečně líto, a vám té škody nepřeji, kteráž se jest vám stala od zlých nešlechetných lidí, a že mi nic méně líto nenie, jako by se mně samému stalo, toho mi konečně věřte.

A dále, kdež mně prosíte, abych znaje takovú znamenitú záhubu a nenabytú škodu, vás v tom litoval a vám té zvláštnie dověrnosti a naděje, kterúž ke mně máte, XL nebo L pěších do čtyř neděl, pro zachovánie zámku do dalšieho vašeho opatřenie, poslal: i přijměte sobě na muoj náklad L pěších, a já vám hned nemeškaje peníze pošli, a netoliko za čtyři neděle, ale i dále k potřebě vašie já je vám na svuoj náklad držeti chci; neb mi se zdá užitečněji, abyšte sami sobě po své vuoli vybrali, kteříž by se vám k potřebě vašie hodili, nežli bych vám odsud sláti jměl. Pak to k vám připúštiem; co se vám v tom užitečnějšieho zdá, to mi oznamte nemeškajíc, neb já vás penězi meškati nebudu, jak s nimi smluvíte. Pak-li předse chcete, abych vám pěšie poslal, to já rád udělám, jen mi nemeškajte oznámiti. A netoliko to, ale všecko mně možné pro vás učiním jako pro své milé přátely a vás v tom neopustím.

Což se pak přímluvy tkne k králi JMti o vás, psal mi jest pan Henrich z Švamberka, bratr muoj milý, prve než mně psanie vaše došlo, oznámiv mi tú příhodu, kteráž se vám stala, a při tom mne prosil, jestliže jste mne za též nežádali

jako jeho, abych já proto přímluvčí list k JMti o vás psal a jemu poslal, že jej on vám svým spolu pošle; i za to mám, že jej již máte. Pak teď ho vám přípis posélám, kterak JKMti o vás píši. I zdá-li se vám tak dobře, buď při vás; pakli se vám zdá co viec přičiniti, to mi oznamte, to já pro vás rád učiním, jako pro své milé přátely. Datum sabbato post s. Viti anno XV^cVII. Petr z Rozmberka.

1176.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: děkují mu za slíbenou pomoc a přímluvu ke králi.

B. m. 1507, 26. Jun. Orig. č. 3486 c.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přieznivý! Psaní laskavé a přátelské, kteréž jste nám VMt učiniti ráčili, litujíce a věrně nepřejíce té škody, kteráž se nám jest úkladně od zlých a nešlechetných lidí stala; při tom VMt dotknúti ráčíte, že se VMti užitečněji zdá, abychme my pěších L, kteřížby se nám a k potřebě naší hodili, najali, a že je VMt na svuoj náklad držeti a penieze poslati a nás v tom opustiti neráčíte ɔc, tomu všemu jsme vyrozuměli. Kdež z takové přieznivé, přátelské a laskavé dobré vuole, kterúž VMt k nám jmieti a vskutku okázati ráčíte, toho vysoce od VMti jsúce vděčni, VMti, jakožto pánu na nás laskavému, velmi děkujem. Dajž milý pán Buoh, abychme se VMti toho všiem dobrým odslúžiti mohli.

A poněvadž se VMti tak zdá, nám se to také velmi dobře líbí: i věděti račte, že jsme již některé služebné zjednali a na týden po půl zlat. rýn. bez stravy najali. To znajíce, VMt prosíme, že nás již v tom VMt opustiti neráčíte. Z přímluvy laskavé králi JMti, pánu našemu najmilostivějšímu, kterúž jste VMt za nás učiniti a nám poslati ráčili, VMti z toho velmi děkujem a VMti toho budúcně rádi odslúžiti chceme. Dajž pán Buoh VMti v dlúhém zdraví dobře a šťastně se jmieti, toho bychme VMti jako pánu nám laskavě přieznivému věrně rádi přáli. Datum sabbato ipso die s. Johannis et Pauli martyrum anno domini XV^cVII°.

Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu nám laskavě přieznivému.

1177.

Petr z Rosenberka Plzeňským: o paličích, které na svých panstvích chytil.

B. m. [1507 před 2. Jul.] Koncept č. 3486 d.

A kdež mne prosíte, abych se na těch paličích, kteréž v své moci mám, zeptati dal, byli-li by jaká příčina pálenie města vašeho, anebo věděli, z čieho by to návodu bylo, abych vám to znáti dal: i psal jsem vám teď nyní po svém jiezdniem poslu, prve než-li jest mne vaše odpověď došla, abyšte někoho ke mně vypravili,

jemuž bych já i vy věřiti mohli. I žádám vás ještě, že vzdy někoho ke mně pošlete, kterýž sám uslyší, co ti lotři vyznají, a já vám také po něm vzkáži, což znám, ježto se toho nehodí psáti.

A vězte, že tyto dni sem také dva chytil, kteříž mě a lidi mé jsú úkladem takovým nešlechetným také páliti jměli, a prve mi něco drahně spálili a bezmála že jsú mi Třeboň město také vypálili, ale že s Boží pomocí jsú uhasili, že se takové veliké škody nestalo. I proto vám to oznamuji, abyšte znali, že se netoliko vám, ale i mně také děje, a Budějovským, mým milým sousedóm, též; vězte, že jsú také po dvakrát kladený oheň našli, ale také jej uhasili. A jestliže rozumiete, odkud se vám to a čiem návodem děje, prosím vás, že mi psaniem oznámíte, pokudž možné jest; pakli byšte psáti nechtěli, ale pošlete ke mně někoho, komuž věříte, aby mne toho zpravil.

1178.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: o původech ohně u nich vzniklého.

B. m. 1507, 2. Jul. Orig. č. 3486 e.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přieznivý! Psanie VMti, kteréž jste nám VMt nyní psáti ráčili, kterak by VMt na psanie naše mezi jiným psáti ráčili, za to žádajíce, pokudž bychme čemu srozumněli, odkud jest zpuosobena škoda, kteráž se nám stala, abychme to VMti oznámili, že tomu jsme vyrozuměli.

VMt věděti račte, že jsme hned na psanie prvnie VMti druhého posla k VMti vyslali, za to majíce, že jest VMt dojíti v té chvíli měl, v tom VMti oznamujíce, že nic jistého ani co gruntovnieho dosieci nemuožeme, ačkoli jeden při tom ohni popaden jest byl, kterýžto hned právem tázán byl a kterýž vyznal, že jest příčina toho ohně, že jest kladl knoty; při tom hned, pokudž vyznal, na ta miesta byl veden, kdež pravil, že jest knoty i trubičky plechové s prachy klásti měl, a tak se všecka znamenie podle jeho vyznánie nalezla. Při tom vyznánie pravil jest na jednoho knapa, že by od toho najat byl, a ten knap že by od Andrli jmieti měl; kdež pak týž knap byl z města ušel. A my zvěděvše o něm, i poslali jsme hned poň na Červené Hory, a když byl přiveden, tehdy první byl zase právem tázán, a při tom tázánie všeho jest odpieral, což jest prve pravil, a žeby nebyl tiem pálením aneb ohně kladeniem vinen; a když jsú byli v hromadu svedeni, tehdy vzdy první pravil a na tom stál, že o tom nic nevie, „než že sem to z strachu a z bolesti pravil“. Všakž nic méně přes to dali sme knapa také právem otázati a nemohli jsme nic na něm o vohni co zvěděti, než toliko, že jsú oba spolu při tom ohni brali a kradli, komuž co vzieti mohli; kteřížto oba dva za své již vzali.

I protož pane milý! VMt jistě věděti račte, bychme co konečného a jistého zvěděti mohli, VMti bez meškánie nebylo by tajno. A VMti, jako pána vždy na nás laskavého, prosíme, co se těch, kteréž VMt v vazbě jmieti ráčíte, dotýče, jestli byste VMt znáti mohli, že by toho neb jiného jaká příčina byli, že nám VMt to oznámiti ráčíte. Pak-li byšte VMt psaniem neráčili, ale osobně bychme k VMti o to vyslati chtěli. Kdež tu celú a dokonalú k VMti vieru máme, že to VMt pro naše budúcie zaslúženie VMti učiniti ráčíte. Datum fer. VI. ipso die Visitationis glor. virg. Mariae anno ɔc VII. Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu nám laskavě přieznivému.

A jakož jste nám VMt oznámiti ráčili, že jste tyto dni také dva lapili, kteříž VMti a poddaným VMti takovým úkladem také páliti měli, a prve žeby nětco drahně vypálili, při tom VMt oznamujíce, že netoliko nám, ale i VMti i také Budějovským se též děje ɔc: kdež my VMti ani Budějovským věrně toho nepřejem; žádajíce VMt, jestliže rozumieme, odkud se nám to děje, abychme VMti psaniem oznámili.

Pane milý! jistě věděti račte, bychme co jistého a kruntovného znáti mohli a zvěděli, od koho aneb z čieho návodu to se děje, nikoli by VMti tajno nebylo; než nic konečného nevieme, ačkoli při tom ohni v krádeži jeden lapen jest a podle práva tázán, kterýž vyznal, že jest příčina toho, že jest oheň kladl, i na ta miesta byl veden, kdež pravil, že jest kladl, a tak se našla znamenie; i na jiného pravil, že jeho na to navedl; a když jsme je třetie den spolu svedli, tehdy všecko to, což prve vyznal, zapřel, praviece, že jest z bolesti mluvil. Též na druhým jsme právem nic dobyti nemohli, než že jsú při tom ohni spolu krádež činili, komuž mohli. Protož VMti prosíme, poněvadž takové VMt u vazbě máte, že se na nich ráčíte dáti septati, zdali by byli jaká příčina této naší škody, aneb z čieho návodu bylo, a bylo-li by co toho, že nám VMt to tajně znáti ráčíte dáti, jakož bychme my též pro VMt i mnohem viece rádi učiniti chtěli. Datum ut in literis.

1179.

Petr z Rosenberka (Henrichovi ze Švamberka): o vyznání paličů.

B. m. [1507, Jul.] Přepis v arch. Třeboň. č. 3480.

Kdež pak věděti žádáte, což se těch paličuov dotýče, na čem stojí: i račte věděti, že jsem jměl včera u sebe pana Popela z Chlumce a některá města i některé dobré lidi. I tu jsem s jich všech společnú raddú Petrovi ševci jeho právo učiniti dal, a dal jsem jej na rumpále upéci; kterýž jest na tom umřel, že mladší Kohút Mikuláš jej na to navedl, aby mi pálil města a cožby mohl, a na to jemu X bielých grošuov zavdal a V kop mu potom dáti jměl. A dal mu těch příprav pět v kostech s knoty, jak má ty ohně klásti. A o starém Kohútovi pověděl, že tak

daleko vinen nenie, ale žej o tom věděl, než žej tak tuze o to naň netiskl jako mladý, a žej starý jim řekl: „Jednajte tak, ať je dobře". Což se pak Václava Chodce tkne, tu jsú mi neradili, abych jemu jeho právo učiniti dal, než abych jěj choval; než vyslyšeli jěj a sobě na dceduli znamenali jeho vyznánie, aby jim z paměti nevyšlo, jestližeby umřel; i byl bych mu radši jeho právo udělal, neb jsem jeho znal člověka velmi nezdravého, a zimnici velmi ukrutnú jměl, až jej i umořila, a dnes ráno umřel.

Což se pak tkne Jiříka, jako mi Třeboň vypálil, kteréhož mi Staroměstští vydali, ten jest prosil, aby byl ke mně nahoru přiveden, že mi chce všecku pravdu pověděti; kdež mi jest pověděl na některé své tovaryše, ale proto jsem gruntu dokonalého rozuměti nemohl, kdo je puovod toho pálenie. A když jej doluov ode mne vedli svázaného, chtě sobě hrdlo odjieti, skočil doluov z prostředního mostu do priekopa, ale nezabiv se, vstav i běžel k vodě, chtě se utopiti; a pěší jeden jej chytil i šel s nimi na hrádek nahoru. I tu jsem pana Oldřicha, bratra svého, poslal k němu; též mu pravil jako prve rovně a na tom stál pod duší zatracenie, že jináč nenie; i potom ho svedli doluov do šatlavy. Pak nazajtřie k večeru poslal jsem k němu hajtmana Třeboňského, aby jej pamatoval, aby žádného na duši nebral, že mu je umřieti; pověděl, že jest tak, pokudž jest prve pravil, a že na tom chce umřieti; a po některé hodině brzy umřel.

Pak což se Pacovského tkne, kteréhož na žádosť mú v své vazbě na Zviekově máte, tato jest toho příčina, že u nějakého Hustolesa, krčmáře, mluvil, při čemž jest byl farář Hlavatecký a drahně lidí, když jest to mluvil, a mluvil tato slova, pravě, že má Soběslav ten týden minulý vypálena býti; při tom pravě, že válí děla u pánuov z Gutštejna, a že jde hledat pacholkuov, by jich mohl jmieti na puoldruhého sta, že jim pán chce dáti po dvú zlatých rýnských na týden, a jemu od Velký noci že po zlatém rýnském dává. Také týž Pacovský mluvil, že jsú páni čeští pana Gutštejna z země vypověděli, a že musí toho hledati, aby cti zase dobyl. Pak na ty všecky řeči jest próvod dostatečný, jestližeby toho chtěl přieti. I prosím vás, milý pane bratře! račte jemu tyto řeči kázati předložiti, zná-li se k nim? A bude-li se k nim znáti, ať se ho optají, kterak je to věděl, že Soběslav má vypálena býti? Pak jakúžkoli odpověď dá, znaj se nebo neznaj, prosím vás, že mi to znáti dáte, abych já věděl již dále se proti němu kterak jmieti jako proti takovému lotru.

1180.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: že by dobře bylo, kdyby Albrecht Šternberský válčení do Bavor zanechal.

Na Hradčanech 1507, 14. Aug. Orig. č. 3491.

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Jakož pan

Albrecht *) do Bavor vésti chce, vězte, že mně se to nic nelíbí. Neb by se jim tam tak nezvedlo, jako se jim zdá, bojím se, že nechajiec Bavor, do Čech by se obrátili a tu nějakú škodu učiniec, snad zde nějaké bratrstvie potom zdvihli. Protož by mi se lépe zdálo, aby to vzdy nějak přetrženo bylo. A poněvadž král JMt z mnohých a hodných příčin válku otevřenú proti falckrabí **) vésti ráčí, jakož pak vám a mně to poručiti ráčil, kteréhožtq listu vám teď přiepis posílám: dobře by bylo, aby pan Albrecht odtud jse neodtrhal, jakož sem to JMti psanie mnohým z přátel jeho, kteří s ním pojedú, oznámil, aby tady od toho odveden býti mohl, a potom připojivše jse králi JMti vedle země radči bezpečněji svého hleděl. I co se vám v tom zdáti bude najlepšieho a jak by to předsevzato býti mělo, prosím vás, oznamte mi úmysl svuoj; neb Buoh zná, že bych se s vámi rád shledal a o mnohé potřeby rozmluvil, ale pro nebezpečnost cesty i také moru, a že ješče právě na zdraví svém nejsem zdráv, toho učiniti nemohu. Dejž nám pán Buoh ve zdravie šťastné shledánie spuolu. Ex Hradčano sabbato in vigilia Assumptionis glor. virg. Mariae anno domini XV^c^VII.

Albrecht z Kolovrat a na Liebštejně ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka ɔc, panu a přieteli mému milému.

1181.

Petr z Rosenberka Pražanům výstrahu dává o Kopidlanském.

Na Krumlově 1507, 17. Aug.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 350 č. 73.

1182.

Plzenští Petrovi z Rosenberka: zprávy o domnělých paličích.

B. m. 1507, 26. Aug. Orig. č. 3486 f.

Vysoce urozený pane, pane nám milostivě přieznivý! VMti službu naši napřed vzkazujem, štěstie, zdravie a což byšte najlepšieho VMt vinšovati mohli, to bychme VMti, jakožto pánu našemu milostivě přieznivému, věrně za dlúhé časy rádi přáli. Jakož jste VMt při poslech našich, kteříž byli k VMti vysláni, vzkázati ráčili, co se nějakého Johannesa písaře a Svátka dotýče, jestliže bychme co přezvěděti mohli, abychme se uptali, a vyptajíce se, VMti znáti dali. Kdež my, pane milý, v těch časech se vší pilností ptali jsme se i také skrze své dobré přátely, kterýmž se svěřiti muožem, tajně přezvěděli, že týž Johannes i také ten Svátek konečně jsú na Točníce.

---

*) ze Šternberka. Viz ostatně: Ein Beitrag zum Landshuter Kriege 1504 ve Zprávách zased. Kr. Č. Spol. Náuk 1881 str. 48. Příloha III. — K tomu list krále Vladislava v A. Č. VI. str. 348 č. 71.

**) Filipovi.

Ačkoli ten Svátek často se procházie, praviece, že na púť, ale jistě znáti nemuožeme, kam neb kde chodí; než nynie jest doma, i ten písař. A tak nás spravují, že jest neveliký; jakož VMti, co slyšíme, Vaněk nějaký, kteréhož jste VMt u vazbě své jmieti ráčili tehdáž, když poslové naši při VMti byli, o něm šíře jest VMti spravil. Jiného jsme se nynie takového nic uptati nemohli. A VMti prosíme, jestliže byšte VMt co zvěděti o naší záhubě mohli, kdež se na to s pilností ptáme, ale nic konečného se uptati, ani co kruntovnieho nemuožeme, že nám VMt to znáti ráčíte; neb věděti račte, že opět v nově předměstie Pražské i s špitálem všecko v grunth jest vyhořalo. Dajž pán Buoh VMti se ve zdraví dobře jmieti, toho bychme VMti věrně přáli. Datum feria V post s. Bartholomaei, anno domini ɔc VII°.

Purgmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu nám milostivě přieznivému.

1183.

Jan Filipec Petrovi z Rosenberka: o nemoci své a o lásce císaře Maximiliana k rodu Rosenberskému.

U Vídně [1508 Jan.] Orig. Fam. Rosenberg 3.

Tu muoj milý pane, třetí den před Vánocí sem do Vídně přijev, do Moravy nikterakž pro mor nesměje, třetí den po Vánocích roznemohl sem se s oběma bratřími svými. Zhojiv se na první nemoc, dnou složen jsa na dvě neděli v loži ležím, ale plnou v pánu Bohu naději mám, že skuoro zase na nohy vstanu. Neb nic jiného nyní tak žádostivě nežádám, jako abych mohl odsad (a zvláště do svej provincii) se hnouti, zvláště poněvadž kněz biskup Olomoucský se panem Ladislavem Bozkovským (jakž skuoro z Budína přijede) k domuom svým se obrátiti oumysl mají.

Psal jsem již dvakráte Tvej Mti, ale nejsem jist, jsou-li moji listové TMti dodáni, neb sem je po kupciech poslal, kteříž pravili, že skrze Čechy do Pasova jedouc, jich dodadí TMti. V nichžto jsem oznámil dosti široce, jakej jsem vuole býti seznal krále Řiemského JMt k vám i k domu vašemu. A i to jest mi pověděti ráčil, že poněkad byli chtěli srdce JKMti nakaziti proti TMti, ale že jest již JMKská tou křivou zprávou svuoj oumysl utvrdil, lechce žádným křivým zprávám místa nedati proti TMti. Ukazoval mi také JKMt sledníka plavého velikého, pravě, že mezi všemi, kteréž jest tu měl, lepšieho nemá, a s velikou ochotností mi řéci ráčil, že jest naň laskavějšie mimo jiné proto, že jej má od TMti. By mi někdo za pochlebenstvie nepokládal, všecko bych mohl spamatovati, co jest JKMt ke cti mluvil domu pánuov z Rozumberka. Ale všeho nechaje, to za jisté psáti mohu, že máte na JKMti, tak jakž já srozuměti mohl sem, pána velmi milostivého. Dajž se VMtem všem pán všemohoucie dobře jmíti. A na mne chudého bosého mnicha račte prosímť laskavi

býti. Ex monasterio fratrum Minorum Observantium extra muros civitatis Viennensis feria VI ut supra*) per eundem fratrem Johannem episcopum.

Mému zvláště milému pánu a přieteli, panu Petrovi z Rozumberka ɔc JMti.

In tergo: Laskavý list kněze pana biskupa Bosáka 1508.

1184.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: nemoha pro nemoc přijeti na sněm, píše mu k žádosti jeho zdání své, co a jak by jednáno býti mělo.

Na Krumlově 1508, 19. Mart.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 361 č. 82.

1185.

Henrich z Gutšteina Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: psaní hanlivé proti Jaroslavovi z Šelnberka i proti Rendlovi, kteří prý na soudu zemském jeho cti zrádně se dotýkali.

V Praze 1508, 27. Mart. Kopie č. 3499 fol. 7.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli muoj milý! Jakož jest vám vědomo, kterak jest mě Jaroslav Chochol, jako se Šelmberkem jmenuje, vysoce na mé cti při soudu zemském dotýkal za glejtem krále JMti ɔc jako zrádce bez výmienky. A to ste mu ráčili dopustiti i jiným lehkým jako Rendlovi, tomu nešlechetnému zrádci, ježto napřed nad králem JMtí ɔc i nad VMtí všemi, kteří v soudu zemském sedáte a sedali, zrádně učiniti chtěl i mluvil, ježto jest to vědomo. Ježto VMt také znáte, kterak se ten jistý Rendl v jeho falešné pikhartské vieře napřed proti pánu Bohu i proti králi JMti ɔc i všie zemi bludně a pikhartsky zachovává i lidi v tu ďábelskú vieru vede a přivozuje, ježto by hoden byl upálenie a ještě mnoho horšieho. I protož mi se zdá, že ste VMt páni na mne od takových lidí neměli dopúštěti, aby mne za glejtem JMKské haněli. A kázali ste Jaroslavů přiepis mně k lehkosti čísti. I teď vám posielám zase odpověď, kterú jemu dávám; a vás prosím jakožto zemského jednoho úředníka najvyššieho, že ráčíte tu mú odpověď pánuom okázati a na ně znésti. Neb já se jemu bohdá ke cti i k právu najvyššiemu podávám, kdež vy pane i každý tomu rozuměti muož, že slušně a spravedlivě jemu se podávám a tu v to miesto, kdež k právu přiležím. A bych byl obyvatel v koruně, chtěl bych s ním také tu konec bráti a z toho se nevytahovati. Ale račte znáti, že mu toho povinnovat nejsem podle svobod svých země té, v kteréž náležím. Datum Pragae fer. II post Oculi annorum ɔc octavo.**)

Hendrich z Gutštejna a na Švorcpurku.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najv. purkrabí Pražskému, pánu a přieteli mému milému.

*) Byl patrně při tom ještě list jeden hlavní, kterýž nyní chybí.

**) Viz A. Č. VII. č. 1. — Krátké výpisky v Palackého Děj. V. 2 str. 133 pozn. 112.

1186.

Hendricha z Gutšteina potupný list Jaroslavovi ze Šellenberka.

V Praze 1508, 27. Mart. Kopie č. 3499. fol. 7. p. v.

Ode mne Hendricha z Gutštejna ɔc. Tobě Jaroslave Chochole, jako se Šelnberkem jmenuješ, jakožť o mně psal i mluvil přede pány zemskými v soudu: i na tu na všecku summu pravím, coskolivěk o mně neb o mém rodu mluvil, že na mne v hrdlo lžeš, jakožto Chochol a zrádce bez výmienky, neb jsi se v své panstvie velhal a tvój předek byl jest na Buzově holomkem. A jakož mi píšeš, že jsem odpovědi dáti nesměl: i proč bych ji dával v těch miestech, neb k tomu právu nepřiležím a nejsem povinnovat toho, a tys mně zrádně nařekl.

A také píšeš, pak-li by mi se tu nezdálo, že v slušném miestě svoliti chceš a konec vzieti o svú počestnost i bitvu: i podávámť toho na krále JMti dvór, římského ɔc soud, i k právu také, i o tu bitvu, chciť tvú zradu tobě napřed dáti i toho Chochola, a tu se s tebú bíti chci, nedávajíc tobě pobiedky napřed, také ji od tebe nežádám: a tu s tebú konati podle tvého podání; jako pak svrchu stojí; to muožeš znáti, že tak slušně a tak počestně toho podávám to v ta miesta, kdež najvyššie počestnosti i právo jest; pak-li již toho neuděláš, to muož každý znáti, žeť se se mnú konce nechce, než na těch lamfaleřských a lotrovských tadynciech státi se mnú nechceš [sic]. Datum ex Praga, feria II. post Oculi annorum octavo.

1187.

Jetřich z Gutšteina Petrovi Holickému ze Šternberka: o výrocích Rendlových.

B. m. [1508 Mart.] Kopie č. 3499 fol. 6. p. v.

Psáno panu sudiemu.

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Jakož ste mi psáti ráčili, žádajíce věděti, což sem k Rendlovi mluvil: i račte věděti, že sem toto pravil naň a provésti chci na schválenie súdu VMtí, že jest mluvil, že jest všem pánóm v súdu dával lotry kromě jednoho, mluvě, by se na ně skrze stěnu prolámati měli, aby je z voken vymetali z kurvy syny nešlechetné, a zbili. A to naň vésti chci, smie-li k tomu státi před vámi, ale že nesmie, než chtělby toho odhaněti se psaniem svým.

Jetřich z Gutštejna.

1188.

Petr z Rosenberka Heřmanovi z Janovic: aby propustil poddaného Rosenberského.

Na Krumlově 1508, 1. Jun. Koncept č. 3502.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Zpravili mne Prachatičtí, poddaní moji, že jsú služebníci tvoji vzali dva soumaře na silnici mé, z kterýchžto jeden, jmenem Mertl Prager, jest poddaný muoj, kterýž statku svého, kterýž v Němcích

měl, odbyv, mně se jest v poddanost přikázal a v člověčenstvie poddal již od roku, a v tom v Prachaticích, u švagra svého v podružství obývaje, živnosti své jest hleděl. I věřímť, že téhož Mertla, jakožto člověka mého, bez škody z toho vězenie propustíš, a dále že služebníkóm svým na mé silnici překážeti nedopustíš. Jakož plnú věru k tobě mám, že to pro mne učiníš a na to mi dáš odpověď listem po tomto poslu. Ex Krumlow, feria V. Ascensionis domini anno XV^C^VIII. Petr z Roznberka.

Urozenému vladyce panu Heřmanovi z Janovic, přieteli dobrému (vedle toho: Janowicz alias Klenow).

1189.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: jmenuje ho vedle jiných svým poslem na sněm Moravský k sv. Bartoloměji do Olomouce, a dává mu své naučení.

V Budíně 1508, 30. Jul.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 378 č. 92.

1190.

Petr Holický ze Šternberka Petrovi z Rosenberka: o zatčení lotra Mišury a o odpovědníku Kopidlanském.*)

Na Leštně 1508, 18. Sept. Orig. č. 3511.

Službu svú ɔc . . . Teď Vám posielám přípis, co mi pan Slavata**) píše o tom lotru Mišurovi; i račtež nemeškati a Radkovi poručiti, co se tázati má. Coť se posel zase od vás vrátí, já mistrem meškati nebudu, kterýž mi den pan Slavata jmenovati bude. Pakliť mi jej bude na Šternberk chtíti vydati, takéť jej rád přijmu. A račte věděti, že ste měli dobrého provazěče na Kopitlanském; tu na tom velikém vrchu nedaleko Votic jeli ste mimo samého, ale neměl viec než XII koní a XIIItý vedl. Po nešpořích projel mi skrz Bystřici, nesa krahujce na ruce; potom jel mimo Konopišče; puol štvrtý hodiny na noc jel pod kostel Benešovský tam někam k řece; ve čtvrtek páni Pražané poslali ho hledat na Kostelecký hory, a on k víčeru přijel k té bráně, kterú sem já s vámi ven jel, i osekal tři, všem ruce za lokty uťal. Co dále z toho bude, již já nevím, než nedobře se děje. Když se buohdá spolu shledáme, šíř vyrozumíte, co jest mně praveno. Day se vám pán Buoh tak dobře míti, jako bych já vám toho přál. Datum ex Lesstno, feria II. post Lamperti anno ɔc XV^C^VIII.

Petr Holický z Šternbergka, najvyšší sudí královstvie Českého.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Rozmbergka a na Krumlově, pánu a švagru mému milému.

---

*) Cf. Palackého Děj. V, 2, str. 127. **) Michal.

1191.

Oldřich z Rosenberka Petrovi odtudž: o odpovědnících, lotrovství a domácích záležitostech.

Na Krumlově 1508, 7. Oct. Orig. č. 3513.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře měli a k nám se skuoro vrátili, to bych s pravú věrú rád viděl. Račte věděti, že jest Jan z Budína přišel a přinesl odpověď VMti, jakož z listu toho, kterýž vám teď posielám, kteréhož sem zde přípiz zachoval, tomu srozumiete. Také račte věděti, že Kokta na Vilharticích u vězení sedí; to vědúc, račte s panem Lvem mluviti, aby nebyl puštěn, nebť sem já také o to hajtmanu Vilhartickému psal s pilností, aby se jím pilně ujistil a nižádným během jeho nepropúštěl ani na rukojmie dával. Což se pak dotýče poddaného našeho, kterýž pro toho lotra písaře v Bavořiech u vězení sedí, kterýž jest vám list pan Ludvík Fictum na psanie vaše odepsal, ten vám teď posielám a přípis sem jeho zde zachoval. S tiem dayž se pán Buoh VMti ve zdraví domuov navrátiti. Ex Krumlow, sabbato post s. Francisci anno ɔc XV^{C}VIII.

Oldřich z Roznberka.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Roznberka, panu bratru mému milému.

1192.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o výměně peněz, o své jízdě, o králi a jeho dětech.

V Meziříčí [1508], 15. Oct. Orig. č. 3462.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! By sě VMt ve zdraví dobře a šťastně měli, toho bych, pán Buoh zná, VMti věrně přál. Muoj milý pane bratře! jakož sěm s VMtí v Olomúci mluvil a prosil, abyšte mi ráčili zednati za groše rýnských zlatých, kdež ste mi ráčili řéci, že mne ráčíte v tom opatřiti: i ještě VMti prosím, že ráčíte tak učiniti a ráčíte je pohotově jmíti třinácte anebo čtrnácte set, a já VMti groše s sebú přinesu. Kdež prosím VMti, že mne ráčíte v tom jako muoj milý pán a bratr opatřiti. Také vím, že ste VMt cedule viděli, anebo je snad máte, jaké zlatý malují nebo dáví [sic], keré zapověděli bráti; prosím VMti, račte mne podle toho opatřiti, já ještě prve k VMti posla svého pošli, než-li k VMti pojedu a na tu cestu, jakož VMt víte; než úmysl muoj jest, abych již tím dlúho neprodléval.

Muoj milý pane bratře! VMti prosím, račte mi oznámiti, co ste dobrého na tom sněmu v Praze zednali. Také rač VMt věděti, že před včerajším přijel jest ke mně Hrzan, dvořenín krále JMti, keryž jede do Čech, tak mi pověděl, že král pán náš z Budína vyjel i s dětmi do Čepel, jest ostrov u Dunaje, a tak mi pověděl, žeby JMt ráčil sě odtud obrátiti k Prešpurku.

Muoj milý pane bratře! Také prosím, račte mi oznámiti, neodjedete-li nynie nikam do sv. Martina. A s tím dajž sě pán Buoh VMti dobře jmíti. Panu Oldřichovi,

mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Mezříčie v neděli před sv. Havlem ɔc. Jan z Lomnice a na Mezříčie, manu propria.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozmberka ɔc.

1193.

Albrecht Rendl Petrovi z Rosenberka: zpravuje ho o půtkách Pražanů ve východních Čechách a napomíná ho, aby kraj svůj pohotově měl.

Na hradě Pražském 1508, 24. Oct. Orig. č. 3515.

Panu z Rozmberka JMti ɔc. Račtež věděti, žeť se u nás mele, že Kavan s Pražskými služebníky*) sjev z Limburka, spálil panu Ostrovcovi ves a Kopidlanské**) kolikos sedlákuov, než prohnaliť jsú jej, žeť je ledva ujel. A po těch krajiech jsú všudy hotovi a chtí na pole, že hajtmané ledva držie. Račtež VMt pilni býti a svuoj kraj zpraviti, aby všickni lidé pohotově byli. Shledáte buohdá, když sobě všickni věrně pomuožem, že sobě nedáme práv přetrhnúti, až buohdá krále JMt do země uvedeme, a ktož co proti právu činie, chtiec právo přetrhnúti, bude je JMKská trestati, jako na zrádce slušie. Také VMti prosím, o ten duom páně Hradeckého račtež mi dáti odpověď. Dajž se vám pán Buoh dobře mieti. Dán na hradě Pražském v úterý po sv. Uršule léta ɔc VIII. Albrecht Rendl ɔc.

Panu Petrovi z Rozmberka, JMti, pánu na mne laskavému.

1194.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o jízdě své do Čech a korunování krále Ludvíka s poručením, aby pan Petr králi vstříc přijel do Německého Brodu.

V Trnavě 1509, 19. Jan. Orig. č. 3521.

Vladislav z b. m. Uh. Č. král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Jakož tebe tayno není, kterak na obecném sněmu ode všech tří stavuov v královstvie Českém jest nám svoleno, aby král Ludvík, syn náš naymilejší, na České královstvie korunován byl, kdež to ode všech tří stavuov pod zemskú pečetí nám jest připsáno, abychom přijeti ráčili i s JMtí a to korunování abychom JMti dokonali. Kdež my s JMtí na to jsme se již vypravili a jedem. Poněvadž ten obyčej vždycky byl, když jest král na královstvie České korunován býti jměl, že na české pomezí proti němu vyjíždíno bylo: i my tebe žádáme, aby ty k poctivosti naší a chvále Ludvíka JMti proti nám vyjel podle jiných pánuov a rytieřstva do Německého Brodu po datum listu tohoto od této soboty ve třech nedělech (10. Febr.). A my tobě to vší milostí královskú odplacovati chcme. Datum Trnaviae feria VI. in profesto ss. Fabiani et

*) Václav Kavan z Dědibab. Srovnej *Palackého* D. č. V. 2. str. 142.
**) To jest matce Jiřího Kopidlanského: Elišce z Nemyčevsi.

Sebastiani anno ɔc XV^C^nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Bohemiae vero XXXVIII.*) Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, haytmanu kraje Prachenského, věrnému našemu milému.

1195.

Petr Holický ze Šternberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála**): že do Prahy k uvítání královė s manželkou svou přijíti nemůže.

Na Šternberce 1509, 19. Jan. Kopie č. 3520 b.

Službu svú ɔc... Pane a přieteli muoj milý! Z přípisuov, kteréž ste mi poslali, velmi vám děkuji, a tak učiním, panu komorníkovi***) jich hned přípis pošli, i všeho psaní vašeho, i té veliké cedulky a velmi obtiežné. Co se ženy mé jízdy dotýče, muoj milý pane a přieteli! všecko mně možné, což by králi JMti k vuoli bylo a vás přátel mých rada, rád bych učinil; ale bojím se, že by mi řemének nestačil, bych jej z té kožky krájeti měl, neb znáte statek muoy, žeť není velmi příliš veliký; dítek, děkujíc pánu Buohu, drahně před rukama a pomoci žádné odnikudž. Žena má ta se jest již takových věcí vodložila, nehledí než pánu Buohu slúžiti, šaty na vornáty rozdělala. Mladá syna mého žena, †) ta jest s velikém břichem, od kteréž by ona také nerada odjela. K tomu sem některé služebníky preč [przecz] nyní pustil, s tuto potřebu jich sobě nechav, že bych se na dvé již nikterakž rozdělit nemohl. I takovou nemožnost mou znajíce, prosím, že ráčíte manželku mou z mysli vypustiti a vo některé se jiné paní starati; ač znám, že ste to ráčili před se moudře, potřebně vzíti, aby také ta ctná kněžna mladá, jakž by na ni příslušelo, do tohoto královstvie s poctivostí přijata byla a konečně by králi JMti veliká libost byla. Také sem s panem z Rozmbergka o témž v Praze mluvil, ale pánu se jest to nevelmi líbilo, a pravě, že toho potřeba nekáže; i protož sem na vás dále o to v Praze zmínky nečinil. Než to by zdání mé bylo, že by musily dvě paní býti, kdyby mělo posláno býti, než než by měla jedna poslána býti, lépe by bylo nechati.††)

Také račte věděti, že jest včera přijel ke mně služebník muoj Podvecký z Veselí, stěží VI mil od Trnavy, a měl posla ode mne při králi JMti. I tak sem na něm vyrozuměl, že páni Moravští ten den před Hromicemi [1. Febr.] mají býti v Trnavě, a král JMt hned po Hromicích ráčí jieti do Znoyma a odtad tepruv sem. Muoy milý pane a přieteli! Kdybyšte porozuměli, kterému času JMt ráčil by jeti k Praze, račte se posla na mne vodvážiti a dáti mi záhee znáti, chci se vám větším

*) Cf. A. Č. VII. str. 10 č. 6.
**) Soudím tak z obsahu jakož i ze souvislosti s násl. číslem 1196.
***) Ladislavovi ze Šternberka na Bechyni.
†) Míní se nepochybně syn páně Petrův *Oldřich* a manželka jeho *Dorota z Kolovrat.*
††) Cf. A. C. VII. str. 9 č. 5.

přátelstvím zase vodplatiti; a zvlášť, kterému času měli bychom proti JMti jeti a tu-li do Brodu,*) čili kde dále. Datum ex Ssternbergk in vigilia ss. Fabiani et Sebastiani anno 1509.

Petr Holický z Šternbergka, nayvyšší sudí královstvie Českého ɔc.

1196.

Petr Holický ze Šternberka Petrovi z Rosenberka: že žena jeho k uvítání králové nepojede.

Na Leštně 1509, 22. Jan. Orig. č. 3520 a, c.

Službu svú ɔc... Pane švagře milý! Teď vám posielám přípisy, co mi pan Lev psáti ráčí; ale naději mám, že je prve máte, neb sem panu komorníkovi včera ráno [21. Jan.] všecko poslati kázal, krom toho, co já panu Lvovi zase vodpisuji. Přitom potřebu mou znayte: panu Lvovi já se bráním a obráním, by žená má měla tam na ta vitadla jeti, a mně se dokonce by to nelíbilo, aby paní tam tak daleko jeti měly; neb sem teprv dnes právě páně Lvovu ceduli přehlídl, byv na Šternberce, když mi přinesena, sa jinými svými potřebami zaneprázdněn. Než píši znovu list panu Lvovi o té jízdě zdání své, kteréhož listu teď vám také přípis posielám; pak již vy dále spolu račte to rozvažovati jakožto páni nayznamenitější v této zemi, a my se se vámi jiní spravíme. Datum ex Lesstno, feria II die s. Vincenti anno dni. 1509.

Petr Holický z Šternbergka, nayvyšší sudí královstvie Českého.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Rozmbergka a na Krumlově ɔc.

Cedule: Pane švagře muoj milý! Obráně ženy své této jízdy, bojím se, že proto vždy na to přijde, že bude musiti do Prahy jeti pro ukázání poctivosti naší kněžně mladé. I prosím, račte obeslati pana Žibřida, má-li dceru svú sem poslati ženě mé, ať ji pošle nemeškaje; pakli by ji poslati nemohl, ať mi znáti dá, abych já také sestru vaši a ženu svú **) k takovým potřebám opatřil, ač mi jest čas krátek. Proto jest-li jemu protimyslné neb přátelóm jeho, že by dcera jeho měla u ženy mé býti, jedné ať mi v čas oznámí, já to za vděk přijmu.

1197.

Albrecht Rendl Petrovi z Rosenberka: zprávy sděluje o královĕ jízdě do Čech a co všechno cestou se děje, s důtklivým vyzváním, aby pan Petr také rychle králi vstříc jel.

V Brně 1509, 5. Febr. Orig. č. 3524.

Panu z Roznberka JMti ɔc. Kdež mi psáti ráčíte, abych s králem JMtí mluvil, že nemuož VMt tu sobotu, kterúž jest vám psáno, v Brodě býti [10. Febr.]

*) Německého. **) Žena Petra Holického *Kateřina* z Rosenberka (nar. 1457, 17. srpna; zemř. 1521) byla vlastní sestrou pana Petra z Rosenberka. — Z hořejších slov v listu položených soudím také, že cedule tato psána jest od Petra Holického a že náleží k tomuto listu.

k poctivosti králóm JMtem: s JMtí sem o to mluvil s pilností. JMt mi dal za odpověď: Ať přijede, neb nemuož jináč býti, jemu pište spěšně zase; my vieme, že přijede a udělá tak jistě; a s čímž muož ať přijede, neb my jeho osoby viec potřebujem než jeho houfu, neb bez něho býti nemuožem, a než bychom bez něho byli, radši chcme, aby na kotčiem voze přijel; a hned ho od nás proste, ať jináč nečiní.

Kterakž ráčíte učiniti? Jakž jest struha velmi široká, rozběhnúce se, tím dál vody přeskočte a toho neobmeškávayte, neb byšte všecko zkazili. Vezměte s sebú což kolivěk máte; a král tu pobude asi dva dni v Hoře, i tu vostatkové nechť za vámi přijedú: nebť jest daleko lép, aby vám houfu přibývalo, nežli by, s prvu přijedúc s velikým houfem; a potom ho ubývati jmělo. Jako pan kancléř *) přijel s velikým houfem; i zjednáno, že mu král JMt z Trnavy psal, aby z Brna nikam nejezdil, než tu dočkal i s nimi.**) A tu jsú se čistě vytrávili a hovna nic nezjednali, a všeho jim od krále do Čech odloženo. I jedouť domuov plijíc a jebíc, a již se ten houf rozjel, že malý vocas ho vostal. Nayprv jeli pryč Pražané, potom Burjan Trčka, potom pan Novohradský,***) pan Maštovský,†) pan Tayrovský a někteří jiní s nimi; tu pan kancléř mluvil, že jich král žádá, aby s králem do Čech jeli, a oni jebíc jedou předse. Pan Mikuláš Trčka ten na tu žádost královskú byl vostal jeden den po nich na nějaký trošt, než dnes tě v noci vyhnul jižť, sám jede jedné, a viem žeť kokce jako tetřev, když jej podstřelie a splašie. Než ještě p. Albrecht Šternberk a pan Jan Weytmillar a Zdeněk Dobrohost ††) na nějaký trošt trvají, ale nebojte se, nebudeť nic. A o Kukšteyny †††) vdy tlukou, ale král JMt všeho odkládá do Čech.

Již, milý pane, král JMt uposlechl jest vás pánuov, že do Čech ráčí jeti a na vaše raddy všeho do Čech odkládá; již pro pána Boha račtež stálí a mužní všickni býti, neb on zde králi ve dne v noci dvoří, tam tam se rozdává šafářstvie! Toliť slušie na kancléře Českého? Než se vším s tím vokapúnatěl. A udělal na pana mincmaistra §) a na mne puotku, kdež my hned sme zase čelem čelo pustili; a na tom harcu hned ve třech lžech shledán před osobú královskú, kdež mu toho v Čechách nestrpíme. A potom podruhé se pokusil pod podobenstviem, smie-li mi se kdo znáti [sic]? Tu sme hned králi pověděli, že mu takových věcí nestrpíme, než že VMt ctíme. A král řekl: Medle, nechte tak, však sobě v Čechách poviete; a zasmál se. I račtež věděti, že se nám děkujíc pánu Bohu dobře vede a vašich věcí všech dobře stojie, a my držíme, jedné ať VMtmi nesejde při JMti přítomnosti. Day se vám pán Buoh dobře jmieti. Když se buohdá spolu shledáme, šíř VMt zpravím. Ex Brno,

*) Albrecht Libšteinský z Kolovrat.
**) A. Č. VII. str. 11 č. 6.
***) z Kolovrat (r. 1505 připomínají se Jan, Šťastný a Petr, roku 1511 Šťastný a Petr).
†) z Kolovrat Jan. ††) z Ronšperka. †††) pány z Guttenšteina.
§) Bernarda z Waldšteina na Bělé.

feria II. ante Dorotheae ꝛc XV^c^VIIII. — A budete se mieti čemu nasmáti, z čeho sobě vzácnost činí; komuž loutnu roztepou, již chce na hrnec směšný býti.

Albrecht Rendl ꝛc.

Panu Petrovi z Roznberka JMti ꝛc, pánu na mne laskavému.

1198.

Karel z Vlašimě kárá Petra z Rosenberka, že na něho dočista zapomněl, a nabízí mu bývalé přátelství své.

V Černé Hoře [1509?] 18. Jun. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane a příteli můj milý! Jáť vám vzdy píši, když jedné vím po kom, ale vy nikdá nic, ani co vzkážete; tuším že sem vám z paměti vyšel, jako někderým v Čechách kompaktata. Než já bych rád, byšte mne nezapomínali a v témž přátelstvie ke mně byli jako prve, neb já toho proti vám vždycky v tej míře zachovám a ješče chci rád, v čemž byšte mne koli potřebovali, pokudž mi jedné možné bylo by: tím jist býti rač. Slyším, že pan Oldřich bratr váš střelbu dovodí jako muž, ale o vás v tom malé slyšeti. Jestliže vám umění nedostává, rač ke mně na Dúbravu přijeti, tuť já vás naučím, kterak stříleti zvěř máte. Dajž pán Buoh, abyšte se VMt všichni ve zdraví dobře měli. Dán na Černé Hoře, v pondělí po sv. Vítě ꝛc.

Karel z Vlašimě.*)

Panu Petrovi z Rozmberka ꝛc, pánu a příteli mému milému.

1199.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby kraji svému dal výstrahu před Kafunky, jimž již glejt vychází.

Na hradě Pražském 1509, 25. Jun. Orig. č. 3528.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ꝛc král a markrabě M. ꝛc. — Urozený věrný náš milý! Oznamujemť, že Zikmund a Kunc Kafunkové, nepřátelé naši i všie země, že jim glejt vajde tento čtvrtek najprv příští. [28. Jun.] I protož oznam na všecky strany po kraji, aby se vystřiehali, tak aby oni škodu někomu neudělali aneb někoho nejali tíž Kafunci, a také aby jich hleděli jako nepřátel, fedrunkuov, stavunkuov aby jim žádných nedávali; a hned v tento pátek po sv. Prokopu najprv příštím [6. Jul.] po všem kraji všudy aby k šturmu zvonili a všecky krčmy přehledali, a povaleče všecky též aby vyzdvihali, a kteříž nepřistávají a neslouží, aby všecky vyzdvihli a pobrali. A to aby bylo rozváženo, kteří vinní škuodce, aby trestáni byli, a kteří by vinni nebyli, aby k tomu držáni byli, aby sloužili a přistávali, aby tudy služebníkuov a čeledi lidé dosti mieti mohli, a zlodějstvo tudy aby přetrženo bylo. Protož porou-

*) Představuji si, že z linie pánů Jankovských z Vlašimě, kteráž sídlila na Moravě.

čieme a přikazujem s pilností, aby ty se skutečně k tomu přičinil a snažně to před se vzal, věda, že nám v tom zvláštní libost ukážeš, a my tobě zvláštní milostí račíme odplatiti. Datum ex arce Pragensi, fer. II. post Johannis bapt. anno domini ɔc XV^{c}-nono, regnorum autem nostrorum XIX, Boemiae vero XXXVIII°.*)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka na Krumlově ɔc, hejtmanu kraje Prachenského, věrnému našemu milému.

1200.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: volá ho i jiné do Plzně k dopomožení práva Šlikům proti Krištofovi z Gutšteina.

Na hradě Pražském 1509, 14. Jul. Orig. č. 3529.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a markrabě M. ɔc. — Urozený věrný náš milý! Jakož sme my se zavázati ráčili i budúcie krále České, práva obhajovati a dopomáhati s mocí naší, s zámky, s many, s kláštery i městy našimi: i věz, že sme my již s tiem se vším pohotově, a urozeným Šlikóm Mikulášovi, Kašparovi, Šebestianovi strýcóm, slovútným Štanpachovi a Václavovi Budovcovi, věrným našim milým, kteří sú právo ustáli na Krištofovi z Gutštejna o moc, jim toho povinni dopomoci jsme vedle práva. Jakož pak všickni třie stavové zavázali sú se pode ctí a věrú podle nás práva dopomáhati: i již my tebe napomínáme podle závazku nahoře dotčeného, aby ty osobně podle nás k tomu dopomoženie práva táhl a u Plzně města našeho tu se najíti dal na den sv. Vavřince najprv příštieho. [10. Aug.] Jakož pak v práviech dále zřiezeno a spuosobeno jest, kdyby se komu právo dopomoci mělo, že to rozváženo býti má, jak by se v zemi k dopomoženie práva hnúti mělo: pak věz, že sme my to s pilností s pány a vládykami, radami našimi, rozvážiti ráčili podle téhož svolenie zemského, i od hajtmanuov kraje vašeho již tobě oznámeno bude, co máš s sebú pěších vzieti podle kraje. I znaje to, že vysoký závazek ctí a věrú jest k dopomožení práva, kdež my tě naň upomínáme, a také svú osobú tu býti ráčíme, kdežť pokládáme, aby k nám přijel; pak hejtmané coť by koli uložili, že by pěších s sebú vzieti měl; a nezdálolit by se na tom přestati, tehdy aby táhl se vší svú možností tak, jakž právo ukazuje a pod tú pokutú. Datum ex arce nostra Pragensi, sabbato post Margarethae anno domini M. D. IX, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Boëmiae vero XXXVIII°.**)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka na Krumlově ɔc, věrnému našemu milému.

---

*) Palackého D. č. V. 2. str. 160. **) D. č. V. 2. str. 164.

1201.

Jan ze Švamberka a na Strakonicích Petrovi z Rosenberka: o propuštění Volyňského poddaného.

V Strakonicích 1509, 15. Jul. Orig. č. 3531.

Službu svú ɔc . . . Jakož jste mi vzkázali po purgrabí mém Sigmundovi, což se dotýče Wolfa poddaného mého z Volyně, kteréhož u vaztbě vaší máte, že jeho ráčíte dáti veu a propustiti, jedné aby dostál právu v Prachaticích. I prosím VMti, abyšte jeho propustiti ráčili, a on má v Prachaticích ku právu státi a podle práva téhož má se zachovati, jakož pak richtář Volyňský muoj VMt toho šíře ústně zpraviti má. Ex Strakonicz, dominico in die apostolorum divisionis anno domini MV^{C}VIIII.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Roznberka na Krumlově, pánu a přieteli mému zvláště milému.

1202.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby přijel do Prahy radit k žádosti Krištofa z Gutšteina.

Na hradě Pražském 1509, 20. Jul. Orig. č. 3532.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a markrabě M. ɔc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že žádáni sme byli od některých pánuov a z rytieřstva, rad našich věrných milých, abychom se milostí naší k Krištofovi z Gutštejna, v tom čehož jest se dopustil, nakloniti ráčili. Kdežto my k jejich pilné prosbě a žádosti podali sme témuž Krištofovi některých artikuluov, k čemu bychom přistúpiti chtěli; jakož to jest jemu od urozeného Jana Hroznaty z Vrtba, věrného našeho milého, oznámeno. Kdež vzložil jest na nás skrze téhož Jana již psaný Krištof některé žádosti; mezi kterýmižto také toho žádost má, aby ty na den jmenovitý na hrad náš Pražský přijel, jakož od téhož Jana toho všeho šieře budeš zpraven. A protož, jestliže budeš motci podle jich žádosti k nám přijeti, myť tomu rádi budem; a pokudž nám v tom slušné jest, majíce tebe a jiné rady naše při sobě, toho úmyslu jsme, jakož i vždycky prvé k našim poddaným tak sme se ukazovati ráčili, ktož u nás milosti prosí u věcech slušných, a cožby nebylo proti právu a zřiezenie zemskému tohoto královstvie, že nás pána milostivého k sobě nacházie; jakož i z toho, k čemu sme přistúpiti, což se téhož Krištofa dotýče, ráčili, zřetedlně to poznati muožeš. Ježto od nás muože to od téhož Krištofa i od jeho syna vděčně přijato býti. Datum ex arce nostra Pragensi, fer. VI ante Magdalenae, anno domini XV^{C}nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Boëmiae vero XXXVIII°.*) Ex commissione propria Regiae Maiestatis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

---

*) Palackého D. č. V. 2. str. 165.

1203.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby bez odkladu přijel do Prahy ku poradám o státních záležitostech, po případě též aby připravil se k jízdě do Mostu ke schůzce s radami knížat saských a míšenských.

Na hradě Pražském 1509, 1. Sept. Orig. č. 3535.

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a markrabie M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Věz, že sou toho některé pilné a znamenité potřeby naše a tohoto královstvie, ješto se znamenitě práva a řádu tohoto království dotýče i pilných a zvláštních věcí a potřeb, pro kteréž úředníky zemské i jiné pány a z rytieřstva raddy naše, aby se k nám na hrad náš Pražský v pondělí po hodu Matky boží narození [10. září] sjeli, obeslati sme ráčili. I žádáme na tobě s pilností, že také ten pondělí k nám přijedeš, všech vaymluv na straně nechaje, pro naše a tohoto království dobré, a my tobě to nynie i v časích potomních milostí naší spomínati a nahražovati ráčíme. Také věz, že by měl býti sjezd v městě našem Mostě, pro pilné a znamenité potřeby, rad našich s raddami knížat saských a míšenských na den sv. Lamperta [17. září]; i žádáme na tobě, že se tak z domu vypravíš, aby také, bude-li toho potřebí, na ten sjezd jeti mohl, neb nám na tom zvláštní vděčnost učiníš; neb jest úmysl náš na ten sjezd do Mostu pány znamenité a raddy naše poslati. Dán na hradě našem Pražském v sobotu den sv. Jiljí léta ɔc XV^C^VIIII a královstvie našich Uherského XIX° a Českého XXXVIIII. Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka a na Krumlově ɔc, věrnému našemu milému.

1204.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o průvod rad císařových z Cáhlova do Prahy.

V Žatci 1509, 23. Sept. Orig. č. 3541.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a markrabě M. ɔc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že nám ciesař JMt, bratr a ujec náš nejmilejší, píše, kterak některé své rady k nám posielá, žádaje nás, abychom takové JMti rady živým a listným glejtem dostatečně opatřiti ráčili. I protož na tobě žádáme, aby ty je z Cáhlova s sebú do Prahy vzal. Jestli by se pak tobě to učiniti nezdálo, ale opatř, aby vždy některé dobré lidi k nim do Cáhlova vypravil, kteříž by je až do Prahy provodili a s nimi jeli. Poslali sme jim také po jejich poslu psaný glejt. Věříme, že tak učiníš. Datum in Žatec, dominico post Matthaei evang. anno ɔc XV^C^ nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XX°, Bohemiae vero XXXIX°.

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Rozemberka, věrnému našemu milému.

1205.

Kancléř Rosenberský kvituje Mikuláše Petrlíka ze Stradova ze zaplacené berně.

Na Krumlově 1510, 9. Jan. Orig. Historica nova.

Já Mikuláš,*) kancléř pánuov z Roznberka JMtí, známo činiem tiemto listem všem vuobec, kdež čten neb čtúcí slyšán bude, že jsem přijal dnes, datum listu tohoto, od urozeného vladyky pana Mikuláše Petrlíka z Stradova berně královské ze dvú pěších puol sedmy kopy grošuov, a druhé berně králi mladému na korunovánie puol úroka Svatohavelského čtyry kopy a dvanácte grošuov českých, rázu a čísla Pražského, z kterýchž jeho kvituji tiemto listem. Jenž jest dán na Krumlově pod mým secretem, léta bož. tisícieho pětistého desátého, v středu po sv. Třech králích.**)

1206.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o slibování správcův zemských za krále, o počínání pana Bočka proti poručníkům Adama ze Hradce ɔc.

V Krumlově 1510, 28. April. Koncept č. 3548.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj milý! List páně hofmistruov***) i také druhého listu přípis, kterýž vám nazajtřie poslal, z prvnieho sem tomu srozuměl, že nežby sliboval za krále JMt, že radši v soudě sedati nechce, a z druhého psanie sem srozuměl, že se zase napravuje, vobávaje se vo úřad. Pak slibuj pan hofmistr nebo neslibuj za krále JMt, puokudž jiní páni a vladyky, zprávce královstvie tohoto, slibovati budú, jakož já za jiné nemám, než že tak učinie pro krále JMt a obecnie dobré, mú osobú v tom žádný zmatek býti nemá.

Muoj milý pane a přieteli! Prosím, nedomejšlejte se na mne jiného, než což králi JMti a obecnému dobrému já v čem slúžiti mohu, že jsem ten, co je mi jen slušného a možného, že rád učiním. Neb kdybychom se toho štítiti měli a mezi sebú v tom nechtěli rovnosti nésti, co se zprávy tohoto královstvie tkne, tehdy jest netřeba většieho pádu na toto královstvie, než když mezi námi nesvornost bude. O to nenie potud [sic], až do mého s vámi buohdá shledánie.

Toto vám za novinu oznamuji, že pan Boček†) pana Adama Hradeckého s sebú na Polnú vzlal [sic] bez vuole všech nás společně poručníkuov jeho. A když sem do Hradce přijel, tu poslal k nám pan Adam pět urozených dobrých lidí, žádaje, abychom jeho statku jeho zmocnili a den mu k postoupení oznámili. Pakli bychom toho učiniti nechtěli, že by on musil předsevzieti tak, jak jiným sirotkóm zřiezenie zemské ukazuje. Pak rač toho povážiti, k čemu se to chýlí, že pan Boček zúmyslně,

*) z Milíkova. **) Palackého Děj. V. II. str. 166 a 169. Cf. A. Č. VII. str. 18 č. 8. ***) Vilém z Pernštejna.

†) z Kunstatu, kterýž byl zaslíben s *Annou*, sestrou mladého pána Adama z Hradce. Za manželku pojal ji tuším teprv r. 1511. Viz můj Úvod A. Č. VII. str. 202.

nemaje ode mne k sobě žádné příčiny slušně dané, mého posměchu a lehkosti hledá.

Pak jestliže to nikterak přetrženo nebude, že na to mysliti konečně budu s pomocí Boha všemohúcieho a vás přátel mých dobrých, abych sobě lehkosti a posměchu činiti nedal panu Bočkovi ani jinému, kdo by toho příčina byl. A bojím se toho, nebude-li to přetrženo, že hluboce zajdem mezi ním i těmi, ktož by mým posměchem a lehkostí svou poctivost omašťovati chtěli. Kam se oučinek páně Bočkuov v tom vztahuje, jste pán múdrý, umiete to u sebe dobře rozvážiti. I měl-li bych já pod přátelstvím toho na se čekati, tak jakž já se domýšlím, kam se to vztahuje, budu na to mysliti, abych to předšel. Přijde-li pak z toho co zlého v tomto království, mou to příčinou nebude. A s tiem dajž se vám pán Buoh dobře mieti. Ex Krumlov, dominico in die divi Vitalis anno ɔc XV^C^X°.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a na Blatné, najvyššiemu purkrabie Pražskému, panu přieteli mému milému.

1207.

Petr z Rosenberka Levovi Malovci z Libějovic: o jízdě jejich společné do Cáhlova.

V Krumlově 1511, 8. Jan. Koncept č. 3553.

Pane Levo milý! Jakož jsme měli jeti do Cáhlova a tam na nové leto býti: i vězte, že ten sjezd jest odložen byl pro náš odjezd k králi JMti*) až do této neděle najprv přieštie [12. Jan.]. Protož prosím vás, že toho neobmeškáte a jsem ke mně na Krumlov že přijedete tuto sobotu najprv příští [11. Jan.]; neb se jiní také na ten den ke mně sjedú. A s tiem dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati. Ex Krumlov, fer. IV. post Epiphaniam domini anno ɔc XV^C^XI°.

Petr z Rosenberka ɔc.

Panu Levovi Malovci z Libějovic, přieteli milému.

1208.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: o svých záležitostech a o stavu věcí při dvoře královském.

V Budíně 1511, 27. Nov. Orig. č. 3559.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane mně příznivý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Račte věděti, že jakož jest mi poručil pan Jan z Rozmberka, strýc VMti pán na Strakonicích, u krále JMti jednati, což by dalšího zboží měl od Strakonic, aby to dědičně prodati mohl a zase za tolikéž aby přikúpiti mohl k tomu zákonu: i račte věděti, že jsem to zjednal na

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 185.

takový zpuosob, když by takový trh učinil a jiné prodal, aby to vznesl pán na VMt pány správce. A když to VMt poznáte, že se žádné škody a ujmy tomu zákonu nestalo, aby to místo mělo a ve dcky aby kladeno bylo. I na tento čas lép sem zjednati nemohl. Toto mi se zdá, že jest snad potřebí toho, aby pán ráčil k králi JMti psáti, aby se o to psalo panuom zprávcím, když by pán na ně takovú věc vznesl, aby oni na místě krále JMti tu věc do desk rozkázali vložiti. Co se pak dotajče toho, kdož drží od toho zákona které zboží, aby napomenuty byly ty osoby, aby spravedlivosti své okázaly: tomu JMt také povolení dává, též v Moravě, když se pánu líbiti bude. Než což se v Čechách dotajče, mněť se zdá, že to nic platno nebude, neb se tomu každý právem vobrání; bez povolení královského však muož pán listem každého od ouřadu obeslati. Což se pak Žajavcových [sic] lidí dotajče a nějakého rybníka dělání, kdež týž Žajavec k tomu povolení dává; i žádost byla páně, aby ta věc byla poručena panu purkrabí najvyššiemu*) aneb komuž by pan purkrabie poručil, aby vohledáno bylo, když by se těm lidem za dosti stalo a oddalo, aby na tom přestali. I zdálo se JMti, že jest lépe, aby ta věc byla panu purkrabí s někajm druhým poručena; pak pánu příjemného, a blízko aby přiseděl, já jsem jiného nevěděl, než-li pana písaře najvyššieho**); i teď o to vod krále JMti list k těm pánuom posílám. V čem bych já mohl VMti slúžiti, všem panuom z Rozmberka, vedle vší možnosti vždycky jsem hotov.

Milý pane! Noviny bych vám měl jaké psáti, nic nového není. A pánu Buohu děkuje, pán náš zdráv jest. Jakaj dostatek a řád na JMti dvoře jest, by možné bylo, aby o něm žádný nevěděl, lépe by bylo. Ale poněvadž ti, kdož na něm jsou, po svých nedostatcích vědí, nemožné jest, aby ta psota tajna byla. Než by se pod ní pánu našemu stajskalo, já nerozumím, neb jest jednostajně vesel, když mu mají co jísti dáti, jako kdy nic; protož toho při tom tak nechám.

Toto račte věděti: ti lidé od svého předsevzetí že jsou nepřestali a jednají jako můží, ustavičným psaním a poselstvím. A což sami nemohú zjednati, to ten z Vídně dorazí,***) a což ten napíše, to se tvrdí, jako písmem prorockým. Psal jsem panu purkrabí dosti vo to, na čem by vaše věci státi mohly; ale bojím se, že se vám zdá za nepotřebné a snad za bláznové. To, co jsem prve psal, to při tom nechávám: VMt jste páni moudří, víte, co máte činiti.

Též toto račte věděti: Z Čech proto od některých majch dobrých přátel dochází mě, kterak by při příjezdu páně kancléřově†) do Uher mé zlé a zkáza má jednána měla bajti, a posměch Rendluov majm posměchem aby zastrčen byl, a na to že Rendl jede sem. Ač tu víru ku pánu Buohu všemohúciemu mám, že mě bohdá

*) Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála. **) Zdeňka Malovce z Chýnova.
***) Patrně některý z rad císaře Maximiliána, kterýž stál při městech.
†) Ladslav ze Šternberka na Bechyni.

z toho vysvobodí, a pán muoj že mi křivdy neučiní, ale proto nebudu-li míti pomoci skutečné, poněkud se pána svého povahy lekám; neb JMti jest ten obyčej, kterúž stranu silnější vidí, že s tou drží.*) Pak v tomto já VMti za radu prosím, neb bych nerad toho dočkal, aby mi se též stalo jako Rendlovi; radše bych z sebe to udělal, než by mi to jiný rozkázal. Však mám-li se na VMt bezpečiti, tím jisti račte bajti, žeť nejsem tak strašlivaj před niem a jeho osobú; byť měl jeden mé zlé jednati, nic bych se toho nelekal; zdá mi se, že bych s ním srovnal, i se dvěma s boží pomocí, že by pán muoj mně také místo dal, a ještě dává: ale mnoho psuov zaječí smrť. A by mi šlo vo statek, malou bych na to péči chtěl míti, neb sobě více vážím posměch nežli statek. Sem tím jist, že ke mně jiné příčiny nemají než tu, že sem od vás utéci nechtěl; neb jest to ke mně i mluveno od toho člověka, abych jezdil po lidech, jak chci, že tomu rozoměti mohu, že by mi se on mohl trefiti tak dobře jako kdo jiný, aneb lépe. Ani to mě od VMti odvésti nemohlo! Pak nemám-li v tom skutečné pomoci od VMti míti a vopuštěn bajti, kdož to uslyší, snad také na to pomyslí, co jest se mně stalo, že se bude vystřéhati, aby se jinému též nestalo.

Prosím, že z tohoto psaní za zlé míti neráčíte, neb znám to, že jest mi se potřebí opatrovati; neb bych radše všecko ztratil, což mám, než bych se posměchu dopustil. Protož rady a odpovědi od VMti brzké prosím; neb VMt znáte, že sem VMti vždycky rád sloužil a slúžiti míním, pokudž najvajše má možnost stačiti muože.

Toto račte věděti, že včera Procek**) opět do Vídně jede a odtad do Čech. Co to opět slejí, toho já nevím, a bych pak věděl, muožte VMt znáti, pro rozličné příčiny psáti mi se toho nehodí; než tím račte jisti bajti, žeť nejsú vočimové sobě, a což před se vezmou, že péče a práce nelitují.

Toto také račte věděti, co se Balba***) dotajče, že jest se zde před králem JMti očišťoval a listy okazoval z Paříže i odjinud, kterak se jest zachoval poctivě, i některé živé svědky, ale při tom jsem já vajvodu nebyl, než Procek [před JMtí vystavoval],†) kteříž s ním v Paříži byli, jak jest se zachoval. Pak Procek ten jest jemu na to majestát od krále JMti vydal, kterak jest se vyvedl poctivě, a tak jej voslavil, že ztěžka††) byl tak dobrý, když se narodil. Než pan Procek, tenť kanceláři řídí, a nic nesmí doktor Václav†††) bez něho učiniti, ani poselacího listu dáti; a kterajž pak poselací list napíši, ježto by VMti se přátel dotajkalo, ani toho vydati nechce, leč jej prve panu kancléřovi pošle. Pak jestliže vám to bude dlouho trpělivé, já to také strpěti mohu. Než divněť jedná i s Uhry i s jinými lidmi a se všemi je [sic] přízní.

*) Palackého Děj. V. 2. str. 6 pozn. 3. **) Malý z Cetné.

***) Míní se tu nepochybně Jeronym *Balbi* (Balbus), probošt Prešpurský, který stejně proslul klassickou učeností jako nezřízeným životem.

†) Přetrženo. ††) V orig.: stiezkam. †††) z Velhartic.

Balbus ten jest mne prosil k VMti za přímluvu, že VMt neráčíte nepřítelem bajti jeho poctivosti, že tu víru zvláštní k VMti má, a že VMt dobře víte, pokadž ste ho kdy ráčili v čem potřebovati, že jest VMti vždycky rád sloužil. A ještě VMti mimo jiné naději má. Pak já VMti sám za to prosím, že tak učiniti ráčíte; neb VMt víte, že z Prockova psaní, kteréž jest činil o něm, o Balbovi, panu purkrabí najvyššiemu JMti, to vzkázání králi JMti ste učinili [sic]; pak když je on vo něm nešlechetnost jeho vypisoval a nyní zase ctnosti píše, mám za to, že VMti na tom nic nezáleží. Pak ráčíte-li VMt na tuto prosbu Balbovu jakou odpověď dáti, to stuoj při VMti.

Než za toto prosím, že toto psaní při sobě zachovati ráčíte, což se mé osoby dotajče zvlášť.

Také jest mne zpráva došla, jakž pan Pernštejnský*) na sebe zprávu přijal, že ste to zavřeli, aby mi nic nedávali. Pak jestliže by tak bylo, to již jest přielišná věc za mú službu! Má-li mi to se státi, což ste všickni zavřiti ráčili, k čemuž jest i sám pan Pernštajnský povolení dával, bez mé přítomnosti, byšte to VMt zjinačiti měli, VMti prosím, že mi to také oznámiti ráčíte.

Neb ač se jistě bohdá v žádné vině nečiji, však proto, sa v cizí zemi, nejsa než sám jediný, a jich houfy, nemaje se ani s kajm poraditi, a netoliko já, ale ani pán muoj, muožte VMt rozoměti, že mi velmi lehko bajti nemuož. Protož VMti vždy prosím, že na mě svého posla vážiti ráčíte, abych aspoň věděl, mám-li jakú aspoň VMtí naději míti a pomoc. Neb což sem panu purkrabí listuov psal, neviem, kudy jest to, na nic odpovědi nemám. Datum Budae feria V. post Katherinae virg. anno ↄc XI. Radslav z Šebieřova, krále JMti sekretář.

Urozenému pánu, panu P[etrovi] z Rozmberka a na Krumlově, pánu etc.

1209.

Simon Villaticus Petrovi z Rosenberka: že pro válku mezi papežem a Bononskými přinucen jest opustiti Bononii s panem Jindřichem z R. [synem páně Vokovým].

V Bononii 1511, 17. Dec. Orig. č. 3560.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMti poddanú napřed vzkazuji. VMt račte věděti, že ten úterý po sv. Lucii [16. Dec.] posel papežský do Bononie přijel jest, a podle jich obyčeje zatrúbiv na rynku v trúbu, vypověděl jest obyčejem jejich ty slova odpoviedacé. VMt též račte věděti, že Bononští sami na dvě naše míle všecko seno, slámu, jiné věci všecky spižnie popálili sú, aby papežští nic nemohli najíti, když přijedú. Ten úterý, milostivý pane, viděl sem XX truhlic hotových a nakladených, jedno na mezky vložiti, německých žákuov, jenž nazajtřie ráno hned do Florencí jeli sú. I milostivý pane, v tom když bych

*) Vilém. — Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 186 pozn. 165.

žádal rady Vincencovy, pověděl jest, abych učinil co jiní; poněvadž jiní hledají lepšieho bezpečenstvie, že za to má, že VMt v tom mně i jemu za zlé mieti nebudete. Ale Vincenc radil jest, abychom do Mutiny neb do Ferrarii odjeli; ale jiní pravie, že by najlépe bylo do Florencii; i kdežkoli bude, nemeškajíce odjedem. I věřím, že VMt ráčíte to milostivě vážiti. Neb kdybyšte VMt mohli mé myšlenie a mú pečlivost očima viděti, nepochybuji, že byšte VMt musili litost mieti. Nevčas, ne v čas VMt pana Jindřicha vyslala jest: ale však VMt račte věděti, že nikudy mú pilností nemá nic scházeti při těch všech věcech. VMt neračte se diviti, že v každém listu jináč a jináč píši, neb jsem nemohl věděti den odjezdu; jináč a jináč se plete a čím dál vždy hůř. VMt račte hleděti datum. Datum Bononiae, XVII. Decembris anno ɔc M. D. XI. Šimon Villaticus.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka, pánu mému najmilostivějšiemu.

1210.

Podkomoří Burian Trčka Petrovi z Rosenberka: o smlouvě Pražan s Bartolomějem Minsterberským.

Na Lipnici 1513, 12. Jul. (f. III. a. Margarethae).

Tištěno ve Sborníku Historickém 1889 III. 179.

1211.

Petr z Rosenberka hajtmanu Soběslavskému nařizuje pilně hotovost lidí, jemu podřízených.

V Krumlově 1513, 23. Jul. Cedule č. 3576.

Pane Heřmane*) milý! Některý den, kterýžť se zdá, obešli lidi a ohledaj všecky, jakú hotovost mají; tiem spěš, a mně daj všecky vypsané, jak který hospodář s jakú zbrojí, s jakú braní jest pohotově. A také vozové ať jsú všichni na hotově, a šperlochy kaž ať hned na ně kúpí červené a udělati dají, a při každém voze ať jsú sekyry, motyky, lopaty a řetěz, tak jakž k vojenským vozóm přísluší. A také v městě ať se okáží všickni, každý hospodář domu svého. Soběslavští ať mají praporec jeden dobrý; jestliže nemají, ať zjednají; a Černovičtí a Deštenští ať také mají jeden prapor dobrý; jestliže nemají, ať zjednají; a Veselští také jeden praporec ať mají. A to skutečně vopatř, ať se tak stane, jakž píši; a kdybych kolivěk jim oznámil, aby se tak dali najíti. Ex Krumlov, sabbato post s. Mariae Magdalenae anno ɔc XV^c^XIII°. Petr z Roznberka ɔc.

A to všecko, vezma k sobě písaře, zřeď a všecko napsati kaž, jak se který hospodář okáže a jak je v hotovosti v jaké najdeš. A to mi potom naschvál pošli.

Hajtmanu Soběslavskému.

---

*) z Říčan.

1212.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o různicích stavovských v Čechách, o své nastávající jízdě ku královskému dvoru ꝛc.

V Meziřičí [1513], 1. Aug. Orig. č. 3578.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Přál bych VMti, abyšte zdrávi byli a dobře se měli.

Račte věděti, když sem domu přijel, nalezl sem listy od pana Ladslava Třebovského,*) kteréhož listu VMti přiepis posielám, kterémuž ráčíte vyrozuměti. Na tom byl se mnú zuostal konečně, že beze mne nechce jeti do Uher: pak tuto se jináč našlo, kdyžť je Procek poň přijel. Jižť se nachází, coť sem VMti pravil; tím račte jisti býti, žeť něco nového slívati budú. A já se tohoto bojím, že krále budú k tomu vésti, aby VMtí panského i rytířského stavu nesrovnával s městy, než spíše mi se zdá, že budú jednati, aby nás ještě lépe dovadili; a budú ukazovati králi tu cestu, aby městy JMt svú věc provozoval. Jakž myslím na jejich zkurvysynstva, tak VMti na ten čas píši. Zdá mi se, že by škodné nebylo, abyšte ráčili s panem purkrabí, s panem kancléřem králi psáti a JMti napřed oznámiti, k čemu ste ráčili již některá města přivésti; a při tom abyšte JMti ráčili psáti, aby neráčil žádným zprávám jiným věřiti, „ačby jaký jiní VMti dávali". Kdež vím, že VMt víte v tom lépe psáti a dostatečněji, než já VMti nerozumně o tom oznamuji.

Račte VMt věděti, že jsem já na tom, že já hned buohdá tuto středu příští [3. Aug.] dolů pojedu a pospíším, abych pana Ladslava tam zastihl. A již budu míti větší příčinu k mluvení s ním než prvé, poněvadž mne jest nedočkal a napřed se utekl. Jinéhoť není, než že se mne obával, že by rád beze mne s Rendlem a s Prockem své jednání u krále JMti jměl. Než tím račte jisti býti, žeť mu hluboce vsáhnu v jeho jednání; a zdá se mi buohdá, že něčemu vždy vyrozumím. Také s králem JMtí dostatečně mluviti budu, pokudž budu znáti toho potřebu, a vyložím JMti dostatečně jejich jednání; a čemuž vyrozumím, neobmeškám dáti věděti VMti. Než račte tím jisti býti, žeť něco velkého slívají. Prosím, račte za mnú spěšně někoho dolů poslati. A račte mi oznámiti, mohu-li věřiti doktor Václavovi;**) neb bych skrze něj mohl mnoho zvěděti; pakli bych nejměl jemu věřiti, abych jemu pokoj dal. Však vseda služebník Vídni [sic] na kočí vuoz, bude moci u mne v Budíně býti za den a za noc. A bude-li při tom co potřebného, oznámili byšte mi to také VMt. A s tím dajž pán Buoh, abych se s VMtí shledal. Panu Oldřichovi, mému milému pánu, služba jmá. Dán na Mezeříčí, v pondělí vincula Petri.

Jan z Lomnice a na Mezeříčí m. propr.

*) z Bozkovic. O poměru jeho k panu Janovi z Lomnice cf. Palackého Děj. V. 2, str. 186.
**) z Velhartic.

Poněvadž jest pan Ladslav v Kladšče byl, ten jest se tu jistě sjížděl s knězem Bartolomějem. Tímť račte jisti býti, v kterýmž jsú spolu přátelství, tenť bude skrz pana Ladslava své věci u krále jednati. A tak, jakž krále ráčíte znáti, uvedeť jej pan Ladslav več bude chtíti, a zvláště s pomocí Rendlovú a Prockovú. Muoj milý pane bratře! bude-li chtíti král co jednati v tom skrz pana Ladslava s VMtí v království Českým, račte jednati, ať zná pan Ladslav, že jeho jednání o takové lidi místa nemá. Víte VMt lépe to jednati, než VMti o tom píši, abyšte VMt mohli taková jednání tudy staviti. *)

Mému milému pánu a bratru, p. Petrovi z Rozmberka ɔc JMti.

1213.

Nejvyšší kancléř Ladislav z Šternberka Petrovi z Rosenberka: o novinách ze Slezska, o knížeti Bartoloměji, o poselství Prockovu od krále, o Mělnických ɔc.

V Bechyni [1513] 11. Aug. Orig. č. 3585.

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Račte věděti, že sem včera teprv přijel z Prahy, a bych měl vám jaké noviny psáti, neviem nic takového, než to což sem vám prvé oznámil. Leč vo tomto nevíte, že Kafunk Sigmund, tak naň praví, ten jest předměstí u Svídnice spálil, ale slyším že nemnoho, než několiko dvorů; a k tomu slyším, že dvě anebo tři vsi spálili a vybrali, a s tím se vším hnali se na Skálu,**) Pak tu račte pohleděti na ten řád, co se děje.

Kněz Bartoloměj ten chce králi veliký řád v této zemi činiti, a k tomu se velmi hlásí. Pak do mne to nechce, aby měl zde řád dělati, poněvadž tam neřádně živ jest.

Pražané ti sú ho sobě vždy za hajtmana vzali. Co sobě jím vyvedú, to potom zvíme. Bylo by vám o tom mnoho psáti: ale něco se nehodí, a něco, ač by se hodilo, ale poněvadž se bohdá brzo spolu shledáme, všecko vám oznámím.

Při tom vám toto oznamuji, že král JMt ráčil jest sem poslati s nějakým poselstvím pana sekretáře k městuom, ježto pan purkrabie ani já sme nemohli věděti, s čím jest přijel; neb jest toho tak dobře přede mnú tajil jako před jiným. A když se jest ta věc rozešla a jim se netrefilo, což sú před sebú měli, teprv mi to pan sekretář voznámil, co jest. A když sem to zvěděl, tu sem vdy k tomu přived pana sekretáře, že se jest on s Pražany na konec svadil. Kdež se mně zdá, že to jednání, kteréž sú před sebú měli, o kterémž vám psáti nemohu, ještě nám ke všemu dobrému přijde bohdá.***) Pak co kněz Bartoloměj rozpisuje o nás zprávcích do krajuov, teď vám přípis toho posílám; tu pak ráčíte srozuměti, co kněz Bartoloměj o nás dobrého

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 214 pozn. 185 a str. 238.
) Cf. A. Č. VII. č. 12 (str. 16.). *) Palackého Děj. V. 2. str. 232 pozn. 202.

myslí. A co sme my Pražanuom na jeho psaní zase odpověď dali, také vám to posílám.

Než toto vám oznamuji, že Mělničtí*) jali pánuom Waldštajnuom hajtmana jich na Mělníce, dobrého, urozeného člověka Hrazického,**) a toho sú vsadili na rathúz, a všeckny fortny, kteréž zámku doluov dú, u těch jim příkopy zdělali, že žádný ani nahoru ani doluov nemuož. A Beřkovskému tomu vpadli do jeho dvoru a vzali mu mocí čeledína; co se jest voň volal, že od něho dosti spravedlivé učiniti chce, nemohlo mu to nic prospěti. Tu sú přijeli ku panu purkrabí páni z Waldštajna, Beřkovec s panem písařem, strýcem svým, i s mnohými dobrými lidmi. Volali na pana purkrabí a žádali vedle práva, aby je ráčil vopatřiti a sebú hnúti, že jest již čas, a že toho nikterakž již déle trpěti a snésti nemohú. Tu pan purkrabie psal jest Mělnickým, oznamuje jim, jaká žaloba na ně de, a při tom jim rozkazuje, aby takovú věc zase napravili. Tu mu dali zase odpověď, napřed se k tomu ke všemu znali, že sú to činili, než naposled napsali, že ho najsú povinnovati poslúchati, a tak více několiko kusů mu napsali dobře posměšných. Pak tu jest purkrabie na tom byl, aby obsílal již vedle práva; a zasě mu to bylo velmi na mysli, že by byl nerad zemí hýbal do toho sněmu. Co jest s stranami mluvil, nemohl jest nic zjednati, než mluvil, „že sem je k tomu přivedl, že toho sčekání míti mají až do sněmu". A potom snad čtvrtý den toho hajtmana pánuom Waldštajnóm propustili. Co pak z toho déle bude, to již na tomto sněmě zvíme; neb mně i jiným jest se zdálo, že sú velikú věc učinili.

Což se pak mého soudu dotýče u Hory, račte věděti, že sem já se ještě nesoudil: neb sem čekal, až by poručníci s Jandovú sestrú konec vzali, a ten se již stal, že Jandové sestra jest obdržela.***) S tím dajž pán Buoh nám se spolu ve zdraví shledati, jest-li vuole jeho svaté božské milosti. Datum Bechinae fer. V. post festum s. Laurentii ɔc. Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kancléř království Českého.

A slyším, že se pan Oldřich, děkujíc pánu Bohu, již lépe má, toho já mu s pravú věrú rád přeji.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožnberka a na Krumlově, pánu, příteli mému milému.

1214.

Petr z Žerotína Petrovi z Rosenberka: žádá o splacení dluhu královského.

V Šumburce 1513, 23. Aug. Orig. č. 3587.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Zdraví

*) Odtud částečně v Palackého Děj. V. 2. str. 224. Cf. A. Č. VII. č. 12 (str. 16.).

) ze Vchynic. *) *Dačického* Paměti I. 121 a 338.

i všeho dobrého, toho bych VMti věrně přál. Jakož jste mi VMt za krále JMt za XII$^{1}/_{2}{}^{C}$ kop gr. českých s jinými pány rukojmie, když jsem JKMti k těm penězóm výpověď učinil, aby mi JKMt tu summu podle listu hlavnieho, jakž v něm vejpověď svědčí polouletnie do tří let, kdež tomu o sv. Jiří přištím tři léta budou, aby mi JKMt tu summu položiti a dáti ráčil: I oznamuji také VMti, abyšte sě VMt k tomu jmieti ráčili, aby mi ta summa na den sv. Jiří najprv příštího i s ouroky na tu summu přišlými dána a zaplacena byla. Neb pro svú příhodu a znamenitú škodu, kteráž, za to jmám, VMti tajna nenie, těch peněz při JKMti pro svú potřebu déle nechati nemohu. I protož znajiec VMt mú takovú potřebu, věřím, že se o to VMt přičiniti ráčíte, aby mi ta summa na den sv. Jiří nynie příštího dána a položena bez dalších prótahuov byla. Datum Schonnberk, fer. III. in vigilia Bartholomaei apostoli annorum ɔc XIII°. Petr z Žerotína a z Fulneka.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozenberka a na Krumlově ɔc, pánu a přieteli mému milému d.

1215.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o jednání Rendle s knížetem Bartolomějem a věcech uherských.

Na Mezeříčí [1513], 23. Sept. Orig. č. 3630.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Přál bych VMti, abyšte zdrávi byli a ve všem se dobře jměli. VMti prosím, račte mi oznámiti, co dobrého kněz Bartoloměj s Rendlem jednají v Praze, neb sem nětco z daleka porozuměl, že by nějaký velký šibalstvo jednati jměli i škodné; prosím, čemuž VMt rozumíte, račte mi to oznámiti. A bude-li co z toho sněmu, kterýž jste VMt měli držeti, či nebude, prosím, račte mi oznámiti, k čemu se chýlí, k dobrému-li čili ke zlému. A v čem já kolivěk mohu VMtem v tom slúžiti, hotov se dám VMtem najíti.

Přijel posel muoj od krále z Budína. Oznámili mi noviny, kterak biskup Vesperinský [sic]*), kterýž jest Kinštartem, jel do Charvát, uvazuje se v to charvátské bánství. I přitáhlo tam do Charvát přes Unu vodu na tři tisíce Turků; i sebrav se biskup i táhl na ně sám, a bitvu s nimi svedl i porazil je na hlavu; a tak jistě praví, že jest žádný neušel, neb sú přes vodu Unu nemohli, neb se jest náramně velmi zvodnila, a tak jistě praví, že jest se biskup sám bil jako muž, neb jest Voldřich Bradatý s ním také v té bitvě byl. A po Voldřichovi poslal králi XXXVI Turků, kterýž král dal všecky hned stínati. A s tím dajž se VMti pán Buoh ve zdraví dobře; panu Oldřichovi,**) mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Mezeříčí v pátek před sv. Václavem ɔc. Jan z Lomnice a na Mezeříčí, manu propria.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozmberka ɔc JMti.

---

*) Petr Beriszló, bán Charvátský. — Událost, která se zde vypravuje, zběhla se 18. Aug. 1513. Dle toho určeno datum. **) Zemřel *1513*, 14. Nov.

1216.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby mu půjčil 2000 kop českých.

V Budíně 1513, 20. Dec. Orig. č. 3594 a.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Nepochybujem, že těchto časuov, když si byl při nás s některými jinými pány a rytířstvem, že si tomu vyrozoměl, že v tomto královstvie našem Uherském sněm také míti a držeti ráčíme, ale ze znamenitých a pilných potřeb, majíce vždycky na péči ciesaře Tureckého, nepřítele úhlavnieho vší svaté viery křesťanské, všecky dvořany a služebníky naše na zámky pomezní vypraviti sme musili, takže tíměř žádného při nás nenie, jakož pak sám jsi to očitě mohl poznati, když jsi při nás byl. A protož takový znamenitý sněm bychom držeti měli, jako žádného při sobě nemajíc, nepochybujem, že to znáš, že by ta věc netoliko posměšná, ale i poněkud nebezpečna byla nám.

I věz, že jest tento úmysl náš, štyry sta koní přijíti; a tebe se vší pilností žádáme, že spolu s urozeným Zdeňkem Lvem z Rožmitála a z Blatné, najvyšším purkrabím pražským, věrným našim milým, k tomu svú pilnosť přičiníš, aby ti lidé nám, což najdříve bude moci býti, zjednáni byli, jakož šíře všemu tomu z psaní, kteréž témuž Zdeňkovi jsme učinili, vyrozoměti budeš moci z přípisu tohoto, kterýžť posíláme. A protož takovú věc chtějíce rádi, aby což by najtajněji mohla zpuosobena býti, o žádné peníze v tomto královstvie nemohli jsme jednati, aby v ruce naše vešly bez křiku, než již k tobě svú naději sme spustili, že nás těmi penězi založíš, to jest dvěma tisíci kopami groši českými, až do sv. Jiří najprv příštieho, nemohlo-li by dále býti. Jakož ta naděje jest s pomocí boží, že toho potřebovati nebudem. Však na takový zpuosob, aby nám těch peněz puojčil, že to tobě má týž Zdeněk dostatečně ujistiti listem s rukojměmi na místě našem, ať by tvé zase dáno bylo bez umenšenie. Již celú dověrnost k tobě máme, znaje takovú naši pilnú potřebu, že se k nám v tom povolně míti budeš. Neb neznáme, by kdy taková potřeba naše byla a dědicuov našich, jako jest těchto časuov přišlo, k dobrému a užitečnému, k vyzdvižení našemu a netoliko osob našich, ale i královstvie našich. A protož nepochybujem o tobě, že to k srdci svému přijmeš.

A my, pokadž takovú tvú službu a povolnosť poznáme, chcem to rádi skutečně vší milostí i strýcuom tvým nahrazovati, jakožto věrným našim milým poddaným. Odpovědi od tebe spěšné žádáme. Datum Budae, fer. tertia in vig. Thomae ap. anno dni milessimo quingentesimo tredecimo, regnorum autem nostrorum Hungariae vigesimo quarto, Boemiae vero quadragesimo tercio.*) Vladislaus rex, manu propria.

Urozenému Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

*) Palackého Děj. V. 2. str. 252. Obšírný list v téže věci Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála v arch. Třeb. č. 3594 b.

1217.

Hejtman Moravský Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: důvěrné psaní o stavu věcí v Čechách i v Uhřích dosti nebezpečném.

V Meziříčí 1514, 21. Febr. Orig. č. 3600 a.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Přál bych VMti zdraví, štěstí i všeho dobrého toho, čehož byšte sobě VMt sami přáli. — Muoj milý pane a bratře! Přijev domů z toho Pražského sněmu, mnoho sem přemajšlel, v tom znaje jaký sem zpuosob viděl i vyrozuměl na tom sněmu Pražském. I umyslil sem z té upřímné víry, kteráž jest k VMti, abych VMti napsal, co mi se zdálo k dobrému, i také abyšte ráčili tím lépe a šíře na to mysliti. Ač jste VMt veliký a mocný pán v tom království, a znám že VMti žádného rovného není s takovým dostatkem, ale jest potřebí VMti více mysliti než mnoho jinajm, abyšte VMt netoliko sami na se myslili, ale na přátely VMti, kteréž máte; abyšte jim ráčili z toho osidla [pomoci], kterýž ráčíte znáti, jak najupřímně i úkladně jednají, aby mohli některého z přátel VMti podvésti a všecko zlý naň neb na ně pod chytrostí a úkladem uvésti ꝛc.

Muoj milý pane bratře! Prvotně, což se pana purkrabie najvyššieho dotýče, že by naň rádi summú všecko zlé uvésti, a upřímo mi se zdá v pravdě, že tento sněm Pražský více se jest stavoval naň, aby zkažen býti mohl, než na všecky jiný; a podnes znám, že vo to lidé pilnost velikú mají, aby jej mohli zkaziti, a všecky viny naň skládají, kde se cokolivěk zmátlo, a upřímo znám, že zoumysla jeho zkázy hledají; kdež pán Buoh zná, že já toho na pana purkrabí neznám, aby jím co zoumysla zlého přicházelo, než něcoť lidé musí na tom jmíti, poněvadž o jeho tak zkázu stojí. Muoj milý pane bratře, sám prosím, neračte ho opouštěti i s jinajmi pány a přátely; já podle VMti též učiním, což jest na mně. Neb znám, že jest ctnaj a šlechetnaj člověk, a proto mu toho nedadí užiti. A toho račte jistě věřiti a pro pána, a račte na to pilně mysliti: dokudž ten lotr Rendl konce jmíti nebude, dotad neračte na to mysliti, abyšte VMt jakého pokoje užili ꝛc.*)

Toto VMti z veliké víry, kterouž znáte, kterouž k VMti mám, oznamuji; kdež prosím pro pána Buoha, račte mne v tom zachovati. Neb kudyž by to najmíň ven puklo, upřímo by srozuměli, že jest to skrze mne vyneseno, a mosilo by mi to znamenitě uškoditi; již mne račte v tom opatřiti ꝛc.

Toto račte VMt věděti, což se pana Vojtěcha**) dotýče a hochmistrství, že jest náramně těžko to u srdce starému ꝛc, co sou se ti páni mladí před VMtí o ty ouřady domlouvali. A takto řekl: Rozumím, že jsou to navedený věci; a při tom řekl: uměliť voni jedno, umímť já druhé, tudíž konec já učiním těm úřaduom. A takto já rozumím tomu, že toho tento krunt jest, když k králi dojede, že ten ouřad králi

*) List tento dostal se panu Lvovi do rukou. Cf. A. Č. VII. str. 36 č. 28.

**) z Pernštejna. Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 253.

vzdá. A dále s pomocí páně kanclířovou již sou obmyslilí nějakú cestu, kudy dále k tomu ouřadu sáhnúti budú jmíti. Neb ráčíte znáti, žeť krále přivedou k čemu budou chtíti. Již račtež VMt na to mysliti, kudy byšte mohli s jinými pány a přátely toho obrániti; neb jest potřebí, abyšte to ráčili v čas předjíti, neb to ráčíte znáti, žeť jest toto přelívaná chytrost. Jistět jest toho VMtem potřebí, abyšte toho ráčili pilně brániti: neb na toto račte pomysliti, uvedou-li ho v ten ouřad, člověk jest mladý a k zlému velmi nachýlený; račte toho povážiti, jak by ten ouřad opatřen byl, na kterémž ouřadu v tom království, muožete VMt rozuměti, mnoho záleží. Již račte na to lépe mysliti, nežli já VMti o tom píši.

Teď VMti posílám přípis listu, co král píše panu Vilímovi Kostkovi.*) Muoj milý pane bratře! Údálo by mi se za velmi dobré, abyšte ráčili VMt se panem purkrabí, a dále s kým by se VMti zdálo, králi psaní učiniti a JMti psáti, jak JMt působí a jedná proti tomu, na čem jest s VMtí v Budíně zuostal, že ste se VMt do JMti toho nenadáli, aby měl JMt takové listy vydávati i také instrukcí změniti mimo to, na čem jest s VMtmi zuostati ráčil; a k tomu jakého jest přípisu VMtem nechal svou rukou podepsaného i svajm sekretem vlastním zapečetiti ráčil; a že jest změniti ráčil k lehkosti VMtem a Rendlovi na jeho radu. Pak že již JMt vidí a zná, co jest Rendl podle svých vysokých troštuov a řečí, kteréž jest JKMti pravil, že již to JMt vidí a zná, co jest JMti dobrého zjednal. Jáť píši, vím, nerozumně: ale račte VMt svým rozumem, ať se líbí VMti, lépe opatřiti než já píši ɔc.

Také račte VMt věděti, že včera v samý večer přijel ke mně pan Václav Veverský, a pověděl mi jest, že mu jest oznámeno od dosti znamenitých lidí, že jest pan nádršpan království Uherského umřel.**) Jestliže jest tak, velmi sem ty noviny nerad uslyšel, a jistě králi pánu našemu velmi nevčas umřel; neb se bojím, aby skrze smrt jeho něco králi pánu našemu těžkého i nebezpečného nepřišlo. Neb mi jest též pan Václav Veverský pověděl, že pan Jan Trenčínský***) přijímá pěší znamenitě a peníze jim dává; a že jinému nerozumím, než že bude chtíti mocí býti nádršpanem. A milý pane bratře, to jsou věci veliké a příliš nebezpečné králi pánu našemu i JMti dětem; to zvíte, že z toho dvorné věci budou. Nebo VMt víte, jak jest se pan Trenčínský o jaké věci pokoušel v své mladosti proti králi pánu svému; pak již nad to budeť se smíti o něco většieho pokusiti. Neb račtež věděti, žeť i v království Českém podstatu jmá; a tím račte jisti býti, žeť mu budú oběma rukama pomáhati při králi, ařby nádršpanem byl. Kdež já toho k tomu pravím, že by mně se zdálo za dobré i užitečné, abyšte ráčili se panem purkrabí psáti panu biskupovi Pětikostelskému†) a jemu abyšte ráčili předložiti tu nebezpečnost, jaká jest v tom krále JMti nebezpečnost i JMti dětí, aby toho pan biskup ráčil brániti i s jinými pány a přátely svými, aby mu král JMt neráčil toho úřadu dávati.

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 254. **) Petr Perényi. ***) Zápolský. †) Jiří Száthmary.

Pak muoj milý pane bratře! tato jest v tom největší nebezpečnost u mne a najtěžší: Znáti ráčíte, že máme krále pána našeho starého a sešlého pána, kterýž jako na vlasu visí. Vajda pan Jan Trenčínský v ty ouřady, dočkaje smrti pána našeho, dáť šišek králi Ludvíkovi a dceru pána našeho vezme sobě. A má k tomu korunu v své moci. Najprv v Uhřích, buď komu libo nebo žel, vstaví ji na se: a potom jako ten, kterýž bude jmíti dědičku, bude po ní sahati k království Českému. A najdeť přátely, kteříž jemu budou k tomu pomáhati; předkem kněz Bartoloměj, a potáhne za sebou Pražany a jiná města a potom všecky lotry, a k tomu ty, kteříž sou zašli tak dobře z panského stavu jako i jiní. A znáti ráčíte, jedni aťby mohli zase zbůru, pro statek, pro peníze odvážíť se všeho a budouť k tomu pomáhati; a k tomu co více, tito dva hlavatí, kteréž ráčíte znáti, tať k tomu jistě obadva budú pomáhati a za sebou přátely také povedou. Mně se zdá pane bratře, pokad muoj rozum toho ukazuje, že jest nám lépe mříti, než takové věci dočekati. Račte VMt pilně psáti panu biskupovi o to, ač se zdá VMti i ode mne, jáť svuoj sekret k tomu přidávím, nebť já to za příliš velikú věc kladu a nám všem nebezpečnú. Již račte na to najlépe mysliti i jednati nemeškajíc, než já VMti o tom píši. Neb mně se zdá, že sem v několika letech větší a těžší věci neslyšel jako tuto, kteráž by mohla více zlého přivésti. Víte-li také co nového, prosím VMti, račte mi to oznámiti. A s tím dajž se VMti pán Buoh dobře jmíti. Datum Meziřieč, fer. III. ante cathedra Petri anno 1514. Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabstvie Moravského.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka, pánu a bratru mému milému.

1218.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: že mu 2000 kop č. půjčiti nemůže.

Na Krumlově 1514, 25. Febr. Přepis č. 3601.

Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VKMti napřed vzkazuji, při tom VKMti přeje zdraví a šťastného panovánie i s dědici VMti. Milostivý králi! pan Jindřich Švihovský, hofmistr dvoru VMti, oznámil mi na věřicí list žádost VMti, abych VMti ku potřebě dvú tisíc kop groší puojčil, a že mi najvyšší pan purkrabie pražský na miestě VMti dostatečně ujistiti má. I milostivý králi! VMti žádost bych já náchylen byl naplniti, ale v pravdě na tento čas že toho učiniti nemohu, neb sem tento rok kúpil za několik dráhně tisíc, a také na rybníky na dielo i na odměny rybníkuov a na stavenie a opravovánie zámkuov pro nezpuosob, kterýž jesti v tomto královstvie, několiko drahně tisíc vydal. Protož VMKské prosím, že mi v tom neráčíte za zlé mieti a v jiné, než jakž v sobě samo jest, obraceti. Ex Krumlov sabbato post b. Mathiae ap. anno ɔc XV^{C}XIIII.*)

*) Cf. A. Č. VII. str. 29 č. 21.

1219.

Petr z Rosenberka Krištoforovi ze Švamberka: že Vojtěch z Pernšteina již jest nejvyšším hofmistrem a že u císaře on i Zdeněk Lev dobře pořídili.

Na Krumlově 1514, 10. April. Orig. č. 3606.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se ve zdravie dobře měli, toho bych vám věrně přál. Teď vám posélám přípis listu, co mi Šelndorf píše, i také což jsem já jemu za odpověď dal, jímž se zpravíte.

Muoj milý pane bratře! Noviny se nyní takové, co bych vám oznámiti měl, nenacházejí, než toliko toto abyšte věděli, že pan Vojtěch syn páně z Pernštajna jest již najvyššiem hofmistrem. Pak račte toho povážiti, co se to děje, a jest-li to vedle zřiezenie svatojakubského, kteréž ještě vymazáno nenie! I o to mi se viece psáti nehodí, než když se dá-li Buoh s vámi shledám, o to spolu šíře rozmluvíme.*)

Prosím vás, čemu rozumiete u vašem kraji, k čemu panský a vladycký stavové náchylni jsú, račte mi oznámiti; neb v mém kraji na tento čas já neznám, aby k městóm voněli, ani k těm, kdož jsú k městóm náchylni.

U ciesaře JMti jsem s najvyšším panem purkrabím Pražským byl za Lincem puol druhé míle,**) a děkuje Bohu, dobře se nám tam vedlo, oč jsme tam jezdili, a JMCská ráčil se k nám milostivě a uctivě okázati, jakož vás i toho všeho zpravím, když se s vámi shledám, neb mi se toho nehodí psáti. S tiem dajž se nám pán Buoh spolu ve zdravie shledati. Ex Krumlov, feria II post dominicam Palmarum anno ɔc XIIII. Petr z Roznberka.

Panu Krištoforovi z Švamberka, panu bratru mému milému.

1220.

Petr z Rosenberka Hajmanovi Krušinovi z Lichtenburka: o dluh pana hrabí z Hardeka.

Na Krumlově 1514, 23. Mai. Přepis Fam. Lichtenburg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli milý! Píšete mi o dluh zaplacenie, kterýž je vám ujec muoj hrabě z Hardeka ɔc dlužen, kdež jsem já také za týž dluh rukojmie. I vězte, že se mám sjeti tento pondělí najprv příští [29. Mai] s najvyšším panem purkrabí Pražským v Sedlčanech,***) kdež tu také při týmž našem shledánie spolu také někteří rukojmie, kteříž jsú vám za ujce mého, býti mají. I tu při tom čase chci já o to s pilností mluviti, aby vám zaplaceno bylo. Než co se mého dílu dotýče, jestliže vám dáno nebude o Suchých dnech letničních, chci já

*) Palackého Děj. V. 2. str. 272.

**) v *Enži*? Palackého Děj. V. 2. str. 265.

***) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 266.

vám vedle připsánie svého díl muoj položiti na Pražském hradě u Johannesa, písaře páně Lvova. Ex Krumlov, f. III. Rogationum, anno ꝛc XV^C^XIIII°.

Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu Haymanovi Krušinovi z Lichtmburka a na Miletíně, přieteli mému milému.

1221.

Jan Holický Petrovi z Rosenberka: o bouřce v Praze a výpravě Žateckých proti pánům Míčanům.

B. m. [1514] 13. Jul. Orig. č. 3619.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane ujče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého přál bych věrně rád. Teď VMti posílám přípis listu, kterýž jest mi dnes na den sv. panny Markéty přišel, jemuž VMt vyrozuměti ráčíte.

Urozený pane, pane mně příznivý! Pacholek muoj přijel jest z Prahy včera [12. Jul.] i tyto noviny jest mi pravil, že tento pondělí minulý [10. Jul.] v Starém Městě zbúřila se vobec na konšely a běželi k rathúzu a na rathúz, a chtěli konšely zbíti a doluov s rathouzu smetati, ale že knieže k tomu přiběhl a to některak ještě zastavil. A to jistě pacholek mój praví, že Vilémka*) a Havlíčka vsadili v Starém Městě na rathúz a že bez hlav budú.**) I já se tak domnievám, že jest obec chtěla na ty šibalské roty, poněvadž jsú tyto konšely vsadili, ježto by ti rádi dobrému s jinými svými přátely. I račtež tomu porozuměti, jaký to sněm bude.***) Mně by se zdálo, aby pán z Roznberka [sic]†) JMt skrze Prahu neráčil jeti, jestliže JMt na ten sněm pojede, než aby JMt ráčil jeti na Zbraslav na přívoz od Leštna. A také se mi zdá, že těma dvěma konšeluom nebudú smíti nic učiniti pro některé zuobce. A také mi se to zdá, že jest to jízda kniežecí, aby ty, kdož by dobrému chtěli, tudy pod své sedlo přived.

To mi jest při tom v ceduli psáno od toho takto, že pacholek muoj to v Praze slyšal, že Žatečtí byli již vytáhli ven z města i s děly, a tak praví, že na pány Míčany††); tak rozumiem, že na ty, jako na Pátku, a to z té příčiny, že někteří Žatce byli někde na jarmarce a jeli od Roudnice, a že by páni Míčanové potkali se s nimi a chtěli jim ručnice bráti, a oni že sú se bránili, a že by páni Míčanové s jinými některými mladými zemany tři zabili a ranili některé Zateckých.

Dajž milý pán Buoh všemohúcí, abychom se ve zdraví spolu shledali ꝛc a šťastně buohdá. Jan Holický z Šternberka.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozinberka a na Krumlově, panu ujci mému milému ꝛc.

---

*) z Troskovic. **) Palackého Děj. V. 2. str. 275.
***) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 273. †) snad: z Rožmitála?
††) z Klinšteina.

1222.

Petr z Rosenberka [Janovi z Lomnice?]: o jednání s Janem Mrakšem z Noskova a s císařem Maximilianem.

B. m. [1514, před 22. Jul.] Přepis č. 3625 mezi n. 7 a 8.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Teď vám posielám list vedle našeho spolu zuostanie, který svěčí panu Mrakšovi ode mne a od najvyššího pana purkrabí Pražského, a druhý list věřicí na ciesaře JMt a při tom sepsánie, co by měl od nás na ten věřicí list mluviti. A teď vám také zvláště dceduli [sic] posielám, ježto se nám také zdá za potřebné, aby na JMCskú bylo vzneseno, však proto ten kus v té dceduli sepsaný připúštieme spolu s najvyššiem panem purkrabí k vám a k panu Mrakšovi, zdá-li se vám za dobré a užitečné, aby vzneseno bylo, to při vás stuoj; pakli se vám nezdáti bude, tehdy dceduli strhajte. Již prosím, račte v tom pilnost mieti, ať se tím v ničem neprodlévá.

1223.

[Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev Janovi Mrakšovi z Noskova*)]: o čem má jménem jich jednati s císařem.

B. m. [1514, před 22. Jul.] Souč. opis č. 3642.

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane Jene, přieteli náš milý! Vězte, že jsme při císaři JMti nedávno byli a s JMtí o některé věci, kteréž se nám zdály potřebné, mluvili.**) Ale že toho další potřebu známe, za toto vás prosíme, že k JMCské pojedete a od nás s JMtí mluviti budete, a tyto věci, kteréž vám pro dostatečnější vyrozumění sepsané posieláme, oznámiete. Nebo to jistě tiem úmyslem činíme, že bychme rádi mezi JMCskú a JMKskú pánem naším dobré přátelstvie viděli a k tomu, pokudž bychme mohli, sloužili. I prosíme vás, že to pro nás učiníte a té sobě práce vážiti nebudete. My rádi vám se zase dobrým přátelstviem chcme odplatiti. A co s JMCskú mluviti budete, i také co od JMti za odpověď mieti budete, zdá se nám na tento čas za potřebné, aby to v tajnosti bylo zachováno.

* * *

Item, když sme při JMCské byli, mezi jinými řečmi oznámili jsme JMti, kterak nás v jistotě dochází, že by někteří o to jednali, aby to přátelstvie a spříznénie mezi JMCskú a JMKskú zrušeno bylo. Jakož, kterak jest nám to bylo oznámeno, to jsme JMCské sepsáno dali.

Item, toto JMCské oznámíte, že o tom za jistú věc slyšíme, že předse na tom ti jsú, kteří jsú o to počeli jednati, aby to přátelstvie mezi JMtí zrušili a z toho

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. 282. Také A. Č. VII. 107 č. 117. **) Cf. Palackého Děj. V. 2. 275.

zpříznènie, což se krále Ludvíka a kněžny Anny JMti dotýče, pána našeho dětí, s JMCskú, aby nic nebylo.

Item, nebo aby JMCská ráčil i toto věděti, kdež jest měl býti sněm na hradě Pražském v pondělí po středopostí [22. března],*) ješto z toho sněmu mělo k JMKské od královstvie Českého o všecky věci k jednánie s mocí posláno býti: i ráčil jest JMKská ten sněm vyzdvihnútí. A jinému nerozomíme, nežli kto jsú králi JMti k tomu radili, aby z toho sněmu nic nebylo, že jsú to učinili tím úmyslem, aby v tom přátelstvie mezi JJMtí překáželi, snad se toho obávajíc, že by nás těch bylo mnoho vybráno, kteří by k JMKské byli z toho sněmu posláni, kteříž mezi JJMtí rádi bychme dobré přátelstvie viděli.

Item, a skrze to, že my někteří o to péči máme, pokudž bychme mohli tomu slúžiti, aby to přátelstvie mezi JJMtí zrušeno nebylo, nežli radši se tvrdilo a množilo: i tudy rádi by nám zlé činili, rozličné věci obmajšlejíc, kterak by nás, kdežkolivěk mohli, lidem zvoškliviti a nám zle činiti.

Item. Ale my proto od toho našeho v tom dobrého úmyslu odstúpiti nemieníme i se pány přátely našimi, jakož JMCská ráčil jest od nás také tomu, když jsme při JMti byli, vyrozuměti. A poněvadž v tom pracujem a o to se staráme, aby to pruochodu nemělo, ktož by to chtěl kaziti a rušiti: protož tu naději máme, že by nás také JMCská proti takovým opustiti neráčil.

Item. Toto nám se zdá v tom za najpotřebnější, aby mohl býti brzo sjezd mezi JMCskú a JMKskú.

Item. My pak, pokudž v tom na nás jest, o to také při králi JMti jednáme; a jednomu přieteli našemu poručili sme o to s pilností s JMKskú mluviti, kterýž k JMKské nynie jede, i také s panem kardinálem arcibiskupem Ostřihomským**) a s panem nádršpanem***) i s panem Pětikostelským biskupem†) i také s některými jinými pány uherskými, přátely našimi, aby se mohlo k tomu přivésti, aby se ten sjezd sjíti mezi JMti mohl, jestliže se to bude JMCské líbiti.

Item. I tohoto sme také úmyslu, jestliže by se JMCské líbilo a bylo-li by toho potřebie, že bychme k JMCské, jestliže by JMt v Rakúsích byl, přijeti chtěli, a v tom se povolně mieti, což bychme v těch ve všech věcech JMCské slúžiti mohli, majíce tu naději, že bychme v tom i JMKské pánu našemu službu učinili.

Item. Již vám tyto věci, kteréž se nám zvláště potřebné zdadie, tuto sepsané oznamujem, ale nemuože to tak dostatečně býti, jako bychme to mohli osobně a ústně učiniti. Však za to prosíme, na čem v těch věcech s JMCskú zuostanete a kterú od JMti odpověď mieti budete, že nám to brzo oznámíte. Nežli toto jistě

*) Palackého Děj. V. 2. str. 266.
) Tomáš Bakáč. *) Petr Perényi.
†) Jiří Szathmáry.

vězte, žeť již někteří pro JMCskú berú k nám zvláštní těžkú mysl; ale my na to nic nedbáme a toho se pro JMCskú a JMKskú, pána našeho, rádi odvážíme.

1224.

Některý purkrabí Petrovi z Rosenberka: o opatření zámku.

R. [1514]. Přepis tern. 3625, cedule při fol. 1.

Milostivý pane, pane! Kdež sem VMti psaní učinil, co se zámku dotýče, aby se brambami opatřil, i ještě mi se zdá za potřebné, abyšte ráčili to opatřiti tak vedle mého prvního VMti oznámení ɔc. Neb v tomto kraji nejviec města na tento zámek váží, neb jim přisedí, kdež to lépe ráčíte znáti, než bych já VMti o tom uměl oznamovati; neb každý se nynie strojí k válce a potřeby sobě jednají, což k tomu náleží.

1225.

Jan z Lomnice [Petrovi z Rosenberka]: o jalovém sněmování v Olomouci a výpravě knížete Bartoloměje do Uher.

V Meziříčí 1514, 25. Aug. Souč. opis tern. 3625 č. 21.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti, abyšte zdrávi byli a ve všem se dobře a šťastně měli. Račte VMt věděti, že sem se z toho sněmu z Olomúce vrátil; a což sem psal králi, žádaje JMt, aby mi ráčil oznámiti, pro jakú potřebu JMti má ten sněm držán býti, i také sem o to synu svému a doktor Václavovi*) také psal, nemohl tam nic dověděti. Než psal mi syn můj, když jsú s králem o to mluvili s doktor Václavem, aby mi ráčil to oznámiti, pověděl jim JMt, že chce tak učiniti. Nazajtří když jsú s JMtí o to mluvili, řekl doktor Václavovi: di k Rendlovi o to. Doktor Václav pravie: že k němu nepuojdu.**) A tak jsú se nic nemohli dověděti, proč jest ráčil ten sněm položiti. Když jsme se do Olomúce sjeli, tu jsú se všickni jeden druhého ptal, proč jest ten sněm položen a poslán-li jest kto naň. Všickni jsme se nemohli ničehož dověděti. Na zajtří ráno, když sem chtěl do kláštera jíti, přišel ke mně posel pěší a přinesl mi list od krále; co mi ráčil psáti, teď VMti toho přiepis posílám. Kdež jinému nerozumím, co jest Rendl s panem Ladslavem***) byli zednali, že jsú s tím na plac nesměli.

Račte VMt věděti, že všecka země a všichni stavové jednostajně píšem králi JMti tento rozum, že jsú nám obtížni takoví sněmové, kterýž nám ráčil položiti, a že se JKMti opovídáme, že po takových raddách, který JMt nyní při sobě má, nemíníme nic činiti. Než když JKMt bude mieti při sobě raddy zřiezené z královstvie Českého a z jiných zemí, že budem JMti rádi činiti jako jsme i prvé činili podle možnosti naší, cožby jediný proti našim svobodám nebylo. Kdež vím, že se to bude Rendlovi a Prockovi dobře líbiti.

*) z Velhartic. **) Palackého Děj. V. 2. str. 260, pozn. 225. ***) ze Šternberka.

Také račte VMt věděti, že na ten sněm do Olomúce páni Lichtštajnaři poselstvie učinili, oznamujíc nám, což se jim stalo od kněze Bartoloměje a od těch lidí pálením, braním. A při tom i odpovědní listy jejich také jsú nám poslány.*) Ale ty škody jsú se staly v Rakúsích, kdež mi se zdá, že ciesař JMt také k tomu bude něco mluviti.

Také sem srozuměl, že kněz Bartoloměj chce se mnú znovu zacházeti; a tak mi povědíno, že mi najvětší tu vinu dává, že o něm rozpisuji klamavě, kterak by přes rozkázánie královské doluov táhli. Kdež jest to věc široce vědomá, že mu jest král najprv psal, aby doma zuostal a nikam netáhl; a potom ráčil jest poslati k němu pana Zibřida**) komorníka svého s týmž poselstviem, aby doma zuostal a nikam netáhl. Bych pak všem o tom rozprávěl, tehdy sem vždy pravdu pravil, že jest přes rozkázání krále JMti táhl. Kdež mi jest pravil, zase jeda od kniežete, pan Zibřid, že jest VMti o tom oznámil a psal; protož prosím VMti, máte-li ten list od pana Zibřida, račte mi jej poslati, bude-li toho potřebí, abych jej také mohl okázati.***) A za to mám, že těm věcem lépe vyrozumiem, co o mne knieže puosobí neb mluví, a když tomu vyrozumiem, dále se k VMti uteku prvotně o radu i o pomoc, abyšte mne neráčili v tom opouštěti jako muoj milý pán a bratr.

Nepochybuji, že jest již byl u VMti pan Jan Mrakeš †); na čem jste s ním ráčili zuostati, prosím, že mi to ráčíte oznámiti, abych se uměl čím zpraviti. S tím dajž se VMti pán Buoh dobře mieti. Datum Mezeříč fer. VI. post Bartholomaei anno ɔc 14. Jan z Lomnice a na Meziříčí ɔc.

1226.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o jednání s Vilémem z Pernšteina a pletichách Rendle i Procka.

V Meziříčí [1514, 5. Sept.]. Souč. opis tern. 3625 č. 10.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti věrně, abyšte zdrávi a ve všem se dobře a šťastně měli. Jakož sem VMti psal, že sem byl u pana hofmistra starého, když sem to učil u něho, jak se k VMtem přátelsky a stále má, jsa s VMtmi v tom přátelstvie, kteréž se v Hoře dokonalo ††) ɔc. — Mluvil sem s ním dosti hluboce a sahal sem mu k pravdě i k svědomí jeho. A najvýše předkládal sem mu pověst, kterúž má po sobě nechati i svým dětem, že má tady dobře učiniti. Velmi přátelsky to všecko ode mne jest přijal a slzami, se mnú mluvě a pravě, že ho jináče nepoznám, než že se chce k VMtem i ke mně věrně a stále zachovati,

*) Palackého Děj. V. 2. 271. **) z Bobulusk.
***) Viz k tomu list Ladislava ze Šternberka citovaný v Palackého Děj. V. 2. str. 277 pozn. 237 a A. Č. VII. 101 č. 110. †) z Noskova. ††) Palackého Děj. V. 2. 272.

i děti jeho že též musejí činiti. A na tom sem se s ním rozjel: přijde-li mi jaké poselstvie z Uher, abych mu bez meškání oznámil, čemuž vyrozumím. A že on se shledá se panem kancléřem,*) čemuž vyrozumí, že mi také oznámí.

I račte VMt věděti, že mi jest z Budína posel muoj přijel jeden; čemuž sem vyrozuměl, to sem panu hofmistrovi starému psal; co mi dává za odpověď, kteříž sú artikulové potřební vám i panu purkrabí věděti, teď je VMti posielám. VMt vyrozumíte z těch artikuluov, žeť chce oběma rukama pomáhati. Pana kancléře tohoť jest také přistrojil dostatečně, coť má s králem jednati před panem kardinálem; neb abyšte ráčili věděti, že sem já to zednal u pana hofmistra starého, aby pan kancléř nic nejednal skrze toho lotra Pětikostelského, než všecko skrz kardinála a podle něho.**) A tak sem děkujíc pánu Bohu k tomu přivedl, že se tak stane.

Jakož sem VMti psal, což se ciesaře JMti dotýče, abyšte ráčili psáti JMti, což se toho kniežete lotřského [sic]***) dotýče: nepsali-li ste, prosím, račte psáti; a někoho račte na koni poslati, aby tím spíše k JMti dojel. Neb když jej ciesař JMt jeho nešlechetnosti, kterúž jest proti JMti učinil, obrazí a ohlásí jej v královstvie Uherském, v královstvie Českém, v markrabstvie Moravském a kniežetstvie Slezském, jistě mi račte věřiti, že mu to tiež bude, nežli by mu té kus vojsky utrhl; neb se zdá panu hofmistrovi starému za velmi dobré a užitečné, aby to ciesař JMt učiniti ráčil, a se mnú jest o to také velmi mnoho mluvil. Prosím, račte ciesaři dostatečně o to psáti.

Za to také VMti prosím, vyrozumějíc psanie páně hofmistrovu, co mi píše, račte zvláště hned list napsati, kterýž bych mu mohl poslati a vokázati. A za to prosím, račte také přátelsky psáti o něm, nebť se ho taková věc nemálo chytí, a budeť mu velmi příjemno. A zdá mi se, že jest i slušné, abyšte tak ráčili učiniti.

Než kdež píše, abych VMtem zvláště ty cedule poslal; na ty cedule můžete panu hofmistrovi VMt oba dva odpověď přátelskú dáti. Vieť pán Buoh, žeť mám v tom pilnost, abychom tomu lotrovstvie mohli překaziti. Prosím VMti i pana purkrabie, že ráčíte též učiniti a v tom pilnost mieti, neb mi se zdá podle té svornosti, kteráž jest již mezi VMtmi, s pomocí pána Boha všemohúcieho že jim konec učiníme. A s tím dajž pán Buoh, abych se s VMtí ve zdraví shledal. Dán na Mezeříčí v úterý oc. Jan z Lomnice a na Mezeříčí, manu propria.

Cedule. Také mi píší [sic], že tomu nerozumí, by ten rok†) před se šel, a to z příčiny té rozumí, že někteří králi radí, jak by mohli býti Rendl s Prockem, aby král JMt nikterak toho roku položiti neráčil. A dávajíc tomu tuto barvu, jestliže by nás JMt srovnal, že bychom, jsúce srovnáni, potom JMti nic nedali. I to račte poroz-

*) Ladislavem ze Šternberka. **) Viz nahoře list de dato 1514 před 22. Jul. č. 1223 str. 161.
***) To jest: Bartoloměje Minstrberského. †) A. Č. VII. 102 č. 111.

uměti, nač oni pána našeho vedú! Bych měl o tom mnoho psáti, jistě tomu lépe rozumíte, než bych já vám uměl vypisovati. A pán náš co holub vždy zobe, nechť jemu sypí co chtějí.

Při tom mi také píše, že ti poslové, kteří jsú byli od Pražan vysláni, že sú za též žádali, aby ten rok před se šel, ale jaká jim jest odpověď na to dána, že on neví, a že jest v radě nebýval, než Rendl a Procek. A k tomu že jsú přivolali pana Šidloveckého.*) I tu račte porozuměti, a co ten člověk Rendl šikuje! Teď nyní v poselstvie u ciesaře JMti byl, ježto jistě vím, že jest v tom králi polskému JMti nic dobrého nejednal. Pak teď pana Šidloveckého vede, jakoby králi Polskému velmi mnoho dobrého přál; prostě u všech svého hledá. Pak, byšte vy o tom něco králi psali a panu Šidloveckému jeho život vyložili, já bych tomu byl rád.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Roznberka JMti.

1227.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o listu Pražanům, věcech uherských a císaři Maximilianovi.**)

V Krumlově 1514, 5. Sept. Koncept č. 3627.

Urozený pane, pane ꝛc. Z uznámení vašeho jest srozuměti, že spletkuov a šibalstva neubývá než spíše přibejvá; protož jest třeba opatrnosti skutkem. Což se mé osoby tkne, mnou, přiď k čemuž přiď, což jen možného jest, sjíti nemá; tím jisti buďte.

Což Pražanuom psáti račíte a z kterých příčin vedle přípisu, který ste mi poslali, žádajíc v tom zdání mé věděti, mně se zdá slušné, abyšte to psaní učinili, ač, jakž sami toho dotýkáte, malá toho platnost bude, a nějakou vám, tak jak já se domejšlím, přikrytou odpověď dadí. Ale proto jest vám vedle mého zdání slušné i potřebné to psaní učiniti.***) Co mi pan hejtman markrabství Moravského píše, teď vám to posílám a při tom přípis, co já jemu píši.

Bylo by co odepsati na vaše oznámení, ale pro přejetí listu, tak otevřeně jak mi jest na mysli, učiniti mi se nehodí, než když se spolu shledáme, všecko, co jest mi na mysli, před vámi na světle bude, neb k místu není. Neb jakou by prubu vo Uhřích udělali a málo se jim zdařilo, pokusilit by se u nás o též; neb ten Bardaš †) již s těžkem lidi rozpustí bez nějaké vojny. Což se císaře JMti tkne, kdež žádáte věděti, jestli tu kde voblízce okolo Lince: i tyto dni jesti byl, ale tak mi jest praveno, že by měl k Ispuku (sic) jeti, a na svatého Kříže [14. Sept.] že by tu rok složiti měl ujcům svejm, knížatům Bavorským, knězi Vilémovi a knězi Ludvíkovi,

*) Krištofa, polského místokancléře.

**) *Odpověď* k listu vydanému v A. Č. VII. 98 č. 109.

***) Cf. A. Č. VII. 103 č. 113.

†) Kníže Bartoloměj. Viz Palackého Děj. V. 2. 259.

vlastním bratřím, pro srovnání těch různic, kteréž mezi JJMtmi jsou. Ex Krumlov, fer. III. ante Nativitatem glor. virg. Mariae anno ↄc XV^cXIIII°.

Petr z Roznberka.

Panu přieteli mému milému, najvyššiemu panu purkrabí Pražskému.

1228.

Jan z Lomnice [Petrovi z Rosenberka]: aby neupustil od boje proti knížeti Bartolomějovi; ke schůzi s ním a s panem Lvem do Třeboně že přijeti nemůže.

V Meziříčí 1514, 6. Sept. Přepis tern. 3625 č. 22.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti věrně zdraví, štěstí i všeho dobrého. Jakož mi ráčíte psáti, což se ciesaře JMti dotýče, kdež sem VMti psal i panu purkrabí najvyššiemu, což se toho kniežete dotýče, abyšte ráčili ciesaři JMti psáti; ještě by mi se též zdálo, abyšte VMt ráčili tak učiniti a tú věcí nemeškati, neb mi se zdá netoliko ciesaři JMti že bude k dobrému, ale kladu to, že jest VMtem všem k větčiemu dobrému, co s ním VMt činiti máte. Neb když bude od ciesaře JMti zmazán na své cti, co jest proti JMti učinil, neohradiv své cti proti JMti, budem moci všickni k němu svobodněji mluviti než prve. A mně se zdá, že tady má již na konec zkažen býti, když to ciesař JMt učiní. Však sem včera k VMti opět posla poslal, kdež z psaní mého ráčíte něčemu vyrozuměti i z páně hofmistra starého, že jest toho potřebí, abyste ráčili spěšně poslati k ciesaři JMti. A již račte VMt těch cest hledati se panem purkrabím, kudyž muožete, abyšte mu VMt nohy podrazili. A tato cesta bude mu těžší, nežli bychom jemu tý puol vojsky porazili. A tohoť on sebe nezmyje, dokudž je najdéle živ.

Kdež mi ráčíte psáti prve i nyní, abych k VMti a ku panu purkrabí najvyššiemu do Třeboně přijel: račte mi věřiti, že bych to tak rád udělal, jakož byšte to VMt rádi viděli, ale pán Buoh zná, že toho nemohu nyní učiniti; v neděli [10. Sept.] sněm bude v Brně, na kterýmž mám na se několiko puohonů. A k tomu mám se s Jihlavskými súditi o svuoj jorgelt, o kterýžť jste ráčili se panem purkrabím u krále JMti o mně jednati; ještě o to žádného konce nemám. A z takových příčin slušně nemohu nikterakž z toho sněmu odjeti. Než toto by mi se zdálo, poněvadž rozumím, že jest toho taková potřeba, abych se VMtí viděl: račte ke mně se panem purkrabím někoho poslati, komu VMt věříte, a račte mi oznámiti i o tu jiezdu naši do Budína, i o všecko jiné. Tu já vyrozuměje úmysl VMti, také se budu k tomu přimlúvati, což budu rozuměti. Však VMti toliko věrných i rozumných lidí máte, že VMt muožete to někomu svěřiti, co byšte ráčili se mnú mluviti, aby se ty věci neprodlévaly, poněvadž ciesař JMt takovú na VMt žádost má. A také rozumiem, že ta rota při králi dvorné věci jednají, aby jim také mohlo překáženo býti. A s tím

dajž se pán Buoh VMti dobře mieti. Datum Mezeříč, feria IIII. ante Nativ. Mariae virg. anno ɔc 14. Jan z Lomnice a na Mezeříčie.

1229.

Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev Vilémovi z Pernšteina: těší se z toho, že k nim přistoupil, a posílají k němu nejvyššího písaře Radslava Beřkovského.

V Strakonicích 1514. 10. Sept. Souč. opis tern. 3625 č. 14.

Urozený pane, pane přieteli milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bychom vám věrně přáli. Pan hajtman markrabstvie Moravského oznámil jest nám psanie vaše, které jste jemu učiniti ráčili*): ješto dobře to známe, že to obméšleti [sic] jako ten, že byšte dobrému rádi, aby se všech stran býti mohlo. A zvláště při našem pánu králi JMti jistě jest toho velmi potřebí. Pak bychme nyní měli vám o tom mnoho vypisovati, nenie potřebie, poněvadž těm všem věcem dobře rozumíte, co jest škodné a co nápravy, a to brzké, potřebuje. Pak my chceme rádi, pokudž najvýše muožeme, k dobrému pomáhati, práce ani nákladu nelitujíc, o vás též nepochybujíce i též také o panu kancléři. A kteréž jest mezi námi přátelstvie u Hory zavřieno, v tom bohdá stojíme a staneme, o vás také jiné naděje nemajíce. A máme v pánu Bohu všemohúcím to doufání, žeť nám proti lotróm pomáhati ráčí. A máme za to, že pan písař najvyšší brzo se s vámi shledá, kterýž vám některé věci, kteréž se nám potřebné zdadí, oznámie.

Než tomu bychme rádi, o příjezdě páně písařově k vám aby tajno bylo pro rozličné příhody na cestě. A dajž pán Buoh, pane a přieteli náš milý, byšte zdrávi jsúce, dobře se měli. Ex Strakonic, dominica post Nativitatem glor. virg. Mariae anno ɔc XV^C^XIV°. Petr z Roznberka ɔc.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabí Pražský.

Panu přieteli našemu milému panu Vilémovi z Pernštajna a na Helfnštajně ɔc

1230.

Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev z Rožmitála císaři Maximiliánovi: aby se veřejnými listy ku králi Vladislavovi a ku Pražanům opřel proti knížeti Bartoloměji, kterýž táhna do Uher, odpověděl pánům z Lichtenšteina.

Ve Strakonicích 1514, 11. Sept. Opis tern. 3625 č. 12.

Najjasnější a najnepřemoženější ciesaři, pane, pane náš milostivý! Službu naši poddanú VMCské vzkazujem. Milostivý ciesaři! poněvadž jsme ti, že bychme se VMCské rádi upřímně našimi službami zachovali, toto jest se nám za potřebné zdálo

*) Souvisí s listem de dto [1514, 5. Sept.] č. 1226.

VCMti předložiti. Jakož jest VMCské poddaným v knížectvie Rakúském Bartoloměj, knieže z Minstrberka, s těmi, ktož sú s ním táhli, škodu učinil, aby VMCská ráčili psáti Uherskému a Českému ꝛc králi, pánu našemu milostivému JMti, která jest se v tom věc proti VMCské stala a zač to sobě pokládati a kterak takovú věc obtěžovati VMCská ráčiete. A také že by VMCská takový jeho účinek, co jest v tom on Bartoloměj knieže proti VMCské učinil, to ráčili psaním VMCské všem stavóm královstvie Uherského a Českého, markrabstvie Moravského a kniežetstvie Slezského oznámiti; a když to VMCská budete ráčiti učiniti, tehdy my máme tu naději, že to knieže skrze to tu obtiežnost mieti bude, že jeho svá vuole snáze a spieše zastavena a přetržena bude. Také, milostivý ciesaři, toto by se nám za potřebné zdálo, aby VMCská ráčili Pražanóm, všem třem městóm zvláštně, a jiným městóm královstvie Českého také zvláštně psáti, poněvadž jsú jejich služebníci a lidé s tiem kniežetem táhli a VMCské poddaným, pánóm Lichtnštajnaróm, odpovídali a škody činili, s jejich-li jsú to vólí čili bez jejich vuole učinili, aby to VMCské oznámili, a ktož jsú to s jejich učinili, aby je k skutečné nápravě přivedli. Ježto taková věc, jestliže se VMCské líbiti bude, zdá se nám potřebná a tomu kniežeti škodná, kterýž to by rád VMCské, kdyby mohl, a VMti poddaným, jak jest tomu rozuměti, zle činil. I toto naše psanie, kteréž jistě VMCské upřímným a dobrým úmyslem činieme, prosíme, že ráčíte milostivě vážiti a přijíti. Nebo ten jest náš dokonalý úmysl, v čem bychme VMCské slušně slúžiti mohli, že bychme to rádi a hotově učiniti chtěli. Ex Strakonic feria II. post Gunegundis anno ꝛc XV^{C}XIIII°.

Petr z Roznberka a Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné,
najvyšší purkrabie Pražský.*)

1231.

Petr z Rosenberka Janovi z Lomnice o sjezdu ve Strakonicích s panem Lvem.

Na Krumlově 1514, 11. Sept. Souč. opis v tern. 3625 č. 13.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych vám věrně rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Kteréž ste mi psanie nynie učiniti, i také co vám pan z Pernštejna psal, poslati ráčili, hned sem se o to s panem purkrabí najvyšším sjel;

*) K listu tomuto došla odpověď de dto v Inšpruce 22. Sept. 1514 (kopie v arch. Třeb.) tohoto obsahu: . . . Wir haben eur schreiben, berürend die brief, so wir wider hertzog Bertlme, seines unbilichen furnemens halben, an die Stennd in Hungern, Beheim, Merhern und Slesien ausgeen lassen sollen, vernomen, und ab solichem eurm antzaigen sonder gnedigs geuallen. Erkennen auch, dass sollichs Ewrn halben aus gueter getreuer maynung beschiecht, und souerr Ir mitsambt andern eurn frundten, die gar unser parthei sein, practiciern und handlen wellet, ain parthei in Beheim wider denselben hertzog Bartlme aufzubewegen, so wellen wir solh brief ausgeen lassen. Wo aber dasselbig nit sein wolt, were unser zeit noch nit, dieselben brief zu fertigen. Das wollen wir Ew. genediger maynung nit verhalten, mit allem vleiss begerend, Ir wellet hinfur wie bisher uns die und ander sachen in guetem beuelh haben. . . . .

a to spolu rozvažujíce, učinili jsme psanie k ciesaři JMti na ten spuosob, které jsme tomu potřebě z psaní pana z Pernštajna a z vašeho vyrozuměli. Nebo nám se to dobře líbí, kterú v takových pilných a znamenitých potřebách péči se panem z Pernštajna a pilnost máte.

Což se pak pana z Pernštajna a našeho s ním přátelstvie dotýče, na tom jsme hned, jakž jest ta věc mezi námi v Hoře zavřiena byla, byli a bohdá budeme, abychme v tom stáli. A o něm též nepochybujem, jakožto o tom našem přieteli, s kterým s boží pomocí tak býti a konečně trvati v tom mieníme a chcme. A tato od vás nynější psaní oznámil sem také panu písaři najvyššiemu; nebo se k tomu trefil a se panem purkrabí přijel a k těm věcem také jest se potřebně přimlúval jako ten, kterýž se spolu s námi o dobré stará a péči o to má.

Pane bratře muoj milý! Kdež mi ráčíte příčiny toho oznámiti, pro které se na tento čas se mnú a s najvyšším panem purkrabí sjeti nemuožete, a při tom zdání své oznamujete, že by se vám zdálo, poněvadž rozumíte, že jest toho taková potřeba, abyšte se s námi viděli, abychme k vám s najvyšším panem purkrabí někoho poslali, komu bychom věřili, a vám abychme oznámili, i o tu jiezdu naši do Budína, i o všecko jiné: tu že vyrozumějíc úmyslóm našim, také že se k tomu přimlúvati budete, což budete rozuměti; však že toliko věrných rozumných lidí máme, že toho muožeme někomu svěřiti, co bychom chtěli s vámi mluviti. I milý pane bratře, muožte sami znáti, že se to nikoli trefiti nemuož, abychom vám měli oznamovati; neb to, což my máme s vámi mluviti, potřebuje osobného rozmluvení našeho společného i také rozjímání. Protož vás vždy prosím, jakž toho sněmu prázdni budete, že se s námi vždy sjedete, což najspíš budete moci. A který byšte den tu v Třeboni býti měli, že mi to oznámíte, abych já panu purkrabí najvyššiemu také dal znáti.

A teď vám posielám na vaši žádost přímluvčie list od sebe i od najvyššieho pana purkrabí panu Tunklovi,*) najvyššiemu panu mincmajstru královstvie Českého, o ty penieze, kteréž jest král JMt ráčil rozkázati synu vašemu dáti. Ex Krumlov, fer. II. post Gunegundae anno ɔc XV^cXIV°. Petr z Roznberka.

Panu hajtmanu markrabstvie Moravského.

1232.

Vilém z Pernšteina Petrovi z Rosenberka a Zdeňkovi Lvovi: slibuje státi s nimi za jedno.

V Prostějově 1514, 14. Sept. Souč. opis tern. 3625 č. 18.

Urození páni, páni a přátelé moji milí! Přál bych vám, byšte se dobře měli a zdrávi byli. Panu hajtmanovi Moravskému, bratru svému, své zdání sem napsal, aby je vám oznámil, jestliže by se k čemu trefilo a užitečné bylo k těm věcem, kdež

---

*) Jindřichovi z Brnířka.

máme s stranami odpornými činiti, to aby se rozvážilo; pakli užitečné není, škodné nemuož býti, muož se toho tak nechati.

Což se přátelstvie mezi námi dotýče, které jest v Hoře zavříno, prvé před tím zvláštnieho žádného nepřátelstvie nebylo k vám, které by dobrému překaziti mělo tomu královstvie. Ale pak poněvadž jsme na tom zuostali, pokud a jak se máme k sobě zachovati, já buohdá pomniem a pamatovati miením a tak učiním.

Co se pana kancléře dotýče, ten jest byl u mne na Krumlově i na Židlochovicích. A jiného na něm neznám, že na jiném není, než na témž úmyslu jako i já; jakož mi pak pravil, že mnohá psaní mezi vámi, pane purkrabě a jím, byla jsú. A při tom co před sebú má králi mluviti, zdá mi se, že nic méň nemá, než jako bychme všickni tu sami byli. Při tom sem králi psal, co nám se zdálo za potřebného.

Než panu Meziříckému sem napsal, co mi se nelíbí, co mne zde dochází v Moravě, co byšte před sebú měli, a některých věcí se obávajíce; ješto třeba takovú věc rozvážně před se bráti, a čehož se není potřebí báti, aby sobě člověk snad, vystříhaje se něčeho, zlého neučinil spíš než dobře. Páni, jste múdří, lép těm věcem rozumíte než já; víte co máte činiti. Než já vám píši jako ten, pána Buoha sobě bera k svědomie, že bych vám tolikéž zlého přál v těch věcech, kteréž činiti máme, i kteréž osoby z vás snad některé zvláště činiti mají, jako sobě. A na toť pomním jistě také dobře jako ktokolivěk jeden, což komu dím, beze všech forteluov abych držel, a nemohu-li víc činiti, ale to bych činil, což sem řekl komu, aby tak bylo. Ex Prostějov, feria V. ipso die Exaltacionis s. Crucis anno 1514.

Vilém z Pernštajna a na Helfnštajně ɔc.

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Roznberka na Českém Krumlově, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššiemu purkrabí Pražskému ɔc, pánóm přátelóm mým milým.

1233.

Mikuláš Trčka Petrovi z Rosenberka: drobné zprávy z kraje Hradeckého.

V Opočně 1514, 26. Sept. Přepis tern. 3631 č. 1.

Urozený pane, pane milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, přál bych VMti s pravú věrú. Jakž sem od VMti z Krumlova odjel, žádného psaní od VMti nemaje, ani co o VMti, jak se na zdravie svém máte, slyše, k VMti teď posílám a prosím, že mi to, kterak se na svém zdraví i jinak máte oznámiti jakožto tomu, ježto VMti věrně bych přál, ráčíte.

Pan purkrabie najvyšší JMt psáti mi ráčil, abych na den sv. Václava [28. Sept.] na hrad Pražský přijel, a že k témuž pány některé i z rytieřstva obeslati

ráčí. Pak já nynie jsem na Opočně z příčiny toho Břístského,*) a maje mnoho výstrahy, na tento čas odsud odjeti mi se nehodí; neb nebude-li mé při tom samého zvláštní opatrnosti, v tomto kraji pohřiechu k obraně své a lidí svých malú podstatu čiji. Než byť toho nebylo, práce jízdú svú tam bych sobě pro dobré královstvie toho jistě nevážil.

V Hradci Králové, tak sem zpraven, že voláno biřicem jest, aby všickni veřejně pohotově byli, jakž by zazvonili aneb jim znáti dali, aby se v hotovosti každý najíti dal; příčina toho, tak slyším, že by ta byla, že by pan Lichtenštajnar Pražským některým voly pobral a je samé zjímal, a že by i před ciesařem JMtí na nich svrb [sic] byl.

Co mi jeden dobrý člověk psal, teď toho VMti přiepis posielám, ač v něm nic příliš tak snad potřebného, však neškodí proto VMti o tom věděti; než jinému proto, leč najvyššiemu panu purkrabí, okazovati neračte.

Pan Černčický,**) jakožto hajtman kraje tohoto, maje psaní od najvyššieho pana purkrabí o hotovosti kraje a ukazování [sic], psal jest panu Pernštajskému o to, chtěje v tom úmysl jeho jakožto jednoho, kterýž v tomto kraji má, přezvěděti; pak jakú mu odpověď dal, teď VMti toho přiepis posílám, z něhož, co se jemu v tom líbí neb nelíbí, porozuměti ráčíte.

Jestliže jaké takové noviny jsú VMti vědomé a mně oznámiti možné, prosím, že mi napsati ráčíte. Co o tom kniežecím zase tažení slyšíte aneb co tomu rozuměti ráčíte a jak to předsevzetí ciesaři JMti v mysli jest, prosím, že mi oznámiti ráčíte.

Toto VMti i najvyššiemu panu purkrabí JMti ku paměti přivodím, abyšte na se opatrnú pamět mieti před těmi lidmi, jakož dobře rozuměti muožete, na koho to miením, ráčili, nebo sluší lidi slyšeti, ale proto jim rozuměti a opatrnosť při tom rozumnú zachovati. Psal bych rád otevřeně, ale pro přejetí listu nehodí se, než zpravovati se račte rozumem. Dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati. Ex Opočen, feria III. ante s. Venceslai anno ɔc XIIII.

Mikuláš Trčka z Lípy ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, panu a příteli mému milému JMti.

1234.

Petr z Rosenberka Mikuláši Trčkovi: děkuje mu za list a posílá všeliké zprávy o poměru strany své k císaři, o politice polské a válce s Rusy.

Na Krumlově 1514, 30. Sept. Přepis v tern. 3631 č. 3.

Urozený pane, přieteli muoj milý! Píšete mi, jakž jste ode mne z Krumlova odjeli, že žádného psanie ode mne nemajíc ani co o mně, jak se na zdraví svém

*) Jiřík Břístský z Břístě. **) Jan z Kácova.

mám, slyšíc, ke mně že posíláte, prosíc, abych vám, kterak se na svém zdraví i jinak mám, oznámil. I muoj milý pane Mikuláši! Z takové péče, kterúž o mne máte, vám velmi děkuji. I vězte, že se děkujíc pánu Buohu na svém zdravie i jinak dobře mám, tak vedle toho zpuosobu, jak mú nemoc znáte. A nemuožte mi tak mnoho zdraví a dobrého příti, abych vám všelijak tolikéž věrně nepřál, jako svému milému přieteli.

Co se Královė Hradce tkne, že jste zpraveni, že by voláno mělo býti biřicem, aby všickni veřejně pohotově byli, jakž by zazvonili aneb jim znáti dali, aby se v hotovosti každý najíti dal, příčina toho, že jste slyšeli, že by ta byla, že by pan Lichtnštajnar Pražským některým voly měl pobrati, a je samy zjímati, a že by i před ciesařem JMtí na nich svrab byl: i toto jest mi o tom praveno, že by jim měli páni Lichtenštajnaři puoldruhého sta voluov a při tom také toho, kterýž jesti z Prahy při těch volech byl, vzíti, a Pražané že by jim měli o to psáti, žádajíce spoluobyvatele jich, aby propuštěn byl i s navrácením těch voluov bez úplatku; a při tom že by se měli omlúvati, že by ta odpověď, kteráž se od jich [sic] stala pánóm Lichtnštajnaróm, neměla s jich vólí býti; ale nerozumiem tomu, aby jim zase vrátili ani toho, kďo je jat, propustili.

Ciesař JMt byl jesti v kniežetstvie Rakúském pohotově s lidmi i s děly pro tu škodu, která se stala pánóm Lichtnštajnaróm v kniežetstvie JMCské, i také maje výstrahu, že by kněz Bartoloměj, zase s lidmi táhna, měl v Rakúsích ostati a proti JMCské i JMti poddaným válku zdvíci. I snad knieže to znaje, takovú hotovosť že jest Rakúsóm vyvinul [sic], jakož vám pan Jan Leskovec toho přiepis poslati měl, vedle zuostání mého s ním, kdy jest u mne na Třeboni byl, co páni Lichtnštajnaři panu hajtmanu markrabstvie Moravského o tom píší; i snad oni před tú hotovostí, kterúž ciesař JMt v zemích svých míti ráčí, svrab mají.

Toto vězte, že mi nynie pan hajtman markrabstvie Moravského oznámil, že by knieže sebú již od Trenčína měl hnúti a upřímo k Slezsku že by táhl, jakož sem toho listu přiepis hned po jízdném poslu na Vlašim poslal panu Vilémovi, strýci vašemu, aby vám jej hned nemeškaje poslal. A cožť kolivěk o něm dále zvím, co předse bráti bude, neobmeškám vám oznámiti. A též vás za to prosím, jestliže byste vy prve zvěděli nežli já, že mi také oznámíte.

Kdež toho v jednom artikuli psaní vašem dotýkáte, k paměti mně a najvyššiemu panu purkrabí přivodíc, abychom na se opatrnú paměť před těmi lidmi, jakož dobře rozuměti muožem, na koho to míníte, měli, neb že sluší lidi slyšeti, ale proto jim rozuměti a opatrnost při tom rozumnú zachovati: vězte, že jesti to též při mně jako při vás, a že sem se o to s najvyšším panem purkrabí, kdy sem se s ním teď najposléz na Třeboni viděl, duominku měl, k tomu rozumu, jakž vy píšete; neb opa-

trnost nikdá není škodna, nepřinese-li užitku, škody nepřinese. O to nynie potud, až do našeho dá-li Buoh spolu shledánie.

Teď vám posílám dva přiepisy listuov, kteréž je [sic] pan z Pernštajna panu hajtmanovi markrabstvie Moravského psal, kteréž sobě přečtúc, prosím, jiným neoznamuojte. Než to vězte, co se ciesaře JMti tkne, že o tom o všem JCMt ví, a jiného neznám, než že na JCMti pána milostivého k sobě máme; na to se bezpečte. Ex Krumlov, sabbato die s. Jeronimi anno ɔc XV^C XIIII. Petr z Roznberka.

Panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Lichtnburce, panu přieteli mému milému.

Cedule. Kdež vám někdo mezi jiným píše v jednom artikuli, kteréhož mi psaní přiepis posíláte, že by král Polský měl to zrušiti, co se zpřieznění tkne mezi ciesařem JMtí a králem pánem naším JMtí, kdež by ciesařský vnuk měl pojíti dceru královskú, že by to měl král Polský zrušiti a k tomu vésti, aby král JMt ráčil dáti dceru svú za švagra JMti za nebožtíka páně Štefána syna:*) jáť o tom z žádné strany najméně nic nečiji. A byť to mělo býti, jakož já té naděje nemám, aby to mělo králem Polským zrušeno býti: tak, jakž já toho zprávu na tento čas mám, bojím se, žeť by JMti těsno v Polště bylo. Neb to vězte, že kněz Michal, kterýž je u kniežete Mozkvovského,**) že jesti Smolensko dobyl a vypálil a lidi pobil a pobral, a že jeho kralování nynie na tento čas, tak jakž je mně oznámeno, jest v rukú ciesařských.***) Nehodí se mi o tom tak, jakž je mi vědomo, pro přejetí listu, široce rozpisovati, než když se s vámi shledám, otevřeně vás toho zpravím.

A teď vám také cedulku posílám, co mi pan Lev píše, co se těch zjímaných konšel v Praze dotýče; pak jestli tak, toť by se s tím psaniem nesrovnalo, co se vám píše.

1235.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka a Zdeňkovi Lvovi: o jednání doktora Kuspiniana v Budíně, o sňatky vnuků císaře Maximiliana s dětmi krále Vladislava; návrh tuhého dopisu k císaři o knížete Bartoloměje.

V Meziřiči 1514, 4. Oct. Souč. opis tern. 3632 č. 1.

Urození páni, pane bratře a švagře moji milí! Přál bych VMtem věrně zdravie i všeho dobrého. Přijel jest včera ke mně pan Jan Mrakeš a pověděl mi, že jest Vídni byl, a že jest se sešel s panem Zigmundem Dietrichštajnarem a s Vitztmunem [sic], a že sú kázali mezi se zavolati Cuspinyana doctora, kterýž nedávno z Budína přijel, kterýž byl v poselstvie u krále JMti a u pana kardinála od ciesaře JMti. A tak jsem na panu Janovi vyrozuměl, že jsú měli ti poslové od císaře JMti v Budíně

*) To jest: Jana Zápolského. **) Vasilje Ivanoviče.

***) Nevěděl patrně ještě pan Petr z Rosenberka o velké porážce Rusův od Poláků dne 8. září t. r. nad řekou Oršou. Palackého Děj. V. 2. str. 281 a A. Č. VII. str. 107 č. 117.

u krále JMti a u pana kardinála jednati při naší přítomnosti, že jest to všecko Cuspinian jednal; jakož pan Jan, kteříž pilnější artikulové byli, znamenal, kteréž teď VMtem posielám, jímž ráčíte vyrozuměti. Kdež sem já panu Janovi pověděl sám od sebe, že mi se zdá, že již není nám potřebí přes toto jednánie více jednati, ale že neviem, co VMt ráčíte k tomu říci. Než za to jest mne pan Jan Mrakeš velmi prosil, abych VMti za to prosil, abyšte mu ráčili své zdánie v tom oznámiti, i já také, že on to chce hned po svým poslu ciesaři JMti také oznámiti. Pak já sem na to málo pomyslil; a coby jmělo od VMti i ode mne psáno býti panu Janovi Mrakšovi, račte, nahlédnúc v to, přičiniti neb ujíti, což se koli VMtem zdá, to já podle VMtí psáti budu panu Janovi Mrakšovi.

Také račte VMt věděti, že mi pan Jan Mrakeš pověděl, že Kuspinian jim pověděl, že pan arcibiskup a pan nádršpán i Pětikostelský biskup že jest se zase navrátil, a že všickni pevně stojí podle ciesaře JMti, a že praví Pětikostelský biskup, když s ním bylo o to mluveno od ciesaře JMti, kterak jest od JMti odstúpil, pověděl, že slovy byl odstúpil, že se k tomu zná, ale srdcem nic.

Druhé mi pověděl pan Jan, že král i ti páni žádají na ciesaři, aby ráčil nějaké lidi dolů poslati na ten rákuš, kterýž má držán býti na sv. Lukáše, a že ciesař JMt ráčí poslati markrabí Kazimíra s lidmi dolů; neb se obávají pana Jana Trenčínského; neb praví, že se pilně strojí na ten rákuš přijeti.

Kněz Bartoloměj ten se okopal v Rablanech, který jsú sedm mil od Trenčína; muoj rozum to okazuje, že já se bojím, že má nějaký srozumění s panem Janem Trenčínským, a strach, aby se nechtěl s ním strhnúti na ten rákuš.

Také mi pan Jan oznámil, že jest vyrozuměl, že kněz Bartoloměj vymlúvá se vysoce ciesaři JMti, co jest pálil a pobral pánóm Lichtnštajnaróm, a že se poddává o to před ciesaře JMt, aby je o to ráčil s nimi rozeznati, a při tom poddávaje se ciesaři JMti vysoce, jak chce JMti slúžiti, a že má nějaký prokuratory, kteří jeho věc předkládají ciesaři JMti. A za to VMti vysoce pan Jan prosí, abyšte ráčili jemu tuze o ten artikul napsati, neb že jest věc vědomá, že kněz Bartoloměj dávno se k tomu strojil; i nyní, by byl mohl jediný [sic] lidi zdvihnúti, že by byl rád ciesaři JMti něco učinil, pravě, jaký má velký spravedlivosti proti JMti; než nemoha s nic býti, teprva pěkně mluví a zakazuje se JMti, jak by rád JMti slúžil. Než bude-liť jediný [sic] moci k čemu přijíti, zvíť ciesař JMt, jak mu se slúžiti bude.

Toto jest Kuspinian jim také pravil, že jsú páni Uherští poslali k Rendlovi, aby se ven z Uher vystěhoval do Všech Svatých; pakli by toho neučinil, potká-li jej co, aby za zlé neměl. Tak VMtem píši, jakž mi jest povědíno.

K tomu prvniemu artikuli toto já pravím, že ty věci při tom nechati muožem. Než toto by mi se zdálo při tom, aby panu Janovi psáno bylo, že jsú tyto věci největší ciesaře JMti i také krále pána našeho, poněvadž se dětí Jich Mtí dotýče,

a že by taková velká věc měla jednána býti skrz znamenité lidi, kdež by to bylo JMti stáleji a bezpečněji i také poctivěji, nežli skrze Kuspiniana. Ale že to proti nám nic není, neb že my v tom neobmejšlíme jiného, než cožby bylo ciesaři JMti v tom poctivého i dobrého.

O Římský královstvie, že ráčí králi Ludvíkovi Římského královstvie dopomoci, to my JMti rádi přejem jako pánu a králi svému milostivému a dědičnému.

Kdež jest ráčil král pán náš odpověď dáti, že po tomto sněmu, kterýž držán má býti na sv. Lukáše, že hned jej [sic] chce na Prešpurk vzíti a tu chovati, že my tu neznáme ještě žádného konce, a dopustil-li by pán Buoh smrt na krále pána našeho, že jsú tu tak velký nebezpečnosti rovně jako v Budíně, nebude-li kněžny Anny JCMt jmíti v své moci.

Což se toho kříže dotýče, přiříkal-li jest Kuspinian panu kardinálovi, učiň tomu dosti podle svého přiřčení.

Což se kněžny Anny dotýče, dcery krále pána našeho, poněvadž z královstvie Českého s plnú mocí má vysláno býti z stavu panského a rytieřského i městského králi JMti, že tu moc VMt mieti budete o kněžnu Annu i o všecky věci, co by dobrého bylo toho královstvie i krále pána našeho i JMti dětí jednati.*)

Proto VMtem tento artikul píši, kterýž prosím račte rozumněji jej rozšířiti, než já VMtem píši, neb jest Kuspinian těm pánuom, kteří se byli sešli Vídni, pravil, že nemáte VMt té moci sebú, když k králi pojedete, než toliko o ty hadrunky, který VMt máte mezi sebú. I za to prosí pan Jan Mrakeš, abyšte mu ráčili něco o tom napsati.

Také prosí pan Jan, což se kněze Bartoloměje dotýče, abyšte mu ráčili o tom ostře napsati: „Také jsme srozuměli, že se kněz Bartoloměj na ciesaře JMt poddává o tu škodu, kterúž jest pánóm Lichtnštajnaróm v zemi JMti učinil; a tak rozumím, že se poddává i svými službami, že by ciesaři JMti rád slúžil. I jest věc vědomá, že jest prve i nyní lidí hledal i do několika zemí slal, chcęje lidi proti JCMti vyzdvihnúti. I nyní, by jedny měl s kým, rád by byl v Rakúsích zuostal a nějaké bratrstvie vyzdvihl. Pak, nemoha s to býti, teprv ciesaři JMti se zakazuje. Pro Buoh, ať neráčí JCMt takovým jeho zprávám věřiti, ani od jiných takových lehkých zpráv ať neráčí JMt k sobě přijímati! Neb bychme my nebyli JMti prvé o tom kniežeti zprávy nedávali, kdybychom toho nebyli v pravdě věděli; neb sme ti, že bychme rádi službami našimi, co by JMti bylo ke zlému, v tom i v jiném vystříhali. Neb i nyní jest nám oznámeno, že jest se v Uhřích zakopal s těmi lidmi, kterýž ještě má, a tak rozumiem,

*) Viz k tomu článek můj: Úmluvy sjezdu vídeňského z l. 1515 a jich význam pro volbu českou l. 1526 v Č. Č. M. 1881, 385 a násl. Pak listy pana Zdeňka Lva v A. Č. VII. 116—119 č. 124, 125, i konečně následující č. 1239 (1514, 14. Oct.).

že nějaké srozumění má se panem Janem Trenčínským, a že to jedná, aby se s ním mohl strhnúti. Pak ať JCMt ráčí toho povážiti, k dobrému-li se strojí, či ke zlému. Neb se bojíme, aby takové zprávy lehké, kteréž před JCMt předcházejí, aby snad JMti něco zlého nepřinesly, kdež bychme my toho JMti nepřáli jako pánu našemu milostivému." — Již račte VMt o tom i o jiném napsati dostatečně, než já VMti o tom píši. A račte mi to poslati; již já to panu Janovi bez meškání pošli. Abyšte VMt i toto napsali o knězi Bartolomějovi panu Janovi, jestliže ciesař JMt dá se v to uvésti, aby knězi Bartolomějovi jak se ráčil milostivě okázati, jestliže by páni a přátelé naši, kteří ciesaři JMti rádi slúží, srozuměti [sic], že se bojíte, aby je tady ciesař JMt od sebe neodrazil.

Item, doktor Kuspinian jednal od ciesaře JMti s králem Uherským JMtí o krále Ludvíka a kněžnu Annu JMt, aby je král JMt ciesaři JMti do Vídně chovati dáti ráčil, předkládajíc v tom velká nebezpečenstvie JMti.

Item, také jest Kuspinian od ciesaře JMti králi JMti připověděl, že JCMt králi Ludvíkovi ráčí královstvie Římského dopomoci.

Item, na první artikul ráčil mu král JMt odpověď dáti a přiřici hned po tomto sněmu, kterýž při sv. Lukáši držán má býti, že JMt ráčí sám krále Ludvíka a kněžnu Annu na Prešpurk dovésti a tu je chovati dáti.

Item, na druhý artikul, což se Římského královstvie dotýče, že to JMKská velmi ráčil vděčně přijíti a velkú prosbú prositi, aby to ráčil k konci přivésti a takové přiřčení svú rukú aby to JMti ráčil připsati.

Item, třetí artikul doktor Kuspinian králi JMti oznámil, že ciesař JMt ráčí své znamenité raddy, co najspíš JMt bude moci, jakž by jedny bezpečně doluov přijeti mohli, poslati k dalšiemu jednání a dokonání.

Item, doktor Kuspinian praví, že mu na to odpověď dána jest ústně, že ciesař[i] JMti na tento čas již rad dolů poslati potřebí není.

Item, tento artikul v doktorově Kuspinianovně instrukcí takto stojí, že ciesař JMt těm pánuóm JMti kříž, o kterém JMt vědí, má v moc dáti tak, jakž instrukcí má ukazuje. A doktor Kuspinian upřímo arcibiskupovi přiřekl, že má témuž biskupovi v moc dán býti.

A s tím dajž se pán Buoh VMtem ve zdravie dobře mieti. Datum Mezeříč, fer. IV. die s. Francisci anno ꝛc 14. Jan z Lomnice a na Mezeříči.*)

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Rosenberka ꝛc a panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššiemu purkrabí Pražskému, pánóm bratru a švagru mým milým JMtem.

---

*) Cf. A. Č. VII. str. 107—110 č. 117 a 118.

1236.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: aby císaři Maximilianovi dopsáno bylo tuze o kníženi Bartolomějovi.

V Meziříčí 1514, 7. Oct. Souč. opis tern. 3625 č. 23.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti věrně, abyšte zdrávi byli a ve všem se dobře měli. Jakož jste mi ráčili poslati listy, kterýž pan kancléř píše najvyššiemu panu purkrabí, těm sem vyrozuměl a velmi VMti děkuji, že jste mi je ráčili oznámiti. Což jsem já na ten čas zvěděl a vyrozuměl, to sem VMti také oznámil po poslu svém. A za to VMti velmi prosím, což bude moci najspíše býti, račte se panem purkrabí nejvyšším psáti panu Janovi Mrakšovi; než račte psáti VMt co najtúž muožete; jistě jest toho potřebí. Neb rozumím, že lidé rozličné zprávy ciesaři JMti dávají o tom knieželi, jak muože na něm mieti JMt hodného a užitečného služebníka,*) an JMt lotra takového nenajde z kniežetského stavu, zdá mi se, ve všem křesťanstvu. A protož sluší VMtem panu Janu Mrakšovi o to velmi tuze a dostatečně psáti, aby takový zprávy, kteří před ciesaře JMt předcházejí, mohly zkaženy býti. Podle VMti rád svuoj sekret přitisknu. A zdálo by mi se za dobré, abyšte VMt zvláštně ráčili psáti dostatečně tomu sekretáři písaři, kterýž jest VMtem prokuratorem u ciesaře JMti; a jemu VMt račte předložiti spuosob toho kniežete, ať jej od VMti předloží ciesaři JMti, ať neráčí takovým zprávám o toho kniežete u JMti místa dávati ani tomu věřiti, že VMt nikdy jste neznali ani znáte, aby kdy co i nyní dobrého ciesaři JMti jednal, než vždycky proti JMti; než když nemuože s to býti a lidi vyzdvihnúti proti JMti, již teprv se zakazuje a poddává na JMt; neb jest to věc všem zjevná a vědomá, že jest tak, jak o tom VMt píšete, že jest v pravdě tak, že se toho JCMt od mnoha jiných též doptá.

Neb račte VMt věděti, tento čtvrtek [5. Oct.] sem se sjížděl se panem komorníkem, tu mi jest o tom knieželi a o jeho vojsku rozličné věci pravil, neb jest Mutina**) i někdo více z té vojsky u něho byli tři dni před mým shledáním s ním; a tu mi jest pan komorník naposledy pověděl, když sem se jeho optal, proše, aby mi pověděl, čemu rozumí, nač to knieže ještě tam v Uhřích leží, pověděl mi, že jest srozuměl, že upřímo na to tam leží, že má srozumění se panem Janem Trenčínským, a že by chtěl, ač jest-li mu toho potřebí, že chce k němu přitáhnúti s těmi lidmi k Budínu na ten rákuš, kterýž má držán býti na sv. Lukáše. Také jest jezdil na Trenčín kněžně a chtěl u ní nějaké penieze zednati na ty lidi, a rozumím, že jest nic nezednal. Pak tu račte VMt tomu vyrozuměti, jedná-liť na ciesařskú stranu, čili upřímo proti JMti; neb víte VMt, že ciesaři JMti jest velmi těžké u srdce pan

---

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 289.
**) Mikuláš M. z Chlumu. — Cf. také A. Č. VII. 107 č. 117.

Jan Trenčínský. A kněz Bartoloměj rád by jej zdvihl a pomáhal proti králi pánu svému i proti ciesaři JMti a JMtem dětem. Také ví VMt dobře, že pan Jan Trenčínský byl by se rád dávno pokusil o krále pána svého i o JMti děti, a podnes jest a víc na tom než prvé. I potřebí jest VMtem i mně také podle VMtí dostatečně tu věc oznámiti panu Janovi Mrakšovi; a VMt zvláště, tak jakž prvé VMti o tom píši, račte oznámiti a psáti Gabrielovi Voktovi, prokuratorovi VMti u ciesaře JMti, ať to všecko JCMti dostatečně předloží; nebť se tu málo ciesaře JMti nedotýče ani krále pána našeho a JMti dětí. A toto jest toho všeho summa, tím VMt račte jisti býti: muože-li kněz Bartoloměj k čemu přijíti, aby se mohl lépe mieti, že se odváží krále pána svého i ciesaře JMti buď se ctí neb ne se ctí.*) A protož VMti prosím, jako sem zač jak sem živ prosil, neračte litovati v tom papíru ani černidla, poněvadž lotři smějí ciesaři JMti takové nepravé a klamavé věci předkládati o tom kniežeti, račte VMt smíti také o něm pravdu psáti. Neb to potom ciesař JMt potom v gruntu a v pravdě najde, že jsme JMti pravdu psali. Prosím to psánie račte mi i se panem purkrabiem spěšně poslati, abych já je panu Janovi poslal. A s tím dajž se pán Buoh VMti dobře mieti. Datum Mezeříč, sabbato post Francisci ꝛc 14.

Jan z Lomnice a na Mezeříčí ꝛc.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Roznberka JMti.

1237.

Mikuláš Trčka [Petrovi z Rosenberka]: stěžuje si na Radslava Beřkovského, že neustále peníze od něho chce.

V Opočně 1514, 7. Oct. Přepis v tern. 3631 č. 4.

Urozený pane, pane milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, přál bych VMti s pravú věrú. Co mi pan písař**) píše a jakú já jemu odpověď sem dal, toho teď přípisy VMti posielám, jimž porozuměti ráčíte.

Prve nežli jest posel jeho ode mne vzal odpověď, už jest přišel jiný a opět jiný, a všickni o penieze; kdež ta poselstvie maje, pomyslil sem na onoho svatého, dobrého Joba, nad kterýmž satanovi byla jest moc, aby ho trápil, dána, že jsú poslové k němu tak spěšně šli, prve nežli jest jeden odmluvil a jiný přišel: pak jižť já se VMti v tom opoviedám, budú-liť ke mně s takovým a častým poselstviem choditi, žeť jim budu odpovědi dávati a k VMti, že ne u mne, alo u VMti peníze jsú, okazovati. Ex Opočen, sabbato post Francisci anno ꝛc XIIII.

Mikuláš Trčka z Lípy.

---

*) Psáno: ne zecti. **) Radslav Beřkovský z Šebířova.

1238.

Mikuláš Trčka Petrovi z Rosenberka: o odpovědnictví ve východních Čechách, zvláště o jakémsi faráři z Nové Vsi (u Lomnice v Jičinsku) a o Břístském.

V Opočně 1514, 12. Oct. Přepis tern. 3631 č. 7.

Urozený pane, pane milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, přál bych VMti toho věrně. V tento úterý minulý [10. Oct.] osekal jest mi dva měšťany z Jetčína [sic]*) Břístský, po kterémž pan Litoborský**) s mými jsú táhli po šlaku jeho až k Nové Vsi v horách, kteráž jest pannov několik, ale podacie jest pana Diviše Koharmského [sic].***) Pak slýchajíc o tom knězi, když jest v Paké na kniežetcím zboží byl,†) že jest Břístského i jiné zhúbce zemské přechovával; i nadáli jsú se, poněvadž jest tudy k Nové Vsi ujiežděl, že tu u toho kněze, kterýž již v Nové Vsi jest, najdú ho. Mluvili jsú s tím knězem, aby jim dopustil těch zhúbcí u sebe pohledati; a kněz, zavřev se na srubě, kamením na ně doluov házel a z ručnic střéleti velel. Pak vždy jsú ho dobyli a vzali sama třetího, neb jsta u něho nějaká dva byla od některého času, pravíc se býti havéři. A vzali s ním groše i penieze falešné, kolky, želézce, kterýmiž ty mince dělal, prachy a rozličné k mincím falešným přísady a spisy. Pak volá se k kniežeti, že jest služebník jeho a prose, aby mu dopuštěno bylo, aby list k kniežeti neb jeho hajtmanu na Kumburk psal. Pak mně se pane i jiným zdá, žeť o něj knieže státi bude, i jestliže by ke mně poslal knieže, jakú bych jemu měl odpověď dáti, prosím, že mi zdání své napsati ráčíte. Znáť se, tak slyším, k lúpeži na silnicích, a že jest s ním nějaký služebník kniežecí Skyndr jezdil. I píšiť já o to najvyššiemu panu purkrabí, v obšírnějších slovích pánu to oznamuje, a aby pán ráčil psaní učiniti, aby na nižádná psaní žádným obyčejem púštěn nebyl, než na hrad Pražský, a zvlášť poněvadž se k lúpeži zná, aby vydán byl. Nebť pane, což já rozumiem, budú o něj líkařuov hledati, a tuť hnízdem se lotrovským pravým pohne; neb tak kněz ten praví, že jsú někteří, nesmím říci dobří lidé, než zemané okolní, súsedé, vystřiehali, aby se opatřil, že ho jíti chtějí.

Pane milý! Jest to kněz, pacholík všech nešlechetností, lotr, falešník mincí, loupežník, zloděj, fedrovník, pomocník zhúbcí zemských, a tenť ví všecko kromě dobrého, což lotr a zrádce má věděti. Mám také nějakého člověka u vazbě na Opočně, ten na toho kněze praví, že minci všelijakú dělá. Mněť se zdá, žeť ten ku polepšení pře proti nepříteli, jako víte kterému, nětco nám poví jemu nevelmi veselého.

*) To jest z Jičína. **) Jan z Chlumu.

***) Boharyňského ze Hrádku.

†) To jest: *Paka* patřila ke *Kumburku* a toho v držení byl tento čas Bartoloměj kníže Minsterberský.

Když jsú ti osekáni byli, hned okřik jest udělán, kdež jest tu husto zeman a žádný jest honiti ho nechtěl.

Pane milý! Jáť jsem již na toho Břístského peněz sem drahně naložil, pak penieze ode mne berú a netoliko aby co dovedli, ale ještě někteří, penieze ode mne berúc, výstrahu těm dávají. I takovým zpuosobem já nerozumím, by se k mému přijíti mohlo, než již já k tomu lepší cesty neznám nad tuto, poněvadž jest zhúbce a nepřietel vší země a úplatek více podle zřiezenie zemského takovému žádnému činiti se nemá, aby naň tisíc zlatých váženo bylo, a aby po všech zemích bylo oznámeno a biřicem všudy voláno, ktož by kolivěk jej zabil aneb jal, že tomu tisíc ne za to, ale z milosti se dá, a by byl pak ten, ktož by to učinil, najvětší nepřietel země, aneb co najhoršieho proti zemi neb v zemi učinil, že to má býti tomu vše prominuto. A tak, pane milý, on nebude směti žádnému věřiti ani k komu na jaká stanoviště jeti; neb poněvadž s ním pro několik grošuov jedou, všecko zlé proti své cti činí, fedrují, přechovávají, a znajíc, žeť jim o hrdlo běží, kterak nemá pak ten pro tisíc zlatých, znaje, že sebú i hrdlem proto bude bezpečen, učiniti, a tudy neb jest jemu o hrdlo přijíti aneb ven z země jeti. Ex Opočen, feria V. ante Galli 14.

Mikuláš Trčka z Lípy.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznperka ɔc pánu a příteli mému milému JMti.

1239.

Petr z Rosenberka, Zdeněk Lev a Jan z Lomnice [Janovi Mrakšovi]: o sněmu českém, na němž usnešeno vyslati poselství k dojednání svatebních smluv mezi císařem a králem Vladislavem.

Na Krumlově 1514, 14. Oct. Souč. opis tern. 3632 č. 4.

Službu naši vzkazujem, urozený a statečný přieteli náš milý! Jakož nám oznámeno jest, kterak by doktor Krispian [sic], jsa v poselstvie od ciesaře JMti, jednal s králem JMtí Uherským a Českým ɔc, pánem naším milostivým, což se krále Ludvíka a kněžny Anny JJMtí dotýče, kde by měli chováni býti: i nám by se to líbilo, aby se to tak mezi JJMtmi zednati mohlo, což by stálého bylo a trvati mohlo. Ale poněvadž taková věc jest najvětší k dokonalému přátelstvie mezi JMCskú a JMKskú, tehdy u nás se to nalézá za potřebnú věc, aby se to jednalo skrze lidi znamenité; nebo za to držíme, že by to bylo JMti stáleji a JMCské bezpečněji i také poctivěji, nežli skrze jednoho doktora, ač to proti nám nic není, nebo v tom jiného neobmýšlíme, nežli což by bylo v tom JJMtí s vobú stran poctivého a dobrého.

O Římské královstvie, že JMCská ráčí králi Ludvíkovi toho dopomoci, toho my JMti jakožto králi a pánu našemu rádi přejem.

A kdež jest, jakož nám oznámeno, ráčil král JMt pán náš odpověď dáti, že po tomto sněmu královstvie Uherského, kterýž držán má býti na den sv. Lukáše,

že hned JMKská ráčí děti své na Prešpurk vzieti a tu chovati: i tu my neznáme ještě žádného konce, nebo dopustil-li by pán Buoh smrt na krále pána našeho, že by tu též a v takovém spuosobu byli, jako by na Budíně byli, jestliže by JMCská kněžny Anny v své moci neměl.

Což se křieže toho dotýče, přiřiekal-li jest co doctor Krispian [sic] panu kardinálovi, tehdy jemu přísluší, aby tomu dosti učinil.

A což se kněžny Anny, dcery krále pána našeho, dotýče, poněvadž od stavuov z královstvie Českého má býti k JMKské s plnú mocí vysláno, že se tu o to i o všecky jiné věci, což by bylo dobrého JMKské a JMti dědicuov i tohoto královstvie, bude moci jednati, a ti ktož budú posláni, mají toho moc mieti; a pro dostatečnější toho vám vědomost teď posíláme vám jeden artikul vypsaný, kterak jest o tom na obecním sněmu královstvie Českého svoleno, kterýžto sněm byl jest držán léta tohoto nynějšieho při času sv. Maří Majdaleny.*) A to těmito slovy jest psán tuto hned pořád psanými:

„Item. O tyto všecky věci, oč jest se na sněmu jednalo a nedokonalo, i také což by ještě jiného potřebného se poznalo o potřeby krále JMti a JMti dědicuov a tohoto královstvie, bude se moci a má se jednati při králi JMti, když ti páni a z rytieřstva, kteříž od tohoto královstvie posláni jsúce jeti mají, při JMti budú, tak kterak jsú k tomu na tomto sněmu voleni; a což tu zjednají, zavrú a dokonají, má to tak mocné a držemné býti, jako by se to na obecném sněmu zjednalo a dskami utvrdilo. A také mají mieti list mocný ti z pánuov a z rytieřstva, kteříž k králi JMti pojedú, pod zemskú pečetí od těch obú dvú stavuov z tohoto sněmu nynějšieho."

I z té příčiny vám to také vypisujem: jestliže by kto vám to pravil, že by panský a rytieřský stavové k králi JMti s mocí poslati neměli, že jest se taký zle uptal, ještо snad mohl by někto na JMCskú to vznésti aneb něco jiného, ješto by se potom to jináče našlo. A skrze to mohl by JMCská v něčem zmýlen a obmeškán býti, ješto bychom my tomu neradi byli, jako ti, kteříž JMCské upřímně a věrně všeho poctivého a dobrého přejem.

Co se dotýče kněze Bartoloměje, tomu sme srozuměli, že se ciesaři JMti vymlúvá, co jest učinil, i také zakazuje. I jest potřebí, aby JMCská neráčil mu věřiti, nebo více nežli jednú, co jest on mluvil, jináče jest se nacházelo. Než tomu my muožem věřiti, kdyby on JMCské mohl co škodného a zlého učiniti, že by rád učinil, jakož JCMt z psanie nás některých a výstrahy srozuměti jest mohl, co jesti předřečené knieže před sebú mieti měl s těmi lidmi, s kterýmiž jest do Uher táhl, ješto jest to ústy svými sám mluvil. A teď také muožete porozuměti z toho přiepisu,

*) Palackého Děj. V. 2. str. 278.

kterýž vám teď posíláme, co jest jeden náš přietel druhému psal, kterak jest Mutina před nimi mluvil; kterýžto Mutina vytáhl jest také s týmž kniežetem a panem Bočkem*) z Čech. Pak ačkolivěk to knieže troštoval je, kdo jsú s nimi, jako z toho přiepisu porozumíte, ale proto i tím nemohl všech zdržeti; neb jest nám oznámeno, že potom několiko set pěších od něho odešlo. I neníť jistě jemu čemu věřiti, nebo jeho skutky muožeme se zpraviti.

I přieteli milý! Tuto již dokonale znáti muožete a tímto se artikulem zpraviti, že jest dokonalá moc ke všemu dána těm pánuom a z rytieřstva, kteříž k JMKské jeti mají; a máme tu naději, že i od měst, ktož vysláni budú, také moc mieti budú. Ale mějte neb nemějte, za to máme, že jich k tomu není potřebí volati. Neb bývá to i na obecních sněmiech královstvie Českého, že panský a rytieřský stavové mnohé věci jednají a zavírají podle svobod svých při králi JMti aneb bez JMti, ješto k tomu měst není potřebí. A protož jich k takovým věcem nevolají.

Tyto věci, kteréž vám tuto oznamujem a píšem, nezdálo se nám mnohým psaním toho rozšířiti. Neb prvé měli jsme s vámi mnohé, a tak jakž se nám zdá, potřebné řeči, to obmýšlejíc, co by mezi JMCskú a JMKskú a JichMtí dědici k dokonalému a trvalému přátelstvie býti mohlo. Než jestliže by kto JMCskú na jakých stranních troštech stavěl, chtěje skrze ty jednati, kteříž jsú již u lidí znamenitých zkaženi a u těch, na kterýchž v zemiech krále JMti pána našeho záleží, tehdy toho se obáváme, aby takoví nějakého škodného spletku v tom neučinili; ješto bychme JMCské jistě toho nepřáli, poněvadž jest ta vuole naše, že bychme JMti ve všem slušném, jakožto pánu našemu milostivému, rádi slúžili.

Také i toto zdálo se nám dobrým úmyslem vám napsati, jestliže by to knieže k čemu potahován byl, ješto my za to dokonale držíme, že by on v tom JMCské nic neprospěl, tehdy rozumíme tomu, že by se v tom mnozí a snad všickni napořád naši znamenití přátelé rozpačili toho pomáhati, k čemu jsme my byli a jsme volni, puokudžby nám náleželo a slušné bylo, o to pilně chtějíce pracovati a jednati. A protož pro dobré JMCské, což jest se nám za potřebné na tento čas zdálo, nezdálo se nám toho před vámi zatajiti, ač poněvadž skrze jiné anebo jiného jest taková věc k jednánie začata, snad nás již k tomu potřebie nebude. Ex Krumlov, sabbato die s. Calixti anno ɔc XV^cXIV°. Petr z Rozmberka ɔc.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabstvie Moravského.

---

*) Hynkem z Kunstatu.

1240.

Petr z Rosenberka Mikulášovi Trčkovi: odpověď ve příčině odpovědníků i Radslava Beřkovského.

Na Krumlově 1514, 18. Oct. Přepis tern. 3631 č. 8.

Urozený pane, přieteli muoj milý! Byšte se zdrávi jsúc dobře měli, přál bych vám věrně. Oznamujete mi, kterak Břízský jest vám osekal dva měštěníny z Jičína, po kterémž pán Litoborský s vašimi jsú po něm táhli po šlaku jeho až k Nové Vsi v horách, kteráž jest pánuov několik, ale podací že jest pana Diviše Bohařinského, a že slýchajíc o tom knězi, když jest v Paké na kniežecím zboží byl, že jest Břízského i jiné zhúbce zemské přechovával, a že jsú se nadáli, poněvadž jest tudy k Nové Vsi ujížděl, že ho tu u toho kněze, kterýž jest v Nové Vsi, najdú, a že jsú mluvili s tím knězem, aby jim dopustil těch zhúbcí u sebe pohledati; a kněz zavřev se na srubě, že kamením na ně doluov házel a z ručnic střieleti velel, pak že jsú ho dobyli a vzali samo třetího, a že jsta u něho dva byla od některého času, pravíc se býti havéři, a že s ním vzali groše i penieze falešné, kolky, želézce, kterýmiž ty mince dělal, prachy a rozličné k mincím falešným přísady a spisy, a že se volá k kniežeti, že jest služebník jeho a proše, aby mu dopuštieno bylo, aby list kniežeti, neb jeho hajtmanu na Kumburk, psal, a že se vám i jiným zdá, že knieže o něj státi bude; i jestliže by k vám poslal knieže, jakú byšte jemu měli odpověď dáti, že prosíte, abych vám v tom zdánie své napsal, a že píšete o to najvyššiemu panu purkrabí v obšírnějších slovích pánu to oznamujíc, a aby pán ráčil psaní učiniti vám, aby na nižádná psaní žádným obyčejem púštěn nebyl, než na hrad Pražský, a zvlášť poněvadž se k lúpeži zná, aby vydán byl, při tom jiné skutky jeho vypisujíc, kterýchž není potřebí opakovati.

I muoj milý pane Mikuláši! Jistě mi věřiti muožete, že v tom i jiném, čemuž bych jen rozuměl a vám k prospěchu bylo, pro vás rád učiniem; ale mně se jistě zdá, že to dobře před sebú máte, tak jakž jste najvyššiemu panu purkrabí psali, a že vy v tom lepší zástěry mieti nemuožete, než najvyšším panem purkrabí. A mně se zdá, že žádost vaši v tom naplní, neb u mne jest jistě spravedlivá; a já jemu také o to hned chci psáti, aby tak učinil; neb jest naděje, že nám nětco poví vedle podob, že nepřietel náš tím potěšen nebude.

Že jste již na toho Břízského peněz drahně naložili a penieze od vás že berú, a netoliko aby co dovedli, ale že ještě někteří penieze od vás berúc, výstrahu těm dávají, pak takovým zpuosobem že nerozumíte, by se k němu přijíti mohlo, jiný zpuosob toho mně oznamujíc, jak by mělo jeho lotrovstvie přetrženo býti: i prosím vás, nechte toho nyní v mlčení až do mého s vámi spolu shledánie a o to rozmluvení, neb já nětco v tom také obmýšlím, jako, kdy se dá-li Buoh s vámi shledám, vám oznámím.

Při tom mi posíláte, co vám pan písař píše a co vy jemu na to za odpověď dáváte, a prve nežli jest posel jeho od vás odpověď vzal, už jest přišel jiný a opět jiný, a všickni o penieze, kdež ta poselstvie majíc, že jste pomyslili na onoho svatého dobrého Joba, nad kterýmž jest moc satanovi byla dána, aby ho trápil, že jsú poslové k němu tak spěšně šli, prve nežli jest jeden odmluvil, už jiný přišel, pak že mu se v tom opovídáte, budú-li k vám s takovým a častým poselstviem choditi, že jim budete odpověď dávati a ke mně, že ne u vás, ale u mne penízi že jsú, okazovati.

I muoj milý pane Mikuláši! Příklad, kterýž na svatým Jobovi dáváte, není toho na jiném a prostě nic u vás, neb svatý Job byl jesti trpělivý i na statku, kdy se naň sáhlo, i na děti i na jeho osobu, ale vy, jakž vám jen ruku potáhli k měšci, už jste se hned protivili; protož s těžkem, ač bych já vám přál, do nebe přídete. A tuť lidé peněz hledati musejí, kdež sú, ale ne u mne, kdež jich není. A abyšte nemněli, byšte vy ten tak svatý člověk sami byli, o penieze taková pokušení že máte, teď vám posielám list, co mi páni z Waldštajna píši, čemuž porozumíte; co jim odpisuji na to, toho vám neposielám proto, abyšte nemněli, že se chlubím, že sem trpělivější nežli vy.

O kniežeti Bartoloměјovi jest slyšeti, že mu den ode dne vždy lidí ubývá, a že mu se dobře nevede, a očekávám o tom dále na každý den poselstvie. A bude-li co potřebného vám věděti, když mi bude oznámeno, neobmeškám vám oznámiti. Ex Krumlov, feria IIII. die s. Lucae evang. annorum ɔc XV^c^XIIII. Petr z Roznberka.

Panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Lichtmburce, přieteli mému milému.

1241.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o přijeti Rendla od Pražan a jiné drobné zprávy.

V Krumlově 1515, 25. Febr. Souč. opis č. 3644.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přiepisy, které jste mi ráčili poslati, co vám starý pan hofmistr píše, i také mladý, ty sem s pilností přečetl. Jak mi se líbí neb nelíbí, toho vám nenie potřebí vypisovati, neb znám vás tak rozumného pána, viem, že tomu sami tak dobře, nebo lépe nežli já rozumím, rozumíte. Než mněť se nevšecko líbí, co je vám psáno, neb někteří artikulové voskový nos mají.

Co se novin tkne, které jsú vám z Prahy psány, já jim jistě na větším díle věřím, ale té naděje nejsem, aby se Rendlovi rytieřstvo dalo več proti vám uvésti. O Pražanech já věřím jistě, žeť jsú jej slavně přijali, a s ním se i smieřili pro vás, jako Herodes s Pilátem o Ježíše, chtíc vám nohy podraziti i přátelóm vašim, jehož nás buohdá pán Buoh všemohúcí zachovati ráčí.

Kdež žádáte věděti, jestli pan kardinál z Gurku*) již v Rakúsích, račte vě-

*) Matouš Lang.

děti, že jest. A je u Vídni již konečně. S tím dajž se vám pán Buoh ve zdravie dobře míti. A sem na tom konečně, že v pátek [2. Mart.] nebo v sobotu [3. Mart.] u vás v Praze svého posla budu míti. Ex Krumlov, dominica Invocavit anno ↄc XV^c^XV.*)

Petr z Roznberka.

Panu přieteli mému milému, najvyššiemu panu purkrabí Pražskému ↄc.

1242.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála slibuje půjčiti 450 kop a sjeti se s ním v Hradci.

V Krumlově 1515, 7. Juli. Koncept Fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Bych vám měl mnoho na vaše psaní odpisovati, poněvadž se máme tak brzy spolu shledati, již já dá-li Buoh tento úterý najprv příští [10. Juli] vedle vaší žádosti v Hradci budu, jakž moha.**)

Co se puojčky dotýče, o kterúž mne žádáte, již já vám puol páta sta kop grošuov s sebú vedle žádosti vaší do Hradce přivezu. A s tím daj se nám pán Buoh ve zdravie spolu shledati. Ex Krumlov, sabbato post s. Procopii ↄc XV^c^XV°.

Petr z Rozmberka.

Panu Lvovi psáno.

1243.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: aby mu sečkal dluhu.

V Liběchově 1515, 25. Oct. Orig. Fam. Beřkovský.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přiznivý a příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Jakož sem měl VMti dáti nyní při sv. Havle puoldruhého sta kop grošuov: staral sem se o to s pilností, abych je VMti vzdy dal, ale že tato zápověď zemská tomu jest překážku učinila, že se tak lehce o peníze objíti nemohu. A proto sem vám tak dlúho o tom nepsal, chtěje vám je vzdy zjednati. Protož prosím, není-li to proti mysli VMti, že byšte mi jich ještě sčekali až do sv. Jiří; neb to přede mnú nenie, abych já toho svolení zemského bez vuole vaší proti vám užiti chtěl, poněvadž jste mi vděk puojčili. Pakli byšte toho neráčili učiniti, račte mi to oznámiti, chci já se o to tak starati, jakžkolivěk moci budu, abych vám je vzdy dal. Dayž se pán Buoh VMti dobře míti. A prosím, víte-li co nového a zvláště o těch válkách ciesařských s králem Franským, račte mi to oznámiti, jak se nyní mezi JMtmi děje. Datum Liběchov, f. V. die s. Crispini anno ↄc XV.

Radslav Beřkovský z Šebieřova a na Liběchově,
najvyšší písař královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ↄc, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

*) Viz Č. Č. Musea 1882 str. 219 pozn. 10. **) A. Č. VII. str. 115 č. 123.

1244.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: že přijede na Nový rok na Blatnou.

Na Krumlově 1515, 21. Dec. Koncept Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Kdež mi ráčíte psáti mezi jiným, že ještě tyto svátky se na Pražském hradu pozdržeti musíte, než k Novému létu, dá-li Buoh, vypraviti že se chcete na Blatnú, prosíc, jestli možné, abych na Nové léto aneb potom nazajtří k vám přijel, a který bych den tam měl býti, prosíc, abych vám oznámil. I račte věděti, že já k žádosti vaší na ten den na Nové léto, dá-li Buoh, u vás na Blatné budu a nazajtří ten celý den s vámi zuostanu; leč by mne co bezelstně zašlo, jakož té naděje nemám, tehdy bych vám to časně oznámil. S tím dajž se nám pán Buoh ve zdravie spolu shledati. Ex Krumlow, feria VI. die s. Thomae ap. domini anno ꝛc XV^{C}XV°. Petr z Rozmberka.

Panu Lvovi psáno.

1245.

Pražané Petrovi z Rosenberka: aby za příčinou smrti královy bděl nad zachováním pokoje a míru v zemi.

V Praze 1516, 24. Mart. Orig. č. 3669 a.)*

Službu svú VMti vzkazujem, urozený pane, pane nám přieznivý a přieteli náš milý! Za to máme, že jest VMti času tohoto došlo, která příhoda království tomuto a nám všechněm obyvatelóm nynie se jest přihodila, že král JMt, pán náš, umřel jest a s tímto životem se již rozdělil, jehožto duši KMti pán Buoh rač býti milostiv. Pak ačkolivěk dědice JMti a krále pána našeho JMt máme, jehožto milosti všickni jsme poddanost slíbili, však pro věk a léta JMti a pro náhlost času že nemuož snad JMtí taková věc v království tomto tak dostatečně hned býti opatřena, ježto by v času tom, než by JMt to opatřiti poručiti ráčil, mohlo nětco povstati a před se od někoho vzato býti, což by JMti ke škodě i nám všechněm k něčemu jinému přijíti a přičteno býti mohlo: než poněvadž VMt v zemi této, vedle VMti mohutnosti a stavu, předek držeti ráčíte, a k VMti i prve i nynie mnozí pro takovú příčinu patří, jako k tomu, který vedle stavu a povýšenie dobré tohoto království miluje i k němu vždycky pomáhati jste ráčili, že VMti, jakž se nám vidí, pro dobré krále JMti dědice i království tohoto, s prvními náleží, abyšte VMt, kdež byšte ráčili toho znáti potřebu, k tomu lidi vésti i napomínati ráčili, aby po zemi této tak to bylo zpuosobeno, aby od žádného žádná příčina k nepřátelství anebo k neřádu dávána

*) Totéž také v tern. 3671 č. 1. — K tomuto i k následujícím dopisům až do č. 1257 viz Č. Č. Musea 1882 str. 224 a A. Č. VII. str. 166 č. 177.

a předsebrána nebyla, dokudž by naše všech společné a země shledánie a zuostánie, kterak by to dále mělo býti zřiezeno a opatřeno, nebylo. A jakž VMti pro hodné příčiny to dobře přieležeti muož, tak my, protože některú vrchnost a hlavu v tomto království vedle výsad našich a zpuosobu starodávnieho nesemy, to bychmy viděli v království a zemi této rádi, aby v takové příhodě a smrti krále JMti, slavné již paměti, též i dědice JMti mladosti, země tato v nic škodlivého, nám všechněm k nepokoji a cizím lidem ku posměchu, nevešla, ale raději aby nám i jednomu každému země obyvateli bylo dobře: než chtěl-li by kto neb kteří které příčiny k nepřátelství a zdviženie komu neb nám a stavu našemu z daleka neb z blízka dávati, my toho (ač té víry o žádném, ktož dobré miluje, nemáme) snésti a strpěti bychmy nemohli, zvláště že časuo těchto z mnohých nelibostí a z toho velikého země zavedenie snadně by vzíti se mohli od některých snad příčiny. Ale to jistě držímy, když lidé VMti s jedné k tomu se budú napomínati i držeti, a námi také s strany druhé opatřenie, pokudž nám náleží, puojde, že k tomu žádný přístupu takového jmíti moci nebude. Pragae, feria II. Paschae anno dominicae Nativitatis M°V^C^XVI°. Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ꝯc, pánu nám příznivému a přieteli našemu milému. (Pečeť zachovalá.)

1246.

Pražané [Závišovi Sulkovi]: aby na hradě Pražském posádka se nerozmnožovala.

V Praze 1516, 24. Mart. Přepis č. 3670 a.

Službu svú vzkazujem urozený pane, přieteli náš milej! Máte to, jistě známe, v paměti, které jsú byly řeči k vám s panem Markvartem Kraselovským od našich posluov na zámku v sobotu [22. Mart.] mluveny, a co také zase od vás skrze ně nám jest oznámeno, to za jistú věc držíme, tak že žádných příčin k nepřátelstvie z zámku Pražského žádným obyčejem městóm Pražským nedávati ste připověděli. Pak po těch všech řečech, na kterých jsú naši poslové, z nás vyslaní, s vámi se duověrně rozešli, a my také je za jisté ujali, že se tak vskutku, jakž jest mluveno, stane, dochází nás, že byšte lidi na zámek přijímali a vám že by jich přibývati mělo i přibylo. I jest-li tak, tu by se již takové přátelské řeči s tím trefiti nemohly. A bylo-li by to, dále nám věc by trpěliva nebyla, poněvadž bychme se tak chtěli, jakž ste od našich posluov slyšeli, zachovati. Protož žádáme vás napřed, že se v tom vedle našich s obú stran přátelských a duověrných řečí zachováte. A také jestli co toho, co my slyšíme, nám oznámíte psaním vaším, abychme se věděli čím zpraviti. Pragae, feria II. Paschae anno ꝯc XV^C^XVI.

Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

1247.

Záviš Sulek a Markvart z Kraselova [Pražanům]: že pro jistotu hradu Pražského nutno jest se opatřiti, jakož i Pražané ve městě činí.

B. m. 1516, 24. Mart. Přepis č. 3670 b.

Službu svú vzkazujeme, vzácné opatrnosti páni a přátelé naši milí! Psaní, které ste udělali ke mně Závišovi Sulkovi v tento rozum, že v paměti máme, co sú poslové vaši k nám mluvili, a že vy to za jistú věc držíte: ještě my vám pravíme, že to za jistú věc držeti muožte, že příčiny žádné, úmyslu toho jsme, vám ji nepřátelstvím nedávati, témuž věříc, co jsú poslové vaši k nám mluvili, že se tak stane. Dále píšete, že bychme nějaké lidi na zámek přijali a že by jich nám přibylo: i o tom my nic nevíme, aby nám kto přibyl, než by i tak bylo, aby nám přibylo na tento čas, tomu bychme rádi byli, poněvadž jsme vám oznámili, že my zámek opatřiti chcme a opatrujem. Kdež pak i někteří z vašich toho jsú nám zchválili, abychme opatrnost při zámku zachovali. My pak toho za příčinu nekladem, než za opatrnost, že vy rathouzy své podle zdání svého osazujete a opatrujete, i také, jakž nás zpravují lidé, duom Saský. Pak my jakožto ti, pamatujíc, abychme se tak zachovali, jakž na dobré lidi záleží, zámek krále opatrujem tak, jakž sme vám oznámili, ktožkoli by chtěl při tom zámku jakú svú vuoli činiti mimo řád a právo, že toho každému brániti budem. Do vás toho dověrnost majíc, kdyby se taková věc přihodila od kohožkoli, že nám toho radni a pomocni budete, jakož i poslové vaši nám sú to přiřkli a my sme to za jisté k sobě přijali. A vo tom držíme bez pochyby, že se tak stane. Datum feria II. post Paschae anno ɔc XV^cXVI.

Záviš Sulek ɔc a Markvart z Kraselova.

1248.

Markvart z Kraselova Petrovi z Rosenberka: o jednání s Pražany pro zachování pokoje, o bouřlivém kázání faráře Týnského, o opatření hradu Pražského.

Na hradě Pražském 1516, 26. Mart. Přepis č. 3670 c.

Urozený pane, pane mně milostivý! VMti službu svú vzkazuji. VMt račte věděti, že v sobotu před velikú nocí minulú [22. Mart] přišli jsú poslové na hrad Pražský ode všech tří měst Pražských, dotazujíce se mne, poněvadž mi na hradě Pražském při panu hajtmanu poručeno jest, mám-li jaké dalšie poručení ku panóm Pražanóm, což se opatřenie hradu Pražského dotýče? Pověděl jsem, že nemám, než toliko to, chtěl-li by kto jakú svú vuoli provozovati, abych toho bránil s těmi, kteříž na zámku jsú. Potom sú ku panu hajtmanu tato slova mluvili: „Pane hajtmane, ty si krále JMti úředník, a hrad jest Pražský a města jsú také Pražská, ty víš, kterak jest tobě král JMt porúčel, jak se máš k těm městóm zachovati a kterak města

Pražská k tobě zase?" Dal jim pan hajtman krátce odpověď, že ví, kterak se zachovati má; ale já sem jim pověděl, že jest se pan hajtman zachovával jako na dobrého sluší a že ještě ví, jak se zachovati má podle slibu svého, který jest najvyššiemu panu purkrabí podle zřiezení zemského učinil, jakož též zřiezení dále ukazuje. I znal sem, že jim to nevelmi příjemné bylo. Potom jsú nás žádali, abychme se na hradě pokojně zachovali, že jse oni k nám také pokojně zachovati chtějí. Pověděli jsme, že chceme to rádi učiniti a žádných jim příčin k zlému nedávati; a oni nám zase též přiřkli, pakli by kto jakú nám příčinu z měst Pražských dal a my že bychme jim toho oznámili, že má od nich trestán býti. Potom v pondělí velikonoční [24. Mart.] toto psaní nám jsou učinili, kteréhož se VMti přípis posielá, též i co se jim zase odepsalo.

Toto mi se také VMti zdálo oznámiti, že farář Týnský*) v Slovanech v pondělí velikonoční [24. Mart.] udělal kázání, kdež tu na ten den púť veliká bývá, tato slova pravě, že všichni Němci a ti, kteříž pod jednú zpuosobú přijímají, že jsú lotři a lháři pikhartští a že radši by čerta viděli nežli krev boží. Při tom jest mnohá rozličná haněnie kázal. A poněvadž ciesař najvyšší pán křesťanský JMt za to jest, i jiní páni a VMt za to ste jmíni, kterak my chudí u nich nemáme za to držáni býti. Ale zdá mi se, že jest tu nemálo proti zřiezení zemskému učinil, kdež strana strany haněti nemá. A také račte věděti, že jest Rendl na tom kázání byl. Což se pak opatrnosti na hradě Pražském dotýče, račte VMt věděti, že se ta bohdá při nás zachovává, na žádná slova nespoléhajíc; kdež panu Hložkovi**) a panu Litovskému,***) kteří nyní zde jsou, zdá se, nedáme-li my jim doluov žádné příčiny, že oni jí nám také nedadí, jakož my bohdá nedáme. Než proto račte věděti, což sem zpraven, že na nich vdole vrsuňk jest, a že by chtěli tajně tisíc pěších přijíti a něco jízdních. Jiného VMti na tento čas nevím co psáti. Dán na hradě Pražském, léta ꝯc XV^C XVI. v středě po velicě noci. Markvart z Kraselova.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝯc JMti, pánu mně milostivému.

1249.

Václav z Vítence Petrovi z Rosenberka: o jednání úředníků hradských s Pražany a o příjezdu pana Lva.

Na hradě Pražském [1516], 26. Mart. Přepis č. 3670 d.

Urozený pane, pane mně milostivý! VMti teď posielám dva přípisy, jeden co páni Pražané píší, druhý co se jim zase odpisuje, jimž VMt ráčíte porozuměti. Také VMti pan Markvart Kraselovský píše, kteréž psaní VMti teď posielám, když Pražané zvěděli o smrti JMKské, s jakým poselstvím ku panu hajtmanu na hrad z sebe vy-

---

*) Jakub Uher. **) Jindřichovi ze Žampachu.
***) Recte: Litevskému (Václavovi ze Svinař).

slali a co jim za odpověď dáno. Jiného přes to VMti nevím co oznámiti, než to, že na zámek kúpili jsú nětco smoly a pryskyřice, a oni páni Pražané nedadí ji vydati pravíc, žeby jim toho samým potřebí mělo býti. O příjezdu pána mého JMti*) ještě nevím, než zpraven jsem v jistotě, že jest JMt ráčil na květnú neděli [16. Mart.] vyjeti, pak nevím k Blatné-li, či sem k Praze ráčí se obrátiti. Dán na hradě Pražském, v středu po hodu slavném velikonočniem. Václav z Vítence.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc JMti, pánu mně milostivému.

1250.

Vojtěch z Pernšteina Petrovi z Rosenberka: aby se přičinil o svolání sněmu.

*V Pardubicích [1516], 30. Mart. Přepis tern. 3671 č. 6.**)*

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Přál bych vám zdravie i všeho dobrého. Dobře znáte zpuosob krále pána našeho, v jakémž nynie jest, že nám i sobě k malému prospěchu na tento čas muož býti: pak nebudem-li my sami chtíti sobě toho pomocni býti, což by bylo JMti dobrého, i nás obyvateluov královstvie tohoto, podle let JMti málo JMt mezi námi zpuosobiti bude moci. Než prosím, pohledíc na ten zpuosob, že se k tomu ráčíte přičiniti i toho pomáhati, cožby bylo dobrého, užitečného JMti i nám všem, jednati, a panu purkrabí najvyššiemu že ráčíte psáti, aby sněm položil a obeslal což najspieš muož, neb toho potřebu sami znáti ráčíte na tento čas, že ta věc ne prodlevánie, ale spěšného jednánie potřebuje. A tu abychom se sjedúc všickni sobě toho pomáhali jednati, což jest dobrého a užitečného tomuto královstvie, upřímně a věrně. Ex Pardubic, dominica in Conductu Paschae.

Vojtěch z Pernštejna a na Hluboké, najvyšší hofmistr královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Českém Krumlově, pánu a přieteli mému milému.

1251.

Petr z Rosenberka Pražanům: chválí je za to, že o pokoj státi chtějí, a sám se též oň vynasnažiti chce.

*Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis č. 3669 b.***)*

Službu svú vzkazuji, vysoce múdří a opatrní páni přátelé moji milí! Psaní, které ste o smrti krále JMti, pána našeho milostivého, učinili a o opatřenie v tomto království, tomu sem vyrozuměl, ktežto JMKské věrně smrti nepřeji. Ale poněvadž pán Buoh JMKskú z tohoto světa pojieti ráčil, jiného již neviem k tomu co řéci, než všemohúcí pán Buoh rač dáti JMti duši věčné odpočinutí. Což se pak opatřenie tohoto královstvie dotýče, co o tom obmejšlete a kterú o to péči máte, mně se to

*) Zdeňka Lva z Rožmitála. **) Též pod číslem 3673.
***) Totéž také v tern. 3671 č. 2.

dobře líbí; nebo z toho vašeho psanie jinému sem nesrozuměl, než že byšte dobrému rádi, jakož všem nám to dobře náleží, abychme o krále Ludvíka JMt, jakožto o pána našeho dědičného, a dobré tohoto království se starali, každý podle stavu svého, co komu z nás přísluší, abychme toho neopouštěli, než v těch ve všech věcech, coby dobrého býti mohlo, abychme sobě všickni společně, jsúce spolu v svornosti a v lásce, radni a pomocni byli. Jakož té sem k vám naděje, že se tak skutečně jmíti budete, a já také o to rád pilnú péči, což by k dobrému bylo, jmíti chci a jiné pány a přátele své k tomu vésti, jakož již s některými sem se shledal; a jiného do nich neznám, než že při tom, cožby dobrého JMKské a toho královstvie bylo, stanú a toho radni a pomocni budú. A když tak jedni jako druzí učiníme, při tom se, jakž nám přísluší, řády a právy tohoto království spravujiec, mám to dúfánije ku panu Buohu, že nám toho dobrého pomáhati ráčí. Také i toto vězte, že tyto dny, kdež byla v času předešlém mezi některými obyvateli tohoto královstvie a cizozemci válka vznikla, to sem srovnal; a tak ze všech stran o to péči mám, aby v tomto královstvie pokoj a dobrá svornosť a láska býti a trvati mohla. Datum Krumlov, feria IV. post Conductum Paschae anno ɔc XVI. Petr z Roznberka ɔc.

Vysoce múdrým a opatrným pánům purkmistru a raddě Starého města Pražského, přátelóm mým milým.

1252.

Petr z Rosenberka a Ladslav ze Šternberka Pražanům: aby nedrželi zvláštního sjezdu stavu městského.

Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 3.

Služby své vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Nebuď vás tajno, že jest nás došlo, že byšte vy města krále JMti tohoto královstvie obeslali a sjezd jim anebo sněm položili. A jestliže jest tak, naše jest zdánie a za to žádáme, že to zase rozpustiete a do sněmu obecnieho že žádných stranních sjezdů mieti a držeti nebudete; nebo tohoto se v tom obáváme, jestliže by ta věc tak státi a ten sjezd sjíti se měl, tehdy snad stavové panský a rytieřský také by své sjezdy zvláště sobě položili, a skrze to mohla by nějaká nevole v stavech povstati a snad i sněm obecní skrze to mohl by znamenitú překážku mieti. A poněvadž jste nám psali dobré obmýšlejíce, té jsme naděje k vám, že i to opatříte, aby těchto časuov žádných sněmóv vašeho stavu bez jiných stavuov, stranních, dokudž obecnie sněm nepřijde, nebylo. A my také v staviech našich k témuž vésti i se pány a přátely našimi chcme, jakož jsme pak to již i v některých krajích zastavili. Dán na Krumlově, v středu před Svátostí léta ɔc XVI. Petr z Roznberka ɔc.

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř královstvie Českého ɔc.

Vzácné opatrnosti pánóm purkmistróm a raddám Starého a Nového měst Pražských, přátelóm našim milým.

1253.

Tíž týmž: žádají za ubezpečení osob ze stavu panského i rytířského, aby nikdo se nerozmýšlel jeti na sněm od nebožtíka krále svolaný.

Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 4.

Služby své vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Vězte, že král JMt slavné paměti ráčil jest sněm obecní tohoto královstvie Českého na hradě Pražském položiti v pondělí po svatém Jiří najprv přieštím. [28. April.] A poněvadž k tomu sněmu stavové se tohoto královstvie sjieždějí a své hospody v městech Pražských mívají, té jsme naděje, že se k každému stavu i k osobě tak zachováte, aby každý, jsa na tom sněmu, svobodně krále JMti pána našeho a tohoto královstvie dobré, jsa sebú bezpečen, jednati mohl. Ale snad na tento čas mohl by se někdo na něčem urážeti a do měst Pražských sobě obtížeti přijeti, a tudy i sněmovnie jednánie a toho královstvie dobré mohlo by nějakú roztržitost mieti. A protož obmýšlejíce my v tom dobré a jistě dobrým úmyslem za to vás žádáme, že nám listem svým připíšete, že panské i rytieřské osoby a našich stavuov, i také služebníci, mají všelikterak bezpečně v městech Pražských beze všech a všelikterakých překážek zachováni býti a svobody užíti, kterak jsú prve užívali a užívati mohli za slavné paměti krále JMti. Nebo z té příčiny tato jest naše žádost, jestliže by kdo aneb kteří v tom jakú obtiežnost předkládali, ač snad ne pro vaše osoby, nežli pro některé jiné z obce obyvatele, abychom jim to oznámiti mohli, co byšte nám v tom připsali, by na tom žádného úrazu nemajíce, té obtiežnosti zanechali. Dán na Krumlově, v středu před Svátostí léta ↄc XVI. Petr z Roznberka,

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř královstvie Českého.

Vzácné opatrnosti pánóm purkmistróm a raddám Starého, Nového a Menšieho Měst Pražských, přátelóm našim milým.

1254.

Petr z Rosenberka Vojtěchovi z Pernšteina: že se chce o pokoj přičiniti; ve příčině sněmu odkazuje k listu druhému.

Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 7.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Ráčíte mi psáti, že krále pána našeho zpuosob, v jakém nynie jest, že znám, že nám i sobě k malému prospěchu na tento čas muož býti, pak nebudem-li my sami chtíti sobě toho pomocni býti, což by bylo JMti dobrého i nás obyvateluov královstvie tohoto, podle let JMti že málo JMt mezi námi zpuosobiti bude moci, než že prosíte, pohledíc na ten zpuosob, že se k tomu přičiniem i toho že pomáhati budu, což by bylo dobrého, užitečného JMti i nám všem, jednati. I milý pane a přieteli! Račte

tiem jisti býti, že na mně, dá-li Buoh, nic sjíti nemá, že rád chci pomoci jednati to, což jen budu znáti, co by k dobrému slúžilo králi JMti, pánu našemu, i této koruně, i jiné přátely své k témuž vésti.

Což se sněmu tkne položenie, abych najvyššiemu panu purkrabí psal, aby jej položil a obeslal, což najspieš by mohlo býti: vězte, že jesti té chvíle zde při mně byl, když jest vaše pachole mně listy dodalo. I na tom jest, že sněm brzský bude, jakož z cedule v listu, kterýž vám společně píšem s najvyšším panem purkrabí a panem kancléřem, porozumíte. A s tím daj se vám pán Buoh ve zdravie dobře mieti. Ex Krumlov, feria IIII. post Conductum Paschae anno ꝯc XV^{C}XVI.

Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Hluboké, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

1255.

Petr z Rosenberka, Zdeněk Lev a Ladslav ze Šternberka Vojtěchovi z Pernšteina: o stavení komorního soudu až do sv. Martina a o sněmu položeném k 28. dubnu.

V Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 8.

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a přieteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám věrně přáli. Věděti vám dáváme, že jsme to u sebe rozvažovali, poněvadž o času Svátosti [4. April.] súd komorní držán bývá, jest-li by také nynie po smrti krále JMti, pána našeho milostivého, nynie slušně držán býti měl? Kdež se nám zdá, aby odložen do sv. Martina byl, a to z té příčiny, poněvadž páni a rytieřstvo, rady krále JMti, kteříž s vámi v tom súdu komorniem sedají, přísahu jsú králi JMti, slavné paměti, učinili, že by po JMti smrti, neučinivše králi Ludvíkovi JMti přísahy, v tom súdu sedajíc súditi nynie neměli. Protož z té i z jiných hodných příčin, kteréž vám při našem spolu shledánie oznámíme, zdá se nám býti potřebné, aby ten súd do jmenovaného času odložen byl. Pakli nynie některé úředníky zemské při sobě mieti budete, muožete s nimi a s radami krále JMti o to také, ač se jim toto zdání naše líbiti bude, radu vzíti a tiem se dále zpravíte; neb bychom neradi, aby mezi stavy neb osobami z těch neb jiných příčin jaké ruoznice povstati měly, než abychom raději v svornosti a lásce pro dobré krále Ludvíka JMti a toho královstvie spolu byli a drvali [sic], všech nelibostí na straně do let JMti rozumných nechajíce. Jakož pak buohdá o to s vámi, když se spolu shledáme, šíře rozmluvíme a to jednati budem, aby ten súd komorní, jako i jiní zemští, držán byl a svuoj pruochod mieti mohl. Ex Krumlov, feria IV. post Conductum Paschae. Anno ꝯc XV^{C}XVI°. Petr z Roznberka ꝯc.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc, najvyšší purkrabie Pražský
a Ladslav z Šternberka ꝯc, najvyšší kancléř královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna ɔc, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, panu přieteli našemu milému.

Cedule do téhož listu. Toto vám také, pane a přieteli náš milý, oznamujem, že král JMt slavné paměti ráčil jest sněm na hradě Pražském položiti v pondělí po sv. Jiří najprv přieští [28. April]. A jestliže by JMt z tohoto světa, jakož se již tak stalo, od pána Boha pojat byl, aby ten sněm před se, to jest JMti žádost byla, držal se. I za toto vás žádáme, že těm všem, ktož jsú se k súdu komorniemu sjeli, to oznámite a za to jich žádati budete, aby to vědúce, na ten se sněm sjeli, nebo jsú toho pilné a znamenité potřeby. A ač proto listové sněmovní po krajiech rozesláni jsú, ale mohlo by se přihoditi skrze některého posla nevědomost, že by ne každého ti listové sněmovní došli, kdežto neradi bychom, aby v tom jaké obmeškání státi se mělo.

1256.

Pražané Petrovi z Rosenberka a Ladslavovi ze Šternberka: o sjezdu stavu městského v Praze odbývaném.

V Praze 1516, 6. April. Přepis tern. 3671 č. 10.

Službu svú VMtem vzkazujem, urození páni, páni přietelé naši milí! Věděti VMt nám dávati ráčíte, kterak by VMti došlo, že bychme my města krále JMti tohoto královstvie hned po smrti krále JMti obeslali a sjezd jim položili, VMt žádajíc, jestliže jest tak, abychme zase jej rozpustili a až do sněmu obecného jich spolu nedrželi. Kdež VMti to povědieti muožemy, že všecka města krále JMti času tohoto jsme při sobě v Praze měli, kteříž jsú se byli na naši žádost sjeli, a to z té příčiny, že prve před časem a smrtí krále JMti vznášeli jsú na nás, kterak by se jim městóm i osobám z stavu městského mnohá protivenstvie, škody i bezpráví dála od osob z stavuov panského a rytieřského: v kterýchžto obtížení nás nejednú žádali jsú za raddu i prosili. Pak když jsme my o smrti krále JMti, pána našeho slavné paměti, v jistotě uslyšeli, majíc to v paměti a obávajíce se, aby v této míře pro smrt pána našeho JMti nětco se někde nestrhlo a nestalo, ježto by se k míru a k svornosti nechýlilo, i proto jsme jich požádali, aby se k nám do Prahy sjeli. A tu všechněm učinili jsme napomenutie i žádost na ně vzložili, aby v tomto času, dokudž by všie země a stavuov shledánie nebylo, všelikých příčin k nelibosti a nepokoji se vystřiehali a jich žádnému, což na nich jest, nedávali. A tu jsme také jim, kterak VMtem i jiným pánóm píšeme a VMti zač žádáme, oznámili, aby tudy seznali i tomu věřili, že s strany stavuov VMtí také příčiny nelibostí a nepřátelstvie dávány býti by neměly. A tak, jakž u VMtí, tak u stavu našeho dobré a pokojné obmýšlejíc, jedno k druhému aby se trefiti mohlo, jsme jednali. Kdež pověděli jsú nám, že se tak, jakž jim oznámeno i předloženo jest, zachovati chtí. A o to s nimi rozmluvivše,

je jsme včera o poledni [5. April.] rozpustili, a již od nás všichni se rozjeli. Pak poněvadž k VMtem a jiným pánóm k svornosti a pokoji i řádu jsme se přimlúvali, vidělo se nám také za slušné, abychme i s stavem našim o též rozmluvili. A o tom držeti račte, žę o nic strannieho ani zbytečného jsme jich k sobě neobeslali, než chtíc tomu rádi, aby s VMtí stavuov i s naší strany dobře a mírem všecky věci státi v tomto královstvie mohly a jedny s druhými aby se trefovaly; neb jestliže bychme takové věci u VMtí předešli a byli od VMtí opatřeni a v stavu našem to bylo zanecháno, taková opatrnost byla by prázdna. A jestliže by VMt kto jináče zpravoval, VMtí jako pánov a přátel prosíme, že ráčíte řečem takovým věřiti tak jako smyšleným a beze všeho gruntu. Neb my víme a známe, kterak se v tomto času a této pána našeho příhodě zachovati máme. Pragae, dominica post Ambrosii anno dominicae Nativitatis ɔc MV^CXVI.

Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Roznberka ɔc a panu Lacslavovi z Šternberka a na Bechyni, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, přátelóm našim milým.

1257.

Pražané všech tří měst Petrovi z Rosenberka a Ladislavovi ze Šternberka: dávají bezpečný list na místě glejtu všem, kdož sněmu o sv. Jiří se zúčastní.

V Praze 1516, 6. April. Souč. opis tern. 3671 č. 11.

Službu svú VMtem vzkazujem, urození páni, přietelé naši milí! Jakož nám oznamovati ráčíte, čemu také i z listu krále JMti slavné paměti k nám daného jsme vyrozuměli, že JKMt ještě za živnosti své sněm obecnie tohoto královstvie na hradě Pražském v pondělí po sv. Jiří najprv příštím položiti ráčil, a tu, poněvadž stavové toho královstvie se sjížděti i hospody v městech Pražských držeti obyčej mají, ráčíte té o nás býti naděje, že se k každému stavu i k osobě tak zachováme, aby každý na tom sněmu svobodně krále JMti i zemské dobré, jsa sebú bezpečen, jednati mohl, ale však z té příčiny, aby se snad někdo na tento čas na něčem neurazil a tudy by do měst Pražských přijeti sobě obtěžoval, za to VMt nás žádati ráčíte, abychme listem naším připsali, že panské i rytieřské osoby a VMtí stavuov i také služebníci mají všelikterak bezpečně v městech Pražských beze všech překážek zachováni býti a svobody užiti, kterak jsú prvé za slavné paměti krále JMti užívali ɔc. I milí páni, VMt. Tomu my dokonale věříme, že túto věcí ráčíte všecko dobré a dobrým také úmyslem obmýšleti, aby z žádné strany od žádného k tomu příčina, skrze kterú by se obecné dobré roztrhnúti, aneb jaká nelibost a nesvornost povstati měla, dávána nebyla; neb i týmž jako VMt úmyslem (tu v pravdě račte o nás mieti naději) i k VMtem i k jiným pánóm úředníkóm větším zemským JMtem psanie jsme učinili, chtíce to rádi, co by pokoji a svornosti pro dobré krále JMti i tohoto

královstvie slúžilo, viděti. Ješto tak držíme, že JMt od nás týmž úmyslem, jako my k JMtem jsme psanie učinili, přijíti jsú ráčili. Protož abyšte ráčili VMt věděti, že této VMti žádosti nic na odpor nejsme, ale že všechněm dobrým lidem panského a rytieřského stavóm i osobám a také služebníkóm jisté bezpečenství a dokonalé dáváme, aby bezpečně v městech Pražských, beze všech překážek obecné a královstvie tohoto i své věci na témž i při tom sněmu jednajíc, zachováni byli a svobody užili tak, kterak jsú prvé za slavné paměti krále JMti užívali. Pak poněvadž od VMtí stavuov a pro dobré i bezpečné obmýšleti takovú věc ráčíte, VMti také věříme, že i též VMti stavové i osoby i s služebníky k našemu stavu i k osobám a obyvatelóm našim beze všech půtek a příčin k nepřátelstvie zachovati se ráčí a zachovají, aby tudy ta spravedlivost byla vyplnila [sic], což VMti stavové a osoby od nás míti ráčí, aby od sebe nám totéž okázati ráčili. Než což se odpovědníkuov zjevných, zhúbcí a škódcí zemských a psancuov i těch, ježto práva užiti nemohú a nemají, dotýče, takoví v toto, čehož dobří a zachovalí užiti mají, pojímáni býti nemají. Neb k těm a takovým my, i jeden každý v zemi této, muož se a má nic méně než jako za živnosti krále JMti slavné paměti zachovati. Kdež VMt toto znajíc, co my pro dobré a obecnú svornost učiniti chcmy a učinímy, jestliže by se kdo na čem času tohoto v této krále JMti smrti příhodě urážel a sobě co obtěžoval, jemu, ktežby toho žádal, oznámiti i ukázati ráčíte. Pragae, dominica post Ambrosii anno dominicae Nativitatis M°XV°XVI°.

Purkmistři a raddy Starého a Nového i Menšieho Měst Pražských.

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Roznberka ɔc a panu Ladslavovi z Šternberka a na Bechyni, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, pánóm přátelóm našim milým.

1258.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: chce se přičiniti u pánů Trčků, aby mu dluhu posečkali; o sněmě, novinách z Italie a Pražanech.

Na Krumlově 1516, 10. April. Přepis tern. 3671 č. 9 b.

.... (Počátek utržen) ... — kdež pak za to žádáte, abych se k tomu přičinil a některak to obmyslil, aby se to mohlo u jeho strýcuov, anebo komu již ta věc náleží, jednati, aby vám toho, což jste jemu dlužni byli, jestliže déle nemuože býti, ale do sv. Havla čekali: i k žádosti vaší já to rád učiniti chci, kdy jen porozumiem jich zpuosobu, na čem mezi nimi stojí, u koho bych toho z nich hledati měl; neb jestliže se tak zachovají, jakož jest žádost nebožtíka strýce *) jich byla ke mně, jako vám teď toho přiepis posýlám, tehdy by byla naděje dobrá, že bych vám u nich prospěti snad mohl. Než toto mi se zdá, jestližeby pan podkomoří, strýc jich, u vás hledal proti nim jaké podstaty, abyšte v tom prostředek drželi, neb což jest

*) Patrně Mikuláše Trčky.

rozuměti z lidských řečí, žeť jsú ruoznice mezi nimi vždy jakéž takéž, neb jest mi pan podkomoří dnes list psal, ač mi nic v něm neodvierá, ale proto pomoci, byla-li by mu potřeba, na mne žádá, abych ho neopúštěl; kdež vám teď přiepis listu jeho i odpovědi, co mu na to odpisuji, i také cedule, kterúž mu píši, posílám, neb to, co mu v ceduli píši, jest hustá rozprávka. A co mi dá na to odpovědi, neobmeškám vám poslati.

Zdánie pak vašemu sem porozumněl o rytierstvu, abychom což bychom mohli najvíc jich zdvihli, aby na ten sněm jeli, kteřížby dobrému rádi; i chci já o to všecku svú pilnost mieti, aby se žádost vaše naplnila.

Teď také vám posílám přiepis novin, kterak se ve Vlaších ciesaři JMti vede, od biskupa Pasovského*) mně poslané; než za to vás prosím, bude-li v čem co takového nového, že mi oznámíte, a já vám také, jestliže co takového zviem. A při tom vás prosím, dali-li jsú Pražané jakú odpověď na ta dva listy, kteréž sem já s panem kanclířem jim psal, že mi to při jiném poselstvie, kdybyšte ke mně měli, oznámíte. Ex Krumlov, feria V. post s. Ambrosii anno ɔc XV^cXVI. Petr z Roznberka.

Najvyššiemu panu purkrabí Pražskému, panu přieteli mému milému.

1259.

Petr z Rosenberka Ladslavovi ze Šternberka: o urážce kapitoly hradské v listě Pražan k p. z Rosenberka i ze Šternberka.

Na Krumlově 1516, 16. April. Přepis tern. 3671 č. 13.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Listy, které jste mi ráčili poslati, co nám páni Pražané na naše psanie, které jsme jim učinili, odpověď dávají, ty sem s pilností přečetl a jich sobě přiepisy schoval, a teď je vám zase posílám. Jáť v nich, pokudž já tomu rozumiem, nic neslušného nevidím, než kdež vám samému odpověď dávají, co se Kuby, faráře Týnského,**) tkne. I jest nepodobné, aby neměli o jeho kázánie věděti, které jest učinil. Kdež pak kapituly Pražské dotýčí, já té naděje nemám, by oni k tomu příčinu dávali, než že toliko pro zastřenie toho Kuby to jsú v odpovědi vaší postavili. Než tento mi se kúsek v jich psanie najhúře líbí, kdež tam postavili v té odpovědi: „ale raději lid zákonu božiemu, umějí-li, učili.“ Pak mně se zdá, že víc umějí, nežli Kuba v Týně, kdyby pravda miesto měla, a žeť víc všecken sbor křesťanský zákonu rozumějí, než-li Kuba s pány Pražany. Ex Krumlov, feria IIII. post s. Tiburcii anno ɔc XV^cXVI. Petr z Roznberka.

Panu přieteli mému milému, najvyššiemu panu kancléři královstvie Českého ɔc.

---

*) Biskupem Passovským byl tehdáž *Wigileus*, ale od r. 1514 měl koadjutora i administratora biskupství *Arnošta* z vévod bavorských. Ten také nepochybně jest zde míněn.

**) Viz číslo 1248.

1260.

Farář Černovický Petrovi z Rosenberka: stěžuje si na své osadníky.

V Černovicích 1516, 23. April. Orig. II. 41. 1.

Modlitbu svú vzkazuji nehodnú, urozený pane, pane můj najmilostivější! Zdraví i ščeští vinšuje VMti jakožto pánu svému milostivému ɔc. VMti prosím pokorně, že toto psaní mé nebude proti mysli VMti, ale že je milostivě přijmúce, rozvážiti ráčíte u pokoji. A kdež VMti já nehodný kněz a kaplan oznamuji, že tuž v Černiovicích mezi poddanými VMti býti nemohu, kdež sem to i panu prelátu oznámil, z příčin hodných, ješto Bohu jsú nemilé a VMti nepříjemné, kdež vo tom nechci pochybovati, jakožto o pánu křesťanském. A že mi se zdá, že žádný zákoník toho nesnesl by, co sem já ta léta strpěl mezi nimi rvaní, pohlavkování, a to pro řády duchovní a správu křesťanskú, zakládání dveří u chalupy mé domových, a bych byl vyšel, aneb ven vyjíti chtěl, bylo by mne zabilo, čím jsú zastavovali a založili; zhanění divná, že sem lhář a zákon boží zapírám, a že VMt ste nemúdrým, že jim dáváte toho kněze, kteréhož oni míti nechtí. A kdybyšte jim VMt dali toho, kterého by oni chtíti měli, že by učinili všicko. A že já jim nejsem nic užitečen, a že, bych více kázal i učil, že mi nevěří, ani že mne v tom poslúchati chtí ani učiniti, poněvadž jim kalich odjímám; a že kdožkolivěk přísahu přijímá, jakožto v úřad jaký přijímajíc, že jemu věřeno býti nemá, ani žádný dobrý aby takovému nevěřil. I kdež i při těch řečech se mnú někteří z úřadu seděli. A tak že sem strpěl to i jiné obtížně po ty všecky časy, váže sobě více VMti, nežli jich zlosti a tupení. I milostivý pane! Znajíc takovú věc ode mne nehodného kaplana svého, kteráž jest v pravdě, i trpělivost mnohého trápení, a že již znám, že v nich a mezi nimi nic prospěti nemohu: milostivý pane, vdy mi se nezdá, nic před VMtí zatajiti, ač můžli to býti s VMtí volí, že sem žádán a prošen před šesti léty od pana Pinthy [sic], mistra Cirilla a kanovníka Olomúckého a faráře Budějovic Moravských, abych byl u něho kazatelem, kdež v nově u mne posel jeho byl. I nezdálo mi se nic bez vůle a vědomí VMti učiniti. A také sem se vzdy domníval, že je k nětčemu navedu a v nějaký řád: ani tvrší než skála sú. A zdá mi se snáze moře svého cíle vyvésti nežli je [z] zvyklosti jich nedóvěry. A také ani svých důchodův od nich míti mohu od mnohých, po ty všecky časy. A stojím-li o to, odbývají mne, že jim nerozdávám a zač by mi dávali? Ani pana hajtmana rozkazu nic nedbajíce, i křivdu mi činíc, i v lukách, potocích, v lesích, ješto toho svědomo jest panu hajtmanu i nižším úředníkóm. Kdež mne vonehdá v sobotu Jiráček mlynář pro les, kdež jest svévolně sekal, ulál uhaněl, ješto by vo tom dlúhé zaneprázdnění očima VMti bylo. I milostivý pane, pokorně i s pláčem VMti prosím i věřím, že mne odtud pustíte, a abych od nich se mohl s pokojem vypraviti, a co by mi povinni byli, že jim ráčíte rozkázati dáti a zaplatiti. I milostivý

pane! vzdy pokorně prosím za radu a za milostivú odpověď po tomto poslu. Datum Cerniowicz f. IIII. anno Nymphei partus MV^{C} 16 ante festum dni Georgii.

Kněz Jan Rich[s],*) kaplan VMti.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1261.

Jan z Wartenberka Petrovi z Rosenberka: o pořízení u císaře, sněmu v Roudnici i odpůrcích pana Lva.

V Mladé Boleslavi 1516, 23. Oct. Přepis č. 3678.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a přieteli muoj zvláště milý! Napřed štěstí, zdraví i všeho dobrého VMti bych věrně přál. Kdež mi ráčíte přiepisy od najvyššieho pana purkrabí Pražského posílati, tomu sem porozuměl a velmi toho vděčen sem, a rád sem uslyšel, že jsú u ciesaře JMti dobře zjednali.**) Dajž pán Buoh, aby se i k skutku přivedlo. Ale pokudž já rozuměti mohu, bez skutečné přiesnosti stav městský v nic slušného nepuojde. A již by to potřeba byla, aby ciesař JMt s králem Polským JMtí s tím na hotově byli, ktož by pánu našemu škodu a zmatek činiti chtěl a v zemi neřád, aby jej skutečně trestali. V psaniem páně purkrabovým najvyššieho dvěma kusóm nemohu vyrozuměti; jednomu tomu, proč páni úředníci zemští mají sněm obsílati, a ne ciesař a král Polský JMt jakožto poručníci? A druhé, proč v Roudnici a ne v Praze sněm býti má? Ač dobře znám, pro Pražanskú i jiných měst svú vuoli, že se dobře trefí v Praze sněmuov neklásti, ale toliko pro ty pány a poručníky že by se byl lépe v Praze mohl trefiti, aby jich za stranné stav městský nemohli položiti. Ač toho já věru dosahám, že naši páni a poslové všecko jsú prve obmyslili a to všecko že jsú z slušných příčin učinili. Což se pak zápisuov a sněmóv pana Bernarta z Waldštajna a pana Košateckého***) a pana Drahobuzského†) a jiných jich pomocníkuov dotýče, s pilností sem v tom pracoval a lidi od toho vedl a ukazoval, co oni pod tím obmýšlejí, jakož pak děkujíc pánu Buohu jim v to lidé jíti nechtěli a nepuojdú, znajíce i jich předsevzetí stranné. Což se pak počtu pana purkrabí najvyššieho dotýče, kdež ráčíte psáti, že naň lidi šikují: mně se zdá, že toho sama spravedlnost páně purkrabova obrání, že za jeho pilné a pracné služby, kteréž jest tomuto království činil, pán Buoh toho nedopustí, aby jemu lehkostí a škodú mělo zaplaceno býti. A když by se jedné z cesty toho zlého kamenie a bahna ukliditi mohlo, již bychom potom buohdá všickni bezpečně a svobodně jezditi i choditi mohli.††) Což pak Zolhauza dotýče, to já zpuosobím, že VMt v Roudnici budete zvěřinú opatřeni.

*) Snad: Richelius? **) A. Č. VII. str. 172 č. 182. ***) Václav z Kolovrat.
†) Jana z Dubé. ††) Srovnej Č. Č. Musea 1882 str. 233 a 231 pozn. 37.

Horám vašim všeho dobrého přeji a rád slyším, že se rozmáhají a lepší; a dá-li pán Buoh, když se s VMtí shledám o všecko šíře rozmluviem. A což se vaší frejířky dotýče, tu s panem Jindřichem*) vaše dobré s pilností jednati budem. A poněvadž jste již napřed nětco sladkého poslali, již jste na poli tu při vyhráli a sobě mnoho dobrého zjednali. Dajž pán Buoh všecci abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex Boleslav, feria V. post XI^M virginum anno XVI.

Jan z Wartnberka a na Děvíně ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu a přieteli mému zvláště milému.

1262.

[Václav z Tučap, hejtman Soběslavský, Petrovi z Rosenberka]: o poškození rybníka.

B. m. [1516]. Cedule II. 147. b. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. Z listů, kteréž VMti pan z Hradce píše, vyrozuměl jsem, což se Kahlíka dotýče. A jak se ta věc v sobě má, abych VMti psaniem oznámil, mluvil sem s Jakubem písařem; i praví toho příčiny, že jest na rybníčku VMti, pod kterýmžto syn jeho mlýn má, v povodeň plot před splavem zporážel, a tudy že jsú ryby sešly doluov a malé jich počet v rybníčku zuostal. Kdež rychtář VMti Deštěnský mluvil k němu, aby toho nečinil; nikoli jeho v tom uposlechnouti nechtěl. Kdež jest tu věc na VMt Jakub písař vznesl; i ráčili jste po něm Víthovi rozkázati, aby těch peněz gruntovních nevydával. Tiem se VMt račte zpraviti.

1263.

Král Ludvík císaři Maximiliánovi: přimlouvá se za Jana z Rosenberka ve sporu jeho s Janem Mrakšem o zámek Meilberk.

V Budíně 1517, 29. Jan. Přepis č. 3687.

Najjasnějšiemu kniežeti panu Maximilianovi, zvolenému Římskému ciesaři, po vši časy rozmnožiteli říše, v Germanii, Uherskému, Dalmatskému, Kroátskému ɔc králi, arcikniežeti Rakúskému, Burgundskému, Brabandskému knížeti a falckrabovi ɔc. My Ludvík, z b. m. Uh. Č. ɔc král, m. M., kníže Slezský a markrabě Lužický ɔc naše dětinsky, bratrsky milost a přátelstvie napřed vzkazujeme. Najjasnější kníže pane otče a bratře náš milý! Velebnosti vaší znáti dáváme, kterak duostojný, věrný náš milý, Jan z Rozmberka a na Strakonic, zákona sv. Jana najvyšší obecný přebor, vznesl jest na nás s pokornú prosbú, abychom podle znění jeho spravedlnosti a jednánie, kteráž se dlúho-chvíle mezi jemu [sic] s jedné a někde Petra Mrakšovi z Noskov s straně druhé o zámek a panstvie Mejlperka až dosavád prodlívali jsú, se

*) z Rosenberka?

k vám listem naším přimlúvali, ježto jsme jemu podle jeho gruntovnú zprávu odpierati nemohli. I poněvadž takovú panstvie toho zákona sv. Jana dotýče, prosíme Vaši Velebnost s pilností, abyste ráčili na další zprávu prokuratora tého z Rožmberského milostivě rozvážiti, aby on i téhož zákon od takovú jich spravedlnosti tištěni nebyli, než bez všelijaký další prodlení abyšte jeho naše přimluvě užíti dali; toho chceme pro Vaši Velebnost podle slušnosti přátelsky zasluhovati a se s tím VMti porúčíme. Datum Budae, feria V. post Conversionem s. Pauli anno domini XVII., regnorum autem nostrorum Hungariae ac Boemiae primo.

1264.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: aby hejtmanství hradu Pražského dáno bylo Janovi Vchynskému.

Na hradě Pražském 1517, 7. Mart. Orig. č. 3688.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane mně příznivý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Nepochybuji, že o smrti hejtmana hradu Pražského*) VMti tajno nenie. I žádán sem k VMti za přímluvu ku panu purkrabí nejvyššiemu, aby ten úřad ráčil dáti panu Janovi Vchynskému, jakož mám za to, že o též VMti sám píše. I protož já VMti za to prosím, že se k tomu račte přičiniti. A já toho VMti rád zasluhovati chci. Neb bych jeho hodnosti v tom neznal, jistě nechtěl bych o to VMti ani pánu psáti. A k tomu toto praviem na své svědomí, že to znám z mnohých příčin, kterýchž na tento čas VMti psáti nemohu, že sě pánu lépe k tomu i k jinému trefiti muož nežli jiný; ježto kdybych to VMti mohl oznámiti, mám za to, že byšte VMt tomu místo dáti ráčili. Při tom toto račte věděti, oč ste mi psáti ráčili, že tak udělám, až buohdá sě s VMtí shledám i s najvyššiem panem purkrabí JMtí, jedné bude-li moci ten ouřad snésti. Neb již ji [sic] úředníci ke mně se o to domlúvají, že nemohu, zvlášť pro jízdy, bez druhého úředníka mého býti. Dajž sě pán Buoh VMti dobře míti. Datum in arce Pragensi, sabbato ante Reminiscere anno ɔc XVII°. Radslav z Šebířova ɔc manu propria.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu mně příznivému.

1265.

Petr z Rosenberka stavům pod obojí: že nikdy nechtěl ani on ani kdo jiný pod jednou rušiti smlouvy s utrakvisty uzavřené.

V Krumlově 1517, 30. Mart. Souč. opis č. 3690.

Službu svú vzkazuji, urození páni páni, urození a stateční rytieři, urození vladyky, múdří a opatrní města, přátelé moji milí! Tajno vás nebuď, kterak jest

*) Záviše Sulka ze Hrádku.

mi oznámeno psanie, kteréž jsú do krajuov tohoto královstvie učinili stavu [sic] téhož královstvie pod obojím spuosobem páni Pražané Starého a Nového měst Pražských, obsielajíce k sjezdu do Prahy k tomuto čtvrtku před květnú nedělí najprv příštiemu [2. Apr.], oznamujíc toho přiečinu, kterak by se něco jednalo a puosobilo o nebezpečenstvie a zkázu víry pod obojí spuosobú, tak jakž to jejich psanie šíře oznamuje. I mám za to, že ráčíte jmíti dobře u vědomosti a v paměti, kteří jsú zápisové mezi námi s obú stran, kteří jsme pod jednú i také kteří pod obojí, kterak máme sebe neopúštěti, jestliže by kto chtěl nám kterým u vieře útisk činiti, ježto nezdá mi se potřebie toho všeho opakovati, neb jest to i dckami zemskými zapsáno, také i králem JMtí slavné paměti i také ciesařem JMtí, jakožto poručníkem, utvrzeno. Než poněvadž páni Pražané, kto by ten byl, že by taký útisk učiniti chtěl, psaniem svým neoznamují, ani také nás jiných, kteří pod jednú jsme, neobsielají, ješto to jednostajná věc podlé již dotčených zápisuov s obú stran, když by byla toho potřeba, naše jest, a nás by se obojích dotýkala: Protož zdálo mi se vám toto psanie učiniti, jestliže by kto pánóm Pražanóm anebo vám to pravil na koho z nás, obyvateluov tohoto královstvie, že bychom my, kteří jsme pod jednú, něco proti tomu a proti vám jednali, za to prosím, abyšte takového oznámiti ráčili; neb o žádném dobrém té naděje nejsem, aby co toho před sebú jměl proti našim obecniem společniem zápisóm. A co se mé osoby dotýče, při tom sem stál a stojím a s buoží pomocí státi miením, aby mnú ten obecní zápis v ničemž rušen nebyl, než tak držán a zachován, pokudž každý jeden z nás povinen jest se v tom zachovati. A VMtí všech žádám, ktož jest takovú nepravú a křivú věc mezi pány Pražany aneb mezi některé vás utrúsil, že k tomu viery neráčíte přikládati; než ktož takové věci, ješto by z toho nějaké nevuole přijíti mohly, puosobí a v lidi vkládá, bylo by daleko lépe a užitečněji, aby taký, jestli milovník obecnieho dobrého tohoto královstvie, obmýšlel na staviech tohoto královstvie radši lásku a svornost, a což ještě mezi stavy nějaké nevole pozuostalo jest, srovnánie, ježto by z toho JMKské pánu našemu i tomuto královstvie mohlo užitek a dobré přinésti. Datum Krumlov, fer. II. post dominicam Judica anno domini XV^CXVII°.

Petr z Roznberka ɔc.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným rytieřóm, urozeným vladykóm, múdrým a opatrným městóm královstvie Českého strany pod obojí spuosobú, nynie ten čtvrtek před květnú nedělí v Starém Městě Pražském spolu shromážděným, přátelóm mým milým.

1266.

Soběslavský hejtman Petrovi z Rosenberka: že zatkl dva mnichy z kláštera Trnavského odběhlé.

V Soběslavi 1517, 7. April. Orig. Historica nova.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti službu svú napřed vzkazuji. VMti oznamuji, kterak rychtář Soběslavský ke mně přišel, zpravuje mne, kterak by nějaká

dva s ženami do předměstí přišla, a naděje se, že by ty ženy někomu ulúdili. I rozkázal sem jemu, aby s nimi ke mně přišel. A já, zavolav purkmistra a některých z konšel, jich se ptaje, odkud by byli a jich-li by to ženy oddávané byly? A oni se znali, že jsú jich oddávané. I to, což s sebú měli, to jsem s konšely ohledal: i při tom sem nalezl šaty mnišské dvuoje a nějaké knihy a facilety, i jiné lehké věci při tom. Tomu porozuměv, že by z kláštera byli, jich sem se ptal, a oni se k tomu seznali, že by z kláštera ušli z Trnavy; a k tomu se oba oholila a svěcké šaty na se vzali. I kázal jsem je do vazby vzieti. I VMti prosím, že mi oznámiti ráčíte po tomto poslu, co bych měl s nimi činiti. Ex Sobieslaw, feria III. post dominicam Domine ne longe annorum ɔc. XV^cXVII. Václav z Tučap, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

1267.

Petr z Rosenberka a ostatní účastníci schůze na Zvíkově Vojtěchovi z Pernšteina: o při Burjana Trčky s Bočkem z Kunštatu; pak o sehnání peněz na jízdu kancléře Ladislava ze Šternberka k jízdě do Polska.*)

Na Zvíkově 1517, 11. Jul. Přepis tern. 3686 č. 12 a 13.

Od spolu shromážděných na Zviekově pánuov panu hofmistrovi učiněno toto psaní:

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane přieteli a bratře náš milý! Viděli jsme přípis listu, kterýž páni a rytieřstvo markrabstvie Moravského do krajuov královstvie Českého píší aneb psáti chtějí: předkem, co se pana Bočka dotýče, předkládajíce jeho spravedlivost proti panu Burjanovi Trčkovi, a při tom toho dotýčíc, kterak by pana Bočka opustiti nemohli, dotazujíce se, kterak bychme se v tom naši stavové zachovati chtěli, a při konci toho psanie dotýkajíc práva tohoto královstvie a vykládajíce je aneb rozům jemu dávajíc podle zdánie jejich, jakož tomu přípisu šíř vyrozuměli jsme. I pane a přieteli náš milý! My se spolu shledavše, s pilností jsme to psaní u sebe rozjímali, a zdá se nám, že by bez něho býti mohlo, poněvadž jsme se k slušnému a téhož pana Trčku podávali a podáváme, panský a rytieřský stavové. Neb, kdež páni Moravští předkládají páně Bočkovu spravedlivost: také zdá se nám za potřebné, aby sobě před oči vzali jeho páně Bočkovu povinnost, kterak jakožto Čech měl by z tohoto královstvie dckami zemskými se přiznati a vyhostiti a o věci předešlé právem českým, chce-li k čemu spravedlivost jmíti, hleděti a viniti. Také statek Polnický podle smlúvy měl by očistiti, ježto ještě, kterak toho zprávu máme, věna jest paní manželce své dostatečného neudělal, aby ona to přijala; ani o ten puohon, kterýmž jest od pana Albrechta z Gutštejna pohnán, konce nemá, kterýmž jest, jsa ještě Polné v držení, zastížen, ježto znamenitě se v tom Polné,

*) K tomuto a následujícím dopisům (až do čísla 1271) srovnej A. Č. VII. str. 174—188 č. 186—192 a Palackého Děj. V. 2. str. 324 násl.

netoliko toho, čím by měla doplacena býti, ale i což jest prve za ten statek zavdáno, dotýče. Protož, by měl pan Boček aneb páni Moravští co prve, nežli takové věci na konečném místě a konci budou postaveny, předsebráti proti panu Trčkovi a do královstvie Českého, znáti můžete, že by to nebylo spravedlivé. A nad to nade všecko však podává se pan Trčka i také naši stavové, aby o to o sněmě najprv příštím bylo jednáno, že ke všemu slušnému a spravedlivému chce on i stavové naši přistúpiti. Pakli by vdy pan Boček a obyvatelé markrabstvie Moravského na pana Trčku a do královstvie Českého sáhli, jakož té naděje nejsme, poněvadž od našich stavuov jim žádná hodná příčina k tomu dána není, znáti to každý dobře muože, že podle práv a zápisuov našich byli bychom povinni sebe v tom neopouštěti. Ač páni Moravští poněkud svým psaním, kterak my tomu rozumíme, naše práva lehčí, ale myť při nich proto předse stojíme a stavové naši, ježto bez nich o tom se nám nezdá potřebie široce vypisovati. Než poněvadž mnoho jest nás v tomto královstvie a v tom markrabstvie s obú stran dobrých přátel, rádi bychme tomu byli, abychme radši pokojně podle našich stavuov slušného podání rovnali se, nežli bychme měli v jakú nesnáz vcházeti, kteráž by mohla králi JMti, pánu našemu, a těmto zemiem škodna býti. Ale to by z nás nepřišlo a z našich stavuov, když by z markrabstvie Moravského do královstvie Českého saženo bylo. I z té příčiny toto vám psaní činíme a za to žádáme, že vdy k tomu svú pilnost přiložíte, aby ta všecka věc do budúcího sněmu prótah měla, neb to s boží pomocí poznáno bude, že našimi stavy nic v tom slušného a spravedlivého sjíti nemá. A k témuž se pan Trčka hlásí. Datum na Zvíkově, v sobotu před sv. pannú Marketú annorum ɔc XVII. Petr z Roznberka,

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Ladslav z Šternberka ɔc,
Henrich z Švamberka ɔc, Jan z Šternberka.

Cedule do toho listu. Pane přieteli a bratře náš milý! Což se dotýče peněz těch, kteréž jste měli zjednati pro jiezdu páně kancléřovu a těch, kteříž by spolu s ním k králi Polskému JMti v poselstvie jeti měli, i za to vás ještě s pilností prosíme, že k tomu skutečnú pilnost přiložíte, nemůžete-li více, ale pět set kop gr. českých, aby se vždy pan kancléř v tom poselstvie vypraviti mohl. A jestliže by v Moravě nechtěli českých rukojmí přijíti, ale že byšte vy se jistcem udělajíc, i rukojměmi v Moravě opatřili; a kteříž by měli býti rukojměmi z královstvie Českého, tomu, ktož peněz puojčí, by [nebyli], ale vám byli. A tak ta věc tím zpuosobem bude se moci v hromadu svésti. Než toho jest potřebie, aby se tím neprodlévalo. A protož vždy vás prosíme, že to zjednáte, jakž budete moci. Nebo dobře znáti můžete, kdež by se to poselství rozešlo, že by z toho tomuto královstvie posměch a snad i škoda přijíti mohla. A který vám list píšeme, zdá-li se vám jej ukázati aneb poslati panu hejtmanu markrabstvie Moravského aneb stavóm téhož markrabstvie, proti nám to není.

1268.

Petr z Rosenberka Burianovi Trčkovi: o sporu jeho s Bočkem Kunstatským a o kepství Jošta z Rosenberka.

Na Krumlově 1517, 17. Aug. Přepis tern. 3686 č. 32.

Od pana Roznberka ɔc panu Burjanovi Trčkovi.

Urozený pané příteli a kmotře muoj milý! Jakož mi posíláte přípisy listuov, jeden, kterak vám pan Hynek Boček odpovídá, a druhý, co vám někteří páni z markrabstvie Moravského píší: kdež vy, na jich prvnějšie psaní i po krajích tohoto královstvie rozsielání a jakou jsou jemu posilu dávali, pamatujíce, za to toho nepřijímáte, ani na tom jste podle jeho odpovědi, stala-li by se vám od něho pana Bočka jaká škoda, abyšte se jich spustiti měli, ale k nim o to hleděti, a témž se odplatiti, prosíce mne, abych vás v takové vaší potřebě neopustil.

I milý pane kmotře! Jistě jsem tomu předsevzetí páně Bočkovu proti Vám nerad, kteréž mi se zdá neslušné i nespravedlivé přes vaše podávání jemu; pak jestliže předse skutkem na vás sáhne, v tom já se k vám zachovati míním vedle psaní toho, kteréž jsme pánům Moravským z Netolic učinili, co mi bude jedné slušného s mou poctivostí učiniti. Než toto by mé zdání bylo: by pan Boček i skutkem již na vás sáhl, mimo to poslání, které jsú vám někteří páni z markrabstvie Moravského učinili, abyšte nekvapili na ně zase tažením, mohouce je sobě ku pomoci, tak jak se mně zdá podle jich psaní, proti němu jmíti, abyšte sobě tudy více nepřátel nepřičinili; neb nemajíce nás i je při sobě, k snajšiemu konci bude moci pan Boček přiveden býti. Datum Krumlov, feria II. post festum glor. virg. Mariae Assumptionis anno domini XV^{C}XVII. Petr z Roznberka ɔc.

Cedule do toho listu. Kdež mi pak v ceduli píšete, že Jošt,*) strýc muoj, že jesti k vám přijel, kdy jste v Praze byli, a když je pan Boček vám odpověděl, že jestli [sic] jel na Polnú a že ste ho ještě neviděli: i milý pane kmotře, nepochybuji, znajíce jeho zpuosob, kerý on proti mně neslušně vede, že se víte proti němu v tom jak zachovati, a jeho že v ničemž fedrovati a posilovati v jeho kepství nebudete, než radši od toho vésti, aby svého kepstvie nechal a sobě srozuměl. Já bych mu toho přál.

1269.

Burjan Trčka Petrovi z Rosenberka: prosí o pomoc na vedení války.

V Polné 1517, 19. Aug. Přepis tern. 3686 č. 33.

Panu z Roznberka ɔc od pana Burjana Trčky.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a kmotře muoj milý! Předkem zdravie, štěstie i všeho dobrého VMti bych věrně přál. Račte věděti, že dnes této

*) z Rosenberka.

noci hamr mi najlepší, tvrz i dvuor u Žďáru, vypálili, ježto lepšieho a věrnějšího hamerníka sem neměl; dotud praskalo, až se i zlámalo. Najvyššiemu panu purkrabí dávaje o tom znáti, píši, žádaje podle ouřadu i podstaty, aby mě pán opúštěti neráčil. A VMti též prosím a věřím, jako svému milému pánu a přieteli, že mě opustiti neráčíte.

Také račte věděti, že já, jsa člověk pokojný, v čas pokóje málo jsem o válce přemyšloval a potřebami k válce přiležitajmi se opatřoval: protož VMti prosím, děly a stanem a což k tomu přísluší, že mě retovati ráčíte. A vzdy prosím, že již k tomu ráčíte raditi i pomáhati. A ráčíte-li sem co lidí a kdy poslati, prosím, že mi ráčíte oznámiti. Ex Polná, feria IIII. post Assumptionis b. Mariae virg. anno ꝛc 1517.

Burjan Trčka z Lípy ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově ꝛc, pánu a kmotru mému milému JMti.

1270.

Petr z Rosenberka Burjanovi Trčkovi: slibuje mu pomoc vojenskou.

Na Krumlově 1517, 22. Aug. Přepis tern. 3686 č. 34.

Panu Burjanovi Trčkovi odpověď.

Urozený pane, příteli a kmotře muoj milý! Píšete mi oznamujíce, že vám hamr váš najlepší, tvrz a dvuor u Žďáru vypálen, ježto lepšieho a věrnějšieho hamerníka jste neměli, a že ste najvyššiemu panu purkrabí znáti dali, při tom ho žádajíce podle úřadu i podstaty, aby vás neopouštěl, a mne prosíce, abych vás také neopouštěl.

A milý pane kmotře! Vězte, že vedle napomenutí najvyššieho pana purkrabie Pražského, kteréž jesti po zemi učinil, jsem pohotově, a když obeslati ráčí, že já se v tom vedle práva, svolení země a zápisuov vuobec učiněných zachovám.

Co se pak děl dotýče, já té naděje nejsem, vedle psaní od stavuov markrabstvie Moravského, které jsú učinili, kteréhož je mi najvyšší pan purkrabie Pražský včera přípis poslal, kdež ho vám teď také přípis, ač nemáte-li prve, posílám, jestliže se tak zachovají, jakož té naděje jsem, aby jich vám bylo potřebí. Pak přes to, jestliže by se to jak změnilo a potřeba vám jich byla, co bude slušného, pošli vám rád. A s tím daj se vám pán Buoh ve zdraví dobře jmíti. Datum Krumlov, sabbato ante Bartolomei anno ꝛc XVII. Petr z Roznberka ꝛc.

Cedule do toho listu. A milý pane kmotře! Prosím vás, dajte mi znáti nedliec, bude-li ten sjezd předce v Bydžově čili nic, abych se věděl čím spraviti; neb já na jiném nejsem, jestliže srovnáno anebo na nějaké nové míře postaveno nebude, k vám se přátelsky, co mi slušného a možného bude, zachovati.

1271.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála*): o vojenském sjití na Kačíně a nejistotě v okolí Krumlova.

Na Krumlově 1517, 26. Aug. Přepis tern. 3686 č. 39.

Odpověď na to od pana z Roznberka JMti:

Urozený pane, pane příteli mój milý! Byšte se, zdrávi jsúc, dobře měli, přál bych vám věrně. Oznamujete mi, že do všech krajuo tohoto královstvie píšete, žádajíce a napomínajíce podle zřízení zemského, aby se již konečně na pole strhli a na Kačíně v pátek po sv. Jiljí najprv příští [4. Sept.] byli, neb že by jste tomu srozuměli, kdy byšte tím prodlili a málo se co více spletlo, že by snad od někoho vám vina dávána byla, že by vámi nětco sjíti mělo, ježto byšte se toho neradi dopustili.

A milý pane a přieteli! Na tom jsem já, tak se zachovati sám osobú svú anebo strýce svého poslati, ale na ten čas možné není, kerýž vy den jmenujete, tam abych já býti měl aneb ten, kohož já na místě svým pošli. A netoliko já, tak za to mám, ale i jiní krajané že k tomu dostačiti nebudou moci.

Dále, kdež dotýkati ráčíte, prosíce mne, o tom nepochybujiece, že také ten skutek i zřetedlnost ukáži, aby nám lidé otporní mohli naši podstatu znáti, a na tom Kačíně s poddanými svými na den jmenovaný že budu, ačkolivěk, poněvadž strýce mám, mohl bych na svém místě poslati, než že byšte proto rádi mne tu osobně viděli, více nežli z jedné příčiny, ač tomu rozumíte, já i mnozí jiní budeme se motci zase domuov vrátiti, než toliko aby se nějaký slušný počet lidí vybral, kteříž by, bude-li toho další potřeba, ten neřád, kterýž povstal, s boží pomocí na našem místě napravovali:

I k žádosti vaší bych já to rád učinil, že bych se podstatně osobú svou vypravil, ale pro krátkost času tomu učiniti nemohu; kdyby tomu byl čas slušný, učinil bych to rád a nákladu sobě žádného ani práce nevážil. Také služebníkuov několika doma nemám, a někteří by mi také tepruov přijeti měli, keré jsem v službu přijal, a bych chtěl co pěších neb jezdných přijeti, tak krátce se to sjeti nemuož. A také takové hmotné hnutie, mně se zdá, pro pana Bočka s jeho pomocníky, kteréž on má, poněvadž markrabstvie Moravské jest při nás v tom proti panu Bočkovi, a také tak, jakž z vašeho psaní rozumím, že Pražané, znajíce to, již od přátelstvie páně Bočkova že pouštějí, potřeba nekáže; než strýce svého já vypravím s slušném počtem jízdných i pěších, ale na ten den tam býti nebude moci; než co bude moci najspíš s jinými krajany spolu, kteříž potáhnú, jej vypravím.

Také vězte, že v našem kraji Prachenským jakáž takáž piksa [sic] že jest slita, jakož jste pak tomu také porozuměti mohli z psaní pána starého z Pernštejna, keréž

*) *Odpověď* k listu v A. Č. VII. str. 184 č. 191.

vám píše, keréhož jste mi přípis poslali. Neb na den Matky božie na nebevzetí [15. Aug.], to hned za jisté vězte, že jesti několiko koní stálo u Kájového, kdež jesti púť Matky božie, a u kláštera Svaté Koruny také několiko koní, kdež jesti obé jedné puol míli od Krumlova. Ale pozdě jsem o nich zvěděl; bych byl záhy zvěděl, za to mám, že by mi byli s těžkem bez puotky ujeli. Datum Krumlov, feria IIII. post Bartolomei apost. anno ɔc. XVII. Petr z Rosenberka ɔc.

1272.

Jan z Lobkovic Jindřichovi z Rosenberka: o svém životě v Italii.

V Bononii 1517, 28. Aug. Orig. Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli můj milý! Napřed zdraví, štěstí, všeho dobrýho vám i vašim frejířkám bych rád s pravú věrú a jako sám sobě přál. Jakož mi VMt ráčíte psáti, že se divíte, proč vám ani po Kuncovi ani po panu Zubovi nic sem nepsal, a že mniete odnikud jinud to přicházeti, než že sem na vaše starý bratrstvo zapomněl snad a že mi frejířky nedadí chvíle: i vězte, můj milý pane, že vašeho přátelství starého nigda zapomenúti nemohu, než čím dál vdy více zpomínám; neb vidím a znám, jak jste z Bononie ujeli, že sem hned jakž jako v cizím městě zůstal, žádnýho tovaryšstva neměje. Protož nemám žádný, a bych měl kerú frejířku, nigda bych na ni tak laskav nemoh býti, aby i na vás zapomenul. Než nepsal jsem proto, že mě oči bolely; a mně, že budu po panu Zubovi moci psáti, a on pak tak v náhle přijel a zase jel, že sem to bůh zná nemoh. I protož račte mi otpustiti; neb já vám sem taky prvý několik krát psal, a vy ste mi nic neodepsali, a proto sem vám odpustil. Děkuji taky VMti z líkařství na mý oči: ač jsem nigda sic toho řemesla nedělal, zvlášť gdyž sem nemoh. Taky víte, že naumím než na loutnu drobet housti; než vy ste proto pěkně podělali, nechavši zde snad kopu růží všech k vám podomních [sic], a když ste zde buli, nic ste mi o tom nepověděli; než užť sem se dověděl všeho. Tolik Popelů, bojím se, ani zde, ani v Čech [sic] neuzříte. Grstorf pryč domů i z sukní ujel. Mistr Andril umřel. Toho kořene zde medici neznají; i protož pište jináč, chcete-li mu. Kormol [sic!] by vám rád nějakej dobrej poslal, než nemohu žádnýho najíti starýho, a k tomu nyničko sem velmi chud, abych ten vyplatil, kerý sem v dluhu od jednoho zde vzal. Ne škaredej a starej de imag [sic]. A těch věc [sic] (ač sem zanechal, ale proto pro vás někerý kousky mám, když sem přijedete. Nyní sem jich nemoh vypsati, neb sú někerý vlaský. A bych mil koho, gdo by psal, dosti bych toho nalez, ale já neumím a nemám gdy. Též mi se zdá, co pravýho [sic]; než gdyž bohdá sem přijedete, dovedu vás k jednomu vašemu příteli, kerý toho má hojnost. Ten jest prej Zebaldů tovaryš. Noviny sem vám bul psal na celým arku a list delší; než Janně sem jej dal ohledati

a ten jej stratil, a já tento u večír, a panu Hynkovi taky, mušil psáti druhý. Datum Bononie, in die s. Augustini anno 1517. Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, pánu příteli mému milému.

1273.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o zaplacení koupeného sukna, a o vězních, kteř u pana Škopka sedí.

V Soběslavi 1517, 4. Sept. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. Kdež ste mi VMt psáti ráčili, abych šest postavů sukna zkúpil, i tak sem učinil a Vincencovi písaři je na Třeboň poslal. A teď VMti toho ceduli sepsanú posielám. A VMti súkenníci prosí, že nyní peněz na vlnu potřebují, že byšte jim VMt ráčili rozkázati zaplatiti. A jakož ste mi psáti ráčili, abych ještě panu Škopkovi*) o zločince, kteréž u vazbě své má, napsal, aby VMti je na Soběslav vydal: i tak jsem učinil; kdež mi na to odpověď dává, i teď VMti posielám. I co v tom úmyslu VMti bude; račte mi to psaniem oznámiti, abych mistra popravnieho nedržel. Ex Soběslav, f. VI. p. s. Egidii anno oc XV^c^XVII°. Václav z Tučap, hejtman na Soběslavi.

Urozenému pánn, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

1274.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: že mu nastává osobní o věcech českých jednání s císařem, jenž o to do Lince přijeti měl.

V Krumlově 1517, 5. Sept. Souč. opis v arch. Třeboň. 3686 č. 50.

Odpověď na to panu Lvovi.**)

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se, zdrávi jsúc, dobře měli, přál bych vám věrně. Vězte, co se ciesařského příjezdu do knížectví Rakúského tkne, že mi je oznámeno, že najvíce pro naše spletky a pro poručenstvie jest přijezd JMti. A za jiné nemám, než že JMt tu některú neděli pobyti ráčí, tak jak mi jest oznámeno. A já také co sem uměl, to sem JMti skrz jednu osobu předložiti poručil, aby se tu pozdržiti ráčil, až by se ten sněm, kterýžby měl býti, dokonal a že na tom znám JMCské poctivé a krále JMti pána našeho dobré.

Dále, kdež mi psáti ráčíte, poněvadž by JMCská ode mne tak blízko býti ráčil, jestliže bych k JMti sám nyní jeti nemohl, ale že by se vám za potřebné zdálo, abych k JMti poselstvie učinil, aby se JMti to předložilo, že na tom mnoho dobrého záleží, aby JMt tu v Linci pobyti ráčil, a jestliže bych na hrad Pražský při Matce

*) Mikuláši z Bílých Otradovic na Kamberce Cf. *Sedláčkovy* Hrady IV. 239.

**) Viz A. Č. VII. str. 188 č. 193.

boží narození nejblíže příští [8. Sept.] přijel, tehdy byšte se mnú o všecko, což se vám za potřebné zdá, rozmluviti chtěli, při tom prosíce, jestliže by možné bylo, abych přijel, nebo abych na ten čas tam byl, že to držíte za zvláštní velmi pilnú věc.

I vězte, že bych to k žádosti vaší rád udělal a na ten den bych na hrad Pražský přijel; ale najvíc z této příčiny býti nemohu, neb mi je ciesař JMt vzkázati ráčil, že mne k sobě obeslati ráčí. I měl-li bych odjeti a JMt mne ty chvíle k sobě obeslati, obávám se, že by JMti mohlo proti mysli býti, kdyby mě doma nenašli. Neb mi některý dobrý přietel muoj oznámil, kdyby mě JMt obeslati ráčil, abych se doma najiti dal a k JMti přijel, neb že jest na tom mé a mých přátel dobré. Protož vás, prosím, že mne před pány JMtí a pány rytieřstvem z mého nepříjezdu omluvna jmíti ráčíte. A zdá-li se vám co ciesaři JMti psáti, anebo skrze mne co aby JMti oznámeno bylo, račte mi po tomto mém poslu oznámiti, já toho neobmeškám. Prosím vás, na čem se nyní rozjedete a na čem ta válka mezi panem Bočkem a panem Burianem Trčkú, podkomořím královstvie Českého, postavena bude, a buďou-li také při tom jaké takové noviny, račte mi oznámiti.

Slyšel sem, že by naši poslové, kteříž jedú od našich stavuo k králi Polskému JMti, měli JMt v Petrkově najíti; jestli vám co o tom vědomo, račte mi oznámiti. Při tom také slyšeti-li o králi Polském JMti, jak mu se tam v té válce proti Moskvanóm vede. Datum Krumlov, sabbato post Egidii anno ɔc XVII°. Petr z Roznberka ɔc.

Kdež pak žádost máte, abych vám jiného trubače puojčil, i vězte, že již nemám než jednoho, kterýž umí drobet vzhóru trúbiti. I račte mi toho zase poslati, a já vám toho na to místo pošli.

Byl-li je Trepka*) již u vás s čím, prosím vás, co je vám možného, oznamte mi.

1275.

Jan z Wartemberka Petrovi z Rosenberka: o sjezdu stavu rytířského, kterýž zamýšlí svolati nejvyšší písař Radslav Beřkovský z Šebířova.

V Praze 1518, 23. April. Přepis č. 3713 i.

Toto jest přiepis toho oznámení, keréhož pán JMt v tom psaní najvyššiemu panu písaři připomíná,**) a jest od pana Jana Wartemberského. Kdež mezi jiném toto píše:

Toto VMt račte za novinu věděti, že pan písař s Býchorským ***) a s jinými jsou za jeden člověk, a na tom jsou se svolili, že chtí valný sjezd stavu rytieřskému položiti tu středu před svatém Duchem [19. Mai.], a to v Praze na rathouze, neb jsou Pražan za to žádali a voni jim k tomu přivolili. Pak my mnozí z stavu panského toho jsme jim bránili, přátelským během k nim mluvíce, aby nám voznámili,

*) Ondřej. **) Viz číslo 1277. ***) Jiřím.

jaká toho potřeba jest, a že máme s nimi společné svobody; děje-li se od koho jiného co proti tomu, že my s nimi spuolu rádi sjezd míti chcem a toho pomoci brániti podle nich; pakli by co sobě i do našeho stavu obtěžovali, že s nimi vo to vo suchých dnech letničních [26.—29. Mai] přátelsky jednati chceme. Pověděli, že se jich samého stavu dotýče, a že jich toho zvláštní potřeba jest. A ten hlas pouštějí lidé, jakoby s stavem městským se spřiezniti chtěli, a proti našemu panskému aby spuolu byli při stavu městském. Já s jinými pány pilnost a péči nemalú i práci měli jsme, abychme to předešli, aby takový šik neměl svého pruochodu, jakož bohdá jich předsevzetí v tom, aby nám města odtrhli, nepuojde předse. A starší z rytieřstva tomu jsou neradi a odpírali tomu; a chtiece věděti, jaká jest toho sjezdu potřeba, doptati jsou se toho nemohli. A tak jest rozumíti, že již i staršími z rytieřstva málo se spravovati chtí, nežli s mládeží předek držeti. I račtež to rozvážiti, co pan písař předse béře a k čemu jest ten sjezd podobný, k svornosti-li čili k roztržení. Ale pán Buoh to rač v lepší vobrátiti. Datum v Praze, v pátek na den sv. Jiří léta XV^c^XVIII.

Jan z Wartmberka a na Dubě.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu a příteli mému zvláště milému.

1276.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: omlouvá se z toho, že sjezd stavu rytířského svolává.

Na hradě Pražském 1518, 24. April. Přepis č. 3713 f.

Od najvyššieho pana písaře královstvie Českého, pánu JMti.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane mně přieznivý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Srozuměl jsem tomu, že by někdo VMti to předkládati měl, kterak bych já z úmysla nětco proti VMti předsebral a stav rytieřský k témuž vyzdvihoval ɔc. Pak jakž jest kolivěc, za to VMti prosím, nepřipúštějte toho k sobě až do VMti tomu dalšiemu vyrozumění. Jakož pak toho VMti přiepis posielám, jak se obsieláme, a z skutku poznání, nechci VMti široce psáti a se vymlúvati, abyšte sobě neráčili mysliti, že to činím proto, že jsem vinen. Než jak jest bylo zpuosobeno o Rendle, bych já byl to obsielání s panem podkomořím*) na se nepřijal, mám za to, že by se bylo mnohokrát huoře stalo, jakož to VMt potom poznáte. Dajž nám se pán Buoh spuolu ve zdraví shledati. Datum in castro Pragensi, sabbato post Georgii anno ɔc XVIII.

Raďslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu mně příznivému.

*) Burianem Trčkou.

1277.

Petr z Rosenberka Radslavovi Beřkovskému domlouvá pro svolání sjezdu stavu rytířského.

Na Krumlově 1518, 15. Mai. Přepis č. 3713 h.

Odpověď na to psaní najvyššiemu panu písaři od pána JMti ɔc.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný rytieři, pane příteli muoj milý! List váš, kerýž mi píšete, včera [14. Mai] mě jest teprv došel. A kdež mi píšete, že byšte srozuměti měli tomu, že by mi někto předkládati měl to, kterak byšte vy z úmysla nětco proti mně předsebráti a stav rytieřský k témuž vyzdvihovati měli, pak jakž by kolivěk bylo, že za to prosíte, abych toho k sobě, až do mého tomu dalšiemu vyrozumění, nepřipouštěl, při tom mi posielajíce přiepis toho, jak se obsieláte.

I muoj milý pane příteli! Vězte, že mně jesti o tom, co vy mně píšete, co by vás duojíti mělo, nic od žádného nedošlo, a by pak i od koho to mne bylo došlo, jistě bych toho lehce k sobě nepřijal, poněvadž jsem vám k tomu, tak jak se mně zdá, žádné příčiny nedal a dáti z úmysla nemíním.

Než toto jest mě došlo, kterak by někeří z stavu panského vám předkládali přátelsky, abyšte toho sněmu stavu vašeho zanechali, mluviece k vám, aby jim bylo oznámeno, jaká toho potřeba jest, poněvadž spuolu s stavem vaším společné svobody máme, dálo-li by se co proti tomu od koho jiného stavu vašemu, že by s vámi společně rádi sjezd jmíti a toho podle vás pomoci brániti chtěli; pakli byšte sobě co do našeho stavu obtěžovali, že by s vámi o to o suchých dnech letničných přátelsky jednati chtěli; a že jste měli na tu řeč odpověď dáti, že se toliko samého stavu vašeho dotýče a že toho zvláštní potřeba stavu vašeho jest.

I lidé se toho proto obávají, vo tom přemlúvajiece, že přes to přátelské jich k vám podávání předse s panem podkomořím ten sněm že obsieláte, aby z toho nějaké ruoznice a kyselosti neznikly.

I muoj milý pane písaři! Jste úředník jeden zemský a vdycky jste ten byli, že jste obmýšleli, což by krále pána našeho JMti i tohoto královstvie obecnie dobré bylo; nepochybuji o vás, že z těch šlápějí ven nevystoupíte, než což bude dobrého krále JMti a vší obce tohoto královstvie, že obmýšleti budete, a předcházeti to, což by k jednotě (sic) a k ruoznicem mezi stavy býti a slúžiti mělo. Neb nepochybuji, že jste to čítali, že mudrci píší: „Concordia parvae res crescunt, discordia magnae labuntur“ (sic). Neb já se vedle psaní vašeho jiného nedomýšlém v tom do vás, než že to dobrým úmyslem činíte, vyrozumněvše tomu, jak jest bylo zpuosobeno vo Rendle, byšte vy byli toho obsielánie s panem podkomořím na se nepřijali, že za to máte, že by se mnohokrát bylo huoř stalo. Pak co se muože menším zlým větše předjíti, u mně jesti za rozum, když tím úmyslem to činíte. Pak za toto vás prosím, co na něm dobrého zjednáte, že mi psaním svým, co je vám možného oznámíte, přišly-li by

mi jaké jiné zprávy o tom, abych se věděl v tom čím zpraviti. A s tím dajž se vám pán Buoh ve zdraví dobře míti. Jáť se na své nohy dobře nemám, než v životě, děkujíc pánu Bohu, dosti dobře zpuosoben jsem. Datum Krumlov, sabbato post fest. Ascensionis domini anno ɔc XVIII. Petr z Roznberka ɔc.

Urozenému a statečnému rytieři panu Radslavovi Beřkovskému z Šebieřova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

1278.

Petr z Rosenberka Oplovi z Fictum: aby mu dal zprávy o sjezdu svolaném od pana písaře.

Na Krumlově 1518, 15. Mai. Přepis č. 3713 l.

Při tom, když pán JMt panu písařovi to psaní učiniti ráčil, ráčil též i panu Opplovi v tato slova psáti:

Pane Oppli, příteli muoj milý! Byšte se, zdrávi jsúc, dobře měli, věrně bych vám přál. Teď vám posielám přiepis listu, co mi najvyšší pan písař píše, a při tom také odpověď mou, kerú já jemu na to dávám a po tomto poslu, dodateli listu tohoto vám, jemu ji posielám. Než prosím, toho přiepisu jeho listu, kerýž mi on píše, žádnému neukazujte. A při tom, prosím vás, čemu porozumíte, co na tom sjezdu zjednají a víte-li jaké takové noviny, ježto by se sic co jiného puosobilo, co je vám možného, že mi po tomto poslu mým oznámíte. Datum Krumlov, sabbato post fest. Ascensionis domini anno ɔc XVIII. Petr z Roznberka.

Panu Opplovi z Fictum ɔc, příteli mému milému.

1279.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: že pro dnu nemůže ke sjezdu o náboženství do Prahy přijeti; zprávy o Rendlovi a císaři.

Na Krumlově 1518, 18. Mai. Přepis v arch. Třeboň. č. 3713 e.

Tuto najvyšší pan purkrabie Pražský pánu JMti psal*), aby na hrad Pražský k tomu sjezdu přijeti ráčil. Na keréžto psaní pán JMt mu dává tuto odpověď.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte, zdrávi jsúc, dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi ráčíte oznamovati, že úmysl váš jest, že dá-li Buoh k hodu ducha svatého na hradě Pražském budete, žádost toho majíce, abych já také tu sobotu před svatým duchem [22. Mai.] tam byl, neb že jsou toho jisté pilné a znamenité potřeby a zvláště také po vieru svatú křesťanskú.

I muoj milý pane a příteli! Račte mi toho jistě věřiti, že jsem toho dokonalého úmyslu byl, tu sobotu, jakž píšete, na hradě Pražském býti, i potřeby jsem sobě byl kázal tam k tomu času v domu svém strojiti, ale před včerajším z dopuštění

*) Tento list chybí.

božieho přišla mi dna v obě noze, že naprosto na nohy nikam nemohu. I z té příčiny žádosti vaší naplniti nemohu; kdež bych byl račej mnoho jiného dobře škodného, kdyby mne se dotýkalo, obmeškal, nežli této jiezdy, poněvadž se svaté víry křesťanské dotýče. Protož vás prosím, že mne přátelóm mým omluvena míti budete. Než to jim muožete oznámiti ode mne, jestliže by se nám náprava ve útisciech, keré se nám proti zřiezení, keréž je mezi námi a kališnú stranu, dějí, nestala, že já v tom podle nich a podle viery svaté křesťanské stojím a dostati miením, dá-li Bóh, jako dobrý kohút, na to se hned bezpečte.

Kdež pak najvyšší pan písař s panem podkomořím sněm stavu svého obsielají, kerýž má zajtra v Praze v Starém Městě v královém dvoře držán býti, co mi vo tom píše, kerýž je mi list tepruv tento pátek minulý [15. Mai.] dodán, a co já jemu zase na to za odpověď dávám, teď vám toho obého přiepisy posílám.

Kdež také mezi jiným mi psáti ráčíte, že by vám byl přiepis poslán, co by ciesař JMt měl psáti, co se Rendle dotýče, jestli tak, že není co chváliti. I jestliže JMCská co takového předsebráti ráčí, tím psaním neb čím jiným Rendle posiluje, zdá-li se vám a znali-li byšte, že by se to ještě mohlo předjíti a v jiné u JMti obráceno býti, račte mi oznámiti; pokudž se vám zdáti bude, já hned k JMti vypravím a všecku svú pilnost možnú přičiním, aby to mohlo zrušeno býti.

Kdež pak žádost máte, abych vám oznámil o ciesaři JMti, jestli co slyšeti; i nic vám konečného oznámiti neumím, než toliko to: Ten, kerýž mi od JMti dva koně poctivá do těch nosidl, keréž mi také JMt dáti ráčil, přivedl, ten mi pravil, že JMt jest na tom byl, že do Aušpurku jeti chtěl; ale co se tam jedná aneb zjednalo, o tom ještě vědomosti nemám, než na každý den čekám, že mi nětco o tom oznámeno bude. I jakž brzo co takového konečného zvím, neobmeškám vám oznámiti. A o Uhřech také zde nic neslyšeti, co tam na svém rákoši jednají. Datum Krumlov, feria III. post Dominica Exaudi anno domini XV^C^XVIII. Petr z Roznberka ɔc.

1280.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka zprávu činí o sjezdě stavu rytířského a domlouvá mu pro jeho nepříjezd ke sněmu o náboženství.

V Praze 1518, 21. Mai. Přepis č. 3713 k.

Odpověď na páně JMti psanie od najvyššieho pana písaře královstvie Českého.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Jakož jste mi psáti ráčili, abych VMti oznámil, co na tomto sjezdu našem zjednáno jest: i bych měl VMti všecky artikule vypsati, to mi poněkud možné není, neb ani vuobec stavu našemu s jejich vuolí to není oznámeno. Než na to se račte bezpečeti, žeť nic toho jednáno není,

abychom my jakú příčinu dáti měli k ruoznici a k nesvornosti, nébrž zdá mi se, leč ráčiti nebudete, že lepší řád i zpuosob muož býti v stavích, nežli jest těchto časuov byl. Neb kterak muož dobře býti, když lidé ničehož se nechtí dotýkati, zlému brániti a dobrému pomáhati? Neb teď o vieru svatú křesťanskú, jací se znamenití útiskové dějí, sjezd svuoj mieti máme; a slyšeti jest zde, že VMt při tom nebudete, pan kancléř také a jiní mnozí z pánuov! Pak, kterakž nám má pán Buoh dobrého co dáti? Jakž jeho svaté tcti a chvály hledíme, tak nám odplacuje také, a tak se nám děje. Prosím, z tohoto mého psaní za zlé mi mijeti neračte, neb je, pán Buoh zná, dobrým úmyslem činím.

Toto také račte věděti, že jednomyslně a svorně o všecky věci jsme srovnali beze všech nesnází a ruoznic mezi námi, než zvíte to VMt potom, žeť jsme nic nezkazili tímto sjezdem dobrého. Dajž pán Buoh VMti dobře a šťastně se míti, tohoť bych VMti věrně přál, a ve zdraví abychom se shledali. Datum Pragae, feria VI. ante Penthechosten anno ɔc XVIII.

Radslav Beřkovský z Šebieřova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mně příznivému.

1281.

Opl z Fictum Petrovi z Rosenberka: dobré zprávy o sjezdu stavu rytířského.

V Praze 1518, 21. Mai. Přepis č. 3713 m.

Odpověď od pana Opple pánu JMti, a jest spuolu se páně písařovú přinesena.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane mně příznivý! VMti bych přál zdraví dlúhého i jiného všeho dobrého jako pánu na se laskavému. A při tom, kdež jste mi ráčili poslati přiepis listu psaní od pana písaře zemského i také co jste jemu za odpověď dáti ráčili, to jsem všecko přečetl i také tomu porozuměl. A bych VMti na to měl mnoho psáti, na ten čas mi se nehodí, ale že za to mám, že VMti to tajno nebude, ač neví-li VMt, když jest o týž sjezd jednáno bylo, kterak jsme spolu s panem Litoborským*) k tomu chvátali i též k němu přivolovali, také jaké toho jsou k tomu potřeby byly, VMt muožete se toho domysliti.

Neb na žádost VMti rád bych to byl psaním svým oznámil, jak jest se ten sjezd začal i dokonal, toho z slušných příčin VMti oznámiti nemohu. Než tu naději mám, dá-li pán Buoh všemohúcí ten sněm, kerý bude míti býti držán, bude-li VMt chtíti dobrého pomáhati, co bude spravedlivého, jakož pak VMt vždycky toho pána jsem poznal, že jste rádi VMt dobrého pomahatel vedle jiných býti ráčili, že tento sjezd dobrými na dobrém postaven jest, anébrž k žádným ruoznicem ani nesnázem,

*) Janem z Chlumu.

než aby jeden každý, co mu spravedlivě duoleží, opatřen býti mohl, a chudý i také bohatý aby spravedlivosti své užiti mohl. S tím daj milý pán Buoh VMti sem [sic] ve zdraví shledati. Dán v Praze, v pátek před Svatém Duchem léta ɔc XVIII.

Oppl z Fictum a na Novém Šumburce.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu mně zvláště přieznivému.

1282.

Petr z Rosenberka Oplovi z Fictum: zprávy o nemoci císařově.

Na Krumlově 1518, 24. Mai. Přepis č. 3713 n.

Odpověď panu Opplovi na to psaní. — Pane Opple, příteli muoj milý! Z odpovědi vaší, kerúž mi na psanie mé dáváte, více jsem srozuměl nežli páně písařově, kdež vám z toho děkuji.

A při tom také vězte, že když jest teď nyní strýc muoj, pan Jindřich*), z Říma domuov přijel, pověděl mi, že by slyšel, že by ciesař JMt nemocen býti měl, kdež jsem se v tom uspokojiti nemohl, leč bych toho jistotu zvěděl. I psal jsem JCMti hajtmanu do Lince, prose, puokudž by jenom slušné a možné bylo, aby mi oznámil, jaký jest zpuosob JMti zdravie na tento čas, a při tom také, ví-li jaké noviny, aby mi též oznámili. I co mi na to za odpověď dává, teď vám toho přiepis posielám. A s tím dajž se vám pán Buoh ve zdraví dobře míti a abychom se ve zdraví spuolu shledali. Datum Crumlov, feria II. Penthechosten anno ɔc XVIII.

Petr z Rosenberka ɔc.

1283.

Petr z Rosenberka touží sejíti se s Henrichem ze Švamberka, kterýž putuje k Hoře sv. Ondřeje.

Na Krumlově 1518, 5. Jul. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi psáti ráčíte, že úmysl váš jest, ten čtvrtek najprv příští [8. Jul.] na Hoře sv. Ondřeje**) na pouti býti, a mohlo-li by býti, že byšte se tu rádi se mnou shledali, neb že byšte rádi o některú potřebu svou se mnú rozmluvili. I muoj milý pane bratře! Poněvadž tak blízko ode mne býti ráčíte, prosím, že ráčíte sem na Krumlov ke mně dojeti, neb vás rád jako svého milého bratra uhlédám, a tu že bychom spolu veselí pobyli. Pakli byšte pro zaneprázdněnie své žádosti mé naplniti nemohli, nepotřebí vám mně toho oznamovati, tehdy já se tu ve čtvrtek

*) z Rosenberka.

**) Na Krumlovsku, v Palackého Popise 324: Andreasberg; znaménko kostela nebo kaple chybí.

dá-li Bóh ráno najíti dám a pokusím se, abych vám někerý črstvý pstruh z Brloha s sebú přinesl. Datum Crumlow, f. II. post fest. s. Procopii a. dni XV^C^XVIII.

Petr z Roznberka ɔc.

Panu bratru mému milému, panu Henrichovi z Švamberka ɔc.

1284.

Vojtěch z Pernšteina Petrovi z Rosenberka: o sňatku arciknížete Ferdinanda s Annou dcerou Vladislavovou; o sjezdu v Praze.

Na Hluboké 1518, 8. Jul. Orig. č. 3716.

Službu svú vzkazuji, milostivý pane, pane příteli muoj milý! Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Novinám, které VMti pan Jan Mrakeš oznamuje, které ste mi po Mikulášovi Puklicovi poslati ráčili, těm sem porozuměl. Pak dajž pán Buoh na tomto nynějším sněmu, aby se zjednalo a zpuosobilo to, což by mohlo býti křesťanstvu k dobrému. Jistěť nám všem sluší za to pána Boha prositi.

Což se krále Ferdinanda JMti dotýče, to bych rád chtěl věděti, hned-li se ta věc konati bude, což se slavné paměti krále pána našeho dcery dotýče. Neb jest ten hlas byl, že při tomto času císař JMt to zpuosobiti ráčí a králi Ferdinandovi svatbu udělati, a z knížetství Rakouského že ráčí učiniti královstvie, a tu na Vídni krále Ferdinanda JMti nechati*). Pak na ten-li spuosob již král Ferdinand jede, ráčíte-li co o tom slyšeti, prosím, račte mi voznámiti.

Na čem se tento sjezd pánů rytířstva rozšel, toho sou mi dány artikuly sepsaný, jakož o tom bez pochyby držím, že také již o té věci vědomost máte. Pak mně se zdá, že sou se pány i také s městy tohoto kraje dobře ten sjezd o ty všecky věci držeti mohli, poněvadž jeden artikul hned zejmena stojí, že na pány a na města kraje tohoto má zneseno býti, abychme též při nich stáli. A snad společného s nimi našeho jednání byly by se mohly dostatečnější cesty obmysliti a najíti k opatření před těmi odpovědníky a takovým lotrovstvem, poněvadž z toho zjednání jejich nic potřebnějšího neznám, než tu příčinu, že sou je předsevzali. Než aby k takovým věcem to, což sou sepsali, zadosti k opatření bylo, tohoť já neznám, neb i to podle zřízení zemského předešlého bez tohoto svolování sme povinni držeti a zachovati.

Jáť oumyslu do Prahy také jeti nemám, a to z příčin těch, neb mi se zdá, že by daremní jízda má byla. Neb poněvadž neráčíte vy ani pan kancléř tam býti, za to držím, že s těžkem z dalších krajin kdo z soudcí tam bude.

Pak pan purkrabě a já, a byl-li by jeden neb dva z soudcí, co bychme mohl gruntovního při těch páních hejtmanech spuosobiti, račte to rozvážiti. Ač znám, že

*) Zprávy o tom (dle *Schrötera*) u *Bucholtze* Gesch. Ferd. I. svazek I. str. 148., a u mnohých jiných historiků.

sou pilné potřeby a k brzkému přetržení velmi potřebné; ale však když se má netoliko o věci veliké jednati, ale i o prostřední, musejí k tomu jednání také jednatelé býti; jakož pak o té o všecké věci já najvyššímu panu purkrabí píši. Za jiné nemám, než že mi v sobotu pachole mé zase přijede. A při tom psaní také pánu oznamuji zdání své, kudyž mi se zdá, že by mohla gruntovněji i stáleji ta věc předsevzata býti podle zřízení sněmovnieho. Neb když by zemskou potřebu páni hejtmané poznali potřebnou kvapnému opatření, a tak spěšně sněm obecní že by býti nemohl, jest jim to zřízením sněmovním vyměřeno. Jakož pak i pánu purkrabovi najvyššiemu, ač vím, že o tom sám dobře ví, leč jest pozapomněl toho artikule, jak ta věc jíti má, přípis sem poslal, kdež bojím se, že jest se něco i toho pořadu chybilo v tomto páně obsielání. Kdež pak, pane a příteli muoj milý, ráčíte dobře znáti, poněvadž lidé zbraňují se pořádně stvrzených obecních sněmů zachovávati, nadto kdyby se v čem z pořadu vystoupilo, komuž by se co neslíbilo, nechtěl by povinen býti držeti. Dán na Hluboké, ve čtvrtek po sv. Prokopu léta ɔc XVIII°.

Vojtěch z Pernštýna a na Hluboké, najvyšší hofmistr království Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

1285.

Rosenberští poddaní z Prachatic Píseckým: o vzatky formanům Prachatickým.

*B. m. [1519, Jan.] Kopie č. 3743 A.**)

Napřed Prachatičtí Pieseckým psali v tato slova: Službu naši vzkazujeme, vzáctné opatrnosti páni sousedé a přátelé naši milí! Jakož nám píšete, že by poslové vaší opatrnosti nám výsady vaše z poručení vašeho okázali, i přiepis nové výsady vaší: i račte věděti, že se nám nezdá, by ti přiepisové nám ukázaní k ujmě a ke škodě spravedlnosti naší starožitné býti měli. Neb posluom jsme svým, které jsme před sím u vás měli, poručili, aby na vašich opatrnostech toho se dožádali, aby těm formanuom vzatek jich zase navrácen byl, kterýž je jim, tak jak se nám zdá, proti vší spravedlnosti naší vzat. A kdež ta věc nás samých toliko se nedotýče, než najvíc a najvýš pána našeho JMti, neb by tu velká ujma JMti na JMti duochodech a mýtech byla. A za to máme, že v čerstvé paměti jmíti muožete zuostánie, kteréž jest mezi pánem naším JMtí a námi a vaší opatrností se stalo, jak je v tu věc nahlédnuto mělo býti, a my se na to bezpečivše, vedle rozkazu pána našeho milostivého, nenadáli jsme se, aby na silnici pána našeho JMti a naší nám saženo býti mělo. Neb kdybychom to byli věděli, byli bychom se v tom opatřili, že by se pánu našemu

*) Nadpis tohoto sešitu jest: *Co se Prachatických a Pieseckých tkne, kerá psanie vo to vznikla tuto se registruje.*

a nám, dá-li Buoh, toho nebylo stalo. Protož toho ještě žádáme na místě pána našeho JMti i také sami od sebe, abyšte ty formany svobodné propustili. Neb jestliže by se toho nestalo, mimo prvnie s pánem s naším JMtí a s námi zuostánie, a viec saženo bylo, již bychom museli na to mysliti s raddú a s pomocí pána našeho JMti, abychme na se takového bezpravie a útisku nedopustili. Odpovědi psané žádáme, kterak se v tom zachovati chcete, abychom pána našeho JMt toho uměli zpraviti. Datum....

1286.

Petr z Rosenberka Píseckým: v téže věci.

Na Krumlově 1519, 17. Febr. Kopie č. 3743 A.

Pán JMt Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Vznesli na mne poddaní moji Prachatičtí, kerak byšte před nedávním časem dali formany na silnici mé pobrati; kdež takové vaše předsevzetí mne se tu najvýše dotýče a k ujmě veliké by bylo na duochodiech mých, kdež mně se zdá, že mi se toho od vás státi nemělo, poněvadž jsem toho v užívání po předcích, držitelích Prachatic, i oni též, jakž zprávu mám, byli. I Buoh zná, že bych s vámi nerad z úmysla zacházěl, než radší dobré sousedství zachoval, puokudž bych též od vás k sobě znal, jakož jste pak to skutečně ode mne znali, v čem jste mne kdy potřebovali. I protož toho na vás žádám, abyšte některé osoby z sebe ke mně vyslali vo to na rozmluvenie, nežli by delšie záštie o to mezi námi přijíti mělo. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum Crumlow, f. V. post festum s. Valentini anno dni XV^{C}XIX.

1287.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: odpovídají k předešlému listu.

V Písku 1519, 18. Febr. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to pánu JMti od Pieseckých. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naší vzkazujem. Kdež nám VMt psáti ráčíte o vzatek, kterýž jsme formanuom pro projetí mýta, vyhybujícím se silnice našie nám podle privilegií našich náležité, před časem učinili, srozuměli jsme, že to VMti do nás, jako bychom zúmyslně mimo spravedlnost učinili, obtěžovati sobě ráčíte ɔc. A toho ráčíte dotýkati, že byšte s námi zúmyslně neradi zacházeli, žádajíc VMt, aby osoby z nás k VMti na rozmluvenie o tu věc vyslány byly, nežli by dalšie záštie mezi VMtí a námi, kterémuž bychom my, zná pán Buoh, zúmyslně nechtěli příčiny dáti, přijíti mělo. I to my učiniti chcme, k VMti osoby z sebe bez meškánie vyslati. Datum Piesk, f. VI. post Valentini anno ɔc XIX.*)

*) Písečtí poslali ihned posly své do Krumlova, a ti předložili panu Petrovi z Rosenberka přípisy tyto: *a*) Privilegium dané Píseckým od krále Vladislava na vybírání mýta na silnici z Prachatic do Písku,

1288.

Václav Bezdružický z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: posílá mu listy odpovědníkův a zprávy o schůzi Žatecké; zakazuje se přátelstvím.

V Praze 1519, 22. Febr. Orig. č. 3724.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane kmotře muoj milý! O zdraví vašem sem rád slyšel, toho vám věrně přeji jako panu kmotru mému zvláště milému. Kdež mi píšete, že ste prve měli přípis odpovědníkuov, rač věděti, že sem já dal mnoho listů napsati nejprve té odpovědi, i rozdal sem je těm stavuom puodubýma [sic], kteříž jsú se sem sjeli, neb jest drahně pánuov i rytieřstva u mne se stavilo; též i těch pánuov spis, kteří se v Žatci sjeli a na čem pravili že zuostali, ale slyším, že nedokonali ještě a pečetími žádnými, jakž vám pane kmotře muoj milý ten spis posílám, i jména těch pánuov; kdež aby všeckni o tom spisu věděli, že nedbají.

Jakož mi píšete, žádajíc, abych vám o potřebném oznámil: i byl bych neobmeškal prve jako i nyní, než že bych rád pravého kruntu došel, neb jest něco před rukama. Bude-li co jistého, hned vás tejna neučiním. Muoj milý pane kmotře, na to se ubezpečte na každým místě, kdybych kde co konečného zvěděl a vašeho zlého co mělo býti, netoliko psáti neb poslati, ale sám životně dojeti k vám, a toho podle možnosti, co by se vám zlého díti mělo, pomoci mstíti, jako toho pána a přítele a kmotra mého milého, kterémuž bych všeho dobrého přál i se vším rodem vaším, s kterémž sě se všemi rač dáti pán Buoh všemohúcí ve zdraví shledati amen. Dat. v Praze, v outerý den Stolování sv. Petra anno ɔc V^c^XIX.

Václav Bezdružický z Kolovrat a na Košátkách, nejvyšší sudí dvorský království Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově ɔc, panu příteli a kmotru mému milému.

Při tom přiepis zápisu pánuov mladých některých.*)

---

de dato v Budíně den sv. panny Doroty 1507; *b*) „přiepis, jaká by měla smlúva býti“ mezi Petrem z Rosenberka a Píseckými o to, aby Písečtí v Prachaticích směli míti svého celného, z r. 1507 (bez datum měsíce a dne, viz č. 1291 pozn.); *c*) privilegium krále Vladislava dané v „Ednburce v pondělí den sv. Sixta léta 1515,“ jimž stvrzuje se Píseckým staré nadání prý krále Jana, že smějí vybírati clo ze všeho zboží „suchého i mokrého“, kteréž by se od Budějovic neb od Tábora vezlo do krajů Prachenského a Plzeňského (viz prof. *J. Matznera* Privilegia, obdarování, milosti atd. a jiné důležité listiny týkající se král. města Písku ve *Výroční zprávě* realky Písecké *1883* str. 20.); *d*) nález o vybírání cla od Píseckých, učiněný mezi Píseckými a Vodňanskými f. VI. post Dorotheam annorum ɔc LXXXII (1482); v něm citují se také privilegia krále Jana, císaře Karla, Václava, Ladislava, Jiřího; *e*) druhý nález („ve čtvrtých Vondráčkových A. XXX“) ve sporu o silnice mezi Píseckými a Petrem ze Sulejovic a z Winterberka, rozhodnutý ve prospěch Píseckých léta MCCCCLXXXIX v pondělí po Zvěstování matky boží. (Viz prof. *J. Matznera* Privilegia etc. ve *Výroční zprávě* realky Písecké *1884* str. 5. a 9.) — Všecky tyto velmi zajímavé a na zprávy ze starých dob bohaté přípisy nacházejí se rovněž v archivu Třeboňském při č. 3743 A. — Další průběh sporu vysvitne z následujících listů v téže věci.

*) Schází.

1289.

Václav Bezdružický [Petrovi z Rosenberka]: aby se stavové přičinili o zvolení Ludvíka za krále římského a za císaře.

Na hradě Pražském 1519, 28. Febr. Orig. č. 3741.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli a kmotře muoj milý! Zdraví dlúhého a v něm šťastně vždycky všeho dobrého, toho bych vám přál. Rač věděti, že sú poslové od nejduostojnějšího a vysoce urozeného kniežete pana Albrechta, kardinála ɔc arcibiskupa Mohučkého, arcikancléře, korfersta ɔc, vyslaní od JMti k Uherskému a Českému ɔc králi, k pánu našemu milostivému, kterýmžto [sic] poslové k žádosti jich s panem Benedou*) slyšeli sme je, a s čím k JMKské jdou, toho nám přípis dali, kterýžto přípis teď vám posílám, jím se spraviti råčíš, nepochybuje, že to rozmyslně rozvažovati budete, pokudž a kterak nemalá věc, ale veliká na tom pánu našemu i tomuto království záleží.

Pane kmotře muoj milý! Muožte znáti, kterak předkové naši znamenité přivozovali všelijaké poctivosti tomuto království z cizích zemí pracně, hrdel svých nelitovali a oč se pokusili, dovozovali. To znamenavše, vidúc césařové a králové čeští, předci našeho milostivého pána, tomu se i sami skutečně přičiňovali, že přivozovali do této koruny ty poctivosti, na velikých páních v okolních zemiech toho dosahujíc, že i listy pod pečeťmi svými musili to z bázně potvrzovati všecko; kdež některá obdarování měly by se vždycky čísti, snad při každých suchých dnech při vysvědčování puohonuov, aneb když páni do lavic zasedú, tak jakž jest na ten čas bývalo pod velikú pokutú podle ciesaře Karla, zpuosobem buohdá svatého, a tak k rozšíření mnoho dobrého, ke cti, k potomní paměti této koruně přivedl jest, kdež nepochybuji, že o tom mnozí vědomost mají i vy.

Protož pane kmotře milý! Poněvadž nám pán Buoh všemohúcí ráčil dáti po sčastné slavné i svaté paměti krále Vladislava, mého přemilostivého pána, po JMti z arcikrálovského rodu krve pošlého dědice pozůstalého tohoto Ludvíka, krále pána našeho, již se k tomu tak přičiňte a jiný přátely k témuž mějte a to tak obmejšlejte s pomocí všech jiných stavuov, aby pán náš za krále Římského volen byl a potom skrze pomoc božkú za ciesaře vyzdvižen JMt buohdá. Neb toto království, kteréž jest svých spravedlivostech s vysokým obdarováním velmi stuchlo a zlechčeno ode všech okolních zemí, pro nedbanlivost, tímto zpuosobem prvního všeho ku potvrzení a zase k povýšení, k slávě vyzdviženo bude pánem naším. Neb znáte, že málo těch korferstů, kteříž volenci jsú, by JMt v přátelství pánu našemu nebyli, jsúc velmi nachyleni radči k tomu pomoci pánu našemu než komu jinému. A přísloví staré, „když se lýka drú, s dětmi na ně [jíti]", a „prase na poli pečené", brzo ostatek

*) Petrem z Nečtin, kterýž s pisatelem toho listu a Jiříkem Hrdinou byl ředitelem Českého království.

připěti muože: poněvadž pán náš za prostředka, kteréž by straně nebo osobě k volení přistúpiti a hlas dáti ráčil, že ten zuostane králem Římským. A nad to pán náš nade všecko že muož sám sebe voliti, jako Karel ciesař učinil, na se pokázav, všickni vespolek křikli a toho potvrdili. Kdež pán náš vším tím obyčejem bude moci toho bohdá s pomocí boží dovésti. I slušné jest všem stavuom o to pracovati a při této mladosti JMKské raditi a k tomu vždy pomoci, aby po tom JMt neřekl: „Připravili ste nás vo toto a vo toto v našich v mladých letech".

Však ste pán moudrý, není vám toho víc potřebí vykládati; muož každý rozuměti, že byšte [sic] z tohoto předsevzetí pošlo všecko dobré tohoto království a v něm všem obyvateluom nynějším i potomkuom našim. Dobrým úmyslem sám od sebe vám ten přípis posílám i píši, pane kmotře muoj milý, ač by bylo mnoho potřebného a příkladného o to psáti; však což jest nyní zbytečného psáno, odpusťte a obraťte v dobré jako pán a přítel muoj milý, s kterýmž rač dáti pán Buoh všemohúcí ve zdraví se shledati. Datum in arce Pragensi, feria II. post Mathei apostoli anno ɔc V^C^XIX.*) Václav Bezdružický z Kolovrat a na Košátkách, nejvyšší sudí dvorský království Českého.

1290.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: o narovnání sporu ve příčině silnice z Prachatic do Písku.

V Písku 1519. 3. Mart. Kopie č. 3743 A.

Piesečtí po tom poselstvie*) psali pánu JMti v tato slova: Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem, zdravie dluhého a ve všem dobrém šťastného prospěchu VMti bychom věrně přáli. Poslové naši od VMti navrátivše se, nám jsou oznámili, že VMt to, což jsou poddaní VMti Prachatičští proti nám předsevzali, k sobě přijieti jste ráčili, oznámivše VMt, že cožkoli oni činie, že to z rozkázánie VMti činie, a také že VMt i jiným svým poddaným to jste rozkázati ráčili, aby pohotově byli, jestli že bychom na tu silnici vyslali, aby nám toho hájili mocí. I nevieme, kudy bychom na VMti toho zaslúžili! Nebo my na tom nejsme, abychom jakú mocí bez spravedlnosti v to měli se dávati, ale to činieme podle našich obdarování a jiných k tomu spravedlností, poněvadž známe, že netoliko na našich duochodech nám tudy ucházie, ale také na duochodech krále pána našeho JMti. I my VMti věříme, že VMt poddaným svým v tom moci užívati neráčíte dopouštěti, ale jakož ku posluom našim mluviti jste ráčili, že obdarování naše i rozsudky před se vzíti ráčíte a jich spravedlivě povážiti, a po-

*) Srovnej následující čísla 1295 a 1296. — Vedle vypravování v Pal. Děj. V. 2, 353 a dopisů v A. Č. VII. str. 192, 193 č. 196 a 197 viz také Č. Č. Musea 1882 str 368 a Zur Kaiserwahl 1519 ve Forsch. zur deutschen Geschichte XXIII. str. 336. *) Viz číslo 1287.

znáte-li VMt naší spravedlnosti, že nás při té ráčíte zachovati. I tu my dověrnost k VMti máme, jakožto ku pánu spravedlivému a nám milostivě přieznivému, že to učiniti ráčíte. Kdež pak VMt k tomu ráčíte vésti, oč jest ruoznice mezi VMtí a námi, aby to na některé dobré lidi k ohledání, aneb na pány soudce zemské JMti bez puohonu dáno bylo: i to VMt znáti ráčíte, že bychom my s VMtí v žádnú nesnázku aneb nevuoli neradi vstupovali, než tomu bychom rádi, aby mezi VMtí a námi samými to urovnáno býti mohlo. A tak se nám zdá, že ten kamen urážky tudyto by nejsnáz na stranu mohl odložen býti, máte-li VMti aneb poddaní VMti Prachatičtí jakú výsadu na tu silnici, kterúž z Prachatic svoboditi ráčíte, že nám ji ráčíte okázati, jakož jsme my VMti i poddaným VMti Prachatickým totéž učinili, abychom my ji u sebe vážiti mohli. A seznáme-li, že bychom takového obhajovánie proti výsadám VMti činiti neměli, též sami od sebe to opustiti chceme. Neb my na jiném nejsme, než že bychom VMti dobrú přízeň k sobě rádi zachovali, i VMti k vuoli všecko bychom učiniti chtěli, což by jediné k ujmě nebylo našim spravedlnostem a obdarováním. Protož VMti s plným doufáním věříme, že této slušné žádosti naší od sebe zamítati neráčíte, ale ji příjmúc, podle naší upřiemnosti ráčíte dobrotivě vážiti a přieznivě skutkem naplniti. Odpovědi listem VMti žádáme po tomto poslu. Datum Piesce, f. V. ante Translationem Wenceslai anno ɔc XVIIII.

1291.

Petr z Rosenberka odpovídá Píseckým ku předcházejícímu listu.

Na Krumlově 1519, 21. Mart. Kopie č. 3743 A.

a)

Odpověď na to Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jste mi psali, připomínajíce, kterak by poslové vaši, ode mne se navrátivše, vám oznámiti měli, že bych já to, což by poddaní Prachatičtí proti vám předsevzieti měli, k sobě přijal, oznámivše, že což by koli oni činili, že by to činili z mého rozkázánie; a také že bych já i jiným poddaným mým to rozkázati měl, aby pohotově byli, jestliže byšte vy na tu silnici vyslali, aby vám toho hájili mocí ɔc: I co jsem já k poslóm vašim ty časy ke mně vyslaným mluvil, to já dobře v paměti mám, a za to mám, že oni též to v dobré paměti mají; než na něčím mále já se proměnně pamatuji, nežli oni vás jsou zpravili, ale však na tom, mně se zdá, málo záleží.

Dále, kdež mezi jiném píšete, že bych k tomu vésti měl, oč jest ruoznice mezi námi, aby to na některé dobré lidi k ohledání, aneb na pány soudce zemské JMti bez puohonu dáno bylo, i abych to znal, že byšte se mnou v žádnú nesnázku aneb nevoli neradi vstupovali, než tomu že byšte rádi, aby mezi námi samými to urovnáno býti mohlo, ač v šierších slovích, ale ten rozum ɔc: I Buoh zná, že mého

úmyslu jiného v tom také není, neb kudyby kolivěk býti mohlo, aby ta ruoznice, keráž jest mezi námi, přetržena býti mohla, aby každý při tom, při čemž by měl spravedlivě zuostati, zuostal, to bych nejraději viděl. Protož já k tomu přistupuji, abychom se vo to pokusili, mohli-li bychom se sami mezi sebou srovnati, vedle vašeho podánie. A dajž pán Buoh, abychom se srovnali, aby dobré sousedstvie mezi námi státi mohlo. Datum Crumlov f. II. post dominicam Reminiscere, anno dni XV^CXIX.

Petr z Rozmberka ɔc.

b)

Druhý list též Pieseckým od pána JMti, chtějí-li se smlúvy držeti ɔc. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jste posly své na žádost mou byli teď najposléz ke mně vyslali, tu mezi jiném jsou mi ukázali přiepis smlúvy, i také mi ho nechali, kerá by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé.*) I vězte, že já jí odpierám i poddaní moji též Prachatičští; a toho na vás žádám, abyšte mi psaním svým po tomto poslu oznámili, chcete-li se jí držeti či nic, abych se věděl s poddanými svými čím zpraviti. Datum Crumlov f. II. post dominicam Reminiscere, anno dni XV^CXIX.

Petr z Rozmberka ɔc.

---

*) Viz číslo 1287 pozn. ad *b*). Smlouva tato, o níž mnohokráte se ještě zmínka činí, zní takto: „Přiepis, jaká by měla smlúva býti. Léta od naroz. syna božieho patnáctistého sedmého [sic] stala se smlúva dobrovolná s povolením krále JMti mezi urozeným pánem, panem Petrem z Rozmberka JMtí, a moudrými a opatrnými purkmistrem a radú i vší obcí města Prachatic, poddanými JMti s jedné, a mezi moudrými a opatrnými purkmistrem a radú i vší obcí města Piesku strany druhé, takto: Jakož již dotčení purkmistr a rada i všecka obec města Piesku mají královskú výsadu, což se cla dotýče, kteréž jim Pieseckým spravedlivě v témž městě k braní přísluší, aby takové clo oni Piesečtí mohli bráti jinde v jiných miestech, kdež by se jim zdálo. I oni Piesečtí k braní takového cla svého, podle svého obdarovánie, mají svého celného v městě Prachaticích míti aneb usaditi, kterýž by celný k jich ruce v Prachaticích takové clo vybieral se všech a všelijakých kupectví vezúcích anebolito jdoucích formansky i súmarsky z města Prachatic, týmž zpuosobem, kterakž se v městě Piesku clo béře. A oni Piesečtí od svrchupsaného pána, pana Petra z Rozmberka a purkmistra a rady i vší obce města Prachatic i všech jich dědicuov a budoucích při tom vybierání svého cla nemají nižádné překážky míti, nébrž oni Prachatičští mají jich celného ve všem fedrovati a jemu pomahati, v čemž by jich koli potřeboval. A takové vybierání jich Pieseckých cla od nižádného živého člověka žádnú vymyšlenú věcí jim Pieseckým aby ani škody ani úrazu ani ujmy jich právuom, výsadám i jich spravedlnostem všelijakým na ničímž nemohlo přinésti, ale ovšem bez pohoršení všech výsad, práv a spravedlností jich aby bylo. A jestliže by kdykoli ktožkoli je Piesecké z té smlúvy soudem chtěl viniti, pan z Rozmberka JMt i Prachatičští nemají Pieseckých na ničemž opouštěti, ale jim raditi pomahati a podle nich se súditi. A Piesečtí též zase, jestli by kto pána JMt aneb Prachatických pohnal, mají se zachovati.

Kteréžto clo oni Piesečtí tímto duole psaném zpuosobem skrze svého celného mají bráti takto: Kterýkoli vozataj veze nade dvě prostici až do deseti prostic veze soli na neknitlovaném vozu, ten má dáti Pieseckému cla z každé prostice po bielém peniezi, a v takovém voze z každého koně též po bielém peniezi; forman, který veze nad deset prostic na jednom voze, by pak bylo XVI prostic soli, tehdy toliko z té soli dáti má 3 gr. míš., a má-li 3 koně v tom voze, tehdy z těch tří koní jeden groš pražský; pakli má 4 koně, tehdy cla devět bielých peněz dáti má; pakli má 6 koní, třinádct bielých

1292.

Písečtí Petrovi z Rosenberka předběžně odpovídají k předešlému listu.

V Písku 1519, 23. Mart. Kopie č. 3743 A.

První odpověď od Pieseckých na to psaní. — Vysoce urozený pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujeme. Na psanie, kteréž jste nám VMt učiniti ráčili, odpovědi po poslu VMti dáti jsme nemohli z té příčiny, že starších našich doma nemáme a také roztržiti jsme skrze jarmark. Věříme, že VMti to protimyslné nebude. Jakž se domuov navrátie, toho povážiec, VMti odpovědí prodlévati nebudeme. Dajž pán Buoh VMti s vysokým štěstím dlúhé zdravie. Datum Piesce, f. IV. ante Annunciationem b. Mariae virg. anno ɔc XIX.

1293.

Adam z Hradce Petrovi z Rosenberka: o sněmování Moravském a své při s panem Jindřichem Batelovským.

V Jindřichově Hradci 1519, 2. April. Orig. č. 3726.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane otče milý! Napřed zdraví i všeho dobrého, toho bych VMti rád věrně přál. Muoj milý pane otče! Račte věděti, že sem teprv ve čtvrtek [31. Mart.] z Brna z toho sněmu přijel domů. A tyto sou se věci na tom sněmu jednaly: najprvé přijel jest kněz Karel*) JMt, i jsúcí poslán od krále JMti s plnú mocí, aby s pány Moravany jednal tak, jakoby král sám JMt tu osobně byl. A tu najprvé hajtmana jsú volili, a nemohli sou se srovnati až teprv třetí den; tu jsú volili pana Arkleba z Bozkovic a na Vranově.

Potom jednali o berni, tak že sou všickni stavové k ní svolili v markrabstvie Moravském, najprvé že mají sbírku z sebe sebrati, když by král JMt do země přijel, aby měli čím JMt chovat. A potom teprv přes rok že mají JMti berni dáti, však

---

peněz má dáti; pakli má 5 koní, tehdy 11 peněz bielých dáti má; pakli má 7 koní, tehdy 15 bielých peněz dáti má. Item času pak zimnieho, když suol vezou na saních, ktožkoli nade dvě prostici až do deseti soli veze, z každé prostice po jednom bielém denaru cla dáti má Pieseckým. Pakli nad 10 prostic kolikž koli veze prostic, tehdy 3 gr. míš. z té soli cla dáti má. A má-li 2 koně v těch saních, tehdy z těch dvú koní cla 5 denárů bielých dáti má; pakli má 3 koně, tehdy z těch tří koní 1 groš pražský; má-li 4 koně, tehdy z nich devět bielých denárů cla dáti má, a tak dále, jakož se výše píše ɔc.

Též také forman, kterýž by vezl jakéžkoli kupectví, má clo z koní podle nadepsaného zpuosobu dáti a platiti Pieseckým; a k tomu zvlášť má clo dáno býti z kupectví všelijakého, z suchého i mokrého, jako z koření, suken, bavlny a jiného suchého kupectví; též také i z mokrého kupectví, jako muškatele, malvazí, ryvolí, oleje a jiného kupectví. Z saumu takových kupectví po jednom groši pražském má cla dáno býti. Kteréžto smlúvy na svědomí pán z Rozmberka JMt a purkmistr a rada i všecka obec města Prachatic, a purkmistr a rada i všecka obec města Piesku své vlastní pečeti dali jsú k tomuto listu. Jenž dán ut supra ɔc.

*) Z Minsterberka. — Viz o jeho cestě do Brna „Diplomatické služby knížete Karla z Minsterberka u králů Vladislava a Ludvíka" v Zasedacích zprávách Uč. Spol. 1882. str. 407.

na ten spůsob, že tou berní nemá se nikam hejbati, než jí Špimberk vyplatiti. A král JMt má se jim zapsati, že toho zámku Špimberku nemá žádnému více zastavovati, nežli při zemi jej nechati.

Potom jednali s rajtary, s Zigmundem a s Kundratem Kaffunky a Herkulišem Trčkou, tak že sou o všecky věci na králi JMti mocně byli přestali, co do Čech i do jiných zemí mají s kejm činiti. A tu kněz Karel JMt ráčil jest smlouvu mezi nimi sepsati a pečeť svú k ní přiložiti, a pan hajtman starý*) taky, a pan komorník najvyšší,**) a oni Kaffunkové a Herkuleš Trčka také pečeti své k té smluvě jsú přiložili. A tu jednu smlúvu jim dali a druhú kníže vzal. Potom když kníže JMt tuto minulú neděli [27. Mart.] pryč odjel jest, přistoupil jest pan Zigmund Kafunk s Herkulešem Trčkou hned nazajtří v pondělí [28. Mart.] před pány JMt a prosili jsú JMtí, aby Kytlici, který jest prvé pravíval, že jest Břeclav jeho, i to rozpisoval, z toho slibu a závazku propustili, kterýmž jest ho zavázal byl starý pan hajtman. I nezdálo se pánóm toho učiniti z té příčiny, že jest propadl králi JMti hrdlo i statek. Tu páni Kaffunci a Herkuleš Trčka chtěli sou tu smlouvu zase vrátiti panu komorníkovi, ale on jest jí přijíti nechtěl, pravíc, že jest on té smlúvy nedělal, než kníže Karel JMt na místě krále JMti. Potom oni strčili jsú tu smluvu do dveří v domu páně komorníkovém, a sami vsedajíce na koně, jeli jsú pryč. Pak co dále začínati budou, toho já nevím.

Také jednáno jest o pana Bočka, kdež král JMt ráčil jest jim do sněmu psáti, kterak jest JMt pan Boček zpravil, kterak se jemu veliké obtieżnosti dějí z královstvie Českého, aby jeho v tom opatřili ꝛc. Tu jest pan Boček sám osobně do Brna nepřijel, než psal pánóm JMtem, že sám osobně přijieti nemuož pro tři příčiny: najprvé proto, že jest hajtman nový v zemi, že neví, jaký jest právo; druhé pro vodu, že jest tak veliká voda okolo té Břeclavi, že přes ni přejeti nemuož; třetí, že neví, měl-li by bezpečnost přede všemi, kdož jsú na tom sněmu. Ale to se mně zdá, že jest to proto položil pro pana Šebestiana Weitmilnara, kterýž jest taky na tom sněmu byl. A puokudž sem rozuměti mohl, že to psaní nebylo příjemné knězi Karlovi JMti, a že jest pan Boček osobně na ten sněm nepřijel podle toho listu, kterýž jest král JMt ráčil oň psáti pánóm Moravským do plného sněmu.

Také VMt račte věděti, jakož sem byl pohnán do Brna k tomuto soudu od Jindřicha Bathelovského z XV[C] ꝑ na míšensko, že pán Buoh ráčil jest mi pomoci, že sem práv proti němu zuostal, a že v tom listu a zápisu faleš jest nalezena, že jest on Bathelovský ty listy a svědomí, kteráž jest na mne měl, falšoval a pečeti k nim přikládal. Kdež za jiné nemám, že dnes pro takový jeho zlý skutek a faleš konec životu svému vezme a upálen bude; neb ještě než sem ujel, byl jest trápen,

*) Jan z Pernšteina. **) Ladislav z Boskovic.

a tu jest všecko pověděl, jak jest ty listy falšoval. Ješto kdy se dá-li Buoh s VMtí shledám, dále šíře a oustně zpravím.

Již jsem byl tento list VMti napsal, i pokázal mi Pavlíček list, kterýž jemu ráčili jste psáti, což se toho písaře dotýče, kterýž jest ty listy falešné psal Jindřichovi Bathelovskému. I také ten list sem přečetl, kterýž týž písař VMti psal. A račte VMt věděti, že to má věc není, nebo pan hajtman a páni z plného soudu rozkázali jsú mi, abych toho písaře dal jíti a dobře se jím ujistil. I poněvadž jest v zemi Moravské a pod právem jich, i tak sem já učinil. A také sem hned psal panu hajtmanovi a pánóm do Brna, že já již toho písaříka mám, aby mi dali znáti, kterak se mám k němu zachovati, a mám-li jej do Brna poslati. I ještě mi odpověď přinesena není; než o tom pochybuji [sic], že mi páni JMt psáti budou, kterak se k němu zachovati mám, ješto já tak učiniti muším. VMti muoj milý pane otče, prosím, že mne v tom litovati ráčíte v té nešlechetné zradě a falši; neb sem prvé témuž Bathelovskému na takový jeho falešný list VI$^1/_2$^{0} ß na míšensko dáti mušil. A s tím dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví šťastně a vesele shledali. Dat. Novae Domus, sabbato ante dominicam Laetare anno ꝛc 1519. Adam z Hradce ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ꝛc, panu otci mému zvláště milému.

1294.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: o vyrovnání sporu s Henrichem Švamberským a o silnici Prachatickou.

V Písku 1519, 14. April. Kopie č. 3743 A.

Druhá jejich Piesekých odpověď. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Zdravie napřed dlúhého a ve všem dobrém šťastného prospěchu VMti bychom upřiemě a věrně přáli. Kteréž VMt nesnáze mezi vysoce urozeným pánem, panem Henrichem z Švamberka ꝛc JMtí s jedné, a námi a obcí naší strany druhé k sobě jste přijieti ráčili: i svolili jsme se s JMtí, poněvadž VMt neráčili jste toho z sebe složiti, VMti žádati za rok složenie. Protož VMti prosíme, že s JMtí nám ještě rok o ty nesnáze složiti bez prodlenie ráčíte. Kdež za to máme, že jste od JMti pána za též žádáni, zdaby ty nevole skrze VMt, kerýchž mezi JMtí a námi, ač zná pán Buoh, že jsme my tomu věrně neradi, vždy více přibývá, mohly upokojeny a narovnány býti.

A což se mezi VMtí a poddanými VMti Prachatickými o silnice a mezi námi dotýče, kdež jsme VMti přiepsali podle upřímého k VMti úmyslu našeho, že bychom rádi, ač by nám toho pán Buoh příti ráčil, beze všech jiných prostředkuov o to se sami s VMtí snesli a srovnali podle spravedlnosti s obú stran náležité, a VMt též vuole i téhož úmyslu k nám, jakož jsme z psaní VMti vyrozuměli, býti ráčíte. I jestliže se VMti při tom času tu věc předsevzieti vidí, to stuoj při vuoli VMti.

Pakli jiný čas o to ráčiete s námi jednánie míti, VMti prošíme, že nám ráčíte oznámiti po tomto poslu a den jmenovati. A my kdežkoli ráčíte rozkázati, posly naše o to k VMti vyslati chceme. Datum Piesce, ipso die s. Tiburci, anno ꝯc 19.

1295.

Král Ludvík vlastnoručním dopisem Petra z Rosenberka žádá, aby přičinil se o zvolení Karla Hispanského za císaře.

V Budíně f. IV. p. dominicam Palmarum (20. April) 1519.

Tištěno doslovně u Palackého v Dějinách č. V. 2. 354 pozn. 282.

1296.

Petr z Rosenberka králi Polskému odpovídá k jeho listu o volbě německého císaře.

Na Krumlově 1519, 24. April. Přepis č. 3730.

Králi Polskému JMti.*) — Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! Službu svú povolnú s vinšováním štěstie, zdravie a dlúhého královanie VKMti napřed jako pánu svému milostivému vzkazuji. Najmilostivější králi! Kdež mi VKMt milostivě oznamujíce psáti ráčíte, kterak najkřesťanštější král Francký JMt k VKMti posly své znamenité vypraviti jest ráčil, a to proto, aby JMt skrz VMKskú toho dosáhnúti a tudy za krále Římského volen býti mohl, a při tom že VKMti oznamovati ráčí, kterak by i některá kniežata říše svaté a chórferstové JMt k tomu náchylnost míti a JMt i nabiezeti měli: poněvadž JKMt jména toho najkřesťanštějšieho užívá, že by podle toho JKMti slušně náleželo, aby JMt také to duostojenstvie na se přijíti ráčil. Při tom také VKMt ráčíte mi v témž psaní oznamovati, vo poselství od krále Hyšpanského JMti k VMKské, též vo touž věc učiněném, a jaké jest před některém časem, ještě za živnosti slavné paměti ciesaře JMti, v Aušpurce o tom jednánie bylo, aby k tomu Hyspanský král JMt přišel; a dále, že jste VKMt srozumíti ráčili, že k volení krále Římského jest již čas v říši uložen, a král Ludvík JMt, pán muoj milostivý, že jest také podle jiných chórferstuov JMtí k tomu povolán, divíce se VKMt tomu, že taková věc VMKské z tohoto královstvie Českého oznámena není, tak jakž VMti psaní to všecko šíř v sobě zavierá a ukazuje ꝯc.

I račte VKMt věděti, že mi některý čas v půstě nyní minulém před samým sněmem, kterýž najposléz v tomto královstvie držán jest, byl přiepis listu poslán z Prahy, keryž pan kardinál arcibiskup Mohutský,**) korferšt JMt, píše tomuto království, co se volení krále Římského dotýče, a tíž poslové že jsou potom ihned odtud k králi Ludvíkovi JMti, pánu mému milostivému, s týmž oznámením do Budína

*) Viz k tomu *Acta Tomiciana* V. č. 26—39 a Č. Č. Musea 1882 str. 373 pozn. 28.
**) Albrecht braniborský.

jeli. I nemoha já na ten sněm pro nedostatek zdravie svého jeti, psal jsem najvyššiemu panu purkrabí Pražskému, příteli mému milému, vo to, co se volení krále Římského tkne, kerýž je mi zase odešel [sic], že jsou o to společně všickni tři stavové, co v tom králi Ludvíkovi JMti pánu mému milostivému a koruně české přisluší a náleží, s pilností mezi sebou rozjímali, aby to obmeškáno a opuštieno nebylo, a že z téhož sněmu list VKMti pod zemskú pečetí o tom psán a od téhož království poslán; kdež z VKMti psaní rozomím, když jste mi VKMt tento list psáti ráčili, že ten list ještě nebyl VMKské došel, ale již za to mám, že jesti VKMti dodán.

Což se pak volení, kdo by měl králem Římským býti, dotýče, co jest se v Augšpurce za živnosti ciesaře JMti slavné paměti o tom jednalo, o tom já nevím, aby koruna Česká vědomost měla, neb za to mám, kdyby měla, že bych o tom také věděl. Než za starodávna ten jest v tom obyčej zachováván byl podle privilegií, kteréž koruna Česká má, že král JMt Český, když o takovú potřebu měl a má do říše poslati, že to JMt činiti má s radú a vuolí koruny České, a ktož by byli od JMti poslové, kteříž by měli k takové potřebě jeti bez JKMti přítomnosti, JMti místo držeti mají. Kdež pak vedle toho mně oznámení, že jsou již osoby na sněmě minulém voleny, kteříž by od JMKské, jakožto krále Českého, a najvyššieho kurfersta na místě JKMti z tohoto království k tomuto volení krále Římského jeti měli. Kdež o tom nepochybuji, že ti, kteříž tam pojedou, tu najvyšší péči a pilnost míti budou, což by mohli k najvyšší poctivosti králi JMti pánu našemu milostivému a této koruně České zpuosobiti a zjednati, že toho dá-li Buoh neobmeškají. A přes to, poněvadž jest se sněm obecní tohoto královstvie rozšel, prve nežli jest VKMti psaní mne došlo, nevím co VMKské v takových věcech, aniž mi také přileží bez jiných pánuov a stavuov tohoto království Českého, raditi, ač bych já sice to i jiné všecko VKMti k vuoli, puokudž mi najvýš možné, rád učinil. A s tím se VKMti s mou povolnú službú jako pánu svému milostivému poroučím. Datum Krumlov, dominica in Resurectione domini anno ejusdem XV^{C}XIX. Petr z Rozmberka ɔc.

1297.

Petr z Rosenberka Píseckým: žádá o určitou odpověď ve příčině smlouvy o silnici Prachatickou.

Na Krumlově 1519, 26. April. Kopie č. 3743 A.

Vopět od pána JMti Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Jakož jsem vám psal, připomínaje, když jste byli posly své na žádost mou teď najposléz ke mně vyslali, a tu mezi jiným tíž poslové vaší jsou mi přiepis ukázali, i také mi ho nechali, smlúvy, kteráž by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé, oznamuje vám, že já té smlúvě odpierám i poddaní moji Prachatičtí, a při tom žádaje toho na vás, abyšte mi psa-

ním svým po týmž jistým poslu, keréhož jsem byl k vám s takovém psaním poslal, oznámili, chcete-li se jí držeti či nic, abych se věděl s poddanými svými čím zpraviti. I neví́m, kudy je to přišlo, že jste mi na to až i po tento čas odpovědi žádné nedali. Protož vás ještě též, jako prve, žádám, že mi na to po tomto mým poslu psaním svým odpověď dáte. Datum Crumlov, f. III. Paschae, anno dni XV^C^XIX.

1298.

Písečtí Petrovi z Rosenberka odpovídají k předešlému listu.

V Písku 1519, 28. April. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to pánu JMti od Pieseckých. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, VMt pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Jakož VMt již po druhé nám psáti ráčíte, tomu se diviec, že na prvnie psanie VMti od nás není dána odpověď, co se té smlúvy mezi VMtí a poddanými VMti Prachatickými s jedné a mezi námi strany druhé, před časy učiněné, dotýče, kteréž jsou mezi jiném poslové naši před VMtí dotkli, toto vždy VMt žádajíc, chceme-li se jí držeti čili nic, to VMti abychom oznámili ɔc. I račtež VMt znáti, že jsme z té příčiny na to VMti odpovědi nedali, konečný úmysl náš při tom VMti oznámivše, že my na tom nejsme, bychom v jaké soudné nesnáze s VMtí vstupovati měli, ačkoli ta smlúva, kteréž VMt ráčíte odpierati, dobrým úmyslem jest připomenuta, ale že bychom, vuoli VMti i úmysl k nám v té věci dobrý a spravedlivý seznavše, beze všech soudných nesnází rádi s VMtí sami srovnali. I poněvadž k žádným soudném nesnáziem mezi VMtí a námi, a rádi bychom upřiemě, aby nešlo, zdá se nám slušné, aby ta smlúva, poněvadž jie odpierati ráčíte, pro snazšie srovnánie na straně zanechána byla. Kdež VMti věříme, že tomu odporni býti neráčíte; neb jiné o VMti naděje nejsme, než že, což by nám spravedlivě náleželo, toho nám přieti ráčíte. A my téhož jsme úmyslu k VMti i také k VMti poddaným. Datum Piesce, f. V. post solemnitatem Paschae, anno ɔc XVIIII°. Purkmistr a radda města Piesku.

1299.

Petr z Rosenberka Píseckým: žádá ještě jednou o určitou odpověď ve příčině smlouvy o silnici Prachatickou.

Na Krumlově 1519, 30. April. Kopie č. 3743 A.

Vopět na to pán JMt Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež sem vám psal již po dvakrát, žádaje toho na vás, abyšte mi oznámili, co se té smlouvy tkne, kteréž jste mi přiepis nechali, kteráž by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé, kteréž já s poddanými svými odpierám, chcete-li se jí držeti či nic, abych se s poddanými

svými věděl čím zpraviti: I dáváte mi mezi jiném na to tuto odpověď, že jste mi z příčiny té odpovědi na to nedali, že byšte na tom býti neměli, abyšte se mnou v jaké soudné nesnáze vstupovati měli, ačkolivěk by ta smlúva, k kteréž se já neznám, dobrým úmyslem připomenuta měla býti, ale že byšte, vuoli mou i úmysl k vám v té věci dobrý a spravedlivý seznavše, beze všech soudných nesnází rádi se mnou sami se srovnali; a poněvadž byšte rádi, aby k žádném soudném nesnázím mezi mnou a vámi nešlo, zdá se vám za slušné, aby ta smlúva, poněvadž jí odpierám, pro snažšie srovnánie na straně zanechána byla ɔc.

I milí páni sousedé! Vězte, že toho z úmysla na vás nežádám věděti, chcete-li se té smlouvy držeti čili nic, abyšte mi oznámili, než z potřebnosti z té, kteráž mně a poddaným mým věděti náleží, prve nežli by k tomu jednání, k kterémuž jsme s obú stran přistoupili, přišlo. Protož žádám vdy, abyšte mi odevřený úmysl váš v tom oznámili; však já proto na jiném nejsem, než sousedsky s vámi vedle našeho spuolu zuostání jednati, tak aby každý toho, což by mu spravedlivě náleželo, užiti mohl. Datum Krumlow, sabbato post festa Paschae, anno dni XV^c^XIX.

1300.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: zříkají se smlouvy o silnici Prachatickou.

V Písku 1519, 2. Mai. Kopie č. 3743 A.

Odpověď Pieseckých na to. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, VMt pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Z psaní VMti srozuměli jsme, co se té smlúvy mezi poddanými VMti s jedné a mezi námi strany druhé dotýče, že ráčíte vzdy, chceme-li jí držeti čili nic, našemu vyrozuměti úmyslu, žádajíc VMt, abychom konečně VMti při tom k dostatečnější zprávě odevřený úmysl náš oznámili. I račtež VMt znáti, že my na té smlúvě, jakáž pak koli byla jest, aneb jaký v sobě zpuosob zdržovala, poněvadž jest pominula, naše nezakládáme spravedlnosti, než na výsadách a obdarováních našich a na jiných gruntovních spravedlnostech zachováni býti žádáme, jiné naděje k VMti nejsouce, než že nás při takových stále utvrzených a řádně vysazených spravedlnostech milostivě a spravedlivě držeti a zachovati ráčíte, a takovým přátelským jednáním že prodlévati neráčíte. Neb v takové věci prodlenie škodu nám, kterúž vždy k VMti prohlédajíc trpědlivě snášieme, nemalú přináší. Datum Piesce, f. II. die s. Sigismundi, anno ɔc 19.

1301.

Jindřich z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: prosí o koně pro syna svého Hynka.

Na Krakovci 1519, 24. Mai. Orig. Fam. Kolovrat.

Službu svú TMti vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj milý! By sě TMt v zdraví i v jiném ve všem dobřě míti ráčil, rád bych to s pravú věrú slyšel.

A věděti TMti dávám, že Hynek, syn muoj, má beyti u krále, pána našěho JMti; i za to prosím, že mu k takové jeho potřebě kuoň dáti ráčíte, a já toho i syny svými rád chci TMti zasluhovati. Za to prosím, že mi v tom neráčíte za zlé míti, že v té věci TMti potřebuji, ještě nikda toho nezaslúživ, ale pomně na tu přízeň přátelskú, kterúž ste mi ráčili v mú potřebu pilnú okazovati, na tom sem skutečně a věrně TMti sě v potřěbu vaši dáti najíti, pokudž má možnost stačiti bude moci. Dán na Krakovci, v outerej před křižovými dny leta etc. XVIIII°.

Jindřich z Kolovrath a na Krakovci.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově, pánu a příteli mému milému.

1302.

Adam z Hradce Petrovi z Rosenberka děkuje za propůjčení pásku ku porodu ženy jeho.

V Jindřichově Hradci 1519, 26. Mai. Orig. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane otče muoj milý! Napřed rád s pravú věrú VMti přeji, že VMt zdrávi jste a dobře se máte. Z toho pásku, kterýž ste mi ráčili poslati a ženě mé k porodu puojčiti, VMti příliš velmi děkuji, a toho já chci VMti i s dětmi svými zasluhovati podle vší své možnosti. A jakž ženě mé milý pán Buoh pomuože a ráčí nás utěšiti, hned bez meškání a prvotně VMti chci oznámiti. A s tím dejž pán Buoh všemohúcí, abychom se spolu ve zdraví šťastně a vesele shledali. Dán na Hradci, ve čtvrtek po sv. Urbanu léta ɔc XVIIII°.

Adam z Hradce.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu otci mému milému JMti.

1303.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: žádají s důrazem o narovnání ve při o mýta na silnici Prachatické.

V Písku 1519, 27. Mai. Kopie č. 3743 A.

Opět Piesečtí pánu JMti píší. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Zdravie napřed a ve všem dobrém šťastného rozmnožení věrně a upřiemě bychom přáli. Kdež jsme VMti před časem psali, což se toho VMti a Prachatických, VMti poddaných, odporu proti výsadám našim dotýče, pro kterýžto odpor my spravedlností svých užívati k vuoli VMti až dosavad zanechali sme, a vzdy, ač dosti obtiežně, s ujmú napřed nemalú duochoduov krále JMti i se škodú naší, zanecháváme, toho vzdy očekávajíc, zdali bychom se s VMtí kterak o to snésti a srovnati mohli, nedržiec za jiné, než že VMt, poněvadž z těch duochoduov mýtných, jichžto se takovou věcí znamenitě umenšuje, skrze silnic našich proti výsadám našim protrhánie, JMKské výše nežli nám náleží,

k JMti prohlédajíc i k našim spravedlnostem, že nás při tom zachovati ráčíte a s námi o to porovnánie spravedlivé učiniti, tak jakž jste nám VMt připsati ráčili, že na jiném býti neráčíte, než komuž by co spravedlivě náleželo, aby při své spravedlnosti zachován byl. I VMti my prosíme, že bez protahovánie delšieho, ráčíte s námi o to shledánie a rozmluvení míti, a my, kdežkoli ráčíte rozkázati, tu vyslati k VMti chceme, jedině aby se tiem již déle neprodlévalo. Neb my jistě, v tom nám VMt za zlé míti neráčíte, jestliže by se tiem prodlévalo, nemohli bychom déle na duochodiech krále JMti i na svých takové ujmy trpělivě snášeti, a což v tom králi JMti scházie, i sami ujmu trpiec, svými statky dokládati. Odpovědi od VMti žádáme. Datum Piesce, f. VI. post Urbani, anno ɔc 19.

1304.

Petr z Rosenberka Píseckým: pokládá jim rok ve při s Henrichem Švamberským a žádá o strpení ve při o mýta.

Na Krumlově 1519, 28. Mai. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jsem k žádosti pana Henricha z Švamberka, bratra mého milého, i tudiež k vaší, vo ty ruoznice, keréž mezi vámi s obú stran znikly, k sobě k rovnání přijal: i pokládám vám rok toho, abyšte ten úterý na svátky letničné najprv příštie [14. Juni.] zde na Krumlově na noc byli. A též jsem napředpsanému panu bratru svému oznámil, aby také na týž den zde býti ráčil. Než toho žádost má, abyšte ty, keréž k tomu z sebe vyšlete, s plnú mocí vyslali, a že on též také osobú svú býti chce; pakli by bezelstně nemohl, ale s plnú mocí poslati, aby tím spěšnějšie mezi vámi srovnánie býti mohlo.

Kdež mi pak dosti šieroce píšete, co se toho jednánie tkne, kteréby mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé býti mělo, obtěžujíce sobě v tom prodlenie: i toho na vás žádám, jakož jsem pak vám i prve o to též psal, abyšte toho strpení měli toliko do tohoto roku, keryž vám pokládám. A když sem přijedete, tu já s vámi rozmluviti a o to místně se srovnati chci, kdy a kde to jednánie mezi námi býti má. A na čemž tu spuolu zuostanem, tak se zachovati míním. Datum Crumlov, sabbato post dominicam Cantate, anno dni XV^cXIX.

Petr z Rozmberka ɔc,

1305.

Jan z Lobkovic Jindřichovi z Rosenberka: aby u strýce svého pana Petra o peníze se proň postaral, posýlá mu všelijaké zprávy a remedia proti duchu. O volbě císařské v Němcích.

[V Bononii 1519, koncem Mai.] Orig. č. 3738.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane a bratře můj milý! Napřed zdraví, štěstí a všeho dobrýho bych vám, tak jako sám sobě, v pravý pravdě přál

Listy vaše, kerýž ste mi po Sovovi psali, tak vděčný jako nenadálý mi sú přišly. Můj milý pane bratře! Vězte, že se náramně zle mám na penězích a nevím, kudy to schází leč vámi, že ste zlej prokurator. Pak teďkyť píši strejci svýmu kapitulu a při tom ho prosím, aby mi poslal nějakých peněz. I prosím vás, můj milý pane, že vy ho taky napomenete a mně vdy někerak sem ty peníze skrze Guldemonta dopravíte, aneb, ježtoť strejc váš, pán starej, má dlužníky a kupce za ryby v Izpruku [sic — v Inspruku], skrze ně mi je co nejspíš pošlete. Tu víru mám, že mne v tý věci, jako přítele svýho, neopustíte. Poručili ste mi o lecjakýchs věcech, když sem sem měl jeti, i nepomním věru co; i protož prosím vás, pište mi to. Co mi píšete, pokud sem moh nejlíp, zednal jsem a vám posílám; ty remedia proti duchu český sou; a já neznám toho koření, ani vím, kerak mu říkají. To co je mi pan starej de beneficiis slíbil, tuším, že nic nebude, kdež vy nenapomínáte, nebť víte, žeť ostruh potřebuje. A po vašem psaní, ač mi nic o to nepíšete, ale rozumím, jak vaše věci stojí a zvlášť potom. Jako naumíte čísti T. F. T., to slove Talis Filius Talis; sequitur*) Joanes filius Barbarus ɔc.

Milý pane! Prosím vás, tyto rouby pošlete strýci mýmu na Chlumec a postarejte mi se, ať mám peníze zde do sv. Ducha [12. Juni.] nejdéle. Vězte, že Valentina zde není a Pistoriza taky. Než teď já vám někerý kusy posýlám, kerých sem sám pokusil, a tuto laminu pro vás sem dal udělati a tyto jiný kusy; než druhdyť velmi lhou, jako je čertů obyčej. Než v těch věcech, keré jim nenáleží, protoť opravdu praví; než vy jim nevěřte mnoho, aby vaši duše nezavedly, a držte je v tejnosti. K tomu vám teď posýlám jednu věc, můj milej pane, ač jsem přísahal i sliboval, že ji žádnýmu neokáži, a ač i mně by mohla i duši mý škoditi, ale poněvač vás na tom místě mám jako sám sebe, nemohu ji vám zatajiti, zvlášť vida v tom váš oužitek. Než milý pane, dokud ste živi, nemívejte tak dobrýho přítele, abyšte mu ji okázali neb ho naučili, neb, by vám tak zlá jako dobrá byla, ani bratru, já ji nenaučím. I jiný věci někerý bych vám poslal, ale bojím se, aby listu někdo neodevřel. Než vymyslete sobě nějakou abecedu a tu mi pošlete, a já po tý budu psáti, ať jí žádnej než já a vy nerozumí. Milej pane! Buďte dobrejm prokuratorem u mýho strejce! A panně Lídě taky roušku pošli po Vicencovi; a mý frejířce, jako bez černidla a bez píra na zemi píše, službu račte pověděti, totižto mý panně ɔc. Pánům bratřím vašim a všem dobrým pánům i přátelům a tovaryšům račte ode mne službu a mnoho dobrýho pověděti. S tím vás milýmu pánu Bohu poroučím, a daj pán Bůh, abychom se ve zdraví spolu šťastně a vesele shledali. Jako mi VMt píšete, že naumíte čísti, abych vám přepsá jiné abreviationibus: i vězte, že toho nemám, neb sem vám dal, ale debetur male vel nihili, jako píšete, vězte, že si vultus ligara [sic] ni sumite suas mali si mu mulę [sic]. Novin takovejch žádnejch není, než hlas jest, že král Franckej

*) v dopise: sq.

do Neapuli se strojí, a král Hispanskej ten lid posýlá do Nepule, a samýhoť také čekají; po všech svejch zemích kázal všecky šífy pobrati cizí i necizí, pak upřímoť čekáme vojny zde mezi nimi. To taky praví, ale jest věc nedobře podobna, že král Franckej s papežem tak mnoho zednal, že papež přikázal, aby ani Ferdinand ani král Hispanský císařem volen nebyl, předkládaje electoribus, kerak král Franckej, mocnej pán sa, toho by netrpěl, a tito taky, znajíc svou mocnost, že by snad naň povstali, chtějíc starších svejch hněv naň dokonati, a že by to mohlo všemu křesťanstvu k zlýmu býti. Pak on sa na tom místě, že spravovati má a obecní dobrý opatrovati, že by toho zlýho na křesťany dopustiti nechtěl. Ale to je vobecní hlas, že král Franckej, ač mnoho slibuje, jím nebude, neb Švejcaři proti němu sou a městům říšskejm pomoc slibují.

Milej pane, prokurujte dobře, ať já mám peníze do sv. Ducha zde. Jiný věci vám pošli po Kuncovi. Jan z Lobkovic.

Mýmu milýmu bratru, pánu, panu Jindřichovi z Rozumberka a na Krumlově buď dán ɔc.

Poznámka Březanova na listu: Lobcovic Bononiae studuit od léta 1513 až do 1519; a tak šestkrát v Bononii studoval.

1306.

Petr z Rosenberka králi Ludvíkovi: přimlouvá se za Viléma Švihovského, aby král učinil ho svým kamermeistrem (mistrem komory královské).

Na Krumlově 1519, 17. Jun. Přepis č. 3733 a.

Najjasnější králi a pane muoj milostivý! Službu svú podanú s vinšováním štěstí, zdraví a dlúhého šťastného kralovánie VKMti napřed, jakožto pánu svému milostivému, vzkazuji. Najmilostivější králi! Pan Vilém Švihovský, přítel muoj milý, prosil jest mne k VMKské za přímluvu, když by VKMti šťastný příjezd do tohoto království Českého byl, abyšte jej VKMt za kamrmeistra vašeho přijeti ráčili. Keréžto přímluvy pro dobré přátelstvie, keréž mezi námi jest, slušně jsem odepřieti nemohl, i VKMti podaně, jako pána svého milostivého, prosím, že ten úřad kamermeistrství jemu panu Vilémovi Švihovskému milostivě dáti a mimo jiného přijíti ráčíte, aby této přímluvy mé při VKMti požiti mohl; neb jest králi JMti, slavné paměti VKMti otci, rád sloužil a VKMti také toho úmyslu jest, aby též jakožto pánu svému služby činil. Toho já VKMti ve vší poddanosti, jakožto pánu svému milostivému, vší možností rád zasluhovati budu. Datum Krumlov, feria VI. post festum Penthechosten anno domini XV^{c}XIX.*)

1307.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: žádají s důrazem o schůzi, aby narovnal se spor o mýta.

V Písku 1519, 28. Jun. Kopie č. 3743 A.

Opět od Pieseckých pánu JMti. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane

*) Viz číslo 1380 této sbírky.

nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Což se výsad a spravedlností našich, keréž na mýto máme, a silnic dotýče, kterýchžto pro odpor VMti, tudíž i VMti poddaných, v tom povolnú snesitedlnost majíc, užívati jsme zanechali, a prohlédajíc k VMti, toho vzdy strpenie s nemalú škodú činíme, očekávajíc, tak jakž jste VMt s námi zuostati ráčili, abychom s VMtí o to shledánie a rozmluvení míti mohli. Ale že se tiem den ode dne prodlévá, a tudy netoliko nám škoda, ale také i králi JMti, pánu našemu milostivému, na duochodech veliká se ujma děje, ješto nám takovú věc opustiti škodné i nebezpečňé jest, poněvadž takový duochod JMKské v našem opatrenství záleží: i protož VMti prosíme, že o to s námi, kdež by se koli VMti vidělo, shledánie a promluvenie bez prodlenie míti ráčíte, podle toho úmyslu, keréhož jste k nám prve v té věci býti ráčili. Neb jestliže by se tím protahovalo, věříme, že byšte nám VMt v tom za zlé míti neráčili, že bychom duochoduov JMKské opustiti a v svých užitciech spravedlivých již déle hynúti nemohli. Odpovědi od VMti žádáme. Datum Piesce, f. III. in vigilia s. Petri et Pauli, anno ɔc 19.

1308.

Petr z Rosenberka Píseckým: slibuje ustanoviti schůzi mezi nimi až po Pražském sněmě.

Na Krumlově 1519, 29. Jun. Kopie č. 3743 A.

Odpověď jim na to. — Služba má, moudří a opatrní sousedé mojí milí! Jakož mi píšete, dotýkajíce výsad a spravedlností vašich, kteréž byšte na mýto míti měli, také silnic, kteréž byšte pro odpuor muoj i tudiež mých poddaných, tak jakž píšete, povolnú snesitedlnost majiece, užievati zanechati měli, a prohlédajiece ke mně, toho že byšte strpenie s nemalú škodú činili, očekávajíce, tak jakž bych s vámi zuostati měl, abyšte se mnú o to shledánie a rozmluvení míti mohli, přitom prosiece, abych s vámi o to, kdež by mi se vidělo, shledánie a promluvenie bez prodlení měl, podle úmyslu, keréhož bych k vám prve v té věci býti měl ɔc: I vězte, že já na jiném nejsem než tak, jak jsem s vámi zuostal, vedle toho se tak zachovati. A po tomto sněmě, keréž se dnes začíná, jakž brzy mine a mně vědomo bude, vám oznámiti chci, kde a který den to společnie shledánie naše vo to býti má. Neb některé osoby, kerýchž bych já k tomu potřeboval, jsou na sněmě. A na to se hned bezpečte, že já vám z úmysla žádných pruotahuov v tom činiti nemíním. Datum Crumlow, f. IIII. in festo s. Petri et Pauli apostolorum, anno dni XV^cXIX. Petr z Rozmberka ɔc.

Pod tím: Tuto jsou se byli ve Vodňanech sjeli.*)

*) Datum Vodňanského sjezdu poněkud určeno jest v listu pana Zdeňka Lva z Rožmitála de dto v Drahonicích 29. Aug. 1519, kdež se praví: „když sme byli v *sobotu* u Vodňanech." To by ukazovalo k 27. Aug. — Ale poněkud na odpor jest tomu list Píseckých, jenž bude pod č. 1316 vytištěn, rovněž s datem 27. Aug., zavírající v sobě *již odpověď* na sdělení poslů z Vodňan do Písku se navrátivších. Ovšem jest možno mysliti si, že poslové Písečtí téhož dne (27. Aug.) se z Vodňan domů navrá a že ještě téhož dne p. Petrovi z Rosenberka bylo psáno.

1309.

Soudcové zemští Petrovi z Rosenberka: aby aspoň až do příjezdu králova do země k soudu zemskému jezdil.

Na hradě Pražském 1519, 4. Jul. Orig. č. 3737.

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož ste nám ráčili psaní učiniti, předkládajíce nedostatek zdraví svého, a skrze to že v soudu zemském sedati nemuožete a z něho že odpuštění béřete, jakož tomu vašemu psaní dobře jsme vyrozuměli: I pane a příteli náš milý, ač to známe, že na svém zdrav nedostatek máte, kteréhož vám nepřejeme, než toho bychme vám rádi přáli, abyšte zdrávi jsouce, mohli též jako prvé v soudu zemském sedati a na sněmích obecních bývati, neb toho potřeby JMKské pána našeho milostivého a tohoto královstvie známe. A protož za to vás s pilností prosíme, že ještě, jakž mohouce, ráčíte spolu s námi v soudu zemském, k němu jezdíce, v něm sedati, jestliže by déle býti nemohlo, ale do příjezdu krále JMti do tohoto královstvie; kdež té jsme naděje, že to učiniti a tuto naši žádost naplniti ráčíte. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Prokopa léta ɔc XIX°. Páni a vladyky, soudce zemští královstvie Českého.

(Pečetí 10 nezachovaných.)

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli našemu milému a nám příznivému.

1310.

Přech z Olbramovic a František z Doudleb vyznání činí o výpovědi Chúsnického purkrabí Víthy ze Rzavého.

B. m. 1519, 2. Aug. Orig. č. 3739.

My Přech z Olbramovic, František z Doudleb vyznáváme tímto listem přede všemi, kdož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře vědomo a v paměti, že jest nás poslal pan Bohuslav Doudlebský ku panu Víthovi, purkrabí na Chúsníce, na Chúsník s těmito slovy: „Pane Vítho, poslal nás pan Bohuslav, že jest zpraven, že by Mikuláše člověka jeho u vězení měl, kdež příčiny nemůž se doptati, neb moh' by to učiniti, že by on o něj pan Bohuslav nic neřek; i z tý příčiny, poněvadž sě nemuož dověděti, žádá na tobě, aby mu člověka jeho vydal podlí zřízení, a on tobě všecko spravedlivý od člověka učiniti chce podlí práva.“ Tu jest pan Vítha příčinu pravil nám podlí paměti, až sme sě optali, co za odpověď dá panu Bohuslavovi; tu jest pan Vítha pověděl, že toto: „Já jej chci poslati na zámek páně do Soběslavě do vazby, neb mám poselství od ouředníka páně.“ My svrchu psanie dali sme pečeti své přirozené k tomuto listu přitisknúti, a bylo-li by toho potřebie, chtěli bychom týž oustně vyznati. Líta od narození syna bož. MV^CXVIIII v outerý před Matkú božie sněžnú.

1311.

Beneš Dubský z Třebomyslic Petrovi z Rosenberka: prosí o udělení purkrabství na Helfenburce

V Dubu 1519, 9. Aug. Orig. č. 3740 a.

Urozený pane, pane můj milostivý! Službu svú VMti vzkazuji. Kdež snad VMti tajno není, že jest purkrabě Helfumburský umřel.*) I milostivý pane! Jakož sem VMti byl prosil časem minulým za úřad na zámku Helfumburce, jakož snad VMt to v paměti míti ráčíte, i za to VMti ještě prosím, jako pána svého milostivého, poněvadž na tom zámku úředníka VMt na tento čas již nemáte, že mi ten úřad dáti ráčíte a voň se se mnú smluviti milostivě ráčíte, jako pán můj milostivý. A kdež bych byl k VMti rád o to osobně jel, ale z hodné příčiny sem dnes k VMti jeti nemohl. VMti prosím, že mi odpověď milostivú dáti ráčíte. Dán v Dubu v úteré vigili sv. Vavřince léta ꝛc XVIIII. Beneš Dubský z Třebomyslic.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka ꝛc JMti, pánu mému milostivému.

1312.

Petr z Rosenberka Benešovi Dubskému z Třebomyslic: chce mu přáti purkrabství Helfenburského.

Na Krumlově 1519, 9. Aug. Přepis č. 3740 b.

Služba má, urozený vladyko milý! Kdež mi píšeš za to maje, že mne snad tajno není, že jest purkrabie Helfenburský z tohoto světa sšel, připomínaje, že jsi mně časem minulém za ten úřad Helfenburský prosil, proše, poněvadž nyní na tom zámku úředníka nemám, ať bych ten úřad dal ꝛc. I chceš-li jej na ten zpuosob, jakž jesti jej tento nebožtík držel, přijíti, přijeď ke mně sem na Krumlov, já se s tebú voň na týž zpuosob smluviti a jeho tobě rád přáti chci, vedle svého přiřčení. Datum Krumlov, feria III. in vigilia s. Laurencii mart. anno domini XV^c^XIX.

Petr z Rozmberka ꝛc.

Urozenému vladyce Benešovi Dubskému z Třebomyslic, věrnému milému.

1313.

Jednání Petra z Rosenberka se synovci Joštem, Petrem a Jindřichem o uznání dílčí smlouvy a Jana Rosenberského za náčelníka domu.**)

a)

B. m. [1519], před 13. Aug. Kopie souč. Fam. Rosenberg 15.

Pane strejče milý! Jakož ste k nám řeč učinili vo věc naši, chtiece nás rádi na něčem postaviti za živnosti VMti, předkládaje nám, puokad bychme v svornosti nebyli, že by nám mnoho zlého z toho mohlo přijíti. I známe to, že svorností se viec muož dobrýho spuosobiti nežli nesvorností. Při tom ste taky ráčili povědieti, že ste práce svý přes možnost svú neráčili litovati, dobejvajíc nám poctivosti i statku.

*) Snad Ladislav Želézko z Tourova. Památky X. 237.

**) *Břežan* v Č. Č. M. 1828, 74. (Cf. Palackého Děj. V. 2. 476) a list následující *e*).

Z toho my VMti vděčně děkujem. Při tom ste nedostatky na zdravím svým voznámiti ráčili, skrz kterýž již práce tělestný vésti nemuožte; toho mi VMti věrně nepřejem. A VMtí bychme se raději spravovali, nežli kem [sic] jiným. I poněvadž to pán Buoh na VMt dopustil a jináč býti nemuož, VMti k vuoli, jako tomu pánu a strýci, skrz kterýhož nám se dobře stalo, toto k vuoli VMti učiniti chcme, že my pana Jana bratra svýho ve všem slušným poslechnúti chcme do živnosti VMti. Než kdyby VMti pán Buoh neuchoval, abychme společně anebo každý sám o svú věc, co by nám anebo jednomu samýmu z nás spravedlivě náleželo, domluviti a hleděti mohli, a puokad by pán Buoh VMt neuchoval, pan Jan, bratr náš, nás ničímž honiti nemohl.

b) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Pane strajče náš milý! Jakož jest pan Lev na miestě VMti s námi mluvil, máme za to, že vo tom věděti ráčíte, že jest pověděl, že nám ráčíte odpověď dáti ve čtyrech nedělích, neb co se najspíše s bratrem našim panem Janem shledáte, na tu věc, kterú ste s námi skrze pana Lva jednati ráčili. I poněvadž ste se již s panem Janem shledali a ten čas již určitý minul, VMti prosíme, že nám ráčíte dáti laskavú odpověď ɔc.

c) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Páni strýci milí! Kdož mi píšete ceduli..: [opakuje se předešlý list].

I milí páni strýci! Vězte že já se v tom nepamatuji, abych panu Lvovi poručiti měl, miestně ve čtyřech nedělech aby na místě mým s vámi mluvil a mne zamluvil, že Vám odpověď dáti chci. A za to mám, že se též také pan Lev pamatovati bude. Pak na tom nic není. Tohoto na vás žádám, abyšte mi to odevřeně oznámili, na tom-li předse tak stojíte, že byšte pana Jana, bratra vašeho, strýce mého milého, vedle zřiezenie předkuov našich a našeho a vedle vašeho přiznánie dckami podniknúti nechtěli, a ten-li jest váš úmysl předse, jestli že jest vuole má a strýce mého, bratra vašeho, abychom se z zřiezenie propustili? A když mi to odevřeně oznámíte, chci vám slušnú na vaše psaní odpověď dáti.

d) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Pane strejče! Jakož nám VMt mezi jiným takovú na naši žádost odpověď dáváte, dotazujíc se, na tom-li předse stojíme, že bychom pana Jana, bratra našeho, vedle zřiezenie předkuov našich a našeho a vedle přiznánie našeho ckami podniknúti nechtěli, a ten-li jest úmysl náš předse, jestliže jest vuole VMti a bratra našeho, abychom se z zřízenie propustili, a když VMti to oznámíme, že nám teprv slušnú odpověď na naše psanie dáti ráčíte.

I milý pane strejče! Zdá se nám, poněvadž ty otázky předkem jsú od VMti vyšly, že jest slušný, abyste VMt nám svuoj úmysl v tom oznámili; avšak poněvadž žádáte v té věci odevřeně úmysl náš znáti: račtež věděti, že sme vdy na tom, že

my se pana Jana, bratra našeho, podniknúti nezdalujem tak a puotud, puokudž v první ceduli sme VMti oznámili.

e) *B. m. 1519, 13. Aug.*

Páni strýci milí! Nepochybuji, že v paměti máte rozchod, jaký je se mezi námi stal, vo ty ruoznice, které jsou a jak jsou a na který zpuosob, kdež jste najposléz ke mně přišli, žádajíc toho, že jiných přátel nemáte, nežli pana kancléře, k té potřebě vaší, kteréhož já vám rád přeji, jakožto toho, keréhož jsem jináč nepoznal, než dobrým přítelem býti poctivosti naší i rodu našeho, a že z země nyní ven vyjede, prosíc, abych do jeho příjezdu strpenie měl, kdež jsem to rád k žádosti vaší udělal. Pak již je se teď chvíli zase navrátil, a tak jakž zprávu mám, doma jest na Bechyni; protož na vás žádám, že mi odpověď dáte. Z žádné jiné příčiny toho nežádám, než že bych nerad v těch ruoznicech, kteréž jsou mezi námi, dlouho stál, neb nyní sněm má býti stavu panského i také vladyckého na hradě Pražském, ten den po sv. Jiljí, a potom hned brzy soud, ješto kdyby před sv. Jiljí ta se věc nesešla, že by se potom z těch příčin prodlíti mohlo; kdež já znaje léta svá a nedostatek zdravie svého, obávaje se, kdyby pán Buoh v tom smrt na mne dopustili ráčil, abych vás měl na tomto zpuosobu, v kterémž nyní jsme, odemřieti, pro posměch i úštípek budoucí, kterýž by mi z toho, bez mého provinění, přijíti mohl, kteréhož bych se nerad v živnosti i po smrti, puokudž by byla boží vuole, dopustiti chtěl.

In tergo: Actum sabbato post festum s. Laurentii martiris 1519.

f) *B. m. [1519] po 13. Aug.*

Páni strýci milí! Jakož pan Jindřich, strejc muoj a bratr váš, po panu Jindřichovi Hrušovském, hajtmanu našem, ukázav mu list od najvyššieho pana kancléře, poručil mi povědieti jmenem svým i vaším: kdež jest mi týž pan Hrušovský zprávu toho dal, že vám pan kancléř píše, že ta věc, kteráž jest mezi námi, mezi tímto časem a svatém Jiljím jednána býti nemuož, a to proto, že by on vo sv. Bartoloměji pro některé pilné věci, které by se ne samého jeho osoby, ale mnoha jiných dotýkati měly, v Praze býti mušel, než mezi svatém Václavem a svatém Jiljí že by se pan kancléř k tomu uprázdniti chtěl, při tom mne žádajíc, abych já toho mezi tiem časem den jmenoval.

I milí páni strýci! poněvadž jste sobě z těch dvú cest, keré jsem vám byl a z kerých příčin předložil, tu, kteráž se mně horší a zlá zdála, oblíbili, i vedle toho vašeho rozchodu, jak jsem já se vám podvolil, na žádost vaši jmenuji vám toho den k konání mezi námi na den vyvýšenie sv. kříže najprv příštieho [14. Sept.] v Vodňanech, abyšte se tu najíti dali a s sebou vzali přátely, kteréž se vám zdá; a já též také dá-li Buoh tu na ten den budu.

(Ostatek této sbírky viz v díle XII. Archivu Českého.)

A. XXIX.

LISTY PANÍ PERCHTY LICHTENŠTEINSKÉ Z ROŽEMBERKA.

Vydává August Sedláček.

Připomenutí.

O paní Perchtě a nešťastných jejích osudech od počátku našeho století nejednou již psáno, ale v starší době většinou od lidí, kteří minulosti naší, mravův a způsobův 15. století neznalí byli a romantické názory svého věku na ujmu pravdy do vypravování svého vplétali. Sběrateli pamětí Perchtiných, kteréž se tuto na světlo vydávají, šlo tudíž o to, aby se tyto nejapné přílepky vymítily a věci, jak v skutku byly, vylíčily, což se jiným spůsobem státi nemohlo, než čistým neposkvrněným zřídlem, jakož teče ze samých pamětí. Obdržev povolení od Jeho Jasnosti Jana Adolfa knížete ze Švarcenberka, aby mohl pracovati v bohatém archivu Třeboňském, a uživ potom laskavé podpory p. archiváře Theodora Wagnera, tím spíše měl se k vydání listův Perchtiných, čím méně jest vůbec rodinných dopisův z 15. století, neřkul jedné osoby, jako se zachovaly u Perchty. A poněvadž jsou listy ty samy sebou pěkným obrazem kulturním a výbornou známkou oněch dob, nad to pak mluvou lahodnou psány, zajisté se jimi všem milovníkům dějin a upřímným Čechům platně poslouží.

Listy tuto uveřejněné obsahují netoliko dopisy Perchtiny písaři jejími psané, nýbrž i odpovědi k nim a některé jiné listy, v nichž se o Perchtě a osudech jejích píše, konečně i připomínku takových listův, kteréž jsou potřebny k chronologickému určení listův nedatovaných. Sbírka tato jest, pokud možno, úplná, obsahujíc však jen listy české, kromě jediného německého, který sice již několikráte, ale nikdy správně, vytištěn byl, a česká regesta všech listův Perchty se dotýkajících. Nejvíce listův tištěných nachází se v Lichtenšteinském oddělení registratury genealogické v archivu Třeboňském; psány jsou vesměs na dobrém tuhém papíře, ale žádný z nich není vlastní rukou Perchtinou podepsán. Na všech se spatřuje cvičená ruka tehdejších písařův. Srovnány jsou v Třeboni jiným pořádkem, než se spatřuje v této sbírce. Bylo jich asi více r. 1602, když archiv Rožemberský na Třeboni urovnáván, ale od té doby se jich několik ztratilo. Některé z nich snad ztraceny ještě před urovnáním učiněným V. Břežanem. Největší část ztracených odklidil kamsi Světecký, úředník archivu v minulém století, ale šťastnou náhodou zachovaly se některé z nich v opisech. Světecký chtěje spořádati

pokračování Diadochu, opisoval celé listy do 4 velikých foliantův a opsané originály někam stranou odkládal; dílo jeho jest tudíž vzácnou schránkou mnohých listův historicky důležitých. Z něho jsme vybrali několik kouskův nesprávně sice opsaných, ale proto přece pravých a dobrých. Konečně jsem také, pozdržev se při pracích svých v Lounech, viděl lístek jeden Perchtin, kterýž majitel jeho pan A. Merz k opsání laskavě zapůjčil. Jest to proužek papíru čtyřikráte přeložený beze vší signatury archivální.

Pořádati listy podlé času a doby bylo věcí velmi nesnadnou a sotva se kdy dokonale provede. K docílení jistoty probrány současné paměti v archivu Třeboňském a srovnány s listy nedatovanými, ale výtěžek byl skrovný. Mnoho k tomu se přispělo i tím, že se srovnávalo písmo listův, čímž se poznalo, které jsou k sobě blízké časem, konečně se i doušky srovnaly s listy podle přeložení svého, čímž dokázáno, které kousky pojednou posílány byly, při čemž při všem tehdejší p. archivář Th. Wagner a p. adjunkt Felix Zub radou a pomocí skutečnou nápomocni byli.

Perchta, dcera Oldřicha z Rožemberka († 1462) a sestra Jindřicha († 1457), Jošta († 1467) a Jana z Rožemberka († 1472), narodila se asi r. 1429 z mateře Kateřiny z Wartemberka, a zamluvena r. 1449 dne 9. února *Janovi* neb *Hanušovi z Lichtenšteina,* za něhož vdána v podzimí téhož roku. První dnové manželství ubíhali jí dosti vesele, ale potom shrnulo se na nešťastnou ženu tolik útrap, že jinak lépe vylíčeny býti nemohou, nežli žalostnými listy jejími. Přese všechno napomínání nepolepšil se její osud. Čas od času oddávala se nadějím, a jediným potěšením byly jí děti její a cesty do otcovského domu aneb na Strážnici. Konečně ujela od muže svého a žila po jeho smrti (1473) pokojně ve Vídni, kdež r. 1476 ve čtvrtek po sv. Marku život dokonala. Pochovali ji v staré Lichtenšteinské hrobce v kostele Matky boží u Skotů. Dcera její Eliška provdala se roku 1467 za Jiříka z Pottendorfu, jediný syn zemřel tuším před mateří.

Kde není zvláště poznamenáno, jest vše v originále; co jest konceptem a kopií, všude vytčeno.

1.

1440, 4. April. — Jan papežský legat a arcibiskup Argenský dovoluje Oldřichovi z Rožemberka a dětem jeho Jindřichovi, Jodokovi, Anéžce, Bertě a Lidmile, aby si mohli voliti svého zpovědníka a dosáhnouti tím rozhřešení ode všech hříchů. D. v Novém Městě Salcburské diecese r. 1440 dne 4. dubna. (Lat. Rožemb. arch. v Třeboni II. 13.)

2.

1441, 4. Septb. — Mikuláš volený arcibiskup Pražský a legat koncilia Bazilejského povoluje v týž rozum. D. v Krumlově r. 1441 dne 4. září. (Lat. R. ar. II. 14.)

3.

144., v Krumlově. — Anéžka a Perchta z Rožemberka bratru svému Jindřichovi touží, že k nim nejede. (Světeckého paměti I. 445, kopie.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rožmberka bratru našemu milému buď dán.

Modlitvu svú vzkazujem, urozený pane bratře milý, a velmi děkujeme TMti

z toho pozdravení v krabičce a zvláště z toho pozdravení, že se k nám vrátíš tento masopust. A všickni nám zle tuší, že nepřijedeš, ale myť tobě vždy věříme, že nad námi zrádně neučiníš. Pakli nepřijedeš, žeť nám to pozdravení v krabičce nic platno nebude. A sestrať praví, žeť vždycky ten vůl velký v špitále dojí, čekajíc tebe s mlékem. A prosíme tebe pro Bůh všecky, aby se k nám tento masopust vrátil. Datum in Crumlov f. II. post b. Dorotheae v. Dán pode vzchodem jedúc smetanu.

Anéžka a Perchta z Rožmberka.

4.

1449, 9. Febr. v Krumlově. — Oldřich z Rožemberka zamlouvá dceru svou Perchtu Hanušovi z Lichtenšteina k stavu manželskému podlé českého zemského práva a pod základem 1000 kop, slibuje po ní dáti 1000 kop věna, kteréž má Hanuš obvěniti a zapsati na hradě Štýrece, tak aby se paní odtud 250 kop vydávalo. Složení manželské má býti v neděli před sv. Havlem [12. října] buď na hradě Krumlově aneb v 8 mílích v okolí; v 8 nedělích potom mají se oboje jistoty napsati a na Krumlově vyměniti. D. na Krumlově v sobotu po hromnicích r. 1449.

V týž rozum a téhož dne přiznává se Hanuš k této smlouvě a slibuje zdržeti pod základem 1500 kop. (Německé originály spečetěné téhož znění mutatis mutandis v Třeb. archivu L. ar. 1 a 2.)

5.

1449, 12. Octb. v Krumlově. — Oldřich a Jindřich z Rožemberka zapisují 1000 kop dluhu věnného Hanušovi z Lichtenšteina, zeti a svatu svému, kteréž povinni jsou v roce na hradě Štýrece vyčísti; pokud by tak za rok neučinili, mají potom na den sv. Jiří aneb 14 dní potom 50 kop úroku z panství Velešínského platiti a na Štýrece položiti. Tolikéž mají platiti potom o sv. Havle a pořád dvakráte do roka, dokud úrok jistinou nevyplatí. Svědčí Jan hrabě z Šaumberka a Reinprecht z Walsee. D. na Krumlově v neděli před sv. Havlem roku 1449. (Něm. L. ar. 3.)

6.

1449, 23. Octb. v Strakonicích. — Václav z Michalovic mistr Strakonický píše Oldřichovi, že ke svatbě k němu, ač nemocen, přijíti chce. (L. r. otištěno v III. díle A. Č. str. 56.)

7.

1449, 6. Novb. v Telči. — Jan z Hradce Oldřichovi z Rožemberka, omlouvá se, že k němu přijeti nemůže. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberka přieteli mému milému buď d.

Službu svú vzkazuji ur. p. a přieteli milý! Jakožs mi před tiem psal, abych k tobě přijel, i milý pane rač věděti, žeť bych to pro tě velmie rád učinil, netoliko tu než i dále bych chtěl pro TMt jeti, ale to Buoh vie, žeť mám některé pilné věci činiti; i také pan Zdeněk Brtnický na to mi žádné odpovědi nedal, jakožť sem jemu

psal, mám-li naň péče jmieti. I nehodíť mi se odjeti, jakožť TMt sám tomu rozuměti muože. I věřímť, že mi v tom za zlé jmieti nebudeš. D. in Telcz f. V. post f. OO. SS. a. 1449. Jan z Hradce.

8.

1449, 6. Novb. v Telči. — Týž Jindřichovi z Rožemberka o téže věci. (L. r.)

Ur. p. p. Jindřichovi z Rozmberka přieteli a tovaryši mému milému.

Službu svú vzkazuji uroz. p. přieteli a tovaryši milý! A vědětiť dávám, žeť nebudu moci býti u vás pro některé věci, ježto o tom také píši p. otci tvému. I věřímť, že se p. otcem svým mluviti budeš, aby mi v tom za zlé neměl, neboť to Buoh vie, žeť bych k JMti rád přijel tu i dále, kdež by mi rozkázal, bych neměl tak pilně činiti. D. in Telcz ɔc f. V. post OO. SS. a. 1449. Jan z Hradce.

9.

1449 v Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému píše žertovně, posílajíc mu medvěda (?) (L. r.)

Dem edlen herren hrn. Hainreichen von Rosenberg, meinem lieben brüder.

Mein willig dienst beuor, lieber bruder! Ich schikch euch hie zu mein vaschungnarren, vnd mir in seiner narrenwais vil süss gessen hat, und lazz ew wissen, das er ew nachredt vor mein vnd vor anderen gueten lewten, wie das ir im versprochen habt zwen wind. Vnd ich in ew nicht pös hab mugen in die hend geben, wen ich anttwurt ew in mit dem brief vnd bitt ew, das ir in strafft vnd aus den henden nicht lasst vnd im die hendt hinder ruken pind vnd mit ew gen Crumenaw furret vnd in dan in das honikvas legt vnd daraus leckcht, vnd ich nach im wider schikch. Vnd getraw ew lieber bruder, ir werdet das tun, wen er sein wol werdt ist. Vnd was er auf ew geredt hat, das wil ich ew nicht als verschribn, vnd wan ir in vmb das strafft, so wil ich ew mer von im sagen, wen ir obgotwillen zu mir kommen werd. Wan ir in in das honik vas leget, so ertrenket in darin nicht; wen er ain ander jar zu der narrenwais wol fugen mag, darumb bitt ew die Schirmerin, das ir sein schonet von seines alter wegen vnd seines glatz, den er hat, welicher geleich zu weistumb ist, vnd in damit nerret, als die Schirmerin in damit genert hat, vnd er wol wais, was das gewesen ist vnd sein wollust damit gehabt hat. Vnd im ain guete pratne maws gebt, das er der zend nicht auspeiss. Vnd bitt ew lieber brüder, ir wellet im den brief geben, das er in selbs über less. Geben zu Nicolspurg am fritag. Pericht von Rosenberg hern Hansen von Lichtenstein gemachl.

10.

1449, m. Novb. Decmb. v Mikulově. — Panny Perchtiny píší žertovně Janovi z Rožemberka, toužíce po něm, a jak si času ukracují. (L. r.)

Uroz. p. Janu (?) Žaludovi buď ..... náš ty nejmilejší dd.

Modlitbu svú vzkazujem vždy poddanú. Rádybychme slyšely, by se TMt dobře měl, žeť my se děkujíc Bohu dobře mame, že po TMti velmi túžíme, milý pane. [Jest] mi toho velmi žel, žeť s TMtí sama nemohu mluviti, žeť mi se zdá, že dobře sto let, jakž sem TMti neviděla, a syna mého dobře již tisíc let, jak jsem ho neviděla. Ač vás nevídám, protoť vás nezapomínám; také neračte mne zapomenúti pro mú krátkú vieru, to sem pro vydánie. Také TMti věděti dávám, žeť sem se zde málo polepšila i se paní, že již v kostky hráme, že sme se nic lepšieho od Němcóv nenučili [sic]. A milý pane, aby pověděl ode mne synu mému modlitbu, a prosímť, aby na mého syna laskav byl, žeť zde nic neblázním, jedinéť se na TMt chovám, kdežť se TMtí shledám, žeť dosti [bláz]novstvie dám. Já Machna Koník modlitbu svú vzkazuji, pane mój milý. Dán na Niklspurgu v neděli ɔc.

Panna z Šiermarka a panna Machna.

11.

1449 m. Novb. Decmb. v Mikulově. — Perchta otci svému Oldřichovi, že velice po něm touží a aby jí nezapomínal. (L. r.)

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, panu otci mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane milý! a s pravú vierú bych ráda slyšela, by se TMt dobře měl; a játť se také děkujíc pánu Bohu dobře mám, jedné žeť po VMti nemohu odtúžiti a velmi žádám srdečně TMti viděti, nebo bych sama TMt nejradši ohledala, kterak se TMt má. A když to nemuož býti, ale tedť jsem k VMti proto posla poslala, abych zvěděla, kterak se VMt má. A milý pane, prosím TMti, aby mne ráčil nezapomínati a ráčil na mne laskav býti, nebo bych toho nikudy nerada na TMti ztratila, než vždy bych ráda tak činila vešem, jakož by se TMti líbilo. A s tiem TMt milému Bohu porúčém. D. Nyksspurg. Perchta z Rozmberka.

12.

1450, 11. Jan. v Mikulově. — Perchta otci svému Oldřichovi, litujíc, že se s ním nemohla setkati ve Vídni. (L. r.)

Ur. p. p. Oldřichovi z R. p. otci mému milému b. d.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. pane milý. A s pravú vierú ráda sem uslyšela, že sej TMt ve zdraví od královy Mti vrátil, a tak jakož mi TMt píše, že jest byl TMt na tom ostal, že sem měla k TMti tu do Viedně přijeti, a já sem se [k] tomu

také nadála a tomu sem se velmi těšila zvláště proto, že bych TMt přieliš ráda ohlédala, aneb mi jest toho potřebie. A když je to nemohlo býti, ale TMti přéliš děkuji z toho poselstvie, kteréž jest TMt učinil ke mně. A jakož mi TMt píše, že se TMt naděje, že by se mněl TMt v skuoře u královy Mti býti a že by se TMt tu se mnú shledati [mohla], ale bojím se, že mě TMt jedné tiem těší. A prosím, rač mi to odpustiti, žeť jsem TMti tak psala, jakoť bych TMti nevěřila, neboť bych TMt přieliš ráda viděla. A TMti stará paní velikú modlitbu vzkázala. A s tiem TMt milému p. Bohu porúčém. D. na Nykšpurce tu neděli po třech králích.

Perchta z Rozmberka.

13.

1450, c. 20. Febr. — Perchta otci svému Oldřichovi, naříkajíc na svou tchyni a noviny píšíc o nesvornosti v rodu Lichtenšteinském. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberga, panu otci mému milému buď dán.

A milý pane! Tak jakožt jsem TMti psala v prvniem listu, žeť se dobře mám, tohoť pohřéchu nenie, bycht se dobřě měla, než mámť se velmi zle. A tohoť TMti žaluji, žeť jsem v tak neřádném bydle, ježtoť mu pro nic nemohu obyknúti, neboť jsem pravá almužnice té panie, neboť všeho z jejích rukú čekám, a ještěť bych ráda čekala, byť mi bylo druhdy dáváno, nebo je to nepodobná věc, byť tiem žena vlásti měla, čímžť ona vládne a cožť v rukú má. A ještěť bych to všecko snáze trpěla, než milý pane, toť mi je velmi těžko, ještoť jsú tak přéliš zle s sebú, neboť jest pohřéchu nynie pán proti svému strýci učinil, jěžtoť se toho bojím, žeť toho bez své hanby nebude moci opraviti; nebť se mají o to u Viedni súditi a mátať obojí proti sobě své přátely mieti, a tak tomu tuším, žeť bude také TMti rady k tomu žádati. A rač věděti, že jel do Viedně u masopustní neděli, žeť hoj' ani Šek ani žádný zdržeti nemohl, žeť je tak bez svých dobrých lidí sám jel, ježtoť žádný nevie, coť chce jednati. Protož milý pane, rač věděti, žeť jsem u veliké tesknosti a u velikej núzi; protož milý pane, prosím TMti, muožli to býti, rač se k tomu přičiniti, ať bych se mohla s TMtí brzo shledati. A tak jakožt sem TMti prvé psala, proséc, aby mě ráčil k sobě uprositi, tak mi se zdá, bude-li toho TMt žádati, žeť TMti v tom neodpovie; pakliť se TMti nezdá, ale prosím TMti rač ke mně Rúsa poslati, ať mé bydlo ohlédá. Ale bylať bych dávno k TMti poslala, ale čekalať jsem vždy polepšenie a nechtějíc toho tak na TMt znésti; ale jižť mi je toho Šek neradil, bychť tak dlúho mlčela, a tak mi radil, abych na TMti Rúsa sem požádala. Prosím TMti, rač mě tiem utěšiti u mej veliké tesknosti a račiž ho ke mně poslati, ať to očima uzří, kterakť mne chovají, nebť mi toho již veliké potřebie, neboť bych TMti vuoli ráda věděla, kterak bych v tom mohla býti; ale rač věděti, žeť mi se v tom již přéliš velmi stýště. A milý pane! věřímť TMti, že mě TMt toliko jim k vuoli

poddá, ale ať bych já také v tak veliké tesknosti nebyla, a proto jsem tak psala věřéci TMti, že račíš mé neřádné bydlo opatřiti. A všemť jsem psala, žeť se velmi dobře mám, krom jediné TMti a panu Jindřichovi; a protoť jsem tak psala, neboť mi je to muoj Jindřich*) psal, ještoť to věděno nebude. A prosím, rač jej sám čísti a žádnému ho neukazovati.

14.

1450, 26. Febr. v Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Perchtě dceři své, že se nemůže s ní shledati a že se postará, aby přijela na Krumlov. (Koncept L. r.)

Paní Perchto dcero milá! Jakož si mi do Viedni i sem psala, žadaje se mnú a s bratřími svými shledání, pakli by toho býti nemohlo, ale ať bych k tobě Rúsa vypravil: tomuť sem všemu dobře srozuměl i dávámť na vědomie, že v tuto sobotu ocavád vyjedu na Zviekov, a tu se mám se panem Alšem a s jinými ubrmany sjieti, a odtud pojedu do Pilzně také k uloženému roku, a tak že se nynie v této mieře shledati nemuožem. A také nezdá mi se za podobné, bychť nynie Rúsa k tobě vypravil; než když bohdá zasě přijedu, chciť na to tak mysliti i tě obeslati, aby sem ke mně přijela, abych sám s tebú o ty věci rozmluvil, a tu bohda i s bratrany svémi rozmluviti budeš moci. Protož milá dci, nemluv v té mieře dále nižádným o ty věci, a když se bohdá sjědem, poradímť i přičiním se k tomu, ježto bohdá ty věci dobře pójdú. A prosímť tebe, prosiž za nás milého pána Boha, ať nám ráčí pomoci, aby búrsky v zemiech staveny byly a nám dal, což by duší našich spasení bylo. D. Crumlov f. V. post Invocavit a. 1450.

15.

1450, 16. Mai v Mikulově. — Perchta Oldřichovi otci svému, tážíc se na zdraví jeho a toužíc po shledání s ním. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberka, otci mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazuji urozený pane milý! A milý pane, velmi bych ráda slyšela, by se TMt dobře měl; a byliť jsú mi o TMti zlé noviny pověděli zajisté, že by TMt umřel. Já jsem se tiem byla velmi zamútila, neb velikú péči o to mám, kterak se TMt má; a prosím TMti, rač mi TMt vždy vzkazovati, když by TMt koho viděl, ježto by mě měl viděti, kterak se TMt má. A tak jakož jsem prve žádala mého shledání s TMtí, již to snad pohřéchu nebude moci býti, proto že sem slyšela, že by mělo pole býti. Ale prosím TMti milý pane, račiž již na mě pro Buo zpomenúti a račiž někoho ke mně poslati, ježto bych mu mohla toho svěřiti, což mi se děje, a druhéť, by očima viděl, neboť velikú núzi trpím s tú hřéšnú mateří, neboť mi se již v tom velmi stýště. A prosím TMti, račiž mú věc tak zjednati, ať

*) T. j. písař Jindřich.

by mi se jinak dálo, nežť mi se děje. A prosím TMti, rač mi odpustiti, že TMti o to tak často píši, neboť ja neviem, k komu bych se mohla lépe utéci než k TMti. A prosím, rač mne nezapomínati, všakt jsem vzdy TMti, bychť ještě dále byla. A prosím TMt, rač kázati poslu zaplatiti od té cesty. A s tiem TMt Bohu porúčém. D. na Nyklšpurce v sobotu po božém vstúpení. Perchta z Rozmberka.

16.

1450, 3. Jul. v Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému prosíc, aby se s ním shledati mohla, a zprávu dávajíc o tom, co viděl v Mikulově Aleš ze Šternberka. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru mému milému buď dán.

Modlitbu svú vykazuji ur. p. a bratře muoj milý! A ráda jsem uslyšela, že se TMt ve zdraví domuov vrátil. A jakož mi TMt psáti kázal, že to ráčíš zjednati, když se z Pelhřimova vrátíš, abych se s VMtí shledala: milý pane Jindřiše, smiluj se nade mnú pro milý Buoh a rač to zjednati, což muožeš najspieš, a pomozte mi pro Buoh na malú chvíli od té čeledi, nebo ze mě budete mieti zádušie, jako byšte hřéšnú duši z pekla vyvedli. Také mi píšeš, abych nynie nechala všeho psanie i vzkazovánie a že vieš, proč mi toho bráníš. Milý pane! Zda se to poselstvie pánu nelíbí, kteréž jest učinil pan Aleš o mě? Milý pane, rač věděti, žetě to muoj počátek k němu nebyl, bychť já toho na něm žádala, byť on to na pána znesl, než poněžť mi je on mnoho věcí pověděl, coť mi se děje, od jiných zvěděv, než ode mne, a takéť jest u nás dobrú chvíli byl; tuť jest pak očima viděl, ježtoť jsem před ním nemohla zapřéti, a kdyžť jsem zapřéti nemohla, tehdyť jsem tepruv svolila, ať by to pánu věděti dal, nebť mi on jest tak řekl: svol já k tomu nebo nesvol, že to on vždy chce na pána znésti a že mní, že pánu na tom vděk učiní, neboť tomu ižádný nemuož věřiti než ten, ktožť mě v tom vidí. A nynieť jsú mne v tej núzi nechali, vyjevše i on i mátě, nechavše mne s tú čeledí, ježto sobě neviem s ní kterak činiti, ježtoť ještě tu čeleď doma mám, ježtoť nade mnú viec vládne, než já nad ní. A žalujiť milý bratře, žeť mi jest něco kázal dáti své mateři, jeda pryč, a onatě také jela a nic mi je nedala. A játvěřím Bohu, žeť činím tak, jakž ste mi kázali; protož věřím VMti, že mi toho dáte dobrým požiti. A milý bratře! teď posélám košili, prosím, aby ráčil pro mě v ní choditi, ačť jsem kolivěk stará bába. A milý pane! ještěť za to vždy prosím dřéve, nežliť bych k vám jela, atě někto prve ke mně poslán. Také mě prosíš, ať bych za tě Boha prosila; nikdyť já tebe nemohu zapomenúti ani v svých hřéšných modlitbách. Také máš list ode mně u pana Alše, jedné TMt i žádný jiný. A s tiem TMt Bohu porúčém. D. na Nykolšpurce v pátek před sv. Prokopem. Perchta z Rozmberka.

17.

1450, 16. Septb. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Oldřichovi hraběti Celskému žádaje jej, aby nesvorné pány z Lichtenšteina smluvil a smířil. D. na Krumlově ve středu po povýšení sv. Kříže r. 1450.

1450, 30. Septmb. — Odpověď, že tak učiněno bude. Dáno na den sv. Jeronyma. (Něm. L. r.)

18.

1450, 7. Novmb. — Hanuš z Lichtenšteina zapisuje manželce své 2500 kop věna jejího i s obvěněním na zámku Štýrece.

1450, 9. Novmb. — Linhart biskup Pasovský, jako vrchní pán manský, téhož zápisu věnného potvrzuje. (Obsaženo v listu 1452, 12. Mart.)

19.

1450, a. 12. Novmb. ve Vídni. — Perchta Jindřichovi bratru svému, že jednání s manželem jejím nesnadně jde, prosíc za přímluvu jeho, aby byla odpuštěna na Štajrek. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. pane a bratře muoj milý! A ráda bych slyšela, byšte se všickni dobře měli. A milý pane, vědětiť dávám, že o ty věci, o kteréž ste mluvili s mým pánem, rač věděti, žeť mi velmi nesnadně jdú a že jsem o to od něho velikú tesknost měla a několiko zlých slov od něho slyšela. A nerozumiem tomu, byť to sám od sebe zjednal, než rač věděti, že pan Ebrštorfar s velmi velikú pilností v tom jde, a tuším tomu, nebudeliť jeho zjednánie, žeť nic nebude. Protož milý pane, prosím TMti, aby ráčil o to s pilností psáti panu Ebrštorfarovi, aťby toho pilen byl i všeho jiného, cožtě mně potřebie; nebo nebudeliť toho, rač jistě věděti, žeť pohřéchu dobře nebude. A tak tu naději mám, cožť mohu rozuměti, žeť pohřéchu zle má věc s ním bude. Protož věřímť, milý pane, že mi za zle mieti nebudeš, žeť já toto všecko tak TMti píši, nebť to z veliké viery činím. Také nemohuť tomu nižádným kusem rozuměti, byť mě chtěl na Štajrek odpustiti, a jižť pak pojedu k své mateři. A kdyžť mi se pak viece přihodí, tehdyť za tebú posla hned pošli. A Šermaryn tě vzkázala velikú modlitbu. Datum u Viedni.

Perchta z Rozmberka.

Douška k tomu: Milý pane, prosím tebe, rač se k tomu přičiniti, ať na Šteyrek přijedu, což muož najspieš, neboť jsem pohřéchu to zvěděla, ježtoť se nehodí po žádném vzkázati ani psáti, nebtě ta věc, ježtoť již nemuož horšé býti. A bych to byla zvěděla za tebe, byla bych za to velikú věc dala. A věz pohřéchu, žeť snad o mé hrdlo platí. A pro Bu nemeškajte tiem. A dáliť mi milý Buoh s tebú shledati, jestližeť toho dočkám ve zdraví, poviemť ty věci, ježto se jim podivíš.

20.

1450, a. 22. Novb. — Perchta Oldřichovi, otci svému, naříkajíc na velikou svou bídu a nelaskavost svého manžela. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberka p. otci mému milému d.

Službu svú vzkazuji TMti, ur. p. p. m., a ráda bych věděla, by se TMt dobře měl i se všemi. A milý pane! vědětiť TMti dávám, žeť já se mám jako jedna sirá a žalostivá žena a od vás ode všech přieliš opuštěná, a věřím toho pánu Bohu, žeť, jsem toho VMti nikdy nezavinila. A by tomu byl milý Buoh ráčil, by mě byl ten den mrtvú viděl, kterýžs mě den jemu dal, byl by toho TMt větší radost měl, nežli jie nade mnú dočkáte, jestli že mě neopatříte. Protož, milý pane, milý otče, slituj se nade mnú, jako otec nad svým dietětem, a rozpomeň se na to, milý pane, žeť jsem se z své vuole nevdávala. I volámť a žádámť již pomoci i z práva, jakožto dietě od votce; i rozpomeniž se, milý pane, nad svú vlastní krví pro Božie milosrdenstvie. A psalať jsem bratru široce i vzkazovala častokrát žádajíc, aby to na TMt znesl; neviem, učinil-li je to, neb mi mé poselstvie nic nezpomáhá, ani to, což vaši služebníci sami očima vidie. Protož milý pane, chciť TMti tuto něco pilnějšieho popsati, cožť mě potykuje, aby TMt věděl, žeť darmo .... nečiním a darmo tak s velikú pilností pomoci [nežádám. A milý] pane, račiž věděti zajisté, že jsem častokrát od dobrých a poctivých lidí vystřiehána, abych se varovala před mateří i před ním, že na to jdú, aby mě otrávili, a že by mi se to bylo již dávno přihodilo, než že mi toho nesmějí pro mú čeleď učiniti, bojéc se, aby toho na TMt nevznesli. A byť to směl učiniti pro TMt, jižť by rád všecky preč poslal, aby jedné toho mohl dojíti. A tomuť já sama dobře rozumiem, žeť by mě rádi z světa zprovodili, a o toť lidé zevně mluvie; a jáť jsem to bratru věděti dala a žádajíc toho, aby o to s ním mluveno bylo, že mu i mého hrdla nevěříte, zda by to věda, že vy tomu rozumiete, i nesměl mi nic učiniti. A viec rač věděti, žeť mi tak velikú nelásku okazuje, že kdež mě kolivěk uzří, tu přede mnú uteče, a žeť to mohu chutně za pravú pravdu psáti, žeť je se mnú od vánoc jedinú mluvil, a toť mi se je pro Špána stalo. A spat ke mně také nikdá nechodí. A jižť jsem všeho pokusila, žeť jsem za ním do pivnice i do kuchyně i do marštale chodila, kdežť jsem ho jedné mohla uhoniti, aby se mnú mluvil, a ontě přede mnú utiekal, ano to mnoho zlých i dobrých vidělo. I jestiť mi toho tak žel i tak hanba za to, že div, že se srdce ve mně nepřepučí. Dán [sic].

Perchta z Rozmberka.

21.

1450, 14. Novb. na Krumlově. — Oldřich Perchtě, dceři své, těše ji a posílaje peníze. (Koncept L. r.)

Uroz. p. p. Perchtě z Lichtenšteinu a z Nyklšpurku, dceři mé milé.

Dci milá! Věděti dávám, že se děkujíce Bohu dobře máme s bratry a se-

strami tvémi, téhož bych tobě také rád přál. Protož milá dci, měj se dobře a odlož všeckny tesknosti od sebe, budiž vesela a dobré mysli; věřímť, že to učiníš. A naději se, že sě bohdá skůro uzříme. A takéť posielám deset zlatých uherských k tvé potřebě. A sě i lépe bohdá oznámíš. A prosímť tebe, daj mi věděti, kterak se máš, nebť bych velmi rád viděl, by se dobře měla. [Postskript.] A také mi pravil Jindřich bratr tvój, že si ty penieze, kteréž sú tobě dali zde, téměř všecky vydala, a tohoť sem byl nevěděl. D. Crumblow sabbato post Martini annorum [sic].

22.

1450, 22. Novb. na Krumlově. — Jindřich z Rožemberka Hanušovi z Lichtenšteina: ačkoliv s ním pominule ve Vídni jednal a jej prosil, aby se k Perchtě laskavě a dobrotivě choval, jako k manželce své, ale protože pověst jde, že by Hanuš panny její a čeládku, které jí otcem dány byly, propustiti chtěl, prosí jej, aby se k ní s pannami jejími choval laskavě jako k slečně Rožemberské a paní Lichtenšteinské a ji na Štýrek, kdyby slehnouti měla, poslal. D. na Krumlově v neděli po sv. Alžbětě r. 1450.

Téhož dne a v ten rozum dva prosebné listy k Jindřichovi z Lichtenšteina a Albrechtovi z Ebrštorfu, aby se přimluvili. (Něm. Lichst. reg.)

23.

1450, m. Novb. Decmb. v Mikulově. -- Perchta Jindřichovi, bratru svému, oznamujíc o leknutí svém a rozkázání, kdyby ho již neviděla. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému d.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře muoj milý. A .... dobře modlitbu psáti a modlímť se již teď ve jmě Boha i ve jmě matky Božie, aby se již nademnú smiloval, aby se vždy k tomu tak přičinil, abych se s tebú shledala, což muož býti najspieš, a učiň to pro mú i pro jeho duše spasenie a pro mú živost; nebť mi se již to přihodilo, ježto mi se nezdá, bych mohla na světě lepšého a poctivějšého pomocníka k tomu mieti nežli tě, neb jsem něco viděla, ješto se psáti nehodí, a zvlášť proto, jestliže bych tebe již viec neviděla, a takéť jsem nemocna od leknutie a od žalosti. Protož prosím tebe, milý bratře, neopúštěj mne a vždy ať se s tebú shledám, nebotě již na velmi zlé přišlo a strach toho viece, milý bratře, jestližeť by mi se v tom smrt přihodila. I věřímť a porúčémť svú duši jako milému bratru, že jie nezapomeneš, neboť bude velmi sirá. A také jestliže bych co za svú duši rozkázala anebo svým pannám a své čeledi, kteráž se mnú věrně pracují u mých nemocech, ja takť je i se samu v tom porúčém; ale takť nejsem nynie trudna, než od toho, ješto jsem se velmi lekla, než protoť to porúčém, jestliže by mi se to přihodilo a já tebe již viec neviděla. A o tom nevie žádný z mé čeledi, co mi jest, krom jedné Šermaryn; pak zdáliť se pánu pověděti, pověz, pakliť se nezdá, ale učiň, jakž se najlép zdáti bude. D. na Nyklšpurce. Perchta z Rozmberka.

[D.] Ale nemienímť toho ani otci ani žádnému prve pověděti, než tobě; a prosím tebe, nedaj mi o to viece sláti, ač dáliť mi Buoh zdravie, nebť cožť šeli, toť mi ještě vše někto dobrý pójčévá; také posel nemá žadnému pověděti, byť ode mne byl, než má řéci, žej k tobě ode p. Puchoméře posláni. A prosím tebe, ať by mi na ten list žádný neodpisoval, než ty sám svú rukú, a jestliže by měl přijeti, daj mi věděti, který den.

24.

1450, m. Decmb. v Mikulově. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, kterak chtěli panny její odbyti a jak nelaskavě o ní manžel její mluví. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z R. bratru m. m. b. d.

Modl. sv. vz., ur. p. a br. muoj milý. A rádať jsem uslyšela, že se dobře máš, ale jáť se dobře nemám, neboť se je pohřéchu mé bydlo nic neopravilo, právěť jsem v též přišla jako i prve, a bojím se, žeť snad ještě huoř bude; a tohoť se bojím, bychť o své hrdlo v tom nepřišla, ač bych kolivěk ráda tvé přikázanie naplnila, jakožs mi přikázala [sic], abych neumierala. A tak milý bratře, jakožs mého pána obeslal o mé panny, z tohoť velmi děkuji, nebť jsem sobě o to tak velmi stýskala, a tys mě tiem poselstvím velmi utěšil, ježtoť tak poděkovati nemohu, jakožť jsem toho vděčna. Ale jižť jsem byla zoufala, že ke mně nepošleš.

A tak jakož TMti muoj pán odpisuje o mých pannách, žej toho úmysla neměl, bez vaše vuole by to chtěl učiniti: rač tomu nevěřiti, žetě ten plný úmysl měl, žetě je chtěl poslati. A když jest bratr jeho po mě přijel na Nyklšpurg, tehdy je to někomu rozprávěl, že bez meškánie chtie je pryč poslati, a já jsem se toho dověděla, hned jsem p. Eberštorfara obeslala, a on mi zase na to odpověď dal, že je ten plný úmysl měl, žej toho chtěl učiniti, jedné že mu on to radil, aby toho pronic nečinil, leč vám to prve věděti dá. Milý bratře! Tak mi se zdá, byť se to bylo stalo, že bych toho byla srdečnú žalost měla; neb já nic věčího utěšenie ještě nemám, než ty panny. A slyším, žeť mi kaczes dvě jednají, ale neviem toho jistě. A ktožť mi co dobrého přeje, tenť mi každý radí, jestližeť na to přijde, abych jich nebrala, že by to bylo mé zlé. Milý bratře! tak jakožť odpisuje o mém sležení, jestliže by se s svým strýcem nesmluvil, že by chtěl proto mú věc dobře zjednati: pohřéchu jáť v něm malú naději mám, neb staralliť sej kdy málo o mne, toť se nynie málo stará. A to cožť jest před vámi umluvil, jakožt mi je měl zjednati k šesti nedělóm, tohoť mi je nic nezjednal, než p. Eberštorfar sám na se vzal, cožtě vzato. A to cožť jsem s sebú přivezla, k tomuť mi je nechtěl vozu zjednati a ještětě mne tak z Viedně odbyl, že jsem neměla nic na ztravu; by bylo Kodaura nebylo, neviem, kterak bych byla dojela. A milý bratře! tak jakožť prve psala, žeť mi sej něco přihodilo, teď toho dávám kus věděti, že kdyžtě s tiem mým hřéšným pánem někto mluvil, aby

jinak se mnú bydlel, nechceli pro mě a pro mé přátely, ale pro jiné lidi, že o to velmi lidé mluvie, kterak je se mnú zle; a on mu tak odpověděl, že toho pro nic na světě nemuož učiniti, by se ke mně ochotně postavil, a klna ty všecky, kto muj k tomu radil, že sej oženil, žej toho úmysla nikdy neměl, než že jsú ho k tomu připravili, a že by mě rok neviděl, že by na mě nezpomenul, a že když mě uzří, že mu se mne srdce łekne. A ten se ho tázal, proč to [mluv]í, zda ke mně kakú vinu má; a on mu řekl, že ke mně žádné viny nemá a že ..... huož viny nedává, než tak, že nemuož se mnú ochotně bydliti, že jakže živ na žádnú ženu nikdy laskav nebyl. A ostatkuť se nehodí psáti tak, jakožtě sám o sobě neřádně a zoufale mluvil, ježto bych tomu byla nevěřila, by on o sobě to rozprávěl. Ale jistě jsem toho došla, mũj milý bratře; protoť to piši, nebt já tobě nade všecky věřím, a prosím tvé rady v tom, kterak sobě mám v tom učiniti, nebť jsem já se tú řečí velmi zamútila, ježtoť mi nic tieže nenie, než to, žetě se mnú tak zle. A toť již, milý bratře, porúčém, aby v tom učinil, jakožt se zdá. A s tiem tě milému Bohu porúčém. W. Nyklšpurg.

Perchta z Rozmberga.

[Doušky přilepené]: Milý bratře! ohledej pilně ten list, kterýžt jest na mé věno udělán, neboť jsú se mnú mluvili, že ten list, kterýž jest udělán, že by nic platen nebyl, že jestliže by pan Buoh pána mého neuchoval, že by pan Vilém mohl se na mně všeho dosúditi; a také abyšte pečeti ohledovali, neb má pán páně Vilémovu pečeť, ať by páně Vilémovy nepřiložil a své tak nechal. A věz, milý pane, žeť se muoj pán chystá celý rok u Viedni býti, a pan Jindřich sej již mocně v hospodářstvie uvázal; a tuť se bojím, žeť tepruv malú radost mieti budu.

A o svém břichu věděti dávám, žeť ještě nic jistého neviem, než jakož i prvé, ale bojímť se, žeť nic nenie. Muoj milý bratře! věřímť, že mne nezapomeneš, nebť jsem já napřed v milém Bohu a v tobě svú naději položila, protožť věřímť, že mne nezapomeneš. A jáť také tebe svú hřéšnú modlitbú nezapomenu a zvláště nynie, ježtoť za tě velikú péči mám. Pamatuj každú sobotu, žetě vždy za tě mše, nemuožešli, ale spěj vždy jedné sedm zdráva Maryje. A věz, žeť chci svého posla k tobě poslati, což budu moci najspieš.

25.

1450 a. 31, Decmb. na Valticích. — Perchta Oldřichovi otci svému posílá noviny o rodu Lichtenšteinském po čeledínu, jenž byl propuštěn, naříkajíc nad svým potupením a bídou svou.

(L. r.)

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. milý, a srdečně bych ráda věděla, by se TMt dobře měl a zdráv byl. O milý pane! Ale jať se mám tak nebožička, že je div, že nezúfám, ačtě to již přieliš veliké slovo, ale nastojte, všakt nikdá u velikých tesknostech neodpočinu a mám proč. Milý pane, dávámť TMti věděti, že tento, kterýž

TMti tyto listy přinesl, jest jemu odpuštěnie pro mě dáno, a to jest stará paní zjednala s tiem šafářem, jakož kuchynnú věcí vládne i pivnicí i vším vládne i pánem; pak ten jest zrádce a zloděj zevný, ježto ho nikdež žádný chovati nechtěl, než pán jeho své mateři k libosti přijal, pak ten ji všech její zlostí pomáhá i jejiema oběma dcerama, i těchť jí věcí pomáhá, jakožt jsem TMti to onehdy zvlášt na dúšičce psala. Pak ten s starú paní a s jejími dcerami bydlé a veliké zlosti páší, než tento toho TMt všeho zpraví. Nebť on toho svědom jest, a proto pryč musil, že mně rád slúžil a jim toho pomáhati nechtěl. Pak proto stará paní a ten jistý šafář ho ku pánu osočili, ale ona nad hlas na něho nesočila, než skrze toho jistého šafáře, a sama což mu tajně pověděla; pak tento jako dobrý pacholek, vzav tu jedné dobrého starého panoši, kterýž nynie tu jest, ježtoť ho je pán přeprosil, aby u něho byl a on tu pokúšé bydla nynie, ale nemiení tu ostati, protože se nemuož mému potupnému bydlu dívati — i vypověděl pánu všecky zlosti toho šafáře i to vše, což je on jemu rozkázal, co mně má činiti; a já také, což mi sej kolivěk stalo, to jsem vše tomu dobrému člověku osvědčila. Tak tentě toho pána zpravil, že mi se veliká křivda děje, jakožt toho TMt tento dobře zpraví, kterak sej ten svád počal a oč. A tomu rač tak ještě věřiti všecko, cožt praviti bude, jako by TMt z mých úst slyšel, a mně chutně v tom také věřiti, neb sej to tajně nestalo. A ontě přede pánem i přede všemi vyznal, že by byl chtěl jemu zlodějstvie pomáhati a na mě klamati, že by byl pryč nebyl a že pro žádného pryč nenie, než proto, žej mně rád slúžil. A pán na to nic neodpověděl, než poradiv se s tím šafářem a s mateří, i kázal jemu pryč.

Pak všickni křikem pánu toho za zlé mají a TMti také, že nade mnú muožeš tolik dopustiti. A všickni na něho křičeli, aby k TMti šel, a ke mně mluviec, že by TMt měl to učiniti a přiejieti jeho, a tudy že muož TMt zevnú příčinu k němu mieti, že nižádné věci nedrží, což kolivěk TMti slíbí, a že je div, že muož TMti tak pěkně vzkazovati a tak zle nade mnú činiti, a řiekajíc, že by byl hoden, by mu i bral i pálil, a že taká veliká potupa i núze zevná, ještoj toho plná Morava i Rakúsy, že to TMti nemuož tajno býti, a že se kdy tak nade mnú muožte zapomenúti. D. na Valticích. Perchta z Rozmberka.

[Cedule přidaná]. Milý pane a milý otče! Rozpomeň se nade mnú, nad potupnú, nad biednú, nad nuznú ženú a nad svým dietětem, a nedopúštěj toho nade mnú, jako ten, ježtos jemu mocen i silen, a nečiň mi TMt té hanby i sám sobě a nedopúštějť nade mnú těch věcí, ježto mi člověcky nejsú možny snésti, neboť trpím ty věci i to nebezpečenstvie svého hrdla i své cti od té nezčastné mateře a od těch obú sestrú, ježtoť mi se toho psáti nehodí. Než rač věděti, žeť mi sej tak daleko stesklo, ježtoť toho budu pánu Bohu na vás žalovati, jestliže mi z toho nepomuožte; a to shledáte, žeť jim déle toho trpěti nebudu. I ještěť jsem nic nepočala, aniž bych

ráda počala bez vašie vuole. I prosím pro Buo, milý pane, račtež již svú pomoc nade mnú činiti, nebť jste mne již právě tak zapomenuli, jakožť bych vám nikda nic nebyla, nebť mi sej již dalece zaželilo vašeho zapomenutie nade mnú; a Buoh to vie, že mi se bez viny děje, cožť mi se děje, žeť na mně věrnú ženu má, ale nedáť mi toho ničím dobrým požiti. Ač to kolivěk sama o sobě píši, věřímť Bohu, že toho bohdá jinak neshledáte, ale ontě tak neřádně živ se všemi věcmi, ježtoť sej již všemu světu pronesl. A milý pane! prosím TMti s velikým doufáním, že mi toho ráčíš nikakéž neodpoviedati pro mé dobré, a že ráčíš tohoto pacholka přijieti proto, žeť mu sej taká křivda pro mě stala; a tak mohu za něho chutně slíbiti, žetě hodný a věrný pacholek chovati [sic]. Ráčilli by ho mieti klíčníkem k vínu anebo ku pivu anebo sám k svému pokoji anebo ke všemu, k čemuž by ráčil, žetě věrný a rychtovný pacholek ke všem věcem; a byl jest u p. Puchoméře pět let, a onť by mu zase rád, ale když mu sej to pro mě přihodilo, tak mu sej zdálo i mně i jiným, ať by k TMti šel. Ačť kolivěk žádný o tom nevie, byť on k TMti šel, nežli já, račiž se tajně s těmi listy obierati, ať by to potom zvěděno nebylo, bychť já TMti po něm jaké poselstvie učinila, než toho rač netajiti, žes ho pro mně přijal; pakli by TMt nepřijal, a on tu přijda, roznesl se, nebylť by potom svým hrdlem bezpečen, a mněť by toho velmi do TMti velmi [sic] žel bylo; neb to rač věděti, žeť mi se tiem má před lidmi mnoho dobrého státi; a takéť mohu TMti chutně psáti za věrnú pravdu toto, žeť sej tak stalo, a rač v tom nebáti, bychť se i TMt zavedla. A prosím TMti, rač bez meškánie ke mně někoho poslati, komuž by dobře věřil, a kaž se ptáti na to, jestližeť jinak uzří anebo uptá se, než tak, jakožť já věděti dávám, rač mě chutně o to kázati. A když ho TMt přijme, a mezi lidi se to znese, již budú věděti, žeť to tajno nenie, cožť mně se přiházé; a nechali toho TMt tak pánu, budeť jemu to jedné k větčiemu posílení. Ale rač tak řéci, žetě byl služebník některý TMti u Viedni a ten že by slyšel, kterak sej tomuto pro mě přihodilo, a tento se tam přihodi[l] k tomu, ktož je od TMti byl, a ten mu kázal s sebú nahoru jíti, a tak že jej TMt přijal. I mluvilať jsem já takto s Štěpánem, zdali pán chtěl potom toho na mě postíhati, že by se toto TMti doneslo, jakú mi je on tuto nelásku okázal a hanbu učinil mně i tobě, a že nic nedrží, což je kolivěk slíbil, ač mi kolivěk již velmi těžko, že nechci toho TMti nynie věděti dáti, protože by mi snad TMt nevěřil proto veliké zakazovánie, kerakt on se zakazuje, než že toho chci tak ponechati, neb viem, že se TMti to od jiných lidí donese, a že TMt vždy někoho má nedaleko od nás, ježto sě vždy po mém bydle ptá, že toho TMt od jiných viece slyší, než ode mne; takť sěm já k němu mluvila. Milay pane! mluviž tak také s ním, mluviž, ať by sě má řeč s TMtí srovnala. O milay pane! nevzpomeneteli na mě, neprávě nade mnú učiníte a mněť bude hanebně zahynúti. Zať již žádný se mnú nechce ostati pro veliký neřád a núzi. Vdals mě, milý pane, mo[h]ls mě radši ten den v zemi pokopati. Pruo Buoh ne-

meškaj někoho k němu rozumného poslati a všeckni na něm toho požádati chutně, aby mě k vám vypravil, i t[v]rdě sě v tom zastaviti, jestli že by toho nechtěl učiniti; věru byste se k němu hrubějie zastavovali, žeť se vás bojí a mně by nesměl tak zle činiti. A vonť se neumie narozprávěti, kterak ste na něho laskavi.

26.

1451, 13. Juli v Mikulově. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, noviny o nesvornosti v rodě Lichtenšteinském, o věně svém na panství Štajreckém, prosíc, aby jí některé potřebné věci poslal. (L. r.)

Urozenému p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazuji urozený pane a bratře muoj milý! a ráda bych slyšela, by se dobře měl. A milý bratře, věděti dávám, že muoj pán ještě u Viedni, a tu je s ním bratr jeho pan Jindřich; a dal mi někto z Viedně věděti a píše mi takto: Zajisté že pan Jindřich proto tu jest, chtěje se vždy ženiti, a že na krátce bez ženy býti nechce, že by se to jedné o to rozcházelo, že by mu té dáti nechtěli, kterúž by on chtěl, a že by konečně mienil Štýreku dosáhnúti; pak abych na to pomyslila, kterak by mi se stalo s mým věnem, když by na mě pán Buoh co dopustil, když on toho hradu dosáhne; pakli by toho nebylo, ale když opět nevěsta bude k těm, kdož jsú se mnú nynie, že viem, že i nynie tak má věc zle jest, a že se naděje, že ještě huoř bude, poněž ani muže, ani přátel ižádné pomoci nemám; že tomu tak rozumie, jestliže se to tak dieti bude, žej toho strach, že mi snad i přételé nebudú moci pomoci, a že by slyšal, že by muoj pán tak řekl, že pošle mi mú čeleď pryč, a že by mi chtěl té čeledi dobyti (= odbyti), abych vždy nemohla ku přátelóm sláti a nemohla jim všeho věděti dáti; a tak že mě chce mieti, abych na pití a na jédle dost měla; a tak mi radie, abych to bez meškanie dala vám věděti. A tak mi právě psal, jakožt to teď nynie píši. Prosím tebe, milý bratře, pomysliž na to, kterakž já mám sirá žena na tom světě živa býti v tom, a již se jest všude mé bydlo tak velmi proneslo a každý o to tak mluvie, že za mě nic netbáte a mohúce mi dobře popraviti, poněž jemu v ničemž vinna nejsem, že by toho panoše nad svým dietětem nedopustil, moha jemu tak pomoci, jako vy muožete. Ač to pak kolivěk sama o sobě píši, že mu v ničemž vinna nejsem, i věřím Bohu, že toho jinak neshledáte; ale vy mi na to pohřéchu málo pomníti a tak se tomu vždy dlíti dáte, až jest pak již přéliš zle. A já jsem již tak mnoho psala i vzkazovala, a nic mi to nespomohlo, než jedné, abych vždy déle trpěla. I prosím tebe již, milý bratře, pro mú velikú vieru, kterúž mám k tobě, smiluj se nade mnú a přijeď vždy sám ke mně, což budeš moci najspieš. Pak jestližes již na cestě nebo v Praze, prosím tebe, nemeškajž a přijeď vždy, když se zase vrátíš, neb tebe u veliké tesknosti čekám, a vždy bojéci se, že nepřijedeš. A již sem tak s ním, že již cožkolivěk mi se stane

anebo kterú potřebu, ježto by za haléř stálo, jež s ním o nic nikdá z dávné chvíle nemluvím, než jsem s ním tak což mohu najpěknějie, ale nicť na něm platno nenie, než jedné je vždy horší; a od té mateře, ten Buoh vie, že od nie také dosti psoty trpím. Zdá mi se, že mě několikero potykuje, by někoho múdřejšího z toho jediné potkalo, bylo s tiem dosti činiti. A prosím tebe milý bratře! daj mi peřinu a duchnu a polštář a jeden koberček, kdyžt na vuoz vsědu, ať mám aspoň na čem seděti; a věřímť, že mi za zlé mieti nebudeš, žeť tebe za to prosím; nebo se naději, že mi to již muožeš sám dáti; a také je to bohdá bez vašé škody. A když by pak sám ke mně přijel a měl vuoz, že by to pak s sebú přivezl. Také daj mi věděti, jakútě to odpověď muoj pán po Wolfovi dal. Dán na Nyklšpurce v úterý den sv. Markéty.

Perchta z Rozmberka.

27.

1451, 13. Julii v Mikulově. — Panna Šermarova Jindřichovi z Rožemberka o bídě a útrapách své paní, prosíc jej, aby k nim brzo přijel. (Licht. reg.)

Urozenému pánu, p. Jindřichu z Rozmberka buď tento list dán.

Modlitbu svú vzkazuji TMti, urozený p. milý! A ráda bych slyšela, by se TMt dobře měl, ale myť se pohřéchu dobře nemáme. A teď TMti posélám košili, prosím, rač pro mě v ní choditi. Ale protoť se s TMtí hněvám, a tak mi se zdá, když se uzříme, že bych se s TMtí svadila až do pláče, nebo bych se tomu byla nikdá nenadála, by se měl tak nad svú sestrú zapomnieti i nad námi také, a slíbiv nám přijeti, by se nám najhuoř dálo, a jižť se paní tak zle děje, ježtot nám sej tomu těžko dívati i každému, ktožt ji v tom vidí, a TMt vždy k ní nepřijede. A již o to tak velmi lidé mluvie, a ona sobě a to tak velmi stýště a tak mi řéká: že již se druhdy tak zamútí, že sobě již v žádném dobré naděje nepoloží, a zvlášť když se na TMt rozpomene, a želejíci toho, že TMt kdy tak přéliš miluje, že se jí zdá, že se již i TMt nad ní zapomene, a nejednú srdečně zpláče zpomenúci na to; ale jáť ji z toho ráda vymluvím, kdyžť mohu, ale saméť mi se to zdá, nebť již vše tak mile trpí mnoho divných příhod, ježtoť bych já se tomu dokud sem živa do nie nenadála; i jiníť řiekají, že byť sedlku pojal, žeť jím tolik netrpěla; a čím jest ona povolnější, tím je i on i bába horší. A pravilať mi, žeť chce TMti prositi za peřinu a za duchnu. Milý pane, račiž jí dáti, nebo budeš z ní mieti záduší, nebť jí bába jednoho pérka pójčiti nechce. Také milý pane, račiž mi 'raditi, kterak mám učiniti o tom, jakož pán náš chce nás pryč poslati; pak já tuším, jestli to muoj bratr zvie — nebť to již tajno nenie, nebť tak všudy rozprávějí, žej s ní tak zle, že ji již tepe, a že pro nás nesmie, a že proto nás chce pryč poslati, aby tepruo svú vuoli nad ní měl, a to již lidé u Viedni všudy mluvie — i bojím se, zvieli bratr muoj, že mě bude chtieti sám vzéti. Kterakž já tomu pak mám učiniti, an mě i tak prvé chtěl vzéti pro jich

neřády, by ho byla paní neprosila. Milý pane! vie to TMt dobře, že bych já se bohdá měla poctivě kam domuov dieti, než jednéť mi se od nie nechce pro tu vieru, kterúžt k ní mám, neb což bych já mohla kolivěk svú ctí, chtěla bych s ní ráda všeckú núzi trpěti až do smrti. A jest mi se tomu tak těžko dívati, cožť se jí děje, že mi tomu nemuož žádný věřiti: i věřímť TMti, milý pane Jindřiše, že mě ráčíš v tom opatřiti i nás všecky, abychom jedné od něho k žádné řeči nepřišli, nebť sobě o to velmi stýště, neboť snad ten člověk a ta bába nikdy lidé nejsú. Milý pane! prosímeť TMti všickni, když se z Prahy vrátíš, aby bez meškánie přijel a ráčil na to pomnieti, budešli mieti co činiti, aby proto tohoto vždy neopúštěl; nebť jejie věc pro nic dobře nebude, leč ty přijedeš. D. na Nyklšpurce v úterý den sv. Markéty. Šiermaryn.

28.

1451, 16. Jul. sq. — Perchta bratru svému Jindřichovi, že manžel její z Vídně přijel a svou bláznivou sestru přivezl, prosíc, aby brzo přijel. (List p. A. Merze v Lounech.)

Milý bratře! Jakožť jsem psala, žetě muoj pán u Viedni ještě, protož věz, milý bratře, žetě již domuov přijel v úterý na svatú Markétú; a tuť jsú sestru přivezli, jakožť ještě blázní; a tuť mám tu radost mezi nimi, ježtoť mi je toho žel, žeť sem kdy živa, anť již se mnú jako řékajíc ani [ne]mluví. A mé dietě již musí mezi nimi býti i s tú bláznovú pannú, a Buoh vie, kerak se mu i na dlech dieti bude. A ta nezčastná mátě, ježto snad nikdy člověk nenie, ježto mi mnohého zlého činí! A musím se tomu dívati, ježto div že ve mně srdce ostane. Milý bratře! pro Buo, aby vždy přijel, nebť tebe jako na poly mrtvá žádám, tak bych tě ráda viděla; a jižť k vám příliš těžce mohu sláti, takéť nemám nač. Protož, milý bratře, pomysl na to, když přijedeš, abyšte mi něký konec vždy učinili.

29.

1451, 28. Octb. — Jan de Capistrano, generální vikář Františkánů, Oldřicha z Rožemberka a děti jeho Jindřicha, Jana, Jodoka, Anéžku, Perchtu a Lidmilu do bratrství svého přijímá a je za účastné všech dobročinných skutků téhož řádu vyhlašuje. D. Krumlov, 28. října, 1451. (Lat. Rož. arch. II. 20.)

30.

1451, 13. Novb. — Oldřich z Rožemberka postupuje vladařství Jindřichovi, Janovi a Jodokovi synům svým. D. r. 1451, dne 13. listopadu. (Lat. R. ar. V. 9.)

31.

1451. — Perchta Jindřichovi bratru svému, aby její věnný list přivezl a před jistými osobami přečetl, prosíc, aby brzo přijel.

Urozenému pánu p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Bratře milý! Jestližeť se zdá, když by přijel, že by ten list s sebú přines,

kterýž mi jest na věno udělán; proto mi se dobře zdá, aby byl čten list před jich staršími služebníky a ještě před někým dobrým. Když by pak přijel, tehdyť bych pověděla před kým, jestližeť by se zdálo, a takť že by tu byli, když by jemu věno dával, nebtě nám třeba s nimi o to jistě okol jíti pro jich nevěru. Nebť jest nynie paní Kateřina dlúho u nás byla, ta kterážtě za p. Krištoforem byla, ježtotě ji nechtěl odbyti a chtěltě jí vždy s mateří nevěru učiniti, ježtotě listu s sebú neměla; a protoť jsú vždy právě neučinili. Milý bratře! protoť to píši, ač jsem kolivěk tak blízko smrti jako oni, ale pro to bydlo, kteréž jest na mě pán Buoh od něho dopustil, jest mi se třeba opatřiti. Datum ɔc.

A přijeď pro Buo, dokudžť ještě tu kterú košili mám, nebť již skoro žádné mieti nebudu a nemám sobě zač kúpiti. Zda by ty mi ale košili kúpil?

Perchta z Rozmberka.

32.

1451, 16. Dcmb. na Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému tužíc na to, že k otci odpuštěna nebyla a jakou radu jí pan Šek dával. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře muoj milý! A s pravú vierú ráda jsem uslyšela, že se dobře máte. A jakož mi píšeš, že sej pán k těm věcem pěkně postavil, kterýchžs jeho o mně zpravil, toť jsem ráda uslyšela i doufámť, milý bratře, že budeš pána pilně napomínati, aby se nemeškal v tom tuze zastaviti; nebť jsem toho naslyš, žeť by mu to někto tak ve zlé předložil, žetě mne neodpustil, jestližeť bude kto vedlé vás o to se tuze zasaze, že byšte mě ještě vymluvili. Také tomu nevěř, byť pan Vilém toho která příčina byl, bychť já nahoru nebyla odpuštěna, nebť jsem toho jistě došla; než strojíť se k tomu, leč by beze lsti nemohl, žeť tu chce býti, než věz, žeť mátě jeho v tom velmi kazí i v mnoha v jiném, ježtoť mi se velmi stýště a nikdy jie nemohu v tom shledati, co jie pokúšém, by mi v čem věrně pomohla. A již pak nynie nad to, ježto tebe již nečeká, ačť jim lidé to těžko pokládají, že by je mohlo z toho něco spieše potkati než prve, neb žes ty sám očima viděl mé bydlo, ale onať mi je nedávno opět některú nevěru učinila. I prosím tebe, milý bratře, aby pánu sám od sebe také o ní pravil, jakožs tomu sám porozuměl, žeť jest ona veliká příčina mnoha věcí, aťby pán neumněl, bychť já chtěla z své vuole o ní něco nepravého mluviti. A takéť věděti dávám, že je byl u mne Šek a tieže se mne, jestli má věc co lépe po tobě, a divie se, žes mne tu nechal, a mluvil-lis co o mé bydlo se pánem; já jsem mu tak řekla, žej mne odpustiti s tebú nechtěl a že mu toho žaluješ, žes sám po mě přijel a žej mne nechtěl odpustiti k vaší potřebě, a že by ho byl rád při té cti měl, kterúžť je v svém domu učinil, a řekla jsem, žes ty mi ukázal to poselstvie zdieti. I rozumělať jsem tomu na Šekovi, žeť mu je toho velmi žel. I mluvil jest o to s starú a velmi

těžce jim to předkládaje; a ona mu řekla, že tiem nevládne, by bylo bezpečno, že by to rád učinil. A on jí odpověděl, že by jí mohl dobře bezpečnú cestu k Krumlovu najíti, by chtěl. I mluvil zase Šek se mnú takto: že by mi rád ve všem radil i pomohl, než abyšte toho pro nic neopúštěli a dali se jemu v tom poznati, žej vám to velmi nelibo, žej mne neodpustil. A také žes s ním o mě nic hrubě nemluvil, a viděv sám svýma očima, kterak se mnú jest, že již muožete bez lidské řeči i bez mé škody jemu toho pro nic tak nedopúštěti, poněž sami tomu rozumějí, žeť to vás tajno od lidí býti nemuož a to zvláště, cožs sám očitě viděl, a chtějíce to vždy dobrú volí v dobré uvésti; a tak žej to dobrá příčina, mě vždy vyjednati k svadbě, neb jestliže někaké bázni vás tuhé mieti nebude, že je strach v brzém času, že budu vedlé něho tak zavedena, že to vie, příde-li na to, že vám toho bude žel, že jsem živa na světě; a mnoho věcí mi o něm předkládaje, ježto jsú mi velmi těžce na mú mysl vzešly, a že mi proto ty věci praví, že by mu toho žel bylo, bychť toho měla dočekati. A ještě mi tak řekl, nebudete-li mne moci jinak vymluviti, ale abyšte mě někde na púti vzeli, ač by toho kolivěk neměl proti svému pánu raditi; než proto by tě byl viděl, chtěltě pověděti, což by jemu bez škody bylo, proto žej on pán jeho. A dále mi nechtěl viece praviti, abych se nemútila, kterak rozumie jich záhubě a jeho úmysluom nekřesťanským. A slyšímť, žeť by se pan Jindřich chtěl Štejreku konečně zmocniti. I porúčémť, milý bratře, napřed milému Bohu a potom tobě tyto své věci, a doufámť nade všecky jiné, věda tyto věci, že mne neopustíš, cožť se tobě najlépe v tom zdá. A Šermaryn tě vzkázala, aby druhé přijel, abychme se opět za tebe na několik neděl najedly, nebo jsme se ještě nikdež nenajedly, jakžs ty ujel. A s tiem tě Bohu porúčém. D. na Nyklšpurce tu středu po svatej Lucii. Perchta z Rozmberka.

33.

1452, 22. Febr. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Hanušovi z Lichtenšteina, omlouvaje dceru svou Perchtu, kteráž byla přijela k svatebnímu veselí sestry své Lidmily, že se dlouho na statcích otcovských zdržela, slibuje, že ji vypraví domů, až se syn jeho Jindřich vrátí, a chlácholí Hanuše strany čeledi paniny, která se mu nelíbila. D. v Krumlově, v úterý masopustní r. 1452. (Něm. L. r.)

34.

1452, 12. Mart. ve Vídni. — Oldřich Eicingar z Eicinku, nejvyšší vladař a vladaři v Rakousích, vyznávají na prosbu Jindřicha z Rožemberka, že Hanuš z Lichtenšteina manželce své Perchtě 2500 kop gr. věnoval na Štýrece podlé mocného listu a potvrzení biskupa Pasovského, a poněvadž se nedávno Hanuš a bratr jeho Vilém o statky své rozdělili, že to Perchtě ke škodě býti nemá. D. ve Vídni na den sv. Řehoře r. 1452. (Něm. L. ar. 4.)

35.

1452, 2. Decmb. ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha z Rožemberka z 50 kop úroku svatojirského z jistiny 1000 kop, kterouž byl po své dceři věnoval. D. ve Vídni v sobotu po sv. Ondřeji r. 1452. (Něm. L. r.)

36.

1453. — Perchta Jindřichovi bratru svému, prosíc ho, aby jí v bídě pomohl a peníze poslal a manželu jejímu domluvil. (L. r.)

Milý bratře! ještěť tebe prosím, rozpomeň se pro Buoh nade mnú a pošli mi penieze ty, ať své dluhy zpravím; však ještě to ku paměti přivodím, jakožť jsem to i prve věděti dala; však vieš, žeť jsem těch 30 kop gr. dlužna před svými šestinedělmi, a od té doby dobře druhých třiceti kop, ježto to bohdá máš slyšeti, kamť jsem co utratila. A od něho nikdež nic nemajíc, a slíbilť mi je penieze dáti, ale nedalť mi je nic, a viem to, dá-liť mi co, žeť mi jedné oči zaplíští, ježtoť já sobě tiem nebudu moci nic zjednati. A daleko ho nesmiem napomínati, aby se nerozhněval; pakli by se nehněval, ale viem, že mi vždy slibovati bude, a nic z toho nebude. A nynie položil velikú daň na lidi tu v městě, a lidé chtie, abych přes hlavu platila, cožť jsem komu dlužna. A já jsem napsána i v krčmě i v masných krámiech, jako jiná chodákyně, a již mně za to hanba, komuž jsem co dlužna, že jim mám tak klamati. A věruť mi toho velmi žel, žeť tebe mám tak napomínati, že to vidím, žeť se mne tak dlúho nezaželé. Muoj milý bratře! zpomeň na tu lásku, ježto ty dobře vieš, kterúž jsem k tobě nade všecky živé lidi měla i mám ....se mne již, jakož mi to vzkazuješ, že mne opustiti nechceš, jižť by mi to bylo čas okázati, nebtě toho nyní veliká potřeba. A věz, žeť teď nynie k tobě posla šeli a že jednoho haléře nemám, aniž viem, bych se kde v penieze objíti mohla; protož nemeškajž a pošli mi ty penieze, což muožeš najspieši. A zatoť tebe zvlášť prosím, abyste mu nemeškali těch 50 kop poslati, ale těch Svatohavelských, zda by ty se mně mohly dostati, když bych nahoru přijela; a což muožte jemu pomoci, v čemž by vás požádal, nezmeškávajte toho, zda byste ho tiem k své vuoli připravili. Slyšelať jsem, že byšte se měli opět v Linci s jeho bratrem shledati; také jsem slyšela, jako jste v Linci spolu byli, že jste se velmi přátelsky k sobě měli; věziž, žeť se on vás velmi za Štejrek bojí, a žeť mého pána i mě miení skoro nahoru i sám se k vám vypraviti. I velmi bych já tomu nerada, by to prve bylo, nežli já nahoru přijedu, proto, neb viem, že od nich dosti řeči a slibuov bude; bojím se, byšte vy se tak daleko s nimi v řeč nezamluvili a nevěřili jim daleko. Proto když jsem se s vámi shledám a několikých věcí vás zpravím, a jakž by se vaše řeč změnila, potom po mé řeči takť by to velmi znamenito bylo, žeť to skrze mě jde. A jestliže se s bratrem, s jeho shledáš, přijměte to pěkně, žeť se on chce přičiniti, ať by dobře mezi námi bylo. A za toť tebe zvláště prosím, aby k němu mluvil,

žetě vám toho velmi žel, coť mi on zlého učinil, a jestliže by toho polepšiti nechtěl, že byšte mu toho na krátce přezřieti nechtěli. A na tom mi velmi dobře učiníš. A kohož k němu pošlete s penězi, ať by byl rozumný, ať bych já se s ním mohla poraditi. A s tiem nemeškaj pro milý Buoh a vypravte vždy bez meškánie někoho k němu i ke mně. A prosím, poslu kaž zaplatiti. (Bez datum a podpisu.)

37.

1453, na Valticích. — Perchta Janovi Rousovi z Čemin prosíc za přímluvu, aby na Krumlov přijeti mohla. (L. r.)

Slovútnému panoši Rúsovi z Čemin buď tento list dán.

Perchta z Rozmberka. Modlitbu svú vzkazuji Rúse milý! O milý Rúse, prosím tebe pro Buoh a pro mú velikú sirobu a núzi, v kteréž jsem i s těmi dietkami, nezapomínej mne svú přímluvú před panem otcem naším i před bratry, ať by se o to přičinili, ať bych byla nahoru odpuštěna; nebť jest již má věc tak ke zlému zapuštěna, ježto nebude-liť v skuoře mého nahoru vypravenie, Buoh vie, kterakť mi se stane. Ale velmiť se lekám bratrovy jiezdy do Prahy, ať by se tiem neprodlilo; prosím napomínaj bratra, ať by to prve bylo zjednáno, nežliť by on ujel. Takéť toho musím požalovati, milý Rúse, žeť sem také šestineděle měla, ježto toho škodu na svém zdraví, dokuď sem živa, musím mieti; dalliť by mi Buoh se s tebú ve zdraví shledati, spravímť tě toho dále, ježto se tomu podivíš, žeť živa mohu býti. I věřímť jakožto svému dobrému přieteli, žeť toho žel bude, a pros bratra, ať své listy ukáže; tomuť jsem dobře široce psala. A paní Anně i svým dcerám pověz ode mne mú velikú službu. Dán na Valticích.

38.

1453, 23. Febr. — Svatební smlouvy mezi Jindřichem z Rožemberka a Janem hrabětem z Šaumberka, otcem Anéžky nevěsty. D. v Linci v pátek před nedělí Reminiscere r. 1453. (Něm. R. ar. IV. 6.)

39.

1453, 18. Jun. ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku z jistiny věnné. D. ve Vídni v pondělí po sv. Vítu r. 1453. (Něm. L. r.)

40.

1453, m. Aug. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, žádajíc, aby na Krumlov přijeti mohla. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru m. m. b. d.

O bratře milý! Jakož mi píšeš, ať bych Janka poslala, jižť jsem to učinila také. Jakož mi píšeš, že mé věci nechceš zapomenúti, cožť sem poručila: a prosím

tebe pro Buo i pro matku boží, nebtě ta také ženského pokolenie byla, i napomínám tě již skrze její svaté jméno, aby již na to ale nepomněl, žet jsem vám sestra, než již na to, skrze kterúž tě již tuto napomínám, ač toho již kolivěk nerada činím, žetě tak daleko napomínám; ale jižt sobě, to Buoh vie, nebožička sirá a žalostivá na tom světě neviem, kterak učiniti, anižť toho již viem, kterak psáti, než bych mohla ale zdřevěněti dotad, dokudžť bych k vám nahoru nejela, abych ani zimy ani hladu nečila ani na ty siré dietky pomněla, kteréž mi pán Buoh k mé veliké sirobě dal, a zdali bych mohla tak to všecko mlčelivě přetrpěti a vždy chtějíc tak ráda v tom zachovati, aby ke mně ižádné viny nenalezli; neb sem dřéve sama na sobě trpěla, ale jižť trpím tak mnoho žalosti na svém srdci pro ty dietky, jako sama pro se. Ještě sme aspoň měli prve kde býti, a již jako řékajíc nemáme dobře všickni kam hlavy skrýti. I zpomeniž na mě, milý bratře, pro mú velikú lásku i naději, kterúžť k tobě mám, i proto, žeť bych vás nikudyž nerada rozhněvala; jinéhoť nežádám, než abyšte mi k sobě nahoru pomohli, což muož býti najspieš, nebtě již má věc od vás pohřiechu přieliš ke zlému zapuště[na]. A já bych jim toho na sobě vždy nerada dala znáti, by mi tak těžko bylo, což mohu najviec, nebo čímž by viec na mně žalost znali, tiem by mne nespěš odpustili; a to chutně věz, žeť se v tom sami dobře znají, žeť nade mnú zle činie, a zvláště mátě tomu dobře rozumie, kerak se ty děti psotně chovají a nemají kde býti. A to se pro ni a pro její, tu zlú kuoži, její dceru, děje, a já nesmiem k ničememuž nic řéci, a to ona dobře zná, žej mně toho velmi žel a že sem v její moci a že k tomu nic nesmiem řéci; pakli bych co řekla, tehdy by platno nebylo, než ukřikala by mě tak, že bych já tak v žalosti a v nepaměti s........e k ní něco řekla, jakož bych toho nerada učinila. A neučinila sem toho nikdy ještě a viem, kudyž by mohli, že by ke mně rádi vinu nalezli. I budeť mi toho velmi žel do vás, jestližeť se toho dočekám a jestližeť v skuoře u vás nebudu, to shledáš, žeť toho neujdu s takým bydlem, jakožť mám; neb ti chlapi všickni, kteréžt u sebe má, ti toho nechtie trpěti, chtějí pro ten neřád a pro hlad pryč, a proto že na něm žádného záplatku mieti nemohú. Perchta z Rozmberka.

[Douška]. I prosím tebe velmi za to, milý bratře, abyšte ho za mě po poselství neprosili, nebť bych já jedné v tom trpěla, anižt by toho nebylo; než když se Buoh pomuož z tvé svadby vrátiti, prosím nemeškajte k němu někoho poslati, ježtoť by ústně jeho od vás prosil, aby k vám nahoru přijel, a tu abyšte ho sami za mě ústně prosili, aťby prosila i tvá paní za to, a zdaliť by tě toho nesměl odpověděti, a hned s ním některého svého služebníka doluov poslali, ať by mi se ten pomohl spieš vypraviti, nebo viem, žeť mi druhý vuoz těžko dadie. A jestližeť druhého vozu mieti nebudu, tehdy nic nebudu moci vzéti, než to, což na nás bude, a toť by dobře nebylo; protož věz, jestliže byšte někoho neposlali, žeť bych já toho na něm nevyjednala, aniž bych ho směla napomínati. A jestližeť by se zdálo, že byšte pana Pul-

homéře s ním poslali, řekli byšte k němu, jestliže by on pro své potřeby nemohl se mnú poslati, aby byl kto se mnú jeda. Než tohoť mi se srdce velice leká, jestližeť to zjednáno nebude, než ty do Prahy pojedeš, toť by veliké prodlenie bylo, a otci to velmi u paměti nenie; a také bych velmi ráda, abyšte mu z toho vyšli, aby mu nynější úrok nebyl vydán, až bych já nahoře byla. Milý bratře! jižť sem teď nynie i prve dosti široce psala, prosím tebe, nezapomínajž za svým veselím o ty věci se bez meškání přičiniti; a byť se mi pak mnoho zlého dálo, jižt nebudu moci psávati, nebtě již velmi zima, a také dokudžt mám svého Jindřicha, dotudť vám mohu psáti. Ale také když mi pán Buoh k vám pomuož, také bych ráda jeho odbyla a jemu dobře učinila, jako toho, ježto mi v mém psaní i v jiném věrně slúží, jakož tomu sám dobře rozumieš v mé núzi; a bojímť se, byť mi ho prve nevypravil pryč, než bych nahoru jela, ačť o tom nic neslyším, ale protoť se jeho zlosti v tom bojím. Milý bratře, dokudžť tu čeleď u sebe mám, dotuďt má věc lépe jest, a mohuť to chutně psáti, žeť se mnú v mé núzi těžce a věrně pracují; a jáť jich sobě nepokládám jinak, než za své přátely. A vzkázaliť jsú všecky svú smutnú modlitbu a prosieť tebe, aby mne i jich ráčil neopustiti a pomoci nám spieše nahoru. Takéť věděti dávám, žeť sem tak zajisté slyšela, žeť ta naše zlá dci pray též neřádně bydlí, jako kdy prvé, ačť kolivěk takového žádného tu na hradě nenie; ale sám vieš dobře, žeť taková leda lotra miluje, a tiť mají svobodu u nie; a toho mi je velmi žel pro mě i pro mé panny, žeť takový neřád má býti tu, kdežt jsme my. A věz, žeť ony sobě v tom již velmi stýští, a jich přietelie také. A prosím tebe, nešletež již viece pěšieho posla ke mně do té doby, dokudž k vám nepřijedu, protože se bojím, by se nedomyslili, že musím po listech odpověď dáti; než jestližeť by se toho nezdálo učiniti, začť já tuto prosím, daj mi to po jiezdném poslu věděti, ježtoť by mi to ústně pověděl.

[Druhá douška]. A prosím tebe, milý bratře, muožešli věděti, v kolika by nedělech mohl přijeti, daj mi věděti; a také daj mi odpověď což muožeš najspieše, neboť sem kázala svému poslu v Krumlově čekati. A pravilať mi Šermaryn, žeť chce psáti, kterak by měla činiti, když by ji bratr chtěl vzéti. Milý bratře! piš jí, ať se nedá vzéti, ať by mu tak odpověď dala, že se nechce dáti vzéti, až by to na vás vznesla. Ale milý bratře, ještěť jim všem děkuji, žeť se jim s pravú vierú v mé núzi ode mne nechce; a budešli mieti kdy, piš jim všem list, ať nade mnú vždy tak činie, jakožt jsú činili. A jáť tebe, milý bratře, pro Buo prosím, abyšte té žalosti nade mnú nedopúštěli, byť je měli preč poslati. Také prosím o to věno, abyšte mu je dali, nebť o ně velmi mluví; byť mně samé bylo, nechtělať bych vás napomínati, byť mi pak bylo ještě tieže o ně, než nynie. Milý bratře, když kto s starú paní mluví, že to tráti nemuož, by mne tak chovali, tehdy ona praví, že mi nic neškodí, že sem dosti peněz od otce přivezla, jako sem u vás byla. A mámť za tě velikú starost,

nebť mi pravie, žeť v Praze velmi mrú. A jižs toho dočkal, žeť za tě putuji, aby ke mně přijel.

41.

1453, 2. Novb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích v pátek po třech svatých r. 1453. (Něm. L. r.)

42.

1454, 29. Juli na Valticích. — Perchta otci svému Oldřichovi vyřizujíc pozdravení od dcery své Elšky oznamuje, že Hanuš, manžel její, jí připověděl všechnu lásku manželskou, jak se sluší na muže pobožného, a že se tak oba podlé slibu svého k sobě zachovati chtějí. D. na Valticích v pondělí po sv. Jakubu r. 1454. (Něm. L. r.)

43.

1454, 22. Aug. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích ve čtvrtek před sv. Bartolomějem r. 1454. (Něm. L. r.)

44.

1455, 7. Mart. v Krumlově. — Perchta Jindřichoví bratru svému, těšíc se, že Jan Rous z Čemin k jednání o její věci poslán bude, a prosíc, aby jí neopouštěl. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, hautmanu v Slezí kniežectvie Vratisl. Svídnického, Javorského atd., fojtovi v Šesti Městech, bratru mému milému buď.

Modlitvu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře mój milý, a ráda bych věděla, by se dobře měl, jakožto děkuji Bohu o tobě slyším a srdečněť toho ráda přeji, by se jedné skuoro k nám vrátil, nebť toho mám srdečnú žádost. A milý bratře, jakož mi píšeš, že bohdá mé věci dobřě puojdú, a žádaje Rúsa k tomu, a že chceš svú pilnost v tom mieti: milý bratře! velmiť srdečně děkuji a s velikú nadějí se tobě těším, a také mi se to velmi dobře líbí, že žádáš Rúsa k tomu mieti. Nebo když Rús také při tom bude, budeš moci dobřě na Rúsa ukázati, že on jest od otce a od bratří k tobě také o to poslán, a takéť se dále bude hoditi i k řěči, ježtoť bude moci mluviti to, ježtoť je svýma očima viděl. A taktě na tom pán i bratr ostal, žeť ho k tobě bez meškánie chtie poslati, a jáť sem také s bratrem na tom ostala, žeť bych něco měla se pány mluviti; a na čemž tu ostanem, toť chci dáti po Rúsovi rozumně věděti i dále jiných svých potřeb, toť vše dám po Rúsovi věděti. A děkujíc Bohu, milý bratře, dobřěť mi se s otcem vede, nebť mi se zdá, žeť jest jím to pohnulo, coť jest od jiných lidí o mém bydle slyšel, žeť sobě to viece váží, nežli prve. A takéť viem, žeť se toho mój pán velmi bojí, žetě to na tě přišlo, a maje za to, žes ty toho pro nic dopustiti nechtěl, by to jednáno bylo bez tebe. Prosím tebe, milý bratře, neza-

pomínaj mne siré i pro ty dietky, neb to sám dobřě vieš, žeť sem dosti sirá od svého muže i ty dietky. Také, milý bratřě, vědětiť dávám, žeť je bratr její mú Šiermarku smluvil, jakožť to snad tebe tajno nenie, i chciť se k tobě s radú po Rúsovi utéci a s doufáním, kterak bychom jie mohli pěkně odbyti a poctivě, nebť je toho na nás dobře zaslúžila. A poslalať sem bratru jejiemu list, i vieť Paugortnar, coť v něm stojí, i kázalať jemu, ať by tě toho zpravil. A budeliť se zdáti ten list jejie bratru dáti, buď to; pakliť by se nezdálo dáti, ale mluv s ním, což se bude zdáti tvé Mti. A sestrať jest vzkázala velikú modlitvu a prosíť, aby skuoro přijel. D. in Crumlov f. VI. post translat. S. Venceslai. Perchta z Rozmberka.

45.

1445, 13. Mart. v Krumlově. — Perchta Jindřichovi bratru svému, že teď Šermarku domů neodpustí, prosíc, aby o věc její jednal. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi R. hajtmanu v Slezi kniežečtvie Vratislav. Svidnic. Javor. etc., fojtu v Šesti Městech, bratru mému milému buď d.

Modtitvu svú ɔc vzkazuji, uroz. p. a bratřě mój milý, a ráda bych věděla, by se dobřě měl a skuoro se ve zdraví k nám vrátil. A věděť dávám, milý bratřě, že jest bratr Šiermarčin poslal pacholka s koňmi po ni, i nezdálo mi se jie tak poslati, aniž sem jie mohla vypraviti pro své veliké nedostatky; i vnesla sem to na p. otce našěho a na bratra, i dali sú bratru jejiemu tak odpověď: že jie tak pustiti nechtějí a zvláště do veliký noci nikam, až by ty přijel; jakož to pak pán a bratr po tomto poslu dávají věděti. I prosím tebe, milý bratře, aby jie v tom nezapomínal, neb vieš, žeť jest se mnú mnoho trpěla, a také ona má k tobě velikú naději, a prosím tebe, což budeš moci najspieš o její věc, to daj mi věděti po tomto poslu, ať bych já věděla co činietci, jestli že by mě napadli, chtějíc ji mieti. Také jest mi bratr její vzkázal, že jest s mým pánem mluvil, chceli jí věno dáti; a on že je řekl, že s tím nemá nic činiti a že mu do toho nic nenie. Milý bratře! již se Bohu a tobě porúčiem o své věci, aby nás nezapomínal. A sestrať jest vzkázala modlitvu. Datum in Crumlow f. V. salus populi. Perchta z Rozmberka.

46.

1455. 22. Mart. v Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Jindřichovi, synu svému, že Perchtu posílá domů a aby Hanušovi domluvil. (L. r.)

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, synu mému milému d. d.

Jindřiše synu milý! Vědětiť dávám, že Perchtu, dceru mú a sestru tvú, bez meškánie doluov po vodě chci poslati do Viedně; protož, milý synu, budiž Bohu a tobě poručena, a mluv se panem Hanušem, ať by ty věci již pěkně mezi nimi šly, jako mezi manžely, a my se proti němu také chceme mieti jako proti přieteli, a ať

ji domuov pěkně vypraví a vezme odtaď z Viedně. A také s ním mluv, že jemu věříme jako přieteli, což jest smluvil, ať by to tak držal a zachoval, a že dcera má také bohdá má poslúchati jako manžela svého. A ostatek tobě, milý synu, porúčiem, aby to již opatřil, jakž ty najlép umieš. Dočekajž jie tam, nebť by to byl velmi veliký jeden zmatek, byť neměla tě tam naleznúti, nebť by k žádnému neměla útočiště, aby sě ty věci skonaly. A také, milý synu, jakožť jsem před tím o perly psal, budeli moci býti, že by lot perel takových, jakožť jest próba, za 12 fl. mohl kúpiti: aby mi kúpil jeden lot, jestliže by měl penieze; pakli by peněz neměl, tehdá jich nekupuj. D. Crumlow f. II. post dominicam Judica 1455. Oldřich z Rozmberka.

47.

1455, na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina důtklivě píše Jindřichovi z Rožemberka, an mu potupu a hanbu spůsobil, když služebníky své poslal pro manželku, a Jindřich ji poslati nechtěl, z čehož že on Hanuš poznává, že by si větší moc a právo osoboval, nežli manžel. D. na Valticích na den ..... r. 1455. (Něm. L. r.)

48.

1455, 23. April ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. ve Vídni na den sv. Jiří r. 1455. (Něm. L. r.)

49.

1455, 2. Mai na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v pátek po sv. Filipu a Jakubu r. 1455. (Něm. L. r.)

50.

1456, 16. Jan. ve Vídni. Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z úroku, který měl býti placen o sv. Michalu. D. ve Vídni v pátek před sv. Antonínem r. 1456. (Něm. L. r.)

51.

1456, 13. Aug. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v pátek před na nebe vzetím p. M. r. 1456. (Něm. L. r.)

52.

1456, 21. Octb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích na den sv. Voršily r. 1456. (Něm. L. r.)

53.

1457, 14. Maj. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka postupuje vládařství synu svému Janovi. (R. a V. 10.)

54.

1457, 12 Novb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích v sobotu po sv. Martinu r. 1457. (Něm. L. r.)

55.

1458, 24. Octb. ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatohavelského. D. ve Vídni v úterý před sv. Šimonem a Judou r. 1458. (Něm. L. r.)

56.

1459, 13. Mart. na Strážnici. — Jiřík z Kravař posílá Janovi z Rožemberka listy Perchtiny a oznamuje, že manžel její do Říma pojede, žádaje za přímluvu, aby Perchta k němu odpuštěna byla. (Kopie v Světeckého pamětech II. 564.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému zvláště milému.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj zvláště milý! Jakož před tím v Olomúci jsouce, přemlouvali jsme mezi sebou o ty věci, což sě panie Perchty sestry našie dotýče, jakož i to také na královu Mt vzneseno jest: protož teď posílám listy, z nichžto porozumíš, kterak její věci jdú. Protož prosím pro Bůh, abyšte to nemeškajíce opatřiti ráčili, nechceteli po ní v skuoře věna dáti, nebť její věci velmi zle stojie. A zdáloliťby se, rač panu Hanušovi psáti, ať ji sem ke mně odpustí, aby zde se mnú pobyla, nebť on do Říma v skuoře vyjeti míní; jáť bych ji rád u sebe pro vaše i tudíž mé poctivé chování pochovati chtěl. Pakli tomu nerozumíš, že byšte kterak jinak jejie věci lépe opatřili, dobré a pro zdravie [sic] meškati neračte. D. Straznicz f. III. post dom. Judica. Jiřík z Kravař a z Strážnice.

57.

1459, 26. April na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v sobotu po sv. Jiří r. 1459. (Něm. L. r.)

58.

1459, 17. Sptb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatomichalského. D. na Valticích v pondělí po sv. Kříži r. 1459. (Něm. L. r.)

59.

c. 1459—1460. — Perchta Janovi bratru svému, že manžel se k ní laskavě chová, ale tchyně to překaziti obmýšlí. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozberka, bratru mému milému b. d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! By se dobřě vedlo, to bych z pravého sircě ráda viděla, nebť já se také z Boží pomoci dobřě mám, a má

věc již dobrý diel lépe stojí, nežli prvé. A prosím tebe jako svého milého bratra, zať tebe muoj pán Špánovi vzkázal; i také jakožť není píšě, aby jeho toom přátelsky přijel, a v tom nepochybuj, než žeď věrný; za všeko prosím, než jedné mého věna toho jemu nevydajvaj tak brzo, ale jácem jemu za to zlíbila tebe prositi, ale nečiň toho a rozemímť konečně na něm, žece vás ch[c]e dáti a s vaší radú všecky věci činici a vás ce, tomu rozumím, jse on to poselství z velikú nadějí versicie k vám učinil. A také to na me sádal, vás za to prositi. A věz, žeďť žádnej very ani přísnivosti nemá od všech svých bratruov a před nimi se velmi bojí a chtie se v celosti u vás dáti. Milý bratřě! kdy pán Buoh z jeho milosti to tak svuoj úmysel a sircě laskaw a víru ke mně obrátil, jakož tomu jinak nerozumím, prosím tebe jako svého milého bratra, aby jemu nišádné věci odporen nebyl, sač tě bude prositi, neb tiem obrátíte je v celosti k vám; a kdy to učiníš a přátelsky se k němu ukážeš, takť mám věc dále lépe bunde a viece. Byče s tebú nebyl u Byrně tak přátelsky smlvil, bylo by se jemu zle vedlo z bratrem, a v [tom] se sám zná; a takť s ním nakládají, jako by ho ch[t]ěli nutiti k jich [vuoli], a zláště jeho mateře sebránek. A tento list bsal jest německý písar, [kterýž] česky nic nemví. A byl muoj pán na Nykolšpurk poslal k .... k jejímuv sebraknovi, jakož von jest tu purkavi [t. j. purkrabí], aby [mu penieze] půjčili, že chce tobě psáti; i nechnieli cú jemu póči .... že se mnú pěkně bydlí, a rádi by to zrušili, kudyžby mohli. [Tohoť] vych byla nepsala, ale muoj pán ceje z toho velmi hněv a kázal, abych tobě to psala, ale jako od sebe, co pro ni musí hanvy trpěti; a já cem k nemu řekla, že toho nerada budu psáti; a von řekl, že k tobě che bohdá viece věřiti, neži to jest, a potom mužeš rozuměti, žeď věří. A prosím, aby jemu na jeho psaní velmi přátelsky odpověď dal, a mej svú snažnost o penízě, učiníš jemu na tom velikú libost, a nemej šádné péče vyvaditie; a řádně kterak toho pojednáš, dajž nám věděti a požli Špána s tiem k nám a tím nemeškajs. A když Špan přijede, dámť věděti, kterakť Bůh a matka boží tomu chěla, naší lásce. A prosím tebe, aby Špána vdy k nám poslal pro mé dobrej. O milý bratře, prosím tebe pro Bu, aďby natoli k němu nic nezházelo, jakož najdajle mužeš, aby se naše přátelský nezřušilo. A taktě ke mně řekl, jestliže se vám líbí, že che k vám i se mnú přijeti, ale toho mi je nekázal psáti. Milý bratřě! pošli nám sušených pstruhů, nebdě muoj pán mne za to velmi prosil, a mje se k tomuto jeho poslu pěkně; a co bude s tebú mluviti, aby jemu věřil. Milý bratře! psala cem často s velikú žalotí, a tento list píši s velikú radostí. Perchta z Rozberka.

Milý bratřě! jestli že by se mého pána bratří proti němu v čem nepodném zasadili, prosím tebe jako svého milého bratra, aby jemu tvem radem a pomocem bylie, jakož on tobě toho tová. Jestli náš milý bratr kněs biskup Vratislavsku, pověz jemu naši modlitu, a že bychom jemu byli psali, bychom byli věděli zajisté, že je to; a proz jeho, aby k mému pánu vtaké dobrej vůli byl pro mé dobrej, jakož i tebe.

Prosím tebe velikem dování, aby tohoto posla bez daru nepustil, neb ce muoj pán naděje, že pro ty dobrej noviny, kteréž přinese o nás, že tím velmi veseli budete a jeho bez daru nenecháte. A nepronášej jeho dobroty široce, jestližeď by se jinak proměnil, neboť jeho mátě na to stojí, ať by to zrušila mezi námi.

60.

1460, 13. Jan. — Smlouva mezi Hanušem z Lichtenšteina a Janem z Rožemberka o zaplacení 1000 kop věna Perchtina, tak aby Jan polovici do středy před sv. Valentinem nejprve příští na Krumlově položil a druhou polovici od vánoc pominulých v roce splatil, a tomu, který by peníze přijímal, průvod do Lince dal, naproti tomu však aby Hanuš list věnný na 1000 kop Janovi navrátil. (Něm L. ar. 5.)

61.

1460, 4. Febr. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jana z Rožemberka z 480 liber peněz přijatých na srážku 1000 kop gr. dluhu věnného. D. na Valticích v pondělí po sv. Blažeji r. 1460. (Něm. L. ar. 6.)

62.

1461, 17.—22. Mart. na Strážnici. — Jiřík z Kravař Janovi z Rožemberka, že u něho Perchta byla, prose, aby různice v rodě Lichtenšteinském uklidil. (Kopie v Světeckého pamětech II. 568.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, pánu a bratru mému zvláště milému.

Službu ɔc Rač věděti, že vždy s pravú věrú žádám, by se dobře měl a zdráv byl i sčastně ať by se vedlo, neb i já pánu Bohu děkuje v tejto míře ve zdraví jsem. Dále rač věděti, že nynie paní Perchta, sestra naše, u mně na Strážnici byla jest, a tu porozuměl jsem, že něterаké různice a puotky mezi panem Hanušem mužem jejím a p. Herrychem vznikly a povstaly jsou, kteréžto ač by k konci slušnému přivedeny v skuoře nebyly, bojím se, že by skrze to mezi nimi i lidmi jejich mohlo mnoho zlého přijíti. Protož, milý pane bratře, prosímť, aby se k tomu bez meškání přičiniti ráčil a v tom se, což na tobě jest, okázati nemeškal, aby ty věci bez dalších puotek mezi nimi mohly k konci dobrému přivedene býti. D. Straznicz feria [sic] post dom. Oculi a. etc. sexagesimo. Jiřík z Kravař a z Strážnice.

63.

1463, m. Decmb. — Hanuš z Lichtenšteina vyznává, že Perchta k jeho znamenitým potřebám některé své klenoty zastavila v 763 fl., aby mohl splatiti Mikuláše Protivce, ve kterýchž penězích jí zastavuje městys Mistelbach se všemi jeho platy a úroky, rybník řečený Hamed, a rybník Vrbovský (Urbau) u Drnholce, aby je držela až do vybrání dluhu. Bez udání roku a dne. (Něm. koncept. L. ar. 7. A tergo: Spiritualium 65°.)

64.

1463, 8. Decmb. ve Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina dlužen jsa manželce své Perchtě 563 fl. uher. k potřebám jeho zapůjčených, slibuje zaplatiti o sv. Michalu a zavazuje v tom všechny své statky. D. ve Valticích ve čtvrtek den početí p. M. r. 1463. (Něm. L. r.)

65.

1453, 19. Decmb. na Strážnici. — Perchta vyznává, že list hlavní na 563 fl. uh., v němž jest jistec Hanuš manžel její, dává k věrné ruce svému bratru Jiříkovi z Kravař a z Strážnice tak, aby jej Hanušovi zase odevzdal, kdyby jej vyplatil, aneb kdyby Hanuš nevyplatě zemřel, aby jej Joštovi a Janovi z Rožmberka v moc vydal. D. na Strážnici v pondělí po sv. Lucii r. 1463. (Něm. L. r.)

64.

1463 24.? 31.? Decmb. na Valticích. — Perchta bratru svému Joštovi, biskupovi Vratislavskému, že manžel k ní byl laskav, dokud její pomoci potřeboval, žádajíc, aby k němu odpuštěna býti mohla. (L. r.)

Tomu vysokému knižeti a p. p. Joštovi biskupovi Vatislavskému a mému pánu milostivému a bratru mému milému.

Milostivé a vysoké kníže a milost. p. a můj milý bratře! Modlitbu svú poddanú vzkazuji vaší knižeckej Mti, a ráda bych věděla, aby se VMt dobře měla ve zdraví. A vědětiť dávám VMti, že já se pánu Bohu děkujíc na zdraví nyní dobře mám, ale sem velice zamúcena, že o VMti nikdá nic z vašeho mne v mej sirobě nauštívení neslýchám, a bohdá sem toho proti VMti neprovinila, bych měla tak zapomenuta býti a v tak těžkém bydle. A dále VMti věděti dávám, že můj pán byl svému bratru své najlepší zboží zastavil a bez potřeby a maje dosti hotových, a pro svú velikú turdost nechtěl hotovými platiti, než u malých penězích zastavil svému bratru to zboží, a bratr jeho s ním o to tak nepřátelsky nakládal a ch[t]ěl jeho o to připraviti. Aby byl můj pán mezi židy tolik zval, jakož on jemu na to zboží půjčel, byl by lehčeji z toho vyšel, než od něho, jakožť to bohdá TMt i potom zví i od něho pána uslyší; a tuom můj pán učiivy*) tu zástavu, i zval předce takú velikú žalost, že se jednak opět smysla pominul, jakož i prve; a tuom ke mně poslal s takú řečí, že se již na to s lítostí rozpomenul, že nade mnú neprávě činil, a že se již ch[c]e ke mně tak míti, jakož na to sluší, a že mne prosí, abych na to zpomenula, kterak se jeho bratr s ním obchodí, a radila a pomáhala, aby zase k tomu zboží mohl přijíti, a že mi che na to dobrým zpomenúti. A já sem tu odpověď dala, že sem toho vždy s pokorú a žádostí čekala, aby se ke mně jinak rozpomenul, a když mi toho dal .... já to od něho s velikú vděčností přijímám, a což já mohu jemu raditi i pomoci, že to chci ráda učiniti, a na nic nepomnieci, což mi se dálo.

*) učiniv.

A tak sem zastavila své klenoty, že mi na ně půjčili díl zlatých a díl na listy; a kdež sem kolvěk proto jedúci jednala, to tu sem švudy milostivě přijata od dobrých lidí děkujíci Bohu, aiž sem to zboží zase vyplatila, a s radú našeho milého bratra pana Jiříka a jiných dobrých lidí sem požádala od svého pána zástavy toho městečka, jakož jest bylo zastaveno bratru jeho, a proto abych mohla tím dobrým lidem na ty časy platiti, tak jakož sem se k nim zavázala. A ty listy TMti knížeckej posílám, a tu VMt porozumí, že sem nic neslušného nažádala, ani sobě kerého zisku tuom hleděla, jedné svého pána žádajíci zachovati; a to jest byla jeho dobrá vůle, i on mi ten list dokonal a na bratra na jeho sva to oba zmodla a prosíce, aby mi on ten list dokonal, když bych já to městečko od něho vyplatila, a on mi i mému pánu tak slíbil, že ch[c]e rád svú pečť k tomu přitlačiti, a mně z toho mnoho ke cti vymlúval. A když k tomu časvu přišlo, tehdy toho listu mně dokonati nechtěl až pravej nelibosti, že sem já svému pánu tuom pomohla; a naděje se, že já od něho zlatých toliko vezmu, což sem dlužna, a toho na mně požádal, abych mu zase to zastavila, což mu prve bylo zastaveno, i více, a že mi on ch[c]e tolik vydati, že já své klenoty i co sem dlužna vyplatím. A já sem toho proti svému pánu nech[t]ěla učiniti; i udělalť mi je můj pán jiný list bez zástavy, a díl jest věcí zaplaceno a klenoty sem vyplatila, než jest toho půl šesta sta zlatých a třinácte ještě platiti. Posílám VMti ty oba přípisy, jakož jest měl prvý list dokonán býti i ten, jakož jest dokonán, a ten sem vezla na Strážnici, našemu bratru k věkrnej ruce schování, a při tom takýžto lístek, jakož jej VMti posílám, a VMt jemu dobře porozumí. A prosím VMt jako svého milost. p. a m. bratra, jestli že by pán Bůh mého pana nevuchoval tuom čase, než by toto zaplaceno bylo, aby VMt i s druhým bratrem naším milým p. Janem mně toho pomáhal od bratra jeho, aby mi bylo tak placeno, jakož ten list svěčí. A prosím V. kn. Mti, abyste mi tvom za zlé neměli, že sem na VMt prve toho neveznesla, než sem se tvy věci dala. Musilo ce to bez meškání jednati. A prosím VMti, abyste ráčili tento list i s jinými bratru našemu p. Janovi do Krumlova poslati, jemuť tím kračeji píši, žeť tuomto listu svému porozumí. A toto psaní činím s radú a vědomím bratra našeho milého p. Jiříka, kterýž mě vešhev mých věcích milostivě přijímá. A prosím, račte jemu z toho děkovati; a onť mi toto poselstvie i na své peníze posílá, a já bych toho sama nemohla jednati, tak sem chuda. Čím VMt Bohu porúčím. D. v Valticích tu sobotu před novým létem.

Percha z Rozberka.

[Douška.] Milostivé kníže! račiž VMt věděti, žeť nyní děkujíc i pánu Bohu jísti s potřebu a píti mám, a můj pán se mnú jídá i se mnú jest od toho časvu, jakož jsem ty věci jednala i zednala děkujíci Bohu a ještě z těžšího pomohla, neži sem VMti psaním zevila, aniž se psáti hodí. A dřvie než sem to k jeho ruce vyplatila, velmi sliboval mnoho dobrého, a jakž to zase svě ruce má, tak mi tvé svý

dobrej vůle ujímá, a žádnej pravej lásky na něm neshledávám, anižť jest čáky k tomu; to rač chutně věřiti, neboť on nic miléšího nemá, než peníze, a s těmi se obírá ve dne i v noci. A bojím se, že i naposledy z toho nic dobrého nepříde, ale jáť toho neželém ani želeti ch[c]i, cožť sem jemu víry okázala, Pán Bůh buď má odplata. A byla bych to VMti dávno dala věděti, ale obávala sem se toho od něho, což mě již potkává, neb sem rozuměla, že je se mnú tu lásku z velikej potřeby počal, a protoť já jemu toho žádným slovem nezpomínám. A milostivé kníže! prosím VMti pro pána Boha, račte se mne nezdalovati a račte své poselstvo k mému pánu učiniti a s pilností požádati, aby mě k VMti odpustil; a budeli toho VMt s pilností žádati, to vím, že toho odpověděti nebude moci, nebotě na tom bylo, že cem měla k TMti jeti; ale VMt račte jemu toho nezvati, by to TMt věděl. A nictě toho jiné nezrušilo, než žeť sobě ztravu váží; a mnětě toho veliké potřeby a takové mé dobré, ježto jestliže sobě toho nyní nezednám, což sem před se vzala a s vůlí pána svého to jest. A když to VMt uslyší, tu VMt prozumí, žeť po jiném nestojím, než po tcti, a potom bych k tomu nemohla přijíti. A bratr náš milý pan Jiřík vedle toho, jakož jemu mé bydlo vědomo a obyčeje mého pána, tak mi radí, abych se vždy k TMti vypravila a na TMt znesla některé velmi těžké věci, kteréž nikakéž nejsvú hodné k zamlčení. A tak mi slíbil, že mi ch[c]e provůce dáti, a svého domu vyjedúci, pojedu po jeho zboží až do Strmberka, a že mi tu nic netřeba protráviti. A to věda, můj milostivý pane a bratře, prosím VMti, račte VMt zpomenúti na mě bratrskú láskú a tuomto pilnost míti, neboť toho na milém Bohu žádám z milosti, abych TMt viděla, neboť mně se to zdá velmi dlúhý čas, jakž sem TMti neviděla. Také toto poselství jest s mého pána vůlí, a tak sem jemu to tak předložila, že na VMt ch[c]i zavésti, že sem list položila u p. Jiříka, kterýž má VMti býti vydán, jestliže toho potřebí bude. A ontě mi kázal, abych VMti své zápisy poslala a dala věděti, což mohu najšíře, kterak bratr jeho s ním nakládá; také mne prosil, abych VMti prosila od něho, aby jemu TMt poslal kuní svubu [čubu] na konec i s obojkem připravenú a předně dobrú, a že ji ch[c]e hned zaplatiti rád a na VMti toho zaslúžiti; a ch[t]ěltě nyní hned zlaté poslati, ale bál se nebezpečnosti; i prosím já VMti velice, abyste to ráčili pro mé dobré učiniti, a což by mohlo najspíše býti. A jestliže to TMt učiní, spíšeť mě odpustí. A já také VMti prosím, abyste mi ráčili poslati čtyři kožky kuní, těchť velmi potřebuji. A račte mi odpověď dáti, což vašeho úmysla bude.

67.

1463, 24.? 31.? Decmb. na Valticích. — Perchta Janovi bratru svému, toužíc na svůj zármutek a prosíc, aby Špána k ní poslal. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozberka bratru mému milému.

Modlitbu svú zvazuji, urozený pane bratře milý! ráda bych věděla, by se

dobře měl a dráv byl. Vědětiť dávám, žeť já se Bohu děkujíci na zdraví nyní dobře mám. Ale sem velice zamúcena, že ke mně žádného nepošlete, a to ste mi slíbili a z Brna psali. Milý bratře! kterak to mám sobě na mysl bráti od vás, že že [sic) ke mně takú tvrdost máte, a vědúc mé siré bydlo, že mne tak zapomínáte, svak sem toho bohdá na vás neprovinila ani proviniti míním z boží pomoci, než vidí se k vám zachovati jako poslušná sestra. I věřímť, milý bratře, že se ke mně jinak rozpomeneš, neb věz chutně, žeť těžké a siré bydlo svým pánem mám, a toho žádnej čáky nemám, by se to na něm proměnilo jinak, než takú hroznú čáku mám, ježto se psáti nehodí. Než milý bratře, prosím tebe pro pána Boha, smiluj se nade mnú a neodpovídaj mi toho; a pošli ke mně Špána, což můžeš najspíše, a to učiň pro mé dobré, neboť cem něco předcevzala a totě s mého pána vědomím, i nemohu sobě toho zednati bez vaší rady a pomoci, aniž ch[c]i toho bez vaší vůle a vědomí jednati. A když to zvíš, tu bohdá prozumíš, žeť po jiném nestojím než po tcti; a jestližeť toho nyní nezednám, tedyť potom k tomu nebudu moci přijíti. A to věda, věřímť, že tím nebudeš meškati, aby to mohlo býti, abych se s tebú shledala sama; bylo by mi toho potřebí, a také bych tě ráda viděla z lásky. Také věz, milý bratře, žeť sem knězi biskupovi psala široce, a tenť má své listy i jiné tobě poslati, a tu porozumíš, kterak mi se vede. A prosím, aby mne neopúštěl v tom, jakož vás prosím pro ten list, kterýž jest položen u pana Jiříka na Strážnici, bratra našeho milého. Dán na Valticích, tu sobotu před novým létem.

68.

1464 m. Jan. — Jan z Rožemberka sestře své Perchtě, že o její dobré on a bratr jeho Jošt u krále jednati chtějí. (Kopie v Světeckého pamětech I. 413.)

Službu svú vzkazuji, urozená paní a sestro milá! Rád bych věděl, by se dobře měla a dobře se vedlo, a žel mi jest toho, jakožs mi šíře dala věděti. A věděti dávám, žeť se bohdá skůro s knězem biskupem a panem bratrem naším spolu shledáme; a když spolu budem, chciť o ty všecky věci, jakož mi píšeš, s JMtí rozmluviti, a před se vezmem i s panem Jiříkem Stražinským [sic], přítelem naším, což by mohlo tobě k lepšímu a nám poctivosti přijíti. A panu Jiříkovi Strážnickému poslal sem přiepis, kterak tobě píši; a teď také posílám přepis, kterak jemu píši. A z čechlíku velmi děkuji, kterýžs mi poslala, jak své frejířce.

(Koncept prý Jana z Rožmberka psaný okolo r. 1463, v skutku ale po novém létě roku 1464.)

69.

c. 1464. — Jan z Rožemberka Jiříkovi z Kravař, že on a bratr jeho Jošt o dobré Perchtino u krále jednati budou. (Kopie v Světeckého pamětech II. 567.)

Uroz. p. p. Jiříkovi z Kravař a z Strážnice, příteli a bratru mému zvláště milému.

Službu svú ɔc. A jakož mi píšeš o paní sestru naši, abychom se k tomu přičinili: a věděti dáváme, že nyní o svatém Jakubě [a] Filipě budeme oba, kněz biskup i já, v Praze, a tu chceme o ty věci u KMti mluviti a JMti rady jakožto pána svého požívati, nebť sme ty věci s JMtí radú prve činili, a Lichtenštainara švakra našeho s JMtí radou byli sme prvé obeslali, jakož tebe tajno není. A což pak nám tu JMt poradí jakožto pán náš, tuť pak dáme věděti bez meškánie tobě i sestře naší, aby to .... jest to Buoh vie toho pravú vieru, že nám švakr náš těch věcí nedrží. D. .... (nelze přečísti).

Koncept Janův, a tergo 1461.

70.

1464, 3. Jul. v Strážnici. — Jiří z Kravař posílá Janovi z Rožemberka listy Perchtiny a oznamuje o jejím nebezpečí, za pomoc žádaje. (L. ř.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému zvláště milému.

Službu svú ɔc. Památnoť, kterak mnohá k tobě o paní Perchtu, sestru naši, činil sem poselstvie znamenitě, kterak věci jejie se pánem jejím jdú a zle stojie oznamuje, jakož i listy časté jejie vám posielal sem, v tom nákladu i práce nelituje, žádaje, abyšte to opatřiti ráčili ɔc. Nynie opět kterak pak v nebezpečenství i se dcerú svú postavena jest, z listuov jejie, kteréž vám teď posielám, porozuměti moci budete; kterýmžto porozumějíce, ač sě vám zdá, prosímť, aby o hrdlo i se dcerú nepřišla, to opatřiti račte bez meškánie; neb byť to mnú jíti mohlo slušně, jáť bych v tom rád ničehož nelituje, svú pilnost učinil. A milý pane bratře, rád bych věděl zdravie vaše i všecko dobré, nebť já také nynie pánu Bohu děkuje, chodím, jakž mohu. D. Straznicz, f. III. ante S. Procopii festum a. 1464.

Jiřík z Kravař a z Strážnice.

A milý p. bratře, slyším, že by měl mladé vohaře dobré, ježto by mohli připravováni býti; protožť prosím, aby mě jedniem obdaroval k tomu hodným, ježto bych jej připravovati kázal, aby na slédníka připraven byl. A když ty bohdá v Moravě budeš a já zvěřinu měl, chciť na tě zpomenúti.

71.

1465, c. 31. Julii. — Anéžka z Rožemberka Janovi bratru svému posílajíc listy Perchtiny a srnu uhoněnou. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému milému buď list dán.

Uroz. p. p. a bratře muoj milý! Službu svú vzkazuji TMti, muoj milý panúšku; s pravú věrú túžím po TMti a zvláště po dietkách. Teď posielám listy TMti od panie Perchty; prosím TMti, aby ráčil odpověď dáti, což muožeš najspieš, neb

posel u mě páně Jiříkuov, opět u mne čaká. Nestuonit nic, přijevši domuov. A teď posielám TMti srnu, jakož sem uhonila, jedúc domuov na cestě.

Anéžka z Rozmberka.

72.

1465, 1. Aug. v Třeboni. — Řehoř Klaric, úředník Třebonský, posílá Janovi z Rožemberka zvěřinu a zprávy o sestře jeho Anéžce. (Výňatek z kopie v Světeckého pamětech IV. 628.)

Posílámť VMti srnu, a zabilť jest včera lovčí opět jelen dobrý a dva kolúchy. A panna sestra VMti vzkázala psáti, žeť se smrti drobte nebojí, a že to VMti dává znáti, že jest tuto srnu uhonila atd. D. Trzebon f. V. in octava S. Jacobi a. 1465.

Řehoř Klaryc.

73.

1465, 23. Aug. Mitterberg. — Erhart z Celkynku (v. Zelking) Janovi z Rožemberka oznamuje velkou bídu a nouzi, kterou sestra jeho po dlouhou dobu trpí a na niž naříká, a prose, aby učinil v tom opatření. D. na Mitrberce ten den před sv. Bartomějem r. 1465. (Něm. L. r.)

74.

1465. — Zdeněk ze Šternberka, Jindřich z Lipého maršálek, Jindřich z Hradce, Bohuslav ze Švamberka, Burjan z Gutšteina, Dobrohost z Romšperka a Linhart z Gutšteina důtklivě píší Hanušovi z Lichtenšteina, kterak zprávu mají od přítele svého Jana z Rožemberka, že Perchta, sestra jeho, nedostatek, potupu a mnoho zlého od něho strpěla až po tuto dobu, a že přes mnohá napomínání se v tom nic nepolepšilo, a poněvadž se zároveň Jan psaním svým k Hanušovi na mocný rozsudek podává, žádají jej, aby buď manželku svou náležitě opatroval aneb výpověď opravcův mocných podnikl. Bez určení roku a dne. (Něm. koncept L. r.)

75.

1465. — Jan z Rožemberka Janovi z Lichtenšteina důtklivě domlouvá, aby manželce své spravedlivě učinil. (Koncept L. r.)

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! Vieš dobře a svědomo jest, kterak dávno za času dobré paměti otce mého a bratří mých s tebú často mluveno i také skrze posly jednáno o to, což sě sestry mé a manželky tvé dotýče, pro jejie veliké nedostatky, a vždy to až dosavad neopraveno, aniž co platno jest. Játť bych to, Buoh vie, vždy rád, poněvadž jsme se spřieznili, abychom přátelsky spolu byli. A natoť jsem, podávám pana Ekkercavara, pana Potendorfera a pana Rugera Starhenbergéře aneb dva z nich, zdálit se na nich přestati, aby oni toho mieru mezi námi učinili, a ona aby slušně opatřena byla podlé spravedlnosti. Tomuť sem rád tím spieše a lépe. Pakli by snad toho učiniti nechtěl, věz, žeť bych sě i s přátely svými tomu déle dívati nemohl, by ona tak v posměch býti měla a v po-

tupu i v nedostatciech, sobě i nám všem k hanbě. Odpovědi tvé listem prosím při tomto poslu.

76.

1465. — Jan z Rožemberka třem pánům rakouským, aby jednali s Hanušem z Lichtenšteina v příčině Perchty. (Koncept L. r.)

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Svědomoť jest, kterak jsme sě dávno starali o paní Perchtu sestru svú za p. otce mého i bratří dobré paměti, chtiece, aby slušně opatřena byla podlé spravedlnosti, a tys sě pane k tomu vždy pěkně přimlúval. Pak teď jemu píši o to, jakožť toho přiepis v tomto zavření posielám, prose jako přietele, aby se k tomu v skutku přičinil, ať by o to miesto bylo; a poněvadž pečet tvá také při věnném listu jest, věřímť jako přieteli, že to učiníš, jakož jest pak před chvílí také p. Zdeněk, přítel můj, o to s tebú mluvil. Neb nestaloliby se toho, věz, žeť bych sě i s přátely tomu nemohl déle dívati, by sě jí taková krátkost a nedostatek dieti měl, kterýž jest nesla až do sie chvíle, sobě, mně, i přátelóm našim k nemalé hanbě. Odpovědi tvé prosím listem po tomto poslovi.

77.

1470, 1. Febr. v Krumlově. — Perchta Janovi bratru svému poroučejíc se v jeho ochranu. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Č., p. bratru mému milému buď d.

Modlitbu ɔc Psaní tvému jsem porozuměla i v listu kněze Janovu, že pilnost máš o mě, a toho jsem velice vděčna, jako od svého milého pána a bratra. A vždyť se porúčiem s dobrým doufáním, neb vieš a sám rozumieš, od kohož ʼsem mnoho slibuov jměla a jemu toho doufala; že mi i to již zpátkem jde, a tohoť mám velikú žalost. Neměj žádné péče, bych čím ukvapila anebo bez tvé vuole a vědomie co učinila. A ráda slyším, že se dobře a ve zdraví máš. A dajž milý pán Buoh sčestie. D. ex castro Crumlow f. V. ante purificationem b. M. Perchta z Rozmberka.

78.

1470, 14. Febr. v Krumlově. — Perchta Janovi bratru svému, kterak kněz Jan Kaplicer s synem jejím jedná, prosíc, aby se jí zastal. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře milý! A ráda slyším, že se ve zdravie dobře máš, a věřímť, když svój čas uzříš, že mne nezapomeneš. A ptaj se za času na odpověď, jestli že by vždy nechtěli k miestu jíti, aby ty sě dále mohl s přátely poraditi. A jakož mi píšeš, jestliže bych chtěla, že by mi chtěl některé věci mé

sebú přinésti: tomu bych velmi ráda. A poručila jsem knězi Janovi, když jest pryč jel, aby synem s mým rozmluvil o výplatu i o list na muoj dluh; i listy sem jemu poslala, a v těch stojí má žádost, což by sě nemohlo prodati, aby vše bylo s tebú posláno. Také jsem Aurovi psala, a v jeho listech jsú najpilnější kusy postaveny, z kterýchž von má mluviti s synem; ale rozumiem v kněze Janovu list[ě], že jest s mým synem o nic nerozmluvil, ani Aurovi listův dodal. A syn mi píše i Auer vedlé toho listu, jakož jsem jej za tebú poslala, že mi jest dobrovolen všecko učiniti; i neumiem sě nynie v těch věcích nic spravovati. Než prosím, milý bratře, když tebe jedné tento list duojde, aby hned bez meškání Auera obeslal, aby sě k tobě vypravil, a na tom sě stěž všech věcí, a jemuť píši, aby před tebú nic netajil; a tenť všecko vie. Jestli že bude potřebie tvej pomoci, věřímť, že mne v tom neopustíš, ať bych já k svému přišla. Pakli by byl syn muoj povolen, tehdy ty sě jemu v žádnej řeči nezjevuj, aby von sobě skrze to ke mně nelibosti nevzal. A což u těch věcí porozumieš a bylo by potřebie bylo [sic] mně věděti, věřímť, že neobmeškáš mne obeslati; pakliby sě zdálo, že by sám co mohl zjednati, anebo ode mne psáti, máš toho plnú moc, a pečet má jest u kněze Jana. A bohdajť sě dobře a ščasně vedlo. A paní sě děkujíc Bohu i s dietkami dobře má. D. ex Crumplow f. IV. in die S. Valentini a. 1470. P.

79.

1470, 23. Febr. v Krumlově. — Perchta z Rožemberka Janu bratru svému děkuje, že se jí zastal; o listu kněze Jana Kaplicera syna jejího se týkajícího. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z R., najv. kom. kr. Č. b. m. m.

Muoj milý bratře! Ráda slyšim, že sě ve zdraví dobře máš. A jakož mi píšeš, že si mú věc již k miestu přivedl, toť velmi ráda slyším, a jsem velice vděčna tvé pilné práce, a dajž mi pán Buoh ten smysl, abych po všecky časy uměla se proti tobě tak zachovati, jakož na to slyšie [sic]. A pomni, milý bratře, aby to tak nynie ujistil, aby potom o to viece práce neměl, neb sám ty lidi dobře znáš; a zdáliť sě, stuoj o to, aby o tomto sv. Jiří bylo mi puol úroku vydáno, nebt sem velmi potřebna. Také porozuměla sem kněze Janovu listu, kerak ještě mé věci nemají dobrého počátku, což sě syna mého dotýče, i neumiem sobě nynie lepšie rady dáti, než porúčiem to knězi Janovi mocně, aby v tom tak pracoval, jakož jest těch věcí zpraven; jestliže by on sám toho zednati nemohl, aby to na tě vzneseno bylo. A věřímť jako svému milému bratru, že mne i v tom neopustíš, neb pomuožliť mi Buoh k tomu přijíti, přijdeť toho tolikéž i viece, než cos ty nynie zednal. A s tiem buď milému Bohu poručen, a bohdaj sě ve zdraví k nám vrátil, své věci dobře zednaje. D. Crumlow f. IV. post kathedram S. Petri.

80.

c. 1470 v Třeboni — Anéžka z Rožemberka Jarohněvovi z Úsuší o nemoci své sestry a zlých novinách. (Kopie v Světeckého pamětech I. 119.)

Uroz. panoši Jarohněvovi z Úsušie mně milému dán buď!

Můj milý kmeti! Věz, žeť sem já již, děkujíc milému pánu Bohu a milé matce boží, domuov přijela a pravý sem rytíř byla, nebyvši nemocna nikdež; než sestra vždy leží, a pak nelzeť mi jest psáti od ní i o ní, leč s tebú sama rozmluvím o to, což by mohlo nejspíše býti. Ale slyšela sem pohříchu noviny od vás z Krumlova hned na cestě, než sem domů dojela, kterými sem velmi zarmoucena; i jestli že jest to tak, jakž jsem slyšela, bojím se, že já tebe tak brzo nebudu moci míti, abych s tebú rozmluvila, a vypsati toho hned neviem kterak, a vedlé žádosti sestřiny i také potřebnosti té měla by se jí odpověď na některé věci hned tam dáti. Bychtě mohla spěšně mieti, měli bychom tam poselství jisté tento pondělí beze všeho nákladu našeho. A bychť byla těch zlých novin pohříchu neuslyšela, bylať bych hned k vám do Krumlova jela, abych byla [s] tebú jedné v tyto jarmarky po nebezpečenstvie nesmýkala, ale když jest pohříchu taková věc, tehdyť k vám nepojedu. O milý Jarohněve! dokudž někoho země nosí, dotud dobře nebude! Budiž milému pánu Bohu poručen; budiž milý pán Bůh tvůj pomocník i tvůj utěšitel, kterýž nikdy žádného spravedlivého a pravého neopouští, i jeho milá matka. D. Třeboň f. III. in octava Corporis Christi. Anéžka z Rožmberka.

(Břežan poznamenal, že panna Johanka byla při ní, a to jest sestra ona nemocná, o kteréžto list tento mluví.)

81.

1472, 31. Jan. ve Vídni. — Perchta z Rožemberka strýci svému Jindřichovi odtudž, že psala Jarohněvovi z Úsuší o potřebách svých, kteréž on má Jindřichovi oznámiti, a prosí, aby jí v její nouzi radil a pomáhal. D. ve Vídni v pátek před sv. Dorotou r. 1472. (Něm. L. r.)

82.

1472, 10. Novmb. ve Vídni. — Táž témuž, prosíc, aby ji vyplnil žádost, kterouž ukazatel tohoto listu oznámí. D. ve Vídni v úterý před sv. Martinem. (Něm. L. r.)

83.

1473, 6. Maj. ve Vídni. — Táž témuž, že mu již před tím poslala listy, kteréž mu strýc její pan z Waldsee v Cáhlově odevzdati měl, ale poněvadž odpovědi na ně neobdržela a od Jindřicha z Lichtenšteina peněz nedostává, prosí, aby přibera k sobě služebníky své a jiné dobré lidi, s Lichtenšteinským o zaplacení dluhu jejího jednal. D. ve Vídni ve čtvrtek po nalezení sv. Kříže roku 1473. V doušce: že posílá psaní pana z Maidburka o dobré psy, a přimlouvá se, aby mu Jindřich dva psy poslal. (Něm. L. r.)

84.

1473, 21. Aug. ve Vídni. — Perchta oznamuje Jindřichovi strýci svému, že pán její a manžel bohužel zemřel, prosíc, aby jí neopouštěl, jí listy její věnné na Krumlově uložené vydal a služebníka svého Martina Tlumáče k ní poslal. D. ve Vídni v sobotu před sv. Bartolomějem. (Něm. L. r.)

85.

1473, 27. Aug. ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší, prosíc za přímluvu u pana Jindřicha, aby Martin Tlumáč k ní poslán byl a nikdo jiný. D. ve Vídni na den sv. Rufa r. 1473. (Něm. L. r.)

86.

1473, 1. Octb. ve Vídni. — Táž Jindřichovi strýci svému, aby jí poslal věnné listy, poradě se s Reinprechtem z Walsee; od Lichtenšteinského že odpovědi neobdržela. D. ve Vídni v pátek po sv. Michalu r. 1473. (Něm. L. r.)

87.

1473, 1. Octb. ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší, aby o její potřeby při Jindřichovi pečoval, a list, kterýž Jindřichovi posílá, v opisu při sobě podržel; oč již dříve jej žádala, opět žádá, aby jí dal věděti, co jí podle českého obyčeje z movitého statku n. manželova náleží, poněvadž ujevši od něho s n. dcerou svou, z jeho a bratří jeho statku ani za peníz s sebou nevzala. D. ve Vídni v pátek po sv. Michalu r. 1473. (Něm. L. r.)

88.

1473, 3. Octb. v Linci. — Reinprecht z Walsee, hejtman země nad Enží, Jindřichovi z Rožemberka, že listy Perchtiny a list krále Uherského k němu poslané zatím u sebe podrží. D. v Linci v neděli před sv. Františkem r. 1473. (Něm. L. r.)

89.

1474, 7. Jan. ve Vídni. — Perchta strýci svému Jindřichovi prosíc, aby věc její neprotahoval, a kdyby Lichtenšteinský roku v Linci odepřel, aby mu dal věděti, že ona po svém právu jíti chce, poněvadž jí nikdo průtahův v té věci neschvaluje. D. ve Vídni v pátek po sv. třech králích r. 1474. (Něm. L. r.)

90.

1474, 20. Jan. ve Vídni. — Táž Jarohněvovi z Úsuší prosíc za přímluvu u strýce jejího Jindřicha, aby jí k dědictví po n. manželu pomohl. D. ve Vídni na den sv. Fabiána a Šebestiána r. 1474. (Něm. L. r.)

91.

1474, 20. Jan. ve Vídni. — Táž Přibíkovi Hádkovi z Paběnic, úředníku Krumlovskému, že odpověď Jindřicha z Lichtenšteina zvěděla, kterémuž bude psáti, prosíc, aby se ty

listy přečetly, až se strýc její Jindřich navrátí. D. ve Vídni na den sv. Fabiána a Šebestiána roku 1474. (Něm. L. r.)

92.

1474, 29. Juni ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší: jakož jí psal, že pro velkou a pilnou práci dolů k ní přijíti nemůže, a strýc její Jindřich rád by jej poslal, táže se, je-li toho nutná potřeba, že strýci z dobré jeho vůle děkuje a toho nežádá, aby k ní Jarohněv nyní jezdil, neb k čemu ho žádala, to si z části sama pořídila, jak mohla; strýci aby vyřídil, jakkoliv nerada o tom píše, že poslední pořízení učinila a naň nezapomněla podlé své možnosti. D. ve Vídni na den sv. Petra a Pavla r. 1474. (Něm. Světeckého Paměti II. 15.)

93.

1474, 26. Decemb. ve Vídni. — Perchta Jindřichovi z Rožemberka děkujíc mu za to, co jí po služebníku svém nabízel, a že Martinovi nakázala, aby pána o jejích přáních zpravil. D. ve Vídni na den sv. Štěpána o vánocích r. 1474. (Něm. L. r. Nelze uhodnouti, patří-li list tento do r. 1474 aneb spíše do r. 1473, jestliže totiž Božím hodem vánočním nový rok 1474 začínali.)

94.

1474, 26. Decmb. ve Vídni. — Perchta z Rožemberka Jindřichovi z Lichtenšteina, svatu svému, prosíc jej, aby jí vyplatil úroky její a jednání o dědictví po manželu jejím ukončil. D. ve Vídni v neděli o vánocích r. 1474. (Něm. L. r.)

95.

? 1475, 25. Octb.? — Táž Jindřichovi z Rožemberka, jakož poslal k ní služebníka v příčině služebníka svého Heřmana, že mu v tom ráda posloužila. D. ve středu po sv. Lukáši b. r. — Břežan napsal rok 1475. (Něm. Licht. reg.)

B. XII.

JEDNANÍ SNĚMOVNÍ A VEŘEJNA V MARKRABSTVÍ MORAVSKÉM

od počátku 15. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského roku 1527.

Vydává Dr. **František Kameníček.**

(Začátek této sbírky viz v X. díle Archivu Českého str. 241—352.)

C.

Král Vladislav posílá Viléma z Pernšteina na svém místě ke sněmu svolanému do Olomouce ke dni sv. Jana. — V Prešpurce 9. června 1515.

Orig. zemsk. arch. Mor. v Brně IV. I. 53.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc.; oznamujem tiemto listem všem, jakož sme urozeného Viléma z Pernšteina na Helfenštaině, věrného našeho milého, na obecní sněm do margkrabstvie Moravského, kterýž o svatém Janě [24. června] najprv příščím v Olomuci držán bude, ke všem stavuom téhož margkrabstvie pro naše, dědicuov našich i toho margkrabstvie dobré na místě našem vyslati ráčili; chtíce, aby takové jeho od nás poselství nám, dědicuom našim a tomu margkrabstvie užitek neslo a jisté bylo, protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, dali sme a tiemto listem dáváme jmenovanému Vilémovi plnú moc a povolení naše královské, na místě našem na tom sněmu k jednání a rovnání i k dokonání všech věcí; chtiece tomu konečně, cožkolvěk týž Vilém s jmenovanými všemi třmi stavy margkrabstvie Moravského aneb některými osobami zvláště v těch všech věcech jemu od nás poručených, tak jakž se svrchu píše, na místě našem zjedná a zavře, že to všecko tak pevné, mocné a stálé býti má a bude, jináče nic, než jako

bychom to sami tu osobně jsúce, zjednali, dokonali i stvrdili bez umenšení. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali sme přivěsiti. Dán v Prešpurce v sobotu po Božím Těle, létha buožieho tisícého pětistého patnáctého, královstvie našich Uherského pětmecitmého a Českého čtyrytcátého čtvrtého. W. Rex,

Královská pečeť Vladislavova veliká úplně zachována.

CI.

Král Vladislav II. urovnává rozepři mezi purkmistrem a konšely města Olomouce s jedné, a mezi staršími a vším obyvatelstvem téhož města s druhé strany. — V Budíně 24. listop. 1515.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. arch. Mor. v Brně fol. 66 a 67.

Anno Domini millesimo quingentesimo quinto decimo sabato ante Chaterine virginis etc.

Jakož jsú některé ruoznice mezi purgmistrem a konšely města Olomuce z jedné, a staršími obecními a vší obcí téhož města strany druché, když obojí podali jsú JKMti artikuluov sepsaných, a při tom JMKské oboje strany svrchupsané pokorně jsú prosily, aby JMKská jakožto pán jejich v tom je oboje strany milostivě opatřiti ráčil; kdež JMKská s pilností slyše a váže takové artikule ruozničné, mezi již psanými stranami takto vypoviedati rozkázati i tak jmíti ráčí:

Napřed a přede vším, poněvadž purgmistr a konšelé jsú JMti přísežní a úřadníci a JMKské přísahu činí, a také každému spravedlivost činiti mají, že JMKská přikazuje a tak jmíti ráčí, aby všickni a každý zvlášt v té obci je v poctivosti jměli a drželi, a jich před každým bránili, a na ně žádné lechkosti od žádného a žádnému nedopouščeli, a sami také je nečinili, než poslušně, jakožto k úředníkóm JKMti k niem se zachovali a zachovávali. A též také oni, purgmistr a konšelé jednému každému z obce spravedlivost aby činili a skutečně k spravedlnostem jich dopomáhali, i k nim se také tak též ve všie slušnosti, jakožto na věrné poddané krále JMti příslušie, zachovali. A viec aby takových ruoznic nebylo. A obec aby s takovými húfy, rotami a nejednotami na staršie nechodili, než poctivě místo naše královské na rathouze, též i je, purgmistra a konšely, aby drželi, ctili a zachovali, a to skutkem i řečí, aby tudy láska, svornost nám k potěšení a tomu městu k dobrému mezi nimi státi a trvati mohla. A jestliže by se pak komu zdála jaká křivda anebo obtiežnost, ten že se bude moci k nám utéci, aneb k úředníku našemu podkomořiemu. A my jedneho každého v spravedlivosti ráčieme opatřiti. Než jestliže by kto kdy přes toto naše rozkázánie a výpověď jináče učinil, že toho žádnému bez skutečného trestání trpěti neráčieme.

Což jse pak dotýče fojtstvie a fojta volenie, jakož obec ukázala přiepis listu margkrabie Jana, slavné paměti předka JKMti, v kterýmž stojí, že z obce a obecní člověk za fojta volen býti má; a proti tomu purgmistr a konšelé praví, že o tom a takovém privilegii nic nevědí, aniž sú věděli, než že jsú ten obyčej měli a mají.

fojta voliti, kohož se jest jim zdálo, hodného člověka. Thu JMKská v tom takto vypoviedati ráčí mezi nimi: poněvadž purgmistr a konšelé tomu privilegii odpierají, aby toho bylo hledáno, a jestliže se nalezne, tak jakž ten přiepis margkrabie Jana ukazuje, tehdy aby se fojt volil tak i volen byl podle toho privilegium.

Což se pak poručenstvie a poruočníkuov činění dotýče: jakož obec pravila, že by purgmistr a konšelé nechtěli dopouščeti, aby poruočníky kto činiti měl jiné, nežli je z starších; proti tomu purgmistr a konšelé odpierajíc pravili, že každý muož poručníka učiniti a statek svuoj poručiti, komuž se jemu zdá, však tak, že dva z konšel a písař třetí při tom jsú, a ti že píší to, což jest vuole čí; i poněvadž se to tak řídí, JMKská při tom toho nechává a zuostavuje, aby každý svého statku poručníky zdělati mohl, kohož komuž se jemu zdá a líbí, tím spuosobem, aby při tom byli dva z konšel a písař.

Co se pak počtu činění dotýče, JMKská o tom takto jmíti a vypovídati ráčí: Poněvadž každého města duochodové jsú ne jiného, ale komora [sic] JMti, z té příčiny JMKská v tom tu obec spravedlivě opatřiti ráčí jakožto své poddané, že při tom hynúti a škod nésti nebudou, poněvadž purgmistr a konšelé JMKské počet činiti jsú povinni; a také purgmistr a konšelé dále a více po dnešní den v dluhy obce, bez jich starších obecních vědomie, zavazovati a zapisovati aniž budou moci etc.

Což se pak konšel sázenie dotýče, jmíti to JKMt tak ráčí, aby to zuostalo při starodávnie zvyklosti toho města. Actum et datum Bude anno, die ut supra.

Tento výpis nálezu dán jest z zvláštního rozkázání krále JMti z register JMKské mne Prockem Malým z Cetně sekretářem, propria manu.

Originale habent domini verum, cum quo concordat presens copia de verbo ad verbum etc.

CII.

Ze sněmu obecního v Olomouci, zahájeného 6. ledna 1516.

Z tištěného Zřízení Zemsk. z roku 1516, chovaného v Mor. zemsk. arch. V. K. 18.

Léta božieho tisícieho pětistého XVI., o svatých třech králiech, držán jest sněm obecní v městě Olomuci; na kterýžto vysláni sú byli s plnú mocí od krále JMti poslové: Duostojný pán pan Stanislav biskup Olomucský, a Osviecené knieže a pán pan Karel knieže Minstrberské etc. Kdež na témž sněmu stala jsou se srovnánie o zřiezenie dolepsaná. A ta ode všech stavuo markrabstvie Moravského přijata a zchválena jsú:*)

1. Zřízení zemské o honění nepřátel.

A protož najprvé aby voláno bylo v městech královských, panských i v městečkách, aby se každý proti nepřátelóm opatroval před jiezdnými i pěšími, a hospod

*) Zřízení toto většinou přijato jest také porůznu do Z. Z. z r. 1535, 1545, 1562 a 1604. Nově tištěno Brandlem v Knize Drnovské str. 107—112.

nižádných ani fedrunkuo aby nedávali a nečinili; než jakž by kde které uzřeli aneb přezvěděli, nebo kdežkoli na cestách s nimi se potkali, aby hned takové, mohli-li by s ně býti, vzali a pánuom svým je přivedli, aneb kdež by jim najblíže páni přiseděli anebo města, tu dodáni býti mají, aby se zvědělo, jací lidé jsú. A ten pán, neb ti páni, komuž by dáni byli aneb sami je zjiemali, aby se jimi vazbou dobře ujistili a do dalšieho rozeznánie páně hajtmanova a pánuo: A když by uhlédali takové lidi nepřátelské buďto v městech, v předměstiech, v městečkách, neb ve vsech, aneb na poli, aby hned pokřik učinili soused od souseda, páni, rytieřstvo, preláti, města i sedláci, a aby honili až na úpad. A ktož by toho neučinil, buď kteréhož koli stavu, aby bylo saženo k němu i k hrdlu jeho. A jestliže by kto svého služebníka kde poslal, z pánuo, prelátuo, z rytieřstva, z měst i kupci, aby jim listy fedrovní dávali pod pečetmi neb sekrety svými, že jest služebník jeho, a kterýž by toho neměl, ten aby vzat byl. Jestli pak že jest známý rytieřský člověk, aby zavázán byl slibem; pakli by neznámý byl, aby vzat byl a vsazen, jakož nahoře psáno. Než jestliže by poslové krále JMti s listy zavřenými jeli, těm se překážeti nejmá. A když by kto přijel neznámý do města, předměstie, městečka, neb do vsi, aby hned hospodář na pána neb úředníka, neb rychtáře a starší své to vznesl, že jest takový neb takový přijel neb přišel, aby to opatřili a přezvěděli, co, kto a odkud jest. A jestliže by kto jel skrze město, předměstie, městečko neb ves aneb polem, aby se opověděl, že jest toho neb onoho pána. Pakli by se kto nejmenoval a listu neokázal, ten každý aby vzat byl a vsazen. Také jestliže by kteří v larvách neb potvorných kuklách jeli, ti také honěni a bráni býti mají. A když by se přihodilo, že by lidé kteříkoli neb sedláci se takových lidí dohonili a nětco jim pobrali, že jejich, ktož vezmú, býti má, to což by těch nepřátel bylo, krom cizieho, což by od nich odjato bylo.

K této věci i k jinému zřízenie dolepsanému hajtmané po krajích tito dolepsaní zřízeni sú, aby to opatrovali, přišlo-li by kdy k honění nepřátel, že by z jednoho kraje do druhého honěno bylo, aby do každého kraje oznámiec, hned také ty nepřátely honili, jakž by pokřik uslyšeli.

Item v kraji Olomucském: Bystřicí řekou vzhůru až po Odru, a zase po Dřevnici až k Moravě, poručeno jest panu Albrechtovi z Sternbergka a na Holešově, a panu Viktorynovi z Žerotína.

Item panu Janovi z Kunovic a na Uherském Brodě, a panu Heřmanovi z Vojislavic na Veselí: z oné strany Dřevnice až po hranice Uherské a zase po Moravu.

Item panu Kryštofovi Kropáčovi a panu Protzkovi Ždánskému: hned od Moravy počna až po Švarcavu a zase po Hanou až k Kroměříži.

Item panu Ladslavovi z Bozkovic na Třebové a panu Petrovi z Žerotína: od Olomuce a Bystřice až po Švarcavu a po Hanú k hranicím českým a slezským.

Item panu Arklebovi z Bozkovic a na Vranově, a panu Markvartovi Valetzskému: Brno od Švarcavy až po hranice rakouské po Jihlavu.

Item panu Burianovi Brtnickému a panu Jindřichovi Meziříčskému: od Jiehlavy až zase po Švarcavu a po Brno. To až potud o krajiech.

Na tom zůstáno jest, aby hned nový lantfryd udělán byl, a k němu aby všickni obyvatelé ze všech stavuo své pečeti přívěsili, a kteřížby beze lsti nepřivěsili na ten čas, aby listy přiznavací dávali a ty u pana hajtmana kladli beze všeho prodlévanie a odtahu pod pokutami v lantfrydu položenými. Kdež aby se žádný tiem vymlúvati nemohl, že jest nevěděl, jaký lantfryd jest, tuto slovo od slova napsán jest, aby se každý podle toho zachoval; pakli by se kto takovémn obecnému svolení, v kterémž i král JMt i král Ludvík JMt páni naši s námi jsú, protiviti, aneb z něho vystupovati chtěl, ta věc aby žádnému trpiena nebyla, buď jakéhožkoli stavu neb řádu. Než proti takovému každému ode všech čtyř stavuo abychom se zachovali, jakož lantfryd sám v sobě ukazuje, kdež slovo od slova zní takto:

2. Přiepis lanthfrydu:*)

Ve jméno svaté a nerozdielné Trojice amen. My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmacský, Charvátský etc. král, markrabie Moravský, Lužicský, Lucemburský a Slezský vejvoda etc.; a my Stanislav biskup Olomucský, Jan z Pernšteina a na Thovačově, hajtman a najvyšší komorník markrabstvie Moravského, Jan z Lippého a na Krumlově, najvyšší maršálek království Českého, Albrecht z Šternberka na Holešově, Ladslav z Bozkovic a na Třebové, Znatha z Lomnice, najvyšší sudí markrabstvie Moravského, Jiřík z Vlašimě a na Úsově, podkomoří markrabstvie Moravského, Václav z Lomnice a na Náměšti, Heralt Kuna z Kunstatu a z Bolehradic, Arkleb z Bozkovic a na Vranově, Burian z Waldšteina a na Brtnici, Vok Pniovský z Sovince, Václav Berka z Dubé a na Štemberce, Vilém Kuna z Kunstatu a na Lukově, Heralt Pniovský z Sovince na Pniovicích, Petr z Žerotína a na Šumberce, Jan z Žerotína a na Strážnici, Hanuš Haugvic z Biskupic a na Bouzově, Jan z Kunovic a na Uherském Brodě; Kryštof opath Velehradský, Pavel opath Hradištský, Pavel opath Loutský, Jan probošt Kounicský; Jakub z Šarova na Krumsíně, najvyšší hofrychtéř markrabstvie Moravského, Václav Pavlovský z Witbachu, Martin Koberský z Drahanovic, Albrecht z Baště, Jindřich Přepyský z Rychenberka, Adam z Backovic a na Polici, Vilém z Víckova; a purgmistři, rady i obce měst Olomuce, Brna, Znojma, Jihlavy, Hradiště a Uničova:

Oznamujem tiemto listem vuobec všem, že hlediec napřed chvály pána Boha všemohúcieho a potom dobrých starých obyčejuo předkuo našich zachovati, jimiž markrabstvie Moravské z dávních leth zpravováno bývalo, neřády stavování a pýcha

*) Viz Brandl: Kniha Drnovská str. 1—4.

zlých lidí skrocena bývala, kteřížto vždycky jako lítá zvěř řádóm spravedlnosti, upokojenie a jednotě se protivie; nechtiece jináč, než aby pokoj, řád a jednota, kteráž jest mezi námi všemi markrabstvie Moravského obyvateli, pánu Bohu ke cti a nám všem duchovním i světským k prospěchu za dlúhé časy trvala; jeden zápis obecní a upokojenie zemské podle artikuluo starodávních a tomuto markrabstvie potřebných udělali jsme a zřiedili, děláme a mocně zřiezujem tiemto listem, tak abychom my i všickni obyvatelé téhož markrabstvie toho všeho, což se v tomto listu píše, povinni byli zachovati a držeti v celosti bez přerušenie pod svými dobrými křesťanskými vierami ctně a věrně, jako na věrné a ctné sluší.

Najprvé spravedlivosť chudému i bohatému aby se dála, a sněmové vždycky dvakrát v roce podle řádu najméně. Ty dva sněmy o svatém Janě a hodu Svíčkách aby držána byla pro spravedlivosť každého. Pakli i sjezdové kteří z potřeb pilných viece než jednou neb dvakrát položiti by se potřebovali: k těm sjezdóm máme jezditi a žádnými strannými výmluvami se nezaneprazňujme. Na těch sjezdiech každý z nás spravedlivosti od sebe udělovati má, buďto v soudu neb v kterých žalobách na se pohonných nebo sice obžalovaným právem, jakož z starodávna řád téhož markrabstvie jest, od sebe činiti podle nálezuo panských a práva. A nemáme žádný jeden na druhého mocí na se sáhati, než pokojnú spravedlivostí sebe hleděti, a všecky nálezy panské zachovávati a jim dosti činiti podle rozeznánie pře a výrokuo.

Item. Žádný z země ven nejmá o svú nižádnú při mocí na súseda do jiné země sáhati bez povolení krále JMti i nás pánuo a všech obyvateluo země. Než dála-li by se komu jaká křivda od kterého kolivěk súseda z jiné země, ten na krále JMt najprve a na hajtmana, pány a všeckny obyvatele vznésti má a svú spravedlnost oznámiti, a pokudž k jeho spravedlivosti slušná cesta a podstata od krále JMti, hajtmana a pánuo jemu dána bude a ukázána, na tom má přestati. Pakli by králova milosť, hajtman a páni nemohli slušnými prostředky a pokojnými jemu k jeho spravedlivosti dopomoci, JKMt i my všickni nemáme jeho opustiti, a jmáme a povinni budem jemu k jeho spravedlivosti pomoci; a což by ten s krále JMti dopuštěním, s hajtmanovú a panskú vuolí z země válečného počal, nejmá jemu háјeno býti do slušného dovedení jeho spravedlivosti. A když by jej spravedlivosť potkala, jmá ji přijieti a již se u pokoji zachovati jako i prvé.

Item. Jestliže by kto v zemi svévolně protiviti se chtěl a poslušenstvie králi JMti, hajtmanu a pánóm nechtěl zachovati a spravedlivosti zemské k sobě přijímati i od sebe činiti, proti takovému králova Mt, hajtman i my všickni máme povstati a jej k tomu připraviti jakýmžkoli během, aby v jednotě, v poslušenstvie a v řádu stál a k tomu připraven byl.

Item. Žádný z nás s vědomím svým ani který obyvatel zemský nemá na svých zámcích a zbožích přechovávati lidí, ježto by ze země ven komu škodu činili

anebo kteříž by v zemi svévolně škoditi chtěli, anebo lúpežem se tajným obchodili. Pakli by kto takové lidi u sebe přechovával vědomě a v tom nalezen byl, takový každý jmá od nás ode všech držán býti jako zlý člověk, lúpežník a nad svou ctí zapomenulý; a k tomu máme všickni proti němu povstati a jej kázati k hrdlu i k statku jeho, jakožto na zlého a nade ctí zapomenulého člověka sluší a na zloděje.

Item. Mince spravedlivá krále JMti a koruny České jíti jmá, mince stříebrná dobrá na zlatě [čti: zlaté] a groše široké, podle starého obyčeje, tak aby chudý i bohatý minci řádnú svých důchoduo požívati mohl podle starodávnieho obyčeje, Pakli by mince falešná se kde zjevila, ta kažena a pálena buď, a trhové se jie nedějte. A ktož by s nie popaden byl, ten jako falešník trestán buď. Pakli by který pán z rytieřstva neb z měst, duchovní neb světský na svých zámcích neb zbožích falešnou minci jakúžkoli dopouštěl dělati, aneb alchymije falešné, buď k němu hledieno též jako k falešníku k hrdlu i k statku.

Item. Nižádný nejmá, dopouštěti lidem služebným v městech neb v městečkách, na hradiech nebo na tvrziech leženie bez vědomie a vohlášenie hajtmana, kterýž vždycky v zemi jest, aby země skrze to ke škodě nepřicházela; leč by byli lidé krále JMti, kteréžby k své potřebě položiti ráčil.

Item. Nižádný ze všech obyvateluo markrabství Moravského nejmá nových zámkuo osazovati bez vuole krále JMti, hajtmana a pánuo.

Item. Jestliže by kto bezelstně své zbožie prodati musil nebo zastaviti pro potřebu, svého lepšieho a užitku v tom hledaje, aneb pro dluhy, ten jmá a povinen bude to na smlúvách a prodaji opatřiti: Item aby ten, ktož u něho to kupuje, prve, než jemu to sstoupeno bude, u hajtmana list přiznavací k tomuto lanthfrydu položil podle přípisu jiných listuo přiznávajících, že s tiem zbožím ve všech artikulech lanthfrydu tohoto proti králi JMti, hajtmanu, pánóm a zemi zachovati se jmá a slibuje, jakožto i prodajce zbožie toho před ním povinen byl. Pakli by toho učiniti nechtěl kupitel ten neb zástavník, nejmá jemu to zbožie zstoupeno býti, ani k trhu připuštěn. Pakli by který pán neb zemanín z duchovních nebo světských, maje nynie zbožie zástavná, svá zbožie vyplatil a listu nynie nepoložil pro tu příčinu, že těch zboží nedrží: když by koli k výplatě přišel, jmá ihned list přiznavací k tomuto lanthfrydu položiti. Pakli by toho neučinil, to zbožie proti královĕ Mti jakožto markrabí a pánu země má propadeno býti. A králova Mt i my všickni máme proti takovému povstati jako proti rušiteli pokoje a tohoto lanthfrydu.

Item. Jestliže by kto svévolně pro svú vuoli zámek, tvrz, nebo městečko ztratil, a v tom je králova Mt komuž koli spravedlivě dal, tehdy ten každý, komuž by to dáno bylo, jmá také list přiznavací k tomuto lanthfrydu u hajtmana zemského položiti. Také ktož by koli po otci, bratru, přieteli aneb kterýmkoli obyčejem v jaký

statek všel, ten každý také list přiznavací k tomuto lanthfrydu jmá udělati a položiti u hajtmana pod propadením toho zbožie.

Item. Nižádným žhářóm, násilníkóm, falešníkóm, mordéřóm, pokladačóm, zlodějóm nejmá žádných fedrunkuo, ani stavunkuo, ani glejtuo bez vuole krále JMti a hajtmana dopuštěnie dávati. Pakli by kto jináč proměnil, k tomu jmá hledieno býti jako ku pomocníku zlých lidí, a jako by on to sám osobně učinil; zvláště jestliže by kteréhokoli takového tu kde zastali a on od něho práva učiniti dopustiti nechtěl. A proti tomu králova Mt i my všickni máme se zachovati a jej kázati tak, jako starodávní obyčej jest.

Item. Silnice všeckny aby svobodné byly všem, chudému i bohatému, domácímu i hosti; a mýtha spravedlivá aby brána byla, a nespravedlivých mýth nikoli aby žádný nezamýšlel ani jich bral.

Item. Všickni obyvatelé země Moravské mají se zpravovati listy starodávnieho obyčeje, buď na zprávu, neb zástavu, aneb na komorní platy nebo úroky. A jestliže by kto neobyčejné listy neb úroky a lichvy zamýšleti chtěl mimo deset zlatých ze sta zlatých, neb zamyslil, k takovému, ne k té samé summě listu toho a peněz, ale i ke všemu statku jinému, což by ho kto měl, jmá hledieno býti jako k tomu, ježto proti řádu neřád zamýšlí a nové věci v zemi uvoditi by chtěl.

Item. Jestliže by z dopuštěnie božieho králova Mt, kněz biskup, hajtman, z pánuo neb z rytieřstva neb z měst, z duchovních nebo z světských, hrad, město neb tvrz kterou ztratil buď zlezením, neb ztečením anebo kterýmžkoli jiným úkladem beze lsti: králova Mt i my všickni jmáme ihned všecku svú pilnosť přičiniti, aby ten zámek obehnán byl; a když by hajtman sám osobně k dobývání toho zámku na pole vytrhl, všickni páni i rytieřstvo svými hrdly ihned po jeho prvniem obeslánie k němu bez meškánie táhnúti mají. Pakli by tak znamenitá potřeba nebyla a hajtman doma zuostana, svého náměstka poslal, k tomu aby páni své dobré lidi jiezdné i pěší poslali; a odtud aby neodtrhli, lečby s božie pomocí toho zámku, města neb tvrze dobyli, a to puškami, prachy a jinými náklady vedle řáduo a starodávních obyčejuo. A když by z daru božieho dobyt byl, tomu, čiež jest byl, jmá vrácen býti, leč by ten pro který neřád zemský a zlú příčinu to ztratil, to při vuoli krále JMti, hajtmana a pánuo býti jmá, co s tiem budou chtieti učiniti.

Item. Na tomto jsme se také z jednostajné vuole všickni ustanovili: Jestliže by nás pak kto nynie neb po smrti krále pána našeho mimo spravedlivé řád a svobody naše k čemu nutiti a tisknúti chtěl a k své vůli připravovati, v tom abychom podle sebe stáli a sebe neopouštěli, a jeden mimo druhého nikam se nevytrhali, než z jednostajné vuole to jednali, což by dobrého a poctivého tohoto markrabstvie podle svobod našich bylo, a to pod pokutami v lanthfrydu položenými.

Item. K tomuto listu všickni obyvatelé země, buďto duchovní nebo světští, jichžto jména v tomto listu napsána jsú, pečeti své přidáviti mají a povinni jsme. A ti, jichžto jména tuto napsána nejsú, buďto z pánuo, z duchovních, z rytieřstva neb z měst, povinni jsú a budou, každý zvláště za se, ktož co v zemi má, listy své přiznavací na pargameně s visutými pečetmi v jednom měsíci aneb čtyřech nedělích pořád zběhlých od datum listu tohoto u hajtmana, podle přípisu vydaného, k tomuto lanthfrydu položiti a to všeckno oblíbiti, slíbiti, zdržeti a zachovati, což v tomto lanthfrydu pro řád a spravedlivost vysloveno jest a zapsáno. Pakli by který svévolně proti vuoli krále JMti, hajtmana a pánuo i našemu tomuto zřízenie zasaditi se chtěl, a přiznavajícího listu nedali, ten napřed řádu svého, v kterémž jest, jmá zbaven býti a statek jeho v ruce krále JMti a zemi jmá propadený býti. A všickni máme sobě naň pomoci; a jakž by o něm se králova Mt, biskup, hajtman a páni ustanovili a v zemské neb v hajtmanova registra vepsali, tak se ode všech nás obyvateluo i od našich potomkuo k němu držáno a zachováno býti jmá až do třetieho jeho pokolenie.

Item. Tento lanthfryd slíbili jsme a slibujeme slovy nahoře psanými ctně, věrně a křesťansky zdržeti a zachovati beze všeho přerušení do krále Vladislava a krále Ludvíka pánuo našich JJMtí obú živnosti; pakli by JMt dřieve patnácti leth z tohoto světa sjíti ráčili, jehož pane Bože ostřez, tehdy tento lanthfryd jmá mezi námi do patnácti leth státi a trvati. Pakli by JMt král i král Ludvík JMt po patnácti létech živi byli, tehdy po smrti Jich Mtí tento zápis a lanthfryd trvati má do tří leth pořád zběhlých, beze všeho glozovánie a z něho vytahovánie buďto pro smrt kterého z nás neb všech, buďto pro kterú výtržku, ač by se který zapomena nad svú povinností z tohoto lantfrydu se vytrhnúti chtěl neb vytrhl, buďto že by z které země z súsed okolních na nás sem do země kto sáhl a že by markrabstvie toto súženo bylo kterým nepokojem, pro žádnú příčinu nejmá rušen býti, než v své moci a pevnosti jmá zuostati do leth a času nahoře psaných.

Protož té věci všie ku pevnosti my Vladislav a Ludvík, králové napřed psaní, naše pečeti královské kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. A my Stanislav biskup, Jan hajtman i jiní všichni páni, rytieřstvo, města svrchu psaní na jistotu a zdrženie a zachovánie všech věcí nahoře psaných své sme vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsili. Dán v Olomuci v středu po božím křtění létha božieho tisícieho pětistého šestnáctého, královstvie našich Uherského dvatcátého šestého a Českého čtyrydcátého pátého.

3. O soudu zemském.

Item. Soud zemský a právo aby předse šlo tak, jakž od staradávna řád a obyčej se zachovával v této zemi i nynie se zachovává; a pan hajtman a páni i také z vládyk mají se sjiežděti k určitým dnóm podle obyčeje a zvyklosti tak, jakž prve

bylo, a žádný ničiemž aby se nevymlúval. Pakli by kto z soudcí zemských ke dni určitému nepřijel pro nějakú bezelstnú věc, má tu bezelstnost panu hajtmanovi a pánuom oznámiti na sněm psaním svým. Pakli by dostatečná příčina jeho nepřijetí se nenašla, to pány rozváženo buď; več to obrátiti budú ráčiti, při tom zuostaň.

4. O zřiezení po zemi.

Item. Na tom zůstáno, aby kněz biskup, páni, preláti, rytieřstvo, města, najprv sami se zřídili, aby každý hotov byl s koňmi, s zbrojí a jinými potřebami podle všie možnosti statku svého, a lidi své každé aby zřiedil, aby se s zbrojí svú, jakž na ně příslušie, pohotově byli. A když by pokřik v tom kraji byl neb v kterémžkoli, aby honili, aneb když by páni hajtmané z krajuo je obeslali, aby hned táhli, kdež by jim ukázáno bylo.

5. O zvodu a přidědinie, jakž se dieti a nač zvésti jmá:

Item. Zuostáno jest na tom: Kdožby pohnal, jakoužkoli spravedlivost maje na listech neb jinak, a tu obdržal nálezem panským, ten žádný na vyššie summu vésti se nejmá, než což by jeho spravedlivost kázala. Než jestliže by kto pohnal pro zprávu a dědictví své z vyššieho základu, než mu se nařiká, a bylo mu přisouzeno, že jmá podlé slibu dosti učiniti: však proto ten, ktož by obdržal panským nálezem, že mu to zprávce jeho očistiti jmá, nemá se na vyššie summu vésti než potud, pokudž se ten nárok a závada ukazuje.

Což se pak listuo zástavních aneb na penieze dotýče, ktožby koli pohnal, jistec neb rukojmie, jakož pohánějí jednoho rukojmí ze všie summy, a panský nález na to by se stal podle puohonu, aby dosti učinil: tehdy ten, ktož by to obdržal na rukojmí svém, nebo rukojmie na svém jistci, nejmá se žádný výše vésti než potud, pokudž oddiel jeho ukazuje a naň přišlo. Pakli by tovařiši jeho zemřeli, neodbyvše svých oddieluo, a na něm obdržal: tehdy též se výše vésti nejmá, než což by oddiel jeho ukázal.

6. O puohon zatkyní.

Text sem náležitý tištěnjiž výše X. str. 345. pod čís. 9 v odstavci prvním: „Ustanovení panské × potřeba ukazuje.“

7. O svědomí listovniem.

Item. Na tom zuostáno a svoleno jest: Ktož by koho pohnal o svědomí listovnie, ten každý, ktož by pohnán byl, jmá jemu takové svědomie po tom puohonu hned do jeho domu poslati. Pakli by ten, ktož by pohnal, svědomie od něho přijieti nechtěl, jmá je na sněm přede pány poslati, a samému není potřebie o tu věc na ten puohon k soudu jezditi.

8. O postavení svědkuo.*)

Item. Na tom zuostáno: Ktož by pohnán byl z některých svědkuo, aby je před panem hajtmanem a pány postavil, ten každý, ktož by tak pohnán byl, nechtěl-li by sám na sněm jeti, muož toho svědka neb ty na sněm poslati před pány soudce s úředníkem svým neb s fojtem aneb s svým služebníkem, a ti od pohnaného přijati býti mají a k vyslyšení před úřad postaveni. A ktož svědky vede, ten jim stravu dávaj na miestě, dokudž slyšáni nebudú, a k tomu od každé míle po dvou groší. Pakli by který svědek beze lsti pro starost neb nemoc pěšky jíti nemohl, tomu neb těm jmá dáno býti od míle po čtyřech groších, a již ti neb ten formanu z toho zaplaťte, kterýž by je vezl. —

*) Z. Z. 1535. f. 38 sq. s četnými doplňky. Z. Z. 1545. f. 50 rovněž, ale různí se od Z. Z. z r. 1535. Z. Z. 1604. fol. 52. má totéž co Z. Z. 1535. Článek ten doplněný ve Z. Z. 1535. zní takto:

Jak se svědkové stavěti mají a jak od úředníkuo přijímáni a kterak jim od mílí placeno a strava dávána býti má.

Svědomí sedlská, kteráž se ku právu stavějí, aby v registra odevřená zapisována nebyla. Než každé strany svědkové obvláštně aby k každé při sepsáni byli a zapečetěni sekrety úředníkuo menších, a žádnému aby ukázováni nebyli, leč na tu při přijde. A kteráž se strana na svědky odvolá, aby jí ku potřebě její čteni byli. A pro takové svědky truhlice zvlášní aby byla.

Také svědkové při póhoních se stavěti mají od každého, a ti slyšáni býti mají každý obvláštně po rozeslání póhonuov. Pakli by je úředníci při póhoních, prve majíc prázdnost, slyšeti mohli, to také učiniti mají. A jestliže by soud Olomúcký odložen byl, tehdy úředníci na den sv. Jana, aneb na svaté Tři Krále sjeti se do Olomúce mají a svědky slyšeti, a do Brna dvě neděli po každých póhoních slunečných. A od svědkuov úředníkóm od každého má dáno býti IIII groše bílé. A komuž se svědkové stavějí, mají jemu do hospody postaveni býti, a ten je má stravou opatřiti, pokudž vyslyšáni nebudou, a po vyslyšení každému od míle po dvú groších dáti. Pakli by který svědek beze lsti pro starost neb nemoc pěšky jíti nemohl, tomu neb těm má dáno býti od míle po čtyřech groších bílých. A již ten neb ti formanu z toho zaplaťte, kterýž je veze.

A ktožby těch svědkuov, o kteréž požene, na mezech k vedení úřadu potřeboval, tomu mají na mezech postaveni býti, a on jim též od mílí zaplatiti.

A ktož by chtěl, jsúc pohnán, svědky při póhoních stavěti, má tomu, od kohož jest pohnán, oznámiti, při kterých póhoních, aneb po póhoních ke dni nahoře položenému, jemu je postaviti chce. A takové svědky, nechce-li jich sám stavěti, muož je po úředníku aneb po komž mu se zdá, před úředníky poslati při póhoních anebo při soudu. A když ti svědkové postaveni budou, tehdy ten pohnaný tomu dosti učiní a póhonu toho prázden bude.

9. O slyšení svědkuo na mezech etc.

Item. Na tom zuostáno jest: Což se sedlského svědomie dotýče, aby jeden každý svědek zvláště slyšán byl na mezech i jinde při jiných potřebách.

10. O lidech služebných.

Item. O lidi služebné, kteříž by v této zemi ležeti chtěli, na tom se ustanovili napřed, aby se panu hajtmanovi opoviedali a s vuolí pana hajtmana aby leželi, a to v městech zavřených, kdež by pan hajtman ukázal. A ti aby jměli list od pana hajtmana, že tu s vuolí jeho ležie. Pakli by kto mimo to zřiezení a svolenie leženie dopustil, buď v městech, v městečkách, neb ve vsech, k tomu hledieno buď od pana hajtmana a od pánuo jakožto k neposlušnému. —

11. O povalečiech.

Item. O povalečiech a kteříž neslúžie ani dělají, aby všudy zdviehäni byli. Pakli by kteří v které dědině pod kýmžkoli trpieni byli a škoda se komu od nich stala, o takovú škodu k té dědině hledieno buď. A protož každý pán na dědinách svých fojtuom i lidem přikaž a to opatř, aby věděli, kto se na dědinách přechovává. —

Z. Z. 1535. f. 75. obšírněji. Podobně Z. Z. 1545. f. 114. a Z. Z. 1604. f. 92.

12. O jhrách po vsech i jinde.

Item. Což se v kostky a v karty hránie dotýče, i jiných jher o penieze v krčmách i jinde: každý obyvatel zemský na svém panstvie opatř, aby takové věci zastaveny byly. Pakli by se již mimo toto ustanovenie na čímžkoli grunthu a panstvie takové jhry dály, a pán té dědiny toho zastaviti nedbal, tehdy pán té dědiny muož od kohožkoli pohnán býti z desieti kop grošuo, a ty jemu přisúzeny býti mají.

13. O sirotciech, od koho opatřeni a řiezeni býti mají.

Item. Na tom zuostáno jest, aby pan hajtman nynější i budúcí předkem o sirotcích péči jměl, a zvláště o těch, kteříž by bez poručníkuo aneb strýcuo osiřeli, kterak by najlép opatřeni býti mohli, přijma k sobě přátely najbližšie těch sirotkuo aneb sousedy najbližšie, kteříž by statku svědomi byli. A když by najprvnější sněm byl panský, tehdy jmá to pan hajtman na pány a rytieřstvo soudu zemského vznésti a s nimi o to radu vzieti, kterak by se najlépe zdálo, aby sirotci i statek jejich opatřen byl.

Z. Z. 1535. f. 66. Z. Z. 1545. f. 102. a Z. Z. 1604. f. 72. doslovně.

14. O statku sirotčiem.

Item. Což se prodaje statkuo sirotčích dotýče, ač by který pro dluhy obdržán býti nemohl, těch pan hajtman nynější i budúcí prodávati nejmá bez pilného rozvážení pánuo a vládyk v soudu sedajících. —

15. O poručenství, kterak se říditi má.

Item. O poručenstvích, kteréž se na mocné listy královské dělají, takto jsme se na tom ustanovili, aby na potomní časy lidé o to mýlky nejměli. Ktož by koli na mocný list královský poručenstvie udělati chtěl, při tom poručenstvie aby byla napřed pečeť jeho, a při tom také jiných pečetí šest dobrých lidí, buď panských neb rytieřských. A jakož sobě lidé dělajíc taková poručenstvie, to pozuostavují, jestliže by co nad to komu ještě poručiti chtěl, aneb z prvnieho rozkázánie co ujieti aneb změniti: to změněnie, aneb rozkázánie, jestliže tak v poručenství stane, to aby učinil pod pečetí svú a dobrých lidí dvú neb tří, jakž by sobě v tom poručenství vymienil. A to poručenství aby při mocném listu ležalo. A po smrti toho, ktož poručí, komuž by to přislušelo, aby jemu ve dcky vloženo bylo i s mocným listem královským. Pakli by kto beze lsti ku prvniemu poručenství a k mocnému listu dojíti nemohl, aby je tam vložil, ten aby též o tom zřiedil pod svú pečetí a jiných šest dobrých lidí, bud panských neb rytieřských.

Z. Z. 1535. f. 68 doslovně. Z. Z. 1545. f. 105. s dodatkem Viz Kn. Tovačovská p. 85. i s poznámkou. Rovněž Z. Z. 1604. fol. 68. má dodatek opět jiný z roku 1590.

16. Aby bratr starší mladšiemu statku neutrácel.

Item. Na tom jsme se také ustanovili, aby bratr starší mladšiemu statku po otci zuostalého aneb jiného, odkudž by koli jim přišel, utratiti nemohl; též zase mladší staršiemu. Pakli by otec poručníka neb poručníky zdělal, kteříž by mocní poručníci nebyli, a dluhové na tom statku takoví byli, že by ten statek beze škody sirotkóm dochován býti nemohl: takový poručník aneb bratr, kterýž by létha jměl, jmá to na pana hajtmana a pány a vládyky v soudu zemském sedající vznésti a s radou jich ten statek prodati a dluhy zplatiti. A což by po dluziech zuostalo, to jmá bratr starší v celosti tak zachovati bratru neb bratřiem, což by na jejich diely přišlo, aby jim jistina utracena nebyla. Pakli by poručník byl, ten jmá věrně a právě nad sirotky učiniti podle svěření.

Než bratr neb bratřie by sestru nedielnú odděliti chtěli bez vuole její, nevdada jie, toho učiniti nemohou, leč by jie dali diel spravedlivý z toho statku, kterýž by měli, a sestra již bude moci s svým učiniti, jakž se jie zdá, a bratří též. Než ona dielu na bratru nebo bratřiech žádati nemuože.

Z. Z. 1535 f. 69 doslovně. Z. Z. 1545 f. 97 rovněž. Z. Z. 1604 f. 76 sq. Srovnej ten článek z roku 1505 výše v A. Č. X. str. 330.

17. Aby statek od rodu neodšel.

Item. Také toto zřiezeno a ustanoveno jest, že otec neb děd, ačby nechtěl, aby statek jeho odšel od jeho rodu v jiný rod, muože dckami neb na mocný list královský od dcery neb od dcer statek svuoj na všem nebo na diele dáti a poručiti přátelóm svým přirozeným po otci aneb po mateři, pokudž mu se zdá, však opatře

dceru anebo dcery slušně věnem podle statku toho, a tak postaviti: „ač by pán Buoh smrt na pacholíky dopustil, než by k lethuom přišli, tehdy aby z statku mého po dcerách mých toliko dáno bylo, a ostatek aby spadlo na tohoto přítele nebo přátely.“ Než pacholíkové přijdúc k lethóm, mohou to změniti a při dědicství svém zuostati a o tom řiediti podle svobod země Moravské. Než bratr by sestru nedělenú odděliti chtěl bez vuole jejie, nevdada jí, toho učiniti nemuože.

Item. Také pankhartóm statku pozemského žádný poručiti nemuož pod nižádnú barvú, ani dckami, ani na mocný list královský.

Z. Z. 1535 f. 70 doslovně téměř, bez posledních dvou vět, které scházejí. Rovněž tak ve Z. Z. 1545 f. 106 a Z. Z. 1604 f. 77.

18. O ručnicích.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytieřstvo, preláti, města, mohou pro obranu životuo a statkuo svých s ručnicemi jezditi; než na myslivost žádný choditi, ani služebníkuo svých vysielati nemají. Pakli by který pán neboli rytieřský člověk koho na myslivost s ručnicí poslal, jmá jemu list pod pečetí dáti, že jest jeho. A sice to při tom zřízenie zuostati jmá, jakž o myslivosti sedlské zřízeno jest prvé.

19. O těch, ktož by zločincuo nejímali.

Item. Také na tom zuostáno, kteříž by kolivěk takoví zjevní zhúbce a zloději a nepřátelé byli, ješto by zemi byli oznámeni a po zemi jezdili, buď skrze města neb městečka, vsi, zámky, dvory, tvrze, neb se s nimi kto na cestě potkal, a k tomu moha je zjímati, toho neučinil: že takovému každému k hrdlu hned hledieno býti jmá, jako k zhoubci obecnímu, zemskému.

20. O glejthu.

Item. Také na tom zuostáno a svoleno jest: že žádný nejmá takovým zlodějuom glejtu dávati bez povolenie krále JMti neb pana hajtmana.

21. O odpovědi v mierné a pokojné zemi a ústní i listovní nepořádné.

Item. Ktož by komu odpověděl listem svým otevřeným, jsa obyvatel v markrabství Moravském a poddaný krále JMti v témž markrabství, v mierné a pokojné zemi, za řádu a práv, by pak v té odpovědi nic neučinil, tehda ten každý, ktož tak odpoví, napřed čest, hrdlo stratiti jmá, a jmá býti jako psanec, a nejmá žádného práva užiti proti žádnému, a také jeho před žádným právem nemají súditi.

Item. Také jestliže by kto komu ústně odpověděl a v té odpovědi jemu co učinil, ten by učinil nešlechetně a zrádně, a jmá býti za takového držán. A ten, komuž by tak odpověděl, nejmá toho za odpověď přijímati.

Item. Také ktož by koho jímal, jemu bral, aneb škodu činil, neohradě své cti a nedada tři dny napřed věděti, jakož obyčej jest, a na obydlé jeho, kdež přebývá, neoznámil a se zejména nejmenoval: že ten jmá jmien býti za zrádce a za nešlechetného člověka.

Item. Také na tom zuostáno: Jakož odpoviedají, nejmenujíce se jeden s svými pomocníky a z těch pomocníkuo pomocníky: jestliže by se kdy událo, že by pomocník koho slibem zavázal, sám neodpověda a se nejmenovav v odpovědném listu, že ten každý, ktož by tak slibem zavázán byl, nebude povinen se stavěti tomu žádnému, aneb kamž by slibem zavázán byl. A cti jeho to ke škodě nic nejmá býti, že se nepostavil. Pakli by se kto nad toto zřiezení sám več dáti chtěl, ten to učiň na své právo. A země tiem povinna jemu býti nejmá.

22. O těch, ktož na koho vyznají na mukách.

Item. Jestliže by se kdy na které popravě trefilo, že by který zločinec vyznal na pána nebo na rytieřského člověka, že by o tom věděl neb toho příčina byl: že ten zločinec nejmá utracen býti, než jmá panu hajtmanovi v jeho moc dán býti. A tu pan hajtman toho jmá, na kohož se vyznává, listem obeslati, jakž by toho potřebu znal, aby před soudem zemským stál a z toho se poctivě vyvedl, pokudž pány to rozsouzeno bude. A ten zločinec při přítomnosti toho, na kohož praví, utracen býti jmá. Pakli by ten jistý, na kohož ten zločinec praví, k tomu nestál a státi nechtěl: tehdy ten zločinec bude moci předce utracen býti. A jak jmá tomu, kterýž státi jměl, to váženo býti, to buď při páních súdciech zemských v jich moci.

Než což se měst královských dotýče, jestliže by který zločinec na kterého z pánuo nebo z rytieřstva vyznal, toho utráceti nemají, než jeho dochovati až do sněmu najprvnějšieho, a to aby na pana hajtmana a pány vznesli; a což se v tom pánóm za spravedlivé zdáti bude, to aby s ním učinili.

Item. Při tázánie zločincuo na žádného z panského ani z rytieřského stavu, ani z měst zejména se tázáno býti nejmá. Než chce-li se kto po své škodě ptáti, daj na ceduli napsáno těm, kteříž při tázání budú, a oni ptajte se jeho, kam jest to nosil, neb vie-li kto o tom. Pakli by vyznal na koho z panského neb rytieřského řádu člověka, ten jmá tam puštěn býti k tomu tázání sám třetí s přátely svými, aby jemu vuoči znal a pravil. Pakli by se kto na koho buď z panského neb z rytieřského řádu vytazoval, ten od toho, kohož jest jmenoval, muož pohnán býti, a tu což by jemu nalezeno bylo, jmá jemu napraviti. Než na psance odsúzeného každý se bude moci zejména ptáti, buď na panského neb rytieřského člověka.

Stalo se v Olomuci létha spasení našeho tisícieho pětistého šestnáctého, za úřadu úředníkuo najvyšších práva markrabstvie Moravského, urozených pánuo pana Jana z Pernšteina a na Tovačově, hajtmana a ty časy najvyššího komorníka, pana

Znathy z Lomnice, najvyššího sudího, a urozeného vládyky Mikuláše z Bystřice, najvyššieho písaře markrabstvie Moravského.

A hned v Lithomyšli téhož létha vytištěno jest skrze Pavla Olivetského z Olivetu.

Z. Z. 1535 f. 75—77 pod dvěma kapitolami. Rovněž tak ve Z. Z. 1545 f. 114—115 a Z. Z. 1604 f. 93—94.

CIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1516. (Bez bližšího data.)

Pam. sněm. zemsk. arch. moravsk. v Brně I. fol. 10 a.

Ustanovenie o berni. Z čeho berně nemá dávána býti.

Na tom zuostáno, že na potomnie časy, když by berně vybierána byla, z těch dvoruov, kteříž svobodni byli, a páni, prelati, rytířstvo a města 'pod plath lidem rozdali, aneb že by ještě na potomnie časy rozdati mohli, berně dávána býti nemá, ani také z robotných peněz. A bylo-li by kde, že by platové jednú v roce se dávali, těch platuov polovice má berně dána býti.

Actum Olomucz na obecním sněmu anno Domini 1516.

CIV.

Ze sněmu obecního v Brně r. 1516: Jednání mezi pány a městy o odpovídání ku právu zemskému.

Codex Wenceslai de Iglavia, MS. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 55. a—b.

Ode pánuov městóm toto oznámeno: Že podle smluv těchto dolepsaných věcí nejste povinni ku právu zemskému odpovídati.

Item. Z domuov, z zahrad, z mlýnuov a jiných purgkrechtních městských věcí, také o cla a mýtha i z jiných věcí, kteréž k grunthu a okršku městskému přísluší a v lozunku jsú a ku právu zemskému nepřísluší. Také chcem o těch svrchupsaných kusích úředníkóm práva menšího poručiti, aby vo to, ač by vás kdo poháněti chtěl, póhonuov nepřijímali, než aby se v té věci podle smluv zachovali. —

Odpověď od měst pánuom: Toto se nám zdá podle smluv duolepsaných, z čeho jsme povinni ku právu zemskému odpovídati:

A my páni, rytieřstvo svolili jsme k tomu, aby všichna zboží řádně kúpená podle práva země, od kteréhož koli z měščan byla by koupena, mají ve dsky zemské vkládána býti a ve všem právě od nich požívána tak, jakož řád a obyčej pánuov a rytieřstva jest ve všem právě pozemském, buď před pánem hajtmanem neb dskami, spolky i jiným slušným řádem. A my města i obyvatelé z těch zboží před právem, zemským hajtmanem a pány máme ku póhonóm a žalobám viněni, podle těch statkuov stávati a odpovídati a nálezy panské trpěti tak a tím vším řádem, jakož z pozem-

ského zboží právo v zemi jest, však bez pohoršení našich práv a jiných svobod všelijakých mimo toto srovnání znějících. A v tom se chceme tak zachovati. A VMti prosíme, abyste VMt ouředníkóm poručiti ráčili, aby se oni věděli v tom tak zachovati. A což v té smlúvě vytištěno není, chcme se podle svobod a práv našich držeti. Jakož pak v úmluvách stojí, tak aby každá strana při své spravedlnosti zuostati mohla etc.

Zase odpověď od pánuov k městóm tato jest dána:

K tomu také pravíme, že se k vám zachovati chcem tak, jakž smlúvy a výpověď královská mezi námi ukazují, i úředníkóm rozkázati, aby se k vám též podle toho při puohoních zachovali.

Acta sunt hec in dieta et conuentione generali Brunensi in presentia dominorum Olomucensium et aliarum ciuitatum nunctiis anno 1516.

CV.

Král Vladislav II. loučí se na smrtelné posteli se stavy markrabství Moravského, poroučí jim svého syna Ludvíka a dceru Annu, a stanoví správce země. Moravany napomíná, aby svého zemského hejtmana poslušni byli. Zámek Špilberk má býti z nedoplatků berní vyplacen ze zástavy. — V Budíně 11. března 1516.

Orig. v zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. VI. 294.

Vladislav z boží milosti Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc. Duostojný u Boha otče, urození, stateční, slovutní a opatrní, věrní naši milí! Tajno vás nebuď, že my nyní z dopuštění Boha všemohúcieho velmi v těžké nemoci ležíme a u velikém nebezpečenství zdraví našeho sme, tak že již malý trošt a naději máme, abychom více královstvie a země naše a krále Ludvíka JMt, syna našeho najmilejšieho, říditi a spravovati mohli. Kdež poněvadž jsme věrnú poddanost s povolnými věrnými službami a poslušenstviem po vás k sobě vždycky znali, protož, ač by nás pán Buoh z tohoto světa vzíti ráčil, svěřujeme a poroučieme vám, jakožto věrným poddaným našim, předkem a přede všemi věcmi duši naši, abyšte ji v modlitbách vašich ku pánu Bohu poručenu měli a jí nezapomínali, a potom již psaného krále Ludvíka JMt syna našeho najmilejšieho, abyšte jemu věrni a poslušni ve vší povinnosti a poddanosti jakožto pánu svému dědičnému byli, a JMti lepší předsebrali a obobmýšleli i k tomu skutečně dopomáhali, aby JMt dostatečně opatřen a královsky, jakž na to sluší, chován byl až do JMti ščastného spravování, až všemohúcí milý Buoh JMti k dospělým a rozumným lethóm přijíti popříti ráčí, tak jakž jste to nám po všecky časy činívali; jiné víry konečně do vás nemajíce, že se též i proti JMti tak zachováte, pamatujíce na tu povinnost, kterú ste se JMti dobrovolně zavázali, a zvlášť milosti naše královské, kteréž sme vám vždycky mimo jiné naše předky slavných pamětí okazovali, znajíce. A při tom žádáme vás se vší dověrností, že

podle obyvateluov královstvie Uherského a Českého a spolu s nimi kněžnu Annu Její Mt, kterúž sme ciesaři JMti k stavu manželskému smluvili, také poručenu měli a k tomu skutečně dopomáhali, aby k její stavu, tak jakž sme to smluvili a vám všem to také dobře vědomo, že sme Její Mt ciesaři JMti k stavu manželskému dali, šťastně přijíti mohla.

A co se berně dotýče, kerúž nám již dáváte, žádáme, na vás s pilností, tu celú vieru majíce, že se k tomu skutečně přičiníte a to obmýšleti budete, budeli moci Špimberk z té berně mimo to, což sme prve pryč dáti rozkázali, vyplacen býti, abyšte ji vyplatili a králi Ludvíkovi JMti toho zámku do jeho dospělých leth dochovali, a zatím z důchoduov téhož zboží Špimberského abyšte těm osobám, kerýmž sme v tom margkrabstvie spravedlivé dluhy dlužni zuostali, aneb keří za nás rukojmí jsúce, peníze své dali, aneboli za nás z víry slibovali, aneboližto kerýmž sme spravedlivě za služby jich dlužni zuostali, rok od roku platili až do vyplnění těch dluhuov, aby to na naší duši nezuostalo. Pakli by vdy ten zámek nikoli tú berní vyplacen býti nemohl, ale již vždy ty dluhy, jakož se svrchu píše, aby se tím spíše a bez zmatkuov z té berně zaplatily, a ostatek, což by mimo to té berně zbývalo, aby opatřeno bylo, aby se z tého nětco užitečného králi Ludvíkovi JMti zpuosobiti mohlo.

Také vám oznamujeme, že sme krále Ludvíka JMt, syna našeho najmilejšieho, osvícenému Karlovi v Slezi kniežeti Minsterberskému ujci našemu, a urozeným Zdenckovi Lvovi z Rožmitálu a z Blatné, najvyššiemu purgrabí Pražskému, a Břetislavovi Švihovskému z Ryzmberka a na Rabí, hofmistru dvoru krále Ludvíka JMti syna našeho najmilejšieho, věrným našim milým, ač by nás pán Buoh uchovati neráčil, zvláštně poručili, kerýmž sme také při tom naši poslední vuoli a testament vám oznámiti a tento list náš dodati rozkázali. A protož vás prosíme a napomínáme, tu celú víru majíce, což jmenovaní Karel, Zdeněk a Břetislav společně aneb někteří z nich jménem naším v věcech a potřebách jmenovaného syna našeho najmilejšieho JMti na vás vznesú a žádati budú, abyšte jim radni a pomocni byli, a jich podle krále Ludvíka JMti v ničemž neopouštěli. Toho my vám všem i každému zvlášť milostí naší královskú nahrazovati ráčíme; pakli by nás všemohúcí milý Buoh z tohoto světa vzíti ráčil, když před jeho svatú tváří, jakož bohdá jeho svaté Mti nevymluvnému milosrdenství doufáme, stanem, za vás věrně prositi chceme.

A také najposléz vás s pilností přístně napomínáme, poněvadž ste po nás to vždycky skutečně znali, kterak sme času kralováníe našeho vás u pokoji spravovali, a že nám nikdy nic milejšieho nebylo, než kdy láska a svornost mezi vámi a jinými všemi poddanými našimi stála a trvala, abyšte ještě jednomu každému své právo zřiezeno jíti a jeho užívati dopouštěli a podle téhož práva spravedlivosti činili, a urozeného Jana z Pernšteina a na Thovačově jakožto hajtmana tého margkrabstvie, i jiných úředníkuov, kteréž sme vám dali, poslušni byli. A ještě vždy pro pána

Boha prosíme, jestliže z tohoto světa sejdeme, abyšte v lásce a svornosti spolu bydleli, a o často jmenovaného krále Ludvíka JMt, syna našeho najmilejšieho, a zemské aneb obecné dobré se starali a k tomu věrně a skutečně dopomáhali; kdež pak o vás žádné pochybnosti jakožto věrných poddaných našich nemáme, nébrž docela věříme, že tak učiníte, jehož nám pane Bože všemohúcí zde na tomto světě rač dopomáhati a na onom skrze své svaté veliké a nevyměřené milosrdenstvie odplatiti. A s tím vás, jakožto naše věrné a milé poddané, žehnáme, a ač bychom kterému z vás obtížnost jakú učinili, vo kterejž bohdá podle svědomie našeho nevíme, prosíme vás všech i každého zvlášť, že nám to dobrotivě odpustíte. Datum Bude, feria III. post dominicam Judica anno Domini etc. XVI°, regnorum autem nostrorum Hungarie XXVI°, Boemie XLV°. — Ex commissione propria regie majestatis.

In margine: List poslední vuole krále Vladislava JMti.

A tergo: Duostojnému u Bohu otci, urozeným, statečným, slovutným a opatrným panu Stanislavovi biskupu Olomucskému, hajtmanu a jiným pánuom, rytířstvu, vládykám a městóm margkrabstvie Moravského, nyní po velké noci v Brně spolu shromážděným, věrným našim milým.

Přitisknuta jest pečet vosková, úplně porušená.

CVI.

Ze sněmu obecního v Olomouci 24. června 1517.

Kopie nová č. 2273 zemsk. arch. mor. v Brně. Sbírka Bočkova.

Létha Páně 1517 v Olomucí na sněmu, kterýž při sv. Janě držán jest, stalo se jest zřiezenie ode všech stavuov margkrabství Moravského, aby všickni obyvatelé a stavové své lidi zřiedili, a přišla-li by potřeba, je pohotově jměli, a to konečně do sv. Vavřince najprv příštího [10. srpna]. A při takovém lidí řiezení tento pořádek ode všech zachován býti má:

1.

Každý z obyvateluov tejto země ze všech lidí svých, což jich má, aby vypravil a pohotově měl desátého člověka. Ku pěti a XXti osobám aby vypravil jednoho jízdného, vuoz, pavezu a hákovnici; a ke stu pěším aby zřiedil a vypravil čtyři jízdné, čtyři vozy, čtyři pavezy a čtyři hákovnice.

A když tak každý z obyvateluov zemských podle tohoto nahoře psaného zuostánie své lidi zřiedí, aby možnosť svú a počet lidí, kteréž by vypraviti měl, hajtmanu toho kraje, v kterémž sedí, oznámil; a ten hajtman toho každého kraje dále panu hajtmanu správu o tom učiniti má; a když by pan hajtman, znaje toho potřebu, aneb hajtmané po krajích obsílali, aby každý s tím počtem lidí i s vozy vojensky, tu kdež by jemu oznámeno bylo, táhl a podle tohoto zřízenie se tak zachoval.

2. O ruoznici mezi panem Bočkem a panem Šebestiánem.

Což se tej ruoznice, kteráž jest mezi panem Hynkem Bočkem z Kunstatu a panem Šebestiánem z Waitmile dotýče, kdež pan hajtman na žádosť páně Bočkovu pana Šebestiána jest obeslal, podle zvyklosti tohoto margkrabství rok jemu pokládajíc do Olomuce na tento sněm při svatém Janě, a že pan Boček při témž času také tu státi chce a jej viniti; i stál jest na ten čas pan Hynek Boček, chtiece pana Šebestiána viniti. Ale pan Šebestián ten jest nestál, než učinil jest psanie panu hajtmanovi omlúvajíce se, že státi na témto sněmu nemuož, a to z příčiny z tej, že svědomie ku potřebě svej pohotově jmieti nemohl, prose pana hajtmana, aby jemu toho roku odložil do Brna k svatej Kunhutě najprv příští, a že tu státi chce. A druhé psanie jest poslal od pánuov a vládyk královstieje Českého, kteříž také oznamují, že jest pan Šebestián jim oznámil, že by některých svědomí od některých osob dosiehnúti nemohl, a že jsú ti jistí obesláni od úřadu podle zvyklosti královstvie Českého, aby jemu svědomie dali, jehož by svědomi byli, aby panu Šebestiánovi rok ten odložen byl též do svaté Kunhuty. Kdež pan hajtman se pány a vládykami soudu zemského na takovú žádost páně Šebestiánovu roku jsú toho odložili do svaté Kunhuty příštie. Tu pan Boček roku tomu jest neodepřel, než k němu přistúpil, a za toto jest žádal, aby to zapsáno bylo: že jest on k roku položenému stál s potřebami svými, chtě pana Šebastiána viniti, a poněvadž pan Šebastián nestojí, abychom to v paměti jměli i zapsati rozkázali, jestliže by v tom času pan Buoh naň nebo na pana Šebestiána smrt dopustiti ráčil, že on poctivosti svej stojí jako ctný pán. I protož my znajíce jeho slušnú žádost, rozkázali jsme toho jeho ohlašovánie v registra zemská podle zvyklosti to zapsati. Actum Olomucz feria VI. post Johannis Baptiste A. 1517.

3.

Mezi Albrechtem Czepli z Kravska s jedné a Mathyášem z Vimperku s strany druhej na jich mocné přestánie P. N. Poněvadž se to nenachází, aby Mathyáš co po smrti otce Albrechtova o něm rozpisoval, a také toho neznáme, aby těmi cedulemi, kterýž jest Albrecht ukazoval, Mathyáš co otce Albrechtova na jeho poctivosti dotýkal: a protož tu ruoznici nyní zdviháme, a na budúcie časy otci Albrechtovu k žádnej lechkosti není a býti nemá. Actum Olomucz anno Domini 1517 in dieta circa festum S. Johannis.

4.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1517. (Bez bližšího data.)

MS. zemského archivu moravského v Brně. M. VI. 15, fol. 9 b.

Léta 1517 zřízeno v Olomouci: O svědomí.

Item. Jakož také někteří pohánějí o svědomí, že jemu takového svědomí dáti

nechce, jakž jest někomu jinému dal; i uznali jsme v tom také velikou nebezpečnost toho, kdož by tak pohnán byl, tudy že by snad takového svědomí v táž slova zpamatovati nemohl, a skrze to že by k lehkosti a snad ke škodě přišel; protož aby již více tak poháněno nebylo, než aby upřímo poháněli, že jemu dáti nechce svědomí, o čemž jemu v té při vědomo jest.

Item. Jestli by kdo měl list s ruokojmieṁi na dluh, a někteří ruokojmové své oddíly dali, a někteří dlužni zuostali, a v tom, který dlužen zuostal, umřel, tehdy toho umrlého díl na všecky živé ruokojmí spadne, a povinni jsou ten díl dáti, a to pokudž list zkažen není.

5. Nález v Olomouci i v Brně o tom:

Item. Přihodilo-li by se, že by který pán nebo dobrý člověk některému městskému člověkuo nebo sedlskému co dlužen byl, a ten člověk měl pána dědičného: nemůže ten člověk toho pána neb zemana pohnati, a jestli požene, můž se obrániti; jakož jeden várčí z Podole byl pohnal neboštíka Bohouši z Kateřinic, že mu byl za pivo dluožen zuostal, obránil se jemu. Než pán toho člověka pohnati muože o ten dluoh a obdrží. Při Brněnském právě ten puohon jest.

Item. Jestli by se kdy přihodilo a někdo se brániti musel, a bráně se, toho zabil, který toho bíti chtěl, a to dostatečným svědomím pokázal: Tehdy ten, kdož se brániti musil, za toho zabitého nic povinen není učiniti, ani se přátel jeho o to nebojí; neb jsou se o to nálezové tři stali, jeden o Zigotu, druhý o Girkle [Jirkle], který Vaňka Čejku zabil, třetí o etc., a to při právě Olomouckým.

6. O základech v puohonech. O svědomích. — Zřízeno jest v Olomouci létha 1517. (fol. 10. a—b.)

Kdož by koho pohnal o statek dědičný, kterak se při tom půhonu zachovati má: Můž podle starodávní zvyklosti základ, jakej se jemu zdá, položiti; avšak pakli by jemu nález panský [usoudil], že jemu to pohnání napraviti má, proto nemá k tomu základuo v puohonu položeném sáhati, ani se na něj vejše vésti, ač se chce škody uvarovati, než pokudž by škoda, o kterouž pohnal, ukazovala.

Na tom jsme se také všickni stavové ustanovili: Jakož se pohání o postavení svědkův, a někdy musí pohnáno býti z sum znamenitých, jakž pře ukáže: uznali sme na tom velikou nebezpečnost pohnanému, dlouho v takovém nebezpečenství státi; a protož kdož koli bude pohnán o postavení svědkův v prvním sedění, ten měj toho vůli, nechce-li v tom déle státi, aby postavil týž svědky hned na druhém sedění před ouřadem menším, a ouředníci je mají vyslyšeti podle zvyklostí starodávních; a pakli by se pohnanému nezdálo aneb k tomu přijíti nemohl, jich na druhém sedění postaviti, tehdy můž je na třetím sedění anebo při slunečných puohonech po-

staviti. Pakli by kdo jich tak nepostavil, tehdy ten je při soudu postaviti má. Než pohnaný má tomu, kdož jej pohnal, oznámiti psaním svým, při kterém sedění jej postaviti chce, aby ten, kdož pohnal, chce-li sám sjeti a zprávu ouředníkuom dáti menším, oč by se jich tázati měli; a pakli by sám k tomu jeti nechtěl, tehdy múž poslati na místě svém, kohož by mu se zdálo, s listem pod pečetí svou a tou správou, aby mohl učiniti ouředníkuom, oč tázáni bejti mají.

Také sme se na tom ustanovili, aby žádný z vyšší sumy o svědky pohnati nemohl, než z jakéž sumy o při pohnán buode.

CVII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 6. ledna 1518.

Kopie nová č. 2274 zemsk. arch. mor. v Brně. Sbírka Bočkova.

Léta Páně 1518 na sněmu, kterejž nyní při Svíčkách držán, o to jednáno býti má

1.

Najprve aby všichni obyvatelé tohoto margkrabstvie zemští přiznavací listy k lantfrydu dali, kteříž jsú jich ješče nedali; a kdož by listu přiznavacího k lantfrydu nedal, k tomu aby se zachováno bylo podle pokuty v lantfrydu položené.

O rajtary, škuodce a odpovědníky zemské, zachaře i jiné, o to se pány království Českého i s knížetství Slezského jednáno býti má, a na čemž tu společně zuostanem, tak to předsevzato býti má při sněmu Brněnském.

2. O přechovávání zachaře zde v zemi.

O různicích, aby zastaveny byly zde v zemi, a to do středopostí, na tento zpuosob: Aby žádná osoba žádného stavu, též také i žádný člověk s žádnú ručnicí nejezdil ani chodil více, buďto v městech a v městečkách a ve vsech, ani po cestách a silnicích, ani po žádnej myslivosti, a to konečně do středopostí najprv příščího, jakož se svrchu píše. Pakli by kdo z kteréhokoli stavu, aneb člověk sedlský a obecný, po středopostí byl postížen, an s jakú ručnicí jede nebo jde, že k tomu každému má saženo býti, jakožto k člověku lotrovskému a ve zlém podezřelému, kterýž práva nebude užiti moci; mohú tak, aby nepřátelóm odpírati mohli.

Ručnice, kteréž se samy zapalují, krátkých ani dlúhých, aby žádný nedělal. Pakli by je kdo mimo tuto zápověď dělal a naň schledáno a usvědčeno bylo, takový každej aby od toho, pod kýmž byl, ujiščen byl a na najprvnějším sněmu panském buď v Brně neb v Olomuci před panem hajthmanem a pány postaven, a když tu postaven bude, aby vsazen byl a šest neděl u vězenie seděl, a k tomu V kop gr. českých pokuty aby dal, a ta pokuta aby na obecní dobré obrácena byla. Pakli by, kdo takovú věc proti tomuto zřízení učinil, utekl, aby z statku jeho ta pokuta pět

kop gr. vzata byla a též k zemi dána. A jestliže by pod kterýmžkoli a z kteréhožkoli stavu takové samy zapalující ručnice dělany byly, a ten pán, prelát, rytířský člověk neb město to přehlédli a toho dopúščeli, takovej každej aby túž pokutu trpěl, jakož se svrchu píše.

3.

O sjezd s Rakušany a jednání s nimi, a o tom aby všem stavóm do tohoto knížetství psáno bylo, aby se s nimi sjeli a ze všech stavuov osoby vyberúc. A tu abychom s nimi jednali o přechovávání rejtarů a o jiné věci, kteréž by těch zemí potřebné byly. K tomu sjezdu aby všichni v čas ohlášeni a opovědíni byli, kteříž z tohoto margkrabství činiti mají, aby se tam o jejich věci jednalo.

4.

O sjezd s Uhry, k tomu aby se ti, kteříž jsú voleni a vybráni, chystali a potřeby k tomu, kteréž býti mají, aby schledány byly. —

5.

Což se těch dotýče, kteříž z země jezdí pro potřebu zemskú z rozkázání všech stavuov, těm aby zase navráceno bylo, což utratili neb utratí, poněvadž žádný nejezdí pro potřeby své, než pro potřeby zemské; a z toho aby každej slušný počet okázal, což by utratil kterú jízdú, a takovej počet učinil před těmi, kohož by páni k tomu vydali. Takové jízdy aby těm takto placeny byly a ty peníze odtudto k tomu schledány: aby každej, páni preláti i rytieřstvo, se všech lidí svých sebral pátý díl úroku polúletního svatojiřského, a vyberúc od lidí svých, každej sám v Olomuckém kraji v Olomuci zapečetěné na rathúzi položil u měščan, a ceduli při tom, co jest toho dal, a tolikéž v Brněnském kraji v Brně; a taková daň aby sebrána a ode všech do svatého ducha najprv příščího položena byla tak, jakož se svrchu píše. Pakli by se kdo tak nezachoval, a do toho času tej dani nesebral a nezpravil, aby dvénásob tolik povinen dáti byl. A když by to sebrané bylo, to má pan hajtman s radú pánuov a vládyk soudu zemského opatřiti, aby těm zaplaceno bylo; a což by mimo záplatu zbylo, to zase na rathúz položiti a tím nehýbati bez vuole pánuov, prelátuov a rytířstva tohoto margkrabství. Kteříž na úrocích penieze mají, ti také všichni aby dali pátý díl úroku polúletního; a to aby každej sám zpravil, by se pak i jistec jemu zapsal, toho aby jistec nebyl povinen dáti. Než každej sám z těch peněz aby dal, kdož půjčil. —

6. O zápovědi grunthuov.

Jakož se nyní děje, že sobě zapovídají grunty, a v těch zápovědech cesty, stezky i chodníky: takovejch zápovědí aby nebylo. Než chce-li kdo komu grunty

své zapovídati, pastvy aneb myslivosti aneb užívání gruntuov, toho vuoli každej má; než cest, stezek a jízd, kudyž lidé jezdí a chodí, toho žádný zapovídati nemá. Napsáno také v knihách s přeskú.

Viz níže čl. 35. sněmu 25. července 1518.

Z. Z. 1535. f. 90 doslovně; Z. Z. 1545. f. 135 rovněž; Z. Z. 1604. f. 100 s varianty.

7.

Což se nářku cti dotýče: Jakož jest zřízeno, že se strana na krále JMti odvolati muož, ten artikul o nářku cti na ceduli napsán.

Viz ustanovení sněmu obecného v Olomouci z r. 1511. č 12. v Archivu Českém X. 346, kdež v poznámce ten artikul jest otisknut.

8.

O pargamenové knihy, aby do nich zřízení vepsána byla.

O půhončí, z kterejchž se od některejch pánův mýto bere proti starodávní zvyklosti.

O tyto artikule nahoře psané má po krajích rozmluveno býti, a námluvu učiníc, na sněmu Brněnském dále dokonati.

CVIII.

Sněm obecní v Brně 25. července 1518.

Památky sněmovní zemsk. arch. Mor. v Brně I. fol. 1.

Léta božieho tisícého pětistého osmnáctého na den sv. Jakuba, za hajtmanstvie urozeného pána pana Jana z Pernštajna a na Thavačově, držán jest sněm obecní v městě Brně, na kterémž jest toto zřízení duole psané od obyvateluov markrabstvie Moravského zřiezeno, a ode všech drženo a zachováno býti má.

Kn. Drnovská pag. 122 pozn. 2.

1. O lidech služebných.

Item. Jestliže by kdy lidé služební pána země táhli v jakých JMti potřebách, ti mají bez škody táhnúti, a též jako jiní platiti, a jinde ne kladeni k ležení, než na komoře královskej a v městech zavřených, kdež by potřeby jmieti mohli za své penieze; pakli by komu který křivdu činili, ten opověda se pánu země neb hajtmanu, a oni toho nezastavili, muož jich se ctí hleděti jako nepřátel svých.

Z. Z. 1535 f. 78. — Z. Z. 1545 f. 115 sq. — Z. Z. 1604 f. 89.

2. O lidech, kteříž po službách jezdí.

Item. Událo-li by se kdy komu, pánu, rytieři, zemanu neb člověku obecniemu, z země v službě býti neb z nie vyjeti, ten to a každý vedle starodávnieho obyčeje

a svobod muož učiniti, se zachovaje, jako se duole píše: Najprve což v zemi má, zámky neb zbožie, pánu země neb úředníkóm JMti má všecku povinnost učiniti vedle jiných poddaných. Item ku právu, ač by k němu byl povolán, tak se jmieti, jako se nahoře píše.

Item do země zúmysla nemá žádných jízd činiti. Item pán země měl-li by s tím pánem co činiti, nemá z země proti pánu svému jeti; pakli by již vyjel a která válka povstati jměla mezi tím pánem a jeho dědičným, a prve, nežli by zašla, ode pána svého dědičného povolán byl, a že jemu též má žold, jako onen, dávati: má se tam odpraviti a ku pánu svému jeti a proti němu nebýti. Pakli by zašla prvé válka, než by on byl odvolán, muož a má pro svú česť v tej válce, dokudž trvá, býti, a pán země nemá proti osobě jeho toho obtížně bráti. Pakli by se v čem tak, jakž se nahoře píše, nezachoval, pán země muož jej vedle jeho provinění kázati.

Z. Z. 1545 f. 116.

3. O vojnách z země.

Item. K těm povinni obyvatelé pánu svému nejsú, leč z žoldu, než stoliko po meze, a těch brániti mají a všickni zhuoru býti mají, pán země děly a prachy vojsko opatřiti, a ta z měst všech dána býti mají. Pakli by sic která dobývka byla v zemi, v Olomúckém kraji Olomučané a v Brněnském Brňané mají děla dáti a těmi potřebami opatřiti s městy každé svého kraje.

Z. Z. 1535 f. 79; Z. Z. 1545 f. 117; Z. Z. 1604 f. 89.

4. O odpovědi k válce.

Item. Obecním svolením, královským potvrzením a dckami zapsáním jest ustanoveno, když by kdo chtěl druhého nepřietelem býti, má jemu odpověd zjevnú a psanú poslati, tu na ten zámek a kdež jeho obecné obydlé jest, a ne na jiný; a list má býti svobodně nesen a svobodně dodán, a tomu samému neb jeho úředníku a poslu nemá v ničemž překáženo býti, a puščen zase má býti na své obydlé; a po podání toho listu až do třetího dne a toho slunce západu, ten kdož odpověděl, ani jemu zase od toho, komuž odpovědíno, nemá škozeno na ničemž býti. Pakli by kdo druhému mimo to ustanovení škodil, takový má jmien býti za člověka nehodného a zrádného bez cti navrácení. A kdož by takového tím nazval, ten k opravování takovému povinen není.

Z. Z. 1535 f. 79—80; Z. Z. 1545 f. 117; Z. Z. 1604 f. 90.

5. O cesty a silnice do lesuov.

Item nález panský, co se cest dotýče do lesuov přes cizie pole jezděnie: S povolením, vuolí a rozkázáním najjasnějšího kniežete a pána pana Mathiáše etc. krále etc., kněz biskup a páni i země všecka ustanovili, aby skrze to ty nesnáze, kteréž

jsú o mýt lesuov a prodaje a cesty do nich z dávna v zemi tejto byly, takovúto mierú a obyčejem aby na budúcie časy zachovány byly:

Item. Najprve cesty a silnice zemské, po nichž formané jedú, ty aby svobodny byly, a těmi silnicemi aby každý jeti a jíti svobodně, do kterýchž by se jemu zdálo lesuov, mohl, a tu kúpiti buď k pálení neb k stavení podle každého potřeby bez všeliakej překážky.

Item. Cesty ty, kteréž jsú po žlebinách buď přes žleby neb potoky aneb po mezech, kdež se meze jednoho souseda z druhého zbiehají, ješto po nich lidé pro neroveň jezditi nemohú, a jednak na jednoho, jednak na druhého souseda vjeti se musí: ty aby také svobodny byly do každého toho pána lesu k kupu a prodaji jeti; ač se z předu znamenitě lesy z jednoho panstvie spolu ležícého nezavierají, ten bude moci toho přednieho hájiti a v tom svého užitku hleděti.

Item. Ze vsí, kteréž sedie v polích jiných jsúc obklíčeny, ježto do lesuov svých neb jiných jeti nemohú, než cestami sausedskými neb přes pole, tým sausedé přes strniště neb přes pole tu, kdež by škody nečinili, neb cestú, nemají brániti do lesuov jezditi.

Item. Cesty, kteréž by byly travné, ježto jich k jinému se nepožívá, než když se lesové mýtie, ty zamčité mohú býti, a každý pán neb zemanín muož jich hájiti, avšak slušným hájením bez přílišné obtížnosti.

Item. Kdež silnic obecních není, a který pán má lesy znamenité před panstvím druhým, ten do těch lesuov hájiti za sebú muož ku prodaji.

Item. Prelátóm, pánóm, rytířstvu a těm všem, kteříž svobodni mýt jsú, nemá hájeno býti ku potřebám jich buď k pálení neb k stavení do kterých kolvěk lesuov, neb jich lidem, co by svým pánóm a jich potřebám vezli.

Item. Každý pán muož svým lidóm přikázati, aby jinam do lesuov nejezdili, než do lesuov jeho; ale cizím nemá brániti, by pak svobodnú cestú silničnú přes jeho jeli, nemá jich do svého nutiti; než má-li kdo jaká spravedlivá mýta z drev, z těch muož bráti, nic nového nezamýšleje.

Ustanovení panské v Brně f. V. die Galli r. 1484. Reg. ouzský fol. 65. a, b. Z. Z. 1535. f. 80 sq. Z. Z. 1545. f. 120. sq. Z. Z. 1604. f. 104. sq.

6. O zvodu a přidědění, jak se díti, a nač zvésti má.

Páni nalezli: Kdožby pohnal, jakúžkoli spravedlnost maje na listech neb jinak, a tu obdržel nálezem panským: ten žádný na vyšší sumu vésti se nemá, než cožby jeho spravedlnost kázala. Než jestliže by kdo pohnal pro zprávu o dědictvie své z vyššího základu, než mu se nařieká, a bylo mu přisauzeno, že má podle slibu dosti učiniti; všakž proto ten, kdož by obdržal s panským nálezem, že mu to zprávce jeho očistiti má, nemá se na vyšší summu vésti než potud, pokud se ten nárok a závada

ukazuje. Což se pak listuov závadných aneb na penieze dotýče, kdožbykoli pohnal, jistec neb rukojmie, jakož pohánějí jednoho rukojmí ze vší summy, a panský nález na toho by se stal, podle póhonu aby dosti učinil: tehdy ten, kdožby to obdržal na rukojmí svém, neb rukojmie na svém jistci, nemá se žádný výše vést než potud, pokudž oddíl jeho ukazuje a naň přišlo. Pakli by tovaryši jich zemřeli, neodbyvše svých oddíluov, a ten rukojmie opět pohnán byl od jistce a na něm obdržel, tehdy též se výše vésti nemá, než což by oddíl jeho ukázal. Pakli by se kdokoli zvedl na vyšší summu, než by jeho oddíl ukázal, ten tu škodu povinen bude sám platiti.

7. O mýta panská.

Na žádost pánuov z rytířstva, což se mýt panských dotýče, pan hajtman a páni takovú jim odpověď dali: Což by koli kdo z pánů neb z rytířstva k trhu vezl z svého vlastnieho hospodářstvie, buďto obilé z dvoruov jich i s ospuov spravedlivých, vlnu, másla, sýry i jiné takové potřeby, a což by tu zase k svej potřebě kaupili, aby z toho mýta nedávali. A kdož by to vezl, ten list pod pečetí pána svého měj; pakli by kdo písaře neměl, ten sám při tom buď, neb služebníka svého známého na mýto pošli, aby zprávu učinil, že ten statek pána toho jest. Než chtěl-li by kdo čímžkoli kupčiti, ten mýto jako jiný kupec dávaj.

Na základě usnesení sněmu v Olomouci z roku 1500. (Registr ouzský, MS. zemsk. arch. mor. v Brně.) Z. Z. 1535 s varianty a dodatky fol. 71 sq.; Z. Z. 1545 f. 118; Z. Z. 1604 s varianty a dodatky fol. 107 sq. — Z. Z. 1535 f. 71 má tento odstavec napřed: „Každý pán aby sobě mejtného tak spravil, aby více nebral, než což by bráti měl. Pakli by co více z cizích lidí aneb člověka vzal, nežli by vzíti měl, ten pán, z čího člověka vzato, můž na toho pána neb úředníka to, což jest více vzato, vznésti, a ten pán neb úředník má rozkázati tomu člověku aneb lidem, z kterýchž vzato, to všeckno, což spravedlivě i nespravedlivě vzato, navrátiti. Pakli by to vráceno nebylo, muož ten pán z desíti kop grošť pohnán býti od toho, z čího člověka to vzato jest, tolikrát, kolikrátžby se toho dopustilo. A tak páni k svým mýthným pilně dohlédnou a mýtní pánův svých o to se báti budou, aby jich o to, což by spravedlivě pánuom svým dáti měli, takovým nepořádkem jejich nepřipravovali. A mýta aby byla imprimována, kde, co, z čeho bráno býti má, aby se lidé věděli čím spraviti." — Ku konci pak má Z. Z. 1535 přídavek: „Také který by člověk co do mlýna aneb ze mlýna ku potřebě a živnosti své vezl, z toho mýta žádného dávati, ani od něho mýto bráno býti nemá." Totéž obsahuje Z. Z. r. 1604.

8. O prodávání ryb.

Item. Svolení všech pánuov a rytířstva markrabstvie Moravského: Co se ryb prodávání dotýče v městech a v městečkách, rytířstvo v panských a páni zase v jejich svobodně budú prodávati ryby a voziti moci na ty dny, kteréž k trhóm vysazeny jsú, a v jarmarky.

Item. Svoleno jest, aby páni a rytířstvo lidem svým nebránili ryb kupovati na rybnících, kdež by se kterému zdálo, všakž na tento spuosob: Jestliže by kdo z pánuov neb z rytířstva ryby své maje, lidí svých v tom užiti chtěl, aby jeho ryby

rozebrali, aby toho vuoli jměl lidem svým rozkázati, aby tak učinili; a potom chce-li kdo kde jinde kupovati a jedny vedle druhých prodávati, každý toho svobodu měj.

Z. Z. 1535 f. 83; Z. Z. 1545 f. 123; Z. Z. 1604 f. 105.

9. O židy a lichvy.

Svolení obecní. Najprv aby židé z desíti zlatých jeden zlatý do roka brali a ze sta zlatých X zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovávali, z desíti jeden berúc do roka, a nic viece; a takové lichvy aby židóm na každého puol léta zpravovány byly. Pakli by toho kdo neučinil a nezpravil, tehdy to žid fojtovi téj dědiny, kdež ten dlužník, oznámiti má, a fojt jemu spravedlivě učiň a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by fojt toho učiniti nechtěl, tehdy žid stavovati moci bude každého z tej dědiny, dokudž se jemu dosti nestane. A jestliže by žid který lichvy zadržoval přes puol léta a toho neohlásil, na to aby jemu žádná lichva nešla a dána nebyla mimo zřízenie zemské.

(Přetrženo několika čarami. Viz k tomu: Sněm v Olomouci r. 1513 v A. Č. X. 351.)

10. O puohon zatkyň.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109. — K tomu také Sněm Olom. 1511 č. 8 v A. Č. X. 345.

11. O poručení statkuov k soudu.

Item. Na tom zuostáno, aby ta věc při starodávním obyčeji zuostavena byla, aby žádný statku svého jinému k soudu poroučeti nemohl, leč otec synu, anebo bratr bratru, neb strýc strýci.

Viz sněm v Olom. 1511. č. 10. v A. Č. X. 346.

12. Ktož požene a puohonu nežaluje, pokuta na to.

Item. Také na tom zuostáno: Ktož by pohnal a puohonu nežaloval, pohnaný dada právo ustané, nemá o to viece poháněn býti, a pohnanému deset kop gr. dáti má.

Sněm v Olomouci 1511 č. 10. v A. Č. X. 346.

13. O přesazení summ v póhonu.

Item. Jestliže by se komu zdálo, že by v póhonu summú přesazeno bylo, a tomu se bránil, to buď při rozvážení pánuov soudcí. [Přeškrtnuto.]

14. O svědomí listovním.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109. Viz Sněm v Olom. r. 1516 č. 7. v A. Č. XI. 291.

15. O postavení svědkuo a o svědomí dávání, po čem jim od míle dáváno býti má.

Tištěno v A. Č. XI. 292 ze sněmu ob. v Olom. r. 1516 č. 8; Brandl, Kn. Drn. 109.

16. O slyšení svědkuov na mezech i jinde.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109; A. Č. XI. 292 ze sněmu v Olom. 1516 č. 9.

17. O povalečiech.

Item. O povalečiech a zlodějích, a kteříž nesloužie ani dělají, aby všudy zdviháni byli. Pakli by kteří v které dědině pod kýmžkoli trpěni byli, a škoda se komu od nich stala, o takovú škodu k té dědině hleděno buď. A protož každý pán na dědinách svých fojtóm i lidem přikaž a to opatř, aby věděli, kdo se na dědinách přechovává. A kdož by zloděje s jistými popadeného zúmyslně pustil, aby o to hnán byl. (In margine: Obnoveno v Brně a stvrzeno anno 1521.)

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110; též sněm v Olom. 1516 č. 11 v A. Č. XI. 293.

18. O sirotciech, od koho opatřeni a řiezeni býti mají?

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Sněm v Olom. 1516 č. 13 v A. Č. XI. 293.

19. O statku sirotčiem.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. Sněm v Olom. 1516 č. 14 v A. Č. XI. 293.

20. O poručenství, kterak se říditi má.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. Z. Z. 1535 p. 68. Sněm Olom. 1516 č. 15 v A. Č. XI. 294.

21. Aby bratr starší mladšiemu statku neutrácel.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Z. Z. 1535 p. 69. — Sněm Olom. 1516 č. 16 A. Č. XI. 294.

22. Aby statek od rodu neodšel.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Sněm v Olom. 1516 č. 17 v A. Č. XI. 294.

23. Pankhartóm žádný statku pozemského poroučeti nemá.

Viz Sněm v Olom. 1516 č. 17 v A. Č. XI. 295.

24. O ručnicích.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytířstvo, prelati, města mohú pro obranu životuo a statkuo svých s ručnicemi jezditi. Než na myslivost žádný choditi ani služebníkuov svých vysílati nemají, a sice to při tom zřiezení zuostati jmá, jakž o myslivosti sedlskej prve zřízeno jest. A kdož by se tak nezachoval a služebníkóm neb myslivcóm svým na myslivost choditi s ručnicí dopustil, ten bude moci pohnán býti z X kop gr. českých.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 111 s četnými varianty. — Sněm v Olom. 1516 č. 18 v A. Č. XI. 295.

25. O myslivosti sedlskej.

Item. O ručnicích, tenatech a myslivosti sedlskej na témž sněmu na tomto zuostáno, aby sedláci s ručnicemi nechodili na žádnú zvěř ani na jakú myslivost, ani

cestami; pakli by který v tom nalezen byl na čímžkoli gruntu, aby mu ručnici vzali a jej samého aby vsadili a nevypúštěli, až by kopu groší dal; pakli by kdo takového na svém gruntu vzal, s tím aby mohl učiniti, jakž by se mu zdálo.

Item. Sedláci, aby žádných tenat neměli, sopíkuov ani jinej lečby neb lovu ani střelby na všelikú zvěř malú i velikú, kromě na vlky a lišky. Pakli by kdo s takovú myslivostí přistížen byl, ten má vzat býti a vsazen a nevypúštěn, až by kopu groší dal.

Item. Tenata aby každý pán neb zeman svým lidem pobral; pakli by kdo svým lidem nepobral, tehdy soused jeho bude moci jemu to oznámiti, kdo jsú ti aneb ten, kdož tenata mají aneb myslivosti hledie; a jestliže by pán jim tenat nepobral a myslivosti nezastavil, též z X kop gr. bude moci hnán býti.

Item. Sedláci nemají chrtuov jmieti ani věžníkův, s kterýmiž by na myslivost chodili. Pakli by který v tom zastížen byl, aby mu to pobráno bylo a on sám vsazen a nevypúštěn, lečby kopu groší dal. A i sice sedlákóm aby chrti takoví psi bráni byli, u kteréhož by koli nalezeni byli. —

Item sedláci žádným obyčejem koroptví lapati a bíti nemají žádnými lečbami.

Item žádný pán ani z rytířstva nemá sedlákóm honuov pronajímati.

26. O úřednících menších.

Item. Na tomto jsme také zuostali, že úředníci menšího práva, kteří svědomie přijímají i jiné věci k soudu řídie, ti nemají od žádného mluviti pod žádnú barvú, darmo ani z peněz, ani na roku stávati; leč by se trefila pře taková, ježto by svědkuo nepotřebovala, to budú moci učiniti pro dobrého přietele.

Z. Z. 1545. f. 68 dodává: „A úředníci menší mají svobodni býti a žádného za pána nemieti, nežli krále pána svého.“

27. O těch, ktož na koho vyznají na mukách.

Brandl: Kniha Drnovská p. 112. — Sněm. ob. v Olom. 1516. č. 22 v A. Č. XI. 296.

28. O prodávání statkuov duchovním osobám.

Item. Což se prodaje zboží pozemských dotýče duchovním osobám, jakož někteří zbožie prodadúc, sobě z desk vymazují a na věčnosť to listy zpravují, těch prodají a zpráv takových aby viece nebylo. Pakli by kdo tak na ten zpuosob z duchovních osob statek pozemský koupil, ten statek na krále JMt spadnúti má. Než kněze biskupa JMti osobě ani budúcím potomkóm biskupóm Olomuckým toto k žádnej škodě býti nemá.

Z. Z. 1535. f. 78. Z. Z. 1545. f. 122. Z. Z. 1604. f. 89.

29. O kladení listuov a stavení lidí na rozkázání páně hajtmanovo.

Item. Jestliže by kdo žádal na pánu hajtmanu a páních, aby rozkázali listy před sebú položiti, pan hajtman a páni o to rozkázati nemají, když by o to pohnán nebyl, když práva jdú. Též o lidí postavení aby rozkázáno nebylo, aby postaveni byli, leč by pohnán byl, když práva jdú, krom zlodějských lidí a zločincuov.

30. Že kněži z kapitoly Olomuckej o zločince poháněni býti nemají, než úředníci jich.

Item. Také na tom zuostáno jest na žádost kněze děkana na místě vší kapitoly, jestliže by kdo kapitoly pohnati chtěl, aneb na nich žádal, aby zločince před panem hajtmanem stavěli, neb se jimi ujistili, ten má žádati úředníka kapitolnieho nynějšího neb budúcího, aby se jimi ujistil a před panem hajtmanem a pány postavil. Pakli by toho úředník zanedbal, bude moci úředníka pohnati. A neučinil-li by tomu úředník dosti podle přísudku, tehdy se bude moci zvésti na kapitolnie zbožie na ten grunt, kdež by ten člověk byl. A úředník zase bude moci poháněti na místě kapitoly o takovúž věc. A poněvadž k stavu duchovnímu taková věc nepřísluší o zločince, z tej příčiny to se jim dopouštie, aby úředník na místě jejich to jednati mohl.

Z. Z. 1535 f. 77; Z. Z. 1545. f. 115. Z. Z. 1604. f. 95.

31. O nářku cti.

Jakož se pohánějí z nářku cti aneb dobrej pověsti, toho aby nebývalo; než komuž by se zdálo, že by od koho na cti neb dobrej pověsti jakžkoli zhaněn neb dotčen byl, ten má bez puohonu pana hajtmana za rok složení žádati, a pan hajtman má druhú stranu obeslati a rok tomu složiti. A přijma k sobě pány a z vládyk, kteříž v soudu sedají, i jiné z pánuov a z vládyk tu věc mezi nimi srovnati; pakli by srovnati nemohl, a která se strana na krále JMt odvolati chtěla, toho jim hájeno býti nemá, a povinni budú před králem JMtí státi, když by jim král JMt rok položiti ráčil.

Viz Sněm v Olom. 1511. č. 12. A. Č. X. 346.

32. O svědomí k soudu zemskému.

Item. Najprve aby každý pán a dobrý, urozený člověk, obyvatel markrabstvie tohoto anebo královstvie Českého, svědomí dáti mohl pod pečetí svú, čehož by v pravdě svědom byl, a na konci svědomí svého aby ten závazek učinil: což svědčí, že to béře na svú vieru a na svú duši, že jest to v pravdě tak.

Pakli by byl cizozemec a nebyl z markrastvie Moravského aneb z královstvie Českého neb z kniežetství Opavského neb Krňovského, a obyvatelem v zemi že by nebyl, a kdo jeho k svědomie potřeboval: tehdy takový každý, kdož chce svědčiti,

aby osobně stál a svědomie pod přísahú dal, lečby strana druhá bez přísahy jeho svědomí trpěti chtěla.

Což se služebníkuov panských neb rytířských dotýče, kteříž by nebyli z tohoto markrabstvie anebo z královstvie Českého neb z kniežetstvie Opavského neb Krnovského, ti aby se též zachovali, jako jiní cizozemci.

33. Zřiezení zemské o honění nepřátel a odpovědníkuo.

Opakuje se celý text, tištěný ze sněmu Brněnského r. 1505 v A. Č. X. 332 a 333 až do slov: „trestán býti podle zdání soudu zemského.“ Kromě toho položeny jsou tu ještě tyto odstavce:

Item. Jestliže by se na kterého člověka vyznánie stalo pod kterýmž kolivěk pánem, a ten psanec neb jiný podezřelý by byl, muož od každého býti vyzdvižen a do vězenie vzat na takový zpuosob, když již u vězení jest, aby se o něm pánu jeho oznámilo. Poddá-li se pán jeho k tomu, že od něho spravedlivé učiniti chce, má tomu pánu vydán býti; pakli by pán jeho zastati nechtěl, tehdy se k němu tak zachováno býti má, jakž na takového slušie, a ten, kdož žádal za ujistění, aby to naň vedl neprodlévac [sic]; a volal-li by se ten ku právu, má ku právu puščen býti a ve dvú nedělích aby jej obvinil, a což z práva přijde, staň mu se.

A což se povalečuov dotýče, jestliže by se který na kterého pána volal a od toho pána listu pod pečetí neměl, aby svobodně vzat byl; a kterýž by psanec byl, a naň vyznáno bylo, a na tom by ten, kdož vyznal, umřel, proti takovému psanci právo ručeno aby nebylo.

34. O kabátiech pancířových.

Item. Což se kabátuo pancieřových a všech štrychuov v nich dotýče, kdož by kolivěk v nich choditi aneb jezditi chtěl po silnicích a po potřebách svých, ti to mohú učiniti; než jakž do hospody přijede neb přijde, aby je hned složil a dal schovati. Neb kdož by koli v tom postížen byl, má z toho viněn býti před panem hajtmanem markrab. Moravského, a jestliže by na něho to dovedeno bylo, tehdy tomu, kdož by na něho to dovedl, má dáti XX kop gr. česk. a dvě neděli u věži seděti. (In margine: „Není přijat“.)

35. O děvečkách sedlských.

Item. Což se děveček sedlských dotýče, jakož jedni druhým je loudie a pojímají bez vuole přátel, taková věc aby zastavena byla; a kdož by to učinil, aby jej pán jeho i s ní vzal a dvě neděli vězením trestal; pakli by pán jeho trestati zanedbal, z toho aby hnán byl z X kop grošů o ulúzení ženy. (In margine: „Má státi.“) A který by kolivěk člověk takovú věc učinil a děvečku proti její, pána jejího a otcovské a mateřině vuoli vzal, k takovému má se zachováno býti jako k lotru. (In margine: „O tento není snešeno.“)

Viz doleji č. 42 téhož sněmu.

36. O zapoviedání gruntuo.

Item. Jakož se nynie děje, že sobě zapoviedají grunty, a v těch zápovědech cesty, stezky i chodníky: takových zápovědí aby nebylo; než chce-li kdo komu své grunty zapověděti, pastvy aneb myslivosti, aneb užívánie gruntuov, toho vuoli každý má. Než cest, stezek, kudyž lidé jezdie a chodie, žádný zapoviedati nemá.

Viz čl. 6 od 6. ledna 1518 zde na str. 304. — Z. Z. 1535. f. 90. — Z. Z. 1545. f. 125. — Z. Z. 1604. fol. 100. s varianty.

37. Aby žádný syn panského neb rytířského řádu aneb sirotek statku žádnému dávati a zavazovati nemohl prve, nežli by jeho v držení byl a k letóm nepřišel.

Item. Svolenie pánuov a rytířstva markr. Moravského na oznámení pana Bernauta z Žerotína na Dřevohosticích o Jakuba, syna jeho, kterýž jest byl na ten čas při králi Polském JMti, a tu jest na se zápisy zdělal Janovi Štablovskému aneb někomu jinému, když by pán Buoh pana Bernarta otce jeho z tohoto světa vzieti ráčil, aby témuž Štablovskému poloyici statku dal, aneb viece neb méně. Pak my znajíc to, že syny a přátely své dáváme do cizích zemí proto, aby se k dobrému a poctivému vedli a statku s poctivostí nabývali, a ne statky naše zavodili prve, než by jich mocni byli: takovú věc moříme a v nic obracujeme, aby to jeho zapsání i takového každého nynie i na budúcie časy žádné moci nejmělo a jmieti nemá.

Item. Také jestliže by kdo v takovúž věc sirotka některého sobě uvedl prve, než by k letóm přirozeným přišel a statku v držení nebyl, že to také moci žádnej jmieti nemá.

Z. Z. 1535. f. 84. — Z. Z. 1545. f. 123. — Z. Z. 1604. fol. 78.

38. O služebnících panských, dobrých lidech, kteříž by nepřátely honili.

Item. Což se honění nepřátel odpovědných dotýče, ti aby honěni byli ode všech čtyř stavuov, kdež by o nich zvědieno bylo, každý pán s svými dobrými lidmi a služebníky podle přemoženie svého. A jestliže by se pán Buoh pomohl takových nepřátel odpovědných dohoniti, ti mají zjímáni býti a pánóm svým v moc dáni. A poněvadž tíž odpovědníci poctivosť svú proti zemi jsú ohradili, ti páni, číž by služebníci je zjímali, mají to opatřiti, aby ti neb ten vězeň katu v ruce dáván nebyl, tak aby ti skrze to, kdož jsú honili, na tom úrazu neměli. Než co se jiných lotruov zhúbcí zemských dotýče, kteříž by odpovědní nepřátelé nebyli, proti těm aby se všickni obyvatelé zemští zachovali, jakž od staradávna bývalo.

Z. Z. 1545. f. 113. dodává ještě větu: „aby k popravám dáváni bejvali." — Z. Z. 1604. f. 91. bez toho dodatku.

39.

MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15. Bez bližšího data.

Létha 1518 znamenává se, jaké se zřízení o zapovídání statkuo jedním druhým stalo:

Jakož se nyní děje, že sobě zapovídají grunty, a v těch zápovědech cesty, stezky i chodníky: takových zápovědí aby nebývalo. Než chce-li kdo komu grunty své zapověděti, pastvou neb myslivostí aneb užívání gruntu, toho vuoli každý má; než cest a stezek a jezd, kudyž lidé chodí a jezdí, toho žádný zapovídati nemá.

Viz výše č. 36 téhož sněmu.

40. O postavení svědkův.

Na tom zuostáno: Kdož by pohnán byl o postavení některých svědkův před pány soudcími, takový pohnaný, nechtěl-li by sám na sněm jeti, můž takové svědky na sněm poslati před pány soudce s ouředníkem svým aneb fojtem, a ti od pohnaného přijati býti mají a k vyslyšení před ouřad postaveni. A kdož svědky vede, ten jim stravu dávej, dokudž slyšáni nebudou, a k tomu od každé míle po dvou gr. dej; a pakli by byl příliš starý svědek, ten má formana zjednati a ten tomu platiti, kdož ho potřebuje, a od míle po 4 gr. dáti.

Viz čl. 15 téhož sněmu výše str. 309.

Item. Jestliže by se na kterého člověka vyznání stalo pod kterýmkoli pánem, ten psanec můž od každého vyzdvižen býti a do vězení vzat na takový spuosob: když již u vězení jest, aby se o něm pánu jeho oznámilo; poddá-li se pán jeho k tomu, že od něho spravedlivé učiniti chce, má tomu pánu vydán býti; pakli by jeho pán zastati nechtěl, tehdy se k němu tak zachovati má, jako na takového sluoší.

Srovnej čl. 38 téhož sněmu výše str. 313.

Jestliže by se honění trefilo od království Českého aneb knížetství Slezského do markrabství Moravského po kterémkoli zločinci, a na kteréhož by kolivěk pána aneb obyvatele margkrabství Moravského to by se vzneslo, tehdy ten pán neb obyvatel má rozkázati služebníkóm honiti i poddaným všem; a kdož by kolivěk honiti nechtěl, ten a takový má zavázán býti slibem, aby se postavil hejtmanu margkrabství Moravského, a pod tím zavázáním ten takový aby trestán byl podle zdání hejtmana margkrabství etc. a soudu zemského.

41.

Jakož se v tomto margkrabství zachovává, že mnohý statek prodá na pravduo aneb pod nějakým spuosobem jiným, ješto mu toho žádná potřeba nebude, než aby pečeť od landtfryduo vytrhl a řádem a právem aby živ

nebyl, než svou vuoli aby na někom provozoval aneb na vší zemi: protož kdož by kolivěk chtěl se z země vyprodati, ten každý aby se zapsal, že o všecky předešlé věci, které se v tomto margkrabství zasáhly, nemá než řádem a právem téhož před se bráti.

42.

Item. Což se děveček sedlských dotejče, jako jedni druohým loudí a přijímají je bez vuole přátelské: taková věc aby zastavena byla; a když by kolivěk člověk takovou věc učinil, k takovému aby se zachováno bylo jako k lotruo, jakož napřed dotčeno jest.

Viz Z. Z. 1535. f. 86. — Viz ustanovení téhož sněmu č. 35. — Viz o tom celé ustanovení ve Z. Z. 1545. f. 124.

43.

Co se zhúbcí zemských dotýče; jestliže by takoví lotři komu škodu učinili, a ten nebo přátelé jeho doptati [sic], z čího města, městečka, z zámku, tvrzi aneb vsi ti lotři vyjeli anebo vyšli: ten podle uznání soudu zemského tu škodu naprav, což [sic] to město, městečko, zámek, tvrz nebo ves jest, též i města královská.

CIX.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1519. (Bez bližšího data.)

Památky sněm. zemsk. arch. mor. v Brně I. f. 11.

1. O posudku zřiezení.

Létha božieho tisícého pětistého devatenáctého na sněmu obecním v Olomuci, stalo se jest zřiezení ode všech stavuov, což se posudkuov dotýče, aby se lidé na tom na potomnie časy nemýlili: Jestliže by se kdy přihodilo a svatého Jiří aneb svatého Martina v pátek se trefilo, tehdy ten pátek před svatým Jiřím aneb před svatým Martinem posudek v Olomuci držán býti má, a v Brně hned druhý pátek, totiž na svatého Jiří aneb na svatého Martina.

Z. Z. z r. 1535. f. 55 b; Z. Z. 1604. fol. 64 a, v obou obšírněji. — Ve Z. Z. 1545. f. 79 tohoto odstavce není.

2. Naučenie panské panu komorníkovi, jak se na posudku při kladení sum každý zachovati má.

Item. Kdož by komu jaké penieze podle přísudku panského klásti měl, že ten každý, komuž se ta summa podle panského nálezu klásti má, osobně tu státi má; pakli by sám osobně státi nemohl, tehdy aby list pod pečetí svú dal tomu, kohož by na svém místě pro takovú summu poslal. A kdož by toho neučinil, ten o spravedlnosť svú a o tu summu přijde.

3.

Kopie nová č. 2276 zemsk. arch. mor. v Brně. Bočkova sbírka.

Anno Domini 1519 na sněmu v Olomuci při Svíčkách:

Zmocnění pana Hynka z Ludanic. Přestoupil jest před pana hajtmana a pány JJMt pan Hynek z Ludanic a zmocnil jest pana Jana z Ludanic, syna svého, aby týž pan Jan na místě jeho, když by pan Hynek pohnán byl, stávati k soudu a odpoviedati mohl, a byla-li by toho potřeba, také zase na místě pana Hynka aby poháněl. Kdež pan hajtman a páni témuž panu Hynkovi toho jsú dopustiti ráčili a povolení své dali.

4.

Zmocnění pana Jakuba z Šarova. Pan Jakub z Šarova, předstoupiv před pana hajtmana a pány Jich Mt, oznámil, že pro nedostatek zdravie svého k soudóm stávati nemuož, prosiec pánuov, aby jemu toho přieti ráčili, aby on syna svého Jiříka z Šarova toho zmocniti mohl, aby týž Jiřík syn jeho k soudóm stávati a se souditi i odpoviedati, a byla-li by toho potřeba, i na miestě jeho poháněti mohl.

5.

Jheronym z Basstie oznámil jest před panem hajtmanem a pány, kterak od Albrechta z Baště, bratra svého, koupil jest ves Žákovice s jejím příslušenstvím, a ji zaplatil a v tu ves se uvázal, kdež Albrecht Barský prve než jemu list zprávný udělal a ve dzky vložil, že jest umřel. Na to jemu páni naučenie dali, poněvadž jest věc vědomá, že jest Jeronym tu ves od Albrechta koupil, že při tom kupu zuostati má; a když sirotci k letóm přijdú, jemu tu ves ve dzky vložiti mají. Actum Brunne sabbato post Reminiscere anno Domini 1519.

6.

Zmocnění pana Ladslava z Bozkovic. Item. Na témž sněmu pan Ladslav z Bozkovic, najvyšší komorník margkrabstvie Moravského, ... tak aby pan Kryštof na místě jeho póhony přijímati i poháněti mohl.

7.

Zmocnění pana Albrechta Holešovského. Na témž sněmu pan Albrecht z Šternberka zmocnil jest k soudu na místě svém pana Jana z Šternberka, syna svého, tak aby on pan Jan póhony k sobě přijímati i zase poháněti mohl a se souditi tak, jako by on sám pan Albrecht se soudil.

8.

N e m á ž á d n ý c i z o z e m c i b e z p o v o l e n í s t a v ů z s t a v o v a t i. O s t á v k u M a l é h o P r o c k a z C e t i n ě. Svolením všech stavuov na sněmu v Olomuci o svatých Třech Králích dopuštěna jest stávka Prockovi Malému z Cetině na tento zpuosob: poněvadž stávka v těch listech krále Vladislava slavnej paměti, kterýž Procek má, postavena jest a zřetedlně svědčí na Mýtské a Chrudimské, že Procek podle těch zápisuov bude moci zde v tomto markrabství na Mýtských a Chrudimských podle práva městského svej spravedlnosti dobývati stávkami. Actum anno 1519.

9.

O h l a š o v á n i e V i l é m a z V i c k o v a. Vilém z Vickova oznámil jest před panem hajtmanem a pány JJMtí, že stojí k roku položenému s svými potřebami proti Petrovi Ryšavému z Proseče, kdež jest jej týž Petr vinil v Brně před panem hajtmanem o statek Jana Duně z Žákovic. A poněvadž týž Petr k roku složenému nestojí, žádal jest pánuov Jich Mti, aby to v registra zemská zapsati rozkázali, že on stojí, a druhá strana že nestojí a nic oznamuje, z kterej příčiny nestojí. Kdež páni JJMti tak učiniti ráčili a to ohlašování Vilémovo zapsati rozkázali.

10.

O h l a š o v á n í H e ř m a n a V e s e l s k é h o. Heřman z Vojslavic a na Veselí ohlašoval jest před panem hajtmanem a pány JJMtí: Jakož jest měl rok složený před panem hajtmanem s Francem z Háje na tento sněm do Olomuce, kterýž jest držán na svaté Tři Krále; ale poněvadž jsú páni JJMt Francovi rok nemocný podle práva dáti ráčili, že Jich Mti Heřman za to prosí, jestliže by Franc v tom umřel, aby jeho toto ohlašování v paměti svej míti ráčili, že on po svej cti jako dobrý člověk stojí. Kdež páni takové jeho ohlašovánie slyšíc, v registra zemská zapsati jsú ráčili rozkázati.

11.

O B y s t r o v a n y, ž e k n ě z o p a t H r a d i s k ý p r á v o c h t ě l m í t i. O h l a š o v á n i e k n ě z e o p a t h a P a v l a H r a d i s k é h o o B y s t r o v a n y. Na tiemž sněmu kněz opat Hradiský připověděl se před panem hajtmanem a pány ke vsi Bystrovanóm, kterúž Olomučané drží, oznamujíc, že ta ves k jeho klášteru Hradišti přísluší, prosíc pánuov, aby tuto jeho přípověď v registra zemská zapsali, že on časem jiným i s svým konventem o tu ves k nim právem hleděti chce. Proti tomu páni Olomučané oznámili jsú před panem hajtmanem a pány, že oni jsú tak dobře komora krále JMti, jako kněz opat; bude-li je chtieti kněz opat z čeho viniti, že jemu před Jeho Mtí právi býti chtie.

12.

Paměť některých slov od Procka Malého. Paměť na žádost straně od Jich Mti pány soudci daná. Jakož jest Procek Malý pánuov Jich Mtí za paměť žádal, což se těch slov, kteréž . . . . . [Listina není dokončena.]

CX.

Ze zemského soudu v Brně 1519 (?)

Památky sněmovní zemsk. archivu mor. v Brně I. f. 13 a.

O těch, kdož nemohú svej potřeby při soudu vésti. Item. Když by některá vdova aneb sirotci aneb kdo chudý pohnán jsa, aneb někoho požena, před soud předstoupil, nemajíc, kdo by od něho jeho při vedl a potřebu pověděl: takovému každému, znajíce páni soudce toho potřebu, s soudu osobu hodnú k vymluvení a vedení potřeby jeho dáti mají.

CXI.

Stavové moravští králi Ludvíkovi I., že zachovali a vyplnili vše, co při nastupování pána země vykonati jim dlužno, i berni že zapravili. (Bez data, 1519?)

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. arch. mor. v Brně. XII. C. 1. fol. 59.

Na žádosť a poselstvie krále JMti pána našeho milostivého, kteréž jest JKMt na nás skrze najvyššího pana hofmistra království Českého vzložiti ráčil, oznamuje nám JKMt, kterak jest JKMt v království Uherském i též také v království Českém vpuštěn v mocné panovánie, a téhož že JKMt na nás žádá; kdež my JKMti na to tuto odpověď dáváme:

Že jsme my v živnosti krále Vladislava slavné paměti, v ty časy pána našeho milostivého, otce JKMti, hned potom, jakž jest JKMt na království Uherské i také České korunován, když jest JMt sem k nám do země přijeti ráčil, za pána přijali, to všecko zachovavše podle řádu a obyčeje země té, což při přijímání pána zachováno býti má, tak jakž jsú předkové naši i my JMti předkóm činili, JMti slib a povinnosť učinivše jako králi korunovanému a pánu svému dědičnému, i berni tu, kteráž jse při přijímání pána dává, JMti jsme dali. Jakož pak i král JMt, slavné paměti otec JMti, z tej berně nás jest na místě JMti kvitovati ráčil. A tak JKMt znáti ráčí, že jsme JMti všecko učinili, což jsme z povinnosti spravedlivě JMti učiniti měli, a ve všech věcech k JMti jsme se zachovávali a zachovati chcme, jako ku pánu našemu dědičnému. A od JKMti toho také čekáme, když k tomu přijde, aby podle zápisu otce JKMti slavné paměti, že nám učiniti ráčil, pokudž spravedlivě JKMt povinovat bude a jest. Pakli JKMt znáti ráčí, že bychom nad toto což výše JMti povinovati byli, aby nám JMt oznámiti ráčil, že se ve všem k JMti zachovati

chceme jako ku pánu našemu dědičnému. A že také k JKMti v krátkém čase posly své v potřebách našich vypraviti chceme.

Což se pak berně nebo pomoci, kterejž JKMt na nás žádati ráčí, dotýče, z prvního artikule naší odpovědi JKMt tomu rozuměti ráčí, že jsme tu berni, kterúž jsme JMti povinni dáti byli, již dali; z kterejžto berně otec JKMti slavné paměti na místě JKMti nás jest kvitovati ráčil; a protož JKMti jako pána svého milostivého prosíme, aby nás JKMt při tom zuostaviti ráčil; neb bychom pak chtěli žádost JKMti v tom naplniti, známe, že by lidé naši pro tato obtížná a neúrodná léta a pro svú velikú chudobu toho snésti a nikoli tomu dosti učiniti nemohli.

CXII.

Poselství stavů moravských ku králi Ludvíkovi I. (Bez data, 1519?)

Codex Wenceslai de Iglavia. — MS. zemsk. arch. mor. v Brně. XII. C. 1. fol. 177.

Najprve JKMti služby naše pověděti.

Jakož jsme JKMti skrze najvyššieho pana hofmistra království Českého odpověď dali, že jsme JKMti již všecku povinnosť učinili a v tom i ve všem jiném k JKMti jsme jse zachovali a zachovati chcme jako ku pánu našemu dědičnému; a JKMti za to prosíme, poněvadž jsme my již všecko od sebe učinili, což jsme JMti povinovati učiniti byli, aby JMt mezi nás přijeti ráčil a to, což jest nám JMt povinovat od sebe učiniti podle zápisu krále JMti slavné paměti, aby nám od sebe učiniti ráčil. A že tu při příjezdu JKMti, pokudž bychom znali JKMti a tejto země dobré, v tom jse k JKMti rádi povolně jako ku pánu svému najíti dáme. A jestliže by pak JKMt k nám do země vypraviti jse neráčil, že JKMti za to prosíme, aby JKMt s zemí svejch osoby ze všech stavuov počet slušný jmenovati a k sobě obeslati ráčil, a tu s JKMtí a JMti dobré a JMti zemí aby rozváženo a jednáno bylo.

Což jse berně a pomocí, kteréž JKMt skrze téhož pana hofmistra na nás žádati ráčil, dotýče, JKMti prosíme, aby JKMt do nás sobě toho obtěžovati neráčil, že pro přílišnú chudobu lidí našich JKMti žádosti dosti učiniti nemuožem; neb my jistě na jiném nejsme, než na tom k JKMti povolně a poddaně, pokud najvyšší naše možnosť jest, jse zachovati.

Item. O pana podkomořieho s JKMtí a se pány uherskými mluviti, o jeho vězení, kteréž mu jse stalo v knížetství Rakúském pro království Uherského [sic], aby jse jemu škoda, kterúž skrze to vzal, napravila.

Item. O stávky s JKMtí mluviti, že města tohoto markrabstvie jse neobyčejně stavují v království Uherském, aby JKMt takových stávek neobyčejných dopúštěti neráčil.

CXIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci dne 6. ledna 1520.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně I. f. 13.

Anno Domini 1520 v Olomuci při času Svíček stalo se toto zřízení dolepsané:

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 112.

1. O menších úřednících, aby zjevnú zprávu dávali o mezech a hranicích.

Item. Když úředníci práva menšího vedú se na meze a hranice, a tam se jim ukazuje potřeba obojí strany, a páni potom jejich zprávu tajně jsú vyslýchali a potom na to nález činiti ráčili: Na tom zuostáno, aby toho již viece nebývalo po tento čas. Než kdyžkoli úředníci práva menšího na meze neb hranice požádáni budú, cožkoli od obojí strany vyslyší aneb před nimi okázáno bude, o tom aby zjevnú zprávu na sněmu přede pány činili v přítomnosti obojí strany. A jestliže by která strana svévolně, bez dostatečného duovodu proti úředníkóm co mluvil [sic] a jich dotýkal, jim v tom lechkosť chtě činiti, že by tak nebylo: ten každý aby trestán byl podle zdánie pana hajtmana a pánuov soudcí zemských.

Není v knize Drnovské; Z. Z. 1535. f. 50 sq. — Z. Z. 1545. f. 68. — Z. Z. 1604. f. 62.

2. O postranné pře.

Item. Při tom soudu žádnými strannými věcmi páni soudce zaneprazdňovati se nemají: než jesliže by toho potřeba byla jakých stranných pří slyšeti, ty aby pan hajtman po vzdání soudu slyšeti ráčil, nechaje při sobě osob z pánuov soudcí v Olomuci z Olomuckého kraje a též v Brně z Brněnského, kteréž by JMt při sobě jmieti ráčil, a ti nicnic se nevymlouvajíc, při JMti zuostati mají. Pakli by jaká veliká pře byla, tehdy z obojího kraje páni soudce při JMti býti mají. A odtud též jako od soudu zemského žádný odjížděti nemá pod touž pokutou.

Z. Z. 1535. p. 51 sq. — Z. Z. 1545. fol. 70. — Z. Z. 1604. f. 60.

3. O sněmích obecních.

Item. Sněmové obecní při soudu aby pokládáni nebyli. Než když by potřeba byla sněmu obecnieho pro potřebu krále JMti aneb zemskú, to pan hajtman, maje při sobě slušný počet z pánuóv i z rytířstva, rozvážiti má, při kterém času takový sněm by položiti ráčil, aby soudu zemskému překážky nebylo.

Z. Z. 1545. f. 108 má dodatek: „a králi JMti má psáti a takovú věc oznámiti." — Z. Z. 1535. fol. 52. — Z. Z. 1604. f. 62.

4. O mlynáře.

Item. To každý aby s stavu panského, prelatského i rytířského i města na svých statcích opatřili váhou aneb mírou spravedlivou, tak aby mlynáři chudým lidem spravedlivé činili; mýto aby brali tak, jakž od staradávna bráváno bývalo, nad to žádných úplatkuov od lidí neberúc. A také kdož prvé do mlýna přiveze, tomu aby prvé semleno bylo. A kterýž by se mlynář tak nezachoval a naň usvědčeno bylo, toho aby pán jeho skutečně trestal; pakli by toho ten pán neučinil, aby soused jeho jej z toho hnáti mohl.

Z. Z. 1545. f. 120. — Z. Z. 1604. f. 107.

5. O sirotky.

Item. Sirotci panského, neb rytířského stavu, když by k letóm přišli a poručníky neb strýce kvitovati chtěli, tehdy aby poručníci aneb strýci s sirotky před panem hajtmanem, pány a soudci zemskými stáli a tu věc oznámili, že sirotci již léta majíc, kvitovati poručníky aneb strýce chtějí. Tu pan hajtman a páni soudce tu věc slyšíc a rozvážíc, při čem ta věc státi má, rozkázati ráčí. Pakli by bez vědomie pana hajtmana a pánuov soudcí kdo od sirotkuov kvittancí přijal, taková kvittancí aby žádné moci neměla.

Z. Z. 1535 f. 67. — Z. Z. 1545 fol. 104. — Z. Z. 1604 f. 74.

6. O listech hlavních a obsielání do ležení i o lání.

Item. Kdožkoli mají listy hlavní na penieze s rukojmiemi pod ležením, když by k tomu přišlo, že by rukojmie vlehnúti měli, tehdy aby věřitel dvě neděli napřed každému rukojmí věděti dal; a ti rukojmie jestliže by v těch dvú nedělích nevlehli a nese s věřiteli svými nesmluvili, tehdy je muož tak upomínati, jakž od staradávna o penieze napomínati obyčej byl. Pakli by kdo rukojmím svým prve dvú nedělí po napomenutí lál, ten jim to bude povinen napraviti podle uznání pánuov soudcí zemských.

Kniha Drnovská p. 114. dodává: „a tak každým dvěma vždy dvě neděle má napřed dát věděti.“ — Z. Z. 1535. f. 89. — Z. Z. 1545 f. 61. a Z. Z. 1604. f. 86. bez toho dodatku.

7. O ručnicích a myslivosti.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytířstvo, prelati a města mohú pro obranu životuov a statkuov svých s ručnicemi jezditi. Než na myslivosť žádný choditi ani služebníkuov svých vysílati nemají. A kdož by se tak nezachoval a služebníkóm neb myslivcóm svým na myslivosť choditi s ručnicí dopustil, ten bude moci pohnán býti z X kop gr. českých.

8. O myslivosti sedlskej.

Item. Sedláci s ručnicemi na žádnú myslivosť ani cestami choditi nemají. Tenat, rukávníkuov, sopíkuov, ani lečby, lovuov, ani střelby na všelikú zvěř velikú i malú, kromě na vlky a lišky, jmieti nemají. A každý pán, prelati i rytířstvo svým lidem tenata, rukávníky i všeliké lečby pobrati mají a všecky myslivosti jim zastaviti. Pakli by kdo se tak nezachoval, a kdo kterého člověka v tom usvědčil, tehdy má tomu pánu, prelatu i z rytířstva to oznámiti, že ten aneb ti tenata mají a myslivosti vedou; tehdy ten každý, komuž by to oznámeno bylo, má toho člověka neb ty lidi k tomu jmieti, aby každý kopu groší dal tomu, kdož jest jej s tím postíhl. Pakli by se kdo tak, jakž se svrchu píše, nezachoval, a to přehlédal, aneb tej nápravy od člověka neučinil, bude moci z X kop gr. pohnán býti. (In margine: „Obnoveno v Brně anno 1531 a stvrzeno.“)

9. O křepelice.

Item. Také toto každý pán a obyvatel zemský opatřiti má a sedlákóm zapověděti, aby křepelic s tenátky a s křepelem s Veliky noci nelapali pod touž pokutou.

10. O shony.

Item. Žádný s stavu panského, prelatského i rytířského na shony na grunt žádného aby nechodil, lečby kdo komu vuoli dal. Než kdož by bez vuole na čích gruntech shánčl, ten bude moci z 50 kop gr. pohnán býti.

Z. Z. 1535 f. 93.; Z. Z. 1545 f. 125; Z. Z. 1604 f. 101.

11. O ščvaní s chrty.

Item. Žádný s chrty na ščvaní od zeleného čtvrtku až do svatého Jakuba jezditi ani choditi nemají; pakli by kdo přes to usvědčen byl, ten bude moci z 10 kop grošů pohnán býti.

Kniha Drnovská p. 114. dokládá: „od toho, po čímž jezdil. Ale po svém jezditi může i po toho gruntech, kdož mu dopustí štváti aneb i na tenata honiti. Ale má se ho prvé optati, dopustí-li jemu po svém. A ještě více najdeš v novějším zřízení na listu 116. i nález na to.“

12. O svědcích, když k slyšení přijdú.

Item. Svědkóm, kteříž se k přísaze vedou, aby prvé jim od mílí placeno bylo, než přísahu k svědomí učinie, a pokudž by jim zaplaceno nebylo, aby nesvědčili. A jestliže by někdo o svědky požena, aneb na žádosť jeho že by mu je soused postavil, a potom že by jich nedal slyšeti, pravíc, že mi jich třeba není; proto aby těm svědkóm přece od mílí zaplatil a z hospody je vyplatil. Pakli by toho neučinil, tehdy ten, číž jsú lidé, aby jej mohl hnáti z X kop grošů.

Není v Knize Drnovské.

13. O listech hlavních, jak bez výmienek o berni dělány býti mají.

Item. Listové hlavní na penieze aby se s žádnými výmienkami o zastupování a spravování berně nedělali, než tak, jak lantfryd ukazuje na listy obyčejné. A pakli by kdo, vida na někom potřebu a núzi, uvedl jej sobě v takový zápis, aby zaň berni spravoval, ten aby toho nebyl povinen držeti ani rukojmie jeho tej berně spravovati.

Není v knize Drnovské.

14. Kdož by pánuov JJMtí za jakú paměť žádal.

Item. Také na tom zuostáno, jestliže by kdo nějaké paměti na pánich soudcí žádal krom potřeby soudu, že žádnému dána býti nemá; než tu při soudu, což by k tomu soudu náleželo, povědíno býti má, pokudž by paměť panská byla. Než kdož by znal toho potřebu svú potomní aneb přietele svého, ten bude moci s vuolí panskú v registra sobě dáti zapsati to, což by přede pány soudcími mluveno bylo; a to aby na ceduli pánóm soudcím sepsáno dal; a JJMt toho ohledajíc, jsú-li ty řeči tak sepsané, jakž jsú mluevny, do registr zapsati rozkáží; pakli by co viece napsáno bylo, než jest mluveno, to vymazati ráčí. A taková paměť ku potřebě každého v zemi i ven z země muož vydána býti.

Není v knize Drnovské.

15. O ustaném právě.

Item. Při vyhlašování póhonuov to stané právo aby změněno bylo, a tak kvapně při vysvědčování póhonuov ustané právo dáváno nebylo, než tepruov po vysvědčení všech puohonuov i slunečních; kdož by již ku póhonu nestál, na toho aby stané právo dáno bylo a k tomu podle práva dopomoženo.

Není v knize Drnovské.

16. O registra kupecká.

Item. Na témž sněmu svoleno, aby páni soudce žádných přísuduov na registra kupecká, na dluhy panské neb z rytířstva, po dnešní den nečinili. Než chtěl-li by který kupec neb obyvatel městský kterému panskému neb rytířskému člověku co věřiti, ten každý opatruj se cedulemi pod pečetí neb sekretem, co jemu kdo dlužen jest; tu páni na takové cedule přísudy činiti ráčí. Než dluhové předešlí, ti podle registr v svej možnosti zuostaňte. Actum o tom Anno d. 1520.

Není v knize Drnovské. Z. Z. 1545 f. 46.

17. O židy a lichvy.

Item. Svolení obecnie, aby Židé z 10 zlatých dva zlatá do roka brali, a ze sta zl. 20 zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovávali, z 10ti

dva berúc do roka a nic viece. A takové lichvy aby židóm na každého puol léta spravovány byly. Pakli by toho kdo neučinil, tehdy to žid fojtovi tej dědiny, kdež ten dlužník jest, oznámiti má, a fojt jemu spravedlivé učiň a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by fojt toho učiniti nechtěl, tehdy žid stavovati moci bude každého z tej dědiny, dokudž se jemu dosti nestane.

(Artikul tento jest přemřížován.)

Viz výše str. 309 ustanovení sněmu z roku 1518 č. 9. s varianty. — Viz kniha Drnovská p. 114.

Item. Půjčil-li by který žid co na základ, ten také tím spuosobem lichvu beř, dva zlaté z 10ti do roka, jakož svrchu psáno jest. Než takový základ najprvé má fojtovi a konšelóm ukázán býti, a oni to v knihy městské zapište. A přišel-li by kdo a svého co u žida našel, ježto by jemu ukradeno a židu zastaveno bylo, a stal se toho slušný pruovod: to má beze všeho uplacovánie vráceno býti tomu, komuž ukradeno jest. A nechtěl-li by kdo z takových základuov lichvy na každého puol léta spraviti, a v tom základ se prostál: žid s tím základem bude moci učiniti podle zdánie svého. Než žádný základ do roka se prostáti nemá.

Item. Židé nikdyž ve vsech bydleti nemají, nežli kteřížby nelichvili, než v městech a v městečkách. Pakli by kdo proti tomuto ustanovení ve vsi židy chovati chtěl, to žádnému trpěno nebuď, než každý o to trestán býti má podle zdánie panského a rytířstva.

Item. Který by žid kterému člověku z kteréžkoli dědiny půjčiti chtěl na jakýžkoli základ aneb na lichvu, toho žid učiniti nemá bez vědomí fojta a konšel tej dědiny, odkud by ten člověk byl, kterýžby od něho vypůjčiti chtěl. Pakli by půjčil bez vědomí fojta a konšel, tehdy ten člověk nebude povinen toho židu platiti. Než což se předešlých půjček dotýče, ty aby každý židóm platil tak, jakž od nich vypůjčil. [Tento odst. jest přemřižován.]

Item. Židé aby trhuov ani kupectví žádných nevedli po vsech, než v městech a v městečkách.

V knize Drnovské s varianty. — Z. Z. 1535 f. 93 sq. úplněji. Rovněž Z. Z. r. 1545 f. 129 sq. a Z. Z. 1604 f. 117.

18. O přesáhnutí základem v póhonu.

Item. Na tom jsme se srovnali páni a rytířstvo: Jakož těchto časuov předešlých vzniklo bylo, že puohonové někdy o rovnú věc od jeděch na druhé činěny jsú, a v nich summy anebo základové vysocí kladeni byli, ježto jsme v tom uznali, že viece hleděli kořisti nežli spravedlnosti; i protož aby každý, komuž se zdá, že by jakú spravedlnosť měl, a chtěl poháněti, u sebe to prve, oč poháněti chce, rozvaž, aby základem anebo summú v póhonu nepřesáhl, a to z příčiny tej: Jestliže by se straně odporné zdálo, že jest základem přesaženo, že toho podle zvyklosti starodávnie na pány podati muož. A kdož pohánie, též jestliže se jemu zdá, že jest summú

nepřesáhl, hned při póhonu toho dovoditi má, že jest základem nepřesáhl. A páni tu věc rozvážíc, jestliže jest základ přesežený [sic], nález učiniti ráčí, poněvadž jest summú přesaženo, že tomu póhonu odpoviedati nemá; a pakli by přesaženo nebylo, tehdy odpoviedati rozkázati ráčí. A protož pohnaný v tom se tak opatruj, což se základu přesežení dotýče. A pakli se v tom kdo obmeškå, ten sám sebú vinen bude.

A jestliže by páni soudce nález učiniti ráčili, že ten, kdož jest pohnán, povinen jest to podle póhonu napraviti: ten věz, že již základ v póhonu položený stratil.

A jestliže by pak páni soudci nález učiniti ráčili, že jest povinen podle slibu a pečeti své tomu dosti učiniti, to při tom zachováno buď podle starodávnie zvyklosti, aby se výše nevedl, ač se chce škody uvarovati, než pokudž jeho spravedlnosť káže.

Než což se statkuov dědičných dotýče, tu každý v póhonu základ, jakž se jemu zdá, podle zvyklosti starodávní položiti muož. Avšakž jestliže by jemu nález panský padl, že jemu pohnaný to napraviti má, proto nemá k tomu základu v póhonu položeným sáhati ani se naň výše vésti, ač se chce škody uvarovati, než pokudž by ta škoda, o kterúž pohnal, ukazovala.

Není v knize Drnovské.

19.

Plnomocný výbor stavů moravských ustanovuje, že páni k soudu pozvaní se dostavovati mají a nemají odcházeti bez slušné příčiny. Sněmy zemské nemají se konati v době zasedání soudu zemského. O poručnictví a zastupování při soudu. — V Olomouci 19. ledna 1520.

Orig. zemsk. arch. mor. v Brně V. I. 75.

Ačkoliv jest to samostatná listina, klademe ji ku předcházejícímu sněmu. — Tištěno Brandlem v knize Drnovské p. 112 I, II, III, V s četnými varianty.

Ve jméno buoží amen. Páni a vládyky markrabství Moravského na sněmu obecniem v Olomuci při svatém Martině, vydali sú z sebe důstojného u boze otce pana Stanislava biskupa Olomuckého, a pana Artleba z Bozkovic, hajtmana markrabství Moravského; a k nim jsú přidali z pánuov pana Albrechta z Sternnbergka, pana Voka z Sovince, najvyššieho sudího téhož markrabství, pana Václava Berku z Dubé a z Lipého, pana Jana z Kunovic; a z vládyk Adama z Backovic, Jana Kobíka z Opatova, Viléma z Víckova, Markvarta Valeckého z Mírova; a jim jsú mocně poručili, aby oni vezmúc před se svobody téhož markrabství, na místo rozvážili, zjednali a způsobili, aby v budúcích časiech obyvatelé v markrabství Moravském tím se zpravovali při súdu zemském.

Protož my Stanislav z buoží milosti biskup Olomucký, Artleb z Bozkovic, hajtman markrabství Moravského, i jiní páni a vládyky napřed jmenovaní, zjednali a ustanovili sme a mocí tohoto listu ustanovujem nynějším i budúcím pánuom a vládykám v markrabství Moravském:

Najprve aby páni a vládyky v súdu zemském sedající tak se zachovávali, jakž lantfryd ukazuje, na dni jmenovité k súdu do Olomuce i do Brna aby se sjížděli a súd vyseděli, pokudž by toho potřeba ukázala. A odtud aby žádný neodjížděl před vzdáním súdu, leč by pan hajtman a páni súdce potřebu znajíc jej odpustili. Pakli by kdo nepřijel, aneb přijeda tak se nezachoval, ten má od pana hajtmana k druhému sněmu obeslán býti, aby před panem hajtmanem a pány súdci stál; a tu jej pan hajtman s raddú pánů súdcí slibem zavázati má, aby před králem JMtí se postavil na den jmenovaný, kterýž jemu pan hajtman a páni súdce jmenovati budú, a toho slibu aby prázden nebyl, leč jej král JMt rukú dáním propustiti ráčí.

Item súdce aby se v čas scházeli k hodině od pana hajtmana jim jmenované a voznámené, a tu každý aby na své místo sednúc, pilně súdili, ničím se nezaměsnávajíce, při tom súdu žádných stranních věcí před se neberúc, což by k súdu zahájenému nepříslušelo. Než jestliže by toho potřeba byla, jaké stranní pře slyšeti, ty aby pan hajtman po vzdání soudu slyšel, nechajíc při sobě osob súdcí v Olomuci z Olomuckého kraje a v Brně z Brněnského, a ti ničím se nevymlúvajíc, při panu hajtmanovi zuostati mají a ty pře vyslyšeti, a pokudž spravedlivé bude, k konci a k místu přivésti. Pakli by potřeba byla, tehdy z obú krají súdce zuostati mají; a odtud též, jako od súdu zemského, žádný odjížděti nemá pod túž pokutú nahoře položenú.

Item sněmové obecní při súdu zemském pokládáni býti nemají pro překážku súdu a obtížnosti sirotkuov, vdov a chudých lidí. Než když by potřebí bylo sněmu obecního pro potřebu krále JMti aneb zemskú, to pan hajtman, přijmúc k sobě slušný počet pánů a vládyk, rozvážiti má, při kterém časi slušně takový sněm obecní by býti jměl. A to rozvážíc pan hajtman králi JMti v čas oznámiti má, aby JKMt k takovému sněmu povolení své dáti a jej držeti rozkázati ráčil.

Item sirotci panského a rytířského stavu když by k letuom spravedlivým přišli a poručníky aneb strýce kvitovati chtěli, tehdy ti poručníci a strýci s těmi sirotky před súd zemský v Olomuci aneb v Brně přistúpiti mají a tu věc oznámiti, že sirotci léta svá přirozená majíc, je kvitovati chtí. Tu pan hajtman a súdce poručníky aneb strýce i sirotky vyslyšíc a tomu vyrozuomějíc, to rozvážiti mají. A jestliže se tak najde, že sirotci léta svá přirozená mají a k poručníkuom aneb k strýcuom o nic domlúvati se nechtějí, ta věc tehdy tak při tom zuostati má, aby poručníka aneb strýce kvitovali kvitancí obyčejnú. Pakli by kteří poručníci aneb strýci bez vědomí páně hajtmanova a pánuov súdcí zemských kvitancí od sirotkuov přijali, takové kvitancí žádné moci jmíti nemají, než mocní a otcovští poručníci v své moci tak zuostaňte, jak se od starodávna zachovávalo.

Viz sněm ob. v Olomouci 1520 č. 5 výše str. 322.

Item kdyby některá vdova aneb sirotci i někdo chudý pohnán jsa, aneb někoho požena, před súd přistúpil, nemajíc, kdo by od něho jeho při vedl a potřebu pověděl:

takovému každému, uznajíce páni súdce toho potřebu, z súdu osobu hodnú k mluvení a vedení pře jeho dáti mají.

Viz sněm v Brně r. 1519 výše str. 319.

Tomu na svědomí, potvrzení a lepší jistotu, my biskup, hajtman, páni, vládyky svrchu jmenovaní své vlastní pečeti s naším vědomím a vuolí přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán v Olomuci ve štvrtek před svatým Fabjanem Šebestyanem léta páně tisícého pětistého dvatcátého počítajíc.

Přivěšeno pečetí deset, sedm z nich úplně zachovaných, tři porouchané a jen z polovice zachované.

CXIV.

Odpověď krále Ludvíka moravským poslům daná. — V Budíně 10. února 1520.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. arch. mor. v Brně. XII. C. 1. p. 86.

Responsio Regie Maiestatis data dominis oratoribus marchionatus Moravie.

In primis ubi status prelatorum, baronum, militarium nunctiarunt Regie Maiestati, qualiter ipsi in hoc inter se concordassent, ut arx Znoymensis cum omnibus pertinenciis ex berna nunc illic Maiestati Sue ordinata et oblata, a domino Joanne de Gutstein redimeretur et ad marchionatum ipsum conuerteretur, et domino capitaneo moderno futurisque capitaneis per successionem traderetur siue daretur ea presertim de causa, ut hoc facto Maiestas Sua a solutione superflua capitaneorum liberaretur, et quod etiam capitanei ipsi habendo arcem Znoymensem, marchionatus officium commodius regere administrareque possent.

Respondet ad hoc Maiestas Sua, agens ipsis dominis et militaribus tamquam fidelibus suis gratias, quod ad dandam bernam pro desiderio Maiestatis Sue beniuole consenserint, et arcem Znoymensem ex ea redimenda curauerint, sollicitosque sine damno Maiestatis Sue fiant; que omnia ipsis Maiestas Sua regia gratia singulari tamquam dominus eorum gratiosissimus recognoscet. Verum quod ad arcem pertinet, non videtur Maiestati Sue, ut arx ipsa, que multa retroacta tempora hucusque semper a regibus marchionatus Morauie seruata tentaque fuit, hoc regiminis Majestatis Sue initio ad manus capitaneorum tradi deberet, quod alias nunquam fuit factum. Nichil quidem Maiestas Sua dubitat, quin ipsi hoc a Maiestate Sua in bonum finem cupiant; verum quia res noua est et antea nunquam usitata, propterea non videtur Maiestati Sue esse admittenda. Nam per hoc aliquo pacto Maiestatis Sue auctoritas offenderetur, quod omnino fieret, si id in ea re faceret presertim sine necessitate, quod ab aliis principibus suis factum non fuisset. Etiam verum est contenta Sua Maiestas, ut arx ipsa ex berna, ut ordinatum est, redimatur, tamen regie Maiestati, ad quam pertinet, applicetur. Quam Maiestas Sua ad manus suas accipiet et eam officialibus suis, qui sibi videbuntur, idoneis et fidelibus tenendam consignabit. Quod autem attinet ad

solutiones capitaneis debitas, Maiestas Sua de hiis ita curabit et ita pandebit, ut eorum salaria justa et antiquitus usitata aliunde, citra tamem dampnum Sue Maiestatis, persoluantur. Ubi cupiunt, quod eos facere oporteret, vel quomodo se erga (?) ciuitates tenere debeant, si illi bernam exsoluere recusarent: non dubitat Maiestas Sua, quin etiam ciuitates ipse bernam ipsarum in eum finem exsoluant. Nam ut hoc facere deberent, etiam ante Maiestas Sua illis mandauerat, que per nuncios suos, qui hic fuerunt, significauerunt Maiestati Sue, sese bernam Maiestati sue libenter daturos. Que si aliter (quod Maiestas sua non credat) facerent, ita prouidebit, ut ad illius exsolutionem instar aliorum fidelium suorum opportunis remediis conpellantur.

Actum Bude feria VI. post Dorothee virginis anno domini etc. XX°.

Co jse pak ostatku tej berně dotýče, kteráž by mimo vyplacení téhož zámku Znojemského zuostala, toho žádáme a tak míti ráčíme, aby ta k rukám a v moc naši dodána bez všelijakých výmluv k našemu dobrému byla.

Co jse věznuov a zločincuov zemských dotýče, o kteréž žádáte, aby do měst Brna, Znojma přijímáni byli, JKMt tuto odpověď dáti ráčil: že JKMt ráčí tak míti, aby města podle obyčeje takové obecní vězně vší země přijímali, než na ten spuosob, aby jim takoví vězňové dovozováni a v jejich neb rychtářuovu moc dodáni byli, a k tomu ti, kteříž by takové vězně dali anebo podali, aby se k niem podle práva městského zachovávali a zachovali, a jich přes právo seděti nenechávali a nedali; jakož od posluov z měst našich to nám dosti obšírně předloženo jest, že by takové vězně dlúhé časy u vazbě držeti muosili, aby toho viece nebývalo, než ti anebo ten podle obyčeje a práva jednoho každého místa k těm vězňóm aby jse zachovali neb zachoval.

CXV.

Ze sjezdu obecního v Prostějově r. 1520. (Bez bližšího data.)

Památky sněm. zemsk. arch. mor. v Brně. I. fol. 40.

Item. Léta božieho tisícého pětistého dvatcátého, na sjezdu obecním v Prostějově, kněz biskup, páni JJMt a páni rytířstvo vydali jsú s sebe osoby dole psané: pana Artleba z Boskovic, hajtmana markrabstvie Moravského, pana Jana z Pernštaina, najvyššího komorníka, pana Voka Pniovského z Sovince, najvyššího sudího, pana Vilíma Kunu z Kunstatu, pana Jana z Kunovic; a z vládyk Adama Polického z Backovic, Vilíma z Víckova, Jana Kobíka z Opatova, Jindřicha Lechvického z Zástřizl; a těm jsú poručili o některé potřeby zemské jednati a zavřieti, a to jejich jednání a zavření má mocné a stálé býti tak, jako by všemi stavy jednáno a zavřieno bylo.

Pokuta na ty, ktož by ku póhonu svému nestáli.

Item. Jakož při póhoních, když puovod póhonu nestojí, páni soudce póhony vymazovati ráčí, a ten, kdož pohnán byl, žádné pokuty nenesl, a skrze to póhonové

pořádně souzeni býti nemohli; i na tom jest zuostáno: Kdyžbykoli póhon prožalován byl po třikrát, a puovod póhonu nestál, tehdy aby předse ten póhon vymazán byl. Pakli by pohnaný nestál, tehdy má pokuty připadnúti pět kop grošuov. A ten, kdož jej pohánie, má naň ustané dáti na těch pět kop grošuov. Však proto ten pohnaný má předse tomu, kdož jej požene, ten soud odpoviedati a práv býti. Pakli by nestál k tomu póhonu až do vzdánie soudu, ten kdož jej žene, bude moci naň ustané dáti na při, oč jeho žene, tak jak se prvé zachovávalo. A ten, na kohož na těch pět kop grošuov ustané dáno, bude povinen těch 5 kop gr. na posudku tomu, kdož ho pohnal, položiti a spraviti. A pakli by toho neučinil, ten kdož naň těch 5 kop grošuov ustál, bude moci naň zvod ručiti podle práva, tak jako by na tu summu přísud panský jměl.

Z. Z. 1535 f. 33. — Z. Z. 1545 f. 44. sq. — Z. Z. 1604 f. 48.

CXVI.

Ze sněmu obecního v Brně 14. září 1520.

Památky sněmovní zemsk. arch. Mor. v Brně fol. 11. b.

Anno domini 1520 feria VI. die exaltationis sancte Crucis držán jest sněm obecní v městě Brně; na kterýžto vyslán byl od krále Ludvíka JMti duostojný pán pan Stanislav biskup Olomucký. Kdež při přítomnosti JMti učinili jsú povinnost a přísahu do rady králi JMti tito páni a z rytířstva dolepsaní:

pan Smil Kuna z Kunstatu,	pan z Pernštaina,
„ Václav Berka z Dubé,	„ Petr Dubravský,
„ Václav Mezřícký.	„ Petr Žerotínský.
Z rytířstva z kraje Olomuckého:	Z kraje Brněnského:
pan Heřman Veselský,	pan Celand,
„ Jan Kobík.	„ Bohuše Rychwaldský,
„ Přemek z Víckova.	„ Jindřich Lechvický.

1. O sjíždění k sněmu a vysedání soudu.

Item. Páni a rytířstvo v soudu zemském sedající nynie i na budúcí časy tak se zachovávati mají, jakož lantfryd ukazuje, na dni jmenovité do Olomuce i do Brna aby se sjížděli a soud vysedali, pokudž by se nevzdal; a odtud aby žádný neodjížděl, lečby pan hajtman, páni soudce JJMt potřebu něčí znajíc, jej odpustiti ráčili. Pakli by kdo nepřijel a tak se nezachoval, ten má od pana hajtmana k druhému sněmu obeslán býti, aby před panem hajtmanem a pány soudci JJMtí stál; a tu má slibem zavázán býti, aby před králem JMtí se postavil na den, kterýž jemu pan hajtman a páni soudce jmenovati ráčí; a toho slibu aby prázden nebyl, leč jej král JMt rukú dáním propustiti ráčí.

Viz kniha Drnovská p. 112. sq. — Z. Z. 1535 f. 20. — Z. Z. 1545 f. 28. — Z. Z. 1604 f. 33.

Item. Páni soudce aby se v čas scházeli k hodině od pana hajtmana oznámenej a jmenovanej, aby nebylo potřebie pro ně do hospod posílati a jich hledati. A když se sejdú, aby každý na své místo sedl, a tu aby soudili aneb jednali, což potřebie jest, jiným se nezaneprazdňujíc, a lidi i sami sebe, čas mrhajíce, k daremním útratám nepřipravovali. A ti také, kteří se souditi mají, aby s svými potřebami pohotově byli, když na čí puohon přijde, puovod aby žaloval a pohnaný odpoviedal. Pakli by se kdo v tom obmeškal, že páni póhony vymazovati ráčí, aby póhony pořád souzeny byly.

Viz Kniha Drnovská p. 113, s varianty. — Z. Z. r. 1535 p. 21. dodává: „Jestliže by pak který z pánuov soudcí k hodině od pana hajtmana jmenované k soudu nepřišel, takový aby od pánuov soudcí potresktán byl; a jestliže by se toho více dopustil a k hodině jmenované nepřišel a slušné příčiny neokázal, aby slibem zavázán byl, aby se před králem JMtí postavil, jako ten, kterýž jest svévolně k soudu nepřijel." — Totéž Z. Z. 1545 f. 28. a ve Z. Z. 1604 f. 33.

2. O póhoních odložených, kdož od nich zemrú.

Item. Pro všecky zmatky budúcí, a tím aby se spravováno býti mohlo, páni dokonalý a stálý nález učiniti jsú ráčili a v nálezová registra v Olomuci i v Brně vepsati jsú rozkázali a nalezají: Jakož se přiházie, že někdy páni prožalované pře při právě zahájeném a puohonném z příčin hodných odkládají do časuov, někdy do druhého práva, i mnohokrát práva po právích spěšně nejdú; a přihází se, že ti, kteří póhony prožalovali, pře své provedli a prokázali, ale nálezu pro odložení panské dosieci nemohúc zmierají, aneb ti, kdož jim z nich odpoviedati mají, času odloženého nedočekajíc. I poněvadž ne z jich vuole odtah se stane, ale z panského rozkázánie, i nechtíc, aby takoví neb jich dědicové zmatky které jmieti měli, takto vypoviedají:

Kterýžkolivěk puohon provede a prožaluje, a v tom by umřel, že potomkóm a nápadníkóm statku jeho, přátelóm a příbuzným těm, kdož by po něm k jeho statku spravedlnost měli, má se nález dokonalý státi na tu při prožalovanú, tak jako tomu, ježto by sám živ byl. Pakli by také který pohnaný umřel, na kteréhož by žaloba přešla, a rok pány odložen byl, též nápadníci statku jeho odpoviedati živému mají, tak jako by znovu pohnáno bylo, i k nálezu stáli. Než jestliže by strana, puovod aneb odporná, pro nesvědomosť pře odtahu žádala, to páni učiniti mají do druhého, a byla-li by potřeba, i do třetího práva. Než byl-li by kdo pro rukojemstvie pohnán a v tom umřel, prve než by se naň nález pánuov JJMtí stal, takový póhon má umrlý býti a na erby a potomky se jeho nevstahovati.

Viz Kniha Drnovská p. 115. — Z. Z. 1535 p. 48—49, kdež dokládá se ještě následující: „A jestliže by se přihodilo a sirotci po kterékoli straně zuostali, a strýcové neb poručníci léty sirotčími brániti se chtěli, nechtíc odpovídati: to jim ku pomoci býti nemá, protože pře ta póhonem při odpovídání prošla jest a v nálezu panském stojí. Ale kteréž by prožalované pře nebyly a k odpovídání nepřišly, a k těm poručníci pro sirotčí léta přistúpiti nechtěli, to zuostaň při starodávním právě." Podobně Z. Z. 1545 f. 69 sq., Z. Z. 1604 f. 58 sq.

CXVII.

Král Ludvík I. potvrzuje landfryd stavů moravských z roku 1520, a slibuje ho také sám zachovávati. — V Budíně 6. prosince 1520.

Orig. v zemsk. archivu stavovsk. v Brně. V. I. 76.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský etc., Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jsou k nám vyslali duostojný Stanislav biskup Olomucký, a urození, stateční, slovutní a opatrní Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtman margkrabstvie našeho Moravského, a jiní páni a rytieřstvo i města téhož margkrabstvie našeho, urozeného Jana Kunu z Kunstatu na Rožnově, a slovutného Viléma z Víckova na Cetochovicích, věrné naše milé, a nám jsou oznámili po nich, kterak jsou mezi sebú všickni čtyře stavové jeden zápis obecný podle starodávnieho obyčeje pro zachovánie řádu, práva a pokoje učinili, kterýž slove lantfryd, prosíce nás, abychom jim téhož lantfrydu potvrditi ráčili. Kdež jmy to s pilností rozváživše a seznavše, že týž zápis ne k jinému, ale k řádu a ku pokoji a spravedlivosti poddaných našich v témž často jmenovaném margkrabstvie jest, takový lantfryd tiemto naším listem tvrdíme a upevňujem ve všech jeho slovích, punktiech a klauzuliech, tomu konečně chtíce, aby ode všech obyvateluov téhož margkrabstvie našeho Moravského i od každého zvláště neporušeně držán a zachován byl. Jestliže by pak kdokolivěk z napřed jmenovaných poddaných našich téhož lantfrydu podle zněnie jeho a vuole naší nezachoval a jej přestúpil, k takovému každému ráčíme jse jmy skutečně zachovati jako k rušiteli práva a pokoje tak, pokud jsou se předkové naši v tom zachovávali, bez umenšenie všelijakého. Také sami k témuž lantfrydu tiemto naším listem se přiznávajíce přistupujem, a jej zúplna držeti a zachovati ráčíme tak všelijak, jakž jsou se v tom předkové naši zachovávali podle týchž poddaných našich v margkrabstvie našem Moravském obývajících. Na svědomí a na potvrzenie toho všeho pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme ráčili rozkázati. Dán na Budíně ve čtvrtek den sv. Mikuláše létha božieho patnáctistého dvatcátého, královstvie našich Uherského a Českého pátého.

Přivěšena jest veliká pečet království Uherského úplně zachovaná.

CXVIII.

Král Ludvík I. potvrzuje snesení stavů moravských z r. 1520. — Na Budíně 6. prosince 1520.

Orig. zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. I. 74.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český etc. král, margkrabie Moravský etc., Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, že jsou k nám vyslali duostojný Stanislav biskup Olomucký, a urození,

stateční, slovutní Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtman margkrabstvie Moravského, a jiní páni a rytířstvo téhož margkrabstvie našeho, urozeného Jana Kunu z Kunstatu na Rožnově a slovutného Viléma z Víckova na Cetochovicích, věrné naše milé, a nám jsou oznámili po nich, jaké se jest zřízenie a srovnání mezi nimi v týmž margkrabstvie s jednostajné vuole pro řád a spravedlnost stalo v artikule duolepsané.

Item najprve: Jakž jest ruoznice byla mezi stavem panským a rytířským o raddu, když se hajtman, komorník a sudí od nás saditi jmá; kdež král Vladislav slavné paměti, otec náš najmilejší, ráčil jest byl list stavu panskému dáti, aby toliko sami páni při sázení těch ouřaduov v raddě naší bývali, a skrze to mezi týmiž pány a rytieřstvem byla jest ruoznice. Ale oni prohlédajíce k lásce, svornosti a k zachování spravedlnosti, že jsou se o to tak srovnali, aby soudce zemští z stavu panského a rytířského při tom, když by toho potřeba byla a kteří z těch úředníkuov od nás aneb budúcích králuov Českých a margkrabí Moravských sazen býti jměl, předkem v raddě naší byli, a k tomuž z stavu panského i z rytířského osoby, kteréž by do raddy naší přísahu učinili, počet jednostajný z obú stavuov k týmž soudcím přidáni býti jmají; a tak aby ti, kteříž v raddě budú, mohli jmenovati a nám oznámiti ty, kteříž by k těm ouřadóm spuosobeni a hodni byli, však nejedné jednoho, než některé osoby, z kterýchžto kterýž by se mezi všemi najspuosobenější zdál, my potom mocí naší královskú vyvoliti bychom mohli, však z roduov starých panských.

Item také, jakž jest v časích předešlých mezi týmiž pány a rytířstvem ruoznice byla o přísahy v svědomí k soudu zemskému dávánie, že jsou se o to též mezi sebú snesli a srovnali, že každý z stavu panského a rytířského, kterýž svědomí dává oustně aneb listem pod pečetí svou, v tom svědomí závazek činiti jmá, to což svědčí, že béře k své víře a duši, že jest v pravdě tak; a nad to výše stav panský a rytířský z obyvateluov téhož margkrabstvie, i také z kniežetstvie Opavského i jiní, kteříž se právem téhož margkrabstvie spravují, k přísahám v svědomí dávání nuceni býti nemají od nás i budúcích králuov a margkrabí Moravských.

Item také jsou nám ukázali přiepis listu svolení některých artikuluov k súdu zemskému příslušejících, kteréž jsou sobě pro řád a spravedlnost sirotkuov, vdov a chudých přičinili a při soudu napravili skrze osoby k tomu vydané, jakož týž list slovo od slova v tento náš list vepsati jsme dáti ráčili. Ve jméno boží amen. Páni a vládyky etc. .... [Následuje listina z 19. ledna 1520, tištěná výše str. 326 pod č. 19.]

Při tom sú nás pilnými prosbami žádali a prosili, abychme k tomu naše milostivé povolenie dadúce, toho jim potvrditi a při tom jich také obhájiti ráčili. Kterúžto jejich prosbu seznavše, že jest slušná a nám i budúcím králóm a margkrabím Moravským i jim dobrá a užitečná, takové jejich srovnání vděčně k sobě přijavše, k tomu naše milostivé povolení dáváme, na každý artikul zvláště tiemto naším listem,

jistého našeho vědomí a s radú věrných našich milých, mocí královskú, jakožto margkrabie Moravský, potvrzujem a upevňujem ve všech slovích, punktích i klauzulích, přikazujíce všem poddaným našim tohoto margkrabství, nynějším i budúcím, aby to všecko, jakž v tomto listu zapsáno jest, bez přerušení zachovali. Dále také poroučíme přikazujíce hajtmanu, najvyšším komorníku a sudímu i jiným úředníkóm téhož margkrabstvie, věrným našim milým, aby tento list náš slovo od slova pro pamět budúcí ve dsky zemské vpsati dali bez odpornosti, toho jináče nečiníce. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně ve čtvrtek den svatého Mikuláše, léta božího patnáctistého dvatcátého, královstvie našich Uherského a Českého pátého.

Ex commissione propria Regie Maiestatis.

Přivěšena jest veliká pečet královská, úplně zachovaná.

V archivu Českého místodržitelstva jest kopie vid. téhož originálu (L. 34. 1600—1605) s následujícím dodatkem:

Tento výpis jest dán z svobod zemských markrabství Moravského pod pečetmi urozených pánů pánů, pana Ladislava mladšího z Lobkovic na Bohdalicích, JMtiCské rady a mundšeňka, pana Jiřího Bruntálského z Vrbna a na Helfenšteině, a urozeného a statečného rytíře pana Vilíma Zoubka ze Zdětína a na Zdounkách, nejvyššího písaře markrabství Moravského, od všech čtyř pánů stavů osob k inventování svobod zemských nařízených.

(L. S.) Ladislav mladší z Lobkovic m. p. (L. S.) Jiří Bruntálský z Vrbna m. p. (L. S.) Vilím ze Zdětína m. p.

Na zadní straně: Mährische Sachen, die newe landtsordnung betreffendt 1602.

CXIX.

Ludvík král Uherský a Český etc. dotazuje se, jak naložili stavové Moravští s berní, kterou králi Vladislavovi na zaplacení dluhů povolili. — V Budíně 31. prosince r. 1520.

Codex Wenceslai de Iglavia. M. S. zemsk. arch. Mor. v Brně f. 174.

Duostojnému, urozeným, statečným, slovutným, biskupu, pánóm a vládykám v soudu zemským margkrabstvie Moravského, věrným našim milým. Ludvík z boží milosti Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc.

Duostojní, urození, stateční a slovutní věrní naši milí! Již jsme nejednú rozkazovali i psali urozeným Janovi z Pernšteina a na Tovačově, onen čas hajtmanu našemu, týž Artlebovi z Bozkovic, hajtmanu nynišiemu markrabstvie Moravského, věrným našim milým, chtějíc rádi věděti, kde a na jaký dluhy a komu berně naše předešlá, kteráž najjasnějšímu knězi a pánu panu Vladislavovi Uherskému a Českému etc. králi, panu otci našemu najmilejšiemu JMti slavny paměti, a tudy nám podle povinnosti margkrabstvie Moravského dána. I poněvadž jsme až dosavád toho správy jmíti nemohli, protož vám porúčíme a jmíti ráčíme, abyšte nám registr spravedlivý sepsaný toho poslali po tomto poslu, kam a kde jest ta berně rozdána anebo komu co z ní půjčeno, abychom jse tím spraviti uměli; poněvadž od mnohých z margkrabství

Moravského i okolních jiných zemí napomínáni bývámy, abychom mohli znáti, jestli komu z tej berně zaplaceno bylo dluh jeho spravedlivý, abychom tudy snad napomínáni nebyli, což by prve zaplaceno bylo. Nepochybujem o vás i o výběrčích tee berně, že sú se v tom tak opatrně zachovali, a žádnému bez povolení listovního aneb kvitancí najjasnějšího kniežete a pána, pana Vladislava etc. pana otce našeho slavné paměti, nedávali; protož i toho žádámy, a míti ráčíme, abyšte ty listy a kvitancí vedle těch registr tee berně poslali, abychom jse věděli čím spraviti. Kdaž o vás nepochybujem, že jse tak zachováte, znajíc v tom žádost a poručení naše spravedlivý. Datum Bude ipso die S. Siluestri pape anno Domini XX°, regnorum autem nostrorum Hungarie et Bohemie anno quarto.

CXX.

Opravy a doplňky ke zřízení zemskému na Moravě, navržené někdy po roce 1520. Bez data.

Kopie z českého místodrž. archivu L. 34, 1512—1566.

Artikulové, kterými se zřízení zemské markrabství Moravského napraviti má, pořad vytažení.

Item. Jakož 1520 léta za hejtmanství pana Arkleba z Bozkovic svoleno a do tohoto nynějšího zřízení položeno jest: jestliže by toho potřeba byla, jaké stranné pře slyšeti, ty aby pan hejtman pod vzdáním soudu slyšel, nechajíce při sobě osob z pánův soudcí, tak jakž šíře artikul ukazuje. Proti tomu v tomto nynějším, jak se páni při soudu zachovati mají, obecným sněmem nařízení, kdež rubrikou podtaženo, nařízeno jest v artikuli čtvrtém, znamení křížek: po vyjití dvou nedělí vysezení soudu pře sirotčí a postranní aby dva dni slyšeli, na nich seděli, a byla-li by potřeba, i třetí den, a tepruv aby se soud vzdal. To jedno proti druhému na odpor jest, ale poslední rubrikou podtažené slušně a spravedlivě zůstati, a první vymazáno býti má, poněvadž k sirotčím, vdovským a o nářek poctivosti rozepřem tak dobře soudu zahájeného potřebí, jako k věcem půhonným.

Item. Jakož v listu krále Vladislava z strany jmenování osoby od rytířstva, která by v soud přijata býti měla, artikul, proti kterémuž křížek napsán, kterak se to působiti má, postaven jest. Proti tomu jinej novej artikul svolen, na kterémž jest napsáno: o rytířstvu v soudu sedání, v počtu desátý, a naposledy zjevně doloženo: když osoba od rytířstva z kteréhožkoli kraje menovati se bude, že ten do soudu přijat bejti má. A to jest proti tomu artikuli v listu krále Vladislava položeném, poněvadž tam doloženo jest, že rytířstvo mají osoby menovati, a páni o tu osobu, jestli k soudu užitečna, se snésti; neb kdy ten novej artikul měl zůstati, již by páni v tom učiniti museli, což by rytířstvo chtělo, a to by bylo proti listu krále Vladislava a na zlehčení JMti. A protož ten novej artikul slušně se vymazati má.

(14) Item. V tom artikuli, z kterých příčin páni soudce z soudu vyvstávati mají, potřebí jest toho doložiti, aby žádnej soudce, kterýž svědomí dává, té pře, o kteréž svědčí, nesoudil; neb se nevidí, aby slušné bylo svědčiti i souditi; a rozuměti se může, že žádnej proti tomu, což svědčí, k své víře a duši béře, přimlouvati se v soudu nebude.

(15) Item. V artikuli, kterýž ukazuje, že páni soudce z peněz a z nájmu mluviti nemají, jest potřebí napraviti a doložiti: netoliko z peněz, z nájmu, ale z žádných zjevných ani tajných darův aby nemluvili ani radili, poněvadž se mnozí lidé, by pak najati nebyli, dary převracují.

(18) V artikuli, na kterémž jest napsáno, že po vedení pře páni soudce žádných rad dávati nemají, napraviti, aby ouředníci a soudce zemští, ani menší ouředníci, poněvadž oni svědky slyší, skrze kteréž se spravedlivost vyhledává, tajně ani zjevně, hned po dodání půhonu a za pohnání pře nikdež a nikterakž žádnému neradili do hospod, domů ani na obydlí kohožkoli, v počtu osob ani jedna žádná osoba k radám nejezdili ani chodili, aby soud beze všeho domění a podezření bejti mohl; než chce-li kdo z pánův soudcí komu raditi, aby s ním na roku stál, a v soudu, když na tu při přijde, neseděl.

(39) Item. V přípisích půhonův, jak se oč poháněti má, poručníci dostaveni sou, a prvé napřed o tom artikul svolenej napsán, aby poručníků v půhonech žádných nebejvalo. A protož ti poručníci spravedlivě vypuštěni bejti mají, nebo by to jedno proti druhému bylo; kromě vdov, sirotkův, panen a paní, tak jakož to potom dále v řízení stojí, ti spravedlivě poručníky míti mají.

(45) Item. Jakož v tom artikuli, jak by se kdo zatkyní poháněti měl, doloženo jest, aby takový, pod kýmž půhonem zastížen bude, slibem zavázán byl, a při nejprvnějším právě k vyhlašování půhonů před panem hejtmanem a pány soudci se postavil, a tu že se k půhonu staví, ohlásil. Tu jest potřebí a má spravedlivě doloženo bejti, aby když se ohlásí, že ku půhonu stojí, pan sudí hned k němu řeč učinil, má-li rukojmě, aby uručil, anebo nemá-li rukojmí, slibem jej zavázal, aby stál a dostál, a podle půhonu, z čehož se jemu od toho, kdož ho pohání, vina dává, práv byl; nebo by mohl ohlásíce se, že ku půhonu stojí, nejsouc od pana sudího opatřín, odjíti a na tom, že jest slibu dosti učinil, státi, a to by bylo na škodu tomu, kdož v spravedlivost svou pohání, i s ublížením práva.

(122) V tom artikuli jest potřebí toho doložiti: kterých by sirotkuov a statkuov jejich pan hejtman v moci své neměl, a že by přátelé neb kdo jinej statek jich pod určený pronájem neb jináč drželi, tehdy ne hejtman, než ten každý, kdož toho statku v držení a spravování jest, aby o sirotčí věci poháněli i pohnáni jsouce odpovídali, na outratu sirotčí k soudóm jezdíc, poněvadž statek v moci mají, a jestliže by sirotci pomřeli, i nápadu očekávají. Neb není slušné, aby hejtman nemajíc statku

v moci, měl odpovídati, poněvadž jestliže by prosoudil, neměl by odkud nálezu dosti činiti, neb statek ne v jeho, než v toho, kdož jej uručil, moci jest.

(124) V tom artikuli o ohledání let sirotčích, jak a proč jest to sňato, doloženo bejti má, tak jakž v předešlém naposledy tiščeném zřízení toho doloženo jest v listu stém a pátém, a to takto: Sirotkóm za starodávna pravá léta sou přisuzována a se někdy ohledovaly ouředníky aneb od ouředníkův pacholíkóm na lůně a děvečkám na prsech; ale aby ten posměch sňat byl, léta pacholík panský oc.

Při tom artikuli toho doložiti, aby každý poručenství učiněné bez půhonu hned při nejprvnějším soudu položiti povinen byl, a těm neb tomu, komuž by co podle toho poručenství co náležitého bylo, bez půhonu odpovídal a práv byl. A to aby pány soudci rozeznáno bylo, jestli poručenství pořádné aneb nepořádné, poněvadž se i to trefuje, že někdo nepořádným poručenstvím, práva nemaje, statek drží, pod tím prodlením jeho užívá a někdy i při něm zůstává, a mnozí zvlášť chudí potřební přátelé tomu nerozumějíc a rady nemajíc, skrze průtah z potřeby spravedlivosti ustupují, k zmatkóm i škodám přicházejí. A protož jest velmi potřebné, aby to semeno, z kteréhož ublížení spravedlivosti lidské roste, vykořeněno a vypleněno bylo. Neb každý, kdož koho poručníkem činí, věříc jemu, zavazuje ho a prosí, aby vůli jeho dosti učinil, nechtíc, aby po smrti jeho soudové byli; a tu jest slušné a spravedlivé, aby každý v tom závazku svému bez půhonu dost učinil.

(130) O nevydělení sester není doloženo několika řádků velmi potřebných, jak má to opraveno bejti; v novém tištěném zřízení v listu devadesátém prvním slovo od slova se najde, a to takto: A to má opatřiti listem nebo smlouvou pod pečetí svou a na svědomí pánů a dobrých lidí; a kdož by toho tak nespůsobil a neopatřil, tehdy ta nevydělení užiti nemá, leč by jí co nápadem podle svobod náleželo; než na věci předešlé toto se vztahovati nemá.

V tom artikuli doložiti jest velmi potřebné: Jestliže by bratr starší na díly bratra neb bratří mladších mimo dluhy po otci, strejci aneb jakžkoli s nápadem na ně přišlé a pozůstalé, bezpotřebně, jakož se to i přihází, se dlužil a utrácel, aby takové dluhy ne z jiných, než z svého vlastního dílu platil; a jestliže by pro takové bezpotřebný a nepořádné dluhy statek bratří mladších prodal, ten prodej aby žádného místa a moci neměl, a bratr neb bratří mladší přijdouc k letóm přirozeným, k svému dědicství sáhnouti a při něm zůstati mohli, již psaných bratra staršího jeho vlastních dluhů platiti povinni nejsouce, než dluhy společny spravedlivé, kteréž by po otci zůstaly s nápadem přišlé aneb pro jich dobré bratr starší se odlužil, ty společně platiti mají. A neměl-li by bratr starší smyslu, má panu hajtmanovi a pánuom soudcím od přátel sirotčích při soudu oznámeno bejti, a pan hejtman s naučením pánů soudcí od nemoudrého sirotky vzíti, je i statek jich jinému poručiti, a ten, komužby

koli poručiti chtěl, nemá se tomu spírati; a zvláště o děvečkách péče buď, aby jim jich věna nebyla zmrhána.

(149) Item. Ten artikul s starým zřízením zkorrigovati, jakož stojí: „po muži, máti, dítky,“ má státi: „po muži, máti, má-li dítky“ atd.

(163) Item. V tom artikuli potřebí jest napraviti: Jakož se treffuje, že rukojmě slíbíce spolu za summu peněz, jeden anebo více z nich ven z země se vyprodávají, a již rukojmě v zemi zůstalí, povinni za toho vyprodaného platiti; jest spravedlivé, aby na tom statku, komuž by jej prodal, poněvadž na ten statek jemu věřil, věřitel svého postihnouti mohl; a poněvadž se každý, kdož kupuje, listem správním opatruje, ani ten, kdož statek koupil, svého neztratí. A to každý aby učinil prve, než správa přejde.

(164) Item. Toho nálezu toliko polovici jest vepsáno, a i z té polovice některá slova vypuščena a některá jinač položena. A protož poněvadž ten nález na věčnost učiněn jest, a žádný nález se měniti nemůže, spravedlivé jest, aby všecek zouplna, jakž sám v sobě jest, bez ujímání a přičinění stál; najde se v novém tiščeném zřízení list LX; a k tomu i druhý nález z knih páně Tovačovského mezi Martinem z Jalčic a rukojměmi, kteříž jemu za Baršie z Říhovic za správu slíbili, také vepsati.

(168) Item. V tom artikuli napraviti, aby měščané v městech královských takové ležáky do hospod přijímati povinni byli. Neb se to často trefuje, že jich přijímati nechtí, ukazujíce toho příčinu, že na patnáste groší dvou koní a dvou osob vychovati nemohú; a to slušně ukazují, poněvadž léta nynějšího od let prvních drahotou rozdílná jsou. A protož aby první den na dvě osoby a na dva koně po XL gr., a potom po XXV gr. dáváno bylo, a lidé k dluhóm svým přicházeti mohli. Nebo i vejpověd stará markrabě Jošta v Brně učiněná na to se vztahuje, kderéž přípis v knihách páně Thovačovského jest s slovem B.

(192) Item. V tom artikuli napsáno při konci: a též s svú vůlí dopustí kde jinde sirotku bejti; má státi: leč s svou vůlí dopustí ɔc.

Item. Po tom artikuli hned tento artikul, kderéhož také v zřízení není, doložiti a připsati jest potřebný: Žádný pán ani ouředníci jejich aby statkův a peněz sirotkův poddaných svých let nemajících v ruce své nebrali, nežli ouřadové v městech, v městečkách a ve vsech jich v spravování byli, však bez vůle panské nikam jimi nehýbajíce, s vědomostí a vůlí panskou je opatrujíce, i také každého roku spravedlivej počet z nich činíc, tak aby sirotci dojdouc let svých, k penězóm svým již vyšším s vůlí páně přikročiti mohli. A kdožkoli jaké peníze sirotčí již prve vzal, ty aby v slušném času v ruce ouřadů položil. A pakli by se kdo tak nechoval, a od kterého města, městečka, vsi, aneb sirotkův na pana hejtmana vznešeno bylo, v tom mají od téhož pana hejtmana spravedlivě opatřeni bejti. Neb se to často trefuje, že páni lidem svým peníze berouc, zas nevracují, a sirotci zvlášť pod jinejmi pány

potom se osadíc, toho obstávkami dobejvajíc, a tudy lidé mnozí skrze pány své k znamenité škodě, i sirotci o statky přicházejí.

Item. Též hned pod tím doložiti, čehož také v zřízení není: Jakož mnozí páni sirotky své do dvorův a k potřebám svým v službu berou, ale žádné služby nic jim nedávají, než přátelé na ně z statku jich nakládají a opatrují; a to jest před pánem Bohem křivda, poněvadž Bůh praví, že jest dělník neb čeledín mzdy své hoden, též také že sirotkův a vdov ochrance bejti máme. Pro uvarování hněvu Božího aby jeden každý pán tak dobře sirotku, jako jinému čeledínu svému, službu dávati a stravou slušně opatrovati povinen byl, a křivdy nečinil. Neb se to treffuje, mnozí sirotci nemajíce zač na sebe šatův kupovati, ani přátelé jejich na ně nemajíc co nakládati, z nouze utiekají a přátelé jejich do druhé i třetí země někdy jich hledati chodí, a skrze to o živnosti a ku pokutám od pánův svých přicházejí; a což kde sirotek má, by jemu pak po mnoha létech na roky jíti mělo, to páni berou.

(194) V tom opraviti, kdež stojí: a tu strany pana hejtmana a pány soudce předstoupiti; má státi: strany před pana hejtmana a pány soudce předstoupiti.

(195) V tom artikuli o mejta opraviti: Aby kněz biskup, páni, preláti, rytířstvo a města neb městečka, kdež svá mejta mají, mosty, cesty, silnice opravovali; a stala-li by se skrze jejich neopravení komu jaká škoda — poněvadž mejta, a když by kdo mejto prohnal neb projel, i náklady berou, — napravovati povinni byli.

(212) O židech opraviti: Což jest jim dopuščeno od dobytka v zřízení jmenovaného kupovati, takovej dobytek aby s vůlí pána tej dědiny kupovali. Neb by to nebylo slušné, aby židé pány a poddané jejich předkupovati a přední užitek i zvůli v tom míti měli. A ne k prodaji, ani na zisk, než k potravám svým aby kupovati mohli.

(213) O ručnicích etc., že pro obranu hrdel svých s nimi jezditi a choditi mají, jest dvakrát napsáno; má bejti jednou vymazáno. — Též dále při konci: po ručnice, má státi o ručnice. Též v tom artikuli při závazku má státi: každý na statku svém to opatř, aby všecky ručnice, což jich lidé mají etc., jak dále stojí.

(214) O prodávání ryb, jakož stojí: jestliže by kdo rybami kupčiti chtěl, ten aby předkem od pána svého kupoval; opraviti: kromě hostinských domův.

V posledním artikuli o vědro stojí psáno: takového spravedlivej mívej, takovej ham (?) spravedlivě mívej.

Těchto pět dolepsaných artikulův v tom zřízení není, kteříž se v páně Tovačovského knihách nacházejí a velmi potřebni sou:

Item. Artikulové tři o spolcích pořád psaní, do zřízení vepsati jsou velmi potřebni, neb jich v novém zřízení není, a všecko se v nich gruntovněji a lépe z strany náležitosti naší královské a hejtmanů vypisuje, s literami C. D. E.

Item. Kderak se hofrechtýř v svém ouřadu chovati má, toho artikule v zří-

zení také není postaveno, než toliko jeho přísaha; jest potřebí z řízení starého to všecko slovo od slova vepsati; litera F.

Item. O podkomořím, jaká jest povinnost jeho ouřadu, kterak se v sobě od JMKské svěřených věcech i také při komoře JMti zachovati a nápady oznamovati má, ten artikul potřebí jest slovo od slova vepsati, s literou G.

Item. Města i obce markrabství Moravského, jak se ku králi JMti zachovati mají, také slovo od slova vepsati jest potřebné. Litera H.

Item. Též artikul z těchž knih páně Tovačovského, v kolika létech a v jakém spůsobu se listové na peníze promlčují, také připsati. Litera I.

Na straně 337 v odstavci 2. a 4. jest zmínka „o předešlém naposledy tištěném zřízení", i uvádějí se tam slova z jeho listu 105 a 91; to se hodí jenom na moravské zřízení zemské z roku 1545, v němž na dotčených listech ta slova se nacházejí. Následovně přítomný kus CXX, obsahující návrhy a poznámky pošlé se strany vlády královské, složen byl teprva po roce 1545, nepochybně když se připravovalo nové vydání moravského zřízení zemského, kteréž pak vytištěno bylo roku 1562. *Red.*

CXXI.

Ludvík I. král Český poroučí svolati sněm obecní do Olomouce aneb jinam. — V Budíně 11. listopadu 1521.

Codex Wenceslai de Iglavia. — M. S. zemsk. arch. mor. v Brně f. 71 a.

Ludvígk z boží Mti Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc.

Urozený, věrný náš milý. Věz, že jsú toho pilné a znamenité potřeby naše i margkrabství našeho Moravského, aby sněm obecní bez prodlévání všem stavuom v témž margkrabství položen byl. A protožť porúčíme přísně přikazujíce, aby všecky stavy obeslal a slovem naším královským rozkázal, aby se ničímž nevymlúvajíce ani zaneprázdňujíce jmenovitě ten pátek po novém létě najprv příští v městě našem Olomuci sjeli; pakli by tu rána boží ještě na ten čas nepřestala, tedy v jiném slušném místě, kdežť by se najpříležitěji zdálo. A tu my mezi ně posla našeho vypraviti ráčíme, kterýž na místě našem všecky věci a potřeby naše i toho margkrabství jednati a na konci a místě moc postaviti jmíti bude. A protož znaje v tom vuoli a jisté rozkázání naše, tak jakžť píšem, se zachovaj, jináče toho nečině. Datum Bude feria die Martini anno M° V^{C}. XXI°. Ex commissione propria regie Majestatis.

CXXII.

Zemský hejtman moravský svolává obecní sněm na rozkaz královský do Znojma. Na Vranově 9. prosince 1521.

Codex Wenceslai de Iglavia. — M. S. zemsk. arch. mor. v Brně XII. C. 1. fol. 71 b—72 a.

Urozeným pánóm pánóm, velebným prelátóm, statečným rytieřuom, urozeným vládykám, múdrým a opatrným v městech, pánóm přátelóm mým milým: Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtman margkrabstvie Moravského, službu svú vzkazuji, urození páni páni, velební preláti, stateční rytieři, urozené vládyky, múdří a opatrní v městech,

páni přátelé moji milí. Vašim milostem oznamuji, kterak KMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti a přísně rozkázati, abych sněm obecní všem stavuom tohoto margkrabstvie, jmenovitě ten pátek po novém létě najprv příští, v Olomuci položil; pakli by tu rána boží ještě na ten čas nepřestala, tehdy jinde, kdež by mi se najpříležitěji zdálo, jakož z přípisu psaní JKMti níže položeno, tomu lépe a šíře vyrozumiti ráčíte. A protož jistú zprávu maje, že rána boží moru ještě na tento čas v Olomuci trvá, ten sněm v Znojmě pokládám, a Vašich Mtí všech i každého zvláště žádám a z úřadu rozkazuji, abyšte se podle vuole a rozkázání JKMti zachovali, a ničímž jse nevymlúvajíce ani zaneprazdňujíce, na den jmenovaný v Znojmě najíti dali; a tu abychom o potřeby JKMti i zemské společně, pokudž toho potřeba bude, rozmlúvati a jednati mohli. Kdež nepochybuji, poněvadž ráčíte znáti, že takové potřeby JKMti pánu našemu i tomuto markrabstvie náležitý v tom počtu, v kterémž se sjedem, jednány a zavírány býti musí, že toho obmeškávati neráčíte. Pakli by kto pro nedostatek zdraví aneb jinú slušnú příčinu bezelstně přijeti a tu býti nemohl, ale psaním nebo skrze přítele oznam, že k tomu, což jse tu jednati bude a zaví [sic], vuoli svú dává. A súdu, kterýžby při Svíčkách příštích v Olomuci držán býti jměl, toho jse z příčiny rány boží moru do svatého Jana najprv příštieho odkládá. Tím se spraviti račte etc. Vranuov feria proxima post Concepcionis Marie anno Domini XV^{C}. XXI°.

CXXIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 24. června 1523.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně I. f. 37.

Letha páně tisícého pětistého dvacátého třetího v městě Olomuci na sněmu obecním, kterýž jest najjasnější knieže a pán, pan Ludvík Uherský a Český etc. král a markrabie Moravský, všem stavóm tohoto markrabstvie položiti ráčil a nám moc dáti, což bychom dobrého JKMti i tudíž tohoto markrabstvie znali, abychom to mohli na tom sněmě jednati i zavierati. A protož my páni, preláti, rytířstvo a města téhož markrabstvie v tej mocnosti toto jsme ustanovili a na tom se svolili, aby to od nás všech obyvateluov tohoto markrabstvie držáno a zachováno bylo nynie i na budúcí časy.

1. O úřad podkomořieho.

Item. Což se úřadu podkomorského dotýče, na tomto jsme se ustanovili, aby tento pan podkomořie mezi pány miesto své a hlas míti mohl; všakž aby mezi pány preláty a města ven nevycházel, leč by jeho za to žádali aneb že by toho páni potřebu znali a jeho žádali, aby mezi ně vystoupil: než když by stavové zase vstoupili, tu má podkomořie k nim vstáti a od nich pověděti, na čem jsú se ustanovili.

Item. Jakož pan Vilím Kuna úřad podkomorský sobě od krále JMti do života zjednal, tu jsme všickni stavové takovú věc mezi sebú uznali, že jest věc prve v tejto

zemi nebývalá, a že by mohla býti i škodlivá. A protož takovú věc zdviháme, aby toho viece nebývalo, a žádný podkomoří aby sobě viece úřadu toho do života nevyjednával. Než bude-li moci to který podkomoří na králi JMti sobě zjednati, aby král JMt jemu do života svého pustiti ráčil, to bude moci učiniti. A pan podkomoří nynější aby týž úřad tak držel, jak jsú jej jiní podkomoří držievali.

2. O póhoních slunečných.

Item. Což se póhonuov slunečných dotýče, to jsme uznali, že jest jim z zvyklosti starodávnie čas velmi krátký uložen byl; z kteréžto příčiny lidé v nebezpečnosti jsú stáli. I na tom jsme se srovnali, aby póhonové sluneční od vydání jich v témdni dodáváni byli těm, kteříž se pohánějí.

Z. Z. 1535 f. 18. — Z. Z. 1604 f. 32. dodávají: „A takovejmi slunečnými půhony z jiného poháněno bejti nemá, než o svědomí listovný a postavení svědkův, a položení listův, krom poselacích, o zastúpení, o rukojemství za peníze nebo správu.“ — Z. Z. 1545 f. 25. ještě dodává: „A od těch puohonů v kraji Olomuckém aby více od míle placeno nebylo, než po dvú penězích, jako od jiných puohonů.“

3. Že dcky před vyhlášením póhonů čteny býti mají.

Item. Jakož podle zvyklosti starodávnie po vzdání soudu statkové i jiné věci, což do desk sluší, se vkládá, to při tom podle zvyklosti starodávnie zuostati má. Než to jsme mezi sebú rozvážili, že to, což se po vzdání soudu ve dcky píše, že o tom mnozí nevědí; a mohlo by se přihoditi, že by někomu vklad na škodu učiněn mohl býti, a on o tom nevěda, mohl by o spravedlnost svú přijíti. I na tom jsme se ustanovili, aby nynie i na budúcí časy vždycky se tak zachovávalo: kteříž vkladové zde v Olomuci při času svatých Tří Králuov učiněni budú, aby o svatém Janě všickni zjevně přede všemi, prvé než se póhonové vyhlašovati budú, čteni byli, a tu jestliže by se komu zdálo k tomu co mluviti, toho vuoli měj. A v Brně týmž vším obyčejem zachovati se má.

4. O úřadech, kterých stav panský a kterých stav rytieřský užívati má.

Item. Což se úřaduov zemských dotýče, kdež páni rytířstvo nás pánuov jsú za to prosili, poněvadž v království Českém o úřady páni s rytířstvem ráčili jsú se snésti a srovnati, kterých úřaduo stav panský užívati má a kterých stav rytířský, prosíc, abychom se s nimi o též snesli; i na tom jsme se ustanovili a srovnali pro lásku a svornost, že z stavu panského bývati mají hajtman, komorník a sudí práva vyššího, a z stavu rytířského že mají bývati podkomoří, hofrychtíř a písař zemský. A těch tří úřaduov že žádný z stavu panského proti stavu rytířskému sobě vyprošovati nemá. A to sobě u krále JMti společně jednati mají, aby JKMt jim toho potvrditi ráčil. (In margine: Nemá státi.)

5. Zřízení o cizozemce: Že cizozemci statkuov zde v zemi kupovati nemají.

Item. Na tomto jsme se ustanovili a srovnali, aby cizozemcóm dopouščíno nebylo žádných zámkuov, měst, hraduov a zboží kupovati v tomto markrabství. Než jestliže by se přihodilo a který cizozemec se chtěl do tejto země vkoupiti, má toho na sněmu obecním neb při soudu v tomto markrabství hledati, a tu páni rozvážíc osobu i příčinu, vuoli toho míti budú, jeho přijieti anebo nechati. Než což se dotýče Čechuov, Slezákuo, Lužického markrabstvie, ti jse za cizozemce nepokládají; avšakž mohla by taková osoba býti, že by jí páni z hodných příčin nemohli přijieti.

Z. Z. 1535 f. 85; Z. Z. 1545 f. 121; Z. Z. 1604 f. 96.

6. O pánu sudím vyšším.

Item. Což se pana sudího vyššího nynějšího i budúcího dotýče, na tom jsme se srovnali, že pan sudí vedle úřadu svého od tohoto času místo nad jinými pány všemi, krom úředníkuov vyšších, v sedání na každých místech mieti má.

Z. Z. 1545 f. 109; Z. Z. 1604 f. 116.

7. O hru.

Item. Což se hry dotýče, na tom jsme zuostali, aby každý pán, prelát, z rytířstva a města to na svém panství opatřili jakž najlépe rozumějí, ač chtie, aby lidé jejich nehráli.

Z. Z. 1535 f. 99; Z. Z. 1545 f. 128 dodává: „a takových rozpustilostí proti pánu Bohu nepáchali"; Z. Z. 1604 f. 116.

8. O honění zajiecuo.

Item. Aby každý na svých gruntech toho vuoli měl, zajiece honiti, když by chtěl. Než cizích gruntuov aby každý prázden byl, leč by kdo komu povolení dal, na svých gruntech honiti. (In margine: Není přijato.)

9. Anno domini 1523

na sněmu obecním, kterejž v Olomuci držán byl o sv. Janě, na tom zuostáno: Kdož by komu gruntuov svých nezapověděl a on na jeho gruntu ščval, že o to jeho poháněti nemá; a první zřízení o tom zdvihají.

Z. Z. 1545 f. 125.

10. Zřízení na sněmu v Olomouci.

Letha božieho tisícího pětistého dvacátého třetího v městě Olomuci na sněmu, kterýž držán při času sv. Jana, zavříni jsú tito artikulové duolepsaní:

Item. Aby králi JMti tisíc pěších, kterýž jsme všickni stavové JKMti řekli vypraviti na VI měsícuov, ti aby vypraveni byli, a na ten že máme puol berně

podle registr berňových s sebe vybrati s osob svých, chudých lidí v tom žádných neobtěžujíc pod nižádným vymyšleným zpuosobem. A ti, kteříž penieze na widrkauf aneb na úrocích mají, ti aby z těch peněz sami podle země pomoc spravili, i páni města z těch statkuov pozemských, kteréž přikoupili, z kterýchž prve berni dávali, aby také z toho podle země spravili. I ta berně má od nás ode všech obyvateluov markrabství tohoto dána a položena býti v šesti nedělích pořád zběhlých; a kdož by ji do toho jmenovaného dne nedal, ten aby byl povinen ji dvénásob dáti.

Item. Což se tažení obecního do královstvie Uherského dotýče, na tom sme se o to srovnali, že neznáme toho na tento čas potřeby, aby se jaký počet jmenovati měl, než toho při prvnější odpovědi, kterú jsme KMti dali, necháváme; a při tom že jsme poslóm KMti oznámili, že jsme na tom, abychom se pány královstvie Českého a knížetstvie Slezského shledánie měli, a s nimi se o takovú hotovost snesli, ač nám JKMt v tom vuoli dáti ráčí.

Item. Jakož král JMt oznámiti ráčil, což se mezí královstvie Uherského a markrabstvie Moravského dotýče, o kteréž jest ruoznice, že by JKMt ráčil tu věc k konci a k místu přivésti, a že JKMt ráčí k tomu žádati rad krále Polského JMti i tudíž knížete Ferdinanda JMti: že my to rádi vidíme, než stoliko že prosíme JKMti, že JKMt ráčí to oznámiti do královstvie Českého a do knížetstvie Slezského, aby také osoby na též meze vyslali. A také i JKMti prosíme, aby při tom rozkázati ráčil pánóm královstvie Českého, jakéž listy na takovéž meze mají potřebné, ty aby pro potřebu naši s sebú vzieti ráčili.

Item. Když by JKMt den položiti ráčil, aby na ty meze vyjeli, tyto osoby jsú jmenovány: Kněz biskup JMt, pan hajtman, pan komorník, pan Jindřich Mezřícký, Vilím Prusinovský, Buryan z Vlčnova, Žibřid z Bobolusk, Kryštof Kropáč, Vilím Kurovský.

11. Item. Což se zápisuov kladení dotýče, ti aby podle rozkázání krále JMti u kněze biskupa JMti, u pana Jana z Kunovic, u pana Vilíma z Víckova položeni byli od každého do sněmu Brněnského.

12. Item. O soudce zemské na tom zuostáno, aby s soudu bez slušné příčiny žádný propúščen nebyl, leč by slušnú a hodnú příčinu pokázal.

13. Item. Což se dotýče psanie neb mluvení od stavu panského k stavu pánuov z rytířstva, a též zase od stavu pánuov rytířstva k stavu panskému, při tom aby se na obě straně k sobě zachovali tak, jakž prve o to mezi nimi srovnáno, zapsáno a králem JMtí stvrzeno jest.

14. O posudku a ručení zvodu.

Item. Což se posudku dotýče, na tom jest zuostáno: Posudek aby podle starodávní zvyklosti držán byl dopoledne; pakli by toho páni úředníci slušnú příčinu

poznali, tehdy celý den, i nazajtřie dopoledne, aneb pokudžby potřebie bylo, držán býti má. A jakož jest prve bývalo, jakž na čí puohon a nález přišlo, a hned ten, kdož od sebe činiti měl, hotov nebyl od sebe učiniti, tu jest naň zvod ručen byl: pak již takové náhlosti od tohoto času viece bývati nemá. Než páni úředníci mají předse posudek držeti a jiné věci jednati; a jestliže by ten, kdož od sebe činiti má, tomu dosti od sebe učinil, komuž povinen jest, prve nežli by posudek vzdán byl, že to od něho přijieti má a naň neručiti; a by pak kdo ručil a potom se s ním srovnal, a ten, na kohož jest ručeno, tomu, komuž od sebe učiniti měl, chtěl dosti učiniti prvé, než posudek vzdán bude: takové rukojemstvie jemu ke škodě býti nemá, alebrž mrtvé. A páni úředníci vyšší nemají ku pokutě tej sahati.

15. O zvodu a přidědění, jakž se vésti a nač má?

MS. zemsk. arch. v Brně VI. 15. f. 13.

Na tom zůstáno: Kdož by pohnal, jakoužkoli spravedlivost maje na listech neb jinak, a tu obdržel nálezem panským, ten žádný na vyšší summu vésti se nemá, než což by jeho spravedlivost kázala. Než jestliže by kdo pohnal pro správu [o] dědictví své z vyšší[ch] základuo, než mu se naříká, a bylo mu přisouzeno, že má podle slibu dosti učiniti; však proto ten, kdož by obdržal panským nálezem, že mu to správce jeho očistiti má, nemá se na vyšší summu vésti než potud, pokud se nárok a závada ukazuje.

Co se pak listuov závadních aneb zástavních neb na peníze dotýče, kdož by koli pohnal jistce neb ruokojmí, jakož pohánějí jednoho ruokojmie ze vší summy, a panský nález na to by [se] stal, podle puohonuo aby dosti učinil: tehdy ten, kdož by obdržel na ruokojmí svém, neb ruokojmie na svém jistci, nemá se žádný vejše vésti, než potud, pokudž jeho oddíl ukazuoje a na něj přišlo. Pakli by tovaryši jeho zemřeli, neodbyvše svých oddíluov, a na něm obdržal, tehdy též se vejše vésti nemá, než což by oddíl jeho ukázal.

Viz Sněm z roku 1518 č. 6 výše str. 307—308.

CXXIV.

Král Ludvík I. oznamuje Brněnským, že posílá posly své na sněm obecní do Brna. — Pod Vyšehradem Uherským 9. září 1523.

Orig. z. arch. moravsk. v Brně. — Bočkova sbírka č. 2266.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český král a margkrabě Moravský etc.

Opatrní věrní naši milí! Oznamujem Vám, že teď s pilných potřeb našich a markrabstvie našeho Moravského na tento sněm nyní u vás držený posíláme urozeného Michala Podmanicského z Podmanína a na Bystřici, hajtmana nad dvořany v královstvie našem Uhe[rském], statečného Jiříka Žabku z Lymbergku, sekretáře

v královstvie Českém, věrné naše milé, jimž jsme poručiti a moc dáti ráčili jednati. Protož jestliže by vám co jmenem naším rozkázali, přikazujem vám, tak se vskutku zachovajte pod uvarováním těžkého trestání našeho. Dán pod Vyšehradem tu středu po matky boží narození létha 1523, královstvie našich Uherského, Českého etc. osmého.

Ludovicus Rex manu propria.

Opatrným purgmistru a raddě města Brna, věrným našim milým!

CXXV.

Královna Marie přiznává se, že dle umluveného a stvrzeného obecního landfrydu se zachovati chce. — V Budíně 26. září 1524.

Orig. v zemsk. arch. stavovském v Brně. V. II. 77. — Bočkova sbírka č. 773.

My Maria z boží milosti Uherská, Česká etc. králová, margkrabina Moravská etc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož v mark. Mor. od duostojného u boze pana Stanislava, biskupa Olomouckého, urozených hajtmana i jiných pánuov, prelatuov, rytířstva, v[l]ádyk a měst etc. jeden zápis obecní neb landfryd zpuosoben a učiněn jest pro řád, pokoj a spravedlivost, a aby se každému chudému i bohatému spravedlivé dálo, v těch artikulích jsou zřídili; kterýžto zápis neb landfryd král JMt pan manžel náš najmilejší oblíbiti a schváliti i k tomu ke všemu listem svým se přiznati, přivoliti a ve všem se zachovati přiřéci ráčil: I poněvadž my z daru pána Buoha všemohúcího a z milosti jeho svaté statky pozemské v témž m. M. již držeti a k ruce naší jich užívati ráčíme, týž landfryd neb zápis a to všecko, což se v něm vypisuje a zavazuje, oblíbiti a schváliti sme ráčili, oblibujem a schvalujem a ke všemu se přiznáváme, a slovem naším královským to všecko, což v tom listu zřízeno a zapsáno jest, držeti a toho dopomáhati přiřikáme tak a podtud, jakož král JMt s tím zámkem Znojemským podle landfrydu se držeti jest ráčil. Tomu na svědomí pečeť naši královskú sme k tomuto listu přivěsiti rozkázati ráčili. Dán na Budíně v pondělí před sv. Václavem létha božího patnáctistého čtyrmecitmého.

Maria Regina manu propria.

Přivěšena jest pečeť královné úplně zachovaná.

CXXVI.

Ze sněmu obecního v Brně dne 11. listopadu r. 1524.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně fol. 41 sq.

Anno Domini 1524 na sněmu obecním v Brně, kterýž byl držán na svatého Martina, toto jednáno jest:

1. Na tom zuostáno, abychom pana Jindřicha Mezřického žádali, aby u králové Její Mti jednal o list přiznávající k lantfrydu obyčejný, poněvadž Její Mt zámek Znojemský i jiný statek v tomto margkrabství držeti ráčí, aby list ráčila dáti podle

přípisu vydaného. A při tom ať Její Mti oznámí, že jsme my na jiný zpuosob k tomu přivoliti nechtěli, aby Její králové Mti od pana Mikuláše Prusinovského hrad Znojemský postoupen byl, poněvadž s ním k zemi zavázán byl, než na poselstvie Její KMti, kteréž ráčila učiniti, první skrze pana Václava Dubského, a druhé skrze pana Mikuláše Tarczieho a pana Jiříka Žabku, sekretáře krále JMti, přiřiekajíc Její králová Mt, s tím zámkem ke všem stavóm margkrabstvie tohoto tak se zachovati, jakž JKMt přiřéci ráčil. A pan Vilím Kuna, kterémuž Její KMt téhož zámku svěřiti ráčila, nám oznámil, že jest Její KMti na ten spuosob slib udělal, že se s tím zámkem předkem králi JMti podle vší povinnosti a k stavóm tohoto margkrabstvie ve všem zachovati má tak, jakž lantfryd sám v sobě ukazuje, a toho zámku že nemá žádnému postupovati, než rodici, obyvateli a spolu lantfrydníku. A protož poněvadž jsme my na takové přirčení Její Mti skrze ty posly, i tudíž téhož pana Vilíma Kuny, Její Mti dopřáli, čehož jest prve za paměti naší žádnej královej dopuščeno nebylo, že Její KMti prosíme, aby Její Mt nám takový list a jistotu, jak se Její Mti teď přiepis posílá, udělati a poslati ráčila. Neb pokudž by se toho nestalo, nebylo by nam možné k tomu přivolovati, aby Její Mt jakého jiného statku v tomto margkrabství v držení vcházeti jměla. Též také aby téhož pana Vilíma Kunu zápisem opatřiti ráčila, aby na poctivosti své urážky nenesl, a podle slibu, kterýž Její králové Mti i nám stavóm učinil, Její Mti i nám dosti učiniti mohl.

2. O zápis na zemi Moravskú.

Item. Do knížetstvie Slezského psaní učiniti, aby s námi spolu, poněvadž se jich tak dobře jako nás dotýče, u krále JMti jednali, aby JKMt ráčil to předse vzieti mezi pány královstvie Uherského, pány královstvie Českého, aby se mezi sebú srovnali a na nějaké míře postavili, což se zápisu dotýče, kterýž páni Uhři na zemi Moravskú se jmieti pravie, abychom my věděli, a potomně zmatkuo neměli.

3. O minci uherskú.

Item. O minci na tom zuostáno, aby hned bylo voláno v městech, v městečkách, aby nynější mince královské peněz nových déle bráno nebylo po dvú bílých penězích. Než do svatého Jana najprv příštieho a potom hned po svatém Janě aby dráže uherský peníz brán nebyl, než v jednom peniezi bílém, a uherský groš v pěti penězích bílých. A kdož by překupoval minci od tohoto času za uherské penieze a ven ji z země vynášel a v tom přistížen byl: kdož by jej v tom přistihl, aby jemu pobrati mohl, a to aby se o vánocech příštích začalo.

4. O rady při králi JMti.

Item. Což se dotýče rad, kteréž by při králi JMti býti měli, na tom zuostáno, aby do královstvie Českého a do kniežetstvie Slezského psáno bylo a jim oznámeno,

že jsme se zde na tom srovnali, aby z této země některé osoby k radě při králi JMti byly, a jich abychom žádali, aby se v tom s námi snesli aneb úmysl svuoj oznámili, a společně abychom o to u krále JMti jednali.

5. O nářku cti.

Což se nářku o poctivost dotýče, na tomto jsme se srovnali a zavřeli: Jakož tyto časy minulé každý toho vuoli jměl podle zřiezení, nechtěl-li by na panu hajtmanovi a páních soudcích přestati, na krále JMt se odvolati, a strana druhá, když by jemu králem JMtí rok položen byl, povinna jest před králem JMtí státi byla. Ten artikul se zdvihá a v niveč obracuje, poněvadž my sami stav panský a rytířský o to jsme se byli svolili. A od tohoto času jakéž by se kolivěk nároky o poctivost dály, aby se žádná strana na krále JMt odvolati nemohla; pakli by se která strana odvolala, aby druhá strana tam státi povinna nebyla. Než kdož by od koho na poctivosti dotčen byl, ten má najprve pana hajtmana za rok složení prositi, a pan hajtman má některé pány i z rytířstva k sobě vzieti, a tu věc mezi nimi slyšeti a přátelsky rovnati. A jestliže by toho mezi nimi přátelsky srovnati nemohl, má to opatřiti, aby pokoj mezi sebú zachovali, a jim k najprvnějšímu soudu panskému rok položiti a tu při, přijmúce k sobě pány soudce a jiných osob z stavu panského čtyři a z stavu rytířského osm nestranných, má slyšeti; a ti mají přísahu učiniti hned po vysvědčení póhonuov a nikam neodjížděti, ani páni soudce bez odpuščení pana hajtmana a pánuov soudcí; a takové pře mají slyšány a souzeny býti hned po vzdání soudu, tak jak se prvé zachovávalo. A po té při vyslyšení a nálezu učinění aby zase propuščeni byli. Svědomí k takové při aby se týmž zpuosobem dávalo a přijímalo, jakž se k soudu zemskému dává. Než což se prvních pří předešlých dotýče, ty aby podle prvního pořádku vykonány byly. A jestliže by kdo přietele, který by potřebu jeho pověděl, najíti nemohl, má pánuov soudcí za osobu, kteráž by jemu se zdála, žádati. A jestliže by ta osoba chtěla to na se vzieti, má jemu puščena býti; pakli by ta osoba dobrovolně nechtěla, má jemu od pánuov soudcí jiná osoba hodná k tej potřebě dána býti.

Toto zřízení o ručnice stvrzeno jest v Olomuci na sněmu obecním při svatém Janě anno 1529:

6. O ručnicích a myslivosti sedlskej.

Item. O ručnice na tom zuostáno a svoleno, aby žádný pán, z rytířstva, z prelatuov i z měst s ručnicemi s dlúhými a s krátkými nejezdili ani nechodili; pakli by kdo přes tuto zápověď s ručnicí jel aneb šel, a to naň usvědčeno bylo, tehdy tomu, kdož by to naň usvědčil aneb jej s ní postihl, má dáti 50 kop gr. českých. A jestliže by cizozemec byl a stavu nahoře psaného, též se k němu zacho-

váno býti má. Pakli by těch 50 kop gr. dáti nemohl, tehdy má čtyři neděle v věži seděti. A což se sedlákuov i dvořákuov, kteříž svobodné dvory mají, i měst i městeček panských dotýče, ti též aby s žádnými ručnicemi, krátkými ani dlúhými, nechodili ani jezdili, a všech myslivostí prázdni byli; krom měst královských, ti myslivosť sami na gruntech svých provozovati mohú, krom ručnic, než s sítkami, se lpem, a jámy na vlky a lišky dělati mohú. A jestliže by se který usedlý člověk v kterej dědině neb jejich synové tak nezachoval a s ručnicí aneb s myslivostí jakúkolivěk postížen aneb usvědčen byl, s kterejkoli dědiny neb z města, tehdy ta dědina neb město má tomu, kdož by jej s ručnicí aneb s myslivostí postihl aneb usvědčil, 5 kop gr. dáti; pakli by jich dáti nechtěli, aby stávka na ně puščena byla. Pakli by podruh neb řemeslník aneb služebný pacholek postížen aneb usvědčen s ručnicí byl, ten má tomu, kdož by jej usvědčil aneb postíhl, vydán býti z tej dědiny, z kterejžby postížen byl, a ten jej má držeti dotud, dokudž by pokuty nedal aneb toho času nevyseděl. Než řemeslníci, kteří ručnice dělají, i ti, kteříž je od nich překupují, mohú je v slámu obinúti [sic], na vozích na jarmarky i do jiné země voziti a prodávati. A kdož by kterú od nich koupil, ten ji má hned zámek vypresovati, a ručnici slámú obinúti [sic] a tak domů nésti. A kdož by se tak zachoval, ten té pokuty nésti nemá.

A toto zřízení má všem na pomezí oznámeno býti: Jestliže by který cizozemec s ručnicí kde na pomezí do hospody přijel, aby jemu toto zřízení oznámeno bylo, aby s ručnicí do země nejel. Než což se obyvateluov margkrabstvie Moravského dotýče, ti do sv. Jakuba aby se konečně podle tohoto zřízení zachovali. A již po sv. Jakubě byl-li by kdo postížen aneb usvědčen, ten pokutou nahoře psanú viněn bude. A v městech královských a panských aby toto zřízení voláno bylo každý trh až do sv. Jakuba. A jestliže by kterému služebníku neb člověku kterého pána ručnice vzata byla, a ten pán aneb kdo jiný o to se přimlúval, aby mu vrácena byla: ten aby tu pokutu 50 kop gr. propadl a z ní viněn a o to pohnán býti mohl.

7. O chození [s] zbraní při sněmích.

Na tom zuostáno, aby žádný z pánuov a z rytířstva ani z jiných stavuo z žádnú braní při soudu zemském ani při sněmu obecním do kláštera ani v městě nechodil, kromě pánuo soudcí, kteří v soudu sedají; pakli by kdo proti tomuto zřízení učinil, ten aby 5 kop gr. dal.

8. O zmocnění k soudu.

Což se zmocnění k soudu dotýče, to aby při starodávním obyčeji zuostalo, aby žádný žádného k soudu zmocniti nemohl, lečby prvé na pány soudce vznesl; a páni znajíc slušnú příčinu, jemu k tomu povolení své dáti mohú. Než což se man-

želek dotýče, ty pány manžely své, vznesúc na pány, mohú k soudu zmocniti do živnosti jejich. A což se pana Šargana*) a Thasa z Ojnic dotýče, těch páni při prvním povolení svém zanechávají.

Na ten obecní sněm do Brna ut supra vysláni jsú od krále JMti poslové: kněz biskup Vratislavský, pan Trepka, pan Jiřík Žabka; kterýmž na poselstvie JKMti tato odpověď dána jest:

9. O pomoc Tureckú. Odpověď.

Kdež JKMt žádati ráčí, abychom JKMti pomoc proti Turkóm, zhoubcím svaté viery křesťanské, učinili; a při tom JKMt skrze VMt nám oznámiti ráčil, že JMKská na tom býti ráčí, s pomocí pána Boha všemohúcího proti takovému nepřieteli svému na léto příští osobně se hnúti, k čemuž JKMti pán Buoh všemohúcí rač dáti pomoc a požehnání své svaté.

I nepochybujem, že JKMt v dobré paměti jmieti ráčí, kterak my těchto časuo předešlých králi Vladislavovi JMti slavné paměti, otci JKMti, pánu našemu, v JKMti potřebách a království Uherskému ne z žádné povinnosti, ale z své dobré a svobodné vuole v žádostech, kteréž jsú na nás vskládány byly, vždycky povolně jsme se nacházeti mimo jiné dávali, činíc JMti pomoci napřed osobami svými, též penězi i lidmi, sebe ani chudých lidí svých nelitujíc. Ale že jsme při takových pomocech poznati nemohli, by JKMti a tomu království toho jaký prospěch užitečný přiveden byl. A protož pokudž nepoznáme, v jakej hotovosti páni Uhři jsú a jak tu věc před se vzieti ráčí, také jaká by pomoc JKMti z jiných zemí učiněna býti jměla, že neznáme za užitečné a prospěšné, mimo první odpověď naši JKMti co za pomoc přiříkati. Než podle najvyšší možnosti naší chcem v hotovosti býti, a poznáme-li to, že JKMt s jinými zeměmi svými co skutečně a užitečně proti nepřieteli svému i všeho křesťanstva před se vzieti ráčí, že my tak neodpíráme JKMti podle možnosti naší slušné pomoci učiniti, tak jakž jsme se i prve vždycky skutečně nacházeti dali a činili.

10. O hranice a meze uherské. Odpověď.

Což se mezí a hranic, o kteréž jsú ruoznice mezi obyvateli královstvie Uherského a markrabstvie Moravského, dotýče, že JMtKská na tom býti ráčí, aby takové meze ohledány byly, a k tomu abychom osoby z sebe vybrali, kteréž by na ty hranice vyslány býti jměly, když by JMtKská ráčil tomu rok položiti, a že JKMt na to vyslati ráčí, a při tom času ráčí posly krále Polského a arciknížete Rakúského, i také některé obyvatele z knížetstvie Slezského, kterýchž se ta věc nedotýče, při sobě míti a o ty ruoznice konec učiniti ráčí.

*) M. S. VI. 15. fol. 14a. má: Šerbana.

I prosíme JKMti, aby ráčil k takovému jednání VIII osob z královstvie Uherského vypraviti, a my také abychom osom [sic] osob z královstvie Českého a margkrabstvie Moravského vypravili, tu na ta místa, oč činiti jest; a ti se sjedúc, aby předkem přísahu učinili k tomu soudu, a těch věcí ohledajíc a svědomí i jich potřeby vyslyšíc, soud spravedlivý učinili. Pakli by týž soudce se snésti a srovnati nemohli, tehdy aby JKMt žádati ráčil krále Polského JMti, aby JMt osobú svú ráčil býti tej pře najvyšším ubrmanem; a ti soudce s obú stran aby JKMti tu při dostatečně a gruntovně oznámili, a JMt jejich správu vyslyše, rozsudek spravedlivý učiniti ráčil. A což by JMt mezi stranami vypověděti ráčil, na tom aby obě straně přestaly.

11. O jednotu viery. Odpověď.

Item. Jakož JMKská žádati ráčí, abychom posly do Prahy na sněm obecní, kterýž držán býti má na den sv. Ondřeje nynie příštieho, s plnú mocí vyslali, na kterémž by se jednati mělo o jednotu viery s strany Římské a s strany pod obojí podle compactát, a těm poslóm aby byla od nás moc dána k jednání i k zjednání: Kdež takovú věc mezi sebú pilně jsme rozvažovali, ale toho jsme mezi sebú najíti nemohli, abychom v tom na tento čas vuoli JKMti mohli naplniti a s plnú mocí poslati, poněvadž se tu duše jednoho každého dotýče, a kompactát povědomi nejsme, co ty v sobě drží. Než když vyrozumíme, co v království Českém o tom najednáno bude, že my také, poznáme-li toho potřebu, k tomu se přimlúvati chcem: A protož JKMti prosíme, že JMtKská znajíc takové slušné příčiny, toho sobě do nás obtěžovati neráčí, že takových posluov vypraviti nemuožem.

12. O opatření úřadu hajtmanského. Odpověď.

Item. Což se opatření úřadu hajtmanského dotýče, aby JKMt v komory své nahlédnúti a tej věci na panu podkomořím, jakožto úředníku svém, vyptati se ráčil, pokud a kterak těch JKMt užívati ráčí: A potom JKMt toho dostatečnú správu maje, úřad hajtmanský aby ráčil opatřiti. A za to JKMti prosíme, aby takové věci na zemi vskládati neráčil, poněvadž ten úřad JKMti k opatrování příslušie.

13. O pokuty podle zřízení zemského, aby králi JMti puščeny byly. Odpověď.

Item. Což se pokut podle zřízení dotýče, kdež JMtKská žádati ráčí, aby JMti ty puščeny byly; kdež na takové pokuty jediné zřízení jest, což se kupování statkuov duchovních osob dotýče, ty JKMti poupouščíme.

Ze sněmu obecního v Brně při sv. Martině dne 11. listopadu 1524.

MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15. f. 14.

14. O posudkuo.

Item. Na tom zuostáno, aby puohonové nynější v Olomuci v Brně předce šli a držáni byli, a soudové obojí nynější i postní jedním posudkem po sv. Jiří spraveni byli.

15. O zmocnění k soudu, kterak ten poháněti má, i nález na to.

Item. Kdož koho poručníka, buď žena muže, neb přítel přítele, k soudu zmocní, tak že jej zmocnil, aby na místě jeho mohl k soudu poháněti, puohony přijímati, vysuzovati, prosuzovati, jako on sám: tehdy již takový mocný poručník sám ménem, osobou svou poháněti má, a ne ménem onoho, kdož ho zmocnil, leč by on sám svou osobou puohonu dodati chtěl; neb jestliže by toho ménem, kdož ho zmocnil, poháněti chtěl, tehdy pohnaný obrániť se puohonu, nedodá-li ten sám puohonu ouředníkům.

Jakož byl pohnal pan Vilém Kuna z Kunstatuo podkomoří Mikuláše z Víckova létha 1523, anebo rok prv nebo posléze, ménem paní Anny z Bozkovic manželky svej, a ona puohonu nedodala, než on sám pan Vilém podal, a již byl zmocněn od ní dostatečně, jak nahoře stojí. Páni nalezli mezi panem Vilímem Kunou z Kunstatuo podkomořím a Mikulášem z Víckova: poněvadž pan Vilém zmocněn jest od paní Anny manželky své, na místě jejím poháněť i přijímat, a ménem jejím pohnal a svým nepohnal, že tomuo puohonuo Mikuláš odpovídati nemá. Ten nález stal se v Brně léta 1524 o sv. Martině za komorníka pana Johannesa z Kunovic a pana Voka z Sovince suodího.

Item. O ten artikul o poctivost zde souzení a na krále neodvolávání není srovnáno, neb jedni chtěli, a druzí sme nechtěli zde na zdejším souduo o poctivost přestati, než abychme tu svoboduo míti mohli, před krále se odvolati. Protož sem jeho nevypsal.

CXXVII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 14. února 1525.

Památky sněm. zemského archivu mor. v Brně I. f. 45.

Anno Domini 1525 v pondělí po svatej Skolastice držán jest sněm obecní v městě Olomuci, na kterýžto sněm vysláni jsú byli od krále JMti pan Francz Duczi a pan Jiřík Žabka z Limbergku, sekretář krále JMti; a na jich poselstvie tato jim odpověď dána:

1. O pomoc proti Turkóm.

Na poselstvie, kteréž jste od krále JMti pána našeho najmilostivějšího, což se pomoci proti Turkóm dotýče, vzdíti ráčili, jak týž Turek, nepřietel všeho křestianstva, na krále JMt i na královstvie Uherské na příští jaro silně se strojí, chtíc to královstvie opanovati, a při tom v jakém nebezpečenství JKMt býti ráčí, a tak jakž jste to v širších slovích oznámiti a předložiti ráčili: kněz biskup, pan hajtman, páni JJMt, páni z rytířstva, páni prelati, páni poslové z měst tuto odpověď skrze pana Jana z Kunovic, najvyššího komorníka markrabství Moravského, VMstem na místě krále JMti pána našeho milostivého dávají:

Že jest věc vědomá, kterak JJMt slavné paměti králi Vladislavovi, k otci JKMti, i tudíž k JKMti vždycky se povolně, poslušně i poddaně zachovávati ráčili, nelitujíc hrdel, statkuov, nákladuov svých; jak pak teď tyto časy minulé skutkem jsú toho v potřebu JKMti při obehnání Bělehradu okázati ráčili, že jsú osobami svými počet znamenitý z pánuov i z rytířstva, i tudíž s nemalým počtem pěších ku pomoci JKMti táhli, a by bylo k tomu přišlo, i krve své prolévati pro JKMt litovati by byli neráčili. Kdež pak teď nedávno při sněmu minulém, kterýž v Brně držán byl, také o pomoc proti Turkóm od posluo JKMti jsúc žádáni, odpověď JKMti jsú dali, při kteréž toho nechávají.

Než toto by JJMtí zdánie bylo, anébrž JKMti jako pána svého milostivého pokorně za to prosí, aby JKMt ráčil jim s královstvím Českým a knížetstvím Slezským sjezdu v slušném místě přieti, a mezi ně osoby z královstvie Uherského též na ten sjezd vyslati, aby tu o pomoc proti Turku, nepřieteli všeho křestianstva, jednáno a zavříno býti mohlo, která by skutečná i platná napřed JKMti i také království Uherskému býti mohla. A páni, kteříž z královstvie Uherského vysláni budú, toho také aby správu dali, jaký zpuosob v témž království o to jest učiněn. Též také jak by ti lidé, kteříž by tam pro potřebu krále JMti i toho královstvie táhli, a jakými potřebami opatřeni býti by měli, tak aby bez škody toho královstvie táhnúti mohli. Neb nebylo-li by to opatřeno, znáti jest, že by k větší škodě než užitku JKMti i tomu království taková pomoc býti musila, s jedné strany by od nás a s druhé strany od Turkuo zahubeno býti musilo.

Avšakž v tom času JJMt hotovost mezi sebú i lidmi svými uložiti jsú ráčili, ač by na JKMt co náhlého od takového JKMti i všeho křestianstvie nepřietele přišlo, že JKMti jako pána svého dědičného podle najvyšších možností svých a slušností jako věrní poddaní opustiti neráčie. Také jsme k tomu shledání osob dvanácte volili, ač jestliže JKMt k takovému sjezdu povolení své dáti ráčí. Tyto osoby jsú jmenovány z pánuo:

Pan Jan Kuna z Kunstatu hajtman,	pan Jan z Žerotína.
pan Jan z Pernštaina,	pan Petr z Žerotína.

Z vládyk tito:

Kryštof Kropáč,
Žibřid z Bobolusk,
Procek z Cetně,
Vilím Kurovský.

Z měst mají čtyři býti.

2. O minci Uherskú. Odpověď.

Item. Což se mince dotýče, kdež sobě to JKMt do nás obtěžovati ráčí, že by v městech a v městečkách volati dali, aby taková mince drážeji brána nebyla, než po bílým peniezi, a tudy že JKMti mince zlechčena jest, a poněvadž jest mince JKMti, že ji spravedlivě bráti máme; a protož že JKMt toho na nás žádati i tak jmieti ráčí, aby mince JKMti bez takového zlechčovánie brána byla, a že takovú minci pro obranu osoby své i také toho královstvie vyzdvihnúti jest ráčil. Než když by z daru pána Boha všemohúcího s takovým nepřítelem všeho křesťanství to k místu a k konci přišlo, že JKMt takovú minci skaziti a jinú lepší v zemích svých dělati rozkázati ráčí. I také že JKMt nám všem i každému zvláště to vší milostí a láskú zpomínati a na hrazovati ráčí.

Na kterýžto artikul JKMti toto za odpověď dáváme: Že jsme nikdá na jiném nebyli, než ve všem nám možném proti JKMti jako pánu našemu milostivému se poddaně a poslušně zachovati. A té naději aby JKMt do nás býti neráčil, abychom takové mince složenie jakú svú vuolí před se vzali, než z pravé a veliké sobě náležité potřeby, znajíc, že tato země skrze to k velikým, k nenabytým škodám přichází, a i potom k záhubě by přijíti musila, a to skrze příčiny ty, že ve všech okolních zemích nám příležitých, jakožto v království Českém, v knížetství Slezském, v arciknížetství Rakúském, té mince od nás bráti nechtějí, leč s znamenitú škodú naší, a odevšud nám ji do země nesú. A skrze to i mnohá kupectvie, kteráž do země této šla, zastavena jsú, tak že již ani potřeb, kteréž jsme prve mívali, jmieti nemuožem, a ač ještě které máme, i ty za dvoje penieze bráti musíme. A protož z těch a z takových příčin té minci složeno jest, aby po bílým peniezi brána byla; a JKMti jako pána našeho milostivého prosíme, aby JKMt nám v tom za zlé míti neráčil. Neb JKMti i na tom spieše škoda, než jaký užitek přijíti by mohla; a to v tom: přišla-li by tato země k záhubě, že by JKMti malá pomoc od nás napotom přicházeti mohla. Avšak jestliže JKMti mezi tímto časem a svatým Janem to zřiediti a zpuosobiti ráčí, aby v arciknížetství Rakúském i v jiných zemích JKMti také od nás ta mince tak, jakž bychom my ji brali, zase brána byla ve všelikých koupích i dluzích, abychom na tom škody nenesli: to rádi učiniti a také ji tak bráti chcem.

3. Odpověď od pánuov soudcí poslóm krále JMti o Vilíma Prusinovského.

Na žádost JKMti toto páni soudce za odpověď dávati ráčí: Jakož JKMt žádati ráčí, abychom pana Vilíma Prusinovského z toho závazku a vězení propustili, JKMti poselstvím svým oznámiti chcme, z kterých příčin týž pán Vilím v závazek jest všel. A jakož JKMt dvoje poselstvie ku panu hajtmanovi o propuščení téhož Vilíma učiniti ráčil, že jest nikoli panu hajtmanovi náležité nebylo jej propouščeti, poněvadž jest jedné některých pánuov soudcí vuole byla, zejmena těchto: kněze biskupa, pana komorníka, pana Heralta Kuny z Kunstatu, pana Petra z Sovince, pana Václava z Bozkovic, pana Bernarta staršího z Žerotína, Žibřida z Bobolusk; a jiných pánuov soudcí na větším díle vuole jest neměl. A protož JKMti od nás proste, ať nás soudcí o to se pánem Vilímem před osobu svú k rozeznání potahovati mimo právo a starobylý pořádek náš neráčí. Než jestliže JKMt při soudu našem toho nechati ráčí, aby pán Vilím podle podvolení svého to z sebe svedl, aneb skrze pány přátely své toho u nás hledal: že my na takový zpuosob JKMti to k vuoli učiniti a pana Vilíma z toho závazku panu hajtmanovi propustiti rozkázati chcme.

Item. Tato příčina jest, proč jest pan Vilím z Víckova slibem na rathúz zavázán, že jest slíbiti nechtěl, aby před panem hajtmanem a pány soudci v Olomuci na sněmě příštím stál, nikam se neodvolávaje, aneb stál a dostál, a to z sebe podle podvolení svého svedl na schválení panské, že jest tu proti pánóm soudcím nic neučinil tím póhonem, kterýž jest na Brňany udělal.

4. O svolení o pomoc proti Turkóm.

Item. Na tom zuostáno a svoleno, aby každý pán, prelat, z rytířstva i z měst čtvrtý díl berně dal na počet jízdných, kterejž by od země přijat byl, z osob svých, chudých lidí neobtěžujíc. I také ti, kteříž peníze na listech mají, z kterýchž úroky berú, aby také čtvrtý díl dali platu polúletního; a ty aby každý pohotově jměl do středopostí a při sobě ji choval.

Item. V každej dědině každý pán, prelat, z rytířstva i z měst to zpuosobiti a zřiediti má, aby třitcátý člověk zbrojný vypraven a chován byl. Též páni, prelati a města z statkuov pozemských vypraviti mají třitcátého člověka.

Item. Oltářníci aby desátý zlatý dali.

Item. Židé ti také aby z svých lichev dali, tak jako prvé dali, i ti, kteříž místo peněžité lichvy víno berú.

Item. Od farářuov: každý pán aby od svého faráře z desátkuov i jiných jich duochoduov desátý zlatý podle berně své vzal a k tej potřebě choval.

CXXVIII.

Stavové čeští vybízejí stavy moravské ke společnému sjezdu do Kladska za příčinou úmluvy po bitvě u Mohače. — Na hradě Pražském 18. září 1526.

Kopie stará zemského archivu v Brně. Bočkova sbírka č. 2279.

Osv. duostojný v Bohu otče, a urození p. p., urození a stateční páni rytieři, a urození páni vládyky, velební páni preláti, múdří a opatrní města margkrabství Moravského, páni bratří, strýci, ujci a přátelé naše milí! Poněvadž pán Buoh všecky noviny k nám přišlé a správy takové příliš žalostivé nám k slyšení ráčil dopustiti, čemuž my proti vuoli boží spěčovati se ani odpierati nemóžeme, ani žádný jiný; protož VMtí a vás z potřeby VMti i naší za to žádáme, aby shledání naše v jistých osobách bylo, aby to mohlo v jistým času bez prodlévání po sv. Jeronymě v městě Kladště, neb kniežatóm Slezským JJMtem, též také i stavuom téhož knížetstvie o též píšem. Než dřéve býti nemóže, poněvadž při času svatého Jeronyma soud zemský zasésti se mosí podle práva i starého obyčeje; v pátek po sv. Jeronymě sněm obecní držeti budeme na hradě Pražským. Však za to držíme, že to všecko, což k tej potřebě náleží nám, z povinnosti vykonáme a dlúho sněmovati nebudeme. Neb známe toho býti i potřebu, aby ke všem věcem potřebným jednání krátké, ale skutek brzký v těchto časích se nacházil; pak k tomu se najdeme všickni bohdá společně jednosvorně; příčiny předešlé, ač jaké byly jsú, ty že nám k tomu nebudú na překážku, než všech kyselostí na straně nechajíce, že se bohdá k tomu, což povinnost naše ukazuje, a k tomuto královstvie k dobrému a zemiem k němu příslušejíciem bude, že se budeme všickni přimluviti a skutečně to jednati. A protož VMtem a vám věříme, poněvadž ráčíte býti jakožto první oud tohoto královstvie, že VMt a vy ráčíte obmýšleti to, což by bylo dobrého tohoto královstvie podle povinnosti i přátelství, kteréž býti ráčíte a jste povinni k zachovaní tomuto královstvie. Neb my také jakožto obyvatelé tohoto královstvie chcme to obmýšleti upřímně, což by bylo k dobrému VMtem a tomuto margkrabstvie jakožto prvnímu oudu tohoto královstvie, jako ti, kteříž nejinak, ale tak, jakž povinnost naše ukazuje, k VMtem a k vám zachovati se míníme a chcme; a o VMtech touž naději a plnú vieru jmáme, o tom nic nepochybujíc, než podle povinnosti i přátelstvie žeť se k tomuto královstvie ráčíte zachovati. A jestliže by VMti a vás kto k čemu jinému potahoval, že ráčíte takového každého odpovědí slušnú i spravedlivú odbýti bez ujmy spravedlivosti tohoto královstvie. Dán na hradě Pražským léta 1526 v úterý po svatém Lampertu.

Úředníci a soudci zemští a jiní páni a rytieřstvo královstvie Českého na hradě Pražském shromáždění.

Duostojnému v Bohu otci pánu panu Stanislavovi biskupu Olomuckému, a urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm a vládykám, velebným pánóm a prelátóm,

múdrým a opatrným městóm margkrabstvie Moravského, pánóm bratróm, strýcóm, ujcóm a přátelóm našim milým.

CXXIX.

Ze sněmu obecního v Brně 23. září 1526.

Kopiář sněmovní — MS. zemsk. arch. mor. v Brně f. 1 sq.

Na sněmu obecním, kterýž držán byl v Brně tu neděli po svatém Mathúši, po smrti najjasnějšího kniežete a pána, pana Ludvíka Uherského a Českého etc. krále a markrabie Moravského, toto se jednalo léta M°V^C^XXVI°.

Odpověď do královstvie Českého.*)

Služby naše vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční páni rytieře, urozené vládyky, páni bratří, strýci, ujci a přátelé naši milí. Jakož nám psáti ráčíte, jaké noviny a správy žalostivé a litostivé k VMtem a k vám jsú přišly, páni přátelé naši milí: kdožkoli takovú příhodu, kterúž jest pán Buoh všemohúcí na krále JMt slavné paměti i na nás na všecky dopustiti ráčil, uslyší, jestliže jest v něm náchylnosť k vieře křesťanské, nemá čím potěšen býti. Ale jakž jest kolivěk, nemuožem při tom jiného najíti, než že jsme pána Boha všemohúcího rozhněvali a pro hříchy naše nás trestati ráčí.

Což se shledání našeho společného dotýče, kdež toho v psaní svém na nás žádati ráčíte, aby mezi námi bylo v městě Kladště po svatém Jheronymě bez prodlévání; pak poněvadž úmysl VMtí a vás s vuolí a s žádostí naší jest se srovnal, kdež jsme téhož úmyslu byli, o takové shledání k VMtem a k vám poselstvie učiniti, znajíc toho nás všech přílišnú potřebu; pak tak chcem učiniti a s VMtí a s vámi na den jmenovaný v městě Kladště se shledati, kdež za též žádáme, aby tím shledáním prodléváno nebylo. Jednem račte nám dáti v čas věděti, aby ty osoby, kteréž jsú ze všech čtyř stavuov k tomu voleny, postačiti mohly.

Také nám psáti ráčíte, poněvadž jsme první oud toho královstvie, že nám věříte, že to obmýšleti budem, což by dobrého toho královstvie bylo. Páni přátelé naši milí, nikdá jsme na jiném nebyli a nejsme, než což by dobrého toho královstvie bylo, že bychom to všecko jednali i k tomu skutečně rádi pomáhali.

Psaní své tím jste zavázati ráčili: Jestliže by nás kdo k čemu jinému chtěl potahovati, abychom toho každého odpovědí slušnú odbyli bez ujmy spravedlivosti toho královstvie. Jistě na jiném nejsme, než při tom při všem tak se zachovati, pokud se spravedlivě zachovati máme; a o VMtech a vás nepochybujíc, než že zase k tomuto margkrabství ráčíte se tak zachovati, pokudž spravedlivé jest.

*) Kopie odpovědi této jest také v Bočkově sbírce zemsk. arch mor. v Brně pod čís. 774.

CXXX.

Ze sněmu obecního v Brně 23. září 1526.

Památky sněmovní I., MS. zemského archivu mor. v Brně f. 48 sq.

Anno Domini 1526 stalo se jest zřízení dolepsané proti Turkóm v městě Brně tu neděli po sv. Mathúši, toho času, když jest ciesař Turecký s velikú mocí na královstvie Uherské se obrátil a v něm znamenitú a nenabytú škodu učinil, krále Ludvíka JMt pána našeho milostivého s jeho vojskem na hlavu porazil; kdež pak JKMt v tom boji s velikým počtem pánuov a dobrých lidí duchovních i světských jest zahynul, jimž všem pán Buoh rač dáti nebeskú radost. Toho také času urozený pán, pan Jan z Pernštaina a na Helfenštaině ode všech stavuov margkrabstvie Moravského volen jest za hajtmana a správci.

Item. Každý pán aby desátého člověka dal zbrojného s pavezú, jakž běh služebný jest.

Item. Ke XXti člověkóm jeden vuoz, při každém voze jedna hákovnice, dva rýče, dvě motyky, dvě sekyry; a s tím aby se ukázal každý v svém kraji v tom místě, kdež jmenováno bude, o sv. Martině najprv příštím.

Item. S jinými lidmi svými se všemi aby pohotově byl, přišla-li by větší a valnie potřeba, aby s polovicí těch lidí k místu ukázanému táhl sám osobně s počtem koní, kterýž naň uložen jest.

Item. Aby s lidí berně dána byla po puol úroku polúletním.

Item. Druhá berně: aby každý pán sám takovúž s statku svého dal, a ta aby byla zasedína na den nového léta a vybrána do Hromnic.

Item. Kněží, oltářníci i jiní, kteříž na widrkauf penieze mají, čtvrtý díl platu ročního aby dali.

Item. Všickni, kteříž mají listy s vejpovědí, ti také aby dali čtvrtý díl úrokuov ročních.

Item. Faráři desátý zlatý všech duochoduov desátečných aby dali, a každý pán aby to od faráře svého vybral a s svú berní poslal.

Item. Každý pán od židuov aby vybral čtvrtý díl lichvy ročně, a to též aby podle berně své poslal.

A ty penieze nemají na jiné obracovány býti, než na lidi služebné a na jiné potřeby k válce s vuolí všech stavuov. A jestliže by kdo z kteréhokoli stavu z tej berně na králi JMti pánu našem budúcím co sobě vyprosil pod jakýmž koli zpuosobem a barvú, ten má od nás jmien a držán býti za zlého člověka, a statek jeho k zemi připadnúti má.

Vejběrčí tejto berně v kraji Olomuckém:

Pan Heralt Pniovský z Sovince, a
Zdeněk z Švábenic a na Konici.

V kraji Brněnském:

Pan Petr z Sovince na Doubravice [sic],
a Procek Veliký z Cetně.

V kraji Znojemském:

Pan Vilím Kuna z Kunstatu,
a Jan Rechembergk z Želetic.

Item. Na tom zuostáno, aby mince v tomto markgrabství bita byla na zrno české; a střiebro z kosteluov aby do mince prodáváno bylo, po čem se hřivna uloží; a což by z toho užitku přišlo, to má chováno býti na potřeby obecní, a tím nemá hýbáno býti bez vuole všech stavuov.

Item. Což se ručnic dotýče, aby stav panský, rytířský, městský po potřebách s nimi jezdili. Než sedláci aby po žádných myslivostech s nimi nechodili. Pakli by který v tom postížen byl, an po myslivosti s ní chodí, k tomu se má zachováno býti podle prvního zřízení.

Item. Tato děla uložena jsú na stav panský:

Item. Kněz biskup JMt	3	kusy,
Pan Jan z Pernštaina	8	kusů,
„ Jetřich z Bozkovic	1	kus,
„ maršálek	3	kusy,
„ Kryštof z Bozkovic	3	kusy,
„ Dobeš z Bozkovic sudí se pánem Ladslavem z Lomnice se dvěma bratřími svými	1	kus,
Páni Mezříčští, kteříž Mezříč držie, i se panem Václavem bratrem jejich	1	kus,
Pan Linhart z Lichtenštainu i s strýcem svým panem Hanuší	1	„
„ Václav starší z Lomnice	1	„
„ Burián z Waldštainu	1	„
Páni Kunstati všickni se pány Žampachy	1	„
Pan Jan z Kunovic a pan Hynek Bilík	1	„
„ Jan starší a pan Jan mladší z Šternbergka	1	„
„ Bernart starší a pan Václav Žerotínští	2	kusy,
„ Jan z Žerotína	2	„
„ Dubský	1	kus,
Páni Šternberští, pan Vok, páni Pniovští, pan Mládenec i se paní mateří	1	„
Pan Viktorin se panem Bernartem mladším z Žerotína	2	kusy,
Páni Rokytští se panem Bučovským	1	kus,
Pan Adam z Hradce kancléř	1	„
Páni Osovští, páni Krajieři, páni Bítovští	1	kus,

Pan Jan Brumovský se pány Šelnberky . . . . 1 kus,
„ Hartman a pan Jiřík z Lichtenštainu . . . . 1 „

Item. Tito nahořepsaní kusové takoví býti mají, aby žádný méně pěti centnéřuov neměl.

Item. K tomu každému kusu aby každý kopu kulí jměl a prachem to dostatečně opatřil.

Item. Zvony zbytečné aby se od kosteluov braly a z těch děla lely.

Znamená se, co který z pánuov, rytířstva a prelátuov koní pro potřebu zemskú chovati má:

Item. Kněz biskup JMt . . 50 koní,
Pan Jan z Pernšteina, hajtman 120 „
„ maršálek . . . . . . 40 „
„ Krištof z Bozkovic . . 40 „
„ Artleb z Bozkovic komorník 12 „
„ Vok Pniovský . . . . 4 koně,
„ Jindřich Mezříčký . . . 8 koní,
„ Václav Mezříčký . . . 3 koně,
„ Vilím Mezříčký . . . . 4 „
„ Jan Mezříčký . . . . 4 „
„ Vladislav . . . . . . 5 koní,
„ Zdeněk Mezříčký . . . 7 „
„ Linhart a pan Hons z Lichtnštainu . . . . . 14 „
„ Hartman z Lichtnštainu . 3 koně,
„ Jiřík z Lichtnštainu . . 6 koní,
„ Petr z Žerotína . . . 12 „
„ Bernart z Žerotína . . 15 „
„ Bernart Dřevohostický . . 6 „
„ Václav Buchlovský . . . 9 „
„ Viktorin z Žerotína . . 15 „
„ Jan z Žerotína . . . . 18 „
„ Jindřich z Lichtnburka . 6 „
„ Václav z Lomnice Náměštský 8 „
„ Jan Brumovský . . . . 8 „
„ Smil z Doubravice . . 4 koně,
„ Jan z Doubraviee . . . 3 „
„ Vilím Mládenec . . . . 2 „
„ Karel Zajímač . . . . 4 „
pan Jan Zajímač . . . . . 2 koně,
„ Jan z Kunovic . . . . 16 koní,
„ Ladslav Dubský . . . 16 „
„ Albrecht Bítovský . . . 4 koně,
„ Vilím Kuna . . . . . 3 „
„ Jan Kuna . . . . . 6 koní,
„ Zigmund Kuna . . . . 4 koně,
„ Adam z Hradce kancléř . 14 koní,
„ Burian Brtnický . . . 14 „
„ Jindřich Krajíř i s synem . 10 „
„ Wolf Krajíř Lantštainský . 6 „
Z zámku Znojemského . . . 6 „
Pan Dobeš [z Bozkovic] . . 10 „
„ Jaroslav z Bozkovic . . 4 koně,
„ Jiřík Lomnický i s bratrem 3 „
„ Jan Lomnický . . . . 2 „
„ Jan z Bozkovic . . . . 4 „
Z statku Kunstatského . . . 6 koní,
pan Vaněk Lomnický . . . 2 koně,
páni Šiškové z Slavkova . . 6 koní,
pan Jan starší z Šternberka . 4 koně,
„ Jan mladší z Šternberka 4 „
„ Václav Haugwic . . . 7 koní,
páni Žampachové . . . . . 8 „
„ Šelnberci z Rožnovského statku 6 „
pan Jan Rokytský . . . . 5 „
„ Puota . . . . 3 koně,
„ Hynek Bilík . . . . . 4 „
„ Václav Rokytský . . . 3 „

pan Václ. z Bozkovic na Nemoticích 2 koně,
„ Heralt Kuna. . . . . . 2 „
Z Bzeneckého statku . . . 8 koní,
Pan Tas z Bozkovic . . . 4 koně.

Páni preláti:

Item. Opat Loucký . . . . . . 20 koní,
proboštvie Kounické . . . . . 12 „
opat Zábrdovský . . . . 3 koně,
opat Žďárský . . . . 8 koní,
opat Želevský . . . . 3 koně,
probošt Peltnperský . . . . . . 2 „
probošt Rajhradský . . . . . . 3 „
opat Hradišcký . . . . 8 koní,
opat Velehradský . . . . 6 „
panna abbatyše králové kláštera 8 „
panna abbatyše Tišňovská . . . 4 koně,
panna Oslovanská . . . . 4 „
probošt Šternberský . . . . . . 3 „
panna Pustiměřská . . . . . . 2 „
panna Dalešická . . . . 2 „
panna od Matky božie [z] Znojma 1 kuoň,
Fulnecký probošt . . . . 3 koně,
Kapitola Olomucká i s proboštem 16 koní,
probošt ode Všech Svatých . . 3 koně,
převor od svatého Tuomy v Brně 3 „
kapitola Brněnská i s proboštem 4 „
Kartúsi Brněnští . . . . 3 „
Kartúsi Olomučtí . . . . 2 „
převor od svatého Kříže [z] Znojma 1 kuoň,
probošt Říský i s svým konventem 2 koně.

Páni rytieřstvo toto koní na se uložili:

Item. Jiřík Tetaur . . . . . . 4 koně,
Václav Tetaur . . . . 6 koní,
Jan Buchlovský . . . . 1 kuoň,
Petr Vlachovský . . . . 3 koně,

Burian Světlovský . . . . . . 8 koní,
Vince . . . . 1 kuoň,
Václav Ořechovský . . . . . . 1 „
Markvart Hřivín . . . . 2 koně,
Hynek Prakšický . . . . 2 „
Ščastný z Skorotína . . . . . 2 „
Bohuše Zvolský . . . . 8 koní,
Žibřid Boboluský . . . . 3 koně,
Jiřík Buchlovský . . . . 1 kuoň,
Bernart Petrovský . . . . . . 1 kuoň,
Bernart Šwaynhort . . . . . . 1 „
Mikuláš Otoslavský . . . . . . 1 „
Voldřich Bohuslavský . . . . . 1 „
Onšík Dalibor . . . . 4 koně,
Aniz Onšík . . . . 2 „
Jan z Bítkova . . . . 1 kuoň,
Mikuláš z Bítkova . . . . . . 1 „
Mikuláš z Srbce . . . . 1 „
Franc z Háje . . . . 1 „
Jan Ořechovský . . . . 2 koně,
Mathiáš z Častrova . . . . . . 1 kuoň,
Jiřík Vlachovský . . . . 1 „
Hynek Zvolský . . . . 6 koní,
Petr Hořecký . . . . 2 koně,
Martin Drahanovský . . . . . 2 „
Jan Zoubek . . . . 1 kuoň,
Jiřík Zoubek . . . . 1 „
Albrecht z Bukuovky . . . . . 2 koně,
Michal Záviše . . . . 2 „
Vaněk Záviše . . . . 2 „
Jiřík Havéř . . . . 1 kuoň,
Lev a Hašek Rajetští . . . . . 2 koně,
Jan Balcar . . . . 1 kuoň,
Jan, Jindřich, Václav Kosteletští 6 koní,
Oldřich Kostelecký . . . . . . 2 koně,
Zdeněk Konický s bratrem . . 4 „
Havel Krakovecký . . . . . 4 „
Jan Laškovský . . . . 2 „

Beneš Laškovský	2 koně,
Aleš Laškovský	2 „
Petr Šedík	2 „
Jiřík Šarovec	3 „
pan Doktor z Dúbravky	2 „
Vaněk Šarovec	2 „
Jan Ponikovský	1 kuoň,
Beneš Krčma i s bratrem	2 koně,
Václav a Vratislav Lhotští a Jan Lhotský	2 „
Stibor Vranovský	4 „
Stibor Drnovský	2 „
Bohuše Drnovský	3 „
Petr z Boru	1 kuoň,
Václav Jedovnický	2 koně,
Václav Kotvrdovský	1 kuoň,
Puczhart	1 „
Hynek Křecký	1 „
Hanuš z Vojenic	1 „
z Détkovského statku	2 koně,
z statku Evanovského	4 „
Kryštof Kropáč	4 „
Mikuláš Pačlavský	3 „
Jiřík Morkovský	3 „
Jaroš Čech	2 „
Mikuláš Čech	2 „
z statku Stibora Čecha	2 „
Hynek Miniovský	2 „
Jindřich z Zástřizl	2 „
Jan Zaječek	1 kuoň,
Stojan	2 koně,
Jiřík z Kokor	2 „
Mikuláš Pražma	2 „
Hynek Škarka	1 kuoň,
Petr Bařický	1 „
Hynek Dubčanský	1 „
Beneš Pražma	1 „
Bernart Rychvaldský	2 koně,
Vilím Kurovský a Hašek Kurovský	3 koně,
Jan Moštěnský	2 „
Adam Moštěnský	2 „
Vítek Přestavlcký	3 „
Jan bratr jeho	2 „
Vilím Janaur	2 „
Vaněk Janaur	2 „
Přemek Prusinovský	3 „
Albrecht Prusinovský	1 kuoň,
z statku Znaty Prusinovského	1 „
Albrecht Bystřický	5 koní,
Jetřich Podstatský	10 „
Kuneš z Vrchlabí	2 koně,
Herburt Bystřický	4 „
Žabka sekretář	3 „
z statku Šternova	2 „
Jan Vahanský	2 „
z statku Divova	1 kuoň,
Synové Votíkovi z Lazník	1 „
Jherolím Barský	3 koně,
Burian Barský	2 „
Jan Obešlík	2 „
Aleš Kladorubský	1 kuoň,
Mikuláš Kladorubský	1 „
Branečští	1 „
Jan Chorinský	3 koně,
Petr Pražma	2 „
Allexander z Cehendorfu	1 kuoň,
Jan Sedlnický	4 koně,
Petřvalský	2 „
Mikuláš Čeple	2 „
Varhaník	3 „
Krašovský	1 kuoň,
Fajtl	1 „
Mathiáš Farkl	1 „
Pelka	1 „
Sudivoj v Ostravě	1 „
Janek v Ostravě	1 „

z Syřínkova statku . . . . . . 1 kuoň,
Loutka . . . . 1 „
Jiřík Štolbaský . . . . 2 koně,
Jan Kuželík . . . . 1 kuoň,
Petr Vlkoský . . . . 1 „
Bohuslav Štolbaský . . . . . 2 koně,
z statku Václava Ořechovského 2 „
Procek Milotský . . . . 6 koní,
Heřman z Zástřizlský . . . . . 2 koně,
Bernart z Zástřizlský . . . . . 2 „
Mikuláš Zástřizlský . . . . . . 2 „
Procek Ždaňský . . . . 5 koní,
Jolejovský . . . . 1 kuoň,
Racek . . . . 2 koně,
Karel v Podivíně . . . . 1 kuoň,
Lacek Štramberský . . . . . . 3 koně,
Jan Fichni . . . . 2 „
Jan Dřevohostický . . . . . . 1 kuoň,
Vaněk Žeranovský . . . . . . 2 koně,
Petr Unru . . . . 1 kuoň,
Hons Unru . . . . 2 koně,
Jaroslav z Sezenic . . . . . 1 „
Žigotawí [sic] . . . . 1 kuoň,
Václav Pavlovský . . . . 4 koně,
z statku Šumického . . . . . . 1 kuoň,
Jiřík Kropáč . . . . 1 „
Tas z Ojnic . . . . 6 koní,
Václav Pacák . . . . 2 koně,
Mikuláš Doupovec . . . . . . 2 „
Kobík . . . . 2 „
Prokop Milonský . . . . 1 kuoň,
Jan Mouřinovský a Bernart Múřinovský . . . . 3 koně,
Petr Múřinovský . . . . 1 kuoň,
Jindřich Múřinovský . . . . . 1 „
Znata Koberský . . . . 5 koní,
Jiřík Bošovský . . . . 2 koně,
Petr Bošovský . . . . 2 „
Václav Bošovský . . . . 2 koně,
Jan Bošovský . . . . 2 „
Albrecht Bošovský . . . . 2 „
Jindřich v Klobúcích . . . . . 1 kuoň,
Jetřich Obešlík . . . . 3 koně,
Bohuše Herink . . . . 2 „
Jiřík Jiříkovský . . . . 2 „
Jan Dubčanský . . . . 3 koně,
Hynek Pozorský . . . . 2 „
Barbora z Leštné . . . . 2 „
Jan Vojistlavský . . . . 2 „
Zigmund Pinta . . . . 1 kuoň,
Procek Veliký . . . . 2 koně,
Zigmund Nekešmuth . . . . . . 3 „
Jan Petrovský . . . . 1 kuoň,
Jan Kyjovský . . . . 3 koně,
Jan Ryšan . . . . 2 „
Franěk Ryšan . . . . 2 „
Jan Kusý . . . . 2 „
Jan Zub . . . . 1 kuoň,
Zigmund Valecký . . . . 5 koní,
Jan Herult [sic] . . . . 2 koně,
Kytle . . . . 1 kuoň,
Hynek Sokolnický . . . . 1 „
Vaněk Dubňanský . . . . 1 „
Karel Radkovec . . . . 1 „
Hanuš z Gbelska . . . . 1 „
Oneš Zástřizlský . . . . 2 koně,
Šašovský . . . . 1 kuoň,
Jan Rechemberg . . . . 2 koně,
Jan Jankovský . . . . 2 „
Petr Jankovský . . . . 2 „
z statku Žirotského . . . . . . 3 „
Hynek Kusý . . . . 1 kuoň,
Beneš Bořita z statku sirotčího 2 koně,
Křivecký . . . . 2 „
Klczar (?) . . . . 1 kuoň,
Petr Podhola . . . . 1 „

Jindřich Březnický i s bratrem 4 koně,
Zigmund Vyšinavský s bratrem 3 „
Hynek Jankovský . . . . 2 „
Mikuláš Jankovský . . . . . . 2 „
Jan Zelený . . . . 3 „
Jan Zálubský . . . . 1 kuoň,
Jan Hořický . . . . 2 koně,
Johanka z Zap i s sirotčieho . 3 „
Jan Březnický . . . . 1 kuoň,
Jiřík Rechemberg . . . . 2 koně,
Hroch . . . . 2 „
Jherolím Špetle . . . . 2 „
Burian Evanický . . . . 1 kuoň,
Vilím Valecký . . . . 3 koně,
Stibor Jesenický . . . . 1 kuoň,
Rudolt z Ebrharce . . . . . . 1 „
z statku Kralického . . . . . 2 koně,
Bohuslav Oslavický . . . . . . 1 kuoň,
Petr Mrakeš . . . . 3 koně,
Zikmund Alexi . . . . 1 kuoň,
Bratr jeho s mateří . . . . . 1 „
Heřman z Vokříšek . . . . . . 1 „
Vacek s Miroslavským . . . . 2 koně,
Erazim z Dlúhé Brtnice . . . 2 „
Beránek . . . . 2 „
Vranovská . . . . 2 „
Mikuláš Roubík . . . . 4 koně,
Vít Hodický a bratří jeho každý 1 kuoň,
Matěj Vencelík z Třeště . . . 4 koně,
Studenečtí dva . . . . 4 „
Babkové dva . . . . 4 „
Bohuslav Řečický . . . . 1 kuoň,
Jindřich bratr jeho . . . . . . 1 „
Mikuláš bratr jejich . . . . . 1 „
Martinkovský . . . . 2 koně,
Jindřich Koniáš . . . . 3 „
Hynek Koniáš . . . . 3 „
Liczek (?) . . . . 1 „

Hruoza Pintha . . . . 2 koně,
Bohuše z Cachtína (i z statku) 4 „
Čelaud . . . . 2 „
Mikuláš Klouzal . . . . 2 „
Voldřich Zahrádecký . . . . . 2 „
Linhart . . . . 2 „
Jindřich . . . . 2 „
Václav . . . . 2 „
Jan Tavikovský . . . . 3 „
Krokvicar . . . . 3 „
Házl . . . . 3 „
Houska . . . . 3 „
Rubaš . . . . 1 kuoň,
Smil Hodějovský . . . . 1 „
Jindřich Špetle . . . . 1 „
Batelovští z Raczova (?) . . . . 2 koně
Mikuláš Radkovec . . . . 2 „
z statku Bohušického . . . . . 1 kuoň,
Zigmund Voslavický . . . . . 2 koně,
Jindřich Bořita . . . . 1 kuoň,
Lukáš Ščepkovský . . . . . . 1 „
Jindrák . . . . 1 „
Jan Fučík z Budějovic . . . . 1 „
Mikuláš Prusinovský . . . . . 2 koně,
Vilím Prusinovský . . . . . . 4 „
Vaněk Sosnovský . . . . 1 kuoň,
Stibor úředník Helfenštainský . 1 „
Jiřík Viczl . . . . 1 „
Jindřich Lukovský . . . . . . 1 „
Albrecht Harasovský . . . . . 1 „
Jindřich a Petr Železníci . . . 2 koně,
Mikuláš Herult . . . . 1 kuoň,
Adam Herult . . . . 1 „
Prokop Podstatský . . . . . . 1 „
Mikuláš z Radostína . . . . . 1 „
Smil z Mladoňovic . . . . . . 1 „
Jan Vezeczský . . . . 1 „
z Řečkovského statku . . . . . 1 „

Jan Hajtmánek	1 kuoň,
Beneše Vahanského statek	3 koně,
Burian z Oděrad z sirotčího	1 kuoň,
Fabian z Greblštorfu	1 kuoň,
Matěj z Dubenek	1 „
Petr Bohuslavský	2 koně,
Petr Čejka	1 kuoň.

Summa summarum 1 M. III^{C}. VI koní.*)

*) Sčítáme-li řádně počet jezdců, nalezneme, že vlastně jest jich dohromady 1313, a ne 1306.

Manové kněze Biskupa JMti:

Pan Fulštajnský	4 koně,
Jan Štos	3 „
Jan Vlk	2 „
Keczerský	3 „
Štablovský	1 kuoň,
Petrovský	2 koně,
Laryš	1 kuoň,
Tlustomastský	2 koně.

CXXXI.*)

Stavové moravští odpovídají králi Polskému k jeho listu, který jim poslal po bitvě u Mohače.
(1526. Bez data.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. Mor. v Brně f. 2.

Přípis listu králi Polskému JMti:

Najjasnější králi, pane, pane nám milostivý. Služby naše povolné VKMti vzkazujeme, zdravie a v iném dlúhého a ščastného kralovánie VKMti bychom přáli. Milostivý králi! Jakož jste VKMt některým pánóm margkrabstvie Moravského psaní učiniti ráčili o té neščastné příhodě, kteráž jest na krále JMt, pána našeho slavné paměti, přišla: kdež taková příhoda s nemalým než s velikým zámutkem nám jest, kteréhož VKMti vypsati nemuožem. Ale v tom ani v jiném vuoli a moci pána Boha všemohúcího, což na nás v tom pro hřiechy naše dopustiti ráčí, protiviti se nemuožem.

Milostivý králi! Kdež nás VKMt žádati a napomínati ráčíte, abychom pro milost krále JMti slavné paměti pána svého i své vlastní spolu s jinými věrnými poddanými to obmýšleli, což jest ještě pozuostalo k zachování i k užitečnému opatření, aby nebylo obmeškáno, ale což by najspíš býti mohlo, aby radú i pomocí skrze nás učiněnou bylo opatřeno; kdež z takového milostivého napomenutí a nám příliš potřebného VKMti děkujem jako pánu nám milostivému, a na jiném nejsme, než podle najvyšší možnosti naší abychom to před se brali, kudy bychom ty země k zachování obdržeti mohli.

Také nám VKMt psáti ráčíte, že na tom býti ráčíte, pokudž najvyšší možnost VKMti bude, že ráčíte pomocni býti králi JMti i těm královstvím; pak poněvadž pán Buoh všemohúcí JKMt z tohoto světa vzieti ráčil, VKMti prosíme, že nás VKMt v takové těžké potřebě opúščeti neráčíte pomocí svú. Neb VKMt dobře znáti ráčíte, kdyby na nás pád přišel, jehož pán Buoh rač ostřieci, že byšte VKMt i s poddanými svými v velikém nebezpečenství býti ráčili; kdež VKMt zdání naše věděti račte, co by se v tom zlém předse vzieti mělo. I na ten čas při nás jiného není, než což najspieš

*) Následujících všech téměř listin užil již ke svým pracím o volbě Ferdinanda I. prof. Dr. Ant. Rezek.

muožeme, abychom proti takovému nepřieteli povstali s pomocí VKMti i jiných pánuov křesťanských, a toho raději jinde hledali, než bychom jeho na sebe dopustiti jměli.

CXXXII.

Odpověď stavů moravských daná králové Marii k její zprávě poslané po Jiřím markrabí Brandenburském o nešťastné bitvě u Moháče. — (1526. Bez data.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 5.

Odpověd panu margkrabímu daná na poselstvie od králové Uherské, České etc. Marije.

Milostivé knieže! Jakož jste VMt k nám poselstvie jmieti ráčili od králové Její Mti paní naší milostivé, kdež Její králová Mt skrze VMt to nám oznamovati ráčí o té zlé a neščastné a nám všem příliš litostivé příhodě, kteráž jest na krále JMt slavné paměti i na to královstvie Uherské přišla; při tom nás Její králová Mt napomínati ráčí skrze VMt, abychom v té hotovosti a bedlivosti byli před tím ukrutným pohanským nepřietelem, aby na nás též nepřišlo, což jest na to královstvie Uherské přišlo, nébrž abychom raději tomu království Uherskému pomocni byli před takovým nepřítelem, aby dokonce k zkáze a k zahynutí uvedeno a od toho nepřietele pohanského podmaněno nebylo. Kdež z takového laskavého a milostivého napomenutí, kteréž nám Její králová Mt skrze VMt činiti ráčí, všickni stavové tohoto margkrabstvie velice děkují, a Její královė Mti službami svými, pokudž jim náležité jest, rádi zasluhovati chtějí.

Kdež Její králová Mt skrze VMt také toho na nás žádati ráčí, poněvadž jsme Její královú Mt v živnosti krále JMti pána našeho milostivého milovali, abychom také i po smrti JKMti Její královė Mti neopouščeli a té lásky a milosti od Její královė Mti neodjímali: Na to všickni stavové VMti tuto odpověď dávají, že na jiném nejsú, než kterou jsú lásku k Její královė Mti za živnosti krále JMti slavné paměti pána našeho milostivého měli, že túž lásku k Její královė Mti rádi zachovati chceme, a Její královė Mti neopouščeti, pokudž nám najvýše možné a náležité jest. A VMti prosí všickni stavové, že od nás Její královė Mti prositi ráčíte, aby naší milostivú paní býti ráčila. A při tom od nás ode všech že ráčíte Její královė Mti služby naše povolné pověděti, že bychom Její královė Mti všeho dobrého přáli jako paní naší milostivé.

CXXXIII.

Zemský hejtman pan Jan z Pernšteina oběžníkem připomíná stavům usnesení sněmu Brněnského z 23. září; hodlá jeti ke sjezdu, ku kterému stavové čeští 18. září zvali. Pro ten případ ustanovuje svého zástupce ve správě země. Konečně varuje obyvatelstvo před nepřítelem země Jeronymem Filou. Na Tovačově 10. října 1526.

Kopie stará zemsk. archivu mor. v Brně. — Bočkova sbírka č. 776.

Duostojnému u Boze otci a pánu panu, urozeným pánóm pánóm, velebným pánóm prelátóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm, urozeným vládykám, múdrým

a opatrným. Jan z Pernšteina na Helfenštaině, hajtman a správce margkrabství Moravského, službu svú VMtem a vám vzkazuji. Duostojný u Boze otče a pane pane, urození páni páni, velební páni preláti, urození a stateční páni rytíře, urozené vládyky, múdří a opatrní páni města, pane příznivý, a páni bratří, ujcové, švagrové a přátelé moji milí! Jakož na sněmě obecním, kterýž nyní v Brně držal [sic] byl tu neděli po svatém Matouši [23. září], na tom zuostáno a zavřeno jest, jaká hotovost od nás ode všech v tomto markrabství býti má; též také jaké jest se svolení stalo, což sě berně dotýče; kdež o tom nepochybuji, než že to ráčíte v dobré paměti míti. Ale však zdálo mi se za potřebné ješče to VMtem a vám připomenúti, aby se od jednoho každého tomu tak dosti stalo, jak svolení sněmovní jest. Kdež pak to všecko VMtem a vám vypsané posílám, a protož přečtúc to, poslu tomuto zase dajte. A jestliže kdo vajpisu toho potřebuje, ten to najde při mně neb při panu Mikulášovi písaři zemském. A protož VMti a vás všech žádám, že se již ráčíte podle toho svolení tak zachovati.

Což sě ručnic dotýče, také na tom zuostáno jest, že páni, preláti, rytířstvo a města pro obranu hrdel svých s nimi jezditi mohú. Než což sě sedlákû dotýče, ti s nimi chodit nemají; leč by který pro tuto hotovost koupě ji v městě, domů ji nesl, tomu překáženo býti nemá. Než jestliže by který po myslivostech, neb posvíceních neb jakž koli jináč s ní zastížen byl, mimo tuto hotovost nahoře položenú, k tomu tak zachováno se býti má, jakž první zřízení o tom ukazuje. A protož VMti všech a vás žádám, že to ráčíte dáti v městech, městečkách volati, aby sě věděli, čím spraviti, o těch ručnicích.

Také VMtem a vám toho oznamuji, jakož jste se ráčili všickni stavové na tom srovnati, což se sjezdu dotýče, jenž s královstvím Českým míti máme, abych já také na ten sjezd sám osobú svú jel; pak poněvadž jest vuole VMtí všech a vaše byla, tak se zachovám. Pak račtež věděti, kdybych na ten sjezd z země vyjel, že jsem úřad hajtmanství k spravování poručil urozenému pánu panu Vilémovi Kunovi z Kunstatu, podkomořímu margkrabství Moravského. I protož znajíc to, tím se spraviti račte. A také za to VMtí a vás všech žádám, jestliže by též pán Vilém Kuna pro potřebu zemskú které osoby z VMtí a z vás obeslal, že jemu se v tom povolně dáte najíti.

Také mi se toto zdálo za potřebné VMtem a vám připomenouti, poněvadž ráčíte znáti, že pán Buoh všemohoucí pro hříchy naše nás trestati ráčí, a skrz to trestání nám to ukazuje, abychom se k němu obrátili, a poněvadž jsme jej rozhněvali, zase milosti u něho hledati; pak jináče se k němu obrátiti nemuožem, leč svých hříchuov a nešlechetností necháme. A protož VMtí a vás všech prosím a napomínám, račte sami najprv při osobách svých v toto nahlédnúti, a potom při poddaných svých v městech, městečkách, ve vsech, a což se děje proti pánu Bohu, račte to zastaviti; a zvláště ty rozpustilosti, lání, hry, tance a krčmování škaredá, která se v této zemi

dějí najvíc na těch posvíceních. Kdež nepochybuji, že toto napomenutí mé, kteréž VMtem a vám čini [sic], ráčíte dobrým úmyslem přijíti; neb bych to v pravdě rád viděl, aby se v této zemi to všecko dílo, což by napřed k vůli boží bylo a potom k dobrému nás všech.

Také VMtí a vás tajno nebuď, kterak někteří [sic] Jeroným Phile, kterýž jest byl pánóm Olomučanuom odpověděl, za nepřítele vší země od pana Jana Kuny z Kunstatu, ty časy hajtmana margkrabství tohoto, vyhlášen a psaním jeho po vší zemi oznámen. Nyní tento čtvrtek minulý škodu nějakú učinil a některé vsi zapálil; při kterémž ohni cedule nalezena, že jest to pro Olomučany učinil, aby se ti, komuž se škoda stala, na Olomučanech toho hojili; a v krátkém čase větší škodú je navštíví. Protož VMtí a vás všech žádám i z úřadu svého rozkazuji, abyšte se všickni na péči jměli, a k témuž Jeronýmovi Filovi, ačbyšte jeho kde dosáhnúti mohli, tak jako k nepříteli země této zachovali a to opatřili, aby takoví lidé na panství a statcích VMtí a vás stanovišč a přechovávání neměli i fedrunkuov nižádných. A jestliže by jaký pokřik byl, tak se zachovati, jakož zřízení zemské v takovú věc časů předešlých učiněna v sobě ukazuje, aby takoví zlí lidé, v tomto margkrabství místa a pokoje nemajíc, své vůle užívati nemohli.

Také VMtí a vás všech za to žadám, jestliže by koho psaní toto mé z nevědomosti pominulo, že jedni druhým o tom praviti budete, aby všickni o takové potřebě a svolení zemském věděli. Dán na Tavačově v středu po svatej Františce léta etc. XXVI. —

Listinu tuto těžko datovati, poněvadž v říjnu, v listopadu a v prosinci svátku svaté Františky neznáme. Datovali jsme tedy dle Františka Seraf. (vyzn.).

CXXXIV.

Instrukce daná od arciknížete Ferdinanda poslům vypraveným do Moravy se žádostí, aby stavové moravští uznali nároky manželky jeho Anny a jeho samého jako manžela, ku království Českému, Uherskému a markrabství Moravskému. — Ve Vídni 12. října 1526.

Kopiář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně f. 3.

Istrukcí od téhož arciknížete, což urozený věrný náš milý Jiří [z] Zeisenecku svobodný pán v Baytenecku, Rudolf z Hoffeldu, Jan Mraleš [sic] z Noskova, úředník náš na Drozdovicích, a Vilím z Naydecku, rady naše, společně neb u větším díle při velebných, urozených, slovutných a poctivých, nábožných, nám zvláště milých, při všech stavích slavného markrabstvie Moravského nyní shromážděných od nás a naší najmilejší manželky v některých potřebách žádati, jednati i zjednati mají. —

Předkem mají svrchu jmenované rady naše a poslové hned bez prodlévání ke všem stavóm slavného margkrabstvie Moravského, tu kdež takové shledání jich

držáno bude, předstúpiti a jim po podání listu věřicého naši zvláštní milost a všecko dobré pověděti.

Potom týmž stavóm od nás ku paměti přiveďte a předložte, že my nepochybujem, že v dobré vědomosti mají, jakým zpuosobem Turecký ciesař, jako náš a vší svaté víry křesťanské dědičný nepřietel, korunu Uherskú v krátkém času mocně obtáhl a oblehl, a proti našemu najmilejšímu panu bratru a švagru, králi Uherskému, bitvu obdržal, a což žalostivé jest, JKJst smrtí tu jest sešla, a mnoho křesťanské krve prolito; a ješče vždy viece svým ukrutným předsevzetím bez přestání před se táhne a bez odpornosti mnoho znamenitých měst, zámkuov a krajuov zahubil a poplenil.

A poněvadž naše najmilejší manželka, jako rozená králová v Uhřích a Čechách a margkrabina Moravská, i z přirozené krve a kmene k již jmenovaným královstvím Uherskému a Českému a slavnému margkrabství Moravskému i s jejich příslušejícími zeměmi a panstvím pravá a přirozená dědička, i my jako již panující knieže arciknieže Rakúské, podle znění mocností a mocí traktátuo, snešení a bratrských dědičných smluv mezi jmenovanými královstvími a margkrabstvím Moravským a jich příslušejícími zeměmi a arciknížetstvím Rakúským zavřených a narovnaných, k zdržení před se vzali a puosobili jsme, také přirození od Boha zřízení dědicové jsme, a my, též naše najmilejší manželka, dobrú vědomost neseme a tomu jsme srozuměli, že stavové margkrabstvie Moravského a jejich předkové vždycky k slavné zemi Rakúské a k osobě naší až posavád slušně, služebně a dobře se zachovali a zvláštní povinnú dobrovolností sousedsky se okázali; i my se a najmilejší manželka naše k nim všem a jednomu každému obvláštně, vzhlédnúc na naši zjevnú spravedlnost, a jinému se netěšíc ani nenadějíc, než což od našich obú osob jako dědicuo nejbližších, a zvláště k dosažení toho, co nám a naší najmilejší manželce, jakž svrchu dotčeno, dědičné, právě a slušně přináleží, učiniti mohú, že na nich i jednoho každého osobě z dobré a upřímné mysli žádná sešlost, jaké odepření, vzhlédnúc na zjevný a spravedlivý titul, kterýž k těm zemím máme, uznáno, ani skrze ně proti tomu jednáno, aniž které v tom puosobení před se vzato nebude, s takovými a k tomu podobnými správami naší dědičné spravedlnosti, jakož rady a poslové naši podle potřeb dále vědí oznámiti.

Protož mají svrchupsaní poslové a rady naše na jmenovaných staviech od nás a od naší najmilejší manželky zvláštní pilností žádati a tak s nimi jednati a k tomu je vésti a nabízeti, aby tíž stavové nás a naši najmilejší manželku za jejich dědičné a zřízené dědice těch svrchupsaných království Uherského a Českého a slavného margkrabstvie Moravského uznali a přijali, a nám všecky příslušné služby a povinné poddanosti okázali, a v tom, což nám a naší najmilejší manželce spravedlivě, pobožně a slušně přináleží a jim učiniti přísluší, se slušně a spravedlivě zachovali; konečné a nepochybné duověrnosti jsouce, že se stavové naši, kterúž jmáme, pobožné, spra-

vedlivé a slušné žádosti žádnú mierú protiviti nebudú, ani toho srážeti, nébrž jako věrní poddaní se okáží, a nás zase samého i na místě naší najmilejší manželky za jejich přirozeného dědice, pána, od pána Boha zřízené vrchnosti, uznali.

Kdež napotom stavové a jich potomci od přirozené štědrosti kmene našeho zvláštní štědrú milost a dobrotivost poznati mají; kdež i my je při jejich všech starožitných zvyklostech, milostech, svobodách a zemských obyčejích milostivě a bez obtěžovánie zuostaviti, a proti nim vedle možnosti naší skrze žádného tisknúti a obtěžovati nedopustíme.

V tom ve všem mají rady a poslové naši, pokudž jim možné, se nemeškati a v tom pilnosti své neopouštěti, ani se v tom nedbanlivými okázati. A jakž tu věc jednati budou a zjednají, a což na to od stavuo za odpověď přijmú, to všecko pilně sepsáno znamenati, a našim místodržícím a radám dvoru a komory naší v Dolnějších Rakouských zemích bez meškání dnem i nocí jistotně a bez prodlévání světle oznámiti, a tím žádnú mierú neprotahovati. V tom náš úmysl a milostivú libost vyplní. Dán v městě našem v Vídni 12. dne měsíce října léta etc. XXVI°.

CXXXV.

Pověřující list arciknížete Ferdinanda Rakouského poslům do Moravy vyslaným, když Ferdinand ucházel se jménem manželky své o dědictví Moravy. — V Linci 16. října 1526.

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 2.

List věřicí od arciknížete Rakúského na týž sněm do Brna.

Ferdinandus z božie milosti princ a infant v Hišpanii, arcikníže Rakúské, kníže v Burgundii etc. Velební, urození, slovutní, poctiví, zvláště milí! Nepochybujem, že vás tajno není, kterak a jakým zpuosobem Turecký ciesař královstvie Uherské s velikú mocí obléhl, a netoliko proti králi Uherskému, našemu najmilejšímu panu bratru a švagru slavné paměti, bitvu obdržel, ale i JKJst, což žalostivé jest, smrtí tu sešla. A poněvadž najmilejší manželka naše jako zrodilá králová v Uhřích a Čechách, také markrabina Moravská, z přirozené krve a kmene k královstvím Uherskému a Českému a slavnému margkrabství Moravskému s jich příslušejícími zeměmi a panstvím pravá přirozená dědička, také i my jako nyní panující kníže Rakúské vedle znění, mocnosti a mocí všech srovnání, traktátov a dědičných smluv mezi dotčenými královstvími, margkrabstvím a zeměmi a naší zemí Rakúskú učiněných, k zdržení předsevzali a puosobili jsme, také praví dědicové jsme; pro kteréžto urozené věrné naše milé Jiřího [z] Zeysenecku svobodného pána v Beitenecku, Rudolfa z Hechfeldu, Jana Mrakše z Noskova, a Vilíma z Naydecku, rady naše, k vám vypravili a poručili s vámi na místě našem mluviti a jednati, jakož od nich vyrozuměti moci budete. A protož žádajíc na vás zvláštní milosti a pilnosti, že jmenovaným radám a poslóm našim společně neb větším díle [sic] z nich na tento čas takové

jejich řeči, žádosti a jednání, kteréž o svrchupsanú věc na našem a najmilejší manželky naší místě mluviti a jednati budú, jako nám samým celú vieru dáte, a vás v tom nám a najmilejší manželce naší ke cti, k dosažení spravedlivého dědictvie dobrovolně se zachováte a okážete, též i potřebu a náležitost všech jednání sami dostatečně rozvážíte a obmyslíte. Jakož pak my v celosti nepochybně milostivú duověrnost k vám máme. A to naší štědrú milostí potomně k vám všem a jednomu každému zvláště i potomkóm vašim vším dobrým spomínati a milostivě nahrazovati chceme. Dán v městě našem Linci šestnáctého dne měsíce října léta etc. XXVI°.

CXXXVI.

Zemský hejtman pan Jan z Pernšteina oznamuje stavům moravským, že Ferdinand Rakouský na hradě Pražském za krále Českého zvolen byl. Svolává tedy sněm do Olomouce. Na Tovačově 28. října 1526.

Kopie stará zemského archivu mor. v Brně. Bočkova sbírka č. 777.

Urozeným pánuom pánuom, velebným pánuom prelatóm, urozeným a statečným pánuom rytieřuom, urozeným vládykám, múdrým a opatrným pánuom městóm, pánuom bratruóm, ujcóm, švagróm a přátelóm mým milým. Jan z Pernšteina na Helfenšteině, hajtman a správce margkrabství Moravského, službu svú VMti a vám vzkazuji. Urození páni páni, velební páni preláti, urození a stateční páni rytíře, urozené vládyky, múdří a opatrní, páni bratrové, ujcové, švagrové a přátelé moji milí! VMtem a vám oznamuji, že jest mi oznámeno, kterak by na hradě Pražském arcikníže Rakouský JMt za krále Českého volen a vyhlášen byl. Pak poněvadž takové volení a vyhlášení bez vuole a přítomnosti naší se jest stalo, toho potřebu znám, aby shledání naše společní spolu bylo všech stavuov, a shledajíce se, abychom o to společně rozmlúvali a s jednostajné vuole to předsevzali a jednali, což by dobrého a užitečného i poctivého toho margkrabství při takové věci býti mohlo. Protož VMtí a vás všech žádám a z úřadu svého napomínám, abyšte VMt a vy, znajíc takovú potřebu, že se svobod tohoto margkrabství dotýče, jízdy sobě nestěžovali a tu neděli po sv. Martině v městě Olomuci najíti se dali. A tu při našem společním shledání což bychom dobrého, užitečného a potřebného poznati mohli toho margkrabství, abychom to předsevzali. Kdež nepochybuji o VMti všech, znajíc takovú pilnú a znamenitú potřebu, že se tak zachovati ráčíte. Dán na Tavačově v neděli den sv. Šimona a Judy létha etc. XXVI.

CXXXVII.

Instrukce stavů moravských poslům do Uher na rákoš: Stavové moravští uznávají za dědičku Čech, Uher a Moravy i Slezska Annu, manželku krále Ferdinanda, a s ní i jejího manžela. Žádají stavy uherské, aby také Ferdinanda za pána země uznali. — (Bez data, 1526 okolo 25. list.?)

Kopiář památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 7.

Instrukcí na rákoš do Komárna.

Instrukcí od kněze biskupa, pana hajtmana a jiných pánuov, prelátuo, ry-

tieřstva a měst margkrabstvie Moravského nyní na sněmu obecním v Olomuci shromážděných, panu Smilovi Kunovi z Kunstatu, doktorovi Bernartovi Zoubkovi, panu Vilímovi Valeckému z Mírova, a Staňkovi měštěnínu Olomuckému, k duostojným a k vysoce urozeným pánóm, biskupóm, pánóm, rytieřstvu, vládykám a poslóm z měst královstvie Uherského, nyní na den svaté Katheřiny na rákoši v Komárně spolu shromážděným [25. listopadu].

Najprve JJMtem služby naše přátelské; při tom, že bychom JJMtem všeho dobrého přáli, povězte.

Dále JJMtem oznamte, že jest nás došla jistá zpráva, kterak by některé osoby v tom království Uherském pana vejvodu Sedmihradského sobě za krále volili i korunovali; pak že my majíce v dobré paměti, že jsme králi Vladislavovi slavné paměti a dědicóm JKMti slib a povinnost učinili, a kněžna Anna, dcera JKMti, krále Ludvíka JMt bratra svého živností přetrvala a dědičkú pravú pozuostala, s pilným rozvážením, a znajíce se býti spravedlivě povinni, kněžnu Annu Její Mt již volenú královú Českú jakožto pravú dědičku naši za paní naši, a po Její Mti arcikníže Rakúské, již voleného krále Českého, za pána našeho jsme vzali. A protož JJMtí prosíme, aby JJMt též to u sebe s pilností rozvážíc a spravedlivě uznajíc, že kněžna Anna Její Mt, již volená králová Česká, pravá dědička pozuostala jest, v tom se s námi srovnati a kněžnu Annu, již volenú královú Českú, za paní svú, a po Její Mti arcikníže Rakúské, již voleného krále Českého, za pána a krále svého voliti a přijíti ráčili. A že jsme tej nepochybnej víry k Jich Mtem, že takovú slušnú a spravedlivú žádost naši naplniti ráčí. A my zase, kdybychom od JJMtí zač slušného a spravedlivého žádáni byli, chcme se v tom JJMtem přátelsky a povolně dáti najíti.

CXXXVIII.

K vyjednávání o přijetí krále Ferdinanda za markrabí Moravského vztahují se též listiny z roku 1526, tištěné ve Sněmích českých, vydaných v Praze 1877, v díle I., čísla 42 až 53 na stranách 88—99, k nimž zde prostě odkazujeme.

CXXXIX.

Ze sněmu obecního v Olomouci 5. ledna 1527: Osnova listu, navržená od stavů moravských, kterak by král Ferdinand žádati měl týchž stavů, aby mohl jeti Moravou ke korunování do Čech a nemusel se v Brně k holdování dříve stavovati.

Kopiář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně.

Anno Domini 1527 na sněmu obecním, kterýž byl držán v Olomuci v sobotu před svatými třmi králi, stalo se jest toto psaní králi Ferdinandovi, a JMti tento přípis poslán, aby JMt takový list všem obyvatelóm dáti ráčil.

Navržená forma listu tištěna jest v Sněmích českých I. str. 201 č. 151.

CXL.

Stavové moravští svolují, aby král Ferdinand jel Moravou dříve ku korunování do Čech a pak teprve přijal holdování na Moravě. (1527. Bez data.)

Kopiář památek sněmovních zemského archivu moravsk. v Brně f. 13.

List, kterýž králi JMti psán jest, kterýmž všickni stavové JMti povolují, aby JMt na korunování do království Českého skrze margkrabství Moravské jeti ráčil, nečině jim prvé povinnosti.

Milostivý králi! Jakož VKMt skrze posly naše, kteréž jsme byli k VKMti v potřebách našich vypravili, na nás žádati ráčili, aby nám protimyslné nebylo, že VKMt skrze díl markrabstvie tohoto do královstvie Českého, stěžně u nás se nezastavujíce, k svému ščastnému korunování jeti ráčíte. A jestliže by taková věc nám ke škodě a k ublížením našim privilegiím a pořádku starobylému býti jměla, že to VKMt listem a zápisem VKMti ráčíte opatřiti, aby nám taková věc nynie ani v časích budúcích ke škodě nebyla a býti nemohla. Kdež milostivý králi! my na jiném nejsúc, než v tom i ve všem jiném nám možném a slušně náležitém VKMti dáti se povolně nacházeti, proti tomu nejsme, abyšte VKMt skrze margkrabstvie toto jeti ráčili, však tak, když nám VKMt podle svého milostivého připovědění na to list a zápis podle přípisu tohoto ut supra, když teď VMti posíláme, vydati ráčíte. A prosíme, že prve, nežli by jízda VKMti skrze toto margkrabstvie byla, ten list a zápis dokonati a nám po tomto poslu ráčíte poslati.

CXLI.

Stavové margkrabství Moravského odpovídají králové Marii na žádost její o hrad Znojemský: Králová nechť přistoupí k landfrydu a vyplní podmínky jí uložené. Ve příčině obstavených klenotů v Hradišti má býti vše důvěrníky s obou stran vyjednáno. — (1527. Datum schází.)

Kopiář památek sněmovních f. 14 sq. — MS. zemsk. arch. mor. v Brně.

Odpověď Marii královně Uherské a České etc. Vilímovi Prusinovskému.

Jakož Její králová Mt žádati na nás ráčí, abychom Její Mti radu svú oznámili, jestliže by pán podkomoří hradu Znojemského Její Mti postúpiti nechtěl, kterak by se Její Mt k němu zachovati jměla: i poněvadž jest pan podkomoří před námi pověděl, že se k Její Mti v tom slušně a spravedlivě, jako na ctného a dobrého pána přísluší, zachovati chce, neznáme, aby přes to na tento čas Její Mti v tom od nás jaké rady potřebí bylo. Než za to Její králové Mti jako paní nám milostivé prosíme, poněvadž bezpochyby Její Mt v paměti míti ráčí, na jaký zpuosob hrad Znojemský Její Mti puščen jest, aby podle toho Její Mt s tím hradem k nám se ráčila zachovati: Předkem aby Její Mt list přiznávající k landfrydu dáti ráčila. Druhé, aby Její Mt toho hradu žádnému v držení uvozovati, ani úředníka tu usazovati neráčila, než kdož by byl rodic, obyvatel a lantfrydník tohoto margkrabstvie; a ten aby Její Mti a zemi tak zavázán byl,

jakž jest pan podkomoří byl zavázán. Třetí, aby Její králová Mt žádných sum ani zápisuov na ten hrad s jeho příslušenstvím neráčila uvozivati neb jestliže by Její Mt co komu na tom zapsati ráčila, Její Mt ráčí znáti, že bychom my tomu nikterak místa dáti nemohli. A protož nepochybujem, že Její Mt v tom se k nám milostivě a spravedlivě zachovati ráčí.

Kdež Její Mt žádati ráčí, což se těch klejnotuov, kteréž v městě Hradišti obstaveny jsú, dotýče, aby Její Mti vydány byly: i Její Mt znáti ráčí, že nám není spravedlivě náležité, abychom my bez přítomnosti pana Leseckého jměli rozkázati to vydati. Než rozkázáno jest měščanóm Hradišckým, aby toho, což jest tu v městě jejich zastíženo, žádnému nevydávali, než v přítomnosti kohož Její Mt k tomu vyslati ráčí, a též také v přítomnosti páně Leseckého, kteréhož pan hajtman obeslati má, aby tu do Hradiště ke dni jmenovitému přijel; a Její Mti se tak oznámí, ku kterému času Její Mt tu také bude míti vyslati. A když tu obě straně budú, a to, což tu jest bude ohledáno, bude-li Její Mti co náležeti, od Její Mti vyslaní budú se věděti kterak při tom zachovati.

CXLII.

Stavové moravští oznamují králi Ferdinandovi, že k jeho korunování do království Českého jeti nemohou, poněvadž bez vědomí a přítomnosti jejich za krále Českého byl zvolen.
1527. Bez data.

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. v Brně f. 14.

Přípis listu králi JMti oznamujíc, že do královstvie Českého na korunování bezelstně jeti nemohú.

Milostivý králi! Kdež jste VKMt skrze posly naše, kteréž jsme byli k VKMti v potřebách našich vypravili, na nás žádati ráčili, abychom posly z tohoto margkrabstvie ze všech stavuov do královstvie Českého k ščastnému korunování VKMti vypravili; kdež milostivý králi, jistě na jiném nejsme, než ve všem nám možném a slušně náležitém VKMti dáti se povolně nacházeti. Ale v této věci v pravdě nám možné není, žádosti VKMti naplniti, z příčin těch, poněvadž páni a stavové země České bez vuole a vědomí našeho VKMt za krále Českého jsú volili, kdež tudy spravedlivosti naší při takovém volení nemálo ublíženo jest, podle zdání našeho. Pak bychom my po jejich takovém volení k korunování VKMti posly vypravovati a při tom jmieti měli, VKMt znáti ráčíte, že bychom sami proti sobě i spravedlivosti své učinili, poněvadž jsme my na jiný zpuosob, než podle volení stavuov země České, VKMt za pána svého a margkrabí Moravského přijali. Než by byli páni Čechové nás k takovému volení povolali, jakož jsú podle zdání našeho spravedlivě a povinně tak učiniti jměli, jistě bychom byli věděli při korunování VKMti poselstvím i jiným kterak se zachovati. A protož VKMti jako pána svého milostivého prosíme a nepochybujem, že VKMt příčiny slušné znajíce, z kterých žádosti VKMti

naplniti a toho poselstvie na tento čas vypraviti nemuožem, nám v tom za zlé jmieti neráčíte.

Kdež jste také VKMt skrze též posly žádati ráčili, abychom v té hotovosti, kterúž jsme mezi sebú zřiedili byli, stáli; i VKMt věděti račte, že na jiném nejsme, než tak podle žádosti VKMti se zachovati. S tím se VKMti jako pánu svému milostivému poroučíme.

CXLIII.

Jan Zápolský hejtmanu markrabství Moravského vyslovuje podiv svůj, že stavové moravští na žádosti jeho dosud neodpověděli. (1527. Bez data.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. moravsk. v Brně f. 27.

Přípis listu, kterýž pan vajvoda panu hajtmanovi učinil.

Jan z božie milosti Uherský, Dalmatský, Charvátský král, Moravský a Lužický margkrabie a najvyšší kníže Slezské. Urozený, věrný náš milý! Jakož tebe tajno není, že jsme posly naše mezi vás a k vám do Olomuce na sněm, kterýž jste nynie při svatých třech králích drželi, vyslati ráčili, z kteréhožto poselstvie vuoli naši jste srozuměti mohli; kdež pak od těch posluov našich jest nám oznámeno, co jest nám od vás všech stavuov téhož margkrabstvie našeho Moravského za odpověď dáno. Kdež jsme takové odpovědi se nenadáli, aby se nám v tom takoví pruotazi dáti jměli; ježto podle zdání našeho že z toho sněmu, kterýž jste tu drželi, mohla jest nám odpověď dána býti, neb ničehož nespravedlivého při nás jsme znáti neráčili, než to, co jste nám spravedlivě povinovati. I poněvadž nám jste tú odpovědí na sněm obecní ukázali a protáhli, protož toho na tobě žádáme a tak jmieti ráčíme, aby ty hned sněm obecní všem stavóm téhož margkrabstvie našeho Moravského rozepsal a položil do města Olomuce k první neděli v postě; a my tu mezi vás k témuž dni posly naše vyslati ráčíme pro túž odpověď. A při tom jsme umínili po těch poslích našich vám konečně vuoli naši oznámiti na týž sněm, neb již s vámi nemíníme na žádných dalších pruotazích státi. I vědúc v tom konečnú vuoli naši, tak se zachovaj, jakž psáti ráčíme, a již nám oznam po poslu našem, chceš-li ten sněm tak, jakž psáti ráčíme, položiti, abychom to vědúc, tím se spraviti uměli.

CXLIV.

Stavové moravští Janu Zápolskému: že nemohou k žádosti jeho odpověděti, poněvadž sněm obecní se právě rozešel. Na příštím sněmu však odpověď dají. Zápisy stavům od Zápolského poslané poslům vracejí, ale žádají, aby jim brzy poslány byly, poněvadž by nevěděli, o čem se raditi. 1527. Bez data.

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 15.

Odpověď poslóm od pana vajvody vyslaným.

Jakož JMt skrze vás nám odpověď naši, kterúž jsme JMti dali, připomínati

ráčí a při tom toho žádati, abychom se podle takové žádosti JMti první a podle nějakých smluv, kterýchž nám pak JMt dva přípisy poslati ráčil, k JMti a k království Uherskému zachovali: a zdálo-li by se nám i listy hlavní viděti, abychom posly své vyslali na ta místa, kdež se chovají, že nám ukázány budú. I toto JMti od nás oznamte, že na to poselstvie od JMti skrze vás nám učiněné žádné konečné odpovědi na tento čas dáti nemuožeme z příčiny tej, že jest sněm obecní prvé pominul, a některé osoby, prve než jste vy přijeli a na nás žádost takovú od JMti vznesli, pryč odjeli, a také znamenitého počtu pánuov i z rytířstva z jiných krajuov zde není. Než když najprvnější sněm obecní v tomto margkrabství držán bude, z toho sněmu JMti na to poselstvie a žádost odpověď dáti chcme.

Páni poslové milí! Jakož jste po tejto odpovědi vám od nás danej toho po nás žádali, abychom vám ty přípisy, kteréž jste nám dali, zase vrátili: i jest vám viece než jednú od nás povědíno, jestliže ty přípisy zase od nás vezmete, že my na obecním sněmu nebudem věděti, co rozvažovati, ani na to jaké odpovědi dávati. A protož, poněvadž jste toho vždy žádost jměli, jsú vám od nás vráceny; i žádáme, že JMti od nás tu zprávu dáte, co jste od nás slyšeli: jestliže by nám ti přípisové od JMti zase posláni nebyli na sněm obecní, že bychom neměli co rozvažovati a nač JMti odpovědi dávati.

CXLV.

Ze sněmu obecního v Brně 20. února 1527: Stavové moravští odpovídají králi Ferdinandovi, že ku korunování jeho pošlou do Prahy poselství. Předkládají Ferdinandovi také žádosti Jana Zápolského, aby se vyslovil, jak mají odpověděti.

Kopiář památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 26.

Anno Domini 1527, v Brně na sněmu obecním feria IIII. ante Mathie appostoli.

Odpověď pánóm poslóm na poselstvie od krále Ferdinanda JMti:

Jakož JKMt toho na nás žádati ráčí, abychom ku korunování JKMti osoby ze všech stavuov z sebe vyslali, a těm poslóm abychom moc dali, aby o ty obtížnosti, kteréž jsú mezi královstvím Českým a margkrabstvím moravským moc jednati i dokonati měli, a že JKMt v to se vložiti ráčí, aby takové obtížnosti k slušnému konci přivedeny býti mohly, a mezi těmi zeměmi aby dobrá svornost zuostati a zachována býti mohla, tak jakž jest prvé bylo. Kdež JKMti na to tuto odpověď dáváme, že jsme nikdá na jiném nebyli a nejsme, než se pány a stavy královstvie Českého rádi v dobrej lásce a svornosti státi, nežli v jakých obtížnostech mezi sebú býti; pak takovému jednání, které by JKMt mezi námi činiti ráčil, odporni bychom nebyli, nébrž bychom to vděčně přijali. Ale JKMt to znáti ráčí, že jest k tomu čas krátký, k takové veliké věci vyslati tak kvapně, abychom k takovému jednání, kteréž na budúcí časy zuostati by jmělo, to tak spraviti a zpuosobiti mohli, jakž by na to

náleželo. I také toho potřebu známe, že by taková věc v větším počtu jednána a rozvážena býti jměla, s jakým by poselstvím k takovému jednání k JKMti vypraveno býti mělo, nežli jest se nás na ten čas zde sjelo. A protož z takových příčin JKMti od nás proste, znajíc JKMt takové slušné příčiny, ať nám v tom za zlé jmieti neráčí, že na ten čas k takovému jednání s mocí vyslati nemuožem. Než když JKMt tomu jiný čas položiti a obmysliti ráčí v místě slušném, a také abychom k takovému jednání volně postačiti mohli, chcme rádi skrze JKMt k takovému jednání přistúpiti, a potká-li nás co slušného, i k sobě přijieti. Neb námi proti stavóm královstvie Českého dobré přátelstvie sjíti nemá.

Než kdež JKMt toho na nás žádati ráčí, abychom k korunování JKMti vypravili ze všech stavuo, tak učiniti chcme a ty osoby ze všech stavuov z sebe vypraviti. Na jaký zpuosob, to těm poslóm od nás poslaným poručeno jest, aby JKMti to oznámili.

Což se pak pana vajvody Sedmihradského dotýče, kdež JKMt tak jest vám nám poručil pověděti: jestliže by k nám jaké poselstvie učinil a nás jakými zápisy a zástavami napomínal, abychom žádné konečné odpovědi nedávali bez vuole a vědomí JKMti i královstvie Českého, poněvadž se tu JKMti též i toho královstvie dotýče. Na to JKMti tuto odpověď dáváme: že při sněmu minulém, kterýž jest při svatých Třech králích v Olomuci držán byl, když jest k nám týž pán vajvoda poselstvie učinil, napomínajíc nás těmi zápisy, na jiném jsme nebyli, než abychom JKMti takovú věc oznámili, prvé než bychom jemu jakú odpověď dali. Pak JKMti po vás oznámujem, že již od něho napomínáni jsme, kdež JKMt tomu vyrozuměti ráčí z toho psaní, kteréž jest panu hajtmanovi učinil, kteréž jste čísti slyšeli; pak JKMti od nás proste, jako pána našeho milostivého, ať JKMt takovú těžkost s nás sjíti ráčí, aneb královstvie České, abychom my v pokoji býti a zuostati mohli.

CXLVI.

Stavové moravští odpovídají stavům českým, že vyslali ku korunování Ferdinandovu do Prahy poselství. Ve příčině porovnání některých nedorozumění stavové moravští žádají o schůzi obou stran na slušném místě. (1527 v únoru.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 27 b.

Odpověď pánóm a rytieřstvu, úředníkóm zemským a jiným pánóm do královstvie Českého.

Službu naši vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční páni rytířie a vládyky, múdří a opatrní, páni bratřie a přátelé naši milí! Psaní, kteréž jste nám učiniti ráčili, oznamujíc o korunování krále JMti, pána našeho milostivého, kterak by tu neděli po svatém Valentínu [17. února] na hradě Pražském býti jmělo, jest

nám dnes při sněmu obecním, kterýž z rozkázánie JKMti držán, dodáno. Kdež my na žádost krále JMti k tomu korunování osoby ze všech čtyř stavuov vyslali jsme. A což se nějakých obtížností dotýče mezi námi s obú stran, kdež nám psáti ráčíte, že o všecko, pokudž vám náležité, s námi rádi rozmlúvati, jednati ráčíte: k takovému jednání na tento čas pro krátkost času hotovi jsme býti nemohli. Než jiným časem v slušném místě a příležitém, jakž bychom se o to snesli, s VMtmi a vámi rádi jednati budeme, a pokudž na nás bude, všecko, což k dobrému přátelství a spravedlnosti jedné každé strany bude náležeti, také námi nic slušného sjíti nemá.

CXLVII.

Instrukce od stavů moravských poslům ke korunování krále Ferdinanda do Prahy. Stavové moravští žádají také krále, aby vyslal poselství své na obecní sněm do Brna o příštím středoposti, poněvadž tam nejspíš poslové Jana Zápolského přítomni budou. (1527 v únoru.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 28 sq.

Instrukcí k nejjasnějšímu kniežeti a pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uherskému etc. králi, infantu v Hišpanii, arciknížeti Rakúskému, kníželi Burgundskému a margkrabí Moravskému etc., poslóm k korunování JKMti ode všech čtyř stavuov vyslaným daná.

V tom poselství byli jsú tito: z pánuov pan Dobeš z Bozkovic, najvyšší sudí margkrabství Moravského; pan Jan Šelnberk z Kosti. Z prelátuo kněz Ambrož Žďárského kláštera, a kněz František Velehradského kláštera opatové. Z rytířstva pan Jan z Kyjovic a pan Přemek z Víckova. A dvě osoby z města Brna.

Item. Najprvé JKMti služby naše povolné povězte, a že bychom JKMti dlúhého zdraví a ščastného kralování jako pánu našemu milostivému za dlúhé časy věrně přáli.

Item. Kdež JKMt skrze posly své žádati ráčil, abychom k ščastnému korunování JKMti osoby z sebe ze všech stavuo vyslali, JKMti povíte, že jsme to na žádost JKMti učinili a vás ode všech stavuo pro takovú JKMti potřebu vypravili, abyšte místo margkrabství tohoto jakožto poslové drželi. A protož JKMti jakožto pána našeho milostivého od nás proste, aby JKMt vás v nic jiného potahovati dopouščeti neráčil, poněvadž k jinému vysláni nejste a mocnosti nemáte.

Item. Jestliže by poslové od knížetstvie Slezského také k tomu korunování vysláni byli a nad vámi místo držeti chtěli, toho se nedopouščejte, poněvadž margkrabstvie Moravské místa vyššího užívá. Než jestliže by knížata některá Slezská Jich Mt osobami svými krom poselstvie při tom korunování byli, ty podniknúti muožete.

A prvé než to korunování bude, králi JMti v tejnej radě při osobách několiko to, což v instrukcí napsáno a od nás připomenuto máte, oznamte.

Také JKMti oznamte, že jsme se na tom svolili, abychom sněm obecní v Brně tu neděli před středopostím pro potřeby naše zemské drželi; a protož jestliže by se

JKMti zdálo za potřebné a za dobré, aby JKMt i také páni a stavové královstvie Českého na ten sněm poselstvie své vypraviti ráčili, poněvadž bezpochyby pan vajvoda k tomu sněmu také posly své vypraví a odpovědi od nás žádati bude, aby se tu poslové JKMti i také stavuo královstvie Českého mohli domlúvati, pokudž by se jim za potřebné zdálo, a my tomu vyrozumějíce, podle toho také odpověď, pokudž by nám slušně náleželo, panu vajvodovi spravedlivú dáti mohli. A při tom žádajte, což v tom vuole JKMti bude, ať nám po vás oznámiti ráčí.

CXLVIII.

Stavové moravští posílají posly ku králi Ferdinandovi a králové Anně na Letovice s některými žádostmi. (1527, 31. března.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 29 b.

Poselstvie ku králi Ferdinandovi a k králové JJMtem na Letovice učiněné z Brna ode všech stavuov.

Milostivý králi a milostivá králová! Kněz biskup, pan hajtman a jiní páni i všickni stavové margkrabstvie Moravského vyslali jsú nás k VKMtem, a VKMtem poručili pověděti předkem služby své poddané a povolné, a že o příjezdu VKMtí do margkrabstvie tohoto, jako pánuov svých milostivých a dědičných, věrně rádi slyší a toho s potěšením očekávají. Při tom jsú VKMtem poručili pověděti, že by při výjezdu svém proti VKMtem z města Brna VKMtem žádného zaneprázdnění dlúhého řečí ani jinak nerádi činili. A protož teď VKMtem posílají přípis artikule z svobod svých, kterak jsú se králové a margkrabie Moravští, páni jich dědiční, při jich vejjezdu k nim povinni zachovati, abyšte se VKMt ráčili tím spraviti; a VKMtí prosí jako pánuov svých dědičných, abyšte se VMt podle toho k nim zachovati ráčili.

CXLIX.

Ze sněmu obecního v Brně před 7. dubnem 1527: Král Ferdinand děkuje stavům moravským, že jeho manželku Annu a tím i jeho za pány Moravy zvolili, a oznamuje, že přijev na Moravu, stavům privilegia jejich potvrdí, a přísahu přijme.

Kopiář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně fol. 32 a—b.

Létha božího tisícího pětistého dvatcátého sedmého v městě Brně při přijímání krále Ferdinanda za pána toto vznešení od JMKské ke všem stavóm margkrabstvie Moravského se stalo a předloženo jest:

Jakož netoliko všem stavóm a obyvatelóm tohoto margkrabstvie Moravského, ale i všem jiným okolním křesťanským zemím o tom dostatečně vědomo jest, kterak najjasnější knieže pan Ludvík Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc., bratr a švagr JMKské najmilejší slavné paměti, odpírajíce a i osobú svú bojujíce proti nepřátelóm svaté viery křesťanské Turkóm, s dopuščenie božieho v té

bitvě smrtí sšel jest, jehož duši pán Buoh rač býti milostiv; kdež žádné pochybnosti není, poněvadž se JMKská proti týmž nevěřícím, nelitujíce i hrdla svého, jakožto král křesťanský zasaditi ráčil, že napřed od všemohúcího Boha věčnú odplatu v nebeském království má, a na tomto světě chválu i budúcí dobrú paměť po sobě pozůstaviti ráčí. O kterémžto JMti sjití, když jest JMKská i také králová Její Mt uslyšeli, nenie možné vypověděti dostatečně, jak jsú tím zarmúceni a nad tím, což se tu zběhlo, jakú žalost jměli. Však poněvadž v tom vždy vedle vuole božie to se stalo, a JMt sšel, tehdy po smrti JMti najjasnější kníže etc. pan Ferdinand etc. do tohoto margkrabstvie k vám všem stavuom poselstvie své spolu s najjasnější kněžnú, paní paní Annú, Českú a Uherskú etc. královou, vypraviti a na vás některé věci a žádosti své vznésti poručiti ráčili. Jakož pak Jich Mt nepochybují, že to VMt všichni stavové v dobré paměti máte. A poněvadž pak potom druhý sněm v témž markrabství držán byl, na týchž také JJMt své posly vypraviti a žádati ráčili, aby od Vás všech stavuov JJMtem na první žádost a poselství odpověď dána byla. Kdež pak JJMt tomu ráčili vyrozuměti od posluov svých na týž sněm vyslaných, že jste se v tom z lásky své upřímně, věrně a spravedlivě zachovati, a Její Mt královskú Annu od vás za uznalú a pravú dědičku tohoto margkrabství, a JMt královskú po Její Mti za pána jste vyhlásili a přijali, a to všecko JJMtem skrze vaše znamenité posly v Vídni oznámili, žádajíce při tom, aby JJMt tím spíše do tohoto margkrabství přijeti a povinnost povinnú učiniti a přijíti ráčili. Jakož pak dále v témž poselství i jiní artikulové od týchž posluov na JJMt vznešeni a oznámeni jsú, kterýchžto všech nezdá se JJMtem za potřebné na tento čas připomínati. Tu JJMt jsúce takového poselstvie vděčni, ráčili jsú všem stavóm téhož margkrabství z toho děkovati, a že jim to vším dobrým a milostí svú zpomínati ráčí, pověděti; jakož pak JJMt o tom neráčí pochybovati, že skrze týž posly to se stalo a tak stavóm oznámeno jest. Však přes to ješče JJMt všem stavóm z toho, ač by některých osob to nedošlo, i nynie děkovati i z vděčností přijímati ráčí, majíc JJMt v pánu Bohu tu vieru, o vás a jiných věrných svých poddaných, nikterakž nepochybujíce, že takové JJMtí za pány přijetí napřed ke cti a chvále všemohúcímu Bohu, JJMtem k poctivému a všemu margkrabství k dobrému a užitečnému jest a bude. Při tom na žádosť vaši, což se příjezdu sem do tohoto margkrabství dotýče, ta jest odpověď dána, že což JJMtem najdřív možné bude, tím odtahovati neráčí. Ačkoliv JMKská i s Její Mtí královú mnohé ješče znamenité věci v království Českém byl jměl jednati a na místě postaviti, však majíc v paměti, co poslóm vašim za odpověď dáti ráčili, k vám sem (jakož jistě prvé pro veliká zaneprázdnění býti nemohlo, kdež i to sami u sebe najíti muožete) přijeli jsú, chtíc a toho úmyslu jsúc, všecko, což jest JMKská spravedlivě povinen, od sebe všem stavóm tohoto margkrabství učiniti, téhož zase ode všech stavuov žádajíce a napomínajíce, aby zase JJMtem přísaha a povinnost povinná, tak jakž od

staradávna bývalo, učiněna byla; jakož pak že se tak stane, žádné pochybnosti jmieti neráčí. Také zná JMt za potřebné a užitečné, co se řádu a práva pruochodu tohoto margkrabství i také ubezpečení a upokojení silnic, aby zlí svého předsevzetí neužili, dotýče, aby to i jiné s radú a pomocí vás všech stavuov na místě zřízeno a spuosobeno a opatřeno bylo; však JMKská o tom jiný den, když se již nahoře psané věci vykonají, všem stavóm šíře oznámiti ráčí.

CL.

Tři vyšší stavové moravští připomínají králi Ferdinandovi, že přísahati jemu nebudou, nejsouce k tomu dle obyčeje povinni. Města že učiní, co jest povinnost jejich. (1527 začátkem dubna.)

Kopiář pomátek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 33 sq.

Odpověď od stavuov margkrabstvie tohoto na to předložení od krále JMti.

Milostivý králi! Toto jest paměť naše těch slov, kteréž jsú k VKMti mluvena od stavuov margkrabství Moravského skrz pana hajtmana v tom poselství, v kterémž jsme ode všech stavuov vysláni byli k VKMti.

Což se tej řeči dotýče, kterúž jste VKMt nám sepsanú dáti ráčili, na kterúž jsú všickni stavové rozmluvení jměli, a toto jsú nám poručili VKMti za odpověď dáti, že v tom sepsání jiného neznají, než že jest vší lásky a milosti plné od VKMti k nám, jakožto od pána našeho milostivého. Než což se přísahy dotýče, kteréž VKMt v tom sepsání dotýkati ráčíte, toho na nás žádajíce a napomínajíce, abychom přísahu a povinnost povinnú tak, jakž od staradávna bývalo, VKMti učinili: Milostivý králi! Toto k tomu pravíme: že přísahy žádnej VKMti povinni činiti nejsme, páni, preláti a rytířstvo; než což se měst dotýče, ti v tom rozdíl s námi mají, co jsú oni VKMti povinni, v to my nesaháme. A protož VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, že nás v takovú přísahu potahovati neráčíte, ani jí na nás žádati, abychom ji VKMti činiti jměli, poněvadž jsú ji předkové naši, ani my předkóm VKMti nečinili, než že nás při tom držeti a zachovati ráčíte, při čemž jsme od předkuov VKMti držáni a zachováni byli.

Milostivý králi! Jakož jest ode všech stavuov VKMti pověděno, na jaký zpuosob slib a poddanost VKMti učiniti chceme, v tom jiného neopatrujíc, než poctivosti své, abychom na nich ouražky nenesli. Jaká odpověď od VKMti jest nám dána, tej jsme ještě na ten čas dokonale nevyrozuměli. Než což jsú k tomu páni úředníci zemští království Českého promluvili, v jakém by se v tom k nám přátelství a v pomoci královstvie České zachovati chtělo, tomu jsme vyrozuměli; kdež toho neznáme, ani u sebe nalezneme, abychom tím spuosobem, ač by k tomu přišlo, na poctivostech svých opatřeni byli; než to známe, že bychom skrz takovú věc záhubu a zkázu na svých statcích měli. A protož VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, tak jakž jsme i prvé VKMti prosili, že nás při tom a na ten spuosob

tak opatřiti a zachovati račíte. Neb VKMt znáti račíte, že se nám toho dotýče, což jest vyšší nad životy naše i nad statek náš.

Milostivý králi! Odpověď, kterúž jsme dali pánóm úředníkóm zemským království Českého před VKMtí na tu řeč, kterúž jsú k nám učinili v klášteře při přítomnosti VKMti i králové Její Mti, při tom toho necháváme, a VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, že ji v paměti jmieti račíte.

CLI.

Král Ferdinand neuznává za právo, že by stavové moravští mu přísahy činiti neměli; mají-li výsady nějaké v té příčině, ať mu je předloží zároveň s obsahem slibu, který mu učiniti chtí. (1527, začátkem dubna.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 34.

Zase na to odpověď od krále JMti.

Jakož JKMt v první ceduli oznámiti račil, že VMtem všecko, což spravedlivě povinen jest, učiniti ráčí, zase nepochybujíce, že JMti přísahu a povinnost povinnú učiníte; i srozuměti račil JMt z odpovědi vaší, že sobě to obtěžujete, co se přísahy dotýče, poněvadž předkové vaši ani vy předkóm JMti jí nečinili, též že vy také JMti přísahy učiniti nejste povinni. Na to JMKská zase tuto odpověď dáti ráčí: že za jiné JMt nedrží, než že jste JMti přísahu učiniti povinni. A to by JMt i listy pokázati mohl a muož. Však máte-li VMt jaké na to svobody a vejsady, že byšte přísahy JMti činiti nebyli povinni, abyšte to JMKské ukázali, aby JMt v to nahlédnúti a tomu vyrozuměti mohl.

Co se pak slibu, který byšte JMti pod výminkú učiniti chtěli, dotýče: i za věc velmi neslušnú JMt ráčí nalézati, aby JMti slib pod výminkú činěn býti jměl. A neráčí JMt tomu vyrozuměti, v čem by se tu vaší poctivosti dotýkalo. Protož JMt žádati ráčí, abyšte JMti ten slib napsaný dali, a při tom i to, kudy a jak se tu poctivosti vaší dotýče, a pokudž byšte při tom za opatření žádali.

Také jakož včera JMKská račil žádati, abyšte se neráčili rozjiežděti, až JMti věci i tohoto margkrabství na místě postaveny budou: i ješče jest JMti na vás všecky stavy táž žádost a rozkázání, abyšte se při tom tak zachovali; neb JMt ještě i jiné artikule na vás všecky stavy vznésti ráčí.

CLII.

Stavové moravští dokazují opětně králi Ferdinandovi právo své ve příčině slibu svého a naznačují, v čem takový slib záleží. (1527, začátkem dubna.)

Kopiář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně f. 34 a—b.

Odpověď JMti od stavuov tohoto margkrabstvie.

Milostivý králi! Jakož jste nám VKMt ceduli po pánich poslích svých poslati

ráčili, v kteréžto ceduli toho jste dotknúti ráčili, že za jiné držeti neráčíte, než že jsme VKMti přísahu povinni učiniti, a to že byšte VKMt i listy pokázati mohli a muožete; jakož ten artikul šíř v sobě ukazuje. Milostivý králi! K tomu pravíme, že jsme v tom VKMti žádné omylné správy nedali, než tak, jakž jest v pravdě samo v sobě, VKMti oznámili, že jsme nikdá za lidské paměti žádnému pánu svému přísahy nečinili, ani od předkuov svých slýchali, aby kdy kterému pánu našemu činěna bývala, a o žádných takových listech, o kterýž [sic] nám oznamovati ráčíte, nic nevíme. A protož VKMti jako pána našeho milostivého prosíme, že nás při tom milostivě a spravedlivě zuostaviti ráčíte a v to nás nepotahovati, več jsú předkové naši, ani my od předkuov VKMti potahováni nebyli.

Což se pak slibu dotýče, kterýž bychom VKMti učiniti chtěli, ráčili jste nám oznámiti, že by věc velmi neslušná byla, abychom slib VKMti pod výminkú činiti jměli, a že tomu neráčíte rozuměti, v čem by se tu naší poctivosti dotýkati mělo, a protož abychom ten slib VKMti vypsaný dali. I račte VKMt věděti, že takový slib jiným pánóm našim jsme činívali, když jest se od JJMtí předkem a prvotně nám tomu všemu dosti stalo, což sú nám JJMt od sebe učiniti povinni byli. Tehdy JMt pán náš řeč ke všem stavóm učiniti ráčil: „Již-li se nám vod vás [čti: vám od nás] všecko stalo, což se státi jmělo: také abyšte vy nám a dědicóm našim věrnost, poddanost a pravé poslušenstvie slíbili, jako naši věrní poddaní.“ Tu všickni hlasem řekli jsme, že rádi chcme, a k JMti ruce přistupovali, a tak každý slíbil; a kteříž JMti ruky dojíti nemohli, ti každý dva prsty zdvihnúc, hlasem řekli, že „Slibujem JMti podle jiných“. A protož též k VKMti se zachovati a takový slib učiniti chcme, však s tú výminkú, jakž jest VKMti od nás prvé oznámeno, a když nám na to od VKMti majestát a zápis dán bude pro opatření poctivostí našich; neb kdež VKMt žádati ráčíte, abychom to VKMti oznámili, kudy a jak se tu poctivostí našich dotýče: Milostivý králi, VKMti! Z těch psaní, kteráž jsú nám od pana vajvody i od pánuov Uhruov učiněna, i také z těch přípisuov, kteříž jsú nám posláni a VKMti ukázáni, vyrozuměti jste ráčili, z čeho nás napomínají; ješto kdyby k tomu přišlo a nám co ukázáno bylo, že bychom spravedlivě povinovati byli, a VKMt neb královstvie České toho slušně odvésti neráčili: že by se tu nemálo poctivosti naší ublížilo, kdybychom slib bez výminky učinili.

CLIII.

Král Ferdinand opětně dokazuje právo na přísahu stavů moravských. Proti koruně Uherské že stavy moravské, jako král Uherský řádné volený, v každé věci slušně hájiti bude. 1527. začátkem dubna.

Kopiář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně fol. 35. a.

Zase od krále JMti odpověď:

Jakož JMtKská VMtem všem stavóm tohoto margkrabství Moravského oznámiti

ráčil, že za jiné nedrží, než že VMt všichni stavové jste JMKské přísahu a povinnosť povinnú učiniti povinni, a že to JMt i listy pokázati mohl by a muože; pak JMKská jistě toho oznámení neučinil, než dobrým úmyslem.

Však co se slibu dotýče, JMKská nic jiného nežádá, než aby se JMti v tom vod vás všech stala ta povinnost, kteráž JMti přísluší jakožto margkrabí Moravskému a pánu vašemu dědičnému. A poněvadž jste králi Vladislavovi slavné paměti a dědicóm JMti bez výminky slib učinili, a k tomu se znáte, a na ten váš slib Její Mt královú, manželku JMti najmilejší, za pravú dědičku a paní vaši jste vyznali, a s vuolí Její Mti JMKskú za pána svého přijali, kteráž jest všecko právo své na JKMt před vámi převedla, tak jakž jste se pak toho na Její Mti dotazovali, a to z Její Mti oust, že jest v tom všecka vuole Její Mti, slyšeli, kdež pak vedle žádosti vaší na to, že vám list dán býti má, jest připovědíno, a dá se: protož JMKská vás všech stavuov napomíná a žádá, tak jakž jste se před JMtí slyšeti dali, abyšte se k JMKské jakožto pánu svému dědičnému v slibu i ve všem jiném vedle povinnosti své zachovali, a tím dále neprotahovali.

Kdež jste také od JMKské žádali majestátu a zápisu pro opatření v tom poctivostí vašich etc.: JMKská neseznává toho, aby se co tu na poctivosť vaši vztahovalo. Však proto k tomu se JMt poddává: Jestli by vás koruna Uherská z čeho viniti aneb naříkati chtěli, a to jestli by právem uznáno a nalezeno bylo, že králi Uherskému a koruně Uherské čím spravedlivě příslušíte aneb povinni jste, tehdy vás při tom JMKská jakožto král Uherský vedle smluv a zápisuov i dědictvie spravedlivě přišlej a řádně volený zachovati a opatrovati ráčí; pakli by to právem nalezeno nebylo, tehdy JMKská vás také při tom, jakž na krále Českého řádně voleného a korunovaného spravedlivě přísluší, před se držeti, zachovati a opatrovati ráčí.

CLIV.

Stavové moravští oznamují králi Ferdinandovi, že jsou ochotni jemu slib svůj učiniti dle obvyklého způsobu, a žádají, aby poměr Moravy k Uhrám spravedlivě byl rozeznán. (1527, začátkem dubna.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně, f. 35. b.

Od stavuov odpověď.

Milostivý králi! Jakož jste VKMt nám ceduli sepsanú dáti a v ní položiti ráčili, což se přísahy, kteréž ste po nás žádati ráčili, dotýče, že jste VKMt toho oznámení učiniti neráčili než dobrým úmyslem, a že VKMt v tom od nás všech nic jiného žádati neráčíte, než aby se VKMti od nás stala ta povinnost, kteráž VKMti jakožto margkrabí Moravskému přísluší: kdež my to od VKMti vděčně přijímáme a VKMti z toho děkujeme, a na jiném nejsme, než takový slib a povinnost VKMti

učiniti, kterýž od předkuov našich i od nás předkóm VKMti pánóm našim dědičným činěn byl.

Což se pak toho listu, kteréhož jsme pro opatření poctivostí svých od VKMti žádali pro království Uherské, dotýče: my jakž prvé tak nyní za potřebné mezi sebú pro poctivost naši, aby nám dán byl, známe z příčin prve VKMti od nás ukázaných.

Kdež pak VKMt k tomu se poddávati ráčíte, jestli by nás koruna Uherská z toho viniti aneb nařknúti chtěli, a to jestli by právem uznáno a nalezeno bylo, že králi Uherskému a koruně Uherské čím spravedlivě a příslušně aneb povinni jsme, tehdy že nás VKMt jakožto král Uherský, vedle smluv a zápisuov i dědictví spravedlivě přišlý a řádně volený, zachovati a opatřiti ráčíte. Milostivý králi, k takovému VKMti poddání toto pravíme: že nejsme ti, abychom od VKMti jakého vyššího opatření žádati jměli, než což by jedné žádosti poctivostem našim bylo. I tohoto od VKMti žádáme, aby v tom listu, kterýž nám VKMt dáti ráčí, postaveno bylo: Jestliže by nás král Uherský řádně přišlý a koruna Uherská z čeho vinili a nařkli, že to rozeznáním spravedlivým mezi králem Uherským a korunú Uherskú a mezi králem Českým a korunú Českú v času slušném uznáno býti má, jsme-li co koruně Uherské činiti povinni, či nic; a bude-li najdeno, že jsme čím povinovati, abyšte VKMti podle takového uznání tomu dosti učiniti a nás vyvaditi ráčili, abychom my lechkosti i škody nenesli.

CLV

Král Ferdinand I. potvrzuje stavům moravským všecka jejich privilegia a svobody. — V Brně 7. dubna 1527.

Orig. ve stavovském arch. zemsk. v Brně. V. II. 110.

My Ferdinand z božie milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský ͻc král, infant v Hišpaniii, arcikniežе Rakouské, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské kniežе a Lužický margkrabie, oznamujem tiemto listem všem, že jsou předstoupili před osobu naši duostojný, urození, velební, stateční, slovutní a opatrní biskup, hajtman, páni, prelati, rytieřstvo a města margkrabstvie Moravského, nábožní, věrní naši milí, prosíce nás se vší pilností jakožto pána svého dědičného, abychom jim všech jejich privilegií, obdarování, svobod, milostí a starodávních dobrých zvyklostí a obyčejuov, kterýchž jsou od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a oni slušně pro svá zachování a služby dosáhli, tak jakž to všecko v list a potvrzení krále Ludvíka JMti, bratra a švagra našeho najmilejšieho slavné paměti, vepsáno jest, milostivě potvrditi ráčili. Kteřížto listové takto v sobě zní:

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ͻc král, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské kniežе a Lužický margkrabie ͻc oznamujem tiemto listem všem, že přistoupili jsú před osobu naši duostojný, urození, velební, stateční, slovutní a opatrní

biskup, hajtman, páni preláti, rytieřstvo a města margkrabstvie našeho Moravského, nábožný, věrní naši milí, prosíce nás se vší pilností, jakožto pána svého dědičného, abychom jim všech jejich vajsad, privilegií, obdarování, svobod, milostí a starodávních dobrých zvyklostí a obyčejuov, kterýchž jsou od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a voni slušně pro svá zachování a služby dosáhli, milostivě potvrditi ráčili, a zvláště některých listuov, kteříž v tomto listu vepsáni stojí a takto zní:

Wladislaus Dei gracia Ungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, marchio Morauie, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio ɔc. Ad perpetuam rei memoriam. Et si maiorum nostrorum omnes libertates et gracias tueri atque firmare nobis cordi est, eos tamen voluntate promoti protegimus ac roboramus, quos his concessas fore videmus, qui nobiliori atque prestanciori operis facinore suo principi tamquam pociora membra quadam familiaritate sunt deuincti, et quos fideles atque gratos nostris antecessoribus semper fuisse experiencia comprobat et predecessores ipsi suis litteris profitentur. Sane itaque nobiles, fideles nostri dilecti Ctiborius de Czymburg alias de Thowaczow, capitaneus marchionatus Morauie, Wilhelmus de Pernstain, supremus marestalcus regni Boemie, Heraldus de Cunstat et de Plumlow, supremus camerarius cudarum Olomucensium, Vratislaus de Pernstain, supremus camerarius cudarum Brunensium, Johannes Cuna de Cunstat, Cristoforus de Lichtenstain, Henricus de Lichtenburg et de Bietov, Johannes Berka de Duba, alias de Lippa, Udalricus de Bozkowicz, Johannes de Lompnicz, Albertus de Sternberg, Johannes de Sovinecz, Georgius de Vlassim, Hynko de Dubrawicz, Lipoldus de Crayk, Hynco de Ludanicz, Přibík de Miličín, Georgius de Waytmile, Georgius Tunckl de Brníčko, Johannes de Zirotín, et alii plures barones, milites, militares et incole marchionatus Morauie tam suo, quam aliorum baronum, militum, militarium ac ceterorum omnium incolarum eiusdem marchionatus, ecclesiasticorum et secularium nomine, humiliter et cum instancia supplicauerunt, ut benignitate regia dignaremur confirmacionis nostre munimine roborare, approbare, innouare et ratificare omnes gracias, libertates, immunitates, consuetudines laudabiles, litteras, priuilegia, indulta et jura uniuersa per serenissimos reges Boemie et illustrissimos marchiones Morauie, predecessores nostros, ipsis data et concessa, et singulariter quatuor litteras diuorum Johannis et Mathie predecessorum nostrorum, cum earum confirmacionibus presentibus insertas. Quarum tenores sequuntur in hec verba; primarum videlicet:

Nos Mathias Dei gracia Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, marchio Morauie, Lucemburgensis et Slesie dux et Lusacie marchio ɔc. Ad perpetuam rei memoriam. Et si priuatorum hominum est natura, non solum obsequentes sibi, ymo se amantes aequo readamare animo; quanto magis regalis fastigii dignitas, que claris sanguinis ingenuitate commota, nedum in eos, qui prestanciori fulgent nobilitate, ac insignia facere obsequia assistenciam quoque retroactis temporibus aduersus hostes et exteros et intestinos, ymmo ad priuatorum crebro usque ima quidam re inclinat miseracione. Sane quia nobis per reuerendissimum et nobiles, fideles nostros dilectos, Prothasium

episcopum Olomucensem, Cztiborium de Czimburgk alias de Thovaczov, marchionatus Morauie capitaneum, Pertoldum de Lippa, regni Boemie suppremum marescalcum, Henricum de Lichtenstain et Nicolšpurg, Margwardum de Lompnicz, Carolum de Wlassim et Hinkonem de Ludanicz, et alios plures barones, milites, militares et incolas marchionatus Morauie, tam suo, quam aliorum baronum, militum, militarium, ceterorumque omnium dicti marchionatus incolarum ecclesiasticorum et secularium nominibus, et humiliter cum instancia est supplicatum, ut illorum priuilegiis, libertatibus, graciis, immunitabus, concessionibus, litteris, indultis et juribus uniuersis, a serenissimis regibus et illustribus marchionibus Morauie, predecessoribus nostris, obtentis, nostra confirmacione et approbacione prouidere dignaremur, presertim super trinis litteris et earum confirmacionibus presentibus insertis. Quarum tenores sequuntur in hec verba:

Georgius Dei gracia Boemie rex, marchio Morauie, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio. Ad perpetuam rei memoriam. Morauorum insignis virtus ac gestis claris antiqua et ornata nobilitas, qui principibus suis, antecessoribus nostris, constanti fide semper obedientes obsequiosique fuerunt, merito nos pronos faciunt atque adducunt, ut firmitati immunitatum ac jurium eorundem consulere libenter ac benigne velimus. Cum itaque illustris princeps et nobiles, fideles nostri dilecti, Přemko dux Tessniensis, Johannes de Czimburg alias de Tovaczov, Henricus de Lippa, Georgius de Cravař alias de Straznicz, Benessius de Bozkovicz alias de Crna Hora, Cuna de Cunstat alias de Boleradicz, Johannes de Pernstain, Wanko de Bozkovicz alias de Letovicz, Břenko de Cunstat, Smil de Lichtnburg alias de Bítov, Johannes de Cunstat cognomine Zajímač, Margwardus de Lompnicz, Carolus de Wlassim, Johannes de Waldstein, Stephanus de Lichtenburg alias de Czornstain, Wok de Sowinecz alias de Helfnstain, et alii plures barones, milites, militares et incole marchionatus Morauie, tam suo nomine, quam aliorum baronum, militum, militarium ac ceterorum omnium incolarum dicti marchionatus ecclesiasticorum et secularium, Maiestati Nostre humiliter et cum instancia supplicauerunt, quatenus de solita sublimitatis benignitate dignaremur eis approbare, ratificare et confirmare omnes gracias, priuilegia, immunitates, libertates, consuetudines, donaciones, concessiones, litteras, priuilegia, indulta et jura uniuersa, que a serenissimis regibus Boemie et illustribus marchionibus Morauie, antecessoribus nostris, ipsis data et concessa fuerunt, et presertim tres litteras serenissimi regis Johannis, quas et confirmauerunt diui antecessores nostri Wenceslaus, Albertus et Ladislaus. Quarum tenor sequitur in hec verba, primarum videlicet:

Nos Johannes ɔc Boemie et Polonie rex ɔc. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně XIV. Kal. Jul. čili 18. června 1311, vytištěná v Diplomatáři moravském v díle VI. pod čís. XLIX. p. 37 sq., též v Regestech Bohemiae III. str. 11.]

Secundarum vero tenor talis est: Nos Johannes Dei gracia ɔc. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně quinto Kal. Sept. čili 28. srpna 1323, vytištěná v Diplomat. moravském v díle VI. pod čís. CCXXXIV. p. 175 sq., výtah v Reg. Boh. III. 352.]

Terciarum vero tenor est hujusmodi: Nos Johannes Dei gracia ɔc. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně II. Kal. Febr. čili 31. ledna 1327, vytištěná v Diplomat. mor. VI. č. CCCXXIII. p. 250 sq., též v Reg. Boh. III. 492.]

Ultimarum vero litterarum tenor in hec sonat verba: My Mathiáš z božie milosti Uherský, Český ɔc král ɔc. [Následuje listina krále Matyáše, daná v Budíně 9. dubna 1484, otištěná v Archivě Českém X. str. 284—286 čís. XLIX.])*

---

*) Omylem kanceláře Vladislavovy dostala se listina krále Matyáše z roku 1484 v příčině nápadův na

Nos marchionatus Morauie, quem propense diligimus, desiderantes nedum veteres antecessorum nostrorum libertates firmas manere, verum eciam fortunaciora accedere, ipsorum honeste supplicacioni generose annuimus. Ideo deliberate et sano nostrorum principum, procerum et fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia et marchionali Morauie, dictas gracias, immunitates, libertates, donaciones, laudabiles consuetudines, concessiones, litteras, priuilegia, indulta et jura uniuersa, a prefatis antecessoribus nostris data et concessa, ipsis supplicantibus, ac his, quorum nomine supplicatum est, ecclesiasticis et secularibus, cuiuscunque officii, dignitatis, nobilitatis, ordinis, statusue sint, approbamus, ratificamus et confirmamus cum omnibus punctis, clausulis, articulis et sentenciis suis, ac si omnium premissorum tenores de verbo ad verbum his litteris nostris inserti essent; predictas vero litteras regis Johannis a diuis Wenceslao, Alberto et Ladislao confirmatas, prout de verbo ad verbum expresse et suprascripte sunt, nostre approbacionis, ratificacionis et confirmacionis validitate munimus, volumusque ac decernimus, predicta omnia obtinere plenum perpetuum ac inuiolabile robur. In quorum fidem presentes litteras fieri et nostri sigilli regii iussimus appensione muniri. Datum Znoyme, sedecima die mensis Junii, anno Domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, regni vero nostri anno primo. [16. června 1458.]

Nos itaque prenotatus Mathias rex, prefatorum baronum, nobilium, militum, militarium, ciuitatensium ceterorumque omnium dicti marchionatus Morauie incolarum, ecclesiasticorum et secularium, racionabilibus permoti precibus, qui nobis impensa obsequia ultro dignis consueuimus remetiri premiis, animo deliberato, sano principum, baronum procerumque nostrorum accedente consilio, omnes litteras, priuilegia, jura, libertates, immunitates, laudabiles consuetudines, donaciones et indulta, presertim ea, que presentibus nostris inserta sunt litteris, cum ipsorum confirmacionibus et omnibus suis clausulis, sentenciis et articulis superius ad plenum expressis, auctoritate regia et marchionali Morauie approbamus, confirmamus, ratificamus, presentibus quoque approbauimus, confirmauimus, ratificauimus, ac illesa perpetim manere volumus. In cuius rei perpetuum robur et testimonium presentes fieri et sigilli nostri sub appensione iussimus communiri. Datum in Olomucz vigesima quinta die mensis Julii, anno domini millesimo quadringentesimo septuagesimo nono, regnorum vero nostrorum Hungarie vigesimo secundo, Boemie vero anno undecimo. [25. července 1479.]

Nos vero attendentes, quod regna ac dominia augentur et corroborantur, suisque regibus et principibus intemerata conseruantur, atque honori regio plurimum defertur, dum subditorum et presertim baronum, nobilium et militarium suorum libertates et jura inuiolata conseruantur; igitur supplicacionibus huiusmodi ut puta racionabilibus atque iustis fauorabiliter inclinati, non per errorem, aut improuide, sed animo deliberato, sano procerum et aliorum nostrorum fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia et marchionali Morauie, omnes et singulas litteras, libertates, immunitates, donaciones, concessiones, laudabiles consuetudines, priuilegia et jura uniuersa, a diuis regibus Boemie et marchionibus Morauie, predecessoribus nostris, baronibus, nobilibus, militibus, militaribus, ciuibusque et incolis ecclesiasticis et secularibus dicti marchionatus Morauie, presentibus et futuris, datas, concessas et indultas, data,

toto nenáležité místo, totiž do opisu starší listiny, kterou vydal král Jiří roku 1458. Správně náleží ten list Matyášův za dva následující odstavce zde na straně 388, před slova Vladislavova: Nos vero attendentes. *Red.*

concessa et indulta in omnibus eorum punctis, articulis, clausulis et sentenciis, ac si de uerbo ad uerbum ad instar quatuor litterarum superius insertarum presentibus essent inserte, innouamus, approbamus, acceptamus, ratificamus et confirmamus, decernentes et volentes omnia et singula in eisdem litteris contenta perpetue firmitatis robur obtinere; supplentes de plenitudine regie potestatis omnem defectum, si quis in premissis aut circa ea quomodolibet valeat inueniri. Nulli ergo hominum liceat hanc videlicet nostram confirmacionis, approbacionis, innouacionis, ratificacionis, decreti, voluntatis, supplicacionis et inhibicionis paginam infringere, vel ausu ei quocunque temerario contraire. Si quis autem huius nostre inhibicionis temerarius violator inuentus fuerit, indignacionem nostram grauissimam et penam pro arbitrio nostro et successorum nostrorum imponendam irremisibiliter se nouerit incursurum. In quorum fidem et robur presentes litteras fieri et regio nostro sigillo appensione iussimus communiri. Datum Bude prima die mensis septembris, anno domini millesimo quadringentesimo nonagesimo, regnorum nostrorum Hungarie anno primo, Boemie vigesimo. [1. pros. 1490.].

Ad relationem domini Johannis de Ssellenberg,
regni Boemie cancellarii.

My Vladislav z božie milosti Uherský ꝛc král ꝛc. Oznamujem tiemto listem všem, že přistúpili jsú před nás ꝛc. [Následuje listina krále Vladislava II., jíž potvrzuje stavům markrabství Moravského spůsob při přijímání nového pána země, daná v Brně 1497, ten úterý před stolováním svatého Petra = 21. února. Tištěna v Archivě Českém V. str. 462—464.]

K jejichžto slušné prosbě, rozvažujíce mnohé platné, pilné a věrné služby všech stavuov margkrabstvie Moravského, kteréž jsou vždycky předkuom našim králóm Českým a margkrabím Moravským hotově se vší povolností i také nám činili a činiti nepřestávají, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomiem a raddú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, schválili jsme a potvrdili všecky vajsady a privilegia, svobody, obdarování, milosti a starodávní dobré zvyklosti a obyčeje, kterýmiž jsou stavové všichni margkrabstvie Moravského od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí moravských, obdarováni, a zvláště také některé výsady a listy v tento list náš vepsané, a tiemto listem mocně, jako by všecky v tomto listu vepsané byly, schvalujem a potvrzujem; chtíce tomu, aby od každého člověka v celosti pevně, jakž v sobě zní, zachována byla; a to bez naší, budoucích našich králuov Českých a margkrabí Moravských i jiných všech lidí všelijakých překážek a otporností.

K tomu také nad svrchu psané milosti a obdarování, nápady, od předkuov našich králuov Českých a margkrabí Moravských jim dané, z naší zvláštní milosti, prohlédajíc k již dotčenejch pánuov a rytieřstva, obyvateluov margkrabstvie našeho Moravského, pilným, věrným povolným a skutečným službám, kteréž jsou nám v potřebách našich okazovali a činiti nepřestávají, aby čím větší milost od nás k sobě poznají, tím ochotněji a s dobrú myslí činili, tuto zvláštní milost jim i budúcím potomkóm jejich činiti ráčieme, od nás i od budúcích potomkuov našich králuov Českých a margkrabí Moravských nad páté koleno, což jest na nás při-

padalo a připadati mělo, i na budúcí potomky naše krále České a margkrabie Moravské, takové všecky nápady jim jsme dali, a mocí listu tohoto dáváme a mocně propouštieme od nás i budúcích potomkuov našich královuov Českých a margkrabí Moravských až do šestého pokolení zhuoru, doluov, na strany, před se i zase, po meči i po přeslici. Však takoví nápadové po meči napřed jíti mají, a také statky i sirotky po těch, kteří by z tohoto světa sešli, o statcích aneb dětech svých zřízení podle řádu a práva margkrabstvie Moravského aneb poručenstvie neudělajíc, takoví statkové i s dětmi na najbližší přátely aneb přietele až do šestého pokolení aby po meči připadali; a jestliže by mužského puohlaví nebylo, tehdy na puohlaví ženské též po meči připadati má. A pakli by po meči toho obojieho puohlaví nestačilo, tehdy po přeslici tím vším obyčejem a právem takoví statkové a sirotci na najbližší přátely aby připadali až do šestého pokolení. A ti statkové sirotčí i s sirotky na kteréhož by přietele aneb přítelkyni přišli, ten každý bude povinen a má na miestě našem i budúcích potomkóv našich, králích Českejch a margkrabí Moravských, hajtmanu margkrabstvie Moravského podle starobylého obyčeje ten statek uručiti jeho sirotkuom neutratiti. Přiřiekajíce sami za se i za budúcí krále České a margkrabie Moravské, že jim v těch nápadích při statcích i sirotcích žádné překážky a zmatku činiti nemáme až do těch šesti kolen. Než když by šestého kolena nedostalo, tehdy takoví statkové na nás a na budúcí naše krále České a margkrabie Moravské připadati mají.

Item což se pak od nás a budúcích královuov Českých a margkrabí Moravských na úřady vsazení dotýče, jakožto hajtmana, komorníka, sudího, ty jim máme saditi s stavu panského z obyvateluov margkrabstvie Moravského, přijmúce k sobě do raddy osoby z pánuov a z rytieřstva z téhož margkrabstvie Moravského; a ti úředníci mají býti rodici markrabstvie Moravského, aneb království Českého; kteřížto úředníci v tém margkrabstvie Moravském seděti a statek pozemský jmíti mají, tak aby ti úřadové od nich podle starobylého obyčeje zachováváni a spravováni býti mohli.

Chtíce tomu konečně a tak ustanovujíce, aby od nás a od budúcích našich královuov Českých a margkrabí Moravských i od jiného každého člověka při tom při všem, což se v tomto listu píše, nahoře dotčení stavové margkrabstvie Moravského skutečně jmieni, držáni a zachováni byli beze všelijakého přerušení, a to nyní i v časích budúcích. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomuci ve čtvrtek po velcenoci, léta božieho tisícého pětistého třímecitmého, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého.*)

[9. dubna 1523.] Ad relacionem magnifici domini Ade de Noua Domo, supremi regni Boemie cancellarii ɔc.

K jejichžto slušné prosbě, majiece zřenie na mnohé věrné a platné služby všech stavuov margkrabstvie Moravského, kteréž jsou vždycky předkóm našim, králóm Českým a margkrabím Moravským, hotově se vší povolností, i také nám činili a činiti nepřestávají a rádi chtí, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomiem, s raddú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, potvrdili jsme všech vajsad, privilegií, svobod, obdarovánie a starodávních dobrých zvyklostí a obyčejuov, kterýmiž jsou stavové téhož margkrabstvie obdarováni a těch jsou od předkuov našich, královuov Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a oni slušně pro svá zachování a služby dosáhli, tak jakož to všecko v list a potvrzení nahoře psaného krále Ludvíka JMti slavné paměti,

*) Orig. listiny té jest ve stavovsk. archivu markr. mor. v Brně V. II. 109.

bratra a švagra našeho najmilejšieho, vepsáno slovo od slova jest, a tiemto listem mocně potvrzujem, chtíce tomu, aby od každého člověka v celosti a pevně, jakž v sobě zní, zachovány byly, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijakých překážek a otporností. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto. rozkázali jsme přivěsiti. Dán v Brně v neděli postní, jenž slove Judica, léta božieho tisícého pětistého sedmmecitmého, a království našich Českého a Uherského prvního [7. dubna 1527]. Ferdinand.

Vidit Adam cancellarius, manu propria.

Přivěšena jest veliká, úplně zachovaná pečet.

CLVI.

Královna Anna postupuje margkrabství Moravské králi Ferdinandovi, svému manželu. V Brně 10. dubna 1527.

*Orig. ve stavovském arch. mor. — V. II. 78. Kopie zemsk. arch. mor. v Brně ve sbírce Bočkově č. 780.**)

My Anna, z božie milosti Česká, Uherská etc. králová, arcikněžna Rakouská, margkrabina Moravská, Lucmburská a Slezská kněžna a Lužická margkrabina ɔc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož po smrti najjasnějšieho kniežete pana Ludvíka, Uherského a Českého ɔc krále a margkrabí Moravského ɔc, pána a bratra našeho najmilejšieho, duostojný u bozě otec pan Stanislav biskup, páni, preláti, rytieřstvo a města margkrabstvie Moravského, podle slibu od nich králi Vladislavovi slavné paměti, pánu otci našemu najmilejšiemu, a dědicóm JMti učiněného, nás za pravú dědičku téhož margkrabstvie vyznali a přijali jsú, a po nás a s vuolí naší najjasnější knieže pana Ferdinanda, Českého a Uherského ɔc krále, infanta v Hišpanii, arciknieže Rakouské, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc, pana manžela našeho najmilejšieho, za pána svého dědičného. Kdež my nynie při příjezdu našem sem do Brna při přítomnosti těch stavuov nahoře jmenovaných všecko právo naše nám na témž margkrabstvie a stavích náležité na svrchu jmenovaného krále, pana manžela našeho, převésti a jim na to list dáti podvoliti se ráčili. A protož podle takového převedenie a podvolenie našeho na JKMt pana manžela našeho najmilejšieho všecko právo naše tiemto listem převedli jsme a mocně převozujem, tak aby JKMt právem naším margkrabstvie Moravské držel a jeho užieval do živnosti JMti, tak jako jsme my toho sami právo a moc měli, beze vší překážky naší. Než jestliže by pán Buoh všemohúcí pana manžela našeho JMt bez dědicuov z tohoto světa povolati ráčil prvé nežli nás, tehdy takové právo naše dědičně zase na nás připadnúti má na témž margkrabstvie a staviech. Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán

*) Vytištěno v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl und Regierungsantritt p. 171.

v Brně v středu po neděli postní, jenž slove Judica, létha božieho tisícého pětistého sedmmecitmého.

Anna Regina etc. Comissio serenissime domine Regine.

Přivěšena jest pečeť královė (prostřední velikosti) poněkud porušená a přelomená.

CLVII.

Král Ferdinand podává stavům moravským na sněmu shromážděným proposici svou, týkající se hlavně vojenské pomoci proti Turkům, nové berně a důchodů panovničích na Moravě. (1527 v dubnu.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 36—37.

Vznešení od krále JMti na stavy. JMKská pán náš najmilostivější VMtem všem tohoto margkrabství Moravského ráčil jest poručiti toto oznámiti a přečísti dáti: Jakož jest v předešlém spisu vám od JKMti oznámeným a potom podaným toho dotčeno bylo, že JMt ráčí to za zvláštní a přední dobré uznávati, aby řád a právo v spravedlivosti tak dobře chudejm jako bohatejm rovně udělováno bylo a svuoj svobodný pruochod jmieti mohlo; při tom také, což se silnic upokojení a bezpečení dotýče, aby se to též opatřilo, takž jakž týž artikul prve vám podaný to v sobě obsáhl jest; protož majíce JKMt to v paměti, VMtem připomíná a žádati ráčí: jestliže by v tomto margkrabství co tomu aneb při čem na překážku bylo, a napravenie potřebovalo, abyšte to JMKské, pokudž komu náleží, oznámili na svú povinnost. Tu JKMt všemu tomu vyrozumějíc, co by JMKské spravedlivě náleželo, ráčí to s radú k tomu náležící opatřiti, aby slušně, chvalitebně i spravedlivě to zřízeno bylo, tak aby chudý jako bohatý mohl své spravedlivosti docházeti a pod řádem a právem toho, což spravedlivého jest, užívati.

Též také což se upokojení a bezpečení silnic dotýče v tomto margkrabství, aby lidem po svých živnostech pracujícím od odpovědníkuov, vajtržných osob a loupežníkuov překážky se žádné a škody nedály, že toho také JMt žádati ráčí od VMtí, tak jak nahoře dotčeno jest, jak by to JMt s radú a pomocí vaší dobře opatřiti mohl, tak aby lidé mohúce bezpečně po svých živnostech pracovati, tudy také země naše a poddaní opatrovati a při živnostech svých se lepšiti mohli. Neb JMti jiný úmysl a vuole není, než aby silnice čisté a přede všemi škuodcemi opatrovány, a takoví zlí trestáni vedle svého provinění byli.

Také JMKská ráčí o tom správy od vás žádati, jestli by jaké buďto mezi stavy aneb mezi osobami ruoznice aneb nevole povstaly, abyšte to JMKské oznámili. Neb JMKská ráčí mezi všemi svými poddanými rád viděti lásku křesťanskú, jednotu i dobrú svornost, a ji oblibovati; neb z toho pánu Bohu všemohucímu čest a chvála se děje, a JMKské mnoho dobrého a užitečného i všem JMti poddaným zruosti a přijíti muož. A protož jestliže by mezi stavy aneb osobami jaké ruoznice byly aneb povstaly,

JMKská s radú vaší, též radd svých ráčil by v to nahlédnúti a k slušnému konci takové věci přivésti.

JMKská také o tom pochybovati neráčí, ale dokonale to znáti a tomu věřiti, a že vás všech to tajno není, kterak Turek, viery svaté křesťanské a tak všeho křesťanstva, netoliko JKMti poddaných úhlavní a veliký nepřítel, v předešlých létech znamenité škody křesťanstvu učinil a mnoho sobě toho podmanil; pak teď s dopuščení božieho tohoto roku v království Uherském švagra a bratra JMti najmilejšího, krále Ludvíka JMt slavné paměti, jehož duši pán Buoh rač milostiv býti, jest porazil a to království znamenitě pohubil; ješto tomu snadně a nepochybně muože se věřiti, že od takového svého ukrutného a tyranského předsevzetí k záhubě a zkáze netoliko JKMti poddaných, ale všeho křesťanstva nepřestane. I protož i JMKská k vobraně své víry křesťanské a vás i jiných svých poddaných, též také k dosažení spravedlivosti své, kterúž ku koruně Uherské zřetedlnú a světlou jmieti ráčí, jakož jste pak z JMti oust, ač ještě i přes to mnoho JMti spravedlivostí mohly by se jistotně a duovodně oznamovati a pokázati, slyšeli; ale poněvadž Její Mt královú Annu za pravú uznalú dědičku jste vyhlásili, seznali a přijali, a po Její Mti JMKskú též za pána přijali a povinnost učinil, při tom i oznámivše, že mimo královú a krále Jich Mt žádného jiného za pány své, za pravé dědice, tak jakž od králové Její Mti všecko právo na krále JMt převedené ústy Její Mti bylo povědíno, nedržíte a nemáte, — za pomoc jakožto svých věrných poddaných proti tým nepřátelóm a k dopomožení spravedlnosti JMti, i také pro obranu vaši žádá. Neb i jiní JKMti všickni poddaní, kterýchžto méně na mnohém díle, nežli tohoto margkrabství ta věc a taková se dotýče, podle svých možností jistú pomoc sú učiniti připověděli. A netoliko JKMti poddaní, ale předkem císař JMt, též říše znamenitú pomoc jsú JMKské připověděti ráčili a učiniti řekli. Protož JKMt o vás také, jako o svých věrných poddaných v tom neráčí žádné pochybnosti jmíti, než v té věci k předloženým potřebám a vám poněkud zvláště náležícím že se volně najíti dáte a JMti slušnú pomoc bez odtahuov že učiníte, totiž to tisíc koňmi a šesti tisíci pěšími, a ty za šest měsícuov aby k takovým potřebám chováni a držáni byli. Neb snáze se a s menší škodú jinde nežli doma brániti a tudy vlasti své ostříhati.

Při tom také JKMt na vás všech stavích tohoto margkrabství žádati ráčí, což se té berně, kterouž JMti jakožto pánu svému dědičnému dáti jste povinni, abyšte tu bez dlúhých odtahuov neprodlévali JKMti dáti a zpraviti.

Dále také JKMt toho žádati ráčí, abyšte všichni stavové JKMti oznámili, kde aneb při čem v tomto margkrabství JMt své užitky a duochody JMti náležející jmieti ráčí. A při tom i toho JMt žádá, aby bylo JMti oznámeno, jestliže sú tíž duochodové JKMti komu aneb kde a v čem zastaveni, jaké by to zástavy a na tom zápisové, summy, a od koho, kde, jakým obyčejem přišly a byly; aby JMKská

v tom žádnému žádné křivdy v jeho spravedlivosti nečině, mohl o svých duochodech věděti a ty, pokudž by za spravedlivé bylo, zříditi, a tím snáze mezi VMt přijížděti a s vámi býti.

Také JMKská od vás všech stavuov zprávy žádati ráčí, co se kláštera Kounického se vším jeho příslušenstvím dotýče, kdo to nyní drží, a kým se na jaký zpuosob řídí a spravuje, aby to JMKské gruntovně oznámeno bylo.

Došla také JMKské jistá zpráva, kterak někderý lid v nějakém počtu na pomezím Uherském a Moravském leží, jakožto v Skalici a v Trnavě, a snad i jinde rozložen jest; kdež sluší takovú věc na péči jmieti, aby tomuto margkrabství na pomezí uškozeno nebylo. A poněvadž o tom takovú JMKská zprávu jmieti ráčí, že byšte nějaké mezi sebú v tomto margkrabství předešlé pořízení učinili, s nějakým počtem jízdných i pěších, kdo by se a jak najíti dáti jměl: i protož JMKská žádati ráčí, znajíc toho potřebu a tohož vejvody takové předsevzetí, že ten počet jízdných a pěších, který by slušný byl a dostatečný, na ta místa a pomezí obrátíte, a opatříte týmiž lidmi, aby se tomuto margkrabství našemu a poddaným našim žádná skrze to ujma a škoda nestala.

Oznamuje také toto JKMt vám všem stavóm, že na tom býti ráčí, aby bez své přítomnosti s radú VMtí toto margkrabství zprávou užitečnou a dostatečnou opatřiti ráčili; protož JMKská toho od vás raddy, aby JMti oznámena byla, žádati ráčí.

CLVIII.

Stavové moravští odpovídají králi Ferdinandovi na proposici jeho ve příčině správy zemské, berně, pomoci proti Turkům a jmění panovničího na Moravě. — (1527 v dubnu.)

Kopiář památek sněm. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 37b—38b.

Odpověď králi JMti od stavuov.

Milostivý králi! Na artikule od VKMti nám dané všickni stavové rozmluvení a jich u sebe považení jsme jměli; kdež tuto odpověď VKMti dáváme:

Což se řádu a práva dotýče, známe, že jest věc slušná i spravedlivá, aby pruochod svuoj jmieti mohlo, a lidé aby k svým spravedlivostem přicházeli. Neb v které zemi řád a právo pruochodu svého nemá, tu neřád se rozmáhá, skrz kterýž všecko zlé pochází. A protož VKMti jako pána našeho milostivého prosíme, že VMKská ráčíte v to nahlédnúti a na místném konci postaviti, aby právo svuoj svobodný pruochod jmělo, a lidé aby v svých spravedlivostech nehynuli. Neb veliké již obtížnosti jsú chudým i bohatým, vdovám, sirotkóm, že v tak dlúhém času k spravedlivostem svým přicházeti nemohú; a jiná překážka není, než že právo pruochodu svého nemá. Neb, milostivý králi, pokud VKMt v ty ruoznice nahlédnúti neráčíte, kteréž jsú mezi soudcími zemskými i mezi jinými osobami, a na místném a spraveo-

dlivém konci jich postaviti, neznáme, aby právo pruochod svuoj jmíti mohlo. Též také v potřebách VKMti i v obecních překážky se díti budou; kdež prosíme, že takovú věc opatřiti ráčíte.

Item. Což se pomoci dotýče, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, abychom ji VKMti učinili, jmenovitě šesti tisíci pěšími a tisíci koňmi, a že VKMt předkem pro potřeby své, kteréž jste nám předložiti ráčili, i také pro obranu naši toho žádati ráčíte, neb i jiní VKMti poddaní, kterýchž jse méně na mnohém díle, nežli tohoto margkrabství dotýče, podle svých možností jistou pomoc jsú učiniti připověděli: Pak, milostivý králi, znamenité a veliké pomoci toto margkrabství ne z povinnosti, ani z žádného práva pánóm svým Jich Mtem jest činilo, kdež k žádnému užitku takové pomoci tomuto margkrabství jsú nepřicházely; než to známe, že jsme sami se i poddané své v velikú záhubu uvedli. Pak ta pomoc, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, není nám možná ani snesitedlná, abychom ji VKMti učiniti mohli; a to z těch příčin, neb dluohuov zemských nemalú summu na sobě máme, z kterých i lichvy dáváme, kteréžto dluhy při svatém Jiří zaplatiti musíme, neb ti, kteříž nám puojčili, dále čekati nemohú; kdež pro obtížnost chudých lidí našich sami jsme berni na se uložili pro zaplacení těch dluhuov, kteráž se tyto časy vybírá. Berni VKMti povinnú, tu také dáti musíme. Pak z takových obtížností našich, kteréž VMti oznamujem, takové pomoci, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, naplniti nemuožem; než to učiniti chceme a v to se podvolujem, sto koní a dva tisíce pěších že VKMti vypraviti chceme, a je držeti a jim za šest měsícuov platiti proti Turku, nepříteli svaté víry křesťanské, a k dobrému VKMti.

Kdež VKMt toho na nás žádati ráčíte, abychom VKMti oznámili, kde aneb při čem v tomto margkrabství VKMt své užitky a duochody náležící míti ráčíte; a při tom i toho žádati ráčíte, jestliže jsú tíž duochodové VKMti komu aneb kde a v čem zastaveni, jaké by to zástavy, aneb zápisné summy, od koho, kdy a jakým obyčejem přišly a byly: Milostivý králi! VKMt jmieti ráčíte podkomořieho, úředníka svého v tomto margkrabství, kdež ten podle povinnosti úřadu svého VKMti správu o duochodiech VKMti povinen jest učiniti a dáti; neb my toho tak povědomi nejsme. Než to víme, že někdeří platové VKMti na městech i na klášteřích zástavně i dědičně dáni jsú od předkuov VKMti; též také i někteří zástavná zboží v tomto margkrabství drží od předkuov VKMti. Jak jsú v ty zástavy přišli, od koho a kdy, o tom my vědomosti nemáme, toho se na tom doptati ráčíte, kdo jsú v držení jich.

Což se kláštera Kounického dotýče, kdež toho na nás žádati ráčíte, abychom VKMti oznámili, kdo ten klášter drží s jeho příslušenstvím, a kým se a na jaký spuosob řídí a zpravuje: I ráčíte VKMt věděti, že se v ten klášter pan hajtman z rozkázání všech stavuov uvázal na zpuosob ten, jakž smlúva ukazuje, kteráž jest se s proboštem stala, že jsú stavové panu hajtmanovi poručili, aby ten zámek

CLX.

Stavové odpovídají králi Ferdinandovi v téže příčině. — (1527 v dubnu.)

Kopiář památek sněm. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 39b—40b.

Odpověď králi JMti od stavuov.

Milostivý králi! Jakož jste VKMt ráčili na žádost nás všech stavuov to obmysliti, což se těch ruoznic dotýče, pro kteréž řád a právo těchto časuov pominulých pruochodu svého jmieti nemohlo, a na to ráčili jste osoby posaditi o takové ruoznice k vyslyšení i k srovnání: z toho VKMti všichni děkujeme jakožto pánu našemu milostivému. I na rozkázání VKMti to jest se tak stalo, a protož toho při vuoli a rozkázání VKMti necháváme.

Což se pak obhajování a upokojení silnic dotýče, při tom se rádi podle lantfrydu zachovati chcme, jakž ten sám v sobě zní i také zřízení zemské ukazuje.

Jakož pak VKMt v ceduli své postaviti ste račili, což se pomoci té dotýče proti Turkóm, kteréž jste VKMt po nás žádati ráčili, že jste VKMt za jiné držeti neráčili, než že podle takové žádosti VKMti jse najíti dáme, a že sme jse o pomoc velmi skrovnú snesli VKMti učiniti, totiž sto koní a dva tisíce pěších do šesti měsícuov VKMti vydržeti; kdež VKMt žádati ráčíte, abychom VMti větší počet lidí v té ceduli položený drželi. Jistě, milostivý králi, že jsme žádosť VKMti pilně mezi sebú rozvažovali a ji rádi naplniti chtěli; ale jiného u sebe najíti nemuožeme, abychom na tento čas větší počet vydržeti mohli, než který jsme VMti připověděli, a to z těch příčin, že těchto let předešlých znamenité pomoci králi Ludvíkovi JMti slavné paměti víc než jednú jsme činili osobami svými, lidmi i také velikými náklady, mimo jiné země JKMti, ne s povinnosti, ale s své dobré vuole, na kteréžto pomoci dluhy znamenité na toto margkrabství jsme uvedli, pro kteréžto dluhy zaplacení berni na se jsme položili, kteráž se nyní již vybierá. Pak teď na tento čas počet lidí, v kterejž sme se VKMti podvolili, všickni stavové o to jsme se snesli, také že chudí lidé bez meškání dvě berně celé dáti mají, aby potřeba VKMti obmeškána nebyla. Což také VMKská znáti ráčíte, že svatý Jiří přichází, tu chudí lidé také pánuom svým platy jich spravedlivé povinni dáti jsú, a potom při svatém Václavě též platy pánuom svým dávají.

Kdež VKMti jsme prosili, jako pána našeho milostivého, což se berně VKMti dotýče, kterúž jsme spravedlivě povinni, abyšte VKMt na povolnost naši i také na obtížení chudých lidí vzhlédnúti ráčili, a nám milostivé shovení jí učiniti až do svatého Martina najprv příštího; a tak že příde chudým lidem našim do svatého Martina jako pět platuo dáti. Tu muož VKMt vyrozuměti, že nemalé obtížení na chudých lidech býti muosí.

Také VKMt po nás žádati ráčíte hotovosti veřejné, ač by potřeba toho ukazovala. To VKMt znáti ráčíte, že k takové hotovosti naší i chudých lidí našich znamenitý náklad býti muosí. A protož VKMti, jako krále a pána svého milostivého prosíme, znajíc všecky takové naše obtížnosti, že od nás tu pomoc prvé VKMti připovédénú milostivě přijíti ráčíte.

Což se pak duochoduov i užitkuov, kteříž by VKMti v tomto margkrabství náležité [sic], dotýče, že na tom býti ráčíte, aby skrze podkomořího aneb skrze kterúž koli jinú osobu ti vyhledáni byli, a VKMti v tom zpráva dána byla, kteréž byšte vyrozuměti ráčili; taková věc proti nám nic není.

Jakož VKMt na nás vzkládati ráčíte, abychom pomezí od Uher opatrovali, tak aby se VKMti i také nám obyvatelóm škoda do tohoto margkrabství nedála: VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, že VKMt nás v takové věci, jakožto pán náš, kterémuž taková věc náleží, milostivě podle přiřčení svého opatrovati i obhajovati ráčíte.

Také jakož jste VKMt nám přípis dáti ráčili, co bychom panu vajvodovi Sedmihradskému na jeho psaní, kteréž jest nám sem při přítomnosti VKMti učinil, za odpověď dáti jměli: Milostivý králi! všeci stavové jsme se o to snesli, abychom VKMti o to prosili, jakožto pána svého milostivého, abyšte takovú odpověď jemu jakožto pán náš od sebe za nás dáti ráčili; kdež VKMti za to prosíme, že tak učiniti ráčíte, neb se nám zdá, že taková věc VKMti lépe, nežli nám, náleží.

O klášter Kounický na tom jsme se stav panský a rytířský svolili, aby VKMti postúpen byl, a VKMt abyšte jej k ruce své držeti ráčili, a žádnému jeho dávati neráčili ani na něm co zapisovati, a úředníka na něm jiného usazovati neráčili, než obyvatele margkrabství tohoto. Než kněz biskup, preláti a města tomu sú svoliti nechtěli jináče, než by VKMt s tím klášterem vuoli jmieti ráčil učiniti, jak se VKMti zdáti a líbiti bude.

CLXI.

Král Ferdinand navrhuje stavům moravským odpověď, kterou by měli poslati Janovi Zápolskému. — (1527 v dubnu.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 40b.

Zdání krále JMti, jak by se Uhróm odpověď dáti měla.

K tomuto rozumu pánóm Uhróm psáti: Že jsú královú Její Mt za pravú dědičku vyznali a přijali, a po Její Mti krále JMt za pravého Českého, Uherského ɔc krále a margkrabí Moravského ɔc, na kteréhožto všecko své právo a spravedlnost Její Mt převedla, a že jse k JMKské přiznávají a tak zachovati, jako ku pánu svému, chtí, jakož jsú se ku králi Vladislavovi i k králi Ludvíkovi Jich Mtem slavné paměti, jsúc toho povinni, zachovávali. A protož jestli by je kdožkolvěk z čeho toho viniti

chtěl, ať to před králem JMtí pánem jich jakožto králem Českým a Uherským a margkrabí Moravským učiní, že tu jemu rádi právi býti chtí.

CLXII.

Král Ferdinand činí ústupky stavům moravským ve všech žádostech jejich ve příčině berní, vojenské pomoci a statků korunních i také odpovědi vojvodovi Sedmihradskému. (1527 v dubnu.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 40b—41b.

Odpověď od krále JMti stavóm.

Odpovědi té, kterú jste včera JMKské, což se řádu a práva tohoto margkrabství Moravského i také obhajování a upokojení silnic dotýče, všickni stavové dali, ráčil JMt vyrozuměti, a při tom toho také zanechávati ráčí; však JMt všech stavuov napomíná a jinak o tom neráčí držeti, než že i při tom při všem v skutku, což jest zřízeno, a kdož k čemu jest povinen, volně a hotově se najíti dáte.

A což se pak těch ruoznic, kteréž na překážku řádu a právu byly, dotýče, ještě ráčí JMKská napomínati, aby to dobrým srovnáním přetrženo a na konci postaveno bylo; pakli by se toho vždy pro některé příčiny nestalo, proto JMtKská, jakožto pán váš, řád, právo i dobrú svornost mezi poddanými svými milující, to opatřiti ráčí, aby řád, a právo svuoj svobodný pruochod mělo.

Také která odpověď, co se pomoci dotýče, JMti jest včera dána, té ráčil vyrozuměti. A poněvadž pak při prvním svolení, totiž o sto jízdných a dva tisíci pěších učiněném, předkládajíc chudých lidí svých obtížení, toho zanecháváte, a JMKská na ten čas přes to obdržeti nemohl, ač jest se JMKská jistě znamenitější pomoci nadál: toho také při tém zanechává, a tu pomoc od vás přijímati, tak jakž jste se podvolili, ráčí; však také jest žádost a napomenutí JKMti, aby ti lidé všichni, kterýchž počet nahoře dotčen jest, k prvnímu dni měsíce června najprv příštího k tažení a běhu válečnému hotovi byli, a na ta místa, kdež by jim ukázáno bylo, bez dalších odtahuov táhli a tu se najíti dali.

Žádosti také, kterúž jste na JMtKskú o berni spravedlivě JMti povinnú učinili, ráčil vyrozuměti a zvláště v tom, aby se jí prodlení stalo až do sv. Martina najprv příštího; i k tomu JKMt ráčí vám oznamovati, že jsú toho mnohé potřeby, ježto se i JMti dobrého i vás všech dotýčí, pro kteréž by mělo té berně spravedlivě povinné spěšné vybrání a vyplnění býti. Však proto JMt ráčí té berně očekávati do hodu Svatého Ducha, aneb najdýl do svatého Jana Křtitele božího najprv příštího, na ten čas že od vás všech bez dalších odtahuov položena podle povinnosti bude. JMKská neráčí o tom žádné pochybnosti jmíti, neb znáti muožete, že JMKské také v království Českém pomoc, jakož žádati ráčil, jest svolena; a proto berně k obyčejnému a zvyklému dni, totiž okolo sv. Jiří, má dána býti.

Kdež jste také na předložení JMKské o duochodech a užitcích, kteříž by v tomto margkrabství JMti náležely, tu odpověď dali, aby to skrze podkomořího neb kterúž koli jinou osobou vyhledati se mohlo, že taková věc proti vám nic není: i při tom toho také JMt pozůstavuje, a to v paměti, aby bylo opatřeno, míti ráčí.

Což se pak opatrování pomezí od Uher dotýče, která jest od vás všech stavuov JMti odpověď dána, té JMKská ráčil vyrozuměti; a nepochybuje, poněvadž jste prvé, než jste pána sobě volili a JMt přijali, o takovém opatření mezi sebú pořízení učinili, že se v tom vedle téhož zuostání a poručení, když by toho potřeba kázala, zachováte, a ničímž se zastírati pro JMti i Vaše dobré a poctivé i pro svú a téhož margkrabství potřebu a škod uvarování nebudete. Neb poněvadž i potom, když JMKská od vás za pána vašeho po manželce JMti najmilejší byl volen, sněm jest měl v tomto margkrabství, mezi jinými příčinami aneb potřebami i pro tu jednu, jakž JMt ráčil srozuměti, položen býti, aby se takové věci také opatřily, jestli by kdo tomuto margkrabství škoditi chtěl aneb škodil, aby se tomu odepřelo a toho bráněno bylo. Protož i ješče JMKské zdá se za slušné i spravedlivé, abyšte se v tom tak předse jako ku pánu svému a pro ochranu vlasti své zachovali. A JMKská také zase, pokudž v tom JMti náleží, ráčí vás opatrovati, obraňovati a neopúštěti.

O hotovost také veřejnú, poněvadž ta škodna není, nébrž pro budúcí případy prospěšna a velmi užitečna, ježto to VMt všichni stavové znáte: protož JMt jinak o tom držeti neráčí, než že ji zřídíte a tu hotovost pro potřebu jmieti budete.

Dotkli jste také toho, aby JMKská vajvodovi odpověď dáti ráčil ɔc. I toto JMt k tomu VMtem praví: Poněvadž těchto časuov JMKské nic není od něho psáno, muožete u sebe rozvážiti, že se JMKské také nemuože dobře trefiti, jemu na to odpovědi dávati. Však vedle žádosti vaší to, což by do Uher za odpověď dáno mělo býti, zdání i radu svú JMKská vám jest oznámiti ráčil; a protož JMt se tomu diviti ráčí, že přes první žádost vaši toho nyní znovu na JMti žádáte.

Což se pak kláštera Kounického dotýče, ráčí jej JMt přijíti, a protož aby JMti postúpen byl. Chce také se v tom JMKská, jakožto na spravedlivého krále a pokudž by JMti tu náleželo, zachovati, v paměti i to majíc, co jsú poslové od vás všech stavuov k JMKské do Vídně vyslaní o statcích a zbožiech JKMti v tomto margkrabství příslušejících předložili.

CLXIII.

Král Ferdinand slibuje za sebe i za své dědice, že stavy margkrabství Moravského proti koruně Uherské chrániti a zastávati chce. V Olomouci 24. dubna 1527.*)

Orig. ve stavovsk. arch. mor. v Brně V. II. 80. — Kopie nová zemsk. arch. mor. v Brně. — Bočkova sbírka č. 782.

(Provisio Moravorum a regno Ungarie.)

My Ferdinand z buoží milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský ɔc král,

infant v Hišpanii, arcikníže Rakouské, margkrabie Moravské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie ꝛc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož najjasnější kněžna a paní Anna, Česká, Uherská ꝛc králová a margkrabina Moravská ꝛc, manželka naše najmilejší, jsúce ode všech stavuov margkrabstvie Moravského za pravou dědičku uznána a přijata, všecko právo své Její Mti na témž margkrabstvie a všech stavích náležící na nás oustně i listem převésti ráčila; kdež biskup, páni preláti, rytieřstvo i města téhož margkrabstvie majiece nám slib a povinnost takovou, kterouž jsou prve předkuom našim, margkrabím Moravským činívali, učiniti, nás jsou pokornými prosbami prosili, abychom je v tom milostivě opatřiti ráčili, jestliže by za živnosti naší, jakožto řádně voleného a přišlého Uherského krále, za kteréhož nás též stavové vyznali, od koruny Uherské, aneb po smrti naší od pravého a řádného krále Uherského, kterémuž by se v tom spravedlivě nemohlo odepříti, aneb koruny Uherské viněni a nařikáni byli, a bude-li to mezi králem Českým a korunú Českou, a korunou Uherskou aneb potom králem Uherským po smrti naší, tak jakož nahoře dotčeno jest, nalezeno, že jsou co povinovati koruně Uherské aneb nic, abychom my podle takového uznání tomu dosti učiniti a je vyvaditi ráčilí, aby oni lechkosti i škody nenesli: kdež my znajiece jejich slušnú a spravedlivou prosbu, jsúce milostí naší k nim nakloněni, slovem naším královským sami za sebe i za dědice naše a budúcí krále České a margkrabie Moravské nahoře psaným biskupu, pánuom, prelátuom, rytieřstvu i městuom téhož margkrabstvie tímto listem přiříkati ráčieme, jestliže by za živnosti naší jakožto řádně voleného a přišlého krále Uherského, za kteréhož nás též stavové vyznali, od koruny Uherské, aneb po smrti naší od pravého a řádně přišlého krále Uherského, kterémuž by se v tom spravedlivě nemohlo odepříti, aneb koruny Uherské viněni a nařikáni byli, a bude-li to mezi králem Českým a korunú Českú, a korunú Uherskú aneb po smrti naší mezi králem Uherským a korunú Uherskú, tak jakž svrchu se píše, spravedlivým uznániem nalezeno, že by čím koruně Uherské povinovati byli, že my podle takového uznání tomu dosti učiniti, je zastúpiti a vyvaditi ráčíme, aby oni proto žádné škody a lehkosti nenesli. A což se jim tuto slovem naším přiřiká, tomu se od nás i dědicuov našich a budúcích králuov Českých všemu dosti státi má. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomuci první středu po velice noci létha božieho tisícího pětistého sedmmecítmého, královstvie našich Českého a Uherského prvního.

Ferdinand, m. p.

Vt. Adam cancellarius regni m. pr.

Přivěšena jest veliká pečeť královská dosti zachovaná.

*) Vytištěno dle originálu také v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl etc. p. 172.

CLXIV.

Král Ferdinand slibuje stavům margkrabství Moravského, že jim za živobytí svého žádného jiného za pána, leč dědice vlastního, dáti nechce; listy dle starodávného obyčeje z kanceláře vycházeti mají, a budoucí pán země svobodný a žádnému nezavázaný býti má. V Olomouci 24. dubna 1527.*)

Orig. ve stavovsk. arch. zemsk. v Brně V. II. 79. — Bočkova sbírka č. 781.

My Ferdinand z božie milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král, infant v Hišpanii, arcikniežе Rakouské, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsou všichni stavové margkrabstvie Moravského, věrní naši milí, k nám znamenité poselstvie učinili a do Vídně vyslali, mezi jinými artikuly těchto tří za potvrzení žádajíce: Napřed abychom jim a téhož margkrabstvie obyvateluom žádného pána za živnosti naší do té země nedávali; druhé, abychom moc měli listy vydávati z kancellaří našich, z které se nám zdáti a líbiti bude, tak jakž jsou jiní králové Čeští a margkrabové Moravščí činili a toho moc měli; třetí, aby pána země nepřijímali než svobodného a žádnému nezavázaného, a jestli bychom my, neb potomci naši, kteříž by do této země za pány přijati býti měli, komu se prve, než by od nich za pána přijati byli a jim povinnost učinili, več zavázali aneb zapsali buď osobě neb osobám, takoví závazkové a zápisové aby moci neměli, a stavové margkrabstvie Moravského žádnému toho užiti nedopouštěli.

Kdež my vyrozuměvše jich žádostem, pokudž se nám za slušné i spravedlivé zdálo, takto jsme k týmž artikuluom, jakž dole psáno jest, povoliti a jich potvrditi ráčili, a tiemto listem s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem a raddou věrných našich milých, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský povolujem, a jich sami od sebe i od budoucích potomkuov našich králuov Českých a margkrabí Moravských potvrzujem. A k prvniemu artikuli takto se zavazujem: Že témuž margkrabstvie Moravskému a obyvateluom jeho za živnosti naší žádného jiného za pána dáti nemáme, aniž chcme a moci jmíti nebudem, než sami to margkrabstvie k ruce naší držeti a spravovati. Však jestli by pán Buoh všemohúcí nám dědice od nás řádně pošlého dáti ráčil, tehdy neráčieme tím zavázáni a povinni býti, abychom s vuolí a povoleniem manželky naší najmilejší králové Anny její lásky, dokadž by živa byla, neměli aneb nemohli dáti za pána tohoto margkrabstvie jednoho z dědicuov našich, kterýž by již pravá a dospělá a rozumná léta měl, a jináče nic. — Co se pak vydávání listuov z kancellaří, tak jakž nahoře dotčeno jest, dotýče, toho my při svobodné vuoli a moci naší, pokudž nám spravedlivě, jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému o vydávání listuov z kancellaří do tohoto margkrabstvie náleží, za-

*) Vytištěno v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl etc. p. 173.

necháváme a zuostavujem; neb na jiném neráčieme býti, než což nám v tom jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému spravedlivě náleží, žádnému k vuoli abychom toho neopouštěli, než při nás a moci naší povinné to zachovali. — Kdež pak také jmenovaní stavové margkrabstvie Moravského o svobodném a žádnému nezavázaném pánu zmínku učinili a na nás vznešli, tak jakž týž artikul jich to v sobě šíře obsáhl jest, k tomu také toto oznamujem a týmž stavuom tohoto potvrzujem: Jestliže bychom nynie aneb na potomní časy my neb budúcí naši králové Čeští a margkrabové Moravščí prve, nežli by do této země za pány přijati byli a povinnost učinili, komu se več neslušně a nespravedlivě ke škodě budoucím našim králuom Českým a margkrabím Moravským a tomuto margkrabstvie zavázali neb zapsali, že to všecko žádné moci a pevnosti jmíti nemá nynie i v časích budúcích.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán v Olomuci první středu po Velcenoci léta božieho tisícého pětistého sedmmecitmého, královstvie našich Českého a Uherského prvnieho.

Vt. Adam, cancell. regni m. pr. Ferdinand m. p.

Přivěšena jest veliká pečeť královská úplně zachovaná.

CLXV.

Ze sněmu obecního v Olomouci po 24. červnu: Jan Zápolský stavům moravským vyslovuje svoji nelibost z toho, že králi Ferdinandovi holdovali; upozorňuje je na zápisy a vyhrožuje jim. — V Budíně 22. června 1527.

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 30 a.

Psaní od vejvody na sněm do Olomuce o svatém Janě létha 1527.

Jan z božie milosti Uherský, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margkrabie Moravský a najvyššie knieže Slezské ɔc. Duostojný, urození, stateční, slovutní, múdří a opatrní věrní naši milí! Vědomost o tom dobrú jmieti ráčíme, jakovú jste povinnost a slib králi Českému učinili. Kterážto věc, když jsme o ní slyšeli, nám s nemalým podivením jest byla i po dnes jest, že jste takovú věc proti těm zápisóm, kterýmiž jste nám a koruně naší Uherské zavázáni, předsevzali; kdež jsme vás před tím časem, nežli jste takový slib učinili, skrze psaní naše i také ústní poselstvie upomenuli, i také vidimus těch zápisuov vám poslati ráčili, ač by někdo z vás dostatečné vědomosti o tom neměl, z toho širší zprávu vzieti mohl. Jakovú jste nám odpověď dali, tu my dobře v paměti máme a na tento čas při své mieře zanecháváme. A poněvadž toho jistou správu máme, kterak byšte králi Českému nějakú pomoc proti nám a koruně naší Uherské učiniti se podvolili proti těm zápisóm, kterýmiž jste nám a tej koruně povinni a zavázáni, čehož jsme se do vás nenadáli: My vás tímto psaním naším jakožto poddaných našich ještě napomínáme, abyšte se takových pomocí králi Českému proti nám a koruně naší i tudíž proti zápisóm vašim činiti pozdrželi,

nébrž proti nám a koruně naší Uherské tak, jakž zápisové vaši ukazují, se zachovali. Pakli byšte co jiného předsevzali, ježto by těm zápisóm na odpor býti mohlo, již byšte nám příčinu k tomu dali, že bychme, ač neradi, vás tak ohlašovati a k vám se zachovati musili podle toho, jakž by potřeba naše podle týchž spravedlností našich, kteréž máme, ukázala. Avšakž nad to nade všecko, poněvadž jse vám zdá, že byšte z týchž zápisuov vyšli a toho prázdni byli, o čemž my nevieme a za to pevně držíme, že se to ničímž nepokáže, ač bychom i toho očekávati povinni nebyli podle těch spravedlivostí našich, kteréž na vás jmáme; než aby někdo řéci nemohl, že bychom nějakým úprkem k vám se nutiti chtěli, toho vám podáváme, že králem Polským JMtí a těmi, kohož by JMt k sobě k tej věci přivzieti ráčil, s vámi o to rozeznáni býti ráčíme, jestliže jste takových závazkuo prázdni čili nic. A v tom času abyšte se proti nám a koruně naší Uherské tak zachovali, jakž vám podle týchž zápisuov přísluší. Pakli byšte i toto naše slušné poddávánie opovrhli, již bychme jinému z toho rozuměti nemohli, než že se svávolně od nás a od koruny naší proti spravedlivostem našim odtrhnúti míníte; kdež bychom zase proti vám tak se zachovati musili, jakž by podle spravedlivostí našich nám náležité bylo. Odpovědi gruntovné, kterúž bychom se spraviti uměli, žádáme. Dán na Budíně v sobotu před svatým Janem Křtitelem božím léta páně ͻc XXVII°, království našeho prvního.

Duostojnému, urozeným, statečným, slovutným, múdrým a opatrným biskupu Olomuckému, pánóm, rytířstvu a městóm margkrabstvie Moravského, nyní v Olomuci o svatém Janě shromážděným, věrným našim milým.

CLXVI.

Odpověď stavů moravských na předcházející list Jana Zápolského. — (1527 po 24. červnu.)

Kopiář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 30 b.

Odpověď na toto psaní od pánuov, rytířstva i všech stavuov margkrabstvie Moravského při soudu v Olomuci shromážděných.

Na psaní, kteréž jste nám VMt učiniti ráčili, poněvadž nyní sněm obecní se nedrží, než toliko my, což nás zde jest, k soudu a právu sem do Olomuce jsme přijeli, v tomto počtu bez jiných pánuov a přátel našich a sněmu obecního VMti žádné konečné odpovědi dáti nemuožem; než bez prodlévání o sněm obecní jednati chcme, z kteréhožto sněmu ode všech stavuov VMti na to psaní odpověď dána bude. A měli-li bychom proti VMti aneb království Uherskému co nepřátelského a válečného předsevzieti, víme se proti VMti i království Uherskému kterak v tom, jako na dobré přísluší, zachovati a poctivosti své ohraditi; a k VMti a ke všem stavóm královstvie Uherského jsme též nepochybné víry, že se také touž mírú k nám zachovati ráčíte.

C. XVII.

LISTINY JINDŘICHO-HRADECKÉ

z let 1388—1529.

Vydává **František Tischer.**

(Čísla 1—128 z let 1388—1484 viz v Archivě Českém v díle IX. str. 241—360, čísla 129—222 z let 1482—1508 v díle X. str. 353—440.)

223.

Jan ze Záp vykazuje manželce své Kateřině z Vyklek na dvoře v Žepcích 200 kop gr. č.

Bez místa, 8. března 1509. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

Já Jan z Záp, seděním tudiež, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis na pargameně najjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava krále Českého a markrabí Moravského ɔc, pána mého milostivého, jímžto JMt ráčil jest potvrditi zápisu slavné paměti krále Jiřího, kterýmžto zápisem JMt král Jiří zapsal byl Maršovi z Lazec tvrz pustú a dvuor Žepce kněží kostela Starého Boleslavě i se všemi příslušnostmi ve dvú stú kopách grošich peněz. A já pak nadepsaný Jan z Záp koupil sem ten zápis od téhož Marše nadepsaného. Kdežto jmenovaný král Jiří šťastné paměti ráčil mi jest a mým dědicuom k tomu ještě sto kop grošuov peněz na tom dvoru připsati, a mně toho milostivě potvrditi, jakož týž zápis to vše v sobě zavírá. A dále také k tomu svrchupsaný král Vladislav JMt ráčil mi jest a mým dědicóm zápisem nadepsaným na též tvrzi a dvoru svrchu dotčeném i na jich všech příslušnostech připsati za mú službu i za škody puol třetího sta zlatých uherských dobrých a přiraziti ku první summě svrchu psané, jakož týž zápis pod pečetí visutú JKMti to vše v sobě šíře a plněji zavírá. Protož já nadepsaný Jan z Záp dal sem dobrovolně i mocí listu tohoto s mú plnú a svobodnú dobrú volí i také mých všech dědicuov dávám a ukazuji po své smrti věna tři sta kop grošuov českých dobrých stříbrných urozené paní Kateřině z Vyklek,

manželce mé milé, na těch zápisích nahoře položených, moc i plné právo mé i mých všech dědicuov jí při tom dávaje toho všeho, načež týž zápisové výš dotčení svědčí, jmíti, držeti, a té tvrzi a dvoru nadepsaného se všemi jich příslušnostmi mocně a svobodně požívati, a s těmi zápisy i s tím se vším, kdy a což se jí líbí nebo líbiti bude, jakožto s jejím vlastním učiniti bez mého i mých dědicuov i jiných všech lidí odporu a překážky. Na potvrzení a zdržení toho pečeť mú vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; prosiv pro lepší jistotu a pevnost urozených vládyk Henricha Kaffunka z Chlumu, Václava z Vrabí a na Stříbřině, Zigmunda Všeslava z Solce a na Vyšehněvicích, Zigmunda z Záp a na Dubči, že jsú také své vlastní pečeti dali podle mne jim bez škody přivěsiti k tomuto listu na svědomie dobrovolně; jenž jest dán leta od narození syna božího tisícého pětistého devátého, ve čtvrtek před svatým Řehořem.

224.

Jitka Slavatová roz. z Janovic postupuje svému choti 1500 kop gr., které má u Jana a Václava z Wartmberka.

Bez místa, 19. srpna 1510. Orig. perg. č. 261.

Já Jitka z Janovic ꝛc vyznávám tiemto listem přede všemi, jimž čten neb čtúc slyšán bude: Jakož mám list na pargameně s visutými pečetmi na urozené pány, na pana Jana a pana Václava bratří vlastní z Wartmberka ꝛc, kdež za ně rukojmie jsú urození páni, pan Oldřich z Biberštaina a na Frydlantě, pan Petr Berka z Dubé a na Lipém, pan Mikuláš purkrabie z Donína a na Grabštaině, pan Jan z Wartemberka a na Lipém, a urození vládyky, Jiřík Vlk z Kvietkova a na Čakovicích, Krištof z Talkenštaina a na Děvíně, a Kunát Vlk z Kvietkova, za patnáct set kop grošů vše českých, kdež ten list v sobě rozdielně tu summu ukazuje a zavierá, kterýžto mně svědčí. V kterémžto listu znamenitě stojí položeno: ktož by ten list měl s mú dobrú vólí, že ten má a mieti bude plnú moc i plné právo ke všem věcem v tom listu položeným a zapsaným, jako já svrchu psaná Jitka z Janovic ꝛc. Dala jsem a mocí tohoto listu svú plnú a svobodnú dobrú vuoli dávám i to všecko právo své, což v tom listu svědčí mně, urozenému pánu panu Slavatovi z Chlumu a na Košumberce, panu manželu svému milému, kdež mieti bude plnú moc i plné právo k těm ke všem věcem nahoře psaným, i ke všem věcem v tom listu položeným a zapsaným, tak právě bez umenšení, jako já svrchupsaná Jitka z Janovic ꝛc, a jakoby jemu ten list zejmena samému svědčil. Tomu na potvrzení já svrchupsaná Jitka z Janovic ꝛc svú vlastní pečeť s mým jistým vědomím dobrovolně přivěsila sem; a pro lepší jistotu připrosila sem urozeného pána pana Zdeňka Kostky z Postupic a na Litomyšli, a urozených vládyk pana Votíka z Ryzmburka a na Jestřiebci, pana Příbka z Otoslavic a na Březovicích, a pana Diviše z Hustiřan, že jsú pečeti své podle mé na

svědomí k tomuto listu dali přivěsiti, sobě a svým budúcím bez škody. Dán v pondělí po Matce boží na nebe vzietí, léta páně tisícieho pětistého desátého.

Přivěšeno 5 pečetí, z nichž 4 zachovalé, 5. však utržena jest.

225.

Jindřich z Prostého kvituje z věna, jež obdržel s manželkou.

Bez místa, 5. listopadu 1510. Orig. pap. Fam. v. Prostého.

Já Jindřich z Prostého a z Batelova i s svými erby a budúcími oznamuji tiemto listem všem vuobec: Jakož urozený pán pan Jindřich z Hradce, najvyšší purgkrabie Pražský dobré paměti, pán muoj milostivý, ráčil mi jest k stavu manželskému dáti pannu Johanku, dceru nebožtíka Jana Nadikovského z Vlásenice, jsa mocným otcovským poručníkem jejím a statku jejího, a po ní ráčil mi jest jmenovati z statku jejího pět set kop groší českých, že mi JMt ráčí dáti; kterúžto summu, to jest pět set kop groší českých, já Jindřich z Prostého svrchupsaný všecku zouplna hotovu k sobě a v moc svú přijal sem od osviecených kněžen a paní, paní Kateřiny kněžny rozené z Sas, kněžny Minsterbeské a hrabiny Kladské, paní Anny kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské, urozeného pána pana Petra z Roznbergka a urozeného vládyky Jiříka Hrobského z Sedlce, mocných otcovských poručníkuov dětí a statku nahoře psaného pana Jindřicha z Hradce dobré paměti. I protož já Jindřich z Prostého svrchupsaný sám od sebe, svých dědicuov a budúcích, již jmenované poručníky Jich Mt, a urozeného pána pana Adama z Hradce svrchupsaného dědice a budúcí jeho z těch pět set kop groší českých tímto listem quituji a mocně prázdna činím, tak že ani já, ani erbové a budúcí moji ani žádný živý člověk z té summy jmenované pana Adama z Hradce svrchupsaného dědice a budúcí jeho a poručníky jeho na budúcí věčné časy napomínati nemáme. Tomu na potvrzení a jistotu toho pečeť svú vlastní dal sem přiložiti k tomuto listu dobrovolně. A pro lepší jistotu toho prosil sem urozených vládyk, pana Štěpána z Počepic, pana Bohuslava Chmatala z Jabloního, pana Jana z Dobré Vody, a pana z Malíkova, purkrabí na Hradci, že jsú své pečeti podle mne na svědomí k tomuto listu přiložili, sobě a svým dědicóm bez škody; jenž jest dán a psán leta božieho tisícího pětistého desátého, ten úterý po Všech Svatých.

Přitištěno bylo 5 pečetí, jež všecky jsou porušeny.

226.

Václav Talacko z Ještětic prodává Hrocho-Týneckému mlynáři louku.

Bez místa, 6. ún. 1511. Orig. perg. 263.

Já Václav Talacko z Ještětic a v Seslavcích známo činím tiemto listem přede všemi nynějšími i budúcími, kdežkoli čten aneb čtúcí slyšán bude, že sem

prodal a mocí listu tohoto prodávám opatrnému muži Viktorinovi mlynářovi Tajneckému, dědicuom jeho i budúcím louku, kteráž leží mezi Skalicí a mezi Blížniovici, za deset kop grošuov českých mně již úplně zaplacených a docela, ku pravému dědictví a svobodnému užívání, sobě na tom žádného práva ani které zvláštnosti nepozuostavuje, ani dědicuom ani budúcím mým. A témuž Viktorinovi svrchupsanému neb dědicuom aneb budúcím jeho mám a povinen budu i dědicové moji i budúcí zpraviti a osvoboditi před každým člověkem, když by jim kto na to sáhl kterýmkoli právem, a to bez jich všelijaké škody. A kdyžby koli svrchupsaný Viktorin neb dědicové jeho nebo budúcí to sobě na králi JMti nynějším nebo budúcím zjednali, aby jim to v dcky zemské vešlo, tehdy mám a povinen budu s dědici svými i budúcími jim to v dcky zemské vložiti i se zprávú, kteráž jest podle řádu země této České. A ktož by tento list měl s dobrú vuolí již psaného Viktorina neb dědicuov aneb budúcích, ten má a mieti bude též plné právo ke všem věcem v tomto listu položeným. A toho na potvrzenie a dokonalú pevnost já svrchupsaný Václav pečeť svú vlastní a přirozenú dal sem přivěsiti k tomuto listu; a pro lepší jistotu připrosil jsem urozených vládyk, Mikuláše z Mezilesic a na Týnci, a Jindřicha z Hostovic a v Lesiciech, aby pečeti své podle mne přivěsiti dali k tomuto listu na svědomie, jenž jest psán a dán leta božieho tisícieho pětistého jedenáctého, ve čtvrtek den svaté panny Doroty.

K listině přivěšeny byly 3 pečeti, z nichž 2 zachovány.

227.

Zdeněk Malovec pohnal obec Starého města Pražského pro nevydání zběhlého člověka, povýšeného za vládyku.

Bez místa, 12. března 1511. Výpis z desk zem. Hist.

V červených puohonních leta M°V^c^VIIII [?] roku nazajtří svatého Jeronyma.

Leta MV^c^XI, v středu o svatých dnech postních, jinak den sv. Řehoře. Jakož on Zdeněk s svým spolupuovodem pohání je purgmistra a konšely i všecku obec téhož Starého Města Pražského ze škod od každého z nich z Xti hřiven střiebra bez lotu, pro nevydání Šťastného z Březnice člověka jeho zběhlého oc, tak jakož žaloba plněji svědčí. A na to ukázal svědomí.

Proti tomu oni purgmistr a konšelé i všecka obec téhož Starého města Pražského otpírajíc pravili, že k tomu puohonu odpovídati povinni nejsou, a to z té příčiny, že toho on Zdeněk Malovec ničímž nepokazuje, by k nim Staroměstským před puohonem podle práva o téhož Šťastného posielal, než po puohonu. A dále pravíce, že jest jemu Zdeňkovi nikdá člověčenství nesliboval, ani jakého zákupu za nimi měl, nežli otec jeho. A nad to pravíce, že jest od držiteluov téhož zboží, od Jaroslava Zmrzlíka otec jeho i také synové jeho propuštěni jsou, a k tomu že jest otec jeho i on také od JMKské v stav rytířský připojen. A na to ukázali obdarování krále

JMti, a pověděli, že on Pešík nikdá jest jeho člověčenství s niem [sic] nezavazoval, a téhož sboží že jest jemu Zdeňkovi, jakž jest sám měl a držal, postoupil; a na to ukázal list vajhostní a svědomí.

Proti tomu on Zdeněk pravil, že to obdarování krále JMti jeho spravedlnosti ke škodě není. A k výhostnímu listu pravil, že po tom listu vajhostním, že sobě zákup v Březnici udělal, a maje zákup, že jest všecky poplatky podle lidí jeho tu v Březnici činil; a že jest se z gruntuov jeho nočně vystěhoval. A na to ukázal trh téhož domu, vajpis z kněh jich a registra duochoduov téhož města. Dále táhna se na zřízení zemské: ktož by se z gruntu vystěhoval neb vykradl, a byl o takého člověka poslán ku pánu dědičnému, má ho vydati; žádaje při témž zřízení zuostaven býti.

Tu úředníci Pražští menší na plném soudu, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení, odpory a svědomie, nalezli: Poněvadž to Mikuláš Pecingar a Matyáš Libák seznávají, že jsú oni, purgmistr, konšelé Starého města Pražského, kteříž v ty časy při něm byli, seznali a ústně pověděli, že jest k nim on Zdeněk o téhož Šťastného, aby mu jej vydali, prve posielal; a oni ty časy k sobě to poselství přijali a příčinu pověděli, proč ho vydati nechtí: že jest to on Zdeněk podle práva provedl, že jest k nim o to prve před puohonem posielal, týmž jich seznáním. A k tomu, kdež jest on Šťastný pravil, že jest za ním Zdeňkem nikdá zákupu neměl, než otec jeho: a on to Zdeněk pokázal vajpisem z kněh města Březnice, kdež jemu Šťastnému ten trh svědčí po vajhostním listu, a oni Pražané tomu neotepřeli, i také svědomím, že jest na tom gruntu seděl a poplatky všecky podle jiných soused platil, a potom nočně se z toho gruntu vystěhoval bez vuole a vědomie pána svého gruntovního. I z těch příčin oni purgmistr a konšelé Staroměští aby jemu Zdeňkovi Malovcovi s jeho spolupuovodem téhož Šťastného i s pokutou v puohonu jmenovanú vydali, a to od dnešního dne ve dvú nedělích pořád zběhlých. Dal pánu vyznání všech úředníkuov.

Tento vajpis dán jest z desk zemských z rozkázání pánuov JMtí a vládyk z plného soudu zemského pod pečetmi Buriana Medka z Waldeka místokomorníka, a Jana z Písnice místopísaře královstvie Českého, léta M^{o}V^{o}XXXIIII, v sobotu po božím křtění. [10. ledna 1534.]

228.

Vilém Kostka z Postupic dlužen jest panu Janovi Boršovi z Rizmburka 1000 kop. gr. č.

Na Litomyšli 17. června 1511. Orig. perg. Fam. Kostka v. Postupci.

Vilém Kostka z Postupic a na Litomyšli s budúcími svými, první jistec a pravý dlužník dluhu nížepsaného, a my Albrecht z Chlumu a na Košmberce, Burian Špetle z Janovic, Bavor Neznašovský z Hustiřan a na Rotmberce, Mikuláš z Mezilešic a na Tajnici, Jan z Kunšieho a na Zaječicích, Petr Přibík z Otoslavic a na Březovicích, rukojmie a spoluslibce s ním a zaň, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi,

před nimiž čten a nebo čtúci slyšán bude, že jsme dlužni dluhu pravého a spravedlivého, nám vděk puojčeného tisíc kop grošuov českých širokých střiebrných, rázu Pražského a čísla českého, urozenému pánu, panu Janovi Boršovi z Ryžmberka a z Oseka a jeho dědicuom; s kteréžto summy a jistiny grošuov máme, i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všickni jednostajně, rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás jeden ot druhých se nedělil ani zaplacením svého dielu kterak koli k odbytí děliti se mohl, úročiti a platiti témuž věřiteli našemu úroka a platu ročnieho sto kop grošuov českých, každý rok rozdielně, totiž na sv. Havla najprv příštieho po dání tohoto listu padesáte kop grošuov českých, a na sv. Jiří potom ihned budúcieho tolikéž, a tak i jiná leta potomně vždy po sto kopách groších českých tak dlúho a dotud, dokudžby nám týž věřitel náš nebo my jemu puol leta před svatým Jiřím neb před svatým Havlem napřed věděti nedali. A když bychom sobě koli buďto on nám nebo my jemu, toho puol leta dali napřed věděti, tehdy ihned po vyjití toho polúletí věděti napřěd daného aneb ve dvú nedělí potom pořád zběhlých, máme i. též jakož svrchu slibujem témuž věřiteli našemu jistinu a summu dluhu svrchupsaného, totiž tisíc kop grošuov českých téhož rázu, jakož svrchupsáno stojí, dáti a úplně zaplatiti, totiž hotovými groši českými, širokými střiebrnými rázu Pražského, i s úrokem v ty časy přišlém, bez zmatku a odporu všelikterakého i dalšieho prodlevánie. Pakli bychom toho neučinili... [Ležení ve Vysokém Mýtě anebo v Litomyšli.] A ktož koli tento list jměl by... Na zdrženie a potvrzenie toho já jistec i rukojmie nahoře psaní pečeti naše vlastní s jistým naším vědomím, s celým i plným přiznániem dali jsme přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán na Litomyšli v úterý po slavnostech hodu Trojice svaté leta pánie tisícieho pětistého jedenáctého počítajíc.

Viselo při ní 7 pečetí vesměs nyní utržených.

229.

Smlouva manželská mezi Hynkem Bočkem z Kunštatu a Annou z Hradce.

Bez místa, 14. září 1511. Orig. perg. 264.

Léta buožího tisícího pětistého jedenáctého, v neděli den svatého kříže povýšení, stala se smlúva dokonalá mezi urozenými pány panem Adamem z Hradce z jedné, a panem Hynkem Bočkem z Kunštatu a na Polné z strany druhé, skrze urozené pány a přátely jich obuo stran, a to taková, že svrchupsaný pan Adam dal jest již psanému panu Hynkovi Bočkovi pannu Annu, sestru svú vlastní, k pravému stavu manželskýmu. Kdež tu hned odáni knězem jsú. A po ní jest jmenoval, že má dáti dva tisíce kop groší českých; a on pan Hynek Boček má zase obvěniti ji pět tisíc kop grošuov českých na statku svým vlastním dědičným, tak jakž země Česká za právo má. A on pan Hynek Boček má čekati panny Anny od dnešního dne od

datum této smlúvy do dvú lét pořád zběhlých, a po těch dvú létech pořád zběhlých mezi poslední masopustní nedělí, po těch dvú létech najprvé příští, má pan Adam dáti panu Hynkovi Bočkovi čtyři neděle napřed věděti, aby se ta svadba a to skládání v tom času dokonalo. A po tom skládání v plném roce pořád zběhlém pan Adam má dáti ty dva tisíce kop grošuov českých panu Hynkovi Bočkovi, a zase pan Hynek Boček má v tom roce jí panně Anně těch pět tisíc kop grošuov českých dskami zemskými zde v Čechách na statku svém dědičném a svobodném dostatečně ujistiti, tak jakž země Česká za právo má. A toto jest také mezi nimi smluveno: jestliže by v tom času před skládáním pan Buoh panny Anny smrti neuchoval, tehdy pan Adam má přece panu Hynkovi Bočkovi těch dva tisíce kop grošuov českých dáti od smrti panny Anny v úplném roce pořád zběhlém. Pakliby v tom času pan Hynek Boček umřel, tehdy z statku jeho má dáno býti panně Anně tři tisíce kop grošuov českých od nápadníkuov statku téhož pana Hynka Bočka v plném roce pořád zběhlém od jeho smrti; a k tomu ty dva tisíce kop grošuov českých, kteréž pan Adam po ní jmenoval, má jí také při panně Anně manželce téhož pana Hynka Bočka zuostati vedlé těch tří tisíc kop grošuov českých. Toto jest také vymíněno: jestliže by co též panně Anně dáno bylo a přišlo, buď od báby neb od mateře její aneb od bratra, po skládáním jejím s týmž panem Hynkem Bočkem, a pan Hynek Boček manžel její že by to k sobě přijal, což by jí dáno bylo: že jí to má ujistiti, jestliže by Buoh smrti pana Hynka Bočka neuchoval, aby to ona jisto měla, a po jeho smrti aby to věděla, kde najíti a vzíti. Pakliby Buoh smrti neuchoval panny Anny prvé nežli pana Hynka Bočka manžela jejího, tehdy to má zuostati při témž panu Hynkovi Bočkovi. A to jsú sobě slíbili z vobú stran věrně a pravě držeti, jako na dobré pány slušie, a tomu všemu, což v této smlúvě psáno stojí, že se má dosti státi. Napřed pan Hynek Boček z Kunstatu a na Polné slibuje, a tito rukojmí sú za něho: urození páni, pan Vilém z Pernštaina a na Helfnštaině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, pan Vojtěch z Pernštaina, pan Vilém Kuna z Kunstatu, pan Ludvík Zajimač z Kunstatu, pan Michal Slavata z Chlumu, pan Burian z Říčan a na Ledči, a urozený a statečný rytíř pan Burian Trčka z Lípy a na Lipnici, podkomoří královstvie Českého, a urození vládyky pan Jindřich Jankovský z Vlašimě, pan Arnošt z Leskovce, pan Václav Kořenský z Terešova, pan Petr Mladějovský z Mladějovic, pan Krištof Liskovec z Liskovce, a pan Jindřich Nác z Chřenovic; a my nyní psaní rukojmie za výšpsaného pana Hynka Bočka z Kunstatu a na Polné slibujem, že se tomu všemu i všem artikulóm v této smlúvě zapsaným má dosti státi. Tomu na svědomie a zdržení já Hynek Boček z Kunstatu a na Polné, a my rukojmie již psaní, pečeti naše vlastní dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; jenž jest dán léta a dne svrchupsaného.

Visí 14 pečetí, z nichž osmá a desátá pečeť valně poškozena jest.

230.

Král Vladislav dovoluje Vilémovi z Postupic a na Litomyšli, aby zřídil si rybník na pozemku zvaném Uhlany.

Na Budíně, 20. dubna 1513. Orig. perg. 265.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tímto listem všem, že jest nás prosil urozený Vilém z Postupic a na Litomyšli, věrný náš milý, abychom jemu dopustiti ráčili na tom zboží opatství kláštera pustého Podlažského rybník dělati v těch dědinách, které slovú Uhlany; na takový zpuosob, když by on ten rybník udělal, aby z něho vodu, kamž by se jemu zdálo, k svej potřebě vésti mohl bez škody téhož zboží; a při tom abychme jemu tu milost učiniti ráčili, když by on ten rybník udělal, aby on ten rybník držeti a jeho užívati mohl do svého životu. Pak zhlédajíce my na téhož Viléma snažnú prosbu a na služby předkuov jeho, kteréž sú nám platně, věrně, užitečně a povolně činívali, a aby týž Vilém náchylnější byl k našim službám, tuto milost jemu ráčili jsme učiniti a tímto listem jakožto král Český činíme, aby on mohl rybník dělati na dědinách Uhlanech a udělati, a z něho vodu vésti, kamž by se jemu zdálo, a vedení aby to bylo bez škody téhož zboží, a ten rybník aby mohl držeti a užívati jeho do své živnosti s těmi dědinami, na kterýchž ten rybník udělá, nejsa od nás ani dědicuov našich ani budúcích králuov Českých ani od žádného jiného bez své vuole splacován. Však po jeho smrti my sobě a budúcím našim králuom Českým a těm osobám duchovním, kterýmž to přísluší, vejplatu na tom pozuostavujem, však toliko k našemu vlastnímu držení a požívání a jináče nic. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně tu středu před svatým Jiřím léta božieho tisícého pětistého třináctého, a království našich Uherského třímezcietmého a Českého čtyřicátého druhého. Ex commissione propria Regis.

S poškozenou pečetí královskou.

231.

Michal Slavata dlužen jest Janovi Boršovi z Risenberka 1000 kop gr. Pr.

Bez místa, 30. května 1513. Orig. perg. 266.

Já Michal Slavata z Chlumu a z Košumbergka a na Kostelci, jistec a první dlužník dluhu dole psaného, a my Albrecht z Chlumu a z Košumbergka a na Košumberce, Lhašek Zvířetický z Wartnbergka a na Smidařích, Vilém Kostka z Postupic a na Litomyšli, Burian Špetle z Janovic, Jindřich Špetle z Prudic, Václav Dlúhoveský z Dlouhé Vsi, rukojmí jeho s ním a zaň, vyznáváme ɔc, že jsme dlužni urozenému pánu panu Janovi Boršovi z Rayzmbergka a z Voseku, věřiteli našemu pravého

a spravedlivého dluhu jeden tisíc kop grošuov českých, dobrých stříbrných rázu Pražského; s kterúžto jistiny grošuov máme i dobrú naší vierú beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společnú a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu dluhu od druhých sě nedělil, ani zaplacení [sic] svého dílu kterak koli děliti sě k odbytí mohl, úročiti a platiti týmuž věřiteli našemu platu a úroka ročního sto kop grošuov českých též dobrých stříbrných rázu Pražského nadepsaného, každý rok rozdílně, totiž na sv. Havla po datum listu tohoto najprvé příštieho počnúce padesáte kop grošuov českých, a na sv. Jiří po tom ihned budúcího tolikéž, a tak i jiná léta potomní vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po padesáti kopách groších českých, tak dlúho a dotud, dokudž by nám týž věřitel náš nebo my jemu také puol leta před sv. Havlem nebo před sv. Jiřím nedali věděti na před. A když bychom koli sobě buďto on nám a nebo my jemu, toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned po vyjití toho puol léta věděti napřed daného, máme i též jako svrchu slibujem dáti témuž věřiteli našemu jistinu dluhu svrchu psaného jeden tisíc kop grošuov českých, a hotovými groši českými dobrými stříbrnými rázu Pražského, i s úrokem v ty časy přišlým, zaplatiti bez zmatku a otporu i dalšího prodlévání všelikého. Pakli bychom... [Ležení v Litomyšli.] Ktož koli tento list měl by... Dán léta ot narozenie syna božího tisícého pětistého třinádctého, v pondělí po svatém Urbanu.

Visí 7 pečetí dílem poškozených.

232.

Král Vladislav dovoluje Mikulášovi Trčkovi staršímu a jeho příbuzným, aby měli dále některá panství duchovní a aby s nich splacování nebyli.

Bez místa, 28. ledna 1514. Fam. Trčka v. Lípa.

Ve dckách trhových leta božího 1514 v pátek po svatým Pavle na víru obrácení.

Vladislav z buoží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie, z plnosti moci své jakožto král Český pro služby Mikuláše Staršího Trčky z Lípy a na Lichtumburce, kteréž jesti nám činil a činiti nepřestává hodné, věrné a platné s počátku přijetí našeho do království Českého až dosavád, nechtíce v zapomenutí tak věrných jeho služeb, jakož hodné jest, nechati, i také seznavše, že k tomu a k témuž Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčky z Lípy a na Vlašími, strejce své, vede, má a drží, tuto milost zvláštní nadepsanému Mikulášovi staršímu Trčkovi, a k prosbě a žádosti jeho i také pro jich a jeho strejcův služby, kteréž nám činí, činiti nepřestávají, a čímž nás k sobě milostivějšího najdou, aby činili, učiniti sme ráčili i jeho Mikulášovým staršího i nadepsaných strejcův jeho dědicům a budúcím: jakož mají a drží některá zboží duchovní v zápisích v království našem Českém od předkův našich jakožto králův Českých i také od nás, item klášter

a zboží Vilémovské, a město Pelřímov s jinými vesnicemi a příslušnostmi arcibiskupství Pražského; item vsi Křesetice, Chrast, Krupá, s jinými zápisy a vesnicemi od kláštera Sedleckého; item vsi Černilov, Jasenný, Čanka, Mokrý kostela Pražského, tak jakž zápisové svědčí; item vsi Chroustov, Dvořiště, Dubečno, Osek, kláštera Opatovského; item Outěchovice s jinými vesnicemi kanovnictví; item Štěpánov, Křivsoudov, Zahrádka s jinými venicemi arcibiskupství Pražského a kanovnictví Vyšehradského; item vsi Hněvkovice s jinými vesnicemi kanovnictví; item ves Pravonín, ves Časlavský, ves Lhota Vovesná i s jinými zápisy, vesnicemi a příslušenstvím kláštera Louňovskýho; item ves Snět, tak jakž zápisové svědčí; item ves Střítež a Pieště s jinými vesnicemi a zápisy k tomu a na to duchovenství příslušejícími; item vsi Lhota Karpíškova, Michalovice, Kvasetice s jinými vesnicemi kanovnictví; item Radošovice a Loket kanovnictví Pražského; item ves Banín u Svojanova; item klášter Svatopole v kraji Hradeckém, s jinými vesnicemi a příslušnostmi k tomu příslušejícími, a jiná zbuoží, kterážkoliv drží duchovní podle znění zápisův císaře Zigkmunda jakožto krále Českého, předka a praděda našeho, i také jiných králův Českých předkův našich, i také od nás jakožto krále Českého s jich příslušenstvími, aby oni nadepsaní Mikuláš starší, Zdeněk, Jan, Jindřich, Vilém a Mikuláš mladší Trčkové, dědicové a budoucí jich i ty osoby, jestliže by kterým buď dckami anebo kšaftem na mocný list náš komuž koli svrchupsanú milost dali a zapsali, aby ta zboží duchovní svrchupsaná všecka společně s jich příslušenstvím měli, drželi a jich požívali, a aby z těch svrchupsaných zboží ze všech od nás i od budoucích králův Českých ani od žádného jiného nebyli a nemohli spláceni býti bez své vůle nižádným obyčejem, kromě těch osob duchovních, komuž by ty výplaty spravedlivě příslušaly, však tak, že ty osoby duchovní nebudú a nemohú nadepsaných zboží polovici neb na dílu vyplatiti, než všecka ta zboží svrchupsaná společně, nerozdílně a po jednou, a to k svému vlastnímu držení, jmění a požívání, ti to učiniti mohou a učiniti moci budú, a jináč nic; však dadouce nadepsaným osobám, dědicům a budúcím jich i také tomu a těm, kdož by od nich právo jich dané měl, podle znění zápisův jejich napřed věděti, a po vyjití času vypověděného položíce v moc jejich summy zápisné v cele a úplně, a oni je přijmouc, mají nadepsaným osobám duchovním hned a povinni budú těch zboží všech svrchupsaných s jich příslušenstvím postúpiti, a listy, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by ta svrchupsaná zboží společně všecka nerozdílně vyplatíc ty osoby duchovní pod jakúžkoli barvú sami toho a těch zboží svrchupsaných v držení a požívání nebyly, tehdy mají a moci budou svrchupsaní Mikuláš starší, Zdeněk, Jan, Jindřich, Vilém a Mikuláš mladší Trčkové s dědici a budo[u]cími svými, to aneb ta zboží duchovní, kteráž by od nadepsaných Mikuláše staršího, Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčkův, dědicův anebo budoucích jich vyplatíc, jinému zastavili, od těch, kdož

by to drželi a toho požívali, vyplatiti, dadouc jim summy jich, v kterýchž to drželi, vyplatíc to, mají to držeti a toho požívati tak dlouho, jakož se svrchupíše, až by to zase opět osoby duchovní, jimž by a kterýmž by ta vejplata těch všech zboží spravedlivě příslušala, k svému vlastnímu jmění, držení a požívání, jinému toho nezastavujíc, tak jakž nahoře se tím vším spůsobem píše, vyplatili. A kdož by to koli od nadepsaných Mikuláše staršího, Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčkův, dědicův a budoucích jich nebo jednoho z nich, právem jich měl a držel, ten má též jako oni neb jeden z nich s plným právem všech věcí svrchupsaných užiti. Posel na to od JKMti ke dckám byl jest Petr z Rozmbergka, jsa k tomu od JKMti zvláště vyslaný. Stalo se leta a dne, jakož se svrchu napřed píše.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného a statečného rytíře, pana Radislava Beřkovského z Šebířova a na Liběchově, nejvyššího písaře království Českého, JMti, pod pečetmi Václava z Říčan, místosudího království Českého, Václava z Chvojence, místopísaře království Českého, leta božího 1514 v sobotu před Hromnici.

Václav z Chvojence, místopísař království Českého.

Na přiloženém proužku papíru:

Item ves Pravonín ouroku ročního 30 kop 43 gr., 1 den., všech za slepice 1 kopa 23 gr., vajec 9 kop.

Item ves Čáslavskej ouroku ročního 22 kop a 9 gr., vajec 14 kop, dva rybníčky, násady do nich 16 kop.

Item Lhota Ovesná ouroku ročního 18 kop a 40 gr., rybníček, do kterýho se sází kaprův na tření 8.

233.

Jan Špetle z Janovic a na Bezdězi dlužen jest panu Slavatovi z Chlumu a z Košumberka 500 kop gr. Pr.

Bez místa, 20. března r. 1514. Orig. perg. 267 a.

Já Jan Špetle z Janovic a na Bezdězi, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Kundrát z Krajku a na Mladém Boleslavi, Jan z Wartmberga a na Děvíně, Aleš Berka z Dubé a Kuřích Vodech, Jindřich Hložek z Žampachu, Jan Cetenský z Cetně, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme tiemto listem všem ɔc, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu pět set kop grošuov českých širokých dobrých rázu Pražského urozenému pánu panu Slavatovi z Chlumu a z Košmberka a jeho dědicuom, věřiteluóm našim; kterúžto summu vypsanú máme i naší dobrú vierú křesťanskú slibujeme všickni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí svrchupsaných v tom slibu a dluhu jeden od druhých se nedělil ani zaplacením svého dielu kterakkoli děliti se mohl, dáti nadepsaným věřiteluom našim aneb jednomu z nich na den sv. Havla po datum listu tohoto najprve příštieho a konečně dvě neděli potom bez zmatku i dalšieho prodlévánie. Pakli bychom...

[ležení v Luži] A kdož by tento list měl... Dán v pondělí po svaté Kedrutě leta božieho tisícího pětistého čtrnáctého.

Všech 6 přivěšených pečetí jest zachováno.

234.

Johanka z Vlasenice kvituje pana Adama z Hradce z 650 kop gr. míš.

V Telči, 14. srpna 1514. Orig. perg. č. 267 b.

Já Johanka z Vlasenice vyznávám tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož urozený pán, pan Jindřich z Hradce, najvyšší někdy purkrabie Pražský, mocný otcovský muoj poručník dobré paměti, ráčil jest k sobě z statku mateře mé přijíti puolsedmasta kop, na groš míšenský počítajíc, jakož na to týž pán ráčil jest quitanci udělati mateři mé paní Ofce z Vojslavic; ale potom po smrti téhož pana Jindřicha z Hradce pan Jindřich z Prostého a z Batelova, manžel muoj milý, maje tu quitancí, i napomínal z těch puol sedmasta kop míšenských na místě mým, a plnú mocí mú ode mne jemu jakožto manželu mému pravě, upřímě bez všeliké vymyšlený výmluvy a přinucení mocně danú, urozeného pána, pana Adama z Hradce, syna vlastního a dědice téhož pana Jindřicha z Hradce dobré paměti; kdež potom o to urozeným pánem panem Janem z Lomnice a na Meziříčí, hajtmanem markrabstvie Moravského, obě straně sme slyšány a smluveny, tak že mi týž pan Adam z Hradce na místě pana otce svého nebožtíka těch puolsedmasta kop na míšensko jmá dáti a vyplniti, jakož ta smlúva sama v sobě šíře svědčí. Já Johanka z Vlasenice nahořepsaná, a na místě mém a spolu se mnú pan Jindřich z Prostého, manžel muoj, přijali sme všicku tu summu, to jest puol sedmasta kop na míšensko, zúplna a docela od téhož pana Adama z Hradce, a všecko nám u přítomnosti mé osobné hotovými dobrými penězi zaplaceno jest. I protož já Johanka z Vlasenice svrchupsaná již psaného pana Adama z Hradce, dědice a budúcí jeho, sama od sebe i svých dědicův a budúcích i od každého živého, z těch puol sedma sta kop na míšensko počítajíc, kderéž jsem hotové od JMti vzala, tímto listem quituji, propúštím a mocně prázdna činím k věčnosti, tak že ani já ani žádný mým právem, chtěl-li by jaký míti po mně, nemáme a nebudeme moci častopsaného pana Adama z Hradce, dědice a budúcí jeho z těch puolsedmasta kop na míšensko viniti ani napomínati ižádným vymyšleným právem k věčnosti. Pakli bych já svrchupsaná Johanka z Vlasenice, aneb kdož by kolvěk jménem mým, chtěli bychme napomínati a viniti z těch puolsedmasta kop groší míšenských již psaného pana Adama z Hradce, dědice aneb budúcí jeho, tehdy já Johanka z Vlasenice vyznávám tímto listem všudy, že bych z nich křivě a neprávě napomínala, neb jsem je prve všecky zúplna od již psaného pana Adama vzala. A prosím všeho práva duchovního i svědckého, aby mne o to s již psaným panem Adamem z Hradce, dědici a budúcími jeho, žádným oby-

čejem ani slyšeli ani soudili. Pakli by mne soudili, vyznávám tímto listem, že mne jináč podle spravedlnosti souditi nemohú, než že já i každý mým právem křivě a nepravě téhož pana Adama z Hradce viníme a napomínáme, a škody všecky, kderéž by týž pan Adam proto mé napomínání vzal, ty já jsem jemu povinna všecky zúplna zaplatiti beze všech odporův vymyšlený[ch]. Na svědomí a zdržení toho já Johanka z Vlasenice svrchupsaná svú vlastní pečeť dobrovolně beze všěho přinucení dala jsem přiložiti k tomuto listu jistým mým vědomím a s ce[lým a] plným přiznáním. A pro lepší jistotu toho prosila jsem urozených vládyk Jana z Osečan, Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, Jana z Kostník a na Vydří, Matěje z Vrch[ovi]šť a na Třešti, Vítha z Hodic, Jana z Studené, že jsú pečeti své vlastní podlí mne k tomuto listu a quitancí dali přivěsiti na svědomí. Dán a psán v Telči ten pondělí před slavným hodem Panny Marie na nebevzetí, leta páně tisícího pětistého čtrnáctého počítajíc.

Viselo 7 pečetí; z nich 4 zachovány.

235.

Král Vladislav dlužen jest 5000 kop gr. č. Albrechtovi Rendlovi z Úšavy na Myslíně.

Na Budíně, 7. dubna 1514. Orig. perg. č. 267.

My Vladislav z b. m. Uh., Český, Dalm., Charv. ɔc král, m. Moravský a Slezské kníže a Lužický m. ɔc. Oznamujem tiemto listem všem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu sečteného pět tisíc kop grošuov českých statečnému Albrechtovi Rendlovi z Aušavy na Myslíně, věrnému našemu milému, a dědicuom jeho, ježto i některé listy, kteréž jest od nás na ty některé summy jměl, nám jest vrátil a zase v moc dal. Kterýžto dluh svrchupsaný my slovem naším královským přiříkáme a slibujeme sami za se, krále Ludvíka, dědice i budúcí naše krále České témuž Albrechtovi dáti a zaplatiti rozdielně, a máme počíti platiti od tohoto sv. Jiří nyní příštího v plném roce jeden tisíc kop grošuov dáti máme, a na sv. Havla potom ihned příštího druhý tisíc kop grošuov českých zaplatiti, a tak při každém svatém Jiří i také při svatém Havlu po jednom tisíci kopách grošuov českých až do vyplnění té summy pěti tisíc kop grošuov svrchupsaných platiti máme, my, král Ludvík, dědicové i budúcí naši králové čeští, a to bez zmatku, pruotahu a všelijaké otpornosti. Pakli by se tomu všemu na ty časy z kterýchžkoli příčin dosti nestalo, a tak jakž se svrchu píše, nebylo zaplaceno, tehdy dáváme témuž Albrechtovi a jeho dědicuom tímto listem sami od sebe, krále Ludvíka, dědicuov a budúcích našich králuov českých plnú moc a právo, aby on Albrecht, dědicové jeho mocí listu tohoto nás dědice a budúcí naše krále České mohli a moc jměli upomínati, i toho dluhu svrchupsaného dobývati listovniem právem, ležením, jakž Česká země za právo má, tak a bez umenšení pod těmi pokutami, jako by na nás list hlavní na pargameně jměli s rukojměmi a s vysutými pečetmi podle práva a obyčeje království Českého. A jestliže by pak nás, dědicuov

a budúcích našich králuov Českých tiemto listem neupomínali a toho dluhu nám déle čekali, chceme, že z těch příčin žádné promlčení práva ke škodě tomuto listu jim býti nemá. A ktož by tento list náš svrchupsaného Albrechta a dědicuov jeho dobrú vuolí jměl, chcme, aby tomu příslušelo a příslušeti má plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně ten pátek po neděli postní, jenž slove Judica, leta božího tisícého pětistého čtrnáctého, království našich Uherského čtrmescietmého a Českého čtyrycátého třetího.

Visela jedna královská pečeť, je však utržena.

236.

Král Vladislav dává svolení své k dobrovolné úmluvě mezi vsí Olešníkem u Hluboké a Vojtěchem z Pernšteina o novou strouhu.

V Budíně, 4. října 1514. Opis pap. Fremde Entien: Frauenberg.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem: Jakož opatrní obyvatelé vsi Volešníka dali sou nám sto kop grošuov českých za to, aby ten rybník, kterej jest byl u Volešníka, držán nebyl, a voni aby toho rybníka [sic], a přes jich grunty aby žádnej žádných vod vésti nemohl, jakož sme jim pak na to list náš vydati ráčili. I zpraveni sme, že tíž Volešničtí z své dobré vuole urozenému Vojtěchovi z Pernšteina na Lanškrouně, nejvyššímu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, dopustili jsú přes jich grunty dělati. Pak poněvadž sme my také k tomu povolení naše dáti ráčili; protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskou v Čechách vyznáváme a ustanovujem, že takové strouhy dělání s volí týchž Volešnických a naší nemá býti k žádné ujmě a škodě prvnímu listu, kterýž sme týmž Olešnickým na ten rybník a jich grunty dáti ráčili, než chcme, aby v celosti své zuostal a od každého při tom zachován, jmien a držán byl, jakž o sobě zní, bez přerušení. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali sme přivěsiti. Dán na Budíně na den svatého Františka leta božího tisícého pětistého čtrnádctého, království našich Uherského pětmescítmého a Českého čtyřidcátého čtvrtého.

Ad relationem magnifici domini Ladislai de Sternberk in Bechyna, supremi cancellarii regni Boemie.

237.

Král Vladislav dává konventu sv. Barbory klášter sv. Anežky ve Starém Městě Pražském na tak dlouho, dokud by do něho panny řádně uvedeny nebyly.

V Prešpurce, 5. května 1515. Orig. perg. 269.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmacský, Charvátský ꝯc král, margkrabie Moravský, Lucemburský a Slezské knieže a Lužické margkrabí ꝯc oznamujem

tiemto listem všem, že my z hodných příčin a také ke cti a chvále pánu Bohu všemohúciemu aby se dálo, dali jsme poctivému gvardianovi a všemu konventu svaté panny Barbory v Starém Městě Pražským, nábožným věrným našim milým, a tiemto listem s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dáváme klášter svaté Anešky při klášteru spuolu spojeným svaté panny Barbory také v Starém Městě Pražském se všemi platy a užitky, zahradami i se vším jiným od starodávna příslušenstvím, tak aby jej oni gvardian a konvent svrchupsaní nynější i budúcí jměli, drželi a spravovali, a tu také službu boží vedli beze všech lidí všelijakých překážek, a to dotud a tak dlúho, dokud by zase do téhož kláštera svaté Anešky panny řádně uvedeny nebyly, a tu pánu Bohu sloužiec nepřebývaly. Než jakž by panny zase v témž klášteře, jakž se nahoře píše, bydlily, tehdy oni gvardián nynější neb budúcí mají a povinni budú jim všech platuov, aužitkuov s zahradami i se vším jiným příslušenstvím, jakž by to sami drželi, postúpiti beze vší odpornosti; však znamenitě s takovú výminkú, aby týž gvardián i s konventem, nynější i budúcí, s těmi oběma kláštery urozeným Václavem Bezdružicským z Kolovrat na Košátkách, najvyšším sudím dvorským v království Českém, věrným naším milým, všickni se spravovali podle prvního jemu od nás těch klášteruov i jiných poručení v městech Pražských. Protož přikazujeme všem poddaným našim královstvie Českého, a zvláště poctivým purkmistru a radě i vší obci starého Města Pražského, nynějším i budúcím věrným naším milým, abyste svrchupsané gvardiána a konvent svaté panny Barbory po věčně budúcí časy při tomto našim dání a milosti jměli, drželi, a tak jakž nahoře psáno jest, neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom překážek nečiniece, ani komu činiti dopouštějiece, pod uvarováním hněvu a nemilosti naší a budúcích našich králuov Českých. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Prešpurce v sobotu po svatým Floriáně leta božieho tisícieho pětistého patnáctého, království našich Uherského pětmecitmého a Českého čtyřicátého čtvrtého.

Ex comissione propria regie maj.

Pečeť královská jest utržena.

238.

Výpisy z dvorských desk svědčící o starožitnosti rodu Slavatovského.

Vydány 30. května 1515. Orig. pap. Fam. Slavata.

V červených dcskách dvorských královských hned v třetím listu pořád, kteréž slovú Proclamationum, a jiný též v týchž dcskách pořád ɔc:

Leta božieho MCCCCLXXXVIII°, v pátek den svatého Tomáše de Aquino [7. března 1488] páni s vládykami na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvora královského po Čechách najvyšší, Jan z Waldšteina, Fridrich z Šumburka z Peršteina, Bořivoj z Donína, Jan z Lobkovic a z Hasišteina, Čeněk Berka

z Dubé a v Drahobuzi, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmile, purkrabie na Karlšteině a mincmaistr na Horách Kutnách, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic procurator ɔc, Zdeněk de Kopidlna, Zigmund z Šarova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Jan z Klenového. Tu jest Jan z Chlumu a z Košmbergka první relator z pánuov, a po něm Bořivoj z Donína.

Nález opět jiný mezi Janem z Rúpova, najvyšším písařem ɔc, a Zigmundem Kurzbachem v týchž dckách:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVIII° v pátek po svatém Františku [10. října 1488] páni s vládykami na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Bořivoj z Donína, Jan z Košmbergka, Beneš z Waitmille purgrabie ɔc, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator devolutionum regalium, Jan z Klenového a Zigmund z Šarova.

Opět jiný nález v týchž dckách na třetím listu předse mezi Václavem Baštínem ɔc a Janem z Chrástu:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVIII° v středu po přenesení svatého Václava [5. března 1488] páni s vládykami na soudě seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Jan z Kolovrat a z Maštova, Fridrich z Šumburgka a z Peršteina, Jan z Waldšteina a v Mikovicích, Čeněk Berka z Dubé a v Drahobuzi, Bořivoj z Donína, Jan z Chlumu a z Košmbergka, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlšteině, Mareš z Švamberka; a z vládyk Bohuslav z Svinař, Čeněk z Barchova a Zdeněk z Kopidlna.

Opět jiný nález hned jediný list převrha předce v týchž dckách, mezi Janem z Zásmuk ɔc a Václavem Košťálem:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVIII° v úterý před svatým Řehořem o suchých dnech postních [11. března 1488] páni a vládyky na soudě seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Litvín z Klinšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahobuzi, Jan z Chlumu, Bořivoj z Donína, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlšteině a mincmaistr ɔc, Mareš z Švamberka; z vládyk: Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Zigmund z Šarova, Čeněk z Dašic a z Barchova.

Jiný nález v týchž dckách pořád mezi Pavlem z Jenšteina a Benešem z Waitmille:

Léta božieho M°CCCC°LXXXXI° v středu před přenesením svatého Václava [2. března 1491] páni na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Jiřík Berka z Dubé a z Lipého, Šťastný z Waldšteina, Fridrich z Šumburka, Linhart z Guotšteina, Jindřich Berka z Dubé v Drahobuzi, Litvín z Klinšteina a na Tajřově, Jan z Košmberka, Vilém z Lantšteina, Fridrich z Donína.

V najposlednějším listu týchž desk:

Leta božieho M°CCCCLXXXVIII° v pátek den svatého Tomáše de Aquino [7. března 1488], páni s vládykami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvora královského po Čechách najvyšší, Jan z Waldšteina, Fridrich z Šumburka, Bořivoj z Donína, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, purgkrabie na Karlšteině a mincmaistr na Horách Kutnách, Mareš z Švamberka; z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator devolutionum regalium, Zdeněk z Kopidlna, Zigmund z Šárova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Jan z Klenového, mandaverunt. Ale tu nenie nálezu žádného, toliko ta paměť.

V dědických dvorských královských deskách velikých B. IIII: Nález pánuov a vládyk JJMtí na plném a zahájeném soudu dvorském učiněný mezi Jarošem, Jindřichem a Janem bratřími z Vřesovic s jedné, a Haugoltem z Šlenic strany druhé, v kterémžto soudu toho času seděli jsú tyto osoby z pánuov a vládyk:

Léta božieho M°CCCC°LXXXVII°, v pondělí před svatým Vítem o suchých dnech letničních [11. června 1487] o hrad Tolštein s jeho příslušnostmi, Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Šťastný z Waldšteina, Friedrich z Šumburka a na Trutnově, Linhart z Guotšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahobuzi, Litvín z Klinšteina na Týřově, Fridrich z Donína, Jan z Košemberka, Beneš z Waitmille, purgkrabie na Karlšteině a mincmaistr na Horách Guotnách; z vládyk: Zikmund Šarovec z Šárova, Zdeněk z Kopidlna, Jan z Klenového.

V bielých póhonných J. VIII°. Nález pánuov a vládyk mezi Joštem Haylcz a Hendrichem z Plavna ɔc:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVII° páni s vládykami v středu den svatého Benedikta o suchých dnech postních [21. března 1487] na soudu jsú seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského najvyšší, Litvín z Klinšteina a na Týřově, Fridrich z Šumburka, Vilém Zub z Lantšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahobuzi, Fridrich z Donína, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, mincmaistr na Horách Gutnách a purgrabie na Karlšteině; a vládyky Čeněk z Barchova a na Dašicích, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova a Zdeněk z Kopidlna.

Nález jiný pánuov a vládyk mezi Janem Štrpským a Dorotú Šantovú v týchž deskách:

Léta božieho M°CCCC°LXXXIX v středu po svatém Longinu o suchých dnech postních [18. března 1489] páni s vládykami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Mašťova, Fridrich z Šumburka a z Peršteina, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille ɔc, Litvín z Klinšteina, Mareš z Švamberka; z vládyk Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator nápaduov královských, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zdeněk z Kopidlna, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova.

Nález jiný pánuov a vládyk mezi Elškou řečenú Přechova a Bohuslavem z Švamberka v týchž dcskách E:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVIII° v úterý po svatém Františku [7. října 1488] páni s vládykami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Mašťova, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlšteině a mincmaistr na Horách Kutnách, Mareš z Švamberka; a z vládyk; Bohuslav z Svinař a z Lutovic, procurator ɔc, Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zigmund z Šárova.

Jiný nález mezi Fridrichem z Šumburka a Janem z Lobkovic v týchž dcskách:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVII° v pátek po svatém Longinu [17. března 1487] páni a vládyky na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Linhart z Guthšteina na Watmberce, Jindřich Berka z Dubé a na Drahobuzi, Litvín z Klinšteina, Jan z Košmberka, Fridrich z Donína, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlšteině a mincmaistr na Horách Gutnách, Šťastný z Waldšteina a na Skále; z vládyk: Čeněk z Barchova a z Dašic, Zigmund Šárovec z Šárova, Jan z Klenového a Zdeněk z Kopidlna.

Jiný nález mezi Hynkem z Waldšteina a Janem Alšem z Šanova v týchž dcskách pořád:

Leta božieho M°CCCC°LXXXIX ve čtvrtek po svatém Longinu o suchých dnech postních [19. března 1489] páni s vládykami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Mašťova, Fridrich z Šumburgka a z Peršteina, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Bořivoj z Donína, Beneš z Waitmile, purgrabie ɔc, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic ɔc, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zdeněk z Kopidlna. Tu relator Jan z Košmberka.

Opět jiný nález mezi Václavem měštěnínem z Budějovic a Štěpánem Kuchtou v týchž dcskách pořád:

Leta božieho M°CCCC°LXXXVIII° v středu po svatém Františku [8. října 1488] páni s vládykami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Fridrich z Šumburka, Bořivoj z Donína, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille ɔc, Mareš z Švamberka; z vládyk: Bohuslav z Svinař a Litovic procurator ɔc, Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Zikmund Šárovec z Šárova. Tu opět relator Jan z Košmberka.

Tito všickni vajpisové svrchupsaní vypsáni jsú z desk dvorských královských sedánie pořádného pánuov a vládyk JJMtí na plném soudu dvorském královském, jakož tíž nálezové šíře ukazují ɔc, a to z rozkázánie urozeného pána pana Václava Bezdružického z Kolovrat a na Košátkách, najvyššieho sudieho dvorského po Čechách, a vydáni jsú podle práva pod

pečetí téhož úřadu leta božieho M°V^C^XV, v středu o suchých dnech letničních, jinak po svatém Urbanu [30. května 1515].

Item ve dckách starých dvorských královských, keréž slovú Proclamationum, na kerýchž napřed stojí napsáno vnitř týchž desk: Anno domini millesimo trecentesimo nonagesimo quinto, kdež jest napsáno v terminací IXté velikým písmem textovním takto, za Census Lutomiricensis et Pontensis, od toho nápisu pořád čta na XIIIItém listu:

Páni šlechtici seděli na plném soudu dvorském královském v svém pořádku, nález činíc v přítomnosti pánuov Břenka z Skály, najvyššieho sudího, kerýžto potaz vynesl, Jana Krušiny z Lichtmburka, Puoty z Skály, Alše Herborta z Kolovrat, Ratmíra z Švamberka, Jindřicha řečeného Lacembok z Košmbergka, Albrechta z Konopiště, a jiných mnohých víry hodných při témž nálezu ɔc.

Item v týchž dckách nazad na posledním listu, tito páni na plném soudu dvorském královském seděli:

Leta božieho M°CCCCVII° f. III^a^, den sv. Petra na stolici vsazenie [22. února 1407], pan Břeněk z Skal, najvyšší sudí dvorský, potaz panský vynesl, Jan Krušina z Lichtmburka, Puota z Skály, Albrecht, Aleš a Herbort z Kolovrat, Ratmír z Švamberka, Jindřich řečený Lacembok z Košmberka, Albrecht z Konopiště, a jiných mnoho hodnověrných.

Item v starých dckách póhonných V V podle tohoto znamení, při posledku týchž desk, a napsáno na nich svrchu Liber citationum antiquus:

Item anno domini M°CCCC°VII° feria quarta in vigilia scti Mathie apostoli [23. února 1407] páni na soudě sedíce za právo nalezli, že pohnaný Matyáš z Čermníků má provésti svědomím dostatečným, že dědiny v Čermníkách nejsú služebné, ale svobodné, a že jsú je jeho předkové držali za svobodné dědictví vždycky, až leta práv prošla králova; a to učiniti má v sobotu o suchých dnech letničních v přítomnosti pánuov (a všudy se píše praesentibus dominis baronibus) Břenka z Skal, najvyššieho sudieho dvorského, Jana Krušiny z Lichtmburka, Puoty z Skály, Albrechta, Alše, a Herborta z Kolovrat, Ratmíra z Švamberka, Jindřicha řečeného Lacembok z Košmberka, Albrechta z Konopiště. Actum anno domini M°CCCCVII°.

Item tito třie vajpisové z desk starých dvorských královských, jakož napřed dotčeno jest, jsú vyhledáni a vypsáni z rozkázánie pana Václava napřed psaného, a zapečetěním pečeti úřadu svrchupsaného.

Přitištěna pečeť dvorského soudu. — Na jiném papíře a jinou rukou psáno:

Primo Stefani K. 18. Nález obecný na ty, ktož slúží ke škodě koruně a súce vně s země ɔc:

Tito páni jsú byli voleni, aby ti nálezové panští obecní byli ve dsky vloženi, kteříž jsú se stali v klášteře u sv. Jakuba v přítomnosti krále Uherského Zigmunda a v přítomnosti pánuov vší ɔc, a Břeněk z Švihova, Boček z Poděbrad, Zdislav

z Švamberka, [čti: Šternberka], Jindřich z Košmberka. A to vypravujíce najprve, že páni to nalezli, aby bylo to provoláno po všech městech i po krajích, aby všickni, ktož koli jsú přirozenie zemané země České, aby byli všickni v zemi, ktož slouží proti koruně České, o Svátosti přede pány; a více aby žádný nesloužil ke škodě proti této koruně a zemi, a ji aby více nehubili. A pakli by kto nepřijel k tomu času, anebo více zemi hubil, anebo proti zemi sloužil: ti a takoví aby ztratili své dědicstvie i všeckeren svuoj nápad, kterýž by koli měl v České koruně, buďto u otce nebo u bratří neb u strajcuov, po dckách aneb kterak kolivěk; a ty dědiny a ty nápady má král dáti a obrátiti podle panské rady jakožto odsouzené na zemské dobré. A pakli by vždy proti koruně sloužili anebo koruně škodili přes ten čas již položený, tehdy každý jest odsouzen práva svého všeho i cti jako psanec a za zemského škódce a za zloděje ɔc.

Nález ten z dne 18. února 1402 čte se v Emlerových Pozůstatcích desk I. 594.

239.

Jakub Vrbka z Vrbice svědčí, že od otce slýchal, jak Jan z Chlumu byl s Husem v Kostnici, a že byli 4 bratří: Jan, Vilém, Diviš a Beneš.

Bez místa, 10. června 1515. Orig. perg. 270.

Já Jakub Vrbka z Vrbice a na Horkách vyznávám tímto listem všem vuobec, ktož jej koli čísti neb čtúcí slyšeti budú, že jest mi to dobře svědomo a v paměti mám, že otec muoj nebožtík Petr Vrbka z Vrbice mnohokrát mi pravíval, a já sem to od něho slajchal i od jiných, že urozený pán pan Jan z Chlumu, předek páně Michaluov Slavatuov, jezdil jest do Konstancí s mistrem Janem Husí, i při jeho smrti že jest v Konstancí byl. A byli jsú čtyři bratří předkové Michalovi Slavatovi. Jednomu říkali pan Jan, kterýž jest byl v Konstancí; toho sem já neznal. Druhému říkali pan Vilém, páně Michalovu dědu; třetímu pan Diviš, to jest byl děd páně Slavatuov Košmberského; čtvrtému pan Beneš; a ty tři sem já dobře znal. A což v tomto listu psáno stojí, to beru k své víře a k své duši, že jest to pravda; a bylo-li by kdy toho potřebí, chci to na každém místě oustně vyznati. A jestliže by mne pan Buoh v tom času smrti neuchoval, to beru s sebú na vonen svět, že jest jistě tak, což v tomto listu psáno stojí. A k tomuto mému vyznání pečeť svú vlastní sem přitiskl, a pro širší svědomí připrosil sem urozeného pána pana Jana Špetli z Janovic a na Bezdězi, a urozeného vládyky pana Jana Svadby z Utradovic a na Zbraslavicích, a urozeného a statečného rytíře pana Diviše Zeušického z Nestajova a na Žlebiech, že jsú pečetisvé přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán leta od narození syna buožího tisícího pětistého patnáctého, v neděli po hodu slavném Těla Buožího.

Ze 4 přivěšených pečetí 3 jsou zachovány.

240.

Jan z Vlkánče svědčí, že pan Jan Slavata z Chlumu s mistrem Janem Husí do Kostnice jel.

Bez místa, 6. srpna 1515. Orig. perg. 271.

Já Jan z Vlkánče vyznávám listem tímto všem vuobec, ktož jej koli čísti neb čtúcí slyšeti budú, že jest mi to dobře svědomo a v paměti mám, že jest nebožka Barbora z Vlkánče, bába má, mnohokrát pravívala přede mnú i před jinými, že urozený pán pan z Chlumu, předek urozeného pána pana Michala Slavaty, jezdil jest do Konstancí s mistrem Janem Husí, a že jest byl tam z Čech vyslán s jinými, a při smrti mistra Jana Husi že jest v Konstancí byl. A při tom jest také pravívala, že jsú byli čtyři bratří, předkové nadepsaného urozeného pána pana Michala Slavaty, a říkali jsú jednomu pan Jan, kterýž jest byl v Konstancí, druhému říkali pan Vilém, dědu urozeného pána pana Michala Slavaty, třetímu říkali pan Diviš, a čtvrtému pan Beneš. A což v tomto listu psáno stojí, to beru k své víře a k své duši, že jest to pravda; a bylo-li by toho kdy potřebí, chci to na každém místě oustně vyznati. A jestli že by mne pán Buoh v tom času smrti neuchoval, to beru s sebú na onen svět, že jest jistě tak, což v tomto listu psáno stojí. A k tomuto mému vyznání, nemaje své pečeti, prosil sem urozeného a statečného rytíře pana Diviše Žeušického z Nestajova a na Žlebích, a urozených vládyk pana Jiříka z Oujezda na Dobrovítově, a pana Jana z Pašiněvsi na Krchlebích, že jsú pečeti své přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán léta od narození syna buožího tisícího pětistého patnáctého, v pondělí na den svatého Sixta.

Ze přivěšených 3 pečetí jedna vyloupena.

241.

Heřman z Říčan Adamovi z Hradce o rychtářích, kteří k němu do Hradce se mají dostaviti.

V Telči, 14. října 1515. Orig. pap. Fam. v. Říčan.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Kdež jste mi VMt ráčili psáti, abych rozkázal všem rychtářuom s konšely, aby před VMtí v Hradci stáli, krom těch, které kněžna stará Její Mt drží; kteréž teď VMti vypsané posielám. Neb mne Bartoš toho neumie zpraviti, jsú-li z těch kteří VMtí propuštěni: i jestliže jsú kteří propuštěni, račte mi VMt oznámiti, abych já jim pověděl, aby darmo k VMti nepracovali. Datum Telč dominica ante sancti Galli anno domini 1515.

Heřman z Říčan.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ɔc, pánu mému milostivému.

Přitištěna porušená pečeť.

242.

Paměť Adama z Hradce o tom, kterak nejmenovaný ujec a švakr jeho má u krále se přimluviti za navrácení jemu dědičné opravy nad klášterem Novou Říší na Moravě.

Bez místa i data (1515). Kop. arch. Jindř. Hrdc.

Muoj milý pane ujče a švakře! Toto jest ta pamět, již máte o mne s králem JMtí mluviti, což se vrchnosti a panství kláštera Nové Říše dotýče:

Najprvé král JMt ráčil jest dáti nebožtíku panu otci mému dobré paměti před osmnácti lety na ten klášter opravu dědičnú, v kteréžto opravě nebožtík pán ten všecek klášter opatroval jest věrně beze všeho obtěžování toho duchovenství a všelikterakého užitku svého. A potom ty mnišky v tom klášteře s těmi mnichy téhož zákona takový neřádný, mrzký a oplzlý život vedly jsú, tak že řídko který rok minul, aby něco mladého z těch mnichuo a mnišek z toho kláštera nevyšlo, k velikému škodnému zlému toho kláštera a k pohoršení lidu. Potom nebožtík pan otec muoj jakožto pán opravný toho kláštera obeslal jest k sobě kněze Wolfganga opata Zabrdovského, kterýž jest byl pravý kolator toho proboství a fary v Nové Říši, a s ním o ty neřády potřebně mluvil jest: proč on tak neřádným mnichóm to proboství podává, skrze kteréž takové veliké neřády k škodě a k lehkosti toho kláštera a velikému pohoršení lidu dějí se. A tu kněz opat Zabrdovský jakožto kolator nechtíc tu toho času mnicha zákona svého jmíti, dal jest presentací knězi Kryštofovi Peugarovi na tu faru v Nové Říši, a na tu presentací on se jest světil, a knězem biskupem Olomúckým JMtí řádně na tu faru potvrzen jest. A potom po smrti nebožtíka otce mého za pánuov poručníkuo mých tyž mnišky pohnaly jsú kněze Kryštofa Peugara před kněze biskupa Olomúckého JMt na Výškov, a tu jsú obě straně, mnišky, opat Zabrdovský i kněz Kryštof osobně před JMtí stály; a tu JMt kněz biskup ráčil jest konečnú smlúvu pod pečetí svú mezi stranami udělati a pod pečetmi jich obú stran k seznání a vypovědíti, že kněz Kryštof má na té faře zuostati v Nové Říši, duokudž jest živ aneb dokudž chce. A ta smlúva jest utvrzena a upevněna mocí otce svatého Julia Druhého. Potom když jsem se v statek svuoj uvázal, pan hejtman Moravský dobré paměti, bratr muoj milý, zjednal mi jest od krále JMti na ten klášter Novú Říši i se vším jeho příslušenstvím vrchnost a panství dědičnee, jakožto teď přípis majestátu JMti šíře zní a ukazuje. A potom opět ty mnišky pohnaly jsú beze všeho mého vědomí téhož kněze Peugara před soud zemský markrabství Moravského, a tu skrze pana Jana z Pernštaina, toho času najvyššího komorníka markrabstvie Moravského, smlúva mezi nimi stala se jest: že já je o to jakožto pán jich vrchní slyšeti a rovnati mám, abych jim o to rok předse položil. A tak sem já učinil a rok sem jim, přede mnú aby obě dvě strany stály v Telči se všemi potřebami svými, položil; a k tomu slyšení obeslal jsem a měl sem pana

hejtmana nebožtíka a pana Bočka a jiných mnoho dobrých urozených znamenitých lidí z Moravy. A slyšeli sme je se vší pilnú rozvážností a spravedlností, a nemohly jsú nic na kněze Kryštofa Peugara ty mnišky před námi uvésti, z čeho jsú vinily ho, než žádaly jsou na mně, abych jim toho odložil do konečného času a dne jmenovaného, že ony se všemi potřebami svými přede mnú jakožto pánem svým vrchním státi chtí na ten den. A tu sem já jim hned rok a den konečný opět jmenoval a položil, aby přede mnú v Telči stály. A ony nedočkavše toho roku, opět znovu pohnaly jsú téhož kněze Kryštofa Peugara k právu zemskému do Brna, a na ten den mnú jmenovaný jim podle jich žádosti přede mnú nestály jsú. Jakož pak toho všeho králi JMti svědomí pod pečetmi těch pánuov a dobrých lidí poslal sem. Potom král JMt ráčil mi jest psáti, abych s spravedlností svú, kterouž na ten klášter mám, v Olomúci stál aneb někomu na miestě svém poručil. A tu sem panu hajtmanu bratru svému na miestě svém poručil, aby on spravedlnost mú před pány Jich Mtí okázal. A tu panu hajtmanovi pány JJMtí z plného soudu jest povědieno: poněvadž já právem podle zřiezení zemského k tomu připraven nejsem, že také nejsem povinen na ten čas spravedlnosti své ukázati. A potom král JMt ráčil mi jest list velmi nemilostivý psáti: že tu vrchnost, kterouž mi dáti ráčil, ode mne odjímati ráčí. Ješto toho JMt žádnému obyvateli království tohoto, puokudž JMt kraluje, neučinil jest, aby komu bez spravedlivého a vážného vyslyšení,i což jest dáti ráčil, zase vzal, než na mne to na zprávu zlú a nepravú zlých lidí počíti jest ráčil beze všeho mého provinění, JMt v tom mne nevyslyševše. Ješto vzdy k tomu volal sem se a volám, z čehož mne kolivěk ty mnišky aneb ktožkolivěk viniti chtí, že máme právo zřiezené řádné a spravedlivee v zemi Moravské králem JMtí stvrzenee a upevněnee, před tím právem a pány JJMtí v soudu zemském chci státi, odpovídati a každému podle uznání JJMtí a nálezu práv býti; neb sem, pánu Bohu děkujíc, kdož mne z čeho viniti chce, každému k právu zemskému v Moravě i Čechách dosti usedlý, a také toho se nebojím, aby mne kdo z toho viniti právě mohl, abych jedním penízem toho kláštera užil aneb jakými obtiežnostmi k svému užitku je obtěžoval. Než to sobě vážím tu lechkost, kterouž král JMt ráčil mi na zprávu zlých lidí beze všeho mého provinění učiniti, a neráčil se na věrné, pilné a platnee a dobromyslnee služby nebožtíka otce mého rozpomenúti, a na mne mladého člověka, že se JMKské věrně se vší poddaností i dědicuov JMti přidržím a přidržeti chci jako věrný JMti a dědicuov JMti poddaný, pokudž mně hrdla i statku mého stává. A ještě vzdy JMti prosím jakožto krále spravedlivého a pána svého milostivého, že mne JMt ráčí při tom mém spravedlivém podání zvuostaviti, že já chci, kdyžkolivěk JMKská ráčí rozkázati, před soudem zemským a pány JJMtí na plném soudu v Moravě státi, a kdož mě kolivěk z čeho viniti chce, každému na plném soudu zemském tu chci práv býti, a také tu spravedlnosť svú okázati před pány JJMtí chci, kterouž od krále JMti na ten klášter

mám, a JJMtí pány a vládykami v soudu zemském rozeznán býti, mám-li spravedlnost k tomu klášteru čili nic.

Určitější udaje o věcech zde dotýkaných čtou se u Volného, Kirchliche Topographie der Brünner Diöcese III. 411.

243.

Adam z Hradce potvrzuje práva a výsady města Jindřichova Hradce.

V Jindř. Hradci, 24. února 1516. Orig. perg. v městském museu.

Adam z Hradce ꝛc, hajtman krajuov Bechyňského a Vltavského, i s svými dědici a všemi budúcími našemi, oznamujem tímto listem a vyznáváme přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jsú před nás opatrní purgmistr, rychtář, konšelé, starší z obce a jiní měšťané naši města našeho Hradce, věrní naši milí předstúpili, a pokázali jsú nám mnohé výsady, privilegia a obdarovánie i vysazení práv a svobod svých, kteréž mají dostatečně pánuov Hradeckých, předkuov našich, pod pečetmi jich a jiných pánuov a dobrých lidí na svědomie stvrzené a ujištěné. Potom ukázali list a svobody, kteréž mají na práva od urozeného pána pana Jindřicha z Hradce ꝛc, pána a otce našeho najmilejšieho slavné dobré paměti, a na ten list po smrti téhož pana otce našeho přiznání a potvrzení od osvícených kněžen a paní, paní Kateřiny rozené kněžny Saské, kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské ꝛc, paní báby naší milé, paní Anny kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské ꝛc, paní mateře naší milé, urozeného pána pana Petra z Roznberka ꝛc. A urozeného vládyky Jiříka Hrobského z Sedlce, někdy mocných poručníkuov otcovských mých i všeho statku mého. Při tom nás tíž měšťané naši Hradečtí prosbami velikými se vší poddanú poctivostí prosili jsú jednostajným hlasem, abychom jim my jakožto pán dědičný a gruntovní ta práva, svobody jich a výsady starodávní obnoviti, upevniti a potvrditi ráčili. My pak prosbu jich měšťan našich slušnú, potřebnú a spravedlivú znajíc, a k zvláštnímu potěšení města našeho Hradce i všech lidí v něm obývajících v městě a předmětí, obojího mužského i ženského pohlavie, ty všecky listy, vajsady, obdarovánie, privilegia, svobody a práva jich jim měšťanóm našim Hradeckým nynějším i budúcím a jich potomkuom daných a upevněných od pánuov Hradeckých předkuov našich, i od pana otce mého dobré a slavné paměti, my Adam z Hradce ꝛc svrchupsaný s dobrú a vážnú raddú, svobodným a pilným rozmyslem, tímto listem mocně potvrzujem jim, upevňujem a je přijímajíc schvalujem, všecky spolu i každý list zvláště tak, jakž sami v sobě znějí, svědčí a všecky artikule zavírají, tak jakoby všecky svobody, práva, výsady a privilegia v tomto našem listu zejmena a slovo od slova napsány byly.

Item toto zvláště jim měšťanuom našim Hradeckým i jich budúcím jakožto pravý jich dědičný, gruntovní a přirozený pán za právo dáváme a ustanovujem k budúcím věčným časuom, a z zvláštní milosti naší tuto jim svobodu činíme:

jestliže by kdo bez rozkázánie kšaftu a zřízení statku svého umřel bez dědicuov mužského i ženského pohlavie, tehdy napřed pod tímto právem na nejbližšího přítele toho umrlého ten všecek statek má přijíti a právem spadnúti; však ten aby byl tu v městě Hradci pod tím právem aneb na předměstí a spolutrpící s městem; pakli by ho tu v Hradci nebylo, ale jinde kdež kolivěk na panství našem, kteréž máme v Čechách aneb v Moravě, a jinam nikam. Pakli by žádného příbuzného přítele toho umrlého napřed pod tím právem nebo na panství našem, kteréž nyní v Čechách aneb v Moravě máme anebo potom z milosti boží mieti budeme, nebylo, tehdy pravá polovice toho statku, kterýž jest bez kšaftu a zřízení statku svého umřel, má spravedlivě na záduší, a druhá polovice na opravu téhož města spadnúti a dána býti.

Item toto též právo ustanovujem: když by kolivěk který člověk z téhož města našeho Hradce z gruntu svého zběhl, kterakžby to kolivěk přišlo, tehdy má jeho statek třináct neděl nepohnut býti, avšak má býti popsán, co ho jest, zdali by ten poběhlý v tom času mohl zase k milosti přijíti a svú věc zjednati. Pakli by se toho nestalo, a ten odběhlý v tom svrchupsaným času milosti od nás, dědicuov a budúcích našich nehledal, tehdy aby z toho najprve statku a předkem dluzi lidem našim v městě našem Hradci a na předměstí pod právem tímto s městem trpícím zaplaceni byli, a což by zuostalo přes dluhy jeho, to aby na nás, dědice a budúcí naše pány Hradecké spadlo.

Toto znamenitě vyslovujíc a vyličujíc, jakož ta dva artikule, totižto ktož by bez kšaftu umřel, aneb ktož by zběhl, jináč jsú v listu a obdarování nebožtíka pana otce mého dobré paměti postaveny, nežli v tomto listu našem, ty dva artykule v tom listu pana otce našeho postavené a námi zřízené, spuosobené i jim měšťanóm našim Hradeckým dané k věčnosti za právo ustanovujem, upevňujem a tímto listem potvrzujem nyní i na budúcí časy; však jiní všickni artikulové v tom listu nebožtíka pana otce našeho dobré paměti položené a zapsané, a měšťanóm našim Hradeckým a jich budúcím dané, mají svú celú pevnost jmíti, držány a zachovány býti, tak jakž sami v sobě ve všech artikulech znějí, nyní i na budúcí věčné časy bez všelikterakého umenšení a překážky, tak jakoby všecky zejmena a slovo od slova v tento list náš vepsány byly. Neb my ty všecky artikule v tom listu položené a zapsané, kromě těch dvú artikuluov v tomto listu našem znovu ustanovených, mocí naší jakožto pravý pán dědičný a přirozený jich měšťan našich a téhož města Hradce schvalujem, upevňujem, oblibujem a k nim svolujem, a mocí listu tohoto potvrzujem, aby vcele všecky držány a zachovány byly od nás, dědicuov a budúcích našich, jim měšťanóm našim Hradeckým v městě i na předměstí obývajícím, nynějším i budúcím, nyní i k věčnosti; ale aby svrchupsané milosti a obdařenie práv a svobod, výsad a změněnie těch dvú artikuluov v tomto našem listu proti prvnímu pana otce našeho celé a neporušené zuostaly věčně v časích budúcích, my Adam z Hradce ꝯc svrchupsaný

jménem naším napřed, také všech dědicuov a budúcích našich slovem, naši vlastní a přirozenú pečeť dobrovolně dali jsme k pevnosti a potvrzení a věčnému držení přivěsiti k tomuto listu; a pro širší svědomie a pro budúcí paměť věcí svrchupsaných prosili jsme urozených pánuov, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, pana Lacslava z Šternberka, najvyššího kancléře královstvie Českého, a pana Wolfa z Krajku a na Lantštaině, že jsú své pečeti vedle mne dali na svědomie přivěsiti k tomuto listu, jim a jich dědicuom bez škody. Jenž jest dán a psán na Hradci leta od narozenie syna božího tisícího pětistého šestnáctého, v pondělí den svatého Matěje apoštola božího.

Visí 4 zachovalé pečeti.

244.

Adam z Hradce dlužen jest 100 kop gr. Pr. Johance z Vlasenice.

Na Hradci, 3. listopadu 1516. Orig. perg. 272.

Já Adam z Hradce i s svými erby, první jistec dluhu dolepsaného, a my Jan z Osečan, Mikuláš Raubík z Hlavatec, Stanislav Hauska z Zahrádek a na Urbanci, Jan Babka z Mezeříčí a na Dvorci, Jiřík Babka z Mezeříčí, a Jan z Studené, rukojmie jeho s ním a zaň, slibujíc vyznáváme tímto listem ... že sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého nám vděk puojčeného sto kop groší širokých českých dobrých stříbrných rázu a čísla Pražského, v každú kopu šedesáte groší počítajíc českých, urozený vládyce paní Johance z Vlasenice a její věrné ruce, urozenému vládyce Štilfridovi z Lukavce. Kterýchžto sto kop groší svrchupsaných jmáme a slibujem dáti a zaplatiti úplně a docela beze všech zmatkuov a všelikterakých forteluov, když by nám rukojmím neb jednomu z nás rukojmí svrchupsaných věřící našie svrchupsaná, neboli její věrná ruka svrchupsaný Štilfrid z Lukavce, dali puol léta napřed věděti, buďto při sv. Havle neb při sv. Jiří, tehdy v tom polúletí pořád zběhlým my svrchupsaní rukojmie máme a slibujem svú dobrú věrú křesťanskú, rukú společnú a nerozdílnú již psaný paní Johance z Vlasenice neb její věrné ruce svrchupsanému Štilfridovi z Lukavce dáti a zaplatiti, tak jakož se svrchu píše, úplně a docela, beze všech zmatkuov i všelijakých forteluov. Paklibychom .... [Ležení v Jihlavi.] A kdož by tento list měl .... Dán a psán na Hradci léta božieho tisícého pětistého šestnáctého, v pondělí po Všech Svatých.

Všech 7 přivěšených pečetí je zachováno.

245.

Bratří Vencelíkové z Vrchovišť činí s Mikulášem Kuncem z Norku smlouvu o výplatu statku Včelnice a vsi Zdešova.

Bez místa, 1. března 1517. Koncept pap. Fremde Entien, Wčelnic.

Leta božieho pětistého 17, první neděli v půstě stala se smlúva konečná a dobrovolná mezi námi Jindřichem, Petrem, Zigmundem, Krištofem a Janem bratřími

vlastními Vencelíky z Vrchovišť s jedné, a Mikulášem Kuncem z Norku strany druhé, a to taková, což se zboží Včelnického dotýče a vsi Zdešova, kteréž týž pan Mikuláš Kunc nyní drží podle té smlúvy, kteruož jest učinil mezi nebožtíkem otcem naším dobré paměti a týmž panem Mikulášem Kuncem urozený pán pan Laclav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř království Českého JMt: v kterémžto smlúvě to zejmena stojí, když bychom my bratří svrchupsaní z Vrchovišť aneb jeden z nás dali puol leta napřed věděti tomu panu Mikulášovi Kuncovi a summu jemu jeho položili, v kteréž on to zbožie Včelnické a ves Zdešov drží, že on vezmúc summu svú, má nám toho zbožie Včelnického a vsi Zdešova zase všeho postúpiti, tak jakož táž smlúva, panem kancléřem JMtí učiněná, ty všecky věci sama v sobě šíře a světleji ukazuje a zavierá. I tuto sme smlúvu my svrchupsaní bratří Vencelíci z Vrchovišť s týmž panem Mikulášem Kuncem z Norku učinili na ten artikul puol leta jemu dáti napřed věděti, a tiemto listem mocně činíme, že my ani žádný jiný právem naším nemáme a nebudem moci nižádným obyčejem téhož zboží Včelnického a vsi Zdešova od téhož pána Mikuláše Kunce vyplatiti, ani prodati, ani zastaviti, ani jemu dáti puol leta napřed věděti konečně do dvú let od datum této smlúvy úplně pořád zběhlých; a po vyjití těch dvú let již psaných teprv my bratří Vencelíci z Vrchovišť svrchupsaní máme se v tom artikule a v té výplatě téhož zboží Včelnického a vsi Zdešova k témuž panu Mikulášovi Kuncovi zachovati podle té první smlúvy, kteruož jest pan kancléř JMt mezi otcem naším dobré paměti a týmž Mikulášem Kuncem učiniti ráčil. A tato smlúva, kteráž jest panem kancléřem JMtí učiněna a ve dcky zemské vložena, má býti ve všech artikulech a klauzulech svých od nás z obú stran držána a zachována, kromě toho artikulu puol léta dáti napřed věděti o tu výplatu zboží Včelnického a vsi Zdešova; na kterýž artikul toliko tato smlúva jest učiněna. Neb tato smlouva nahořepsaná stala se jest z puojčky nynie učiněné, neb kdež týž pan Mikuláš nám nahořepsaným bratřím puojčil jest sta kop gr. čes., však na tento spůsob: kdyby po vyjití těch dvú let puol leta jemu od nás bratří neb jednoho z nás napřed dáno bylo věděti, tehdá my při voný summě peněz dckami učiněné povinni budem tuto summu při oné dáti a zaplatiti, a on nebude povinen jedné bez druhé od nás přijímati. Tuto smlúvu obě dvě straně toliko, což se toho artikulu dotýče puol leta dáti napřed věděti o tu výplatu, slíbili jsme sobě obě dvě straně do těch dvú let věrně a pravě držeti, a v těch smlúvách, v této i v té dckami učiněné, v jedné jako v druhé věrně se zachovati beze všech forteluov vymyšlených. Toho na svědomí ɔc.

246.

Hynek Boček z Kunstatu dlužen jest dluhu věnného 5000 kop gr. Pr. manželce své paní Anně z Hradce.

Na Kunstatě, 4. dubna 1517. Orig. perg. 273.

Já Hynek Buoček z Kunstatu a z Polný i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Pernštaina a na Tovačově, hajtman markrabstvie Moravského, Ladslav z Bozkovic a na Třebové, najvyšší komorník markrabstvie Moravského, Jan Kuna z Kunstatu a na Rožnově, Václav Berka z Dubé a na Štemberce, Dobeš z Bozkovic a na Černé Hoře, Zigmund z Ludanic a na Veveří, rukojmie a spoluslibce s ním svrchupsaným panem Hynkem Buočkem z Kunstatu a zaň, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi ... že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnného pět tisíc kop grošuov českých na penězích povědomých, za každú kopu šedesát groší počítajíc, urozené paní, paní Anně z Hradce, manželce svrchupsaného pána Hynka Buočka, a k věrné ruce její urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, bratru jejímu vlastniemu; v kterýchžto pěti tisících kopách groší na penězích povědomých já jistec a my rukojmie svrchupsaní všickni vespolek slibujem svou dobrou a čistou věrú, rukú společnú a nerozdielnú, beze vší zlé lsti, svrchupsané paní Anně a její věrné ruce svrchupsané puol třetího sta kop groší českých na penězích platu ročního na svých lidech vlastních dědičných usedlých, k nikomu nezávadných ukázati, a na prvním sněmu panském neb konečně na druhém, když dsky země Moravský v Brně otevřeny budou, těch svrchupsaných puol třetího sta kop groší platu jí paní Anně svrchupsané ve dsky vložiti a vepsati naším nákladem a prací ku pravému jejímu věnu. A to věno již psané, máme a slibujem spraviti a osvoboditi od každého živého člověka tím vším obyčejem a právem, tak jakož země Moravská za právo má. Paklibychom toho neučinili . . . . . [Ležení v Brně.] A ktož by měl tento list s její paní Anny dobrou vuolí . . . Dán a psán na Kunstatě v sobotu před květnou nedělí leta od narození syna buožieho tisícieho pětistého sedmnástého počítajíce.

Ze 7 pečetí 3 jsou zachovalé.

247.

Kateřina z Vyklek všecko své právo ke dvoru Žepcím přenáší na Mikuláše Zuba z Landšteina.

Bez místa, 7. července 1517. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

Já Kateřina z Vyklek někdy manželka urozeného vládyky pana Jana z Záp, manžela mého milého dobré paměti vyznávám tímto listem, jenž slove dobrá vuole, před každým, ktož jej uzří aneb čtúc slyšeti bude, že jakož mám dva zápisy jinak majestáty slavné paměti krále Jiřího, a třetí zápis jinak majestát najjasnějšího knížete

a pána pana Vladislava, krále Českého a markrabě Moravského ɔc slavné paměti, jímžto JKMt ráčil jest potvrditi zápisu slavné paměti krále Jiřího. A při tom JKMt ráčil jest další milostí pana manžela mého při nadepsaných zápisích obdařiti, tak jakož to ti zápisové jinak majestátové mně daní s dobrú volí od nadepsaného pana Jana z Záp šíře a plněji svědčí v té dobré vuoli. Kterážto dobrá vuole mně napřed psané Kateřině od již jmenovaného pana Jana z Záp svědčí v tato slova:

Já Jan z Záp seděním tudiež ɔc. [Následuje listina daná 8. března 1509, kteráž jest již vytištěna v této sbírce a v tomto svazku výše čís. 223.]

A protož já napředpsaná Kateřina z Vyklek ty jmenované zápisy neb majestáty i s tou dobrou volí od pana Jana z Záp manžela mého milého dobré paměti mně svědčící, dala sem svú dobrú svobodnú volí a mocí tohoto listu, jenž slove dobrá vuole, dávám urozenému pánu panu Mikulášovi Zubovi z Lantšteina, a to všecko své právo v těch zápisích aneb majestátích i tudiež v dobré vuoli mající a mně příslušející na již psaného pana Mikuláše přen[esla] sem, a mocí tohoto listu přenáším tak pravě, jakoby ti všickni zápisové aneb majestátové častojmenovaní i s nadepsanú do[brú] volí jemu panu Mikulášovi Zubovi slovo od slova svědčili, a [sobě] tu již nic dál ani dědicuom svým, ani žádnému jinému po [mn]ě jakžkoli právo míti chtějícímu, žádné další spravedlnosti nepozůstavujíci, aby on pan Mikuláš Zub nahořepsaný mohl a moc měl, což by chtěl a když by chtěl, s tím učiniti jako s svým vlastním, bez mé i dědicuov mých i všech jiných lidí všelijaké překážky po mně právo jmíti chtějícím. A toho na zdržení a upevnění já častopsaná Kateřina pečeť svú přirozenú s jistým vědomím mým dobrovolně dala jsem přivěsiti k tomuto listu, jenž slove dobrá vuole. A pro širší svědomí připrosila jsem urozeného pána pana Kundrata z Krajku a na Mladém Boleslavi, hajtmana kraje Boleslavského JMti, a urozených pana Jindřicha Hložka z Žampacha na Březně, a pana Zigmunda Petrovského z Petrovic, že jsú své pečeti podle mé přivěsiti dali. Jenž jest dán a psán v úterý po svatém Prokopu leta od narození syna božího tisícího pětistého sedmnáctého.

248.

Bohuše z Bozkovic kvituje Slavatu z Chlumu s toho, čím byl mu povinen jakožto rukojmí za Hynka Špetli z Janovic.

Na Litomyšli, 4. září 1517. Orig. perg. 274.

Já Bohuše z Bozkovic známo činím tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: jakož mi jest rukojmie v listu hlavniem urozený pán pan Slavata z Chlumu a na Košumberce podle jiných panuov za urozeného pána pana Hynka Špetli z Janovic za pět set kop grošuov českých a podle toho i na úroky zadržalé na to přišlé; kdež se jest na jeho díl dostalo jistiny puol druhého sta

puolsedmnáct puol sedmnáctý kopy a deset grošuov vše českých, a ourokuov všech podle učtení z jistiny nahořepsané dvaceti devět kop deset grošuov též vše českých, proležaného a škod puol třetí kopy grošuov českých; kteréžto summy pořádpsané od svrchupsaného pana Slavaty vzal sem a přijal sem na ten list hlavní úplně a docela. Protož já napředpsaný Bohuše svrchupsaného pána pana Slavaty propustil sem a tiemto listem mocně propouštiem, kvittuji a prázdna činím z jistiny, z aurokuov, z proležaného i škod, a slibuji sám za sě i za své dědice a budaucí, na častojmenovaného pána zase se nenavracovati ani na dědice jeho nižádným právem na časy budúcí. Na potvrzení toho já napředpsaný Bohuše pečet svú vlastní k tomuto listu přitiskl sem; a pro šierší svědomie prosil sem urozeného pána pana Henrycha Kafunka z Chlumu, a urozených vládyk pana Diviše z Hustieřan, pana Petra Štěpánovského z Štěpánova, a pana Jindřicha Kaňku z Jezkovic, že jsou své pečeti podlé mne na svědomie přitisknúti dali k tomuto listu, sobě a budúcím svým bez škody. Dán v Litomyšli a psán v pátek před svatým Viktorinem léta páně tisícieho pětistého sedmnáctého.

Ze 5 přivěšených pečetí jsou 2 úplně zachovány, 3 porouchány.

249.

Adam z Hradce prodává Mandlovi kováři k užívání rybníček nad Holnou se 3 jitry za 35 gr. ročního platu.

Bez místa, 15. června 1518. Orig. perg. Alienationen: Neuhaus.

Já Adam z Hradce i s dědici svými oznamuji tiemto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že sem prodal a mocí listu tohoto prodávám rybníček nad Holnú, a vršek okolo něho a v něm tři jitra, s tím se vším, jakž hranice toho ukazují, opatrnému Mandlovi, kováři z předměstí Najžarky u města mého Hradce, i jeho dědicóm i tomu každému, kdož by od nich tento list muoj měl s jich dobrú vuolí v plat jistý konečný a věčný, tak že týž Mandl kovář, dědici a budúcí jeho i ten každý, kdož to držeti bude, má a mají a povinni jsú a budú mně Adamovi z Hradce svrchupsanému, dědicóm a budúcím mým platiti z toho 35 gr. českých platu ročního, a to rozdílně, na svatý Havel po dání listu tohoto najprv přieští $17^1/_2$ gr. českého, a na svatý Jiří hned potom přieští tolikéž, to jest $17^1/_2$ gr. českého. A tak každý rok ten plat platiti mají a povinni jsú bez všelikerakého otporu k věčnosti. Také on Mandl kovář bude moci ten rybníček i s tím se vším, což svrchu psáno jest, dáti a prodati, změniti i zastaviti, komuž se jim zdáti a líbiti bude, toliko lidem na panství mém, kteréž mám neb jmíti budu, a jinam nikam, bez všeliké překážky mé, dědicuov a budúcích mých, však jináč nic, než s tím platem svrchupsaným ročním 35 gr. českými, že mně Adamovi z Hradce, dědicóm a budúcím mým, ten každý, kdož to držeti bude, má a povinen bude platiti, tak jakož svrchu-

psáno stojí beze všech vymyšlených otporů; neb já Adam z Hradce sobě, dědicóm i budúcím svým na tom dědičného a pravého panství pozuostavujem; toliko k požívání jemu Mandlovi, dědicóm i budúcím jeho, na plat roční svrchu psaný to prodali sme. Na potvrzení a jistotu toho já Adam z Hradce svrchupsaný svú vlastní pečeť dal sem přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán leta božieho tisícího pětistého osmnáctého, v outerý den svatého Víta mučedlníka božieho.

Visí zachovalá pečeť.

250.

Noëma z Rokyc kvituje pana Slavatu z peněz zaplacených za Hynka Špetli z Janovic, jehož rukojmím byl.

Bez místa, 21. července 1518. Orig. perg. 275.

Já Noema z Rokyc známo činím tímto listem přede všemi, kdež čten neb čtúcí slyšán bude: jakož mi jest rukojmí v listu hlavním urozený pán pan Slavata z Chlumu a na Košmberce podlé jiných za urozeného pána pana Hynka Špetli z Janovic a na Hostinném za puol čtvrta sta kop grošuov českých, a podlé toho i na úroky zadržalé na to přišlé; kdež se jest na jeho diel dostalo jistiny osmdesáte kop grošuov a puol osmy kopy grošuov vše českých, a ourokuov šesti podlé učtení z jistiny nahořepsané šestmezcítma kop grošuov českých a patnácte grošuov českých; a od téhož pána šest grošuov českých na jeho diel od puohonu jest mi navráceno; kteréžto summy pořádpsané od svrchupsaného pana Slavaty vzala sem a přijala sem na ten list hlavní ouplně a docela. Protož já napředpsaná Noema svrchupsaného pána pana Slavatu propustila sem a tímto listem mocně propouštiem, kvituji a prázdna činím z jistiny, z ourokuov i z škod, a slibuji sama za se i za své dědice a budoucí na častopsaného pána zase se nenavracovati, ani na dědice jeho nižádným právem na časy budúcí. Na potvrzení toho já napředpsaná Noema pečeť svú vlastní k tomuto listu přitisknúti dala sem; a pro širší svědomí prosila sem urozených vládyk, pana Jana Lukavského z Lukavice, pana Hynka Mladoty z Solopisk, a pana Markvarta z Vlčnova, že jsú pečeti své podlé mne na svědomí přitisknúti dali k tomuto listu, sobě a budúcím svým bez škody. Jenž jest dán tu středu před svátú Maří Magdalenú léta páně tisícího pětistého osmnáctého.

Ze přivěšených pečetí 2 jsou utrženy, 3 zachovány.

251.

Smlouva mezi p. Janem z Pernštýna a p. Adamem z Hradce o věno sestry Adamovy paní Anny z Hradce.

V Jindř. Hradci, 14. května 1520. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta páně tisícieho pětistého dvacátého, ve středu před božím vstúpením, stala se jest smlúva celá a dokonalá mezi námi Janem z Pernštejna z strany jedné,

a Adamem z Hradce z strany druhé na místě paní Anny z Hradce sestry své, a to taková: Jakož jest paní Anna z Hradce deset tisíc kop míšenských věna svého měla na zboží Kunstatském, kteráž jest jí summa přisouzena nálezem panským na panu Ludvíkovi Zajímačovi jakožto na držiteli statku Kunstatského. I takto jest mezi námi smluveno: poněvadž pan Vilém z Pernšteina, otec svrchupsaného Jana z Kunstat [!] v jednání jest se pánem Ludvíkem Zajímačem, jestliže by ten trh mezi námi a panem Ludvíkem Zajímačem před se šel, že já svrchupsaný Adam na místě paní Anny sestry své těch deset tisíc kop míšenských, kteréž by měl pan Ludvík Zajímač vyplniti paní Anně sestře mé, přijímám je na panu Janovi z Pernšteina, aby mi on tu summu povinovat byl vyplniti na takový spuosob při sv. Janě najprv příštím neb dvě neděli potom dva tisíce kop míšenských, a hned potom při sv. Havle najprv příštím aneb dvě neděli potom čtyři tisíce kop míšenských, a od toho sv. Havla přes rok aneb dvě neděli potom čtyři tisíce kop míšenských. A kteráž mi summa kolivěk od svrchupsaného pana Jana položena bude, buď taková podle smlúvy aneb vyšší, z tý summy já svrchupsaný Adam svrchupsaného pana Jana quittovati dostatečně mám na místě paní Anny z Hradce sestry své.

Item jakož jest paní Anna sestra má zvod udělala na městečko Kunstat a na některé vesnice, na kterýchž jest věna svého neměla, na tisíc kop míšenských, kdež jest již úřadu dala sto kop míšenských a puol čtvrty kopy grošuov: jestliže by jí ta summa, totižto jeden tisíc kop míšenských, a to, což jest od úřadu dala, od pana Ludvíka položena nebyla, a tak že by předse po právu jíti musela, aby se na ten statek přidědění stalo: tehdy to přidědění k žádný škodě panu Vilémovi z Pernšteina ani potomkóm jeho býti nemá, než pan Vilém bez překážky všeli[j]aké to zboží tak držeti předse má, jakž je nyní drží. Kdež já svrchupsaný Jan znaje takové upřímné přátelství od pana Adama z Hradce i od paní sestry jeho, toho přidědění na statku našem dědičném, nebyla-li by ta summa svrchupsaná položena, brániti nemám na svrchupsaný spuosob, a tak potud, pokudž by k své summě nepřišli. Než když by ta summa položena byla, totiž jeden tisíc kop míšenských, a to, co jest od úřadu dáno, tehdy pan Adam z Hradce i se paní sestrou svou na tom přestati mají, a to právo z statku Kunstatského zase svésti mají. Tomu na svědomí pečeti své vlastní dali jsme přitisknúti k těmto smlúvám, kdež každá strana z nás túž jednu smlúvu má; jenž jsú dány a psány v Hradci leta a dne nahořepsaného.

Přitištěny jsou 2 zachovalé pečeti.

252.

Svatební smlouva mezi p. Ladislavem ze Šternberka a p. Adamem z Hradce na místě paní Anny z Hradce.

Bez místa, 24. června 1520. Orig. pap. Fam. Sternberg.

Leta páně tisícieho pětistého dvacátého, v neděli den svatého Jana, stala se

jest smlúva celá a dokonalá mezi urozenými pány, panem Ladslavem z Šternberka a na Bechyni, najvyšším kancléřem království Českého, z strany jedné, a panem Adamem z Hradce na místě paní Anny z Hradce sestry jeho z strany druhé, mnou Janem z Pernšteina ɔc, a to taková: že svrchupsaný pan Adam z Hradce paní Annu sestru svou k svatému manželství dáti má najvyššiemu panu kancléři království Českého, a to od dneška, totižto od neděle dne svatého Jana, ve dvou nedělích pořád zběhlých. A což se věna dotýče, paní Anna po sobě dává svrchupsanému panu kancléřovi sedm tisíc kop míšenských; kdež proti tomu nejvyšší pan kancléř odvěniti má čtrnácte tisíc kop míšenských, a to ujistiti dckami zemskými na statku svém dědičném podle řádu a obyčeje království Českého. A což by nad to výše dala mimo věno své nyní nebo potom, to svrchupsaný pan kancléř též ujistiti má dckami zemskými na statku svém dědičném, a to na takový spuosob: jestliže by všemohúcí pán Buoh na svrchupsaného pana kancléře smrt dopustiti ráčil, a dětí po sobě nepozuostavil; tehdy ta summa, totižto těch čtrnáct tisíc kop míšenských, paní Anně z Hradce v roce pořád zběhlém i s úroky na to přišlými vyplněna býti má od toho, ktož by statek po smrti svrchupsaného pana kancléře držel, aneb z statku toho, na kterémž věno své zapsáno má, postoupeno býti má podle řádu a obyčeje království Českého. Než toto se znamenitě vymieňuje: jestliže by všemohúcí pán Buoh jim spolu děti ráčil dáti, a na svrchupsaného pana kancléře smrt dopustil, tehdy ten, ktož by statek po panu kancléři držel, není povinnovat než deset tisíc kop míšenských paní Anně z Hradce vydati, aneb z statku v té summě postoupiti; a což se těch čtyř tisíc dotýče, kteréž by nad těch deset tisíc zbejvaly, to při dětech, kteréž by spolu měli, zuostati má. Tomu na svědomí já svrchupsaný Ladslav z Šternberka na Bechyni, najvyšší kancléř království Českého, a já Adam z Hradce, své vlastní pečeti na zdržení a upevnění nahořepsaných věcí přitisknúti jsme kázali; a pro širší vědomost toho připrosili jsme urozeného pána, pana Jana z Pernšteina jakožto smluvčieho, že jest svú pečeť k těmto smlúvám přitiskl; jenž jsú dány a psány v Hradci leta a dne nahořepsaného.

Přitištěny jsou 3 zachovalé pečeti.

253.

Heřman z Řičan píše p. Adamovi z Hradce, že má z rozkazu jeho u vězení tři osoby.

Na Telči (21. července 1521). Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMti věděti, že z rozkázání VMti u vězenie mám Prokopa z Bednárce, Matézka, Jana kováře, ty kteří jsú byli v závazku a na rukojmích VMti ɔc. Než toto račte znáti, že Prokop k tomu se zná, že tu býti nechce, a že jest vajhost vzal do Třebíče. Jiný žádný z těchto, než pěkněť mluví. Datum Telč dominica ante Marie Magdalene.

Heřman z Řičan.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ɔc, pánu mému milostivému.

254.

Ladislav z Šternberka zapisuje manželce své Anně z Hradce věna 7000 kop gr. Pr. na Bechyni.

Bez místa, 9. srpna 1521. Opis pap. Fam. Sternberg.

V quaternu trhovém leta božieho tisícieho pětistého dvadcátého prvnieho, v pátek před sv. Vavřincem.

Lacslav z Šternberka na Bechyni, najvyšší kancléř království Českého, přiznal se před úředníky Pražskými, že na dědictví svém v Bechyni, na polovici zámku, na dvořích poplužních s popluží tu u Bechyně, na polovici města tudíž, domiech, krčmách a dvořích kmecích s platem, což k té jeho polovici přísluší, v Smolci, v Bezehrobicích, v Černešovicích, v Čermicích, v Hodonicích, v Hodětíně, v Blatci, v Kurakově, v Sudoměřicích, vesnicech celých a na dvořiech kmecích s platem, v Radějicích na dvořích kmecích s platem, což tu má, na mlýnu pod zámkem, kterýž sám ke dvoru má a drží, i na všech jiných vesnicech a dvořích kmecích a jiných mlyniech s platem, kteréž koli on Ladslav na svuoj díl má a drží, tak jako by se teď všecky zejmena jmenovaly, s dědinami, lukami, lesy, potoky, řekami, rybníky, kurmi, vajci, robotami i se vší zvólí, což k tomu přísluší, na tom na všem, což tu má a což se jest jemu od Jana z Šternberka bratra jeho na rozdílu dostalo, jakož dsky téhož rozdílu plněji svědčí, i na tom na všem, což jest on Ladslav sám přikoupil, paní Anně z Hradce, manželce své, jestliže by on Ladslav bez dětí smrtí sešel a s ní Annú dětí neměl, sedm tisíc kop grošuov Pražských českých věnoval a jménem věna ukázal, a jí těch dědin k milostivé věnné zástavě v nadepsaných penězích postúpil. S takovúto vymienku: jestliže by on Ladslav s ní Annú děti měl a dětí po sobě pozuosta[vi]l, tehdy ona Anna toliko pět tisíc kop grošuov Pražských českých věna míti má a více nic. Stalo se leta a dne, jakož se svrchu píše.

Tento vajpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána pana Jaroslava z Šelmberka z Kosti a na Přerově, najvyššieho komorníka království Českého JMti, pod pečetmi Mikuláše Bryknara z Brukštaina místokomorníka, a Václava Robmhapa z Suché, místopísaře královstvie Českého, leta božieho 1521 v pondělí po svatém Vondřeji [2. prosince].

Václav Robmhap z Suché,
místopísař královstvie Českého.

Přitištěny dvě porušené pečeti.

255.

Bratří Vilém, Oldřich a Bohuslav z Osečan smlouvají se s Barborou z Marýže ve příčině věna jejího po nebožtíkovi manželu Janu z Osečan.

Bez místa, 1. října 1521. Orig. perg. 276.

Léta buožího tisícého pětistého jedenmecitmého, v úterý po Svatým Jeronýmu, stala jse smlúva dobrovuolna, přátelská, dokonalá mezi urozenými vládykami, paní

Barború z Marejže, pozůstalú vdovú po někdy Janovi z Vosečan z jedné, a Vilímem, Oldřichem a Bohuslavem strejci a bratřími nedílnými z Osečan z strany druhé, a to námi smluvcími, urozeným pánem, panem Adam[em] z Hradce, a urozenými vládykami panem Jeronymem z Skuhrova, a panem Janem z Leskovce a na Kamenici, a panem Václavem z Teřešova a na Vlhlavech; kdež na nás smluvcích svrchupsané strany jsú přestaly, i my smluvce výše psaní s obú stran svrchupsaných vydaní a volení takto jsme mezi stranami vypověděli a srovnali:

Jakož paní Barbora z Marejže má věna svého listem s rukojmiemi na pargameně s pečetmi visutými od neboštíka Jana z Osečan, někdy manžela jejího, strejce Vilíma z Osečan nedílného a otce Oldřicha a Buohuslava svrchupsaných bratří, kderýžto list svědčil na dva tisíce zlatých uherských červených věna výše psané paní Barbory, kdež po smrti manžela jejího jmělo vydáno býti též paní Barboře první rok sto zlatých uherských, a druhý rok dvě stě zlatých též uherských toliko k živnosti její, jakožto vše týž list hlavní věnný šíře ukazuje; i bylo ostáno tři sta zlatých uherských za dvě letě, že nebylo vydáno paní Barboře vyše psaný k živnosti její. I my svrchupsaní smluvce takto mezi stranami vypovídáme: aby Vilím z Osečan a Oldřich a Buohuslav odtudž z Osečan jakožto strejci nedílní postúpili u věně jejím, v těch dvú tisíciech zlatých uherských červených totižto, těchto lidí osedlých a ve vsi dvuoróv kmecích s platem v Osečanech, na kterých sedí: item Kvasnička, item Mašiek, a Vnucek [sic], item Hynek a Pikna, a Janová Lapková, item pústka Pankovsa, domek nebosce kuchařce, item mlýn i s platem, na kderýmž sedí Adam mlynář, item mlýny s platem řečeného Sobotkuov, na kderým sedí Vávra; a ves Lhotu, tyto dvory kmecí s platem, na kderýchž sedí Blažek Petruov, Kříž, Janček, Haldéř; ve vsi Břišově dvory kmecí s platem, na kderýchž sedí Hlasuov Martin, a Hlasák starý; item ve vsi Velbiziech [Velbězích] dvuor kmecí s platem, na kderémž sedí Klích; item těchto rybníčkuov mají postúpiti: item rybníku pod Lhotú, kderýž slovú Polici, a druhý rybníček ve vsi ve Lhotě, item rybníku řečeného Břišejovský, item rybníku, kderýž slove Kravařský, item pět rybníčkuov, kdeříž leží doluov pořád pod tím rybníkem Kravařským, item haltýř větší dole pod kuchynkú; item ve vsi, slove v Luzích Radimových, dvory kmecí s platem, na kderých sedí tito lidé: Svatoš a Bieleč, pústka Mikušovská a pústka Sychrovská; item ve vsi v Štědrokovicích dvuor poplužný s poplužím vysazený plat [?] s platem, na kderýmž sedí Jan Kulhavý; ve vsi celé Radějovic dvuoruov kmecích s platem a k tomu rybníkuov, kderýž slove Klobása, pod Radimovými Luhy, a s těmi dědinami a lukami, kteříž jsú k tomu rybníku vyměřené, i luk polovici pravú všech, kdeříž jsú k tvrzi a dvoru Osečanóm, i po těch dvořích pustých, kdeříž jsú svobodny a náleží k tvrzi Osečanóm; toho všeho mají postúpiti i se všemi důchody a platy, robotami, kurmi, což k tomu přísluší, se vší zvuolí, s plným panstvím tak, jak jsú to sami jměli a drželi. A toho

mají postúpiti Vilím a Oldřich a Buohuslav paní Barboře z Marejže a jí v držení pustiti, aby lidé člověčenstvie slibovali konečně od datum smlúvy této ve dvú nedělích po svatým Havle tomto prve příštím pořád zběhlých, a konečně v držení pustiti beze všie odpornosti.

A paní Barbora, když toho v držení vejde, má ten list věnný svuoj svrchupsaný Vilímovi a Oldřichovi a Buohuslavovi zase v moc jich vrátiti, a též beze vší odpornosti, a taky s tú vymienkú, že paní Barbora z Marejže často jmenovaná má ten statek a ty lidi a to vše, což výše psáno a jmenováno stojí, držeti a užívati v těch dvú tisících zlatých uherských červených věna jejího, a to dotud a tak dlúho, dokudž by jí paní Barboře z Marejže od svrchupsaných Vilíma a Oldřicha, Buohuslava a dědicuov jich ta summa dva tisíce zlatých dána a zaplacena úplně a docela nebyla. A když by jí koli paní Barboře z Marejže ta summa zlatých napřed jmenovaných dána a zaplacena byla, tehdy paní Barbora často jmenovaná má a povinna bude toho statku a zbuoží zase postúpiti napřed psanému Vilímovi, Voldřichovi, Buohuslavovi bratřím a strejcuom nedílným, aneb dědicuom jich, to beze vší odpornosti, prvé přijmúc sumu svú zlatých, a taky s takovú znamenitú vymienkú: jestliželiby pán Buoh na paní Barboru smrt dopustil dříve vyplacení toho statku, tehdy po smrti paní Barbory ten statek a to všecko zbuoží, což tuto v této smlúvě tolik jmenováno a psáno stojí, má zase připadnúti na Vilíma, Oldřicha a Buohuslava bratří a strejce z Osečan a na jich dědice plným právem, beze vší překážky a odpornosti, bez uplacování a úplatku všelikderakého.

A taky toto jest námi napřed psanými smluvcími mezi stranami výše psanými smluveno: co jse lesuov dotýče, kdeříž k Osečanóm a k tvrzi příslušejí, kdyby se ti lesové mýtili a prodávali, že paní Barbora z Marejže má jednoho hajného jmíti, a pan Vilím strejc svými nedílnými Oldřichem a Buohuslavem druhého; a ti hejní aby ty lesy spolu prodávali a mýtili, a jeden bez druhého aby neprodával. A ti hejní tak ustanovení spolu aby každý rok oběma stranám v této smlúvě jmenovaným počet činili, což jse těch lesuov prodá; paní Barbora aby brala polovici, a druhá strana druhú polovici peněz.

Item co jse dědiny dotýče, kderýž ke dvoru náleží tu na Osečanech, těch jmá pan Vilím s strejci svými s Voldřichem a Buohuslavem užívati toho dílu a té polovice těch dědin, co jse jmělo paní Barboře z Marejže postúpiti. Za to mají tvrz a dvuor tu v Osečanech opravovati, aby jse na stavení škoda nedála.

Toto taky jest smluveno námi napřed psanými smluvcími, což jse dotýče těch tři sta zlatých uherských zadrželých červených, kteříž jměly vydávány býti paní Barboře z Marejže, takto jest smluveno: aby pan Vilím s strejci svými nedílnými mají dáti paní Barboře z Marejže dvaceti kop, na míšenský groš počítajíc, a to hned ve dvú nedělí po svatým Havle pořád zběhlých, a deset kop též na míšenský groš

počítajíc o vánocích prve příštích. Ale ty důchody svatohavelský pan Vilím i s strejci svými nedílnými mají sobě vybrati.

Taky toto jest smluveno a stranami svoleno, jestliže by byla jaká různice mezi stranami napřed jmenovanými, buď o lidi aneb lidmi jich, a buď očkoli, a o to jse samy nemohly srovnati, aby každá strana vydala jednoho přítele, a ti aby mezi stranami o tu různici rovnali a smluvili. Pakli by ti přátelé o to a o tu různici, kderáž by mezi stranami byla, očkoli nemohli srovnati a smluviti stran obú, tehdy toho má býti nejvyšší ubrman o ty různice urozený pán, pan Adam z Hradce JMt; a pokudž JMt ráčí stranám o to rozkázati, tak jse obě straně mají zachovati, paní Barbora i pan Vilím strejci svými Oldřichem a Buohuslavem.

A pro lepší toho všeho jistotu a na potvrzení této smlúvy a zdržení my napřed psaní, paní Barbora z Marejže, a Vilím, Oldřich a Buohuslav, bratří a strejci nedílní z Osečan, pečeti naše vlastním jistým naším vědomím a s celým přiznáním dali jsme přitisknúti dobrovolně; a prosili sme svrchujmenovaných pánů smluvčích, urozeného pána, pana Adama z Hradce JMt, a urozených vládyk pana Jeronyma z Skuhrova, pana Jana z Leskovce a na Kamenici, pana Václava Kořenského z Teřešova a na Vlhlavech, že jsú pečeti své k žádosti naší na svědomí k této smlúvě naší dali přitisknúti, sobě bez škody a dědicuom svým; jenž jest dán a psán, jakož napřed výše psáno stojí.

Z 8 pečetí 4 neporušené, ostatní vyloupnuty.

256.

Anna z Hradce omlouvá se svému bratru Adamovi z Hradce, že mu nepsala; přijeti k němu že pro nedostatek zdraví s mateří nemůže, aby on přijel k ní.

V Jindř. Hradci, 4. února 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Muoj milý bratře, dejž pán Buoh, abyšte se dobře a šťastně měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně ráda přála, podlí vší vuole a vinše vašeho. Muoj milý pane bratře! Viděla sem psaní, kteréž paní mateři naší píšete; z kteréhož sem srozuměla, že se na mě hněváte, že sem vám nic nepsala, a že tomu rozuomíte, že sem já toho nevděčna, jakú práci pro mne vedete. I muoj milý pane bratře! jistěť sem v tom křiva; ale pán Buoh zná, že sem se nadála, že jest vám ode mne paní mátě má v svým psaním vzkázala. Muoj milý pane bratře, rozvažtež sobě to pro jedno mý zanedbání, abyšte chtěli zapomenúti mý vší první povolnosti; a také ješto jste byli svých přátel pánuov nedbaluov doma nechali, a já na ten čas jednoho popadla. Než muoj milý pane bratře! z té práce, kterúž pro mne vedete, vám velice děkuji, a dá-li pán Buoh zdraví, když se buohdá spolu shledáme, sama vám více budu děkovati. A kdež jste mi vzkázali, abych k vám přijela se paní mateří naší, a že jest toho pilná potřeba: pán Buoh zná, že pro nedostatek zdraví svého jeti nemohu, neb

sám muožte znáti, že na zimu nikam nesmím. Než prosím vás, muoj milý pane bratře, jestliže jest to možná věc, že to pro mne učiníte a buohdá v sobotu k nám přijedete. A tu spolu ve všecky věci dále rozmluvíme. A s tím dejž se nám pán Buoh ve zdraví spolu shledati, jestli vuole jeho svatá. Dán v Hradci v úterý po Hromnicích leta ɔc 22. Anna [z] Hradce.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, panu bratru mému milému.

257.

Svědomí Matěje z Roudného ku potřebě paní Anny z Hradce.

V Táboře, 24. června 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Mezi urozenú paní paní Annú z Hradce ɔc s jedné, a urozeným pánem panem Janem z Šternberka a na Bechyni ɔc z strany druhé, k té při Matěj z Roudného učiniv přísahu podle práva na kříži, toto jest svědčil: Některého času rozkázal mi pan Jan z Šternberka, abych stál na Bechyni i s sousedy; i potom sme přišli k němu tři. Tehdy pan Jan mluvil k nám: dali-li sme komu úrok svatohavelský? Pověděli sme, že sme nedali. A on nám řekl: Povinnovati jste mi jej dáti, abyšte dali; neb co bratr muoj držel a čeho užíval, že toho též chci užívati; a člověčenstvie abyšte mi slíbili. A slíbili jsme jemu člověčenstvie před vánoci; a ourok svatohavelský také jsme jemu dali na konec masopusta, kdy syna ženil. Toto svědomí ode mne Václava, písaře přísežného města Hradiště hory Tábor podle práva jest přijato a zapečetíno pečetí téhož města. Actum fer. III. ipso die Joh. Baptiste anno ɔc 22.

A tergo: Svědomí před krále JMt ku potřebě urozené paní Anny z Hradce ɔc.

258.

Svědomí Janka z Hodonic, Kouby z Černýšovic a Jíry Šoraje z Sudoměřic ku potřebě paní Anny z Hradce ve při s Janem ze Šternberka.

V Táboře, 24. června 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

K té při, kteráž jest mezi urozenú paní paní Annú z Hradce ɔc s jedné, a urozeným pánem panem Janem z Šternberka z strany druhé, Janek z Hodonic učiniv přísahu podle práva na kříži toto svědčil: V tom se dobře pamatuji, že pan Jan z Šternberka před svatým Ondřejem minulým poslal k nám Vaňka starajch rychtářovic, abychom JMti dali slepice se čtyř lánuov; a my jsme dali s pěti beze čtvrti, a dovezli jsme je na Bechyni.

Item Kouba z Černajšovic učiniv přísahu podle práva na kříži, o též při toto svědčil: Pán JMt z Šternberka přikázal nám, abychom s lánu po slepici úroční jemu dali. A sausedé se poradivše řekli: Dajme a nehněvajme pána JMti, bychom měli dáti po druhé. A to nám Šoraj slovem panským rozkazoval. I dali jsme.

Item Jíra Šoraj z Sudoměřic učiniv k výšepsané při přísahu podle práva na kříži, toto svědčil: Že byl ke mně přijel pan Mikuláš purgkrabie pana Jana z Šternberka, přikazuje slovem JMti, abychom ovsy dávali na zámek pánu; i dali sme, ale ne mnoho.

A toto sviedomie jest ode mne Václava písaře přísežného města Hradiště hory Tábor podle práva přijato a pečětí téhož města zapečetěno. Actum fer. III. ipso die Joh. Baptiste anno ɔc 22.

A tergo: Toto svědomí má býti před soud krále JMti ku potřebě urozené paní Anně z Hradce ɔc.

259.

Král Ludvík pokládá Janovi a Albrechtovi ze Šternberka rok ve při s Annou z Hradce.

Bez místa a data (1522 před 26. červnem). Opis pap. Fam. Neuhaus.*

Panu Janovi a panu Albrechtovi z Šternberka.

Urození, věrní naši milí! Vězte, že jsme žádáni od urozené Anny z Hradce, nábožné nám milé, abychom vás s ní před se sročiti a obeslati ráčili. Viniti vás chce z věcí a s šatuov, kterých jest po smrti někdy urozeného Laclava z Šternberka a na Bechyni, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, manžela svého, v Nepomuce nechala, kterýchž jí vydati nechcete; též také i ze všech jiných outiskuov, kteréž jse jí od vás dály a dějí. Protož rok vám vo to s ní pokládáme, abyšte před námi ten čtvrtek po svatém Janě stáli a jí z toho právi byli, jináče nečiníce.

Panu Janovi a panu Albrechtovi z Šternberka.

Urození věrní naši milí, vězte, že jsme žádáni od urozené Anny z Hradce, nábožné naší milé, abychom vás s ní před nás sročiti ráčili. Viniti vás chce, abyšte jí postoupili desíti vsí podle kšaftu a zřízení řádně učiněného někdy urozeného Laclava z Šternberka a na Bechyni, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, manžela jejího. Protož rok vám toho s ní pokládáme, abyšte před námi ten čtvrtek po svatém Janě najprve příštím stáli a jí s toho právi byli.

260.

Hanzl rychtář z Pavlova oznamuje, že jej pan Erazim z Wolféřova propustil pod moc pána z Hradce.

Bez místa, 6. prosince 1522. Orig. pap. Historica.

Já Hanzl rychtář s Pavlova známo činím tímto listem všudy, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož mne jest propustil pan Erazim z Wolféřova a v Dlúhý

*) Kancléř Ladslav ze Šternberka zemřel 18. listopadu 1521. Obsílky tyto nejspíš byly vydány za přítomnosti královy v Praze 1522; čtvrtek po sv. Janě, na nějž ustanoven rok, připadl r. 1522 na 26. června. K tomu času ukazují také dva předcházející kusy. *Red.*

Brtnici pod pána JMt pána z Hradce. A při tom jsú byli tito dobří lidé od pána JMti vysláni, pána z Hradce: pan Mikuláš Rúbík z Hlavatec, pan Jetřich Dobrovocký z Dobrý vody, Bartoš fišmeistr, Matúš písař, strany jedný; a urozený vládyka pan Jan Kepina, strany druhé pana Erazima z Wolféřova. Kdež jse jest taková smlúva stala, že mne Hanzle svrchupsaného pod pána JMti z Hradce propustil. A co jest mi bobral [sic] před tím časem, že já již Hanzl svrchupsaný o to nestojím; než jakž jest smlúva těmi dobrými lidmi jse stala, tu já držím a držeti chci, já i potomni moji; a panu Erazimovi toho ničímž zlým na budúcí časy, já ani přáteli moji, připomínati nemáme, ani erbóm jeho. Pakli by bylo hodným svědomím usvěčeno na mne nebo na přátely moje, tedy bude moci pan Erazim svrchupsaný ke mně se jmíti jako k takovému, že jsem tomu zápisu dosti neučinil. Kdež já svrchupsaný Hanzl připrosil jsem urozených vládyk, pana Mikuláše Rúbíka z Hlavatec a pana Bernharta Zásmuckého [ze] Zásmuk, ty časy ouředníka na Telči, že k tomuto mému dobrovolnému zápisu pečeti své přitiskli, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž dán leta buožieho tisícého pětistého dvamecítmého, tu sobotu na den svatého Mikuláše biskupa.

Přitištěna jest 1 zachovalá a 1 porušená pečeť.

261.

Neznámá osoba píše švakrovi svému, že zarmoucena jest zprávou o jeho nemoci, a těší se, že za týden v Hradci ho uvidí.

Bez místa, 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Muoj zvláště milý švagře, dajž pán Buoh všemohúcí, aby se tak měl, jakžby sám míti chtěl; neboť bych jistě toho nic méně nepřál, než jako sám sobě. A Buohť mi jest svědek, že ste mě onehdy tím psaním svým, co se zdraví tvého dotýče, nemálo, ale jistě velmi zarmoutil; neboť toho z pravého srdce nepřeji, více nežli by byl muoj vlastní bratr, toho mi jistě věř. Ale poněvadž pak vždy bezpochyby vuole v tom boží jest, což tomu máme říci, než v tom i v jiném jeho svatú milost chváliti a té vuoli jeho svaté se neprotiviti, zvláště, což by se již nemohlo opraviti. Avšak muoj milej švagříčku, poněvadž si vždy k lidem podobnej, za to tebe prosím, nestísť sobě o to tak velmi, jak z tvého psaní tomu rozumím, ale měj ještě dobrú naději, že se ta cesta najde, a že ty ještě bohdá zdravější budeš, nežli sobě zdraví své sám pokládáš. Šíře o tom psáti nechci, poněvadž za jiné nemám, než že bohdá onen tajden v Hradci budem a vás navštívíme. Tu pak bohdá o ty i o jiné všecko šíře rozmluvíme. Neb což ve mně jest, nepochybuj[i] i o tobě, že by se již se mnou rád shledal. Jáť pak toho vypsati, jak bych rád, hned neumím. — Co se ouřadu hofmistrského dotýče, ta věc, mám za to, na místě bude, než odsad odjedeme, tak abyšte nás tím vzácněji a s větší pečlivostí vítali. A ač bych mnoho psáti měl, po-

něvadž čas a chvíle neslouží, zanechám. Co se Albrechta našeho dotýče, ve čtvrtek ráno pan Vrabský, on a já u snídaní sme byli, a pro tvé zdraví všichni tři dobré rénské (?) víno jsme pili, a tu sem mu tvuoj list okázal, kterejž jest s vděčností přečetl, zvláště o truncích; nebo se voba šíbali, mne za ožralce počítajíc, a sami nikdá střízlivi nebejvajíc. Co se pak věnečku dotejče, jest tím [?], jestliže jest tak, jakž mi píšeš, že mi tím znamenitou a velkou vděčnost děláš; nebo bych jistě tomu z pravého srdce nerad, aby, ač jest možné a ač na mě má najmilejší kdy pomněla, aby na mne zapomínúti měla; a protož prosím pro to nevydání, kteréž paměť tratí, zapomenúti nedaj. Neb jak zapomínám aneb zapomenúti mohu, sám tomu rozuměti muožeš; a protož není-li odplaty, jak ta spravedlivá věc jest, sám u sebe rozvaž. Pan hajtman pak te[...] mi nikdy nic, a protož mu nevím co psáti jiného [....] sem jeho i tvuoj jakž kážete a míti chcete A s t[ím.....]šně, milej švagříčku, daj pán Buoh nám s[....] zdraví spolu shledati. Dán v sobotu ꝯc 1522.

[Podpis nečitelný, asi jako:] Lozuan.

Na konci listu jsou velká tiskací písmena, a sice tři spojená dohromady na spůsob monogrammu, v němž možno rozeznati BNZ; pod tím jsou v rámečku litery téhož tvaru ZNM.

A tergo: [.....] milem[u ..... pá]nu Kristo[fovi ....]zkowi. Pod tím jest opět spojenina písmen BNZ.

262.

Král Ludvík osvědčuje, že Michal Slavata z Chlumu dostatečně prokázal starožitnost rodu svého, a že tudy omyl, kterým jemu místo mezi mladšími rody panskými bylo vykázáno, na příhanu jemu býti nemá.

Bez místa a data (po 3. březnu 1523). Opis souč. pap. Fam. Slavata.

My Ludvík z božie milosti ꝯc, známo činíme tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož sme úředníky a soud zemský byli obnovili, kdež sme také urozeného Michala Slavatu z Chlumu a z Košumberka, věrného našeho milého, do téhož soudu za kmetě zemského posadili; i kdež jest z omylu témuž Michalovi vedle let jeho místo dáno nebylo, tu kdež mu náležalo podle pořádku království našeho Českého jakožto starožitnému pánu, a on sobě to obtížil i před námi dostatečně okázal starožitnost panstvie rodu svého, a při tom nás žádal za opatřenie. A my súce povinni jej zachovati a opatřiti podle starožitnosti panstvie rodu jeho, abychom jeho rodu starožitnému v ničem neublížili ani ubližovali, než chtíce jej i rod jeho starožitný tak zachovati, tímto listem naším uznáváme s radami našimi, že ten omyl, kterýž se témuž Michalovi stal skrze to sazenie, k žádné lehkosti, posměchu, ani škody jemu ani rodu jeho býti nemá, aniž muož; než od nás i od potomkuov našich i všech stavuov království našich při témž zachován byl on i všecek rod jeho, jako na staré pány slušie, nynie, na časy budúcie a věčné. A jestliže by kdo sě proti němu tak nezachoval podle tohoto našěho listu, majestátu, uznánie, ten a takový každý jmá upad-

núti v pokutu naši a budúcích králuov Českých, totiž jmenovitě v 5 set hřiven zlata litého, nám polovici do komory naší a druhú polovici témuž Michalovi Slavatovi aneb rodu a potomkům jeho. Tomu na svědomie ɔc.

Michal Slavata z Chlumu jmenován od krále Ludvíka do soudu zemského dne 3. března 1523; Palackého Děj. V. 2. 433—434. Snad jest to osnova listu, jejž král Ludvík dne 29. ledna 1524 nabízel panu Michalovi Slavatovi; viz doleji číslo 275. *Red.*

263.

Jan Čejka ze Sezemic svědčí, že byl při tom, když Jan Lebka z Podhořan sepsati dal svědectví děda svého Vítka, že Jan z Chlumu, který do Kostnice jel, byl děd p. Michala Slavaty.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. č. 278 a.

Já Jan Čejka z Sezemic vyznávám tímto listem přede všemi, že jest mi to dobře v paměti a že sem při tom byl, když jest Jan Lebka z Podhořan sepsati dal to, což jest slýchal od Vítka z Březinky, děda svýho, pravě, že jest jemu pravil, totiž tejž Vítek, že jest byl v službě tehdy u urozenýho pána pana Jana z Chlumu u nebožtíka, který byl vyslán z Čech s jinými v poselství do Konstancí s mistrem Janem Husí nebožtíkem. A taky pravil Jan Lebka, že jest to taky od týhož Vítka děda svého slýchal, že jest byl tejž nebožtík urozený pán pan Jan z toho Chlumu, jako jej drží urozený pán pan Michal Slavata, a že jest byl předek páně Michalů Slavatů. I toť taky pravil, že jest to od častopsanýho Vítka slýchal týž Jan Lebka, že jest byl v Konstancí s urozeným pánem panem Janem z Chlumu, na ten čas jsa u něho ve službě. A ta slova kázal sepsati nebožtík Jan Lebka z Podhořan, kteráž pravil, že jest slyšal od Vítka z Březinky děda svýho, na pargamíně, a to vzal k svý víře a k svý duši, že jest to tak v pravdě od něho slýchal. I to pověděl tejž Jan Lebka nebožtík, že to beru sebú na onen svět, že pravdu pravím. A já svrchupsaný Jan Čejka z Sezemic to beru k svý víře, k svý duši, že jest to všecko pravil, jak tuto psáno jest. A na svědomí toho dal sem k tomuto listu svú vlastní pečeť přitisknúti, a připrosil sem urozených vládyk, pana Jana Saka z Buohouňovic a v Bračicích, a urozenýho pana Zigmunda Hostačovského z Petrovic a na Hostačově, že jsú pečeti své pro lepší svědomí přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiří léta od narození syna buožího tisícieho pětistého XXIII°.

Visí 3 neporušené pečeti.

264.

Jan Čejka ze Sezemic svědčí, že od Jecha Hlohovského z Dědic totéž slýchal o Janovi z Chlumu.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 278 b.

Já Jan Čejka z Sezemic přiznávám se tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že sem slýchal od nebožtíka Jecha Hlohovského z Dědic, kterémuž bylo okolo LXXXti let, že jest pravíval v častých přípovídkách a v slovích

svých, že sú předkové jeho i otec jeho i von slúžívali předkům páně Michalovým Slavatovým; a také toto pravíval, že jest od otce svého slýchal, že byl na službě u nebožtíka pána pana Jana z Chlumu, předka pana Michala Slavaty, tehdáž, když jest jezdil, jsa vyslán z Čech, v poselstvie s jinými do Konstancí s mistrem Janem Husí. A i to oznamoval nebožčík Jech o otci svém, že jest mu pravil, že týž urozený pán pan Jan byl z toho Chlumu, kterýž drží urozený pán pan Michal Slavata, a že sú byli čtyři bratřie: pan Jan, pan Vilém, pan Diviš a pan Beneš; a dědu páně Michalovu Slavatovu řiekali pan Vilém; a otci těch pánuov řiekali pan Jindřich Lacenbok. A cuož v tomto listu psáno stojí, to já beru k své vieře a k své duši, že jest v pravdě tak, že sem to všecko slýchal od nebožčíka Jecha. A na svědomí toho dal sem svú vlastní pečeť k tomuto listu přitisknúti; a pro lepší jistotu připrosil sem urozených vládyk pana Kunše Bohdaneckého z Hodkova a na Žlebiech, a pana Vácslava Vonšovského z Vonšova a na Běstvině, že sú pečeti své dali přitisknúti k tomuto listu; jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícého pětistého třimezcetmého, ve čtvrtek na den svatého Jiřie.

Visí 3 neporušené pečeti.

265.

Kuneš Bohdanecký z Hodkova a Václav Onšovský z Onšova oznamují, že Petr písař Chlumský vydal svědectví o panu Janovi z Chlumu a bratřích jeho.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 280.

Já Kuneš Bohdanecký z Hodkova a na Žlebiech, i já Václav Vonšovský z Vonšova a na Běstvině, vyznávámy tímto listem, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest předstoupil před nás Petr písař Chlumský, i přijal jest to k své vieře a k své duši, i vyznal takto: „Že sem slýchal od nebožčíka Jecha Hlohovského z Dědic, kterémuž bylo okolo LXXXti let, že jest pravíval v častých přípovídkách a v slovích svých, že sú předkové jeho i otec jeho i von slúžívali předkuom páně Michalovým Slavatovým.“ A také toto pravil, že jest od otce svého slýchal, že jest byl v službě u nebožčíka pána pana Jana z Chlumu, předka páně Michalova Slavatova, tehdáž, když jest jezdil, jsa vyslán z Čech, v poselství s jinými do Konstancí s mistrem Janem Husí. A i to oznamoval nebožčík Jech o otci svém, že jest mu pravil, že tajž urozený pán pan Jan byl z toho Chlumu, kterýž drží urozený pán pan Michal Slavata, a že sú byli čtyřie bratřie: pan Jan, pan Vilém, pan Diviš a pan Beneš; a dědu páně Michalovu Slavatovu řiekali pan Vilém. A my svrchupsaní k jeho vyznání dali sme své pečeti přitisknúti k tomuto listu; jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiřie léta od narozenie syna božieho tisícého pětistého třimecetmého.

Visí 2 neporušené pečeti.

266.

Zigmund Hostačovský z Petrovic a Jan Chotouchovský z Nebovid oznamují, že člověk páně Trčkův vydal svědectví o p. Janovi z Chlumu a jeho bratřích.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 279.

Já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, já Jan Chotouchovský z Nebovid ꝛc, vyznávám tímto listem, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest předstúpil před nás Havel ze vsi z Vliečic člověk páně Trčků, i učinil jest přísahu na kříži vedlé práva, i vyznal takto: „Že když sou byli předkové moji i otec muoj a já taky s otcem svým v Jeníkově městečku na rychtě rychtářem, kdež ještě za krále Ladislava pomním, že sem byl pachole nemalý, a že sem to slýchal od otce svýho i od jiných mnoho dobrých lidí: Když sú se k nám staří dobří lidi sjeli a sešli, že jsú pravili a sobě rozprávěli, kterak pan Jan, kterýž jest byl na tom Chlumě, kterýž pan Michal Slavata drží, že jest byl vyslán s jinými z Čech do Konstancí v tom poselství, když jsú mistra Jana Husi měli upáliti. A to pomním, že jsú sobě tak pravili, že jsú byli čtyři bratří, pan Jan a pan Vilím a pan Diviš, pan Beneš. A pana Beneše těch pánuov bratra ještě dobře pomním, že jest u nás v Jeníkově často býval, a on jest to u nás sobě s jinými často rozprávěl, že pan Jan, bratr jeho, jezdil do Konstancí. A též urozený pán pan Beneš byl jest vlastní bratr téhož pana Jana, kterýž jest jezdil do Konstancí, i urozeného pána pana Vilíma, děda urozeného pána pana Michala Slavaty.“ A my svrchupsaní k jeho vyznání dali jsme pečeti přirozené přitisknúti, Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, Jan Chotouchovský z Nebovid, dali jsme svý přirozený pečeti přitisknúti na svědomie toho. Jenž jest dán ve čtvrtek na den s. Jiří léta od narození syna božího M°D°XXIII°.

Pergamen tento jest opatřen 2 visutými pečetmi.

267.

Petra písaře Chlumského svědectví o tom, co Jan Lebka z Podhořan slyšel od děda svého Vítka o Janu z Chlumu a jeho bratřích.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 281.

Já Jan Sak z Buohounovic a v Bračicích, já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, vyznáváme tímto listem, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest předstúpil před nás Petr písař Chlumský i vyznal jest toto, vzav to k svý víře a k svý duši, že jest mu to dobře v paměti a že „sem při tom byl, když jest Jan Lebka z Podhořan sepsati dal to, což jest slýchal od Vítka z Březi[n]ky, děda svého, pravě, že jest jemu pravil, totiž tajž Vítek, že jest byl v službě tehdá u urozenýho pána pana Jana z Chlumu u nebožtíka, který byl vyslán z Čech s jinými v poselství do Konstancí s mistrem Janem Husí nebožtíkem. A taky pravil Jan Lebka, že jest

to taky od téhož Vítka děda svýho slýchal, že jest byl tejž nebožtík urozený pán pan Jan z toho Chlumu, jako jej drží urozený pán pan Michal Slavata, a že jest byl předek páně Michaluov Slavatův. I to taky pravil, že jest to od častopsanýho Vítka slýchal tejž Jan Lebka, že jest byl v Konstancí s urozeným pánem panem Janem z Chlumu, na ten čas jsa u něho v službě. A ta slova kázal sepsati nebožtík Jan Lebka z Podhořan, kteráž pravil, že jest slyšal od Vítka z Březinky, děda svýho, na pargamině; to vzal k svý víře a k svý duši, že jest to tak v pravdě od něho slýchal. I to pověděl tejž Jan Lebka nebožtík, že to béře sebú na onen svět, že pravdu pravil.“ A my svrchupsaní Jan Sak z Buohouňovic a v Bračicích, a já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, k tomuto jeho vyznání dali sme své přirozený pečeti přitisknúti na svědomí toho. Jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiří léta od narození syna buožího tisícího pětistého XXIII°.

Jedna ze 2 pečetí přivěšených je porouchána.

268.

Ludvík král přikazuje stavům kraje Bechyňského, aby řád a právo zachovali.

V Budíně, bez roku (16. května 1523?) Opis pap. Historica.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český ɔc král a margkrabie Moravský ɔc. Urozeným, statečným, slovutným a opatrným pánom, rytieřóm, vládykám a městuom kraje Bechyňského, věrným našim milým. Milost naši královskú a všecko dobré vzkazujem, věrní milí. Oznamujem vám, že jsme sobě ku paměti přivésti ráčili, kterak časy předešlými, prvé nežli jsme do království Českého přijeti ráčili a v panování naše mocné vkročili, skrze mnohá lotrovstvie, loupeže, zlodějstvie, falše, odpovědi, pohruožky a takových lidí fedrování v tom království neřád povstal i také čím dále vždy se více rozmáhal. Ješto kdyby takové věci k jinému vopatření nepřišly nežli k takovému, na kterémž jest prvé a předešle stálo, znáti to muožeme, žebychom nedočekali jiného, nežli záhubné škody naší, též také i všech obyvateluov téhož královstvie.

Avšak obávajíce se, aby v napravení v tej věci pořádku, práva, jakby se gruntovně k takovým zachováno býti mělo, pruotah se státi mohl, i také při tom vrchnosti a mocnosti naší, kteráž nám při tom spravedlivě náleží, tu jest zanedbati a mi ji odjíti [?] nechtíce dopustiti pro úraz duostojenstvie i povinnosti naší královské: protož my vám všem vuobec i jednomu každému zvláště přikazujem a tak jmíti ráčíme, abyšte řád, právo zachovali, z něho nevystupujíce, a nešlechetností, morduov, zlodějstvie, loupeže, falší, odpovědí a pohruožek i takových lidí fedrování a jim všelijakých pomocí činění abyšte se nedopouštěli a vystříhajíce varovali, a poctivosti svých chovali, jakž to každému dobrému činiti náleží.

A pakliby se ktožkoli takové nešlechetnosti dopustil neb dopustili, tehdy my, jakožto pán váš, kterémuž taková věc náleží a prvotně se nás dotýče, z moci naší královské každého takového skutečně trestati podlé každého provinění ráčieme, a žádnému takových věcí ulehčiti ani trpěti.

Jakož jsme pak osvícenému Karlovi v Slezi kniežeti Minstrberskému, najvyššiemu hajtmanu našemu království Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu věrnému milému, o všech takových věcech, pokud a jak se při tom k každému zachovávati a takových neřáduov brániti jmíti bude, poručiti ráčili; i znajíce vy v tom přísné přikázání, vuoli i výstrahu naši, tak se zachovajte, jakž vám píšem, jináče toho nečiníce, nebo my nikterakž déle takovým lotrovstvím se dívati, ani se jim rozmáhati dopustiti neráčíme a nemuožeme. Dán na Budíně v sobotu po božiem vstoupení leta ɔc.

269.

Jindřich Tunkl z Brníčka žádá knížete Karla Minsterberského, aby se u kancléře (Adama z Hradce) ve věci mistra z Zonnoberku [?] přimlouval, též aby s něho svedl dluhy, za které se jistcem udělal; do Wittenberka vezli plný vůz jeptišek, aby je za muže vdali atd.

Na Libíně 20. května 1523. Orig. pap. Fam. Tunkl v. Brníčko.

Osvícený kníže, pane a pane mně příznivý a na mne laskavý! Službu svú vždycky povolně hotovú VKnMti vzkazuji, a s pravú věrú bych přál VKnMti ve zdraví štastného a dlouhého panování. Milostivé kníže! Dnes mi jest přinesen list od pana mistra z Zonnoberku, kdež mi odpověď dává na mé psaní, kteréž sem jemu o jeho věc učinil; i také to psaní, keréž ste mi ráčili učiniti, co by pan kancléř od něho míti chtěl, poslal, keréž teď VMti posílám, jemuž ráčíte porozuměti. Pak jistě, stane-li pan kancléř na tom, že bude tolikéž jako se panem Švihovským*) o tom zjednáno, nežli by se předal, že toho raději pan mistr nechá, majíc na tom zápisu toliko, ješto za to dědičně nestojí. A protož muožte-li to VMti na tu slušnost přivésti, jakož pan mistr píše, aby pan kancléř vzal tři sta zlatých rýnských, prosím, račte o to pilnost přičiniti; nebo pan mistr VMti i také panu kancléři muože se hoditi potomně. A věru, milostivé kníže, všakť jest poctivá věc, za list po stech bráti, ne všecko na tisíce hnáti. S kerouž sobě věcí lidé stajskali a ještě by stajskati mohli, jestliže by v tom středmost nebyla zachována. A což VMt o tom zjednati ráčíte, poněvadž se tu VMti také něco dotýče, prosím, že mi to bez meškání ráčíte oznámiti; neb nepochybuji, že pan kancléř také tu v Praze o těchto suchých dnech letničných bude.

---

*) Jindřich Švihovský z Risenberka, předchůdce Adama z Hradce v nejvyšším kancléřství království Českého, propuštěn z toho úřadu dne 5. února 1523.

Můj milostivý pane, také VMti velice prosím, račte o mne péči míti, a při tom skutek ukázati a ty dluhy krále Mti, za kteréž sem se jistcem udělal, se mne svésti, aby, keříž mne pohnali, staných práv na mne neměli, a skrze to abych k nesnázím dalším nepřišel. Také pan Hendrich Kutnaur slíbil jest za mne Antonius Panwicovi za sedmdesát zlatých rýnských za kuoň, kterýž JKMt Cetrysovi dáti ráčil. Pak ten Antonius Panwic byl jest zde u mne, a hned žádnou měrou žádného prodlení míti nechce, nežli aby jemu zaplacíno bylo, a že pana Khutnaura upomínati chce tuze. Tak poněvadž on pan Kuthnaur můj zvláštní dobrý přítel jest a mně k vuoli slíbil, nerad bych ho sobě, nerci o takovou věc, ale o daleko větší tratil; neb když by tak tuze upomínán byl, jistě by do mne jemu to libo býti nemohlo. A protož prosím jako svého milostivého pána, že tu věc tak opatřiti ráčíte, aby panu Kuthnaurovi těch 70 kop gr. dáno bylo bez meškání; nebo ve dvou nedělí po sv. Duše najprve příštím jemu Panwicovi dány býti mají. A já VMti toho jakožto věrný služebník VMti budu zasluhovati.

Novin odsud takových žádných nevím co psáti, než-li že váš Martinus již k tomu přivedl, že vonehdy jeptišek vuoz z kláštera vezli do Wittmberku a tam je za muže vdali; pak jest-li to také svátost, to již račte rozvážiti. A s tím pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spuolu ve zdraví šťastně shledati, jest-li vůle jeho svaté milosti. A VMti se poroučím jakožto ten, kterýž sem VMti všecek. Dán na Libíně v středu před Hodem Ducha Sv. leta 23. Jindřich Tunkl z Brníčka ɔc.

Osvícenému knížeti a pánu panu Karlovi knížeti v Slezi Minsterberskému a Olešnickému, hraběti Klatskému, najvyššiemu hajtmanu království Českého na místě krále JMti, fojtu margkrabství Lužického Horního a hajtmanu knížetství Hlohovského, pánu mně milostivé příznivému a na mne laskavému.

270.

Barbora z Hladova zapisuje svému manželu Václavu Šumpetrovi z Mildova své dědictví v Piltenberku a ve vsích.

Bez místa, 21. července 1523. Opis pap. Fam. v. Hladova.

Přípis zápisu. Barbora z Hladova přiznala se před úředníky Pražskými, že jest dlužna jedno sto kop grošů Pražských českých Václavovi Šumpetrovi z Mildova manželu svýmu a jeho dědicům; v kterémžto dluhu po smrti své, a prvé nic, postoupila jemu dědictví svého v Piltenperce: polovici zámku, polovici městečka tudíž, domův, krčem, dvorův kmecích s platem, co k té polovici přísluší; v Řasný, Růžený, v Třeštici, v Markvartci, v Vořechově, v Radkově, vesnic celých a dvorův kmecích s platem, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, s mlejny s platem té polovici k nadepsanému zámku příslušejícím, kurmi, vejci, robotami, ospy, i se vší zvolí, což k tomu přísluší, s plným panstvím toho všeho, což se jí tu koli po někdy Mar-

tinovi z Hladova bratru jejím dostalo, nic nevyjímajíc; v Žatči vsi celé a dvoruov kmecích s platem, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky i se vší zvuolí, což k tomu přísluší, s plným panstvím toho všeho, což tu nyní sama má a drží; a k tomu jiných dědin a platův i práv svých všech, kderéž koli a po kom koli má neb míti bude, kdežby se to koli a jakž koli buď dckami neb kterak koli jináče vyhledati mohlo, i se všemi svršky a nábytky, listy, majestáty, tak jako by na ně od ní dobré vůle zdělané měl, klenoty, hotovými penězi též, kderéž koli má neb míti bude, jakými koli jmény menovány byly a na čem by ty koli byly, nic ovšem nevymiňujíci, a to k jmění, držení, prodávání, zastavení, zapsání, právem dobejvání a učinění s tím se vším, s dědickým jako svým vlastním dědickým, a s jiným jako svým vlastním v témž právě, jakž jest sama měla neb jí po komžkoli náleželo, náleží neb ještě náležeti bude; s takovouto vejminkou: Jestli by on Václav Šumpetr nadepsaný prvé umřel bez dětí od něho řádně pošlejch, nežli ona Barbora manželka jeho, tehdy táž Barbora bude od tohoto zápisu svobodna a prázna, tak že právo tohoto zápisu zase na ni přijíti a připadnouti má plným právem. Stalo se v outerý před sv. Jakubem leta 1523.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána pana Jaroslava staršího z Šelmberka, nejvyššího komorníka království Českýho, pod pečetí Buriana Medka z Waldeka, místokomorníka královstvie Českýho, a Hynka Krabice z Weitmile, místopísaře téhož království Českého leta 38, v pátek po sv. Benediktu.

Leta 1542 v pátek před sv. Řehořem tento vejpis zase do desk zemských vložen a napsán jest podle zřízení sněmovního.

Místa, jichž tento zápis desk zemských království Českého se týká, leží v Moravě. Piltenperkem rozumí se nejspíš Pöltenberg neboli Hradiště u Znojma, ač ten statek náleží Pražskému klášteru křižovníků s červenou hvězdou nepřetržitě od jeho počátku (viz Volného topografii kraje Znojemského str. 470.) Na východní straně města Telče u nejhořejší Dyje stojí vsi Radkov a Žateč, a něco východněji vsi Ořechov, Hladov a Markvartice. Severozápadně od Telče najdou se vsi Řasná, Třeštice a Růžená. *Red.*

271.

Burian Bochovec z Bochova svědčí, že Ladislav ze Šternberka dal manželce své Anně z Hradce některé stříbrné náčiní a čaloun zlatem protkaný.

V Třeboni, 19. srpna 1523. Orig. pap. Fam. Sternberg.

Já Burian Bochovec z Bochova známo činím tiemto listem, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že mi jest to dobře svědomo a při tom sem byl, když jest urozená paní paní Anna z Hradce oc přinesena na Bechyni za urozeného pána pana Laclava z Šternberka, najvyššieho kancléře královstvie Českého; a když jsou se z toho přínosu rozjeli, po některém dni kázal jest nebožtík pan kancléř přinésti vosm koflíků a měděnici a nalevadlo a dvě flašě, vše stříbrné a pozlacené, a dal to paní a řekl k ní: „Aničko, teď dávám tato stříbra, aby měla taky svý, kdyby k tobě jací hosté přijeli.“ A při tom jsou byli pan Václav Štítný, pan Jan Řeřábek, pan Mikuláš

Vrabský. Potom po několika nedělích kázal nebožtík pan kancléř čaloun zlatem protýkaný panu Janovi Řeřábkovi přinésti; i rozvinuli jsme jej přede pánem, a držel sem já za jeden konec a pan Jan Řeřábek za druhý. I řekl jest pán nebožtík: „Teď dávám Aničko tento čaloun, kaž jej sobě schovati.“ A to já svrchupsaný Bochovec beru k svý víře i k své duši, že jest v pravdě tak, což tuto svědčím. A toto svědomí mý svú vlastní pečetí zapečetil sem. Datum Třeboň feria 4. infra octavam assumptionis sanctissime virginis Marie annorum ɔc 1523.

Přitištěná pečeť na polovic porušena.

272.

Smlouva svatební mezi panem Janem mladším Křineckým z Ronova a panem Wolfem Krajířem z Krajku o dání panny Žofky Křinecké Wolfovi Krajířovi k manželství.

Bez místa, 3. prosince 1523. Orig. pap. Fam. Křinecký v. Ronov.

Leta od narození syna božího tisícího pětistého třimecitmého, ve čtvrtek před svatú pannú Barború stala se jest smlouva celá a dokonalá mezi urozenými pány, panem Janem mladším Křineckým z Ronova a na Rožďalovicích z strany jedné, a panem Wolfem Krajířem z Krajku a na Lantštajně z strany druhé, při přítomnosti urozených pánuov, pana Kundráta z Krajku a na Mladém Boleslavi, najvyššího komorníka královstvie Českého ɔc, a pana Zdislava Berky z Dubé a Zákupí, najvyššího sudího královstvie Českého, a pana Fridricha purkrabie z Donína a na Dražicích, a to taková, že výšepsaný pan Jan tuto psanému panu Wolfovi Krajířovi dáti má k svatému manželstvie sestru svú pannu Žofku, po kteréžto věna dáti má 300 ſſ gr. č. a 100 ſſ gr. č. vajpravy, a to na takový zpuosob: vyplniti on pan Jan má teď při sv. Havle najprv příštím, když sě psáti bude leta ɔc 24, dáti panu Wolfovi má 200 ſſ gr. č. a panně Žofce 50 ſſ gr. č. vajpravy a $12^1/_2$ ſſ gr.; a na 100 ſſ gr. č. list udělati má, tak jakž královstvie toto České za obyčej zachovává, jemu panu Wolfovi bez ourokuov, v kterémžto listu plněnie položiti se má od tohoto sv. Jiří najprv příštího ve 2 letech pořád zběhlých, když se psáti bude leta ɔc 26, při sv. Jiří téhož leta příštího, a druhý list panně Žofce sestře své též bez ourokuov udělati má na 500 a 25 ſſ gr. č. též na ten zpuosob plněnie, aby v něm položeno bylo jako v listu páně Wolfovu.

A kdež urozená paní Johanka z Ronova, vdova pozuostalá po nebožtíku panu Zdeňkovi Krajířovi z Krajku dobré paměti, jistotu listovní od pana Wolfa Krajíře výš vejšpsaného na 800 ſſ gr. českých má, z kteréžto summy, jakž ten list ukazuje, platiti se jí paní Johance má 20 ſſ gr. č. každý rok až do vyjití času v tom listu položeném, rozdílně při každém sv. Jiří a svatém Havlu po 10 ſſ gr. č.: i o tom jest takto mezi již psaným panem Janem a panem Wolfem smluveno, že pan Jan sestře své paní Johance, dokadž ten čas v listu položený se nevykoná, má dávati

při každém svatém Jiří a sv. Havle po 8 ß gr. č., a pan Wolf po 3 ß gr. č., tak aby ona každého roku těch 20 ß gr. č. od nás obojích do svého obydlie vyplněné a poslané nalezala.

Item pan Wolf pannu Žofku, když to pán Buoh dá, že svoji budú, má k tomu míti anébrž i panu Janovi nadto přiřiká, že tejž pan Jan pro takovú sumu panně Žofce ujištěnú do času v té smlouvě položeném od panny Žofky nalehán ani upomínán býti nemá, ani od něho od pana Wolfa, ač by v tom času panna Žofka smrtí sešla a jemu ten ostatek dala a poručila, do vyjití času v smlouvě anebo v listu položeném, ani také bratří a budúcích jeho, než jestliže by pán Buoh pana Wolfa od smrti uchovati neráčil, čehož pane Božě ostřez, prvé nežli by ten čas vyšel, tehdy se jí cesta k up[omínání] její sumy ujištěné nezavírá.

A což se pak užitkuov dětem[....] dotýče, aneb ačby chtěla k čemu dále právo míti panna Žofka, ta věc při první námluvě aneb o tom narovnánie zuostavena buď, kteréž jest se stalo mezi panem Zdeňkem na místě paní Johanky a panem Janem bratrem jejím, že se toho k naučenie panskému a vládyckému, když by JJMt v soudu zemském seděti ráčili, podati má. A pan Wolf což po ní věna vezme, to jí ujistiti má, jakž se za řád a za obyčej v tomto královstvie Českém drží a zachovává, buďto na statku nebo listem věnným; též také jestliže by kdy co její sumy paní Žofky nad věno k sobě přijal, a ona mu to puojčila, to jí také podle řádu a obyčeje tohoto královstvie ujistiti má.

A tuto smlouvu slíbili jsou sobě ctně, věrně a právě zdržeti jako na ctné pány sluší; pakliby která strana, ač se o tom nedrží, z této smlouvy v kterémkoli artikuli ven jíti chtěla; tehdy straně druhé aby 1000 ß gr. č. propadla, a pro ten 1000 ß gr. č. aby ta strana, kteráž by ji držala, mohla stranu druhú upomínati tiem všiem právem, jakoby list s visutými pečetmi a rukojměmi obyčejný tohoto královstvie měla. A pro lepší jistotu a vědomost věcí svrchupsaných já vajšpsaný Jan, též i já také tuto psaný Wolf sekrety své přitisknúti jsme dali, připrosivše také vajš dotčených pánuov, kteříž jsou této smlouvě naší přítomni byli, že jsou také na svědomí sekryty své podle našich přitisknúti dali. Stalo se leta a dne, jakož se nahoře píše.

Pět červených malých pečetí.

273.

Král Ludvík brání Adama z Hradce před možnou pomluvou, že vydal bez vědomí jeho listinu královskou.

Dán v Prešpurce, 20. ledna 1524. Orig. perg. 283.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český ɔc král a markrabie Moravský ɔc. Oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznešeno, kterak by někdo neb ně-

kteří mluviti měli, že urozený Adam z Hradce na Hradci, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, nějaký list pod pečetí naší bez vuole a rozkázánie našeho vydal, a potom když se nás to doneslo a nám ten list přinešen, že jsme k němu proto některá nemilostivá slova mluviti poručiti ráčili. I poněvadž taková slova mnoho na sobě nesou a daleko se vztahují, nechtíce tomu, aby kto bez svého provinění u lidí byl podezřín a v vošklivosť uveden a na své poctivosti nebezpečenstvie měl; protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím tiemto listem seznáváme a v pravdě pravíme, že ktožkolivěk takové řeči neb k těm podobné, jakž nahořepsáno jest o témž Adamovi, smajšlel neb mluvil, že jemu na tom velkou křivdu činí, nepravě neduovodně o něm mluví; neb se týž Adam ve všem vždy k nám a v úřadu tom tak zachoval a zachovává, jako ctnému a šlechetnému pánu a úředníku věrnému přísluší. I žádáme všech poddaných našich ze všech stavuov, věrných milých, abyste takovým řečem křivým a neduovodným nevěřili, nébrž vám společně i obvlastně porúčieme, jestlibyste od kohožkolivěk to slyšeli, takové osoby abyste nám oznámili a je za ty jměli, jakž na takové lidi, kteří neprávě a neduovodně koho na jeho cti a dobré pověsti dotýkají, sluší. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přitisknúti. Dán v Prešpurce v středu den svatých Fabiana a Šebestiána léta MDXXIII°, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého. Ludovicus Rex manu ppa.

Přitisknuta jest pečeť královská.

274.

Král Ludvík činí s Adamem z Hradce smlouvu, že mu bude vydávati, kdykoli bude ve službě jeho, plat na vychování 30 koní.

V Prešpurce, 26. ledna 1524. Orig. perg. 284.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že prohlédajíce k mnohým, pilným, platným a nákladným věrným službám urozeného Adama z Hradce, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, kterýmiž jest nám sloužil a slúžiti nepřestává; i chtíce v tom jeho opatřiti, jakož slušné i spravedlivé jest, aby těch služeb škody žádné neměl, s dobrým rozmyslem, s radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách smluvili a uhodili jsme s ním o takovou službu jeho, a tiemto listem smlúváme a smlúvu celú dobrovolnú a dokonalú činíme, a to takovúto: že jemu od nás na třiceti koní službu dávati a platiti máme každý rok, však na takový spuosob, kdyžkoli z domu svého ke dvoru našemu vyjede, že hned od toho dne výjizdu jeho na těch třiceti koní má jemu Adamovi služba jít a počítati se, a to dotud, dokudžby zase ode dvora našeho neodjel do domu k bytu svému. A k tomu jemu podlé oby-

čeje dvoru našeho za škody máme státi a stojíme, tak jakožto jiným dvořanóm, kteříž při nás v službě dvorský jsou. A nadto toto zvláštně s týmž Adamem smluviti jsme ráčili a listem tiemto smlúváme, cožbykoli on Adam buďto po poselstviech aneb v jakýchžkoli potřebách našich jízdami vydal a utratil, a to registry nám pokázal, vydání své takové, že to všecko máme a přiřiekáme jemu zase dáti a dávati i platiti a zaplatiti z duochoduov našich královstvie Českého, beze všeho zmatku a zadržovánie všelikterakého, a to nyní i budúcí časy. A v tom jeho opatřiti máme i jsme povinni, aby se jemu taková a ta služba i to všecko podle této smlúvy naší s ním učiněné každý rok platilo a vydávalo z jakýchžkoli duochoduov našich aneb odkudžkoli od jinud. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přitisknúti. Dán na Prešpurce v úterý po svatém Pavlu na víru obrácení, léta božieho tisícého pětistého dvacátého čtvrtého, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého.

Ludouicus Rex manu pa.

Vtisknuta jest pečeť král.

275.

Král Ludvík píše Michalovi Slavatovi z Chlumu, že poručil knížeti Karlovi Minsterberskému, aby s ním o stížnosti jeho ve příčině místa na soudě zemském jednal.

V Prešpurce 29. ledna 1524. Org. pap. Fam. Slavata.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a markrabie Moravský ɔc. Urozený, věrný náš milý! Porozuměli jsme tomu všemu, co si sobě obtěžoval, a v súdu zemském z kterých příčin nechtěl jsi sedati, obávaje se, že by se tím místem pod mladšími pány lety, tobě ukázáno, rodu tvému mělo státi ublížení poctivosti. A protož poručili jsme s tebú o to mluviti osvícenému Karlovi v Slezí kniežeti Minsterberskému, najvyššiemu hajtmanu našemu královstvie Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu, věrnému milému; a při tom i list jemu posieláme, pokud budeš jmíti býti v tom opatřen, tím se zpravíš. Dán v Prešpurce v pátek po svatém Pavlu na víru obrácení, leta ɔc 24, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého.

Ex commissione propria Regie Majest.

Urozenému Michalovi z Chlumu a z Košmbergka na Kostelci, věrnému našemu milému.

Forma listu, kterým král Ludvík nabízel se opatřiti pana Michala Slavatu, jest nejspíš onen nedatovaný text, jenž vytištěn jest zde na straně 446 čís. 262.

276.

Karel kníže Minsterberský žádá Adama z Hradce, aby přitiskl jako prvé pečeť svou ku prodlouženému listu dlužnímu pro Prefáta z Vlkánova a jeho manželku.

Na hradě Pražském 5. března 1524. Orig. pap. Fam. v. Münsterberg.

My Karel z boží milosti knieže Minsterberské v Slezi, Olešnické, a hrabě Kladské ɔc, najvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého, margrabstvie Hornie

Lužice landfojt, a hajtman knížetstvie Velikého Hlohova; urozenému pánu panu Adamovi z Hradce ꝯc, najvyššímu kancléři království Českého, panu ujci našemu zvláště milému. Urozený pane ujče nám zvláště milý! Pro přidání roku vobnovujem list urozenému vládyce Jindřichovi Prefátovi z Vlkánova a Kateřině manželce jeho, až do svatého Havla nyní najprv příštího, na sto kop grošuov a na pět a dvadceti kop grošuov českých, v němž ste také prve podle jiných pánuov a dobrých lidí za nás jedním rukojmí, kterýž tuto posíláme; se vší pilností žádáme i zouplna věříme, že k němu též jako i prve pečeť svú přiložiti dáte. A my vás z takového slibu a rukojemstvie bez vaší vší škody i lehkosti, jako ctnému kniežeti přísluší, vyvaditi slibujem, i dědice naše tímto k témuž zavazujem. Tomu na svědomie pečeť naši knížetskú rozkázali sme přitisknúti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v sobotu po přenešenie svatého Václava leta ꝯc 24.

Přitištěná pečeť odloupnuta.

277.

Král Ludvík oznamuje Vilímovi z Ilburku na Ronově, že žádost jeho jest vyslyšena.

V Budíně, 1. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Ilburg.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a markrabie Moravský. Urozený, věrný náš milý! Psaní tvému a žádosti i také přímluvě urozeného Adama z Hradce, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, vyrozuměli jsme; i věz, že témuž Adamovi o to psáti a v tom, aby tebe listem naším podle spravedlivosti opatřil, poroučeti ráčieme. Dán na Budíně v pátek po velce[no]ci leta ꝯc 24, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

278.

Králová Marie, manželka krále Ludvíka, píše Adamovi z Hradce, aby se u Jana z Rosenberka o některé pilné potřeby přimlouval.

V Budíně, 8. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Rosenberg.

Maria z boží milosti Uherská, Česká ꝯc králová, margkrabina Moravská ꝯc. Urozený věrný náš milý! Jakož jest najjasnější král jeho láska manžel náš najmilejší urozeného Jindřicha z Lomnice a na Meziříčí raddu naši, a statečného Václava Húgvice ꝯc, věrné naše milé, poslati ráčil k urozenému Janovi z Rozmberka o některé pilné a znamenité potřeby, kteréž tobě od nich oznámeny budou; i poněvadž to znáti ráčíme, žes ty s týmž Janem z Rozmberka v zvláštním přátelství, toho na tobě žádati ráčíme, aby ty podle téhož Jindřicha a Václava se vší pilností jednati a tu věc k místu a konci přivésti pomohl; znajíc to, že nám tím bez jeho vší škody mnoho dobrého učiníš. A protož té víry do tebe býti ráčíme, ibrž tě tím napomínáme, poněvadž si ty to vždycky od nás znal, že k tobě zvláštní láskú a milostí na-

kloněni býti račíme, že svú pilnost, pokudž najvejš budeš moci, podlí nich k tomu přičiníš, a pro naše mnohé dobré tu věc dokonati pomůžeš. A my toho tobě vší milostí na potomní časy spomínati račíme. Datum Budae feria sexta post quasimodogeniti, anno domini ɔc 24. Maria kunigin.

Urozenému Adamovi z Hradce na Hradci, najvyššímu kancléři království Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěná pečeť odloupnuta.

279.

Jarohněv Valovský z Úsuší svědčí, že poslán byl s Heřmanem z Říčan od paní Anny z Hradce na Zelenou Horu o pozůstalost po Ladislavu z Šternberka, a co tam vyřídili.

Na Třeboni 21. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Jarohněv Valovský z Úsuší známo činím tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest mi to dobře v paměti, kdež sem některé časy byl poslán podle urozeného pána pana Heřmana z Říčan od urozené paní paní Anny z Hradce JMti, paní mé milostivé, na Zelenú Horu ku panu Albrechtovi z Šternberka o šaty i o jiné věci, kteréž jsú pozuostaly paní v Nepomuku po smrti nebožtíka pana Ladslava z Šternberka, najvyššieho kancléře královstvie Českého; i tu jsú některé věci, tak jakž cedule od pana Albrechta z Šternberka panu Heřmanovi sepsaná a vydaná ukazuje, kterúž jest pan Heřman hned tu k sobě přijal. A dále, jakž nám od Její Mti poručeno bylo, mluvili jsme o štuk aksamitu; tu jest nám pan Albrecht pověděl, že jest jej bratr jeho pan Jan vzel a dal sobě hazuku z něho udělati. Při tom o dvanáct štukuov kmentu mluvili jsme s panem Albrechtem; i paní Albrechtová při tom jsúc, dala nám tu odpověď, že jich více nebylo, nežli třimezdcítma, jakož cedule ukazuje, kterúž pan Heřman k sobě přijal od pana Albrechta z Šternberka. A dále jsme mluvili ku panu Albrechtovi o ložní šaty; i dal nám tu odpověď, že mu JMt paní má neráčila nic o to. A což tuto svědčím, to beru k své vieře a k své duši, že jest to v pravdě tak. A nemaje své pečeti na ten čas, prosil sem urozeného vládyky pana Ctibora Dráchovského z Dráchova, žė jest svú přirozenú pečeť k tomuto listu a mému svědomí přitisknúti dal; jenž jest dán a psán na Třeboni leta páně ɔc 24, ten čtvrtek před svatým Jiří.

280.

List mocný krále Ludvíka, daný panu Adamovi z Hradce na řízení statkův v Čechách.

Na Budíně, 16. května 1524. Orig. perg. 286 b.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že jsme prošeni vod urozeného Adama z Hradce na Hradci,

svolujem a dopouštíme, tak aby on Jan s dědici a s kverky svými na horách a gruntích jeho dědičných zlata, stříbra, mědi, cejnu, volova i jiného všelijakého kovu buď z starých doluov anebo znovu vyzdvižených a zaražených dobývati a na nich pavovati mohli beze vší překážky, tím vším obyčejem jakožto i jiní kverkové na Horách Kutnách neb na jiných dělají a pavují; a nad to chtíce, aby tím snadněji a s menším nákladem na těch horách a gruntích výš dotčených dělati a pavovati mohli a tak aby kverkuov a nákladníkuov k dělání a dobývání těch hor více měli a přivedli, tuto sme témuž Janovi a dědicuom jeho zvláštní milost s kverky jich učinili a tímto listem číníme, aby urbury ani jiných žádných poplatkuov, kteříž do komory naší podle práva hornfho spravedlivě příslušejí, nedávali ani platili nám ani budúcím našim králuom českým, a to až za patnácte let od dání listu tohoto pořád zběhlých. A cožkolivěk zlata, stříbra neb jiných kovuov na týchž horách dobudou, aby to mohli prodávati a odbývati, kdež by sě jim zdálo; však jestli žeby mincmajstr náš nynější neb budúcí jim tolikéž za zlato, stříbro neb jinee kovy platiti chtěl, zač by je jiným prodati mohli, tehdy mají a povinni budou mincmajstru našemu za tu sumu toho odbývati a žádnému jinému. Než po vyjítí těch let mají nám a budoucím našim králuom českým on Jan s dědici a budoucími i s kverky a nákladníky svými urbury a všecky poplatky, kteréž do komory naší podle práva Hor Kuten spravedlivě příslušejí, dávati a platiti bez zmatkuov a všelijaké otpornosti, a také cožkolivěk buď zlata, stříbra aneb jiných kovuov na tých horách dobudou, toho jinam nemají prodávati ani kterak odbývati, než toliko do mince a k ruce naší tak a tím obyčejem, jakož i jiní taková stříbra v království našem Českém do mince prodávají. Protož přikazujem najvyššímu mincmajstru království Českého nynějšímu i budoucím i jiným všem úředníkuom a poddaným našim téhož království, abyšte svrchu psaného Jana s dědici, s kverky a nákladníky jich při těch při všech milostech svrchu psaných jměli, drželi a neporušitedlně do toho času zachovali, jináč toho nečinícę. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pátek po Buožím Těle, leta Buožího tisícího pětistého čtyrmecitmého, království našich Uherského a Českého devátého.

Ad relationem mag. dom. d. Adam de Nova Domo,
suprem. reg. Boh. cancell.

283.

Adam z Hradce dlužen jest 200 kop gr. Pr. p. Zdeňkovi Vítovi ze Rzavého.

Bez místa, 29. července 1524. Orig. perg. 287.

Já Adam z Hradce a na Hradci, najvyšší kancléř království Českého, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného; a my Jan Leskovec z Leskovce a na Kamenici,

Bohuchval též Leskovec odtudž z Leskovce ꝯc, a Oldřich starší Mezenský z Mezného a na Mnichu, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme .... že jsme dlužni urozenému vládyce panu Zdeňkovi Vítovi ze Rzavého i jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu dvě stě kop grošuov českých dobrých stříebrných rázu Pražského; z kteréžto jistiny a summy grošuov máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil ani zaplacením svého dielu kterakkoli děliti se k otbytí mohl, úročiti a platiti týmž věřitelóm našim, nebo jednomu z nich, platu a úroka ročního dvaceti kop grošuov českých též dobrých stříebrných rázu Pražského nadepsaného, každý rok rozdielně, totiž na svatého Havla po dánie tohoto listu najprve příštieho počnúce deset kop grošuov českých, a na svatého Jiřie ihned potom budúcího tolikéž, a tak i jiná léta potomní vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po desieti kopách grošuov českých, tak dlúho a dotud, dokudž by nám tíž věřitelé naši nebo jeden z nich anebo my jim také puol léta před svatým Jiřím nebo před svatým Havlem nedali věděti napřed. A kdyžbychom koli sobě buďto oni nám anebo my jim toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjití toho polúletie věděti napřed daného máme i též jako svrchu slibujem dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich jistinu a summu dluhu svrchupsaného dvě stě kop grošuov českých, a hotovými groši českými dobrými stříebrnými rázu Pražského i s úrokem v ty časy přišlým zaplatiti, bez zmatku a otporu i dalšího prodlévánie všelikého. Paklibychom .... [Ležení v Hradci Jindř.] A ktož koli tento list měl by nebo jmieti bude .... Dán leta od narození syna božieho tisícieho pětistého čtrmezcítmého, v pátek po svatém Jakubu apoštolu větším.

Ze 4 přivěšených pečetí dvě jsou utrženy a dvě zachovány.

284.

Král Ludvík posílá kancléři Adamovi z Hradce některé listy, čelící k srovnání mezi stavy v Horní Lužici, aby je zapečetil pečetí královskou.

Na Budíně, 15. srpna 1524. Orig. pap. Historica.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český ꝯc král a margkrabie Moravský ꝯc. Urozený věrný náš milý! posielámeť teď některá srovnání, která se mezi pány, rytieřstvem a stavem městským Horních Lužic stala, ješto tomu z těch listuov rukú naší podepsaných budeš moci vyrozuměti. Protož znaje, že jest v tom vuole naše, nemeškaj jich zapečetiti pečetí naší. Dán na Budíně den Panny Marie Nanebevzetí leta ꝯc XXIIII, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ex commissione propria regis.

Urozenému Adamovi z Hradce, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěna pečeť královská.

285.

Král Ludvík dává Adamovi z Hradce výplatu na zámku Týřově.

Na Budíně, 28. září 1524. Opis pap. Fam. Neuhaus.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem, že sme prošeni od urozeného Adama z Hradce a na Hradci, nejvyššího kancléře království Českého, věrného našeho milého, abychom jemu i jeho dědicuom na zámku Tajřovu se vším jeho příslušenstvím vajplatu dáti ráčili. K jehožto prozbě pro služby téhož Adama, kteréž nám činí a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme témuž Adamovi i jeho dědicuom a budúcím vejplatu na svrchupsaném zámku Tajřovu s jeho příslušenstvím, a tiemto listem dáváme, tak aby oni to od držiteluov nynějších neb budúcích vyplatili a vyplatiti moc měli, když by se jemu neb jeho dědicuom a budúcím kolvěk zdálo a líbilo, položíc jim za vejplatu toho zámku s jeho příslušenstvím summu zápisnú, kterúž by na tom zapsanú měli, v cele a úplně podle znění zápisuov jejich. Kterúž od něho přijmúce, mají jemu toho zámku a povinni budú v moc jeho hned postúpiti. Kterýžto zámek když svrchupsaný Adam vyplatí, držeti jej a požívati má a bude moci i s dědici a budúcími svými, nejsúc odtud splacovaný od jiného žádného, leč od nás, budúcích našich králuov Českých, však tak, když bychme my to sami k našemu vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem, když by se nám to učiniti kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jemu neb jeho dědicuom a budúcím podle zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypovědilýho položíce jim summu jejich zápisnú, kterúž sú za výplatu toho zámku s jeho příslušenstvím dali, vcele a úplně. Kterúž přijmúce od nás, mají hned a povinni budou svrchupsaného zámku se všemi jeho příslušenstvím, s kterýmž jsou jej sami drželi a požievali, nám neb budúcím našim králuom Českým postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti beze zmatku a všelijaké odpornosti. A kdož by tento list měl svrchupsaného Adama neb dědicuov a budúcích jeho dobrú vuolí, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně den svatého Václava leta božího tisícého pětistého čtrmecítmého a království našich Uherského a Českého devátého.

286.

Král Ludvík dává pokutu, ve kterou Mikuláš Karlík z Nežetic upadl, p. Adamovi z Hradce, p. Pflugovi a p. Šlikovi.

Na Budíně, 15. října 1524. Orig. perg. 288.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král,

markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznešeno, kterak by v minulých letech Mikuláš Karlík z Nežetic u některého apatekáře nebožto zlatníka po jedu se ptal, a jej kupovati aneb proň posielati chtěl; pro kterúžto věc nám jest v pokutu přišel a upadl. I prošeni jsme od urozených Adama z Hradce na Hradci najvyššieho kancléře královstvie Českého, Hanuše Pfluga z Rabšteina na Bečově, našeho a královstvie Českého německých lén hajtmana a dvoru našeho maršálka, Štefana Šlika z Holajče hraběte z Pasaunu a na Šlaknverdě, věrných našich milých, abychom jim tu vinu a pokutu dáti ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jejich, které nám věrně činili a činiti nepřestávají, nakloněni jsúce s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskú v Čechách, týmž Adamovi, Hanušovi a Štefanovi dali jsme na nahořepsaném Mikulášovi Karlíkovi proto, že jest se po jedu ptal a jej kupovati aneb poň posielati chtěl, tu vinu a pokutu, a tiemto listem, poněvadž se tu bezhrdlí našeho dotýkati mohlo, dáváme, tak: cožkoli na téhož Mikuláše pro tu věc neb jakžkolvěk jinak, ještoby nám v pokutu upadl, uvedeno bude, a on skrze to co propadl, aby oni statek všelijaký jeho, kdežbykoli a na čemkoli shledán býti mohl, jmíti, držeti a s tím učiniti mohli, pokudž by se jim zdálo a líbilo, jako s svým vlastniem, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých i jiných všech lidí všelijakých překážek a odpornosti. Přikazujiece větším i menším úředníkuom královstvie Českého i jiným všem poddaným našim ze všech stavuov, k kterémužby soudu a právu ta věc přišla, abyšte svrchujmenovaným Adamovi, Hanušovi a Štefanovi k tomu ke všemu statku, kterýž nám Karlík pro dotčený skutek propadl, dopomohli, a je toho všeho vedle řádu a práva zmocnili, jináče nikoli nečiniece. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně v neděli, den svatého Havla léta božieho tisícieho pětistého dvacátého čtvrtého, královstvie našich Uherského a Českého devátého. Ludovicus Rex, manu propria.

Visí neporušená královská pečeť.

287.

Králová Marie svědčí, že pan Adam z Hradce v její službě jednal tak, jak mu bylo poručeno.

Na Budíně, 18. října 1524. Orig. pap. Historica.

My Maria z božie milosti Uherská a Česká ɔc králová a margkrabina Moravská ɔc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsme tohoto leta urozenému Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému, v některých potřebách našich instrukcí dáti a nám jednati poručiti ráčili, kterýž jest na rozkázaní naše se zachoval a to jednání naše přijel. Pak poněvadž jsme to v skutku seznali, ža jest týž Adam v tom ve všem nic jiného nejednal než to, což jest jemu a pokud od nás poručeno bylo: i tímto listem vyznáváme, že jest se zachoval, jako

ku paní své na věrného a na ctného pána přísluší. A protož ktož by kolvěk jináče to jemu vykládal, anebo co jemu v tom připisoval, pravíme, že by jemu na tom křivdu činil a vo něm nepravě mluvil. Tomu na svědomie pečeť naši k listu tomuto rozkázali jsme přitisknúti. Dán na Budíně den svatého Lukáše leta XXIIII.

Maria Regina ɔc.

Přitištěna pečeť královská.

288.

Jan Hrádek z Hrádku svědčí paní Anně z Hradce o Wolfovi kramáři z Bechyně.

Na Bechyni, 2. listopadu 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Jan Hrádek z Hrádku známo činím tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož sem pohnán před kníže JMt od urozené paní paní Anny z Hradce, co se Wolfa kramáře z Bechyně dotýče, abych jí svědomí dal; i toto jest mi dobře vědomo a v paměti, že urozený pán pan Jan z Šternberka a na Bechyni, purgkrabie Karlšteinský, před se obeslal Wolfa kramáře, a ráčil k němu toto mluviti, aby mu slíbil, aby se bez vuole JMti z Bechyně nestěhoval na jiného pána grunty a zboží. A on nechtěl slíbiti. I rozkázal jest ho svrchupsaný pan Jan z Šternberka vsaditi. I toho mi není vědomo, aby jeho Wolfa pan Jan svrchupsaný slibem zavazoval, než Hendrych Hozlaur z Hozlau z rozkázání pana Jana z Šternberka JMti jest jeho slibem zavazoval. A to beru k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak, což tuto seznávám. A na svědomí toho toto mé seznání svú vlastní pečetí sem zapečil [sic]. Dán na Bechyni v středu po Všech Svatých leta Božího 1524.

A tergo: Svědomí před kníže JMt o Wolfa kramáře.

289.

Henrich Hozlaur z Hozlau svědčí paní Anně z Hradce o Bartoši Stoličkovi v Bechyni.

Na Bechyni, 4. listopadu 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Henrich Hozlaur z Hozlau známo činím tímto listem, kdež čten anebo čtúcí slyšán bude: Jakož sem pohnán před kníže JMt od urozené paní paní Anny z Hradce, abych svědomí dal. I toto mi jest dobře vědomo a v paměti, že Bartoš Stolička v Bechyni u věži seděl; a urozený pán pan Jan z Šternberka a na Bechyni, purkrabie Karlštejnský JMt, vypustiti jeho nechtěl na jiný zpuosob, než aby slíbil, že bez JMti vuole nikam z Bechyně se na jiného pána grunty a zboží stěhovati nemá. A já nadepsaný Henrich Hozlaur z rozkázání nadepsaného pána svého JMti sem ctí a věrou zavázal jeho Bartoše Stoličku, aby se nikam z Bechyni na jiného pána zboží nebral ani stěhoval. A to beru k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak, což tuto seznávám; a toho na svědomí toto mé seznání sem zapečetil svú vlastní

pečetí. Dán a psán na Bechyni ten pátek po Všech Svatých leta božího tisícího pětistého čtrmezcítmého.

A tergo: Toto svědomí od Henricha Hozlaura z Hozlau, co se Bartoše Stoličky dotýče v Bechyni.

290.

Jindřich z Rosenberka píše Adamovi z Hradce o kupci Migalovi, o své matce ɔc.

Na Krumlově, 11. ledna 1525. Orig. pap. Fam. Rosenberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj zvláště milý! Byště zdrávi súc tak se měli, jakž byšte sami míti chtěli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane švagře! Kdež mi píšete, že jest vás prosil Migal kupec od Pěti Korun za přímluvu, což se berně dotýče, kerá by jemu u mne ukázána byla, abych jemu ji vydal: i muoj milý pane švagře, však o tom sami dobře vědomost máte, jakú při já nyníčko o tu berni mám. A protož jakž bych jí jednomu dal, tak bych na se cestu jiným otevřel. Kdež tomu dobře sami vyrozuměti muožte. Než kdyby bylo jiným spuosobem vám k vuoli, jistě bych se toho nezbraňoval, ač já s tím kupcem žádné známosti nemám.

A dále kdež sami píšete, abych od Štengle vám damašku černého poslal, kterýž ste ondy viděli; vězte, že jest již žena má vzela hned v ten čas, když ste vy u mne byli; než teď vám hřebíčkového posielám sedmnáct loket, a víc ho nemá ani temného ani světlého.

A co se paní mateře naší dotýče, za to vás prosím, muoj milý pane švagře, že jí od nás buditi nebudete; neb vězte, že já i žena má mlčíme, že je s vámi vždycky. Protož vás prosíme, že mi oznámíte, když byšte se s tím člověkem sjeli, jakož dobře víte; tu já k vám přijedu a paní mateř naši s sebú přivezu. S tím dajž se nám milý Buoh spolu ve zdraví shledati, jestli vuole jeho svaté milosti. Datum Krumlov feria IV. post trium regum, anno domini 25.

Jindřich z Rozmberka na Krumlově.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce a na Hradci, najvyššímu kancléři královstvie Českého, panu švagru mému milému.

291.

Král Ludvík Adamovi z Hradce: schvaluje, že městská rada Chrudímská koupila tvrz Slatiňany.

V Budíně, 14. května 1525. Orig. pap. Fremde Entien: Slatiňan.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český ɔc král, margkrabie Moravský ɔc. Urozený věrný náš milý! Jakož opatrní purgmistr, konšelé i všecka obec města Chrudimě, věrní naši milí, koupili jsou pro dobré téhož města tvrz Slatiňany se vším k tomu příslušenstvím; i věz, že jsme jim k tomu povolení naše dáti a toho trhu listem

naším potvrditi ráčili, kterýžť teď posieláme. Protožť poroučieme přikazujíc, aby jej pečetí naší zapečetil a jim jej vydal, znaje, že v tom jest jistá vuole a konečné rozkázání naše. Dán na Budíně v neděli, jenž slove Cantate, leta ɔc 25ho, královstvie našich Uherského a Českého desátého. Ludovicus rex manu propria.

Urozenému Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěná pečeť královská odloupnuta.

292.

Král Ludvík žádá Zdeňka Lva z Rožmitála, aby věřil tomu, co s ním Adam z Hradce v záležitosti Jindřicha z Rosenberka jednati bude.

Na Budíně, 2. července 1525. Orig. pap. Historica.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a margkrabie Moravský ɔc. Urozený věrný náš milý! Poručili jsme urozenému Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému, s tebou, co se urozeného Jindřicha z Rozmberka, věrného našeho milého, a tebe také dotýče, mluviti a jednati. Protož což s tebou v této míře od nás mluviti a jednati bude, žádáme tebe porúčejíce, že jemu toho všeho věřiti budeš nic méně, než jako bychom my sami jsúc přítomni oustně s tebou mluviti a jednati ráčili. Kdež o tobě nepochybujem, než že se v tom povolně a hotově najíti dáš, znaje, že nám na tom věc vděčnú uděláš; a my tobě to milostí naší a vším dobrým spomienati ráčieme. Dán na Budíně v sobotu den Navštívení Panny Marie leta ɔc XXV°, královstvie našich Uherského a Českého devátého. Ludovicus rex manu propria.

A tergo: Urozenému Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššímu purgrabí Pražskému, věrnému našemu milému.

Přitištěná královská pečeť jest odloupnuta.

293.

Pseudonym Jan z Wart., opat panenského kláštera v Dubě (nejspíš pan Jan z Wartenberka na Dubě, dříve na Děvíně) píše žehravě panu Adamovi z Hradce o piklech strany Rožmitálské a Paškovy, a co by proti nim činiti se mělo.

Na (Českém) Dubě, 25. listopadu 1525. Orig. pap. Historica.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli můj zvláště milý! Napřed zdraví a při tom, což byšte sobě sami na všemohúcím pánu Bohu vinšovali anebo požádali, toho bych vám všeho věrně rád přál. A což se našeho do Uher poselství dotýče, pan Arnošt by již nemeškal, a mohl by zde zjednati i vůz komorní a vozníky, na kterémž by spolu jeli, i vůz špížní a koně, na kterémž by voba své potřeby míti mohli, některé by také potřeby zde pan Arnošt zjednati chtěl, kteréž Vám teď

na cedulce sepsané posílám, a vostatek by pan Leskovec zjednati musil. A teď sem krátkou instrukci dal sepsati našim posluom, i prosím vás, vohledejte ji, a co se vám koli zdá v ní vopraviti, to učiňte. Pan Tunkl tenť již v honích [?] jede, a kníže Jeho Velebnost v posilcích také neobmešká přispěti.

Města sou v Praze byla jednajíce vo ty vytištěné. Ale Pražané na svém tuze stojí, že jich zase přijíti nechtějí, a na předešlém orteli krále JMti že přestávají, a mimo ten že v žádná přátelská jednání se jim jíti nezdá, a nad to mám za to, ani v soud před svým pánem. Také vězte, že je kníže*) měl města před sebou, chtíce je utrhnouti, pilně s nimi se panem tátou**) jednali, aby se Pražan držaly a od řádu a práva nikoli nedali se odvoditi žádnému, a že tu na tom pánu svému najvětší věrnost a užitek učiní; a ač nyní pán jich, jsa naveden od některých šibalův, a neznaje, by to zlé bylo, aby dopomáhání práva ráčil překážeti, ale že brzo od knížete JMti bude vo tom dostatečnou zprávu míti, co jest JMt povinen podle přísahy své při řádu a právu činiti, i poznaje to, že bude činiti všecko, a i jim z toho potom děkovati. A kdož JMt k zlému vedli, ti že budou na poctivostech ujmu míti, a že mrzáci zůstanou a těžkým trestáním že budou trestáni. I vodložili toho města na své obce. I již pak mezi jich obce i kníže i Pražané chtí své posly poslati, vždy je ulúditi chtíce. I znám, že by to pánu našemu mnoho zlého přineslo, když by města od JMti odvedena byla. A také sou na tom páni sobkové, aby, jakž moci budou, pana podkomořího***) vo to podkomořství připravili, ješto města k nim nevede, nežli vede k králi JMti.

I protož by mi se zdálo za věc velmi potřebnou, abyšte psali panu Mezeříčskému i doktorovi Ruprechtovi, aby to pánu našemu i paní naší i panu arcibiskupu voznámili, co se pod chytrostí a pod zpuosobem práva jedná, aby pánu našemu moc odjali, a činiti aby musil, což voni chtíti budou; a protož aby se v nic knížeti uvésti nedali, a městuom svým aby pěkně psali milostivé listy, a jim aby děkovali, že se JMti věrně a pravě přidrželi, a ještě aby jináče nečinili, a žádným jiným aby se nezpravovali, nežli JJMtmi jakožto pány svými dědičnými; a na žádných lidí pěkná slova aby se neobracovali, že jim toho JMt ráčí vší milostí nahrazovati.

Což se pak sněmu, aby u Hory držán byl, tak jakž sme jim se panem Kundrátem†) a panem Donínským a se třmi vosobami z rytířstva z vás všech poručení psali: i nejde jim to v hlavu, a nesmějí k tomu pro Pražany přistúpiti, než divné tomu glossy dávají, jakož vám teď jich odpověď posílám. I mně by se zdálo, abychom my na tom předse stáli, a nikoli do Prahy k sněmu nesvolovali, nežli do Hory, a to pro ty Pašky — hašky ɔc;††) nebo obcem Pražským nic tíže není, nežli

*) Karel Minsterberský. **) Tchánem pana Adama z Hradce byl Zdeněk Lev z Rožmitála.
***) Jakuba Kyšperského z Vřesovic. †) Kunrát Krajíř z Krajku?
††) Slovem *hašek* volá se ve východních Čechách v Hradecku na vepře; v tom potupném smysle dlužno

když by u nich neměli sněmové bývati, tehdy co by se jim suol vůči sypala; neb nyní mezi nimi počíná dešt pršeti, a potom by z toho mohlo i bláto býti, v kterémž by se někdo mohl zmazati ɔc. Nebo já mnoho dobrého na tom sněmu u Hory pokládám, a bude-li v Praze, mnoho zlého, a to z mnohých příčin. Nebo jakož tuto páni sobkové píší, nebude-li sněm v Praze, že do Hory nepojedou, aniž toho že držeti nebudou, což by jinde zjednáno bylo: i to u mne ničímž jest, ač vím, že to pro Pražany činí, aby se jim tím zachovali; nebo svolí-li jinde k sněmu, tehdy se jich dobré u Paškóv pohorší. A nepojedou-li do Hory k nám, tehdy pán náš všicku vobec i v ní podstatu, zištie, a voni se sami zkazí, a potom tím méně provoditi budou moci. A dovedou-li sněmu v Praze, tehdy sme napoly poraženi od nich. A tak mnoho by bylo vypisovati příčin hodných, proč by zlé bylo na tento čas v Praze k sněmu svoliti, a proč dobré u Hory jej držeti; nebo i to za jednu příčinu pán náš může položiti, že tu ráčí některým vosobám poručiti i k Hoře dohlédnúti, poněvadž nyní při ní velicí sou nedostatkové.

Také toto vězte, že jest pan Krajíř ke mně posílal pana Hanuše Bryknara, s kterýmž jest mnoho mluvil vo dobré krále JMti i tohoto království; a upřímo tomu jest se srozumělo, že prve nápodobně k těmto našim artikulům pan Bryknar k králové Její Mti mluvil, a též jak JMti věci že zle stojí, oznamoval, i tak pod zpuosobem práva JJMtem se moc odjímá ɔc. I zdálo by se panu Krajířovi za dobré, i mně také, aby pan Bryknar nyní do Uher jel; nebo také zná všecky zpuosoby knížecí Velebnosti, a nyní spolu sou přes ramena, a to proto, že jest jemu Jeho Velebnost velmi ublížila, ješto by se rád nad ním pomstil. A tato by se nám k tomu cesta dobrá zdála, abyšte vy panu Bryknarovi psaní v ten rozum učinili: že králová Její Mt ráčila rozkázati, aby ihned k Její Mti jel a Její Mti aby zprávu dal, jak jest v Šestiměstech o tu berni Její Mti zjednáno, poněvadž také nyní kníže JMt doluov pojede, a jest jim vo tom spoluporučeno jednati. A králové Její Mti byšte to také oznámili, že ste jemu Její Mti slovem k Její Mti jeti, proto, aby Její Mti voznámil jistou věc, jak vo tu berni Její Mti věci stojí. A druhé také, aby se Její Mt ráčila jeho tázati na jeho přísahu vo těchto JMti věcech, jak zde a na čem stojí, a co se k Jich Mtí dobrému jedná a co ke zlému JJMtí; a při tom i další poručení jemu by se učinilo. A tak tomu rozomím, že by nebylo na škodu, i již jest s ním mluveno, aby ta[m] jel. A to by von již učinil, toliko kdyby peníze na ztravu jměl, a praví, že by musil jmíti XXXX ß grošů čes., ale snad by přestal na XXX ß gr. čes. I na tom sem s ním zůstal, že vám budu vo tej věci i vo penězích na ztravu psáti, mohly-li by zjednány býti. I na knížet[e] jistě na tento čas lepšího vostříše by nebylo, jako von. I již

tomu slovu rozuměti i zde, jakož také ku konci tohoto důvěrného dopisu vedle Paška jako jemu na roveň klade se svině. Jungmann a Kott v tom smysle znají *hašlk*. *Red.*

tolikò na těch penězích ta spravedlivost záleží. I což v tom úmyslu vašeho jest, jakou jemu odpověď dáti bych měl, to mi voznamte.

Toto také velmi pilná potřeba jest nám věděti, kdo jest těch artikulův z Uher knížeti dodal, to na králové Její Mti zvěděti; nebo se strojí kníže vo to tuze mluviti a zrádce dávati, kdo jest je na něho spisoval ɔc. Pak zde se vo tom mluví, že by je Cetně*) měl panu Štefanovi Šlikovi poslati, a pan Šlik knížeti.

Toto prosím vždy zpuosobte, ať král JMt ráčí psáti panu podkomořímu, aby k ruce JMti přijal ty berně k sobě od pana z Rozmberka a pana Jana Leskovce, podle jich podvolení. A též ať král ráčí psáti knížeti a panu Lvovi, že jest ráčil to vopatřiti svými penězi, aby ti podílové z berní byli dáni, komuž jsou ukázáni na podíly; a ty peníze že jest ráčil rozkázati podkomořímu svému vydati těm osobám, kterýž jemu od nich voznámeny budou, aby vo to různic a pozdvižení země nebylo a vo to činění počtův, když jest pan z Rozmberka i pan Leskovec na JMti přestali; to že jest JMt ráčil k sobě přijíti a časem slušným vo to je slyšeti i spravedlivou výpověď mezi nimi učiniti. A protož aby ty osoby, kterýmž se ta berně vydati má, byly od nich panu podkomořímu voznámeny ɔc. Nebo tudy mnoho těžkosti nám ubude.

Psaní to hanlivé, kteréž pan Lev vo panu z Rozmberka činí králi JMti, v to sem nahlédl a poznal sem, že všecko jeho mistrovství a chytrost v něm jest zavřína. I zdá mi se, že by se proti tomu mohlo králi JMti od pana z Rozmberka dvorsky odepsati, ještо by jej v srdce trefil, až by po té musil poskočiti. Ale když bych já odpisoval, tehdy by von mou notuli ihned poznal, nebo by se jemu musilo k samému srdci uhoditi a velmi ublížiti.

Toto také vězte, že sou včera u mne byli pan Březenský strýc muoj, a pan Václav Haugwic, vo to se mnou mluvíce pilně, abych se shledal se panem Lvem a s knížetem Jeho Velebností, a že by rádi se mnou vo ty artikule rozmluviti chtěli, a na čem by se jaký omyl byl, abychom sobě to přátelsky ukázali; a mnoho vo to se mnou mluvíce, a že tudy a z toho našeho shledání mnoho dobrého pána našeho i zemského přijíti by mohlo. I o tom by bylo mnoho vypisovati; i ač vím, že sou oni to dobrým úmyslem ke mně mluvili, ale pantáta z veliké chytrosti to vede, napřed něco na něm vyzvěděti chtějíc, druhé aby nás roztrhli, třetí aby mne umluvil, aby sněm v Praze držán byl, abych vás k tomu vedl ɔc. Tak já se domýšlím ɔc. I dal sem jim tu odpověď, že bych to rád učinil, ale že bych mohl v podezření od svých pánův a přátel býti, nežli že vám i některým jiným pánům a přátelům to chci voznámiti, a bude-li k tomu vůle vaše, že to chci učiniti a s nimi sjeti. I bude-liť vůle vaše, tehdy bych to učinil, jedno proto, abych jim to česky voznámil, že jich všemu šibalstvu rozomíme, a po něm že nepojedeme, netoliko že mají sebou Paška, ale byť k tomu i kopu sviní měli, žeť nás neustraší; druhé mohl-li bych jaké cestě srozuměti k jed-

*) Snad Procek Malý z Cetně, sekretář královský.

nání o pana z Rozmberka, že bych vám ji voznámil ɔc. A protož, což v tom ve všem vuole vaše jest, to mi oznamte, tak já se zachovám a ne jinak. A tohoto mi posla prosím brzo vypravte zase s odpovědí. Datum na Dubě, v sobotu na den svaté panny Kateřiny leta ɔc XXV°. Jan z Wart., opat kláštera panenského v Dubě.

294.

Týž pseudonym ku panu Adamovi z Hradce pokračuje ve svých žalobách a radách proti straně Rožmitálské a Paškovské.

Na Dubě, 29. listopadu 1525. Orig. pap. Historica.

Můj zvláště milý pane a příteli! Pán Buoh všemohúcí vám rač všecko podle žádosti vaší dáti, věrně a z upřímného srdce bych vám toho přál. Z psaní vašeho porozomívám, že posel můj vás s mými listý ještě nebyl došel, když ste mi to psaní učinili; jakož pak žádný váš posel u mne nebyl, nežli toto vaše psaní posel z Boleslavi mi dnes přinesl ɔc. Vo nezměněném klusu toho koně velmi rád slyším, a byť jedně než mimo chodil, když na něho knížecí Velebnost vsedne, ještoť takoví páni velmi rádi na mimochodnících jezdí. A což se listův vo tom práva dopomáhání dotýče, toť sluší rozvážiti, mají-li vyjíti čili nemají, neboť toliko do sv. Pavla na víru obrácení pantáta vodkládá. Nyní jich proto pozadržte, však d[ost ča]su jest. Neb toto mluví páni sobkové, že kdož jest koli radil králi JMti, aby toho práva nebyl[o dop]omáháno, že jest proti své cti radil, a že to chtí pokázati privilejemi, že má z země i s dědici svými vyhnán býti ɔc.

A což se pak vydání listu panu Vrtílkovi dotýče, jáť sem jemu jej jistě na jeho přiřčení, tak jakž mi bylo poručeno, vydal. A když se pak nechce ustanoviti, co sem já tím vinen? Ač jemu toho věrně nepřeji. Však pak mám jeho list, v kterémž se sám zná ku přiřčení a ku připovědi. Držím, že mi tuto tak tuze píšete dvorským štrichem proto, aby se to jemu doneslo. I víte, že se von se mnou nic nespravuje. Než prosím, učiňte tak a pište jemu, kterak se má paní Její Mt na mne pro něho ráčí hněvati, a jáť jemu také něco napíši. Ale všeckoť se to na ten konec děje, žeť tomu jináče nevěří, nežli že naši páni Jich Mt i pan arcibiskup, jakž jich kníže duojde, nedostojí, a že coufnou. A učinílić to, samić sobě zle učiní; a nás by raději zbyli, skůro by lépe bylo ɔc.

A což se jízdy dotýče páně Arnoštovy, tenť by již hotov byl, než toliko chtěl by věděti vo ty vozy a koně, takli je má zjednati i do krytého vozu i do špížnýho, čili jak jinak; nebo sice budou musiti čtyři vozy míti, i více s nimi bez potřeby utratiti mušejí. Což se přípisuov dotýče, mně se nezdá, aby jakých bylo potřebí, než toliko dva věřicí listy, jeden králi a králové JJMtem, a druhý panu arcibiskupu, a též dvě instrukcí. A což se psaných vosob dotýče v Kolíně, píšete, abych já je spořádal. I to bych já učinil, ale že jich neznám, a zvláště [ve] vašich krajích.

Však proto v stavu panském což uměti budu, tyť spořádám řád a po panu Arnoštovi vám je pošli. Než nerozomím tomu, aby kdo po krajích vo to pracoval, aby je spisovali; než napořád slyšeti, že se lidem líbí, kteříž jedně s sobky v zápisích nejsou, a na sněmu obecném hned valem k nám přistoupí, leč by poznali našich pánuov nestálost.

Artikul, kterýž ste mi poslali, jest páně tátův. Hned jej znám jako své voko; nebo netoliko v Čechách, ale i v Moravě rádi by páni sobkové nás u lidí zkazili a našemu pánu zmatek učinili. I není div, neb se nechce kobyle s pastvy; ale musíť s pastvy, však již sníh prší ɔc. A zdálo by mi se za dobré, abyšte ten artikul poslali panu Mezeříčskému, aby jej paní naší i panu arcibiskupu vokázal, jak voni již před sakem z daleka kalí.

Můj zvláště milý pane a příteli! Totoť jsou u mne veliké věci vod Pražan: napřed na psaní pána svého dědičného nic nedbají a jím se nezpravují, města JMti sobě v podstať chtějí přivinúti a od jeho královské moci je odvésti. Učili je, aby žádné město pánu svému obzvláštní odpovědi na JMti psaní a rozkázání nedávali. Sousedy své pánu svému věrné vyhnali a vytiskli mocí, k žádnému s nimi slyšení ani spravedlivému rozeznání přistúpiti nechtějí. Ouřad JKMti v ungeltě, kterýž JKMt Kozlovi dáti ráčil, Zíka mocí drží. Toť sou počátkové, ale dalekoť se vztahují; byť pan arcibiskup na to bedlivě pohlédal, jinouť by tu věc, nežli víru křesťanskú uhlédal. Pro pána Boha, ať jest to rozeznánie našim pánům p[řiprav]eno i ukázáno, i panu arcibiskupu, jistěť není žert. A sněmu ať nám JMt ni[kdy] v Praze neráčí pokládati pro své dobré, více nežli pro jednu příčinu psáti se nehodí. Totoť pak máte sobkuov grunt a najposlednější ji[ch] financ, že chtí, aby kněz Karel ustavně byl v Budíně u dvora pánův našich JJMtí, a tu aby skrze něho, čí[?]koli chtíti budou, sobě vyjednávali. I to pánům našim Jich Mtem voznamte v čas, i také cestu obmyslte, jak by tomu překaženo býti mohlo; neboť to nebyl by žádný žert.

Což se mého nyní k vám příjezdu dotýče, víte, že tomu nyní žádná není zvláštní potřeba; však tyto všecky věci psaními po jistých poslech mohou se zpraviti. Však když by toho zvláštní potřeba byla, i jeti k vám bych neobmeškal; však víte, dvadceti mil jest proto více, nežli jednoho dne projížďka. A nyní půl druhé neděle před vánoci pojedu na Točník, a tam musím přes hody pobýti; neb mám své dluhy některé zplatiti, a i jinde se vydlužiti; a tak klín klínem vyrážím, byť mi jedině tam voba nezůstala. Nebo na to se bezpečte, žeť mi nezbývá, neb sem nemálo dlužen. A s tím všemohúcí pán Buoh dáti rač, abychom se spolu ve zdraví shledali, jestli vuole jeho svatá. Datum na Dubě, tu středu před Sv. Vondřejem leta ɔc XXV°.

Johannes abbas claustri scti Zenonis semper vester, manu propria.

Urozenému pánu panu Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři království Českého, pánu a příteli mému zvláště milému.

295.

Jindřich z Krajku dlužen jest 175 kop gr. Pr. Zigmundovi z Chlumu.

Bez místa, 29. května 1526. Orig. perg. Fam. Krajíř.

Já Jindřich z Krajku a na Mladém Boleslavi, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blatné, najvyšší purkrabie Pražský, Jaroslav starší z Šelmberka a s Kosti a na Hrádku nad Sázavú, najvyšší komorník království Českého, a Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích, rukojmie jeho, s ním a zaň, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi ..., že jsme dlužni urozenému vládyce panu Zigmundovi Chlumovi z Chlumu ɔc i jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu puol druhého sta kop grošuov a pětmecítma kop grošuov, vše českých dobrých střiebrných rázu Pražského. S kteréžto summy a jistiny grošuov máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společní .... úročiti a platiti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich platu a úroka ročnieho puol osmnádcty kopy grošuov českých, též dobrých střiebrných rázu Pražského nadepsaného, každý rok rozdielně, totiž na sv. Havla po dánie tohoto listu najprve příštieho počnúce puol devaty kopy grošuov a patnádcte grošuov vše českých, a na sv. Jiří ihned potom budúcieho tolikéž, a tak i jiná léta potomně vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po puol devaté kopě grošuov a po patnádcti groších vše českých tak dlúho a dotud, dokudž by nám tíž věřitelé naši nebo jeden z nich anebo my jim také puol leta před sv. Jiřím nebo před sv. Havlem nedali věděti napřed. A když bychom koli sobě buďto oni nám anebo my jim toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjitie toho polúletie věděti napřed daného máme, i též jako svrchu slibujem, dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich jistinu a summu dluhu svrchupsaného puol druhého sta kop grošuov a pětmezdcítma kop grošuov vše českých, a hotovými groši českými dobrými střiebrnými rázu Pražského i s úrokem v ty časy přišlým zaplatiti bez zmatku a otporu i dalšieho prodlévánie všelikého. Paklibychom toho neučinili .... [Ležení v Jindř. Hradci.] A ktožkoli tento list měl by ... Dán leta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého šestmedcítmého, v úterý po svatým Urbanu papeži.

Visely 4 pečeti; z nich jedna utržena, jedna porušena a 2 se zachovaly úplně.

296.

Adam z Hradce Artlebovi z Bozkovic: že ještě nemá odpovědi v záležitostech jeho ɔc.

Bez místa a bez vročení (okolo 1526). Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj zvláště milý! zdraví na duši i na těle, a při tom to všecko, což byšte sami míti chtěli, [z] srdce bych vám upřímně přál. O věc vaši sem mluvil, ale ještě odpovědi nemám; ale nedám

jim rozprany [sic], až vždy odpověd zjednám, a tak se o to postarám, aby byla dobrá. Noviny zdejší sou velmi misterné, a prostě tak, jakž otci světí čertem svěcení míti chtějí, a již sú k sobě všecku moc vtáhli, že nic bez jich vědomí není; kdež z toho psaní, kderýž k panu z Pernšteina píši, všemu dále vyrozumíte. A můžte mi toho věřiti dokonale, že nevím, k čemu bych radčí svolil, mlatcem-li abych byl, čili ouředníkem. Nebude-li to v brzce přetržíno, a dá-li milý Buoh naše spolu shledání, ostatek spolu rozmluvíme. Zapomenul sem tohoto přípisu do páně z Pernšteina listu zavříti, i zavřel jsem jej do vašeho; prosím, že najň pomyslíte, jakú bych měl na takové přátelské psaní odpověd dáti; však pak víte, žeť sem váš. A s tím dejž milý Buoh nám se spolu ve zdraví shledati, však jestli vůle jeho svatá. Datum.

Adam z Hradce ɔc, najvyšší kancléř království Českého.

Urozenému pánu, panu Artlebovi z Bozkovic a na Vranově, pánu a příteli mému zvláště milému.

Nevím, pro zdraví-li v Teplici ste, čili jako kněží říkají, purkate [sic] renes; ale tak o tom držím, že pro obé. Dejž vám Buoh Teplici i druhé ke zdraví; poněvadž jest kněžím zdrávo, a my máme od nich příklad bráti; hned o tom nepochybujte, žeť vám také ke škodě nebude.

Adam z Hradce píše se v tomto dopise kancléřem; tím byl v letech 1523—1531. Artleb z Bozkovic byl v letech 1519—1524 hejtmanem markrabství Moravského a zemřel roku 1528 (Šembera, Páni z Bozkovic str. 100—103). V adresse tohoto dopisu nedává se Artlebovi titul hejtmanský; pročež podobá se, že list psán byl v letech 1524—1528 čili okolo roku 1526. *Red.*

297.

Adam z Hradce osobě, na niž Jan ze Šternberka při svou vznesl, odpovídá ke stížnostem proti němu zdviženým.

Bez místa a data (okolo 1527). Opis pap. Fam. Sternberg.

Kdež jest pak tejž pan z Šternbergka na VMt vznesl a to oznámil, co sobě do mne obtěžuje, že sem jemu berni dáti měl, kteráž jemu po nebožtíkovi panu kanclíři, bratru jeho, náležela by, a poněvadž sem jemu jí nedal a dáti se zbraňoval, a že jest na mne právo dovedl ɔc. I k tomu já před VMtmi toto pravím a VMti o tom tuto zprávu dávám:

Předkem že jemu v tom málo ani mnoho a zprosta nic povinnovat nejsem; neb abyšte VMt ráčili věděti, když jest nebožtík pan kanclíř poslal ke mně, abych mu tu berni dal, což by jí u mne bylo, kteráž by jemu tu v kraji pokázána byla, i tu sem já pánu voznámil, že se jest kraj na tom svolil, aby ta berně z kraje vydána nebyla proto, poněvadž by na list Kundifarů a dluh nějaký tak jíti měla, a že by se jim krajanóm týhož kraje vidělo, že toho dluhu Kundifarovi povinni platiti nejsou, a že já vedle téhož kraje svolení proto tu berni u sebe držím a chovám.

Ale sa s pánem v dobrém přátelství, a nechtěje jemu zlé mysli činiti, a také chtěje mu rád všeliké přátelství okázati, k tomu sem se podvolil, že chci pánu do té summy své peníze dáti, což jest té berně bylo, však na ten spuosob, jestliže by ten podíl pánu předse nešel, a já byl-li bych od kraje aneb od krajan napomenut, a že bych tu berni měl jinam vydati, tehdy jest mně měl nebožtík pan kanclíř zase hned jiný své peníze položiti a dáti. Pakliby ten podíl tak předse šel, tehdy sem sobě z té berně měl zase vzíti aneb vyraziti. Kdež sem já na to spolu naše zuostání jemu nebožtíkovi panu kanclíři tu summu dal a vyplnil, i ještě některou kopu více, než jest té berně u mne bylo, čehož i podnes odkud dovzeti zase nemám, poněvadž jest v tom on z světa sešel. I tu již ráčíte VMt znáti, sem-li já co panu Janovi v tom křiv, dav jemu nebožtíkovi své peníze a ještě zouplna tolik nemaje za sebou, abych pak nad to panu Janovi podruhé dávati měl, nejsa nic povinen. Protož VMt prosím, jestli možné, že to tak opatřiti ráčíte, ať mne pan Jan o to s pokojem nechá; neb i to VMt znáti račte, což tuto VMti oznamuji, že to všecko dostatečně provésti mohu.

Druhé, kdež mne viní pan Jan, že sem zatykače přijíti nechtěl, věda, že jest zatykač, a že to pròvésti chce ꝛc. I k tomu před VMtí já takto pravím a toho žádám, ať to pravé učiní, že sem já věděl, aby to zatykač byl. Ale proto já o tom o všem gruntovní a jistou zprávu VMti tuto dávám, což provésti, ač by toho potřeba byla, dostatečně mnoho dobrými lidmi mohu, že jest se o tom zatykače [sic] tak stalo: Toho času, když nebožtík pan Jindřich z Rozmbergka byl s ženou svou a sestrou mou ke mně přijel, a já byl v domě u paní mateře mé, i tu jest mi povědomo, že sou ke mně přijeli dva od pana Jana z Šternbergka, a že by se mnou rádi mluvili; i tu sem já, vzav některý pány a dobrý lidi k sobě, sšel k nim do domu a ptal sem se jich, co by chtěli. Tehdy oni ke mně tak mluvili: „Pane milej, teď sme k VMti posláni od pána našeho pana Jana z Šternbergka s tímto listem, prosíme že jej sobě dáte přečísti.“ I tu sem já k nim zase řekl: „Však ví pán váš, jak sem já s ním na ten čas, a že od něho žádných listů ani cedulí nepřijímám, a také toho úmyslu nejsem, abych tento přijal.“ A tak sou oni ode mne hned pryč šli, nic více ke mně nemluvivše. Kdež VMt z této jisté zprávy znáti ráčíte, že tu zhola panu Janovi z Šternbergka nic vinen nejsem.

Třetí, kdež mne pan Jan z Šternbergka z toho viní, že by majtní moji vzali clo z toho, kdež jemu víno vezli ꝛc. I k tomu já toto pravím, že sem se na ouřednících svých ptal, jak by se toto zběhlo. Tu sou mi oznámili, že sou z páně Janova statku z vína žádného cla nevzali, než že sou se formanů optali, z nájmu-li a z peněz to víno vezou, a oni že sou pověděli, že z nájmu; a proto sou oni rozkázali těm formanóm dáti z jich statků, s koní spravedlivé clo.

Jan ze Šternberka, v tomto listě jako živý uvozovaný, zemřel 9. září 1528. Bratr jeho kancléř slove nebožtíkem; jest to Ladislav ze Šternberka, zemřelý 18. listopadu 1521. Zmínka jest též o Jindřichovi z Rožmberka jako nebožtíkovi; ten skonal 18. srpna 1526. Pochází teda tento list z let 1526—1528. *Red.*

298.

Adam z Hradce hájí sestru svou Annu, vdovu po Ladislavu ze Šternberka a Jindřichovi z Rosenberka, proti Janovi z Šternberka.

Bez místa a data (asi 1527). Opis pap. souč. Fam. Sternberg.

Najprve kdež ste VMt ráčili voznámiti, co sobě pán z Šternberka od paní a sestry mé obtěžuje, že jest jí pohnal z nářku cti pro ublížení v psaní svém jeho poctivosti, a že jest paní k tomu puohonu nestála ͻc. I k tomu artikuli na místě paní a sestry mé tuto odpověď dávám: Předkem, že paní tak praví, že o žádném ublížení proti poctivosti páně Janově v svém psaní neví. A když pan Jan všecka psaní ode paní, kteráž jest jemu činila, pokáže před VMtmi, že jest té naděje, že to VMti poznati ráčíte, že jest to všecko slušně bez ourazu jeho poctivosti psáti mohla, což jest psala. A tak z toho jest tomu rozuměti, že jest to pan z Šternberka mohl poznati, že pan z Rozmberka nebožtík paní k jejím vlastním puohonům o znamenitý její věci a spravedlnosti státi jest nedal, a rozuměje tomu a tak, ten puohon o nářek cti učinil, k kterémuž též pán jí státi nedal. Kdež pak to VMt dobře znáti ráčíte, že jest paní vždy byla v moci pána a muže svého, jakožto poslušná a věrná manželka, nikam bez vuole jeho nejezdila jest, a tudy panu Janovi bohdá nic povinnována není. Neb když jesti ta příčina k nebožtíku pánu z Rožnberka přišla, že sou páni ouředníci menší do desk listu paní nedopustili vložiti, kterejž jest od slavné paměti krále Ludvíka JMKské paní měla a s relatorem JMKské jej k dskám poslala; v kterýmžto listu JKMt ráčil jest své povolení dáti, aby paní ke všem přem mohla poručníky zdělati ͻc; potom jest se obával, kdyby paní ku právu jela a státi měla, aby něco obtížnějšího ku paní nepřišlo, a zvláště jak sou na ten čas paně z Roznberka věci v rozličných ruoznicech stály.

Kdež jest v druhým artikuli pan Jan z Šternberka před VMtmi ode paní a sestry mé to sobě obtěžoval, kterak jest jeho pohnala těmi puohony, a ke škodám jej připravila, a k těm puohonům nestála ͻc. I k tomu já ode paní a sestry své toto pravím, že její nestání k těm puohonóm nemělo by panu Janovi obtížný býti, ale spíšť vděčný; neb byť paní vuoli měla, nikoliť by těch puohonů nepominula, majíci bohdá jistou a dokonalou spravedlivost k těm ke všem věcem, z čehož jest poháněla. Kdež ste VMt z předešlý odpovědi tomu šíře vyrozuměti ráčili, i také mohlo by VMti v paměti býti, co jest nebožtík pán z Roznberka v některých psaní svých dostavoval, i z kterých příčin jemu jest se nevidělo ku právu stávati; a tak poněvadž sám toho oumyslu byl, snad není divný, že i ženě své týhož zbraňoval. Protož se paní vidí, byť pan Jan z Šternberka měl ty škody prokazovati a provozovati, že by se jich mnoho nenašlo.

Před VMtmi v třetím artikuli pan Jan z Šternberka toho dotkl, kdež jest vedle smlouvy o některé věci stalo se mocné přestání na někdy panu Petrovi z Rozn-

berka dobré paměti a na nejvyšším panu puorgkrabí, a poněvadž jeden pán a ubrman z tohoto světa zšel, že sou se svoliti měli o jiného ɔc. Tu VMt dobře rozuměti ráčíte, poněvadž mezi paní a panem Janem z Šternberka mnohé ruoznice i nesnáze těch časů byly sou, i kteraký by tehdy snesení o to býti mohlo; ale když jest k tomu přišlo, že pan Jan tuto k tomu napomíná, jistě já na místě paní sestry své rád sem tomu, a hned jmenuji pána a přítele nejvyššieho pana hejtmana, a pána za to prosím, že to k sobě přijíti ráčí vedle nejvyššieho pana puorgkrabí, jedné zdá-li se panu Janovi z Šternberka, ať za též pána žádá.

Vročení zakládá se na témž, jako u čísla předešlého.

299.

Bratří Jan, Jošt a Petr z Rosenberka učinili s Adamem z Hradce úmluvu, že po vymření jednoho rodu druhý po něm statky (Třeboňský, Hradecký) děditi má.

Na Třeboni, 9. ledna 1528. Opis pap. Fam. Neuhaus.

My Jan, Jošt, Petr bratří vlastní z Rozmberka z strany jedné, Adam z Hradce ɔc, nejvyšší kanclíř království Českého, z strany druhé, pilně o tom přemejšlejíce, co v sobě upřímé a věrné přátelství upřímých přátel proti přátelům zachování a v tom trvání zavírá, a jakej i užitek ve mnohém dobrém přináší, zdravě sobě to rozvažujíce, z obú stran v tom sobě náchylni jsúce, jedno po předcích našich, kteří jsou též také upřímě a přátelsky jeden rod proti druhému v přátelství se chovali; druhé pro přátelství krví spojené, v kteréžto z vůle pána Boha všemohoucího z rodu nás svrchupsaných bratří z Rozmberka nebožtík vlasní bratr náš dobré paměti pan Jindřich z Rozmberka spojil se jest byl a ššel v svatý manželstvie s paní Annú z Hradce, vlasní sestrou rodu svrchupsaného pana Adama z Hradce ɔc; třetí pro blízkost našeho společného sousedství statkův, jeděch druhým příležitosti a tak dobrého křesťanského přátelství; v tom sme se dobrovolně snesli, za poctivé, slušné i také potřebné z obú stran uznali, abychme sobě takové upřímé a věrné přátelství, též upřímě a dokonale předkem sami mezi sebú to sobě stvrdíce, v též i tolikéž i dědice rodův našich zavázali. Protož tímto listem a s touto naší z obú stran dobře váženou svobodnou vůlí jedna svrchupsaná strana druhé jednomyslně a dokonale zavazujem, a vysoce vypisujíc slibujem k sobě upřímé, věrné i stálé přátelství zachovati, v něm nepohnutedlně do smrtí našich trvati, v ničemž proti každému, což by koli kdy která strana proti komu co předsevzala a s kejmž koli kdy co činiti jměla, však tak, což by před se vzala dobře, to s poctivostí učiniti mohúc, do hrdel i statků svejch všelijak beze všech fortelů, výmluv, zástěr i obmyslů se neopouštěli, a to nyní i časy budúcí věčně, ve všecko též a tolikéž i dědice své beze všeho porušení a umenšení, jak se tuto píše, zavazujíce, a to beze všeho všelijakýho zněnění, ve všech punctích a klausulích

podle této smlouvy ctně a křesťansky, jakož z obú stran ctní páni to sobě zdržeti všecko majíce.

Při tom pro dokonalejší toho všeho povinnost a jisté upřímé, věrné takového přátelstvie zdržení, my svrchupsaní bratří z Rozmberka z dobré a dobře uvážené i svobodné vůle, touto smlouvú a tímto listem naším, po sjití rodu našeho mužského pohlaví, jestliže by rod svrchupsaného pana Adama z Hradce též mužského pohlaví náš rod přetrval, panství naše Třeboňské s vrchností kláštera Třeboňského i se vším všelijakým příslušenstvím jeho, což koli k tomu panství obráceno jest, a takž jak my nyní ho [v] držení a užívání jsme, točižto s zámkem a městem Třeboní a s městečkami, se vsmi, rybníky ꝛc, všelijakými zvůlemi a užitky, tak jakž my, pro budúcí v tom zmatky, svrchupsaní bratří z Rozmberka téhož panstvie našeho všeho, pokud se na též nápad stahovati má a vztahuje, hned registra témuž panu Adamovi, našimi z obú stran pečetmi zapečetěné, dali jsme, tak celé a všelijak čisté a nezávadné, zavazujem a touto smlouvú naší zapisujem, tak aby když by koli rod náš muského pohlaví s tohoto světa sešel, a kdož by koli z rodu vejše psaného pana Adama z Hradce mužského pohlaví pozůstal anebo pozůstali, v též panství Třeboňské, jakž se svrchu píše, hned beze vší a všelijaké všech lidí překážky mohl aneb mohli se komorníkem Pražským uvázati, je držeti, požívati a svým činiti, což by se jemu anebo jim toho rodu pozůstalým koli a kdy koli zdálo a líbilo, jako svým vlastním a dědičným statkem.

Proti tomu též a pro dokonalejší toho všeho povinnost a jisté upřímé i věrné takového přátelství zdržení, já svrchupsaný Adam z Hradce ꝛc též z dobré a dobře uvážené, svobodné vůle touto smlouvou a tímto listem naším po sjití rodu mého mužského pohlaví, jestliže by rod svrchupsaných pánův z Rozmberka, též mužského pohlaví, rod můj přetrval, panství své Hradecké tomuto království Českýmu [sic] se vším i všelijakým jeho příslušenstvím i s tím se vším dílem, což na ten čas od téhož panství Hradeckého osvícená kněžna, paní paní Anna kněžna Mistrberská a hrabinka Klatská, paní mátie má milá, u věně svém drží, i takž pokudž i já na ten čas jeho v držení i požívání sem, s zámkem a městem Hradcem, městečkami, vsmi, rybníky ꝛc, i všelijakými užitky, tak jakž pak pro budúcí v tom zmatky a spletky já svrchupsaný Adam z Hradce téhož panství svého všeho, pokudž se na týž nápad stahovati má a vztahuje, hned registra týmž pánóm z Rozmberka našimi z obú stran pečetmi zapečetěny dal sem, tak celé i všelijak čisté a nezávadné, zavazuji a touto smlouvou naší zapisuji, tak aby kdyby koli rod můj mužskýho pohlaví s tohoto světa sešel, kdož by koli a kdy koli z rodu vejše psaných pánův z Rozmberka mužského pohlaví pozůstal anebo pozůstali, v též panství Hradecké, jakož se svrchu píše, hned beze vší i všelijaké všech lidí překážky mohl anebo mohli se s komorníkem Pražským uvázati, je držeti a požívati a svým [sic] činiti, což by se jemu anebo jim téhož rodu pozůstalým koli a kdy koli zdálo a líbilo, jako svým vlasním a dědičným statkem.

A při tom toto obě dvě straně znamenitě vyniemujem, abychom již po tejto smlouvě naší s těch statků našich svrchupsaných, a již k takovému nápadu zapsaných, bez vóle a povolení žádná strana jedna bez druhé nic neodcizovali, ani jakýmkoli obyčejem odbejvali aneb zastavovali, než v tomto ve všem, což koli se touto smlouvou obsahuje a v tomto listu zavírá, konečně a neporušitedlně všecko sobě tak zdržeti jako ctní páni slibujem a vysoce zavazujem, nyní i v časích budúciech. Chtíce tomu konečně, aby věc taková nezměnitedlně mezi námi a dědici našemi stála a neporušitedlně trvala tak, jestliže by kdy koli která strana z nás aneb z dědicův našich jak koli co tejto naší smlouvě na odpor učiniti chtěla aneb učinila, buď jakýmikoli zápisy aneb kšafty, aby to žádné moci, stálosti ani průchodu nikterakž míti nemohlo ani nemělo, též nyní i v časích budúcích, leč bychom se obě dvě straně aneb dědicové naši v tom dobrovolně snesli a konečně i jednomyslně srovnali.

Toto toliko z obú stran znamenitě sobě vymieňujíce: Přišla-li by na kterú koli stranu z nás aneb na dědice naše bezelstná potřeba, abychom jedni bez druhých vůle a povolení za čtyři aneb za pět tisíc kop míšenských, a nic více, od též [sic] statkův, z kteréžkoli strany ta a taková potřeba přišla, prodati, zastaviti a s tím učiniti jakž koli mohli a moc jměli, beze vší všelikteraké překážky.

Toho pro dokonalejší jistotu k tejto smlouvě naší my svrchupsaní bratři z Rozmberka strany jedné, a já vejše psaný Adam z strany druhé, své vlastní pečeti s jistým dokonalým naším vědomím dobrovolně přitisknúti sme dali; pro širší toho vědomost připrosivše urozeného pána pana Wolfa z Krajku a na Lanšteině, hejtmana kraje Bechyňského, urozeného vládyky pana Václava Štítného z Štítného, že sú také pečeti své podle našich k tejto smlouvě naší na svědomie přitiskli, sobě bez škody. A pro jistší a dokonalejší toho všeho zdržení a podle této smlouvy sobě vyplnění má z vůle naší z obú stran tato smlouva naše námi dobrovolně učiněná dskami zemskými znamenána a tam vypsána ɔc. Stalo se na Třeboni leta od narození Páně tisícího pětistého dvacátého osmého, ten čtvrtek po hodu Křtění Božího.

300.

Adam z Hradce prodává úrok ve vsích Plešich a Nitovicích a ve městečku Řečici Václavu Špuléřovi z Jiter.

Bez místa, 25. ledna 1528. (Opis pap. Fam. Neuhaus.)

Já Adam z Hradce ɔc, najvyšší kancléř království Českého, s svými dědici, jistci trhu dolepsaného, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a zdravú radú přátel svých prodali jsme a mocí listu tohoto prodáváme pravým trhem urozenému vládyce Václavovi Špuléřovi z Jiter, dědicuom a budúcím jeho i tomu každému, ktož by tento list

s jejich dobrú volí jměl, platu pravého a spravedlivého ročního puolsedmnácty kopy a deset grošuov, vše českých dobrých rázu Pražského, v vesnicích našich dolepsaných:

Najprve ve vsi Nitovicích na kmetech a na jich dvořích, dědinách, na lukách, platech s ospy, kurmi, se vším panstvím, zejmena na lidech těchto, kteříž nyní na těch dvořích sedí, a na jich potomcích a budúcích: na Vávrovi ouroku svatohavelského jedenmecítma grošuov a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Duchkovi ouroku svatohavelského jedenmezdcítma grošuov a tři haléře, svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Jilkovi ouroku svatohavelského třidceti a půldruhého groše dva peníze, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Janovi z lesa ouroku svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halíře, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Janovi Holkovcovi úroku svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halíře, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Křížovi ouroka svatohavelského dvadceti puolčtvrta grošie, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Mikulášovi ouroka svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halíře, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tří kur; na Martinovi každého úroku jedenmezdcítma groší tři halíře, ovsa dvě míře a tří kur; na Vajdovcovi každého úroka jedenmezdcítma groší tři halíře, ovsa dvě míře a tří kur; z poustky Hrdoin každý úrok jedenmezdcítma groší tři halíře, ovsa dvě míře, tří kur; na jitřích v též vsi na Jankovi každý úrok dva groše, Homas každý úrok pět groší, Vajda každý úrok pět groší, a to vše českých.

Item ve vsi Plešech: na Petrovi každého úroka vosm groší; na Rodově synu každého úroka dvanádct groší; na Maštovi každého úroka dvanáct groší dva peníze; na Janovi každého úroka devatenáct groší; na Polívkovi každého ouroka třidceti puoldeváta groše; z chalupy Rodovské každý úrok puol groše; na mlynáři u Lemberkovy zahrady každý úrok jedenmezdcítma groší, na týmž z řeky platu o svatým Janě třinádcte groší, na vánoce tolikéž; na zahradníkovi z řeky na svatého Jana třidceti devět groší, a na vánoce tolikéž.

V městečku v Řečici na Prokšovi každý úrok dvaceti osm groší, ovsa dvě míře, slepice tři, a dva dni žití; na Halovi každý úrok sedm groší.

A tak po všecka leta svrchupsaní lidé i také jich náměstci a budoucí svrchupsané platy vše na groš český jim věřiteluom našim nahoře psaným platiti a vydávati mají.

A tento plat prodali jsme jim za pět set kop groší českých rázu Pražského, kteréž jsme již hotové zúplna od nich vzali, a tohoto platu jim za tu sumu postoupili, však s túto znamenitú výmienkú: Když bych já Adam z Hradce, dědici a budoucí moji, dali věřícím našim nadepsaným nebo jednomu z nich puol leta napřed věděti, buďto při svatým Jiří neb při svatým Havle, chtíc svrchupsanú summu, to jest pět set kop groší českých, jim věřiteluom našim zase vrátiti: tehdy v tom polou-

letí minulém slibujem svrchupsanú summu jistinnú, to jest pět set kop groší českých, jim věřiteluom našim neb jednomu z nich dáti, a oni mají ji od nás přijíti beze všech výmluv, a tento list mně Adamovi z Hradce ɔc, dědicuom a budúcím mým, zase vrátiti, a těch všech lidí, vesnic a platu s panstvím úplně postúpiti beze všeho prodlévánie a otporu všelikterakého.

A ten plat svrchupsaný se vším jeho příslušenstvím já Wolf*) svrchupsaný i s dědici svými máme a slibujem svú dobrú vírú křesťanskú beze vší zlé lsti svrchupsaným věřiteluom našim spraviti a očistiti, i osvoboditi před věny a před sirotky, před zápisy křesťanskými a židovskými. A za to postavujem rukojmie a správce urozené pány, pana Heřmana z Říčan, pana Petra Zmrzlíka ze Svojšína a na Neprachovech, a urozené vládyky Jana Telecího z Prachomet, Mikuláše Kunce z Norku, a Ctibora Vrchotického z Loutkova ɔc; a my teprv jmenovaní rukojmie a správce za svrchupsaného pana jistce,**) s ním a zaň, nadepsaným věřitelóm našim slibujem naší dobrú vírú beze vší zlé lsti, rukú společní a nerozdílnú, svrchupsaný plat s jeho příslušenstvím spraviti a osvoboditi před věny, před sirotky, před zápisy křesťanskými i židovskými, i před všelikým zápisem obojího stavu, duchovního i světskýho, a konečně před každým živým člověkem, ktož by jim na to právem sáhl tak všelikterak, jakož země Česká za právo má. Paklibychom toho všeho neučinili, což svrchupsáno stojí, tehdy my rukojmie ... [ležení v Soběslavi]. A ktož by tento list měl ...

Item, což se lesuov u Nitovic dotýče, ktož by se chtěl tu stavěti, tomu se má les dáti k stavení, však prve aby se hejnému našemu opověděl, kde by chtěl sekati; a kdež by jemu hajný náš rozkázal, tu aby sekal. A k palivu aby sobě sekali jako prve. — Na potvrzení .... Dán leta božího tisícího pětistýho dvacátého osmého, v sobotu den svatýho Pavla na víru obrácenie.

*) Jmeno Adam z Hradce zde přeškrtnuto a připsáno Wolf. — **) Jmeno Adama z Hradce zde opět přeškrtnuto.

301.

Král Ferdinand vyzývá křesťanstvo k peněžitým příspěvkům na chování lidu válečného proti Turku.

V Linci, 28. srpna 1529. Kopie pap. Histor.

My Ferdinand z Boží milosti Uherský a Český, Dalmatský, Charvátský král, infant v Hispanii, arcikníže Rakouské ɔc... Všem vuobec a jednomu každému obzvláštně, knížatóm duchovním i světským, prelátóm, hrabatóm, pánóm, rytířóm, vládykám, hejtmanóm, maršálkóm, gubernátoróm zemí, victumóm, vladařóm, purkrabím, oufedníkóm, rychtářóm, puorkmistróm, radám a obcím v městech a všem jiným společně neb rozdílně tento list čtoucím neb slyšícím, Kristu pánu věrným pozdravení a všecko dobré vzkazujem.

Nepochybujeme o tom, že všemu světu vědomé jest, kterak nejlitější a nejukrutnější nepřítel jména a kříže Krista pána, ten bezbožný Turecký tyran, pejchou

svou a štěstím nadutý od mnoha časuov všecken svuoj oumysl a předsevzetí na to jest obrátil, aby tu bezbožnú, nešlechetnú a mrzutú machometovú pověru a sektu co nejdále muož rozšířil a povejšil, naše pak svatosvaté, z nebe nám dané, pravé náboženství a víru křesťanskú docela vyplemenil a zahladil, a kterak nepřestávaje na svejch krajinách, šáleností a steklostí jsa popuzen, všecek okršlek světa loupiti a všem národóm břímě hanebné a nesnesitedlné služebnosti uložiti a je sobě podrobiti jest umínil, usilujíc o to, aby ve všech zemích za boha jej ctili, báli se jeho a jemu se klaněli a modlili. Kterýmžto omámením jsa naplněn, předkem outok jest na Araby učinil, tu podmanivše netoliko velikého toho sultána, jehožto všecko království pod tyranství své uvedl, v boji přemoženého v moc svú dostal a smrt jemu ohavnú učiniti dal, ale i mnohé pravé naší svaté víry císaře, krále, vládaře a knížata ve dvou největších světa stranách Asii a v Africe bydlející panování jejich zbavil a obloupil, z zemí je vyhnal a některé i zmordoval a tady rukou válečni císařství zámorské východní jest přemohl, po moři i po zemi mnohá království trápil i skrotil, ostrovů jako bez čísla s nejpevnějšími městy dobyl. Neb nesmejšlíme o tom, aby koho mělo tejno býti, jak nejbohatší království, totižto Egyptské, Syrské, Palestinské i židovské přemohúc, Pontum, Capadocii, Galatii, Bithyniam, Pamphyliam, Pisidiam, Ciliciam, Phrygii obojí, Macedonii, Moream, Cariam, Lydiam, Řetskou zemi všecku, Thessaliam, Phocidem, Boëtiam pálením a mordováním provozujíc své ukrutenství, sobě podmanil, Thessalonii, Aetholii, Albanii mocí vzal a vybral, potom i Constantinopol veliké a přemocné město, stolici císařství vejchodního, opanoval a nám odňal, a již dávno v srdci a oumyslu svém, že tolikéž toho ve vší Evropě dovede, sobě jest umínil a na to se ubezpečil. Jakož pak z teež nenasytedlné své panování žádosti Bosnii, Bulgarskú zemi, Syr[m]skú, Charvátskú a velikej díl Dalmatské i se vší téměř Illirí zkazil a zplundroval; k tomu Rodys ostrov v věcech válečných velmi zvyklý a cvičený před nemnoha lety tak dlouho znamenitou armádou oblehl, až jej i přinutil, že jest se jemu poddati musil; Bělehrad také Dolní všeho křesťanstva klíč a jako nějakou baštu k tyranství svému připojil, a nad to i království naše Uherské, Štýrské, Korytany, Kránsko, země naše dědičné tolika a tak rozličnými zkázemi, vyberúce z nich a vyženúce množství lidí nelitostivejm jich mordováním a hanebným a posměšným s nimi nakládáním, toliko měst, městeček, zámků a vsí pálením zahubivše a zbořivše, na mnohejch místech pusté učinil a nám i zemím a poddaným našim již teď za osm let panování našeho nenabyté mnohé škody zdělal.

Jehožto neslejchaným vsteklým loupežóm, pokud nám možné, odpírajíc, velikej počet lidu válečného na pomezích našich pro ustavičné jeho vpády vždycky jsme chovali a podnes chováme, v té celé nepochybné naději, abychom s pomocí boží od vostatku Germanie a křesťanstva, zemí našich silou a lidu válečného udatností jako nějakou zámětí a zástěrou, ukrutenství jeho odvrátili a zapudili. Což abychom zpuo-

sobiti mohli, nelitovali jsme vynaložiti všeho toho, seč jsme býti mohli, a hotovi bychom byli (uznávajíc to křesťanskému králi poctivé a chvalitebné bejti), netoliko pokladů našich (ač by ještě kteří před rukama byli), zemí i lidí, ale i hlavy naší vlastní a cokoli milého a drahého máme, muože-li co milejšího nad hrdlo a vlastní krev býti, proti nešlechetným ukrutného toho nepřítele předsevzetím nasaditi, vynaložiti a v nebezpečenství sami se dobrovolně dáti. Ale pohříchu sami to u sebe rozvážiti podle rozumu svého jeden každý můžete, že poklady i duochody v zemích našich těmito častými záhubami tak umenšeny a vybrány jsou, že podle nesmírné vuole a žádosti naší královstvím a zemím našim v nejposledním již nebezpečenství postaveným a na pomoc naši vždycky ustavičně volajícím spomoci nemuožeme; a protož musíme chtě i nechtě před našima očima nelitostivému zhoubci království, krajiny a země naše podlí vuole své trápícímu a těchto bašt a zámětí našich, které jsou země ovšem naše, ale zdi pokoje a odpočinutí vašeho, bez přestání ukrutně dobývajícímu a podmaňujícímu se dívati, jej trpěti a jemu to, nemohúce zbraňovati, dopouštěti.

Hoří, již hoří, (kteří kolivěk a kdekolivěk jste po všem světě přátelé kříže Kristového), podlí vás střecha, vaše také to jest nebezpečenství, nejste již rovně i vy zbožím a statky svými jisti a bezpečni. Tím oumyslem a u sebe uložením přeukrutný tyran Turecký, znamenité vojsko maje lidu válečného, kterého sobě lehce vážiti nesluší, po Uherské zemi se shání, aby netoliko království a země naše k podniknutí tyranství svého přinutil, ale i všecku Germanii, a potom jak zdélí a šíř jméno křesťanské slýcháno jest, všelijaká království, krajiny i země v služebnost sobě uvedl; a protož aby takové nastávající zlé nebezpečné věci předjíti se a pána Boha všemohoucího snad hněv, jenž pro hříchy a nepravosti naše spravedlivě na nás popuditi ráčil, ukrotiti a upokojiti se mohl, napomínáme a prosíme všech i každého obvzláštně skrze střeva milosrdenství pána a Boha našeho Ježíše Krista: pozdvihněte oumyslů a srdcí svých k svrchovanému, nejmocnějšímu a nejdobrotivějšímu Bohu otci všeho milosrdenství a v modlitbách svých jemu se kořic odpuštění vašich přečinění a vinen [sic] žádejte, vezma příklad sobě na Ninivetských i na jiných, kteří pokáním a pláčem s rozhněvaným Bohem se smířili; vy tolikéž hledejte milosti u Boha, oči a ruce své k Bohu sepněte a k němu volajíc za pomoc jeho proste, kdo ví, aby navrátíc se neodpustil Buoh a nechal požehnání po sobě.

A tak tím zpuosobem zachováme-li se, ačkoli nelítostivý ten vsteklý protivník náš proti nám maličkému stádu Kristovu znamenité a úpravné vojsko vede a jako kobylky bez počtu, nepochybně však doufáme a věříme, že pán Buoh z naší strany zajisté bude, svatosvatou víru a náboženství toto neopustí, lidu svému jsa přítomen pomůže, tak že rovně jako za starodávna Gedeon, Josue, Machabejtští a jiní mnozí pána Boha svrchovaného bojovníci, tak i my, doufajíce a spolehnouce na milost a milosrdenství Božské, jakkoli v špatném počtu, nesčíslné těch bezbožníků vojsko přemoci,

poraziti i zahnati budeme moci. Neb sám pán Buoh jest, kterému, jak písmo praví, netoliko není nemožné ale i velmi snadné a lehké dáti vítězství a triumf tak dobře v malém počtu lidí jako u velikém, a my s Davidem svatým zjevně uznáváme ne v meči ani v kopí, ne v vozích ani v koních, ale v ramenĕ svrchovaného spaseni býti, všickni ti, kteří doufají v něho. On jestliže s námi bude a za nás bojovati ráčí, kdo proti nám?

Ale poněvadž k takové výpravě a tažení znamenitých peněz (na nichž vždycky všecky války záležejí) jest potřebí, a my jich v královstvích a zemích našich nikoli zpuosobiti nemuožeme, protož napomínáme spolu i rozdílně všech, nad kterými vzýváno jest to nejsladšejší a nejlibější Ježíše Krista jméno, ať sami v sebe stoupí, oči srdce svého otevrú a bedlivě rozváží, co a jaké jménu křesťanskému nebezpečenství, jestli snažně retovati nebudú, nastává; a k tomu ať na to šetří, jak žalostivě mnozství tisíc v Krista věřících duší každého dne od těch krvavých a nelítostivých nepřátel Turků se zajímají a z vlastí a domů svých v dalekú službu a nevolnost ženou a vyvozují, manželky jich o poctivost přicházejí, panny násilé trpí, nemluvňátka od prsí mateřím svým odtržená mordována jsou, a starci již na letech sešlí k věcem válečným ani k dílu nezpuosobní po mnohém teež trápení co jiná hovada se zabíjejí, jiní pak k kopání písku, k pálení cihel, k hledání kovů do doluov a k jiné nesnesitedlné služebnosti jhu, jako dobytek jsou prodáváni. A pod tím kolikrát sto tisíc lidu od víry pravé křesťanské k tee ohavné Machometově pověře a sektě každého dne pohrůžkami, mocí i mečem přinuceni bejvají. Ješto žádnému tomu, kterého srdce k jménu pána Krista jest náchylné, tak lehce takovú nešlechetnost a posměch sobě vážiti nesluší, aby proti puovodníkóm jí nercili statku a zboží svého, ale i vlastního života a krve neměl naložiti.

Aniž pochybujem, ó muži křesťané! jestliže tímto ohněm lásky a milování Boha spasitele i bližního svého jsouc podpáleni, jeden každý z vás jako dobří rozšafní šafáři z statku sobě z milosti a dobrotivosti božské propuojčeného v takovým nebezpečenství něco podlí možnosti své aspoň místo almužny (začež vás, abyšte učinili, my z horlivosti křesťanské nejvyšší prosbú i prosíme) udělíte, že my spolehnúce na milost a pomoc pána Boha zástupuov, netoliko toto nynější nebezpečenství vám a hrdlóm vašim nastávající (tak jakž to učiniti celým upřímým srdcem míníme a žádostivi jsme) odženeme, ale i ty, kteří jména křesťanského bratří naši v dlouhé a jako Faraonově aneb Babylonské službě obtěžováni žalostivě jsa, těžší, nežli jaká smrt, život v vazbách a v vězení vísti musejí, bohdá vysvobodíme, a do vlasti jejich zase je uveda, k první svobodě navrátíme, a s pomocí boží tak daleko s vojskem a vítězstvím naším potáhneme, až zase město svaté Jeruzalém, pohřebením ukřižovaného pána Boha Ježíše Krista zvelebené a oslavené, a hrob ten, který on, jsa umrtven, držeti za tři dny ráčil, v moc naši zase dostaneme, a tu klaněti se jemu

budem, kde jsou stály jeho svaté nohy; ale i natom nepřestanem, až vždy ten škodlivee zrády a podvoduov machumetských koukol a nečistotu z lidského pokolení docela vyplemeníme.

Nadto pak vejše přiříkáme a rukú a vírú svou, jako dobrej král a kníže, slibujeme, že takové peníze z lásky a náboženství vašeho sebrané, na žádné jiné potřeby nežli na vychování lidu proti steklosti a ukrutenství turecké, zbrojného neobrátíme.

A protož všickni vy, kteří v náboženství křesťanském posvěceni jste, kteříkoli a kdekoli po všem světě tyto naše listy uhlídáte, uslyšíte aneb čísti je budete, posměch a potupu, která víře křesťanské posavad se děje, tudíž i těch mnohých nebožátek bídu a psotu, a nám všem nastávající již před očima položenú zkázu a záhubu, s pilností podle dobrotivosti své rozvažujte, lásku tu, již jste povinni k bratřím svým, rádi a s chuotí zachovejte, pamatujíc podlí učení svatého Pavla na vězně, nejinač než jako byšte sami vězňové byli, a otcovské odpustky a napomenutí nejvyššího křesťanského biskupa papeže (které na skroušení srdce a vyznání oustní, nýbrž předkem a prvotně na pokání se vztahuje), jimiž nás Jeho Svatost i všecko křesťanstvo v takovém nebezpečným čase fedrovati, tak jakž v bulle na to vydané to v sobě obsahují, ráčí, křesťanským oumyslem příjmete a sobě poručeny mějte. A za tuto dobrotivost a náboženství své od toho spravedlivého soudce Ježíše Krista, který jednomu každému odplacuje podlí skutků jeho, mzdy a odměny nesmrtedlný nabudete. Ten když přijde souditi živých i mrtvých, s svým svatým požehnáním přede všemi anděly vyznávati bude: kteříkoli vězně jeho lačné jste nakrmili, žíznivé napojili, v žaláři postavené potěšili, nýbrž jako z egyptského vězení vysvobodili, že jste to jemu samému učinili, jemuž jste z žaláře a z vězení pomohli. My pak, cožkoli k odehnání a uvarování takového nebezpečenství učiníte, tou milostí přijíti chcme, že pamatujíce vzdycky a ustavičně na to, všelijak k tomu se přičiníme, abychom podle možnosti své toho se vám skutečně odplatiti mohli. Dán v městě našem Linci 28. dne Augusti léta božího 1529, království našich III.

302.

Kšaft pana Adama z Hradce, nejvyššího kancléře království Českého, zemřelého potom dne 25. června 1531.

V Jindř. Hradci, 19. října 1529. Orig. perg. 290.

Ve jméno svaté a nerozdílné trojice Amen. Já Adam z Hradce, najvyšší kanclíř království Českého, jakož mám od slavné a svaté paměti nejjasnějšího knížete a pána pana Ludvíka Uherského a Českého ɔc krále a margkhrabí Moravského ɔc, někdy pána mého najmilostivějšího, JKMti listy mocné dva, jeden do Čech, druhý do Mo-

ravy svědčící [viz výše čís. 280 a 281], na kteréž bych všecken a všelijakej statek svuoj movitej, nemovitej, dědičnej, manskej anebo zápisnej, kterejž koli buď v Čechách anebo v margrabství Moravském mám, zřéditi, dáti a poručiti mohl a moc jměl, komuž by mi se koli a kdy koli zdálo a líbilo, též také abych poručníky statku svého i dětí svých zdělati mohl, kteříž by mi se koli užiteční zdáli a viděli ɔc, tak jakž to všecko tíž listové JKMti mocní v sobě šíře ukazují a zavírají. Protož já svrchupsaný Adam, jsúc zdráv, dobrovolně a z své svobodné a dobře uvážené vuole i s dobrejm rozmyslem, na též svrchudotčené listy mocné královské oba dva, tímto listem a kšaftem svým najprve mocné otcovské poručníky dětí svých milých obojího pohlaví, při tom i všeho a všelijakého statku svého dědičného, manského, zápisného, movitého i nemovitého, kterýmiž by koli jmény jmenován býti mohl, činím, řídím a ustanovuji tyto: Předkem urozenou paní paní Annu z Rožmitála a s Blatné, ženu mou nejmilejší; urozené pány, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a s Blatné, najvyššího purgkrabí Pražského a toho času krále JMti v království Českém hejtmana, pana Petra z Rozmberka a na Krumlově, pana Wolfa staršího z Krajku a na Lantsteině, jakožto pány a přátely své zvláště milé, všecky spolu nerozdielně, avšak jestliže by dodtad všichni živi zuostali; pakli by kdo z nich smrtí sešel, tehdy živi pozuostalí; o tom nepochybujíc, ale jim toho všechněm zouplna a docela duověříc, že pro přátelství mé upřímné, v kterémž s nimi jsem, i pro tuto mou k nim v tom dokonalou duověrnost, k sobě po smrti mé to přijmou, a v statky mé všecky se uvážíce, tak je řéditi a spravovati dodtad budou, jakž ode mne tímto listem a kšaftem mejm níže vyměřené nejdou [sic], kdo by kdy v čem a pokad čeho z statkuov mejch anebo v statku mém užiti měl anebo měli, a to takto:

Předkem všecken a všelijaký statek svuoj dědičnej, manskej anebo zápisnej, movitej i nemovitej, kterejž koli a na jakejch koli nápadích anebo spravedlnostech mám, v Čechách i v Moravě, ten všecken mocně po smrti své dávám a poroučím dětem a dědicóm svým milým, kteréž mi pán Buoh dáti ráčil anebo ještě dáti ráčí, obojího pohlaví, avšak takto a na tento spuosob: Když by koli dcery mé, kteréž mám anebo ještě bohdá míti budu, k letóm dospělým přišly a s volí a raddou společní a jednostajnou všech svrchupsaných pánuov poručníkuov ode mne v tomto zřízení mém ustanovenejch vdáti se měly, aby z tajchž statkův mejch ze všech, kteréž v Čechách i v Moravě mám, jedné každé obzvláštně věna jich po dvou tisící kopách groších českých vydati jim povinni byli, a při tom každé vejpravy za tisíc kop grošuov českých, a to kromě toho, jestliže by jim od jiných přátel co odkázáno anebo dáno bylo. Ostatek pak všecko bez vejminky při syních a dědicích mejch aby zuostalo. Pakli by ony dcery mé syny a dědice mé všecky přetrvaly, tehdy ti statkové všichni i všelijaké spravedlnosti mé, jakž nahoře psáno stojí, na dcery pozuostalé mé připadnouti mají na rovnej díl.

Item urozené paní paní Anně z Rožmitála a s Blatné, ženě mé najmilejší, věno její, totižto puol třetího tisíce kop grošuov českých, ukazuji jí na městečku mém Stremilovu a na městečku Kunžáku, i na všech vesnicích, k témuž obojímu rychtářství příslušejících, též také na rybníčku Krvavém, i na vsi na té, kteráž slove Člunek, též také na rybnících Voseckém a Střížovském, a to takto a na tento zpuosob: aby ona, svrchupsaná paní Anna, anebo komužby na místě svém poručila, když by mne koli pan Buoh smrtí zachvátil, v ta oboje rychtářství i v rybníky, jakž svrchupsáno stojí, hned se uvázati mohla a moc měla, chtěl-li by jí toho kdo zbraňovati, jakož té naděje nejsem, aby se kdo o to proti této jisté vuoli mé pokusiti směl, tehdy jedním komorníkem Pražským. Při tomtéž paní Anně, manželce mé milé, nad věno její z milosti a lásky své, kterouž k ní jako k své milé a věrné manželce mám, odkazuji a poroučím puol třetího tisíce kop grošuov českých. A takto jí v tom opatřuji a poroučím, aby ona, anebo kdožkoli právem jejím, táž svrchupsaná dvoje rychtářství i s rybníky svrchupsanými a v tom ve všem s celou vrchností a panstvím po smrti mé jměla, držela a jako svého vlastního užívala, a postupovati zase žádnému povinna nebyla, leč by jí prve věno její, jakž se svrchu píše i s tím, což jí teď nad věno její odkazuji a dávám, totižto již summou všeho pět tisíc kop grošuov českých, dáno a zouplna zaplaceno nebylo. Avšak po vyplnění kdyžkoli jí paní Anně summy té vší svrchupsané, aby zase téhož statku všeho hned bez odtahuov dědicóm anebo budoucím mým zouplna a docela postúpiti povinna byla, s tím se vším, s čímž by při zaplacení summy jí náležité v témž statku ve všem, zvláště na rybnících, zastížena byla.

Item služebníkóm svým toto po smrti své odkazuji a dávám: Jiříkovi Kamberskému z Kamberka, komorníku svému, tisíc kop grošuov českých; Janovi z Vyskytné, hofrychtýři království Českého, kterejž jest u mne sekretářem byl, tři sta kop grošuov českých; Janovi Telecímu z Prachomet sto kop grošuov českých; Jakubovi Peugarovi sto kop grošuov českých; Jankovi pacholeti, synu Vacrlíkovu, sto kop grošuov českých. A to všecko poroučím a řídím, aby od panuov poručníkuov ode mne ustanovenejch nahoře psanejch v pěti letech po smrti mé pořád zběhlejch konečně a zouplna jednomu každému z nich dáno a zpraveno bylo, jakožto věrnejm služebníkóm mejm.

Item toto také mocně poroučím a řídím, aby hned po smrti mé v roce pořád zběhlém pět set kop grošuov českých z statkuov mých se spravilo, a ta summa aby na rathauz v Hradci, městě mém, byla dána a konšelóm svěřena, tak aby z tejch pěti set kop grošuov českých voni konšelé Hradečtí budoucně každého roku chudinu tu v Hradci i z jiných vsí okolních, k témuž panství Hradeckému příslušejících, kteříž by nuzni a chudi jsúce, dětí mnoho a statku málo majíce, rádi se živiti chtěli, zvláště také chudé sirotky a vdovy, těhotné chudé ženy, všecky aby zakládali a z té summy, pokadž by se jim za slušné a za potřebné zdálo a vidělo, jednomu každému takovému do časuov slušných aby puojčovali, a potom když by čas ten

přišel, to aby k sobě zase na rathouz, však proto žádného mimo možnost neobtěžujíce, přijímali, tak aby vždy budoucně těch pět set kop grošův českých k ničemuž jinému se neobracelo, nežli k takovému zakládání chudiny, jakž se svrchu píše, spravedlivě podle tohoto svěření, kteréž já v tom konšelóm Hradeckým nynějším i budúcím jako svejm i dědicuov a budúcích mých věrným poddaným činím, v tom se zachovávajíce. Avšak pro to při tom o tom takto poroučím a řídím, aby z těch pěti set kop grošuov českých každého roku oni konšelé Hradečtí obci Hradecké při obnovování ouřadu konšelského počet řádnej a spravedlivej dělati povinni byli, tak aby všichni vědomost o tom měli, kde jsou a kterého chudého čím založili, a že jest se jinam a na nic jiného ta summa neobrátila, o tom aby všichni vědomost měli. A tak ti všichni chudí aby pamatujíce na toto mé budoucné a dědičné dobrodiní, tím snáze živnosti své provozovali, a tím snažněji pánu Bohu všemohúcímu sloužíce, podle vuole jeho svaté dobře živi býti mohli. A k tomu v tomto ve všem dědice i budoucí své všecky tímto listem vysoce zavazuji, aby toho nikdá jináče měniti ani rušiti nemohli, nyní ani v časích budúcích věčně.

Item co se krmení chudých na zámku Hradeckém v Zelenej čtvrtek každého roku podle v tom starodávného obyčeje dotýče, o tom také zvláště a mocně tímto listem a kšaftem svejm poroučím a řídím, i dědice, budoucí a všecky potomky své k tomu vysoce a pilně zavazuji, aby toho nikterakž neskládali ani toho jak a čím změňovali, než tak to před se podle obyčeje starobylého, kteréž [sic] jsou předkové moji, a zvláště pan otec muoj dobré paměti i já, zachovávali, každého roku to držíce, a tak se v tom zachovávajíce též nyní i v časích budúcích věčně, tak aby ani v tom čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu od té chudiny, těch živých obrazuov, nikterakž měněna ani umenšována býti nemohla; poněvadž též o tom zvláštní poručení a vyzvání od Boha všemohúcího máme, což jeho najmenšímu učiníme, že jemu samému uděláme. Pakli by kdokoli z dědicuov a budúcích nebo potomkuov mých to kdy rušiti anebo toho jak jinak umenšovati chtěl anebo chtěli, mocně poroučím, aby král JMt tomu každému tajž statek panství Hradeckého všecek odjíti, a v něj se uvázati, a jeho jako svého vlastního užívati mohl a moc jměl, však též všelijak bez ublížení toho krmení chudých, jakž se svrchu píše.

Item jestliže by všechny syny i dcery mé pán Buoh bez dědicuov z tohoto světa pojíti ráčil, tehdy mocného a dokonalého nápadníka všech mých a všelijakých statkuov, kteréž jakkoli přišlé a případné v Čechách mám, i všech a všelijakých spravedlností svých činím urozeného pana Wolfa staršího z Krajku a na Lantšteině i jeho dědice, však takto a na tento spuosob, aby jakž by se v ty statky v Čechách on pan Wolf, přišlo-li by k tomu, anebo dědicové jeho uvázali, hned v roce pořád zběhlém služebníkóm mejm dole psanejm anebo dědicóm jich tu summu všecku tak, jakž kterému zejmena dole psáno stojí, jednomu každému z nich anebo dědicóm jich aby

dali, a zouplna beze všech zmatkuov a otporuov zpravili a zaplatili, totižto: Mikulášovi Kuncovi z Norbu, hejtmanu mému, dva tisíce kop grošuov českých; Jiříkovi Kamberskému, komorníku mému, tři tisíce kop grošuov českých; Janovi z Vyskytné, hofrychtýři království Českého, kterejž u mne sekretářem byl, tisíc kop grošuov českých; Krištofovi Zajíčkovi z Pocenovic, písaři mému důchodnímu, pět set kop grošuov českých; jináče toho, tak jakž jim toho duověrně dověřím, nikterakž beze všech odporuov nečiníce.

Item jestliže by děti moji obojího pohlaví bez dědicuov zahynuli, tak jakž o tom nahoře šíře psáno stojí, tehdy ke všemu statku svému, kterejž kolivěk v markrabství Moravském mám, mocnou a dokonalou nápadnici činím urozenou paní Annu z Rožmitála a s Blatné, manželku mou milou, jestliže by dodtud živa byla, tak aby ona po zahynutí dětí mých obojího pohlaví bez dědicuov v všecken a všelijaký statek muoj v margrabství Moravském se uvázati a jej držeti, a jako svého vlastního užívati mohla až do smrti své. Než když by jí pán Buoh smrtí zachvátil, aby i to všecko také na častopsaného pana Wolfa Krajíře i na dědice jeho dědičně připadlo, tak o tom řídím a poroučím. Avšak ten a takovej nápad aby jim náležel s vejminkou znamenitou touto: kdyžby koli k tomu přišlo, že by oni svrchupsaní nápadníci buď předkem paní Anna, byla-li by živa, buď pan Wolf anebo dědicové jeho v držení tejchž statkuov mejch v margrabství Moravském vešli a v něj se uvázali, aby hned také v roce pořád zběhlém služebníkóm mejm i dědicóm jich těmto: Jetřichovi z Dobré Vody tisíc kop grošuov českých, Václavovi Štítnému pět set kop grošuov českých, Janovi Telecímu pět set kop grošuov českých, Jakubu Peugarovi pět set kop grošuov českých, Jankovi pacholeti synu Vacrlíkovu pět set kop grošuov českých, dáti a zouplna zpraviti povinni byli, bez zmatkuov i všelijakých otporností; nepochybujíc o tom, že pro mou k nim v tom duověrnost jináče toho neučiní.

Item co se všech a všelijakých dluhuov mých dotýče, kteréžkoli komu já spravedlivě povinnovat a dlužen sem, tak jakžby spravedlivě komuko li kdekoli i jakkoli, buď na listech, bez listuov, buď služebníkóm mým anebo jinejm lidem, kteřížby se dostatečně pokázali, nalezeni býti mohli, o těch poroučím a řídím, aby předkem a nejprve ze všech statkuov mejch, kteréžkoli v Čechách i v Moravě mám, což by najspíše po smrti mé možné bylo, od pánuov poručníkuov mých nahoře psaných dány a zouplna i spravedlivě každému se zpravily a zaplatily; jakož o tom nepochybuji, jakž nahoře dotčeno jest, že často jmenovaní páni poručníci dětí i statkuov mejch, pro mou k nim ke všem i jednomu každému zvláštní duověrnost, jako přátelé moji zvláště milí, přijmouce to všecko k sobě společně po smrti mé, prací svejch v tom ve všem nebudou litovati, ale v statky mé i ve všecky spravedlnosti mně náležité se uvážíce, je pilně a užitečně k dobrému dětí mých do let jich dospělejch a rozumnejch budou spravovati, dluhy ode mne spravedlivě povinné bez odtahuov, což nejspíše možné jim bude,

zaplatíce, těm také, komuž co odkazuji a poroučím, bez odporuov, tak jakž touto volí mou to vyměřeno jest, se zpravíce, děti mé všecky k dobrému podle vuole pána Boha všemohoucího vedúce a zpravujíce.

Avšak ještě to v tom znamenitě vymienuji, kdyžby koli svrchupsaná paní Anna z Rožmitála, žena má, stav svuoj po smrti mé změnila, takového poručenství všeho aby prázdna byla. Děti moji, zvláště dcery před změněním stavu jejího, chci aby jinde chovány nebyly, nežli při ní. A tu do téhož stavu změnění pilně poroučím, aby ona poctivě z statkuov mejch na stravě byla chována, a všelijakejmi potřebami dostatečně i s dětmi opatrována. Pacholata pak nechž by se chovali buď při ní anebo tu, kdež by vo to společně všichni páni poručníci, pokadž by k najlepšímu jich bylo, se snesli, se zdálo a líbilo, tak jakž by se voni o to společně k dobrému i užitečnému jich bez vuole její se snesli a srovnali.

A při tom i o tomto s pilností řídím a poroučím: přišlo-li by kdy k tomu, že by děti moji obojího pohlaví k letóm dospělým přišly, aby synové moji dcer mejch a sestr svejch nijakž žádnému zamlúvati ani jich vdávávati nemohli bez rady, vědomosti a jisté vuole společné pánuov poručníkuov ode mne ustanovenejch, kteříž by koli dodtad živi zuostali; tak a na ten spuosob, jestliže by se pak kterej tak nezachoval, a mimo tuto mou vuoli v tom se kdy vytrhnouti všetečně směl a vytrhl, tehdy chci a poroučím, aby o všecken díl svuoj, kterejž by koli z statkuov mejch v Čechách míti měl, propadl a ztratil, tak aby to na jiné podle tohoto pořízení mého připadlo, jakž nahoře podle nápaduov ode mne vyměřeno jest.

Item toto také sobě ještě znamenitě vymieňuji a pozuostavuji; jestliže bych kdykolivěk co v tom, což sem komukoli tímto listem a kšaftem vodkázal a poručil, chtěl změniti anebo umen[šiti], anebo komukoli co více přidati nebo znova jinému dáti, jmenovitě do pěti tisíc kop grošuov českých na statcích mých obojích, kteréž v Čechách anebo v Moravě mám, abych to dobře učiniti mohl a moc měl, a to listem na papíře, kterejž bych sám svou vlastní rukou napsal a pečeť svou vlastní k němu přiložil, anebo listem jiného rukou psanejm, avšak mou vlastní rukou podepsanejm s přitištěním pečeti mé vlastní, a k tomu dvou neb tří pánuov anebo dobrých zachovalých lidí na svědomí. A to všecko chci, aby tak mocné buď k změnění anebo k skutečnému vykonání a vyplnění od svrchupsanejch panuov poručníkuov anebo nápadníkuov bylo, jako v toto zřízení a poručení mé anebo kšaft též na vejše psané listy dva mocné královské, na kteréž oba dva toto jediné pořízení činím, slovo od slova vepsáno bylo. Nepochybujíc i o tom o pánich poručnících ode mne v tomto zřízení a kšaftu mém ustanovenejch, nébrž jim toho duověřujíc, že hned po smrti mé bez meškání kšaft tento a pořízení mé ve dcky zemské, v Čechách s listem mocnejm královským do Čech svědčícím, margkrabství v Moravském s listem mocnejm též královskejm do Moravy svědčícím, vložiti a vepsati, tak jakž kde za

právo jest, dadí, tak aby se nic toho, pokudž ode mne vyměřeno a jim toho svěřeno jest, proti vuoli mé jináče měniti nemohlo.

Toho pak všeho pro dokonalejší vědomost, pevnost a jistotu k tomuto a takovému jistému mocnému i dokonalému na listy mocné královské tak, jakž se svrchu píše, pořízení a kšaftu mému svou vlastní a přirozenou pečeť s svejm jistejm a dokonalejm vědomím dal jsem přivěsiti, svou vlastní rukou k tomu v něm se podepsav. A pro širší toho vědomost a svědomí připrosil jsem urozeného pána pana Václava Samuele z Hrádku, a urozených vládyk pána Mikuláše z Michlstorfu, ty časy ouředníka mého na Hradci, pana Ctibora Vrchotického z Loutkova, pana Václava Vacrlíka z Edu, pana Bohuslava Valovského z Ousuší, pana Jana Škorni z Proseče, že jsou také pečeti své podle mé k tomuto pořízení a kšaftu mému přivěsiti dali, sobě i dědicóm a erbóm svým beze vší škody. Dán a psán na Hradci, v outerej po svatém Lukáši, leta od narození páně tisícího pětistého dvacátého devátého.

Adam z Hradce ɔc nejvyšší kanclíř v ty časy království Českého,
manu propria.

Leta božího tisícého pětistého třidcátého prvního, v sobotu po svatém Jilji [2. září 1531], tento kšaft ve dsky zemské vložen a vepsán jest podle zřízení zemského.

Ze 7 pečetí 5 jich zachováno.

303.

Nejmenovaný radí králi, aby královskou moc proti stavům českým na prospěch svůj lépe než dosud opatroval.

Bez místa i data (v listopadě 1529). Kopie pap. Historica.

Najjasnější a najmilostivější králi. V nepochybné naději mám, že VKMt v dobré, v zdravé i v milostivé paměti míti a nositi ráčíte, že jakž sme my Čechové VMt jedno z povinné poddanosti, druhé z veliké lásky za pána našeho milostivého a dědičného přijali, ihned v tom ve všem času osoba má, jako VMti věrný poddaný, všecko to, což jsem znal, věděl i na jiných se doptati mohl, co by VKMti na budúcí časy neb k užitku slúžiti neb k zlému přijíti mohlo, před VKMtí jako před svým milostivým pánem nic netajíc a na nic se neobracujíc, ale výstrahu dávajíc, všecko oznamoval jsem. Ješto aby to na ten čas opakováno býti mělo, zdá mi se, že bych mnohým psaním VKMti bezpotřebně zaneprázdniti musil; a protož všeho toho rači tak zanechám, poněvadž, jakž jsem svrchu napsal, nepochybuji, že to všecko v paměti své milostivě držeti ráčíte.

Jestliže jest pak kdy VKMt na to na všecko neb na větší díl přicházela, to VKMt také sám najlépe ráčíte znáti i věděti. Ale já jistě, kudy jest to přišlo a přichází, že VKMt svého dobrého i mocného kralování zanedbati a to všecko opovrhati jste ráčili, tomu nerozumím. Ač znám a vím, že VKMt nad jinee lidi

od všemohoucího Buoha rozumem obdařeni býti ráčíte, avšak podle písma prorockého to dostaviti z své upřímnosti proti VMti musím, k čemu jest člověku rozum, když ho k svému dobrému užívati nechce a neužívá? Při tom také vím, že sem to častokrát od VKMti slýchal, že jako času nějakého očekávati ráčíte, ješto již netoliko jeden ten čas, ale několiko jich a jistě VKMt užitečných z rukuo svých upustiti jste ráčili; i kterúžto věc já i ti všickni, kteří VKMti z upřímného srdce všeho dobrého přáli jsme a věrně přejeme, velikou těžkou a žalostivou mysl nad tím majíce, těžce to nesli jsme a neseme. Neb ti všichni jiné naděje nikdy jsú neměli, než že jako oni otcové svatí, kteří z temnosti volali a vysvobození žádali, též skrze VKMt k vysvobození spravedlivému v mnohejch těžkostech svých přijdou, slyšíce i to vo VKMti, že což spravedlivému pánu náleží, to všecko vždycky při VKMti se nalezalo. Ale poněvadž až posavád nikdy jsú se nic takového dovolati, dočekati ani doprositi ještě nemohli, protož sou již v tom mnozí tak opuštěni a naděje žádné nemajíce a to vidouce, jak jsou téměř všichni z těch, kteříž jsou skutečně, abyšte pánem naším milostivým býti ráčil, pomáhali, jako opovrženi, a ti všichni, kteříž jsou pražádné chuti ani vuole k přijetí VMti za pána našeho neměli (chtěvše to, kdyby byli mohli, rádi zkaziti a zrušiti), že jsou mimo je všecky VMti blízci a VKMt zvláštní milostí k nim nachejleněji, a ochraňováni i již . . . . [chybí].

Najjasnější a najmilostivější králi! Teď nyní ráčiete viděti a zřetedlně znáti, co jest VKMti zanedbání takové a času očekávání dobrého v těchto časech přineslo, a zvláště pak tohoto tak příliš potřebného VKMti času proti nejúhlavnějšímu nepříteli VKMti a viery křesťanské i všeho křesťanstva, (kdež já již nekladu nepřítele VKMti vejvodu za jiného než za pohana, poněvadž jest se s pohanem spříznil proti VKMti i proti všemu křesťanstvu), jak jsou lidee VKMt povlovně v takové potřebě najíti se dali; ale VKMt neračte toho buď vosobám buď zemím přičítati, čím (prosím, že mi odpustiti ráčíte) sami račte býti vinni, a to takto, že své spravedlivé moci královské užívati neráčíte, a neřku užívati neráčíte, ale i z ruky své královské jiným v ruce ji popříti a dáti jste ráčili.

Jižť VKMti všecko duověrně a otevřeně všecko dostavím. My Čechové od času krále Vladislava až do času tohoto VKMti (ač ne všickni) jedině dvě pavézky máme, z kterýchž jedna naam vzdy k našemu užitečnému trefiti se může a trefuje, to jesti víra; druhá pak jest právo a zřízení zemské. Těmi dvěma pavézkami VKMti vzdycky se zamítáme a VKMt vzdycky jimi strašíme. Kdež i to vím, že VKMt z své přirozené a královské milosti neráčíce žádnému nikterakž ubližiti, sobě znamenitě i velmi škodlivě ubližovati tím ráčíte, čehož já VKMti věrně z srdce nepřeji; ješto tomu všemu, kdybyšte ráčili, bez ublížení jednoho každého a VKMti velmi s užitkem velikým odolati byšte mohli. Teď na tomto sněmě nyní minulém

zejmena jeden artikul takto zavřín byl: abychme dále netáhli, nežli k retování Vídně a Moravy; ješto z toho přijíti by bylo toto musilo, jestliže bychme se byli dále někteří k vuoli VKMti a užitečnému i poctivému táhnúti podvolili, byli by k nám tudy sobě přístup a cestu vedle toho zřízení, co a které sobě smyslí, mohli spůsobiti, aby nás, což jsou ještě nedokazili, dokonce dokazili a na hlavu převrátili...

[Na jiném archu]... o kterýchž VMti na ten čas a v tomto psaní abych již příliš a snad bezpotřebně VKMt nezaneprazdňoval, široce nemíním dotýkati, avšak což potřebnějšího na ten čas pro vejstrahu VKMti znám, kratičce místy svými nechci pominouti. A pak předkem k paměti VKMti připouštím, při všech sněmích a jednáních VKMti, jakž pánem naším býti ráčíte, když jest se kdy VKMti mocného panování a vládnutí dotýkalo, užili-li jsme kdy které té obrany a pavézky proti VKMti, abyšte VKMti sám sobě to uzvážiti ráčili. Druhé, při tomto najposlednějším sněmě jaká jest roztržitost v lidech byla, jak mnozí, jakž se co vejvody dotejkalo, hned k ničemémuž svolovati nechtěli i jiné od toho odvozovali, to VMti dobře vědomé jest, nébrž o tom nepochybuji, proč a z jakých příčin to jest se dálo, že jste VKMt jako nad jiné lidi od pána Boha král a pán rozumem obdařený, lépe tomu a gruntovněji vyrozuměti ráčili, nežli bych já VKMti vypsati anebo vykládati uměl; nebo jsme vždy i toho uvedli, že jsme zřízením zemským to hned vyměřiti a zapsati dali, abychom dále a jinam netáhli, nežli k retuňku Vídně a pro obranu markrabství Moravského. Jakož pak i skutek VKMti jest to vokázal, když jste VKMt žádost na nás a slušnou i spravedlivou a již na ten čas nám nevhodnou, poněvadž na to náklad znamenitej udělavše přitáhli a lidé přijeli i mnozí za dva měsíce zaplatili, vzložiti ráčili, abychom hranic margkrabství Moravského přivětšili: že jsme hned té jedné pavézky proti VMti užili a zřízením nebo vyměřením zemským v tom jsme se zavrci musili, poněvadž hned páni někteří tomu rozumějíce, že takovou žádost na nás vzložiti ráčíte, zjevně jsú mluvili, že proti témuž zřízení dále nikam táhnouti nechtí, a potáhnouli kdo a več se mimo jiné podvolí a vytrhnou proti zřízení zemskému, kdyžby se domů navrátili, že by k nim věděli co mluviti. Nébrž i tomu sem vyrozuměl, že někteří sami snad i podle toho svolení a zřízení zemského se nezachovavše a k tomu času, kdež vyměřeno, nepřijevše a neposlavše, ještě těm, kteříž jsou v takovou potřebu VMKské předkem a v čas najíti dali, k všetečnosti a vejtržnosti přičítají, a že by se takoví VMKské mimo jiné chtěli zachovati a je tudy u VMti zvoškliviti, rozprávějíce.

Pak račtež jedne VMKská zdravě a bedlivě rozvážiti, co v sobě takové věci a způsoby nesou a zavírají, by kdo nejradče chtěl pánu svému službu platnou a snad i užitečnou učiniti, toho aby učiniti nemohl, zřízením zemským vyměřovati, našel-li by se kdo k potřebě VMti veliké a znamenité mimo jiné spěšnější a hotovější, to jemu zle vykládati a lidem ho voškliviti. I zdaliž i slepej toho omakati a rozuměti

tomu nemá a nemuože, co se tu a pod tím obmýšlí, že jiného nic nežli VKMti škodné ku pádu se chýlící u lidí zoškliveni, aby více jinam nežli k osobě a potřebě VMti lidé zření měli. Ješto taková tak škodná a ukrytá předsevzetí jsou-li slušná i spravedlivá, každý, kdož rozum má, nechť to spravedlivě soudí.

Dále psaní a oznámení VKMti, kteréž jste byli do toho království, jakž sem srozuměl, učiniti ráčili, poněvadž jest Turek povodtáhl, aby se lidé pozdrželi a daremních outrat a nákladuov nečinili, poněvadž někteří ihned domů se navracovali a někteří lidem svým se hýbati a táhnouti nedali, než teprve, když jiní domuov se navracovali, oni táhnouti chtěli, a jiní mnozí zatajené to majíce, s znamenitou velkou škodou předce táhli. I toho pilně povážiti račte, čehož se jest v tom obmýšlelo a hledalo, též i v tom, že psaní některá, která jste osobám některým obzvláštně učiniti ráčili, k sobě je stiežně obsílajíce, některá dodána nebyla a do dneška nejsou. I zdaliž co jiného pro takové toho psaní udušení a zatajení, v kterémž se mnohým lidem veliké pohodlé státi mohlo, že by byli k takovým škodám nepřišli, též i pro nedodání takových psaní, vyhledati se muože nežli to, že lidé jsou, kteříž všelijak VMKskou lidem voškliviti usilují a pečují, jakož jsou pak již jistě na větším díle na ten čas toho tím i jinými všelijakými způsoby dovedli a dodnes když mohou dovozují.

A protož, milostivý králi, jistě já příliš za potřebné poznávaje, bedlivě a spěšně VMKské se v takové věci opatřiti a takovému vohni více se nedati rozněcovati, nemohl sem jako věrnej poddanej toho všeho před VKMtí zatajiti. Pak z upřímné a věrné poddanosti napomínám a žádám a na svou povinnost a přísahu pravím, že jest VKMti čas takových věcí ku přetržení a k VMti užitečnému opatření se nelenovati.

Nebo i tohoto před VKMtí, pokadž sem srozuměl, nechci zatajiti, že jsou již mnozí a skoro i všichni, kteříž se VMKské upřímně přidrželi, na tom, vidúce a znajíce, že mocnosti své královské neráčíte sami dokonale užívati, nežli jako v rukou jiných ji k svému i jich zlému a škodnému chovati, neráčíteli v brzce takovou věc k skutečné nápravě sobě přivésti; — druhé, právo aby svůj spravedlivý a rovnej průchod mělo bohatému tak jakž chudému beze všech zástěr, zvláště v čінění brzkém spravedlivých míst a koncuov, to zříditi a na místě postaviti; — třetí, taková vyměřování zřízeními zemskými aby takového pruochodu k zlému i škodnému VMti i všech zemí mohla minouti, opatřiti, — že již jsouce jako VMti neopatřením k tomu přinuceni, také VMti zanedbati musíce, sami se chtí opatřiti a s takovými v srozumění i v zápisy vejdouce, těžkosti na se žádnejch takovejch od nich nečekajíce, jich poslúchati a dokonale ne VKMtí, ale jimi se zpravovati; ješto kdyby na to přijíti mělo, čehož pán Buoh všemohoucí uchovati ráčí, jaké teprva v tomto království panování a skutečné kralování VKMti by bylo, sami toho povážiti račte.

A protož ještě tím zavírám a pravím: jistě, milostivý králi, veliký čas míti ráčíte k takovým věcem přikročiti a to všecko, jakž (se svrchu píše) sem svrchu dotekl, v tomto království, pokadž VMti najvejše a najlépe možné bude, spravedlivě a brzo nařiditi, příjezdem svým do tohoto království nemeškajíce, abyšte VKMt pečujíce o opatření království Uherského, kteréž na větším díle z dopuštění Božího snad již VMKské zkaženo jest, v tomto království k nenabyté škodě a těžkosti i ku pádu nepřišli. Nebo, milostivý králi, jisti tím račte býti, budete-li jedné sám ráčiti k tomu poctivému dobrému i užitečnému na potřebu VKMti toho království skutečně přikráčeti, že najdete VKMt ty, kteříž upřímně, zdravě a věrně VMKské radíce, (a bohdá jich ještě dosti), toho všeho skutečně podle těch rad svých VKMti budou dopomáhati a s pomocí pána Boha všemohoucího dopomohou. Ješto, když bohdá VMKská takové věci předkem sobě všecky gruntovně ráčíte zříditi a k dobrému VKMti na místě postavíte, shledati bohdá ráčíte, že VKMt i ke všem jiným věcem a potřebám VKMti jináče lidi v tomto království k sobě nachýlené míti a nalézati ráčíte, nerci k obraně proti nepříteli křesťanskému, ale ke všemu jinému, v čemž koli VKMti vinni jsou a budou, nébrž i nad povinnost, kdyžť jedné těmi nebude scházeti, na kterýchž bude předkem a najvíce náležeti.

A poněvadž, milostivý králi, již sem a snad v něčem neužitečně příliš VKMt zaneprázdnil, vzdy ještě VMti prosím, račte od upřímného, věrného, poddaného milostivě vážiti, a duověrně přijmouc, což k dobrému VMKské slouží, v tom se nelenovati; jakož o tom nepochybuji, že to všecko duověrně přijmouc, ne pro jiné, než aby se v tom ve všem, kdyby se to ne v čas provésti mohlo, větší zmatkové VMKské nestali. Pakli v tom ve všem poznám VMti váhání a jaké zanedbání, (jakož té víry nejsem), tehdy se VKMti, jako pánu svému milostivému, opovídám, všecku svou povinnost a zdání i nad povinnost vyplnění, žeť bych již VMti dále takovými ani podobnými věcmi nechtěl zaneprazdňovati, než již také, ač nerad, hotovému se podle jiných dívati a sám sebe, pokudž by mi nejpoctivější slúžiti mohlo, podle jiných také opatrovati; a v tom abyšte VKMti již pak komu jinému co přičítati anebo vinu dávati slušně měli a spravedlivě mohli, leč samé osobě VMti, toho u sebe nenalézám; avšak tomu nijakž místa u sebe nedávajíc, abyšte VKMt dobrého VMti, též i našeho dobrého, kteříž se VMti upřímně přidržíme, zoumysla již zanedbávati ráčili, VMKské sebe předkem a potom i jiné všecky věrné poddané jako pánu našemu dědičnému a milostivému poroučím.

Sněm český držaný o sv. Františku čili 4. října 1529 svolil hotovost válečnou na to, „aby markrabství Moravské opuštěno nebylo a Víděň aby retována byla“ (Sněmy české I. 309). Přítomný spis žehrá na tuto klausuli, pravě o ní, že se stala na sněmě nyní minulém. Nejbližší potom sněm v Čechách byl 13. prosince 1529. Původce tohoto spisu touží také na nedodávání dopisů, které král po odtažení Turků od Vídně, to jest po 15. říjnu 1529, do Čech posílal. Dle toho všeho přítomná rada králi Ferdinandovi byla koncipována asi v listopadě 1529. *Red.*

Dodavky.

304.

Jan starší z Hradce uděluje privilegium svému dílu města Řečice Kardašovy.

B. m., 14. února 1407. Kopie v malém urbáři z r. 1654, list 471.

Já Jan starší z Hradce, seděním na Velharticích, i moji erbové i dědici věčně budoucí, známo činím tímto listem všem nynějším i budoucím, že naši věrní milí měšťané v Řečici v ten čas na mě vznesli jsou, kterak jmenované město naše mnohem lepší bylo by, kdyžto by od nás v právích dole psaných bylo zachováno. I proto abychom my je dobrovolněji při tom ostavili a v těch právích milostivě zachovali, dali jsou nám čtyřidceti kop gr. stříbrných pražských dobrých, aby tím město naše na naší straně lepší bylo a rozmáhalo se na lidech i na zboží, a člověk všeliký na naší straně města toho aby se raději přidržel, tehdy jsme jim i jich dědicům věčně budoucím dali s dobrým rozmyslem a radou našich přátel,

nejprve aby ourok městský, kterýžto ourok dávají dvakrát z svých domů a dědin podle obyčeje a práva starého, od nás neporušený ostal, ale v tom milostivě byl zachován věčně, v kterýchžto právích obyčejných jiným lidem své dědiny i domy dávají.

Také jim za právo dáváme, aby každý člověk mohl své zboží dáti a odkázati komuž chce, buď zdráv nebo nemocen, doma neb jinde, buďto svrchní zboží, neb na dědinách. Také ačby který člověk bez rozkázání zšel, aby dědictví spadlo na přítele nejbližšího, však aby takový člověk viny do sebe neměl, pro nižto by měl trpěti hrdlem. A může každý, kdy chce, z naší strany bráti se s svým jměním beze vší překážky, kam chce. Také chceme, kdyby který člověk odběhl pro vinu, jakž by se to koliv přihodilo, aby zboží jeho všeckno třinácte nedělí neroztržené, ale v cele ostalo, opatřeno a popsáno bylo, a zda by ten odběhlý v tom čase k milosti naší přišel, prosbami neb úmluvami podobnými svou věc zjednaje; pakli by v tom času milosti nehledal a nenalezl, tehdy všeckna zboží jeho na nás spadnouti mají jakožto na pány a dědice pravé beze všech soudův a práv všelikých.

V těch právech ustanovených jmenovaných mají seděti a ostati na straně města našeho v Řečici bydlící erbové jich i dědici věčně budoucí, jich všecka zboží i dědiny, buďto v městě neb před městem kdež koli leží, buďto v něm křesťané neb židé, buď novo neb staro, neb ješto potom staveno bude i ješto nyní ustaveno jest na naší straně. Také chceme, aby již z jmenovaných zboží a dědin berně spolu trpěli všickni, kdož je mají, buďto křesťané neb židé, v též míře, jakžto králova jiná města podle jmění dávajíc, a nic podle ouroku, buď to berně králova, neb pomoci k vdávání panských dětí, neb jakýchž koliv jiných pomocí.

I proto aby svrchu psaná práva a ustanovení naše celá ostala a věrně byla zachována bez porušení všelikého, již jmenovaným našim měšťanům milým, jich erbům a dědicům věčně budoucím potom, já Jan starší z Hradce svrchu jmenovaný za sebe, za své erby a dědice budoucí, svou pečeť vlastní k tomuto listu dobrovolně kázal sem přivěsiti; a pro další potvrzení toho a paměť věčnou my Oldřich z Hradce, Jan mladší z Hradce, a Jan z Oustí seděním v Plešších, jeho prosbou na svědomí toho všeho své pečeti vlastní s naší dobrou vůlí k tomuto listu podle jeho kázali jsme přivěsiti. Dán a psán leta od narození syna božího po čtrnácti stech letech leta sedmého, v pondělí den sv. Valentina mučedníka božího.

List tento vepsán byl do urbáře Jindřichohradeckého teprva po roce 1654, a to jazykem obnoveným. Jest to nepochybně překlad z latiny, kterýž však musel býti učiněn dávno před tímto vepsáním, snad již v 15. století. — O Kardašově Řečici za té doby viz Sedláčkovy Hrady IV. 334. *Red.*

305.

Konvent kláštera Zderazského žádá Jana z Hradce, aby byl ochráncem záduší a faráře v Cizkrajově u Dačic v Moravě.

V Praze, 19. ledna 1441. Orig. pap. III. Kβ.

Urozenému pánu, panu Janovi z Jindřichova Hradce. My kněz Petr miesto probošta i vešken konvent kláštera Zderazského v Novém Městě Pražském řádu svatosvatého hrobu Božieho Jerusalemského pod řeholú svatého Augustina, modlitbu svú vzkazujeme, urozený pane, pane nám příznivý! A prosíme TMti, aby TMt toho chudého záduší a toho kostela v Cizkrajově a faráře toho kostela ráčil obrance býti a vopravovati jako své vlastní zbožie; kteréžto zádušie tiemto listem mocně a úplně porúčíme, ať bychom i s tiem chudým záduší pod milostí vašie obrany odpočívajíce tiem snažněјie jeho svaté milosti za obecné dobré i za VMti prospěšenstvie i také za druhy zdravie tiem snažněјie prositi mohli. Dán v klášteře našem svrchupsaném ve čtvrtek před svatých Šebestiána Fabiána mučedlníkův leta božieho tisiecieho čtyřstého čtyřidcátého prvnieho pod pečetí konvenskú.

Pečeť silně porouchaná.

306.

Porovnání o některé meze mezi Radouňskými a Štítenskými.

V J. Hradci, 4. května 1457. Orig. pap. I. G.

Já Arnošt z Leskovce, poručník panstvie urozených pánóv, pana Heřmana a pana Jindřicha pánóv z Hradce, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúcí slyšeti budú: Jakož byla jest ruoznice a nesnáz mezi lidmi sirotčiemi s jedné, a slovutným panoší Mikulášem z Štítného a lidmi jeho z Radúni o některé meze i také o zájezdek, kterýž jest v rybníku panském sirotčiem nad Ně-

mecků Radůní: o takovú nesnáz a puotku chtě miesto učiniti, prvé a ponajprv vysielal sem na to lidi dobré a staré, aby tu takovú věc ohlédajíc miesto a konec učinili stranám obojím podle podobnosti. Ale že ten běh tudy nemohl sě jest konati a srovnati na miesto, a já vždy v té mieře napomínán a starán s pilností sem byl od svrchupsaného Mikuláše z Štítného, aby sě jemu a lidem jeho miesto a konec stal dle spravedlnosti, k tomu takovému ovšem častému obsielánie žádán i nabiezen, do Hradce sem na schvále přijel, a sezval sem a zobsielal k tomu mnohé dobré urozené lidi a úředníky z jiných panstvie, i také služebníky staršie pánóv sirotkuov a své v té mieře mnohé také i jiné přátely své, zejmena najprv urozeného pána, pana Jana z Stráže, urozené panoše Václava z Leskovce bratra mého, Víthu ze Rzavého, purkrabí Chúsnického, Jarohněva z Úsušie hajtmana Třeboňského, Jindřicha z Leskovce syna svého, Pelhřima z Údimě purkrabí Hradeckého, Jana Čiluda z Palovic, Viléma z Onšova, Jana z Hobzie, Prokopa a Jana bratří z Vojslavic, Mikuláše z Strhařova purkrabí Strážského, Prokopa z Štítného, Kašpara z Vlasenice, Jana z Brúmovic, i jiné také mnohé obecnie dobré lidi staré a k takovým věcem rozumné a rozšafné; s nimi se všemi dobrými lidmi vyjel sem k ohledánie a opatřenie těch mezí a hranic i také zájezdku toho rybníku svrchupsaného. A v tom když již takové meze jsú přede všemi těmi dobrými lidmi i přede mnú okazovány s obú stranú, s vědomím i lidmi starými provedeny i vystaveny, z rozmyšlenie zdravého i také potazu rozumného a ovšem nekvapného, všem dobrým lidem svrchupsaným spolu se mnú i mně také tudiež spolu s nimi což v tom vidělo sě slušného a podobného i spravedlivého, pro dalších nechutí a nesnází ukrocenie, hned tu a na tom miestě o ta [sic] meze miesto a výpověď učiněna jest skutečná; a to již tak podle vykázání a zasazenie kamenóv mezních i vrb a podle rozkázání dobrých lidí jmá držáno, zachováno i s obú stranú nepřerušeno býti v časech budúciech obyčejem nižádným. Kteréžto o těch mezech stranám svrchupsaným obojím, mně totižto na miestě sirotčiem a úředníku i purkrabí jich s jedné, a Mikulášovi Štítnému z strany druhé, vyřčenie a nalezenie i rozdělenie konečně líbilo sě jest a dobrovolně přijato a budúcně tiem hýbáno býti nemá, neb jsú ty věci slušně rozděleny bez ukrácenie stran obojích. Item, také dále což sě zájezdku toho dotýče, svrchupsaný urozený pán i dobří lidé opatřivše, rozvážívše i rozumně to před sě vzemše, takovéto také s potazem rozumným, učinili jsú rozeznanie a rozdělenie, a strany obě, sirotčí totižto i Mikulášovu z Štítného, na tomto jsú postavili, jakož sě v dole píše: aby z strany sirotčie ke dni uloženému byla dva služebníky a dobrá druhy k tomu vyslána, a Mikuláš Štítný také dva přátely má vyslati; ti pak dobří lidé s obú stranú mají ohledati takově, jestliže co za mého drženie a poručenstvie toho zájezdku jest přiděláno neb povýšeno a jim ztopeno výše, než jest prvé bylo, to má těmi dobrými lidmi rozkázáno býti a po nich bez zmatku opraveno. Než toto jest znamenitě hned tu vymienčno,

že plot ten a ta hradba, kteráž tu na potoku do toho rybníku jdúcieho jest, nemá svedena ani kterak zahynuta býti ke škodě pánóv sirotkóv a toho rybníku, ale ten plot má tak býti tu a na tu výsost, kteráž od starodávna byla vdělána, i opravována má býti beze všeho převyšovánie, a to až do let panovánie pánóv sirotkóv svrchupsaných; a budeliť sě pak zdáti Mikulášovi svrchupsanému neb jeho budúcím jakú ještě dále o ten zájezdek mieti spravedlnost, když páni svrchupsaní v panování svém budú, o to spolu uházeti budú, jakž sě jim zdáti bude. Na svědomie těchto úmluv svrchupsaných já Arnošt z Leskovce na miestě sirotčiem, a Mikuláš z Štítného vlastní své pečeti dali sme přidáviti k tomuto listu; a pro širšie svědomie i na budúcí pamět prosili sme urozeného pána, pana Jana z Stráže, pana Václava z Leskovce a Mikuláše ze Strhařova, purkrabí Strážského, že jsú pečeti své na svědomie svrchupsaných věcí dali přitisknúti k tomuto listu. Jenž dán jest a psán v Hradci Jindřichově leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého padesátého sedmého, den svatého Floriána.

Všech pět pečetí odlípnuto; první z vosku žlutého, druhá z černého, třetí z červeného, čtvrtá z žlutého a pátá z černého.

307.

Vácslav z Vrchovišť na Žirovnici Jindřichovi z Hradce, že vodu v rybnících svých nenadržuje ani zvěř na zboží jeho neštve.

V Žirovnici, 27. července 1489. Orig.

Urozený pane, pane mně přieznivý. Službu svú VMti vzkazuji, štěstie, zdravie i prospěšenstvie ve všem dobrém VMti rád bych s pravú vierú přál jakožto pánu mně příznivému. Jakož VMt psáti mi ráčila o rybníciech mých, o Budínu a o tom nad Vlčetínem, že by VMt někdo zpravil, že bych je velmi nadržel: i račte VMt věděti, že Budína nenie třetina vody, a že již ani splavem ani splavní trúbou voda nejde, než toliko kbelem; a ten nad Vlčetínem jest pust, nenie zastaven. Nebť sem já to opatřil, abych sám škody neměl, učiniv na to náklad veliký, i VMt a VMti lidé tudiež; a to bohdá tak opatřiti mienim, že já ani jiní skrz mé rybníky škody mieti nebudou, leč by milaj Buoh jinak dvorně dopustit ráčil. Také, pane milý, jakož VMt mi píšete, což se lovuov a těch myslivostí dotýče: jistě mi račte věřiti, že sem já letos s chrty ani moji ani s jinú myslivostí tří zajiecuov všech na VMti zboží i na svém neuhonil, než v vochozi sem jich několik zabil, ale na svém. Než bych byl od VMti psanie toho neměl, mienil sem teprv honiti, a byl bych se tiem před VMtí pochlubil i před jinými; ale poněvadž již to znám, že by to VMti proti mysli býti mělo, netoliko zajiece ale ani veveřice na VMti zboží bych já nemienil zabiti ani muoj žádný; neb sem se toho nemienil nikdy dopustiti, bych co VMti proti mysli učiniti měl, než mienil sem VMti i ještě miením netoliko zajiece

ale i několika jelenuov bohdá zaslúžiti jako pánu mně přieznivému. Datum Žirovnice f. II. ante Fabiani annorum Domini ɔc 89. Václav z Vrchovišť a na Žirovnici.

308.

Noviny roku 1495.

Orig. pap. Historica.

Leta Božieho tisícého 495. Item, dvan[á]dct osob Franských, Anglských, Lambarských a z dolejšiech německých krajin, ty jsú zjímány; a tak jest o nich pověsť v dolejších krajinách, že jsú Římského krále chtěli otráviti. A mezi nimi jsú někteří, pro zachovánie svých životuov že by chtěli dáti po vosmdesáti tisíc zlatých neb viec, a ti ještě jsú u vězení.

Item, Římský král JMt ráčil jest sněm položiti do města Wurmes na Hromnice, a všem kyrfirštóm a poddaným Římským říšě, a prositi ráčil z veliké příčiny, co by mělo tu jednáno býti, a zvláště co sě křesťanské viery a říše Římské dotýče.

Item, Římský král JMt jest toho úmyslu, svú manželku v Cáchách korunovati. A jeden jmenem Glado de Badre Franský rytieř, ten jest králi Římskému psal s pilností, jakožto najdražšiemu rytieři křesťanskému, aby s ním takú milost učinil a s ním se ráčil bíti; a na to jest král Římský JMt jemu odpověděti ráčil dáti: že on najdražší rytieř není, ale rytieřskému řádu ke cti to jest ochotně s veselím ráčil přijíti; i domnívají se tak, že to bitie bude na korunovánie královéjeho manželky v Cáchách.

Item, král JMt Římský ráčil jest poslati do Gentu markrabí Krištofa z Padvy, a hrabi, jenž se píše von Coreim; kteříž jsú bez konce odjeli, a to z té příčiny, že Genští nechtie po žádném odpovědi dáti, ale sami k JMti mluviti osobně.

Item, král Franský leží nedaleko od Říma, a to proto, že se domnievá, že s votcem svatým chce některaký závazek a smlúvu vzieti; jest strach, že by německého pokolenie a národu mohlo ku potlačení přijíti, a jest obecní pověst, že by chtěl císařem býti.

Item, falckrabie na Rýně všemu kněžstvu a duchovniem, kteříž k arcibiskupctvie Mohuckému přislušejí, na svém panství všecky platy zapověděl a duochody; a jestliže nebude smluveno, muož něco z toho jiného vyjíti.

Item, kniežе Albrecht Saský, což se služby jeho dotýče, smlúvu a konec má s králem Římským a synem jeho, tak že země Holant mají dáti v šesti letech třikrát sto tisíc zlatých, a k tomu nynie deset tisíc zlatých, a na svatého Jana najprv příští čtrnádct tisíc zlatých; a jiní nedostatci stojí na rozeznánie krále Římského JMti.

Item Benádčané vzali jsú od svého kněžstva berně pětkrát sto tisíc dukátuov; a jest pověst, že jednomu kniežeti znamenitému chtie dáti dvakrát sto tisíc dukátuov,

aby se podvolil a přijal hajtmanstvie proti králi Franskému, a podle toho všem žoldnéřóm platiti chtie.

Item, knieže Medulánské Ludvík starší poslal jest své oratory neboližto posly ku králi Římskému a jeho manželce, a smrt kniežete strýce Medulánského, kniežete Římského, králové bratra s velikú žalostí podle obyčeje vlaského litostivě připomenul; a potom dal jest znáti, že všecko kniežectvie Medulanské nechtie jeho strýce mladého ani mateře jeho za knieže a pána svého mieti, ani matky jeho, ale jeho totižto Ludvíka staršieho za knieže a pána svého volili, a jiného žádného mieti nechtí; i protož za potvrzenie Ludvíka staršieho krále Římského JMt, a že se chce vždycky zachovati jakožto poddaný svaté říšě Římské. Na to král JMt Římský odpověď svú ráčil jest dáti, že smrti knieže Medulánského svého švakra věrně lituje; ale což se dotýče toho volenie a stvrzenie, muož se na přieštie den Hromnic k JMKské na sněm vypraviti, tu se má jemu hodná odpověď a slušná s radú kyrfirštuov dáti bez prodlévánie. A jest pověst, že všecko panstvo ve Vlašiech staršiemu Ludvíkovi vuobecnie zczestie dali a vinšovali.

Item jest také jeden mocný jménem Petrus de Medici z Florencie, ten jest se všemi svými a jeho přidržejícími zahnán a všecko jeho zbožie pobráno, proto že se domnívají, že by on s králem Napolským držel; ale Vavřinec de Medici jeho přietel, kterýž s druhú stranú držel, přísáhl jest, že téhož svého jmena de Medici nechce viece jmieti.

Item, ti z Pisa, ti jsú s pomocí Franského krále od poddanosti Florenských se vysvobodili, a nejsú jim viece poddáni.

Item, Turci ti jsú mnoho psanie a listuov vyslali po moři nemnoho viec přes 60 mil vlaských do Vlach k portu, jenž slove Valana; jest jich úmysl a předsevzenie, že něká protivenstvie budú.

Item Charváti, ti jsú se s Turkem smluvili a jemu každý rok daň mají dávati a jemu poslušni býti.

Item, také jest se stalo a věc hrozná, že pohanský žoldán všecky bosáky a křesťany v Jerozalemě jest zmordoval nelitostivě beze všie milosti, [z] zvláštnie prosby z zteklého Turka, kterýžto žoldánovi viec slíbil dávati každý rok, nežli by mohl od hrobu Božieho aneb od křesťanuov mieti, a toho jemu vždycky odsluhovati.

[Připsáno]: My Machomet z Božie milosti Turecký ciesař, ciesař nade všecky ciesaře, pán nad pány, kníže z Turke, král nad devieti královstvími, kteráž nám poddána jsú, pán od zeleného stromu až do suchého stromu, pán pán hrobu ukřižovaného Boha a veliké země pohanské a moře; věz, že Buoh tvuoj Jesus Nazaretský z pokolenie Davidova z kmene Jesse, kterýžto leeno nebe od nás přijímá, jenžto se píšeme: pán nebe, pekla i země; vzkazujeme tobě Maximiliane, kterýž se jmenuješ knieže Burgunské, král Římský a pán říše křesťanské, kteréžto my pravý dědic

sme, vzkazujeme náš horlivý hněv, a mieníme tebe doma navštíviti a tobě milostivi nebýti, jakožto votec náš. Dán na narozenie našeho leta 44.

309.

Nejmenovaný (Jindřich z Hradce?) posílá králi recept proti nemoci; radí mu, aby hofrychtéři Chmelickému za věrné jeho služby milostivý list napsati dal, též pikhartův aby netrpěl.

Bez místa i data (asi 1505—1506). Konc.

Najjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMKské poddanú vzkazuji, VKMti věrně žádajíc zdraví i všeho dobrého jakožto králi a pánu svému najmilostivějšiemu. Najmilostivější králi! Pravil mi posel muoj, kteréhož sem teď nynie u VM [....] že by VMt nějakú nemocí poražena byla; ješto pán Buoh mi jest svědek, že sem se tee řeči tak velmi lekl, že ještě až podnes k ničemuž nejsem, a toho VKMti z srdce věrně nerad přeji, jakožto králi a pánu svému najmilostivějšímu; neb to již znám, kterak VKMt nás, kteříž se VKMti věrně a právě, jakožto pána svého dědičného a milostivého, přidržíme a přidržeti buohdá chcem, i dědicuov VKMti, milostivě ráčili ste opatřiti. Ale zase pravil mi jest týž posel muoj, že již VMt lépe se na svém zdraví jmáte, z kteréžto řeči zvláštní potěšení vzal sem. I teď VKMti posílám recept pro tu nemoc, a VKMti prosím pokorně, jakožto krále a pána svého najmilostivějšieho, že VKMt to ráčíte pro mú vieru udělati a toho receptu tiem zpuosobem požívati, jakž VKMti píši; a tu VKMt ráčí skutečně poznati, že se lépe VKMt na svém zdraví jmieti budete; neb tiem VMt račte jisti býti, žeť jest lékařstvie duovodné, a já sem jím pana Dobrohosta a opata Kladrubského i množství jiných dobrých lidí i chudých zhojil a od tee nemoci pomohl, že podnes zdrávi jsú. Pakli VMt tomu věřiti neráčí, ale račte se VMt na to rozkázati ptáti, VMt shledáte, že se to tak najde. Neb najmilejšie králi, kdyby co pán Buoh na VMt ráčil dopustiti, nemohlo by se nám hůře státi, nevědúc kterak. Náš najmilostivější králi!

Také teď VKMti posielám přiepis listu, kterýž mi hofrechtýř Chmelický píše, jemuž VKMt ráčíte porozuměti, co se děje. Kdež já podle povinnosti své VKMti zdaaní své oznamuji, poněvadž on hofrechtýř tak upřímě, věrně a právě VKMti se přidrží a rozkázání VKMti skutečně plní, ani práce ani domyslu litujíc, pro VMt a dobré VMti všecky ty hruozy, kterýmiž jemu hrozí, podstúpil jest; mně by se zdálo, aby VKMt ráčila jemu hofrechtýřovi list psáti v ten rozum milostivý, že VMt, znajíce jeho vieru k VMti, ráčíte jeho milostivým pánem býti, toliko aby on v tom trval a žádných pohruožek se nebál, a dále pokudž se VMti zdaati bude. Neb on majíc takové psaní od VKMti bude moci potřebněji a dostatečněji VKMti věc jednati a s větší pilností na to mysliti, aby VKMti rozkázání naplnil. Neb naj-

milostivější králi, bychť znal, že by se v těch věcech jináč k VMti zachovával, netajil bych toho nikoli před VMtí. A VKMti pokorně prosím, přečtúce tyto věci, kteréž VKMti píši, račtež je ztrhati a spáliti dáti.

Najmilostivější králi! Také jsem zpraven, v jistotě, že by k VKMti jeli pan komorník [Jan z Šelnberka], pan Kostka a Špetle a Rendl pod tím zpuosobem, aby o rozličnee věci s VKMtí mluvíc, k tomu přivedli, aby VKMt ráčila pikharty trpěti a to VMti předsevzietí o nich změniti; kdež já VKMti prosím a z povinnosti napomínám, aby VKMt znajíc takový jich úmysl a žádost, neráčili k tomu přistupovati a toho jim povolovati, neb VKMt ráčí to znáti, co by z toho VKMti i také dědicuom VKMti mohlo přijíti i také nám, kteříž se VKMti věrně, upřímně a právě přidržíme i dědicuov VKMti se přidržeti buohdá chceme, duokudž nás hrdla a statku našeho stává. Neb račte VKMt věděti, nebudú-li moci co jiného zjednati u VMti, ale budú jediné tomu prodlení jednati, a oni v tom času aby se sílili, a to pod tím, aby je samy VMt ráčili slyšeti; než mně se zdá, ač se VMti líbí, poněvadž sú je páni jich k tomu potáhli, že po mistřích znají napraviti [....] ještě aby při tom zuostáno bylo, neb jim nic těžšího není než to.

310.

Nejmenovaný [Jindřich z Hradce] Janovi [z Kunovic, královskému sekretáři] o zachování obapolného jich přátelství.

Bez místa i data, (asi 1505—1506). Konc.

Domine Joannes, příteli muoj milý! Psaní sem tvému porozuměl, v němž dotýčeš, že bych k tobě nějakú nelibost jměl a že by mi někdo něco na tebe pravil: Muoj milý domine Joannes, pán Buohť mi jest svědek, žeť sem já k tobě to přátelství vždycky zachovával, na kterémž sem se s tebú rozjel, neb sem já ten člověk, s kajm chci dobře býti, že sem věrně a upřímně, žádné jemu k zkáze přátelství nedávajíc, a také tomu bych rád, aby od toho žádná příčina dána nebyla.

Ale, muoj milý domine Joannes, skutek pravdu nachází; vieš ty to dobře, že poslové moji, kteréž sem u JMKské mieval, nikdá nemohli vypraveni býti v několika nedělích, a jiní kteříž po mých poslích přijeli, ti jsú bývali vypravováni na pospěch, a nikdy jsi mi nepsal, proč si mých posluov nemohl vypraviti a pro jakú příčinu, aneb byl-lis jakými potřebami pilnějšími zaneprázdněn, jakož znám, že ty bez toho býti nemuožeš, ješto mi to dosti těžko na mysli leželo. Druhé, byl si teď o sv. Martině v Praze a věděls, že já sem na hradě Pražském, nepřišel si ke mně nikdy; já sem tobě po panu Štěpánovi vzkazoval a prosil, aby ke mně přijel aneb přišel, nemohl sem toho na tobě obdržeti; já bych k tobě byl rád doluov sjel, ale pán Buoh mi jest svědek, že pro množstvie souduov úřadu mého, kterýmž při tom času byl sem zaneprázdněn, nic sem tomu učiniti nemohl; ale ty ješto si žádnými

potřebami takovými pilnými nebyl zaneprázdněn, však si proto ke mně nepřijel, ješto bych rád s tebú o rozličnee a pilnee věci byl rozmluvil. Pak považ toho sám, že mi to dosti těžko v mysli bylo; a jinému sem já se nenadál, než že to někomu k vuoli učiníš. Ale, muoj milý domine Joannes, tuto já výmluvu od tebe přijímám, a nečiňme sobě toho více, a ty zachovaj ke mně to přátelstvie a dobrú vuoli, na kteréž sem se s tebú v Budíně rozjel: mnouť jistě nic nesejde, a cožť budu moci k vuoli učiniti, udělámť rád, tím buď jist. Pakli by znal, že by mnou co sešlo, a že bych co z neopatrnosti učinil, oznam mi to, chci rád opraviti a toho se více nedopouštěti. Než tiem jist buď, že na tebe žádný nic nepravil, a byť kdo co pravil, tak bych učinil, jakož mi píšeš, žeť bych to oznámil, aneboť by musel to vůči mluviti, anebo bych mu nevěřil a znal bych jej, že jest lhář. I protož, muoj milý domine Joannes, znajíc tuto mú vuoli k sobě, prosím tebe, zachovej se teež ke mně tak; nebť ještě jednú pravím, žeť mnú nic nemá sjíti.

Píši teď opět nějaké věci králi JMti; viem, že je viděti budeš; prosím tebe, přečtúce je, strhaj a spal, jakož si prvé učinil.

Jmena původce i adressata a vročení při číslích 809 a 810 poznamenal z domyslu František Palacký na opisích učiněných pro archiv zemský od p. Fr. Dvorského.

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává **Jaromír Čelakovský**.

(Čísla 793—989 z let 1491—1500 viz v díle X. str. 447 až 560.)

990.

Mezi Felixem Fictumem z Nového Šumburku a Václavem Satanéřem z Drahovic o věznění lidí jeho. 1500, 16. listopadu.

Felix Fictum z Nového Šumburku pohnal Václava Satanéře z Drahovic a z Hanenšteina. Vinil ho z toho, že mu lidi jeho vězel, potom dav je na rukojmie, základ s rukojmí vzal neb bráti chce, ješto se jemu zdá, že by mu toho povinni nebyli, a základu aby s nich nebral až do rozeznání té pře. Zapsán puohon ve čtvrtek před svatým Benediktem [19. března].

V té při mezi Felix[em] Fictum[em] z Nového Šumburka s jedné, a Václavem Sathanéřem z Drahovic s strany druhé. Kdež týž Felix vinil jej Václava, že mu lidi jeho vězel ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on´Václav pohnaný pravil, že jest jich nevězel, než že jest se podle rozsudku a ortele, kterýž lidé jeho učinili, zachoval a je vězel pro základ propadený. A na to týchž lidí svých z Hanenšteinského zboží ortel i svědomí okázal. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, takto o tom vypověděli: Chce-li on Felix Fictum k vyššiemu právu doložiti, to aby učinil a doložil od dnešnieho dne do čtyř neděl pořád zběhlých, a oni Sathanéřovi lidé mají ten ortel k vyššiemu právu do Maydburku poslati, a podle toho Maydburského ortele se zachovati, jestliže ten ortel schválen bude; pakli by on Felix toho učiniti nechtěl, tehdy lidé jeho tomu orteli dosti učiniti povinni sú. A když ten ortel konec vezme, tehdy on Sathanéř člověka jeho Felixova, Kašpara Cynera, i jiné jeho lidi, kteréž na rukojmích má, z rukojemství má propustiti. Kdež pak on Felix Fictum dotekl jeho Satanéře, že ti soudce sou lidé jeho Sathanéřovi a že sú soudili, co on rád slyší, tu jest on Satanéř žádal v tom pánuov

JMtí za opatřenie. I takto JMt páni vypověděli o tom: Jestliže se zdá jemu Sataněřovi Felixa těch slov právem hleděti, že má právo před sebú. Stalo se léta MD v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 84. a.

991.

Mezi Janem z Chvalenic a Fridrichem z Donína o lidi přikázané. 1500, 16. listopadu.

Jan z Chvalenic pohnal Frydrycha z Donína, že Jíra a Jan z Chvalenic, přikázaní jeho, užívají gruntuov jeho a nechtie vedle lidí jeho trpěti, a cestu že sú jemu udělali přes obec, aby jim rozkázal tu cestu zrušiti a zachovati se, jakož jest prve bylo. Pakli se toho nestane, tehdy aby je postavil před panem hajtmanem na svatého Martina [11. listopadu].

V té při mezi Janem Chvalenickým s jedné, a Frydrychem z Donína s strany druhé. Tu kdež Jan Chvalenický vinil jej Donínského z Jíry a Jana, lidí z Chvalenic, že jeho gruntuov užívají a nechtie vedle lidí jeho trpěti, cestu že sú jemu udělali přes obec ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu na miestě Donínského Balcar z Bydžína, mocný poručník té pře, pravil jest, že tiem on Donínský povinen nenie v tom jim rozkazovati ani jich před pány postaviti, neb jeho lidé nejsú než toliko služebníci přikázaní a že sú lidé svobodní. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Donínský praví, že to lidé jeho nejsú, než toliko přikázaní, a že na svobodných dědinách mají, a proti tomu Chvalenický ukázal vajpis z desk, že by to ves i lidé jeho byli, i poněvadž to lidé jeho Donínského nejsú, a Chvalenický praví, že by lidé jeho dědiční byli, a zde se o lidi dědičné nesoudí: z té příčiny JMti páni ten puohon zdvihli sú. A chce-li on Chvalenický právo k těm lidem mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 123. b.

992.

Mezi Wolfem z Chrastu a Delfinem z Chrastu o věno. 1500, 16. listopadu.

Wolf z Chrastu pohnal Delfina z toho, že manželka téhož Delfina jest vznešena na statek jeho, Wolfuov, a on Delfin jemu statku očistiti a manželky své věnem opatřiti nechce. Vložen puohon v středu před svatým Benediktem [18. března].

V té při, kdež Wolf z Chrastu pohnal Delfina z Chrastu z toho, že manželka jeho Delfina jest vznešena na statek jeho, Wolfuov, a on Delfin že mu statku jeho vočistiti nechce etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Delfin nic jest neodpieral, než toliko pravil, že toho chce na Václavovi z Rúpova a na Otíkovi Kamajckém [přestati, a] což se jim koli za spravedlivé zdáti bude, že na tom přestati a tomu dosti učiniti chce. Ale on Wolf žádal v tom pánuov JMtí podle práva zaopatřenie. A Delfin podal se jest k tomu, že list na penieze, což toho věna jest, udělati manželce

své chce, a ten že chce položiti u desk zemských. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, pováživše žaloby i odporu, takto o tom vypověděli a rozkázali: Poněvadž on Wolf vinil jest téhož Delfina, aby mu statek jeho očistil a manželce své aby věno udělal, a on Delfin nic jest proti tomu neodpíral, aby tomu týž Delfin dosti učinil konečně ve dvú nedělech pořád zběhlých a manželce své aby věno udělal, tak jakž se jest podvolil, totiž list věnný aby jie na to věno udělal, na tu summu, pokudž věno jejie káže, na sto a na pětmezcítma kop grošuov, tak jakž jim od úředníkuov od desk rozkázáno bude. A když by ten list nebo listy u desk položil, tehdy aby mohl on Delfin od úřadu je zase vyručiti k upomínánie aneb k obnovenie listuov, a ty zase aby položil aneb tu summu peněz tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo, a to dotud aby ležely při úřadě, dokudž by jemu Wolfovi ten statek očistěn nebyl, anebo na ty listy, kteréž na penieze má, aby jie dobrú vuoli udělal do té summy, a ten list nebo ty listy aby při úřadu desk zemských položil. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 270. b.

993.

Mezi Mikulášem Kavkou z Říčan a Janem Hruškou z Tábora o základ. 1500, 17. listopadu.

Mikuláš Kavka z Říčan a na Štěkně pohnal Jana Hrušku z Tábora. Vinil ho z základu tisiec kop grošuov.

V té při mezi Mikulášem Kavkú z Říčan s jedné, a Janem Hruškú z Strkova, měštěnínem z Tábora, s strany druhé. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští z příčiny takové, poněvadž se tak znamenité [věci] dotýče, a obě straně aby svědky své všecky před JMtmi osobně postavili na týž den, a Hruška aby vzal druhý list na Piesecké, aby oni postavili všecky ty svědky podle puohonu prvnieho. A k té při žádná strana již viece svědkuov vésti nemá, nežli ty, na kteréž se jest prve a nynie táhla, protože jest se již ta pře vedla, a ti listové svědkuov těchto stranám nemají vydáni býti, než zde schováni býti a zuostati mají, a svědkóm aby vydáni byli, když svědčiti budou. Stalo se v úterý po svatém Brikcí.

R. III. l. 183. b.

994.

Mezi Václavem Zárubou z Hustiřan a Prokopem Othmarem z Holohlav o základ. 1500, 17. listop.

Václav Záruba z Hustiřan pohnal Prokopa Othmara z Holohlav. Vinil ho z dluhu ze sta zlatých základu propadeného. Vložen puohon za pana z Rozmberka léta MCCCCXCIX°.

V té při mezi Václavem Zárubú z Hustiřan s jedné, a Prokopem Othmarem z Holohlav s strany druhé. Kdež týž Václav vinil jeho Prokopa z dluhu ze sta zlatých základu propadeného, tu kdež jest se s ním založil v Hradci Králové tu středu po Matce božie narozenie o Hradecském jarmarce o těch sto zlatých, a to proto, že by Othmar pravil, že by u jeho rybníku velikého podtrubí vyvěchováno, vysekáno a vymetáno bylo, táže se, od něho-li se, od Záruby, a s jeho volí a vědomím stalo. A Záruba pravil: „Nemluv toho, však tak nenie, neb sem to včera vohledoval a viem, že vysekáno nenie.“ A Othmar zase že by řekl: „A já sem také včera vohledoval a viem, že vysekáno jest, platíť vo sto zlatých“, a na to že sú sobě ruky podali; a na to týž Záruba ukázal čtyř dobrých lidí svědomí. Při tom také pravil týž Záruba, že jest hned na zajtří ve čtvrtek vedl urozených dobrých lidí šest i jiné lidi k svědomí, kteřížto vohledovali a viděli, že vysekáno, vyvěchováno ani vymetáno nebylo, a na to ukázal těch obojích lidí svědomí. Proti tomu on Otmar odpíraje pravil, že jest jej na zmatek pohnal, a že jest základ o sto kop, a on že jej ze sta zlatých pohnal, a na to ukázal svědomí tří dobrých lidí. A to při tom také pravil, že jest na Zárubu prve pro tu při u desk zemských útok vložil a k tomu útoku pohnal ze sta kop základu. Pravil také, že jest komorníka na to od desk vedl, že sekáno jest, a na to také některé svědky vedl. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ↄc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom nalezli a vypověděli: Poněvadž on, Záruba, to dostatečně provodí, že jest se o sto zlatých založil, a také to dostatečně provedl, že to podtrubí ještě ten čtvrtek po základu vysekáno nebylo u nahoře psaného rybníka podtrubí, a on jest toho Otmar dostatečně neprovedl, by to podtrubí nazajtří ve čtvrtek vysekáno bylo, i z té příčiny on Otmar jest jemu Zárubovi těmi sty zlatými vinen, a aby mu je dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A což se puohonu jeho Otmarova, kterýž jest u desk ze sta kop učinil, dotýče, poněvadž jest ten puohon ze sta zlatých sem učiněn a vonen na kopy, že jeden puohon druhému na překážku nenie, a také že jeho poručník Otmaruov o Svátosti minulé nepravil, by outok prve vložen byl, nežli Zárubuov puohon jest sem do komory, a k tomu jest se znal, že jest Záruba prve sem puohon vzal, nežli on tam útok vložil, a na to vzal hojemstvie, když mu bylo rozkázáno, aby odpoviedal. Stalo se v úterý po svatém Brikcí.

R. III. l. 269. b.

995.

Mezi knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka a Jírou Vlaštovičkou z Havraního o desátky zadržalé. 1500, 18. listopadu.

Kněz Baltazar z Miletínka poháněl Jíru Vlaštovičku z Havraního. Chce ho viniti z desátkuov zadržalých. Vložen puohon v úterý po svatém Ambroži [7. dubna].

V té při mezi knězem Baltazarem z Miletínka s jedné, a Jiříkem Vlaštovičkú s strany druhé. Kdež týž kněz Mrzák pohánie jeho Vlaštovičku z desátkuov zadržalých, i poněvadž ta věc sirotčí jest a toho zde nenie, kterýž ten statek najal Vlaštovičkovi, z té příčiny pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami této pře odkládají do Svátosti najprv příští [1. května], a na ten čas aby ten, ktož jest ten statek Vlaštovičkovi najal, stál před JMtí pány. A list má na toho vydán býti, ktož ten statek najal, aby na ten čas nahoře menovaný stál, a ten list má on Vlaštovička vzieti a jemu ho dodati. Stalo se ve středu před svatú Alžbětú.

Tu létha a dne ut supra vzal jest Jiřík Vlaštovička list podle nálezu tohoto.
R. III. l. 20. a.

996.

Mezi Dorotou z Veletic a Annou z Ledče o rčení. 1500, 18. listopadu.

Dorotha z Veletic pohnala Anny z Ledče na Nebovidech. Vinila ji z toho, že jí a dětem jejiem řekla statek svuoj po své smrti dáti. Vložen puohon v sobotu den svatého Benedikta [21. března].

Létha MD v pondělí po svatém Zigmundu [4. května] strany vzaly sobě poklid miesto hojemstvie až do svatého Martina najprv příštieho [11. listopadu].

Item léta MD v středu před svatú Alžběthú [18. listopadu] Dorotha puovod nemající na dědinách svobodných, postavila jest rukojmie, jakož země za právo má, Zygmunda Barše z Kamenice a Lukáše Doubka z Rybňan.

V té při mezi Dorothú z Veletic s jedné, a Annú z Ledče pohnanú s strany druhé. Jakož táž Dorotha puovod vinila ji Annu z toho, že jest jí a dětem jejiem řekla statek svuoj po smrti své dáti, při tom viníci ji, že by ty Nebovidy, kteréž se jie po sirotku dostaly, jinam zapsala, přes to přirčenie, kdež jest řekla, aby jie v tom spolku nepřekážela, že jie chce a dětem jejiem ten statek po své smrti dáti, Nebovidy. A na to ukázala svědomí, že jest ona Anna ten statek Nebovidy profrajmarčila a ve dsky vložila, žádajíc v tom za opatřenie táž Dorotha, pravieci, že jest Anna přes to přirčenie toho učiniti neměla a nemohla. A na to ukázala táž Dorotha svědomí, že jest jie ten statek a dětem jejiem přiřkla po své smrti jmenovaná Anna dáti. Proti tomu ona Anna pohnaná odpierajíc pravila, že jest jie neřekla dáti, než zapsati, a že jest tomu byla dosti učinila a jie ve dsky s miestem vložila, a potom že jest vedle vuole své zase změnila. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami vyslyševše strany, s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž jest na to ona Anna pohnaná pana Jindřicha z Hradce,

najvyššího komorníka královstvie Českého, a nebožtíka pana Beneše z Waytmille ɔc. prosila, aby jie spolek s sirotkem Vylémem z Veletic na králi JMti vyprosili a zjednali, a Dorotha aby tomu spolku nepřekážela, že jí chce ona (umřel-li by ten sirotek) statek ten a dětem jejiem po své smrti dáti; i poněvadž jest to ona Dorotha dostatečně provedla, že ten sirotek umřel, a ona Anna jie to řekla, kdyby ten sirotek umřel, že jie a dětem jejiem chce ten statek po své smrti dáti, a ona Anna toho neodvedla, by jí toliko řekla zapsati a nedati: i z té příčiny ona Anna jest povinovata jie Dorotě ve dvú nedělech pořád zběhlých ujistiti podle toho přirčenie, aby ona k tomu statku Nebovidóm po jejie smrti vedle přirčenie přijíti mohla i s dětmi svými, poněvadž jest jie Anně ona Dorotha na to přirčenie v tom spolku nepřekážela, jsúci podle krve příbuznější k tomu statku, nežli ona Anna. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 64. a.

997.

Mezi Janem Šnoblem z Varův a konšely města Tachova o přiřčení. 1500, 18. listopadu.

Jan Šnobel z Varuov pohnal purgmistra a konšeluov města Tachova. Vinil je ze sta, ze XL a z VIII a puol zlatého rýnského, kterýchžto jemu na Václavovi Šlotréři, na manželce i na synu jeho dopomoci řekli, k tomu také ortel vyšší Pražský, kterýž mezi týmž Šnoblem a nadepsaným Šlotréřem učiněn, a list, kterýž pan z Rozmberka v ty časy jakožto hejtman královstvie Českého jim psal, aby položili před pány JMtí v soudu komorním. Vložen puohon ve čtvrtek před svatým Benediktem [19. března].

V té při, kdež Jan Šnobl z Varuov pohnal purgmistra a konšeluov města Thachova, vině je ze sta, ze XLti a z puoldeváta zlatého rýnského, kteréž jemu přiřkli dopomoci na Václavovi Šlotréři, na manželce i na synu jeho ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jemu tiem nic vinni nejsú aniž sú mu vo ty zlaté co přiříkali, žádajíce, aby to na ně provedl, z čehož jim vinu dává. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, povážívše puohonu, žaloby i odporu, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Šnobl je Tachovské pohnané vinil ze rčení zlatých nadepsaných, a toho nikterakž neprovedl, by mu co přiřkli, což se těch zlatých dotýče, práva na ně dopomoci, z té příčiny JMt dávají jim Tachovským za právo. Než chce-li on Šnobl k tomu dluhu právo mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 124. a.

998.

Mezi Mikulášem Kavkou z Říčan a Václavem Adamem z Drahonic o postavení dvou střelců z Dymovic. 1500, 18. listopadu.

Mikuláš Kavka z Říčan pohnal Václava Adama z Drahonic, aby postavil Albustina a Václava bratří, střelce z Dymovic, přikázané jeho. Vinil je z toho, že sú k člověku jeho střieleli v této mierné zemi.

V té při mezi Mikulášem Kavkú z Říčan s jedné, a Václavem z Drahonic s strany druhé. Kdež jest jej týž Mikuláš pohnal, aby postavil přikázané své Albustina a Václava bratří, střelce z Dymovic ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Václav pohnaný pravil, že nenie povinen těch přikázaných postaviti, proto že mají na svobodných dědinách. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli a vypověděli: Poněvadž ti lidé mají na svobodných dědinách, jakož na to ukázali vajpis z desk, a on Mikuláš puovod zejména jich nepohnal samých, z té příčiny JMti ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 183. b.

999.

Mezi Ondřejem Liškou, měšťanem Žateckým, a obyvateli města Teplé o nehonění loupežníků. 1500, 18. listopadu.

Ondřej Liška, měštěnín města Žatče, pohnal kněze Zikmunda [opata] kláštera Teplského i všecken toho kláštera konvent, aby lidi své purgmistra, rychtáře i konšely a všicku obec města Teplského postavili přede pány v soudu komorním. Vinil je ze XXIV kop grošuov míšenských jemu u téhož města loupežem vzatých, kterýžto loupež jim oznámiv jich žádal, aby vedle zřiezenie a svolenie zemského honili, ale oni Teplští toho zanedbali, toho neučinili a nehonili jsú a jej Ondřeje tudy ke škodě té připravili.

V té při, kteráž jest mezi Vondřejem Liškú, měštěnínem města Žatče s jedné, a mezi knězem Zigmundem, opatem kláštera Teplského, i vším téhož kláštera konventem s strany druhé. Jakož on Ondřej puovod pohnal jeho kněze Zigmunda a konvent ɔc., aby lidi své, purgmistra, rychtáře a konšely i všicku obec města Teplského postavili přede pány v soudu komorním, kdež je vinil ze XXIV kop grošuov míšenských jemu u téhož města loupežem vzatých, při tom žádaje jich Teplských za pomoc a za raddu, aby honili podle svolenie zemského ɔc., tak jakož puohon plněji svědčí, a na to ukázal list, kterýž sú psali oni Teplští Žatecským, že by byli honili, ale nevěděli, kterú cestú. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jest jich nežádal, aby honili, než toliko za raddu a za pomoc žádal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány

a vladykami, krále JMti raddami, pováživše s obú stran pře líčení i odporuov, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž oni Teplští, věděvše o tom loupeži, i nehonili sú podle svolenie zemského, a sami v svém listu, kterýž Žatecským psali, znali se, že by byli honili, ale že jest se on Liška v tom opozdil, a také že sú nevěděli kterú cestú, z té příčiny, poněvadž sú nehonili věděvše, aby jemu Liškovi to dali, což provede před úředníky Pražskými menšími na jich zchválení od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A což by neprovedl a nad to viece mieti chtěl, to aby zpravil on Liška v kaple Všech Svatých v pátek o suchých dnech postních najprve příštiech na hradě Pražském. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 219. a.

1000.

Mezi Apolenou z Dřiní a Mikulášem apatekářem, měšťanem Starého města Pražského, o odjetí břehu. 1500, 19. listopadu.

Apolona z Dřiení a z Huti pohnala Mikuláše apatekáře, měštěnína Starého města Pražského od lilium, z odjetí břehu jejieho u řeky jejie za zahradú ležicieho, kdež jest týž Mikuláš zeď svú, kteráž jest okolo zahrady jeho byla a zahradu jeho od břehu dělila a vymezovala, vybořil a přes meze též zdi břeh jest k řece a k huti příslušející odjal a k své zahradě jej připojil, proti majestátóm královským a dobrým vólem a držení k huti starodávniemu. Vložen puohon v středu po svatém Jakubu [29. července].

V té při, kteráž jest mezi Apolonú z Dřiení s jedné, a Mikulášem apatekářem, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež ona Apolona viní jeho pohnaného z odjetí břehu, tak jakož puohon svědčí, tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti [raddami], ten puohon zdvihají z té příčiny, že se břehu a gruntuov dotýče. Než chtie-li sebe právem zemským hleděti, právo se jim nezavierá. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. list 2. a.

1001.

Mezi Bohuslavem Litovským z Svinař spolu s některými měšťany Nového města Pražského řemesla střelcovského a Hánkem z Záp o postavení Pavla Kapusty, služebníka jeho, o rukojemství. 1500, 19. listopadu.

Bohuslav Litovský z Svinař poháněl Hánka z Záp, aby se Pavlem Kapustú služebníkem svým dobře ujistě, jej postavil před najvyšším královstvie Českého hofmistrem a raddami krále JMti, viniti ho chce z XVIII kop grošuov míšenských, které za nebožtíka Jiříka bratra jeho za rukojemstvie dal Blažkovi z Velenie, obývajíciemu

pod stupněmi v Menším městě Pražském. Vložen puohon v středu před svatým Jakubem [22. července].

Anthoch, Jan ꝛc., měšťané Nového města Pražského řemesla střelcovského, poháněli Hánka téhož, aby se Pavlem Kapustú svým služebníkem ujistil a jej postavil před najvyšším hofmistrem královstvie Českého [a] krále JMtmi raddami, viniti ho chtie z padesáti kop bez VIII grošuov míšenských ꝛc.

Létha božieho MD ve čtvrtek den svaté Alžběty pán JMt, pan Vylém z Pernsteina na Helfenšteině ꝛc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501] jemu Bohuslavovi Litovskému a střelcóm Pražským i jemu Hánkovi z Záp z té příčiny, že on Hánek praví, že má dědicstvie své v Moravě, a oni puovodové praví, že on má dědicstvie své zde v této zemi s otcem svým. A protož pán JMt se pány ráčí psáti pánóm Moravským, a což za odpověd bude a při čem budú mieti strany zuostaveny býti, při tom času jim povědieno bude.

R. III. l. 20. a.

1002.

Mezi Burianem z Chlen a radou města Hradce Králové nad Labem o postavení rychtáře městského pro nedopomožení právu. 1500, 19. listopadu.

Buryan z Chlen poháněl purgmistra a konšeluov města Hradce Králové nad Labem, aby rychtáře svého Václava Nejedlého postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, viniti ho chce z nedopomožení práva na Pavla Němce, kterýž v páně Hořicského domě bydlel, na XXV kop grošuov míšenských. Vložen puohon v neděli po svatém Jakubu [26. července].

V té při, kteráž jest mezi Buryanem z Chlen s jedné, a purgmistrem a konšely města Hradce Králové s strany druhé. Kdež on Buryan pohnal jich Hradecských, aby postavili rychtáře svého Václava Nejedlého, že jej viniti chce z nedopomožení práva na Pavla Němce na XXV kop grošuov míšenských ꝛc. tak, jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpierajíc pravili, že rychtář ten jest pod právem jich, a že tu věc opoviedají, žádajíce pánuov JMtí, aby při svých právích zachováni byli, a že oni purgmistr a konšelé naň na Buryana práva a spravedlnosti dosti dopomoci chtějí vedle práv svých. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděl: Poněvadž on Buryan z Chlen pohání rychtáře jich Hradecských z práva nedopomoženie, a oni Hradečští praví, že se to práv jich dotýče a že naň chtie spravedlnosti dopomoci, a také již menovaní purgmistr a konšelé neviní se, že by oni práva jemu Buryanovi neďopomohli, než toliko samého rychtáře, i z té příčiny JMti tento puohon zdvihli. Než chce-li týž Buryan téhož rychtáře

před purgmistrem a konšely svrchu menovanými z čeho viniti, právo mu se nezavierá. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 20. b.

1003.

Mezi Kuncem Waldungem z Hollenberku a radou města Mostu o dostiučinění výpovědi z Magdeburka. 1500, 19. listopadu.

Kuncz Waldung z Hollenberku pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce, že Kašpara Fišara, svého spoluměšténína, k tomu mieti ani držeti nechtí, aby mu se spravedlivé stalo podle vyššieho ortele Maydburského, kterýžto ortel týž Kuncz obdržel o ten duom, v kterémž ten Kašpar nynie sedí, i také o svrchky, kteréž v tom domě po někdy Havlíkovi kožišníku, po otci manželky téhož Kuncze, zuostaly sú, ješto on to všecko za padesát kop grošuov českých pokládá, a podle zněnie toho ortele k tomu domu a k svrchkóm on Kuncz právo má a mieti chce. Vložen puohon v středu před svatú Máří Magdalenskú [15. července].

V té při mezi Kuncem Waldungkem, kteráž jest s jedné, a purgmistrem a konšely města Mostu s strany druhé. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ꝺc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vládykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští [1501, 23. dubna] z té příčiny, aby oni Moští ten list s sebú měli, kterýž sú od pánuov svých mocný měli na již menovaný den Svátosti. A Doubek, jich poručník, aby jim oznámil. A tu jim povědieno bude, při čem budou mieti strany zachovány býti. To zapsáno ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 43. a.

1004.

Mezi Janem Turkem v Novém městě Pražském a Janem Bohmickým z Bohmic spolu s Annou z Strážnice, manželkou jeho, a Petrem Pašinkou z Trojanovic o pobrání statku. 1500, 19. list.

Jan Turek v Novém městě Pražském obývající pohnal Jana Bohmicského z Bohmic, Annu z Strážnice, manželku jeho, a Petra Pašinku z Trojanovic. Vinil je z pobrání statku jeho, peněz hotových šesti kop grošuov českých starých a z některých šatných i z jiných ze všech věcí, kteréž sú mu na Libliciech pychem pobrali. Vložen puohon v pátek před květnú nedělí [10. dubna].

V té při mezi Janem Turkem s jedné, a Janem Bohmicským a Annú z Strážnice a mezi Petrem Pašinkú z Trojanovic s strany druhé. Kdež týž Turek vinil je pohnané z pobrání statku jeho, peněz hotových šesti kop grošuov českých starých a z některých šatných věcí, že sú mu na Libliciech pobrali ꝺc., tak jakož puohon šíře týž svědčí. A na to ukázal týž Turek svědky některých obyvateluov Brodských,

kteříž vyznávají, že byvše vysláni od téhož Turka k Petrovi Pašinkovi a k manželce Bohmicského, žádali sú od něho, aby mu zase statek jeho vzatý vrátili, a Petr Pašinka že jest odpověděl: „Když mi Turek Tejezy vrátí, já jemu jeho také vrátím.“ A v táž slova tři svědci svědčí, kteréž on Turek ukázal. Ukázal také svědomí Jiříka Jiskry z Brodu, kterýž takto vyznává, že jest na Libliciech v Turkově komoře viděl, ješto jest jeho Turkovo bylo: dvě peřině, polštáře dva a podušku, prostěradlo, kabát vyšívaný bavlnú, nohavice černé, hazuky dvě, jedna plstěná a druhá soukenná, sedlo, kuši a střelbu, co k ní přísluší, hever, rukávník a plachtu, dvě truhlice a nětco kniežek, tak jakož to svědomí v sobě zavierá. Proti tomu on Bohmicský sám od sebe a od spolupohnaných odpíraje pravil, že se to svědomí Turkovo nesrovnává, a pro takovú příčinu že se jemu i jim spolupohnaným zdá, že odpoviedati povinni nejsú. Tu pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli a nalezli: Jakož on Turek ukázal jest tři svědky, kteříž svědčí, že by Petr Pašinka mluvil k němu Turkovi, když jeho Tejezy vrátí, že mu on také jeho věci zase vrátiti chce, ale ti svědkové nemenují žádné věci, kterú by řekl zase vrátiti; a týž Turek ukázal jest jednoho svědka, kterýž vyznává, že jest v Turkově komoře na Libliciech byl a ty věci že jest viděl nahoře menované, a proti tomu oni pohnaní neodpírali, by tu jeho Turkovo nic nebylo; i poněvadž Turek jednoho toliko svědka má, aby sám za to zpravil podle práva hned, co jest ten svědek viděl, že jest mu to v té komoře pobráno. A když to zpraví, tehdy od zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých oni pohnaní mají jemu to navrátiti. A což se těch šesti kop grošuov starých dotýče, na to jest ukázal téhož svědka, kterýžto svědek toliko to vyznává, že jest viděl penieze u něho a peněz že jest puojčoval po několiko kopách. I jestliže sú Turkovi ty penieze tu vzaty, aby to on Turek zpravil o Svátosti najprv příští [23. dubna 1501] zde přede pány, a jestliže pohnaní nechtějí těmi šesti kopami povinni jemu býti a nevzali sú jich, to aby také zpravili proti jemu Turkovi na týž čas. Pakli by pohnaní po puovodově přísaze nezpravili, tehdy od puovodovy přísahy mají jemu těch VI kop grošuov českých oni pohnaní dáti ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty léta MD.

Léta MD ve čtvrtek den svaté Alžběty učinil jest přede pány a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním sedíciemi, Jan Turek přísahu podle nálezu tohoto těmito slovy: „Na tom přísahám pánu Bohu, jakož mi jest nalezeno, abych vedle svědka přísahal, že mi jest Petr Pašinka i Jan Bohmicský a Anna manželka téhož Bohmicského to pobrali, což jest ten svědek v té komoře viděl, jakož to nález šíře ukazuje. Tak mi pán Buoh pomahaj i všichni světí.“

Léta božieho MDI° v sobotu den svatého Brikcí [13. listopadu] Jan Turek

učinil jest přísahu podle nálezu tohoto těmito slovy: „Na tom přísahám, jímž já viním Jana Bohmicského z Bohmic, Annu z Strážnice, manželku jeho, a Petra Pašinku z Trojanovic z šesti kop grošuov českých starých, že sú mi vzaty od nich na Libliciech. Tak mi Buoh pomahaj i všichni světí."

R. III. l. 124. b.

1005.

Mezi Janem Šubou z Humňan a dvěma měšťany Vodňanskými o nespravedlivé obstavení. 1500, 19. listopadu.

Jan Šuba z Humňan pohnal Ondřeje řezníka a Šimka Dívčicského, měšťanuov města Vodňan. Vinil je z toho, že jsú jej byli před některými časy právem městckým tu v Vodňanech sstavili, ješto sú ho sstaviti neměli. Vložen puohon v středu před svatým Urbanem [20. května 1500].

Léta božieho MD ve čtvrtek den svaté Alžběty. V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Vondřejem a Šimkem měšťany z Vodňan s strany druhé. Kdež týž Šuba vinil jest je pohnané, že by jej nespravedlivě na Vodňanském právě stavili. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú měšťané pod Vodňanským právem sediece, a také pravíce při tom, že mu tam chtí právi býti, z čehož je viniti bude. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby on Šuba jich pohnaných před Vodňanským právem hleděl, poněvadž tam od nich byl staven, a oni Vodňanští mají jemu rok k stání o to položiti a právo o to řéci s vysazením vyššieho práva, spravedlivě-li byl on Šuba od nich, od Šimka a od Ondřeje, staven, a on Šuba má vzieti list od pana hofmistra JMti, aby psáno bylo jim Vodňanským, aby právo řkli bez meškání stranám nahořepsaným.

Léta MD v sobotu před svatým Klimentem [21. listopadu] Jan Šuba vzal jest list k Vodňanským podle nálezu tohoto.

R. III. l. 125. b.

1006.

Mezi Pavlem z Hrádku a konšely hory Vyšehradské o dosti učinění orteli. 1500, 19. listop.

Pavel z Hrádku a z Valečova pohnal purgmistra a konšeluov hory Vyšehradské. Vinil je z toho, že tomu orteli, kterýž sú mezi člověkem jeho dědičným Pavlem Vrnú z Braníku a mezi Elenú Kačerkovú v plné raddě své učinili, dosti učiniti nechtie. Vložen puohon v pondělí po svatém Ambroži [6. dubna].

V té při, kdež Pavel z Hrádku pohnal purgmistra a konšeluov hory Vyšehradu. Vinil je, že dosti učiniti nechtie tomu orteli, kterýž jsú mezi člověkem jeho dědičným Pavlem Vrnú z Braníku a mezi Elenú Kačerkú učinili ɔc., tak jakož

puohon plněji svědčí. Při tom vinil je také, že toho Pavla vedle toho ortele neuvedli sú v ten duom, kterýž on koupil za XC kop týž Pavel a jej zaplatil a na to jest králi JMti člověčenstvie slíbil a přijat jest; a na ten trh a na přijetí člověčenstvie ukázal svědomí. Ukázal také ortel jich konšeluov, kterýž v nově učinili, a jemu ten duom přisoudili podle koupení a zaplacení. Proti tomu purgmistr sám toliko odpíral, že jest první ortel na to Kačerce učiněný, a že proti tomu prvniemu orteli nechtěl jest z toho domu ven ji vytisknúti. Při tom tu také táž Kačerka mluvila, že jest to duom po muži jejiem, a že jest jí manžel její Kačer všecken statek svuoj po své smrti zavázal a mocnú poručnicí udělal, a na to ukázala vajpis z kněh města Vyšehradu. Pravila také, že jí ten duom přisouzen první některou raddou, a na to ukázala ortel jich. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení a odpory, takto o tom vypověděli: Poněvadž on, Pavel Samuel na miestě Pavla Vrny, člověka svého, dostatečně, to provedl, že jest týž Vrno ten duom od Kačera koupil a jemu jej zúplna zaplatil, a na to přijat jest za člověka královského, a nynější radda přisoudila mu to podle jeho trhu spravedlivě, protož purgmistr a radda nynější aby jej Vrnu v ten duom uvedli ve dvú nedělí od dnešního dne pořád zběhlých a jej toho zmocnili a spravedlivě při tom nechali podle ortele poslednějšího. Než co se dotýče toho dvoru, kterýž on Kačer měl v Roztylech pod Chotkem, jestliže ona Kačerka po témž Kačerovi, muži svém, chce k tomu dvoru jaké právo mieti, právo se jí nezavírá. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 227. a.

1007.

Mezi Václavem z Březnice a Zdeňkem Lisou z Němčic o bezprávné věznění. 1500, 19. listop.

Václav z Březnice pohnal Zdeňka Lisu z Němčic. Vinil ho z toho, že jsa před některými léthy v službě krále JMti na hradě Pražském podle téhož Zdeňka, tu on Zdeněk žádné spravedlivé příčiny nemaje, z úmysla jej do vazby vsaditi kázal, registra královská jemu vzal, a on Václav pod XXV kop grošuov českých odtud se vyručiti musil, kterýchžto XXV kop grošuov českých týž Václav na lichvu musil zednati, kdež i podnes od leth osmi z těch peněz XXV kop lichvu platí a dává, jsa jím Zdeňkem k tomu připraven. Vložen puohon v úterý před svatým Vavřincem.

V té při mezi Václavem z Březnice puovodem s jedné, a Zdeňkem Lisú z Němčic pohnaným s strany druhé. Jakož týž Václav vinil jeho Zdeňka pohnaného, že jest jej, příčiny spravedlivé k němu nemaje, do věže vsaditi kázal, a on že mu se pod XXV kop grošuov českých odtud vyručiti a ty jemu dáti musil, žádaje, aby jemu zase týž Zdeněk navrátil. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že jest ho

on vsaditi nekázal, než nebožtík Beneš z Waytmille, purkrabie Karlšteinský etc., rozkázal vsaditi jej Bohuslavovi z Újezdce, v ty časy hajtmanu hradu Pražského, a to pro tu příčinu, že týž Václav vzal jest byl od Jeronyma a od Prefata, měšťanuov Starého města Pražského, XXV kop grošuov českých, a ty jest měl dáti jemu Zdeňkovi na diela královská; i nedal a penieze ty utratil. A na to on Zdeněk ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Václav vinil jest téhož Zdeňka, že by jej on vsaditi kázal a tiem vězením že by jej o XXV kop grošuov českých připravil, ale toho jest neprovedl, a on Zdeněk to jest provedl, že Beneš z Waytmille vsaditi jej kázal z příčiny nahoře psané; protož JMt dávají jemu Zdeňkovi za právo. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 271. a.

1008.

Mezi Jakubem Vokáčem, měšťanem Královéhradeckým, spolu s Mikulášem Děcským ze Žlutic a Janem Vyskerským z Vyskře o nářek cti. 1500, 20. listopadu.

Jakub Vokáč, měštěnín města Hradce Králové nad Labem, a Mikuláš Děcský ze Žlutic pohnali Jana Vyskerského z Vyskře z nářku cti. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července].

V té při mezi Jakubem Vokáčem z Hradce Králové a Mikulášem Děcským z Žlutic s jedné, a Janem Vyskerským pohnaným s strany druhé. Kdež oni puovodové téhož Vyskerského z nářku cti pohnali, a on nestál, pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž oni puovodové po své cti stojí, že ten nářek jim a jich cti na jich dobré pověsti ke škodě a újmě nenie a býti nemá, a jim puovodóm dává se za právo stané. A na pohnaného od pana hofmistra JMti mají list vzieti, aby obeslán byl ten pohnaný, a před pány JMtmi aby stál na den Svátosti najprv příští [23. dubna 1501], aby jim puovodóm to opravil podle nálezu obecnieho o nářek cti. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

Léta MD prvnieho v sobotu po božím křtění [11. ledna] vyšel jest a vydán list na pohnaného Vyskerského podle nálezu tohoto nadepsaného.

R. III. l. 125. b.

1009.

Mezi Janem Šubou z Humňan a Ezechielem Příbramem o bezprávné obstavení. 1500, 20. list.

Jan Šuba z Humňan pohnal Ezechiele Příbrama, měštěnína Starého města Pražského. Vinil ho z toho, že jsa někdy měštěnínem města Vodňan, s jinými

a podle jiných obstavil jej Šubu tudiež právem městským, ješto toho spravedlivě učiniti neměl ani mohl, a tudy týž Šuba újmu na svém statku vzal, kterúž XXV kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon v úterý před svatým Sixtem [4. srpna.].

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Ezechielem Příbramem, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Jan vinil jeho Ezechiele, že jest jej sstavil na právě Vodňanském bez hodné příčiny, a že jest mu toho učiniti neměl ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře podávají jim Vodňanským, aby oni tu při na svém právě rozeznali, právě-li jest jej on Ezechiel sstavil čili nic, a o tu při aby jim konec učinili a den menovali, kdy by státi měli, a on Příbram aby tam stál, poněvadž jest on na tom právě prve jeho Jana Šubu obstavil, a oni Vodňanští aby tu při rozeznali ortelem s vyhrazením vyššieho práva. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. a. Srov. nález č. 1005. na str. 517.

1010.

Mezi Johankou z Slavic a Kateřinou z Brus o rčení. 1500, 20. listopadu.

Johanka z Slavic pohnala Katheřinu z Brus. Vinila ji ze rčenie, že jí řekla dáti čepec perlový a punth, za kteréžto dala sto kop grošuov míšenských a jeden zlatý rýnský, a k tomu věnec, na kterémž jest XII lotuov perel, pravieci, že by jej sestra jejie jí odkázala, a k tomu s postel rúcha dobrého. Vložen puohon v sobotu před svatým Vavřincem [8. srpna].

Relacio.

V té při, kteráž jest mezi Johankú z Slavic s jedné, a Katheřinú z Brus s strany druhé. Jakož táž Johanka pohnala ji Katheřinu, vienieci ji z čepce perlového, z punthu a z věnce, tak jakož puohon plněji svědčí, a na to ukázala jest některé svědomí. Proti tomu ona Katheřina odpírajíc pravila, že jest to jejie nebylo, než dcery jejie, kteráž jest za Litovským byla, ukazujíc na Václava Litovského, a jeho za to prosila. A ukázala na to svědky a vajpis z desk, kdež Lithovského žena jemu všecko po smrti své dává, i klenoty. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž ona Johanka dostatečně jest toho rčenie neprovedla, a ona Katheřina to dostatečně provedla, že jest to jejie nebylo, z čehož ji ona Johanka viní, i z té příčiny ona Katheřina jí Johance tu nic povinna nenie. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. b.

1011.

Mezi Janem z Landšteina spolu s Václavem z Vrabí a Haškem z Vrabí a dvěma poručníky dětí někdy Jana z Tedražic o rukojemství za věno. 1500, 20. listopadu.

Jan z Landšteina a na Tuchorazi, Václav z Vrabí a z Sibřiny a Hašek z Vrabí pohnali Václava Hyndráka z Habrova ɔc. a Petra Markolta, měštěnína města Sušice, spoluporučníkuov sirotkuov a dětí někdy Jana Mutterplusa z Tedražic. Vinili je z summy CCL kop grošuov českých z svých dieluov, což na ně přísluší a přijde za rukojemstvie daných, tu kdež sú byli slíbili za věno za jmenovaného Jana z Tedražic vedle jiných pánuov a dobrých lidí, jsúce k tomu právem připraveni, a již se umluvili se paní Annú téhož Jana Mutterplosa manželkú, a své diely dali. Vložen puohon v pondělí před svatým Vavřincem [3. srpna].

V té při mezi Janem z Landšteina, Václavem a Haškem bratřími z Vrabí s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova ɔc. a Petrem Markoltem, měštěnínem města Sušice, spoluporučníky sirotkuov někdy Jana Mutrplosa s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili je pohnané z CCL kop grošuov českých z dieluov svých, což na ně přiesluší, za rukojemstvie daných Anně z Kunšieho, manželce někdy nadepsaného Jana Mutterplosa ɔc., jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jim tím nic vinni nejsú z té příčiny, že sú oni ne právem, ale dobrovolně to věno dávali, ani davše poručníkóm na úmluvu, aby je v tom zastali, a měvše přísahu v kaple Všech Svatých udělati na ten nález a rozsudek, kterýž jest se stal panem Janem z Janovic ɔc. a panem Albrechtem z Leskovic, podkomořím ɔc., a raddami krále JMti, toho neučinili, než sami od sebe dali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž oni puovodové, Jan z Landšteina, Václav a Hašek bratří z Vrabí, z viery slíbivše za věno svrchupsané a jie Anně manželce téhož Jana Mutterplosa své diely jsú dali a vyplnili, i z té příčiny Václav Hyndrák a Petr Markolt, poručníci sirotkuov nadepsaného Jana Mutterplosa, povinni sú jim ty diely a penieze zase navrátiti od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých z statku často menovaného Jana Mutterplosa. Dali památné. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. b.

1012.

Mezi Johankou z Prahy a Dorotou z Košin o nezdržení smlouvy. 1500, 20. listopadu.

Johanka z Prahy, vdova Maršálka starého, pohnala Dorothu z Košin. Vinila ji z dosti neučiněné smlouvy. Zapsán puohon za hejtmanstvie pana z Rozmberka léta MCCCCXCIX°.

V té při, kteráž jest mezi Johankú z Prahy, vdovú po nebožtíkovi starém Maršálku s jedné, a Dorotú z Košin s strany druhé. Kdež táž Johanka vinila ji Dorothu z nezdrženie smlouvy Albrechtem z Leskovce, podkomořím královstvie Českého, a pod pečetí učiněnú. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby ona Johanka ten list jí Dorotě Košince vydala od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, i s dobrú volí, a ona Dorota aby jie Johance těch šedesáte kop grošuov míšenských uručila, a podle nadepsané smlouvy podkomořieho aby se zachovala a jie Johance vyplnila. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 127. a.

1013.

Mezi Janem Svadbou z Otradovic spolu s Heřmanem z Hodkova a Václavem starším Králickým z Krsovic o vyvazení rukojemství. 1500, 20. listopadu.

Jan Svadba z Otradovic a Heřman z Hodkova a z Bohdanče pohnali Václava staršieho Králicského z Krsovic z XXVII kop grošuov českých summy jistinné i s úrokem za téhož Václava Králicského daných. Vložen puohon v sobotu po zvěstování panně Mariji [28. března].

V té při mezi Janem Svadbú z Otradovic a Heřmanem z Hodkova s jedné, a Václavem starším Králicským z Krsovic s strany druhé. Jakož sú oni puovodové vinili jej Václava ze XXVII kop grošuov českých summy jistinné i s proležaným, kdež sú zaň za rukojemstvie dáti musili, pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú z příčiny té, že k soudu komornímu ten soud nepříleží, než k úřadu miestopurkrabie Pražského, a chtie-li oni puovodové jeho Václava před jmenovaným soudem viniti, právo se jim nezavierá. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 127. b.

1014.

Mezi Martinem z Hlasiva a Václavem Vlčkem z Čejnova o dluh. 1500, 20 listopadu.

Martin z Hlasiva pohnal Václava Vlčka z Czejnova. Vinil ho z nedržiení smlouvy a z dluhu z LXIV funtuov peněz mince rakouské neb zlatých rýnských a k tomu, což se Zygy z Třeboně dotýče, XXXII zlatých rýnských. Vložen puohon léta ɔc. XCVII° za hejtmanstvie pana z Rozmberka.

Leta MD v pátek po svaté Alžbětě Martin z Hlasiva puovod, nemaje na dědinách svobodných, postavil rukojmí Klimenta z Tábora, jestliže by křivzuostal, tak jakož za právo jest.

V té při, kteráž jest mezi Martinem z Hlasiva s jedné, a Václavem Vlčkem z Čajnova s strany druhé. Jakož on Martin pohnal a vinil jej Václava z nedrženie smlouvy a z dluhu LXIV funtuov mince rakouské neb zlatých rýnských a k tomu, což se Zygy z Třeboně dotýče, ze XXXII zlatých rýnských, ukazuje na to některá svědomie. Proti tomu on Václav Vlček odpíraje ukázal kvitanci, kteráž ukazuje a seznává, že by jemu Martinovi všecku službu zaplatil i jeho desátníku. K tomu ukázal jest také týž Václav i přiepis smlouvy, kterýž ukazuje, že týž Martin přijal jest XIV funtuov, a že by viece neměl co bráti, poněvadž register nenie, a týž Václav na registra se táhl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i odpory a jich s obú stan pře líčení, takto vypověděli: aby týž Martin jemu Václavovi Vlčkovi registra položil, a tu což vokáže registry těmi spravedlivě, aby jemu týž Václav dal. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 184. a.

1015.

Mezi Purkhartem Arnoštem z Kestřan a Václavem Adamem z Drahonic o postavení člověka pro nevrácení prstenů. 1500, 20. listopadu.

Purkhart Arnošt z Kestřan pohnal Václava Adama z Drahonic a z Ploskovic, aby člověka svého Bláhu z Drahonic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z nevrácenie dvú prstenuov zlatých, kteříž za XXII zlatých uherských stáli. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července].

V té při mezi Purkhartem Arnoštem z Kestřan s jedné, a Václavem Adamem z Drahonic s strany druhé. Kdež týž Arnošt pohnal téhož Václava, aby člověka svého Bláhu z Drahonic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, kdež ho vinil z nevrácení dvú prstenuov zlatých ɔc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, kteréž jest Arnošt ukazoval, kterémužto svědomí Bláha člověk Adamuov neodpíral, než znal se, že jest jeden prsten nalezl a ten že děvečce dal a ta děvečka pastorku Arnoštovu, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Blažek k tomu nalezení toho prstena znal se jest a pryč jej dal, aby ten prsten zase vyjednal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, aneb aby mu jej zaplatil, zač by stál, a druhý aby mu také vrátil. Pakli by ho vrátiti nechtěl a pravil by, že ho nemá, aby to zpravil hned, že ho nemá ani měl, ani by co o něm věděl. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 227. b.

1016.

Mezi Petrem Mladějovským z Mladějovic a konšely města Vodňan o postavení měšťana pro svěření truhlice s klenoty. 1500, 20. listopadu.

Petr Mladějovský z Mladějovic pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby Hayfle spoluměštěnína svého postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z svěření truhlice s klenoty, ješto toho za sto kop grošuov českých jest, kterúžto truhlici nebožka paní Katheřina z Tažovic, bába téhož Petra Mladějovského, jemu Hayflovi svěřila. Vložen puohon v sobotu před svatým Jakubem [18. července].

V té při, kteráž jest mezi Petrem Mladějovským s jedné, a mezi purgmistrem a konšely města Vodňan s strany druhé. Kdež týž Petr pohnal jich Vodňanských, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti svého spoluměštěnína Hayfle, kdež ho on Petr vinil z svěření truhlice nebožky Katheřiny z Tažovic ɔc., tak jakož puohon svědčí, při tom žádaje pánuov JMtí za opatřenie, že těch svědkuov, kterýchž jest pohnal k této při, že sú též Vodňanští jemu jich nepostavili. Proti tomu on Hayfl odpíraje pravil, že s týmž Petrem Mladějovským o tu při právem Vodňanským jest rozsouzen s vyhrazením vyššieho práva a právo s děkováním přijal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, této pře ráčili sú odložiti do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501], a to z těch příčin, poněvadž on Petr Mladějovský tomu orteli odpírá, aby též Vodňanští s tiem ortelem na ten den stáli a jemu Petrovi ty svědky, kterýchž jest pohnal, postavili také na týž den, a tu, což pánóm JMti příležeti bude, to budú ráčiti súditi. Stalo se léta MD v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 227. b.

1017.

Mezi Velvarskými měšťany a Janem Firšicem z Nabdína o rušení výsad. 1500, 20. listopadu.

Velvarští měšťané pohnali Jana Firšice z Nabdína. Vinili ho, že člověk jeho Filípek v Hoholiciech proti jich vajsadám starodávním suol měří, řez dělá, kovárnu drží, obilé laduje a překupuje v jich hraniciech ke škodě města jich. Vložen puohon léta MCCCCXCVII za hejtmanstvie pana Petra z Rožmberka.

V té při mezi Velvarskými měšťany s jedné, a Janem Firšicem pohnaným s strany druhé. Jakož oni Velvarští pohnali jeho Jana Firšice, aby jim od krčmáře, svého člověka Filípka z Hoholic, odpoviedal etc., tak jakož puohon svědčí: i poněvadž člověk jeho nenie, a pán téhož krčmáře před rukama jest dědičný, nenie povinen on Firšic jim Velvarským z něho odpoviedati; než kdyby ho potřebovali k svědomí podle

psaní svého, byl by jej povinovat postaviti. Protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon i také škody zdvihli sú. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 271. a.

1018.

Práva staná k roku svatého Martina. 1500, 19. a 20. listopadu.

Za urozeného pána, pana Vyléma z Pernšteina etc.

Katheřina, Mandelena a Otilia z Prauthu, dcery někdy Kašpara odtudž, pohnaly Zigmunda a Václava bratří Hozlauruov z Hozlau na Permesgrynu létha MD v úterý po svatém Prokopu [7. července], viniti je chtěvše ze třidcieti a z puol čtvrty kopy grošuov českých, úrokuov vybraných ze vsi Grozengrynu na tom, což sú nadepsané sestry od týchž bratří měly listem po otci svém v zástavě, ješto jsú tíž bratří k těm úrokóm práva neměli etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu na rok jim položený, poněvadž nadepsaní bratří pohnaní třikrát voláni jsúc, k svému právu nestáli, z té příčiny JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali sú napřed jmenovaným sestrám z Prauthu puovodóm proti týmž Hozlauróm bratřím pohnaným za právo stané. Dali památné.

Létha MD prvnieho v středu po svatém Vítě [16. června] vydán jest list zatykací na Zigmunda a Václava Hozlaury pohnané po právu staném.

Jan Krupý z Probluze pohnal léta MD v středu před svatou Maří Magdalenú [18. července] Václava Vrchlabského z Vrchlabí, viniti ho chtě z nezdržení smlouvy, co se zboží Vrchlabského a dielu jeho, kterýž témuž Krupému prodal, dotýče, že mu té smlouvy v ničemž nedrží etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu léta MD ve čtvrtek den svaté Alžběty [19. listopadu] dáno Krupému za právo stané.

Katheřina, manželka někdy Vavřince havéře, měštěnína města Mayta, pohnala purgmistra a konšeluov města Vysokého Mayta z drženie statku jejieho i také statku manžela jejieho, kterýž po smrti téhož manžela jejieho zuostal, to jest domu, dvoru, dědin a svrchkuov, ješto to za tři sta kop grošuov českých stojí a ona k tomu spravedlnost má etc., tak jakož ten puohon svědčí. Léta MD v pátek po XI tisíc svatých panen [23. října] v registra vložený jest puohon. Tu léta a dne ut supra dáno jí Katheřině puovodovi proti týmž konšelóm za právo stané.

Jan Bytízský z Bytiezu chtěl viniti Petra Markolta, měštěnína města Sušice, pro kteréhož pohnal purgmistra a konšeluov téhož města Sušice, aby jej postavili z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že jest naň sáhl a jej bíti

chtěl. Tu léta MD v pátek po svaté Alžbětě [26. listopadu] dáno puovodovi proti témuž Petrovi pohnanému za právo stané.

Katheřina, někdy Kašpara Steypachova dcera z Kynigsperku pohnala léta MD ut supra pana Mikuláše Šlika z Holayče a z Hertmberku, že jí statek jejie otcovský odjal, kdež ona leth spravedlivých ještě neměla, to jest puol zámku Kynigsperku, puol vsi, lesuov, rybníkuov etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu léta MD v pátek po svaté Alžbětě [20. listopadu] dáno Katheřině puovodovi proti témuž panu Mikulášovi Šlikovi za právo stané.

R. III. l. 319. a.

Puohonové a nálezové k roku Svátosti léta MDI°.

1019.

Mezi Kateřinou z Eystebna a Henrychem z Plavna o postavení pastorka jejího Zvěsta pro pobrání svrchkův a peněz. 1501, 27. dubna.

Katheřina z Eystebna pohnala Henrycha z Plavna, aby rozkázal Bohuslavovi Zumrovi, manu svému, aby postavil Zvěsta z Eystebna, pastorka svého, a sám aby s ním stál. A chce téhož Zvěsta bratrana svého viniti z svrchkuov, nábytkuov a hotových peněz, kteréž jest svěřila někdy Zvěstovi, bratru svému a otci svrchupsaného Zvěsta, ve dvoře Vokoříně a v Henckelsdorfě, a ti sú pobráni k ruce téhož bratrana jejieho, kterýchž jí vydati nechce. Vložen puohon za hejtmanstvie pana Petra z Rozmberka.

V té při mezi Katheřinú z Eystebna s jedné, a Henrychem z Plavna s strany druhé. Kdež táž Katheřina pohnala téhož Henrycha, aby Bohuslavovi Zumrovi, manu svému, rozkázal, aby postavil Zvěsta z Eystebna, pastorka svého, a sám aby s ním stál ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Henrych odpieraje pravil, že by nebyl povinen mana svého stavěti. Zase proti tomu ona Katheřina pravila, že má na svobodných dědinách, že jest jí povinen odpoviedati. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteinĕ ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z této příčiny ten puohon zdvihají, poněvadž ona Katheřina nepohnala Zvěsta samého, kteréhož viniti chce, než toliko aby on Zumer postavil pastorka svého, a Zumer nenie povinen postaviti. Než chce-li ona Katheřina Zvěsta hleděti právem, k kterémuž právu přísluší, právo se jie nezavierá. Stalo se léta MD prvnieho v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 43. b.

1020.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a bratřími z Skalky o propuštění úročníka z poddanství. 1501, 27. dubna.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal Jana, Albrechta a Jiříka z Skalky. Vinil je, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází.

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy s jedné, a mezi Janem, Albrechtem a Jiříkem, bratřími z Skalky, s strany druhé. Poněvadž strany svědkuov podle práva a svolenie zemského nemají, z té příčiny pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře až do svatého Martina najprv příštieho odkládají, aby sobě obojí strany svědky podle práva zjednali. Stalo se v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 184. b.

1021.

Mezi Václavem a Prokopem Mladotami ze Solopisk a měšťany Litoměřickými o bezprávné vybírání cla. 1501, 27. dubna.

Václav Mladota z Solopisk a Prokop odtudž, poručníci sirotkuov Píšťanských pohnali měšťany Lithoměřické. Vinili je etc. (Puohon napřed stojí na počátku, převrha tři listy.)

V té při mezi Václavem Mladotú z Solopisk a Prokopem odtudž s jedné, a mezi měšťany Lithoměřickými s strany druhé. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odložili až do svatého Martina najprv příštieho, z příčiny té, že svědkové jich nejsú vedle práva a svolenie zemského, že dobří lidé vladyčští nesvědčí podle závazku své duše a viery a lidé obecní na kříži. Stalo se v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 271. b. Srovnej nález č. 984 v Archivě Českém X. 554.

1022.

Mezi Václavem Satanéřem z Drahovic a Felixem Fictumem z Nového Šumburka o zavraždění havéře. 1501, 27. dubna.

Václav Satanéř z Drahovic a na Hanenšteině pohnal Felixa Fictum z Nového Šumburka, aby lidi své Kašpara Cinera, Václava Pecka z Klášterce a Vondráčka, rychtáře z Rájuov, postavil před pány JMtí v soudu komorním. Vinil je, že sú mu havéře zamordovali. Vložen puohon v sobotu po zvěstování panně Mariji léta MD. [28. března.]

V té při mezi Václavem Satanéřem z Drahovic s jedné, a Felixem Fictum s strany druhé, kdež týž Satanéř pohnal jeho Felixa, aby lidi své postavil přede pány etc., Kašpara Cinera, Václava Pecka z Klášterce a Vondráčka rychtáře z Rájuov, kdež je vinil, že sú mu havéře zamordovali, a tu při tom pověděl, že ne všech těchto lidí viní, neb vinni nejsú, než toliko Vondráčka rychtáře že z takového mordu viniti chce. Proti tomu Felix pohnaný odpíraje pravil, že jest ten puohon na zmatek, poněvadž jich všech viniti nechce, pohnav je, a co se rychtáře dotýče, toho jest žádal, aby naň provedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Satanéř z mordu pohnal, v puohonu pokládaje, že z mordu viniti chce, a v žalobě pravil, že ti dva nic vinni nejsú, kromě rychtáře: i z té příčiny, poněvadž sám pověděl, že dva nic vinni nejsú, a dále viniv rychtáře z mordu, toho jest naň nikterakž a ničímž neprovedl, by tiem mordem vinen byl, a poněvadž neprovedl, tu jest také zmatek učinil: a protož z těch příčin a pro takové zmatky JMti páni jej Satanéře puovoda v svú kázeň berú. Stalo se v úterý po svatém Marku evangelistovi.

Létha MD prvnieho v pátek v suchých dnech letničních [4. června] Felixovi Fictum pohnanému dána jest ke dskám relací po nálezu panském nadepsaném, a škod menoval VIII kop grošuov českých, z nichž vinil nahoře menovaného Satanéře před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 272. a.

1023.

Mezi Václavem Folknaurem a Heřmanem Petrovským o studni a dva kotly na vaření alaunu. 1501, 27. dubna.

Václav Folknauer pohnal Heřmana Petrovského z Petrovic. Vinil ho z držení studnice u Starých Přílep a z těch kotluov, v kterýchž alaun vaří; a těch kotluov aby neodbýval do té pře skonání. Vložen puohon léta MD ve čtvrtek před svatým Benediktem. [19. března.]

V té při mezi Václavem Folknaurem s jedné, a Heřmanem Petrovským z Petrovic s strany druhé. I jakož on Folknaur pohnal jeho Heřmana, vině jej z držení studnice u Starých Přílep a z těch kotluov, v kterýchž alaun vaří etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom Vratislav z Mitrovic na miestě téhož Folknaura mluvil jest, že on Heřman drží studnici a dva kotly, v kterýchž alaun vaří, a na to jest okázal list krále Václava, kterýmžto listem JMt dává všecko své právo na té studnici někdy Nikodemovi z Jilového a Hanušovi, jich synóm a kverkóm, kterémužto majestátu jest sto a XVII leth*); a při tom také ukázal jest majestát krále JMti, pána našeho milostivého, kdež JMt potvrzuje toho majestátu Václavovi Folknaurovi

*) tedy z roku 1384.

krále Václava i jeho erbóm. A také pravil on Vratislav, že tu studnici on Václav Folknauer zastavil i s kotly někdy uzdářovi z Prahy, kdež potom manželka jeho Dorotha po smrti téhož uzdáře že jest vzala XXti kop, v kterýchž sú ti kotlové zastaveni byli, a kotluov vrátiti nechtěla. A na to ukázal svědomí někdy Zdenka z Šternberka, najvyššieho purkrabie Pražského, i vajpis register z Karlšteina, a také ukázal na to svědomí, kteréž jest přinesl purkrabie hradu Pražského, kterýž jest byl na těch studnicech Proti tomu on Heřman z Petrovic pohnaný odpíraje ukázal majestát krále Václava, kterýmžto JMt dává studnici u vsi Přílep, z kterých alaun vaří, Kunatovi z Kolína a jeho kverkóm, kterémuž jest XC a tři léta*), a při tom jest vokázal majestát krále Vladislava Českého, kterýžto svědčí Hrozkovi z Prošovic, jímžto JMt potvrzuje téhož majestátu krále Václava, kterémužto tvrzení jest XII leth**), pravě on Heřman, že má lepší právo k té studnici a k těm kotlóm po Hrozkovi z Prošovic nežli on Václav Folknauer, a také se táhl na purkrabovo svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina a na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Jakož on Vratislav ukázal jest majestáty nahoře menované, kdež mu král JMt své právo dává a nemenuje jaké právo, a potom potvrzení krále JMti, že při těch majestátiech jeho zuostavuje; a kteréž jest majestáty on Heřman od krále Václava i potvrzení ukázal, že také ho při nich zuostavují, poněvadž on Zdeněk z Šternberka vyznává, že jest té puol studnice bylo Václava Folkenaura a že on ji zastavil nahoře dotčenému uzdářovi, a ona Dorotha, manželka jeho uzdářova, přijala penieze za tu zástavu a kotluov vrátiti nechtěla; i podle toho svědomí nadepsaného Zdenka z Šternberka, purgkrabie Pražského, a toho člověka Vondřeje, kterýž před purkrabí také vyznal: že jest povinen on Heřman jemu Václavovi Folknaurovi puol studnice postúpiti ve dvú neděli pořád zběhlých a kotly má jemu navrátiti, když to on Václav Folknauer provede, jací sú byli na váze aneb zač sú stáli, před úředníky Pražskými menšími v pondělí před svatým Jakubem velikým [19. července], a to poněvadž jest on Heřman Petrovský té zástavě i za ni peněz vzetí nic neodpieral. Než Petrovského při jeho puol studnici zuostavují, jakž majestátové jeho ukazují. A škody pán JMt se pány a vladykami mezi nimi zdvihli sú. Stalo se v úterý po svatém Marku.

Léta MD prvnieho dána jest relací ke dskám Václavovi Folknaurovi podle nálezu nadepsaného.

R. III. l. 272. b.

1024.

Mezi Melicharem Elpognarem z Mostu a Fridrichem Ponerem o dluh za kupectví. 1501, 27. dubna.

Práva staná k roku Svátosti léta MDI°. Melchar Elpognar z Mostu

*) tedy z r. 1408. **) z r. 1489.

pohnal léta MD v pondělí po svatém Prokopu [6. července] Frydrycha Ponera ze sta a z XCti a z jedné kopy grošuo míšenských jemu za kupecstvie zuostalých.

Tu léta MD prvnieho v úterý po svatém Marku JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Frydrych pohnaný třikrát volán jsa, k svému právu nestál, z té příčiny dali sú jemu Melcharovi puovodovi za právo stané.

R. III. l. 316. b.

1025.

Mezi Janem Hrabaní z Vlkánova a Petrem Kučerou z Dřínova o dluh. 1501, 27. dubna.

Jan Hrabaně z Vlkánova, Starého města Pražského měštěnín, pohnal léta MD prvnieho v pátek před přenesením svatého Václava [26. února] Petra Kučeru z Dřínova z VIII kop grošuov a z XI grošuov dluhu etc. Tu na rok jim položený ut supra, poněvadž třikrát volán jsa týž Petr pohnaný nestál, dáno jemu Janovi Hrabaňovi puovodovi proti témuž Petrovi za právo stané. Dal památné.

Tu léta MDI° v středu po svaté Markétě [14. července] vydán jest list zatýkací na Petra pohnaného po právu staném.

R. III. l. 317. a.

1026.

Mezi Bohuslavem Litovským z Svinař a Václavem Kavanem z Dědibab o nářek cti. 1501, 27. dubna.

Bohuslav Litovský z Svinař pohnal Václava Kavana z Dědibab léta MD prvního v pondělí před svatým Anthoniem [11. ledna] z toho, že jest se znal, pravě, že jej Bohuslava zastřeliti měl. Tu léta a dne ut supra dáno jemu Bohuslavovi puovodovi proti témuž Kavanovi pohnanému, jenž třikrát volán jsa, k svému právu nestál, za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 317. a.

1027.

Mezi Annou dcerou Fenclovou z Plzně a Janem Pehmem a Martou manželkou jeho o dosti nečinění smlouvě. 1501, 28. dubna.

Anna dcera Fenclova z Plzně pohnala Jana Pehma a Marthu manželku jeho na hradě Pražském obývajíciech z dosti nečiněnie smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi s obú stran učiněné a kniehami Starého města Pražského zapsané, v tom, že sú jí každý týden XII grošuov českých dávati měli a mají, oni pak za dvě neděli davše, viece a dále jí dávati nedbají již na dvě létě, ješto toho zadržalého jest XXti kop grošuov a VI grošuov českých. Vložen puohon v pátek den svatého Havla. [16. října 1500.]

V té při mezi Annú z Plzně s jedné, a mezi Janem Pehmem a Marthú manželkú jeho s strany druhé. Kdež táž Anna vinila jest je pohnané, že sú s ní smlouvu učinili, aby jí po XIIti grošiech českých na týden dávali dotud, dokudž by se muž jejie Jan, syn pohnaných, zase k ní nevrátil, a že počeli za dvě neděli dávati a potom že nechtěli, a že sú jí zadrželi XX kop grošuov českých a VI grošuov českých, jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázala pánuov Pražan smlouvu. Proti tomu on Pehm i s manželkú svú odpierajíce pravili: že nevědie, jestli jich syn živ, a že by nebyli povinni dávati, jestliže by nebyl jich syn živ. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Kdež táž Anna vinila jest jej Pehma a manželku jeho, že by po XIIti grošiech českých měli jí vydávati na týden, a to jest smlúvou pánuov Pražan provedla, z té příčiny též Anny při též smlouvě zuostavují, aby nadepsaný Pehem i s manželkú svú jí to vydávali vedle smlouvy nahoře dotčené; a kdež táž Anna vinila je, že by jí XX kop českých grošuov zadržali a VI grošuov českých, a proti tomu on Pehem s manželkú svú toho jí neodpierali, i z té příčiny dává se jí Anně za právo k těm XXti kopám grošuov a VIti grošuom, vše českým, aby jí je oni ve dvú nedělí dali od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 2. a.

1028.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic, správcem purkrabství kraje Hradeckého, a Janem Litoborským z Chlumu o vydání summy vedle smluv svatebních. 1501, 28. dubna.

Beneš Sendračský z Sendražic, zprávce purkrabstvie kraje Hradecského, pohání Jana Lithoborského z Chlumu z toho, jakož jest mu on Beneš vydal puol čtvrta sta kop grošuov míšenských, a on Jan ještě žádá od něho další summy též puol čtvrta sta kop grošuov míšenských právem paní Elšky manželky své, protož aby týž Lithoborský stál před pánem JMtí ɔc. a jej Beneše aby dostatečně v tom opatřil, aby z vydání takové summy napomínán budúcně od žádného nebyl a nebezpečenstvie a škody aby nenesl. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července 1500].

V té při mezi Benešem Sendračským z Sendražic vladykú s jedné, a Janem Lithoborským z Chlumu také vladykú s strany druhé. Kdež on Beneš vinil jeho Jana Lithoborského, chtě, aby mu ujistil vedle smluv svatebniech, což se jeho Jana Lithoborského manželky dotýče ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jan Lithoborský odpieraje pravil, že má na ten puohon s Benešem Sendračským smlúvu, že by měl zde s manželkú svú státi a ji k tomu mieti, aby Benešovi ujistila, aby se žádný naň na Beneše pro jejie statek nenavracoval, jakožto v smlouvě šíře stojí, kterúž jest vokázal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., naj-

vyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Beneš Sendračský smlúvu na ten puohon učinil a rukojmie na to přijal, jestliže by mu se té smlouvě dosti nestalo, a Lithoborský pravil, že by té smlouvě chtěl dosti učiniti, ale že mu žena v šesti nedělech leží, že toho beze lsti učiniti nemuož, i z té příčiny páni JMt té pře odložili do svatého Martina najprv příštieho [11. listopadu]. Než jestliže by v tom Jana Lithoborského neb manželky jeho Buoh smrti neuchoval, a kto se na ten statek jejie nahoře dotčený táhl, že on Beneš má k těm rukojmím hleděti, kteříž sú mu slíbili, jakož poslední smlouva ukazuje. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 21. a.

1029.

Mezi Kuncem Waldungem a konšely města Mostu o dopomožení k právu na spoluměšťana Kašpara Fišara. 1501, 28. dubna.

Kunc Waldung pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce, že Kašpara Fišara svého spoluměštěnína k tomu mieti ani držeti nechtí, aby mu se spravedlivé stalo ꝛc., jakož puohon napřed na druhé straně ukazuje.

Tu léta MD prvnieho v středu před svatým Filipem a Jakubem v té při mezi Kuncem Waldunkem s jedné, a purgmistrem a konšely města Mostu s strany druhé, kdež on Kunc viní je Mostcké, že Kašpara Fišara svého spoluměštěnína k tomu mieti ani držeti nechtí, aby mu se spravedlivě stalo podle vyššieho ortele Maydburského, ješto on to XL kop grošuov českých pokládá ꝛc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni Moští odpierajíce pravili, že ne jimi to sešlo, ale samým Kuncem, maje k tomu státi, i nestál. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkazují: aby oni Moští jemu Kuncovi rok a den k stání menovali a konec spravedlivý o to vedle znění toho Maydburského ortele učinili, a to do svatého Martina najprv příštieho, a on Kunc aby tam do města Mostu svobodně a bezpečně přijeti a přijíti a zase odjeti i odjíti mohl. Pakli by oni Moští tomu dosti do času nadepsaného neučinili, aby zase oboje strana stáli na svatého Martina, jakož prve psáno a dotčeno jest. A o druhú při též se zachovati mají, jakož nahoře se píše.

R. III. l. 44. a. Půhon tento v R. III. z l. 43. a. tištěn výše str. 515 č. 1003.

1030.

Mezi sestrami z Pranthu a konšely města Ostrova o neobstavení Václava Hozlaura dle listu zatýkacího. 1501, 28. dubna.

Katheřina a Mandelena sestry z Pranthu, dcery někdy Kašpara odtudž, svým i jiných sestr svých jménem mladších pohnaly purgmistra a konšeluov i vší obce

města Šlackwerdu z toho, že když sú před pány a raddami krále JMti v soudu komorním obdržely staným právem tři sta a sedm zlatých rýnských na Zigmundovi a Václavovi bratřích Hozlauřiech z Hozlau, a po témž právě staném list zatýkací vzavše, v městě a na právě jich Šlackwerdských Václava nadepsaného našedše, listem týmž zatýkacím podle práva jej zatkly, ale oni nadepsaní Šlackwerdští toho jim dále dopomoci zanedbali, k tomu se neměli a podle znění toho listu zatýkacieho se nezachovali a dosti mu neučinili. Z toho ze všeho chtí je svrchu menované sestry viniti. Vložen puohon v neděli den svaté Cecili léta MD [22. listopadu].

V té při, kdež Katheřina a Mandelena sestry z Pranthu svým i jiných sestr svých mladších jménem pohnaly purgmistra a konšeluov i vší obce města Šlackwerdu z toho, kdež sú staným právem tři sta a sedm zlatých rýnských obdržely na Zigmundovi a Václavovi bratřích Hozlauřiech, a po témž staném právě list zatýkací vzavše, v městě a na právě jich Šlackwerdských Václava nadepsaného našedše, jej zatkly, ale že oni Šlackwerdští dále jemu [sic] toho dopomoci zanedbali ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni Šlackwerdští pohnaní odpierajíce pravili, že jim puovodóm v tom a tiem nic vinni nejsú, že ten list zatýkací, když jest k nim byl přinesen, to jest bylo o jarmarce jich, a purgmistr jej přijav k sobě, starší obeslal, ale ten posel že jest nesčekal, pryč ušel, a k tomu že sú oni manové a manské se věci dotýče, žádajíce, aby při manském právě zachováni byli. Zase proti tomu Jeroným z Skuhrova, miestokomorník královstvie Českého, na miestě puovoduov jakožto mocný jich poručník pravil jest, že se to manských práv a dědin nic nedotýče, než listu zatýkacieho, a že oni Šlackwerdští přijavše jej k sobě ten list, vedle něho se nezachovali a jemu dosti neučinili, a z té příčiny že sú jim puovodóm tou pokutou vinni. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni Šlackwerdští list sú zatýkací k sobě přijali a vedle znění téhož listu se nezachovali, z té příčiny sú jim puovodóm tou pokutou, což se Václavova dielu dotýče, povinni, a tu aby jim dali od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než když by oni Šlackwerdští byli jeho Václava Hozlaura obstavili vedle znění listu zatýkacieho, a on Václav kdyby sám stál a táhl se na manská práva, že by páni JMt věděli, co s tím činiti. Dali památné. To se stalo v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 44. a. Srv. nález č. 1018.

1031.

Mezi Janem Turkem v Novém městě Pražském a Václavem Bezdružickým z Kolovrat o nedosti učinění výpovědi královské. 1501, 28. dubna.

Jan Turek v Novém městě Pražském obývající pohnal Václava Bezdružického z Kolovrat. Vinil ho z toho, že podle výpovědi krále JMti toho šacunku, kterýž

někdy na něm na Košátkách vyšacoval, jmenovitě pás stříbrný a osm prstenuov zlatých, jemu zase dáti a vajpovědi královské dosti učiniti nechce. Vložen puohon ve čtvrtek před svatým Ambrožem [2. dubna] leta MD.

V té při mezi Janem Turkem s jedné, a Václavem Bezdružickým z Kolovrath s strany druhé. Kdež on Turek pohnal téhož Václava, chtě ho viniti, že podle vajpovědi krále JMti toho šacunku, kterýž někdy na něm na Košátkách vyšacoval, jemu zase dáti a výpovědi královské dosti učiniti nechce ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Tu jest on Václav pohnaný stál, ale Turek puovod třikrát volán jsa nestál. Protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že to jemu Václavovi jeho cti, že ho tiem šacunkem on Turek dotekl, škodné nenie; a poněvadž on Turek jsa puovod po takové při nestál, že on Václav k němu o to muož sáhnúti vedle práva a pokut na to položených. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem [28. dubna 1501.].

Leta MDII° v sobotu den svatého Vincencia [22. ledna] na žádost Václava Bezdružicského z Kolovrath obeslán jest Jan Turek k roku Svátosti najprv příští [8. dubna] podle rozkázánie pánuov JMtí k vajpovědi této.

Léta MDII° v úterý před svatým Tiburcím [9. srpna]. V té při, kdež pohnal Jan Turek pana Václava Bezdružického z Kolovrat, chtě jej viniti z šacunku, kterýž na něm na Košátkách vyšacoval, menovitě pás stříbrný a osm prstenuov zlatých, tak jakož puohon šíře ukazuje, a k tomu puohonu pohnav i nestál jest. Kdež on pan Václav žádal jest v tom za opatřenie podle práva, že ten puohon znamenitě se cti a dobré pověsti dotýče. Tu JMt pán; pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: aby on Turek, poněvadž pohnav jeho z šacunku, ješto se tu jeho cti páně Václavovy vysoce dotýkalo, nestál jest, aby jemu ten nářek, kterýž naň tiem puohonem učinil, napravil podle práva nářku cti, a z té příčiny JMt páni jej Turka v svú kázeň berú podle pokuty obecní.

R. III. l. 128. a.

1032.

Mezi měšťanem Staroměstským Janem Hlavsou a radou města Berouna o nezachování řádu. 1501, 28. dubna.

Jan Hlavsa, měštěnín Starého města Pražského, pohnal purgmistra a konšeluov města Berouna, těch konšeluov, kteříž sú jej a Katheřinu manželku Matěje střelce z Berouna soudili. Vinil je z nezachování řádu a práva, neopatřivše dostatečně jeho při témž soudu a vyřiekání ortele, kterýžto ortel mezi týmiž stranami o summu XXti kop grošuov bez VIII grošuov českých, padesáte zlatých uherských a o sedm

zlatých rýnských na svém právě učinili jsú. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července 1500].

V té při, kdež Jan Hlavsa z Prahy pohnal purgmistra a konšeluov Berounských těch, kteří sú jej s střelcovú manželkú soudili ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. I poněvadž on Hlavsa puovod nemenoval jich konšeluov pohnaných zejména, z té příčiny pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 128. b.

1033.

Mezi radou města Jaroměře a Jindřichem Švikem z Lukonos o hanlivé řeči. 1501, 28. dubna.

Purgmistr a radda města Jaromíře pohnali Jindřicha Švika z Lukonos. Vinili jej z některých řečí hanlivých, kteréž o nich mluvil. Vložen puohon za hejtmanstvie pana z Rozmberka.

V té při mezi purgmistrem a konšely města Jaromíře s jedné, a Jindřichem Švikem z Lukonos s strany druhé. Kdež jej vinili Jaromířští z některých řečí hanlivých, kteréž on Švik o nich mluvil etc., tak jakož puohon svědčí; tu na miestě téhož Švika Václav, syn jeho Švikuov, s mocným listem ohlásil se jest. Ale oni puovodové žádali sú v tom opatřeni býti, že se jich cti dotýče a že by k tomu sám státi měl. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, kterýž zní v těch slovích „z hanlivého o nich mluvení“, a slova nejsú menovaná, jaké jest hanění: i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 228. a.

1034.

Mezi Petrem Mladějovským a radou města Vodňan o postavení spoluměšťana pro nevydání svěřené truhlice. 1501, 28. dubna.

Petr Mladějovský z Mladějovic pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby svého spoluměštěnína Hayfle postavili před najvyšším hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z svěřenie truhlice etc. (Puohon napřed.)

V té při mezi Petrem Mladějovským z Mladějovic vladykú s jedné, a Hayflem měštěnínem z Vodňan, s strany druhé. Kdež on Petr puovod vinil jej Hayfle z svěření truhlice s klenoty, ješto toho za sto kop grošuov českých jest etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Hayfl, odpíraje pravil, že o tu truhlici i o klenoty, kteréž sú v ní aneb cožkoli, slyšán jest právem Vodňanským, a na tom právě

že sú rozsudek a ortel oboje strana přijala, a majíce vyhrazené právo vyšší čas jmenovitý ve dvú nedělí, mohúce se k němu odsaditi. I neodsadili sú; a tak ortel jest dokonalý a přijatý, neb jest ten čas přešel. A nad to, že jest on Hayfl slibce k Divišovi Malovcovi zavázaný Katheřině z Tažovic a že z toho pohnán jest od téhož Diviše. A on Hayfl že se nic nekořistí tou truhlicí, jedno, aby z svého slibu vyveden byl. Proti tomu on Petr Mladějovský pravil, že ta truhlice i s těmi klenoty i s tiem se vším jemu jest odkázána od též Kateřiny, a že on po tom orteli chtěl jest mu uručiti v těch XVIti kopách, pro kteréž jest slibce týž Hayfl jej z toho vyvaditi, přišla-li by jakákoli škoda, a toho jest požiti nemohl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí a ortel Vodňanských, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž on Petr Mladějovský soudil se jest před Vodňanskými a před jich právem, a ortel přijal, a moha doložiti i neodsadil k vyššiemu právu, z té příčiny on Hayfl přes ten ortel vypověděný viece Petrovi Mladějovskému povinovat nenie. Než kdež se jest podal dobrovolně, že mu do té truhlice nic nenie a že se jí nekořistí, a že jest z ní pohnán od Diviše Malovce pro svuoj slib, tehdy chce-li on Petr Mladějovský lepší právo k té truhlici mieti a k těm klenotóm, aneb což jest v ní, aby stál k tomu puohonu, kdež jest Hayfl od Diviše Malovce pohnán, a jej Hayfle v tom soudu zastúpil a jemu aby uručil, chce-li Petr Mladějovský, aby mu Hayfl tu truhlici s těmi klenoty, i což jest v ní, vydal. A když mu uručí a jej v tom soudu zastoupí, jestliže by on Hayfl pro to kterú škodu vzal, aby jemu Petr Mladějovský aneb rukojmie zaň jemu Hayflovi tu škodu zaplatili. A když Hayfel bude mieti rukojmie, tehdy jemu Petrovi Mladějovskému aby tu truhlici s klenoty vrátil. Stalo se ve středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 228. b. Srov. nález č. 1016 str. 524.

1035.

Mezi Zbyňkem Běšínem z Běšin spolu s manželkou jeho Johankou z Rožmitálu a Janem ze Švamberka o položení svěřených listů. 1501, 28. dubna.

Zbyněk Běšín z Běšin a Johanka z Rožmitálu, manželka jeho, pohnali Jana z Švamberka na Strakoniciech, mistra převorstvie Českého etc., z svěření listuov zápisných a jednoho svědčiecieho na dva a puol tisíce kop grošuov míšenských, i z jiných ze všech listuov jemu od nich k uschování daných, aby ty listy všecky položil před najvyšším panem hofmistrem království Českého JMtí a raddami krále, a sám také on Jan z Švamberka aby stál a jim Zbyňkovi a Johance nadepsaným, z čehož jej v tom, což se toho svěřenie a schovánie těch listuov dotýče, [viniti budú], aby práv byl. Vložen puohon léta MD v pátek po svatém Vavřinci [14. srpna].

Vedle té pře, kdež Zbyněk Běšín vladyka a paní Johanka z Rožmitálu, manželka jeho, pohnali pana Jana z Švamberka na Strakoniciech z svěření listuov etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše ten list mocný, kterýž ona paní Johanka témuž manželi svému spolupuovodovi dala, v kterémžto listu moc jemu na svém miestě k soudu dává; ale poněvadž mu v témž listu dostatečně moci na zisk i na ztrátu nedává, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem, apoštoly božími.

R. III. l. 249. a.

1036.

Mezi Zikmundem Baršem z Kamenice a Zbyňkem z Kolovrat o nezdržení smlouvy. 1501, 28. dubna.

Zygmund Bareš z Kamenice pohnal Zbyňka z Kolovrat a na Kornhauze. Vinil ho z nezdrženie smlouvy Janem Mašťovským z Kolovrat mezi nimi učiněné, což se nějaké Johanky děvečky dotýče, že jest z té smlouvy vystoupil a jí dosti neučinil v ničemž, ješto on Zigmund tudy újmu na svém statku vzal, kterúž XL kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD v středu po svatém Bartholoměji [26. srpna].

V té při mezi Zigmundem Baršem s jedné, a panem Zbyňkem Kornhauzským z Kolovrat s strany druhé. Kdež týž Zigmund vinil jej Zbyňka z nezdrženie smlouvy a z druhé věci v témž puohonu ze XLti kop grošuo českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí; tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistř královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Zigmund Bareš ze dvojí věci pohnal jedním puohonem, že páni JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 249. a.

1037.

Mezi Václavem Kopanským a Zikmundem Holcem o nezdržení smlouvy. 1501, 28. dubna.

Václav Kopanský z Vraního pohnal Zigmunda Holce z Květnice, měštěnína Starého města Pražského, z nezdržení smlouvy Zigmundem z Chmelic, purkrabí hradu Pražského, mezi nimi učiněné a registry purkrabskými zapsané. Vložen puohon v středu den svaté Alžběty [19. listopadu 1500].

V té při mezi Václavem Kopanským z Vraního s jedné, a Zigmundem Holcem z Květnice s strany druhé. Kdež on Kopanský vinil jej Zigmunda Holce z nezdrženie smlouvy, jakož ta smlouva plněji svědčí, tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vlady-

kami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Kopanský nepoložil jest v tom puohonu, v čem a v kterém kusu on Zigmund Holec jemu té smlouvy nezdržal, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 273. a.

1038.

Mezi Václavem Zárubou a Annou Loučencovou o nářek cti. 1501, 28. dubna.

Václav Záruba z Hustiřan pohnal Annu Loučencovu z Hustiřan. Vinil ji z nářku cti. Vložen puohon v sobotu před svatým Klimentem léta MD° [21. listopadu].

V té při mezi Václavem Zárubú z Hustiřan s jedné, a Annú z Hustiřan s strany druhé. Kdež týž Václav Záruba pohnal jest ji též Annu z nářku cti, i stál jest Václav Záruba jakožto puovod po své cti a cti své dosti učinil, ale táž Anna pohnaná nestála jest. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, viděvše jeho Václava Zárubu, an po své cti stojí, a ona Anna pohnaná nestála, takto JMt vypověděli: že ten nárok jemu Václavovi k žádné škodě jeho cti býti nemá. A poněvadž jest ona Anna nestála jsúc pohnaná, tehdy on Václav Záruba muož se k ní mieti vedle práva a zřiezenie zemského. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 273. b.

1039.

Mezi Václavem Satanéřem a Felixem Oplem z Fictum o základ. 1501, 28. dubna.

Václav Satanéř z Drahovic a z Hauenšteinu pohnal Felixa Fictum z Nového Šumburku. Vinil ho, že jest neslíbil za Andresa z Rájuov, člověka svého, podle rozkázánie pánuov JMtí z plného soudu komorního, než poslal lidi své po téhož člověka, a on Satanéř vydal mu ho podle téhož rozkázání panského. Ale on Felix nechce mu základu za toho člověka svého dáti XXIII a puol kopy grošuov míšenských. Vložen puohon v pátek den svatého Řehoře léta MD prvnieho [12. března].

V té při mezi Václavem Satanéřem s jedné, a Felixem Oplem z Fictum s strany druhé. Kdež on Satanéř vinil jej Felixa, že neslíbil za Andresa z Rájuov, člověka svého, podle rozkázání pánuov JMtí etc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázal pánuov JMtí nález; tu JMst pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami takto o tom vypověděli: Poněvadž jest nález prve učiněný, což se těch lidí dotýče jeho Oplových, jestliže by on nadepsaný Oppl nedoložil, aby on Satanéř

k jeho Felixovým lidem o ten základ hleděl. I poněvadž jest on Felix nedoložil k vyššiemu orteli, že on Sataněř již spravedlivě k jeho lidem Opplovým muož o ten základ hleděti, jakž první nález ukazuje. A pro vyručení toho člověka páně Opplova tento se puohon zdvihá z té příčiny, poněvadž v prvním nálezu svědčí, že on Sataněř jeho Opplovy lidi má z rukojemstvie propustiti, když ten ortel konec vezme. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 273. b. Srov. nález č. 1022 na str. 527.

1040.

Mezi Kunradem z Neidperku spolu s Janem Maléříkem a bratřími z Gutšteina o rûznici s Hanušem Girgem. 1501, 29. dubna.

Kunrad z Neydperku a Jan Maléřík z Hozlau pohnali Henrycha a Jetřicha bratří z Gutšteina. Viniti je chtie, že tu ruoznici, kteráž mezi týmiž puovody a mezi Hanušem Girgem o vzatek vznikla, mocně na se vzavše, tomu konce učiniti nechtie a nedbají a tudy je puovody oba připravili, že jsú na svém statku újmu vzali, kterúž sto kop grošuov českých pokládají. Vložen puohon v pondělí před svatým Řehořem léta MDI° [8. března].

V té při mezi Kunradem z Naydperku a Janem Maléříkem puovody s jedné, a mezi panem Henrychem a panem Jetřichem bratřími z Gutšteina pohnanými s strany druhé. Kdež oni puovodové viní je pohnané, že tu ruoznici, kteráž mezi týmiž puovody a mezi Hanušem Girgem o vzatek vznikla, mocně na se vzavše, tomu konce učiniti nechtí a nedbají ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jetřich stoje nic neodpíral, ale znal se k tomu, že sú to mocně na se i s bratrem vzali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezníti ráčili: Poněvadž on pan Jetřich to na se mocně vzal s panem Henrychem, a pan Henrych nestojí, aby tomu oni nadepsaní smlouvce jim stranám toho rok k stání ve dvú nedělí menovali, a vyslyšiece je podle na se mocného vzetí, o to jim konec učinili. Pakli by tomu dosti neučinili, aby puovodóm vedle puohonu tu pokutu dali. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem apoštoly božími.

R. III. l. 45. a.

1041.

Mezi Malovcem z Chýnova a Vodňanským měšťanem Haiflem o nevydání truhlice s klenoty. 1501, 29. dubna.

Diviš Malovec z Chajnova pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby svého spoluměštěnína Hayfle postavili před najvyšším hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej, že jest slíbil jemu rukú dáním z rozkázánie ne-

božky paní Katheřiny Předborové z Tažova, aby truhlici vydal s klenoty jemu Divišovi, v kteréžto truhlici za puol druhého sta kop grošuov českých býti pokládá. Vložen puohon v sobotu po svatém Řehoři [13. března].

V té při mezi Divišem Malovcem z Chajnova s jedné, a Hayflem měštěnínem města Vodňan s strany druhé. Kdež jest vinil on Diviš jej Hayfle, že jest mu řekl vydati truhlici s klenoty, pokládaje těch klenotuov v té truhlici za CL kop grošuov českých ꝛc, tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázal svědomí. Proti tomu Petr z Mladějovic poručník téhož Hayfle a na miestě jeho odpieraje pravil, že toho neprovodí, by jemu Katheřina z Tažovic to kázala učiniti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i pruovody, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Diviš Malovec to dostatečně provedl, že jest mu on Hayfel slíbil tu truhlici s klenoty těmi vydati z rozkázání též Katheřiny, kterýchžto klenotuov položil jest za CL kop grošuov českých, aby jemu Divišovi Malovcovi tomu rčenie dosti učinil a tu truhlici vrátil s týmiž klenoty konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li kto k té truhlici a k těm klenotóm spravedlnost mieti, právo mu se nezavierá. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 64. b. Srv. nálezy č. 1016 a 1034.

1042.

Mezi Jiříkem Pardubským z Miletínka a knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka o list a rukojemství. 1501, 29. dubna.

Jiřík Pardubský z Miletínka pohnal kněze Baltazara Mrzáka z Miletínka. Vinil ho z toho, že napomíná rukojmí jeho listem splněným a dávno zaplaceným Mikuláše z Mezlešic, kterýž jest byl rukojmí za něho v listu hlavním podle jiných dobrých lidí k nebožtíkovi Matějovi Bezchlebovi z Koldína a k Lídě manželce jeho, kterýžto list svědčil na sto zlatých a na pět zlatých uherských a dávno splněn a zaplacen. Vložen puohon v úterý před svatú Kateřinú. [24. listopadu 1500.]

V té při mezi Jiříkem Pardubským z Miletínka s jedné, a knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka s strany druhé. Kdež týž Jiřík Pardubský vinil téhož kněze Baltazara z nevrácení listu zaplaceného, kterýž svědčil Matějovi Bezchlebovi a manželce jeho na sto zlatých a na pět zlatých uherských, a že jeho ještě jednoho rukojmie napomíná ꝛc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on kněz Baltazar pohnaný odpíraje pravil, že odpoviedati povinovat nenie, že se tu listu dotýče, a že puohon ten k soudu komornímu nepřísluší. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž se listu a rukojemstvie dotýče, z té příčiny

JMt ten puohon zdvihají a oni aby sebe hleděli tiem právem, kdež se o listy soudí. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 88. a.

1043.

Mezi Janem ze Šumburka a Kunátem Vlkem z Kvítkova o neslušném účinku proti řádu na právě městečka Března. 1501, 29. dubna.

Jan Šumburg pohnal Kunátha Vlka z Kvítkova. Vinil ho z účinku neslušného proti řádu a právu, kterýž jest učinil na právě městečka v Březně někdy Janovi Šrámkovi. Vložen puohon v úterý před svatú Kateřinú. [24. listopadu 1500.]

V té při mezi Janem z Šumburka s jedné, a Kunátem Vlkem z Kvietkova s strany druhé. Kdež týž Jan Šumburk vinil jest téhož Kunáta z skutku neslušného ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Kunáth žádal za opatření vedle práva, pravě, že nemenuje v tom puohonu on Jan Šumburgk, v čem jest ten skutek neslušný učinil. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Jan Šumburk pohnal jest téhož Kunátha Vlka z skutku neslušného a nemenoval ho, v čem jest jej učinil, i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 128. b.

1044.

Mezi Janem z Dubče a radou Starého města Pražského o nezdržení smlouvy. 1501, 29. dubna.

Jan z Dubče a na Próhoniciech pohnal purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského. Vinil je z nezdrženie a dosti neučiněnie smlouvě dobrými lidmi mezi nimi s obú stran učiněné v tom, kdež sú oni Pražané podle znění té smlouvy měli na prostřední své jezero za Měcholupy vodu púštěti s hořejšieho svého rybníka nového o dvú hrázech, a to dvěma trúboma, když by ten rybník spúštěti měli, ale toho neučinivše i pustili vodu jednou trúbou z toku skrze ten rybník vo dvú hrázech na to jezero prostřední proti též smlúvě, ješto tudy a nezdržením takové smlouvy on Jan újmu na svém statku vzal, kterúž L[te] kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon v sobotu den svaté Dorothy [6. února].

V té při mezi Janem z Dubče na Próhoniciech s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí Starého města Pražského s strany druhé. Kdež týž Jan Dubecký vinil jest je purgmistra a konšely i všicku obec Starého města Pražského z nezdrženie smlouvy a škodu, kterúž sobě pokládá L[te] kop grošuov českých ɔc., tak jakož puohon svědčí. Proti tomu Jan, kancléř Starého města Pražského, maje od týchž purgmistra a konšeluov ɔc. mocný list, na jich miestě odpíraje pravil, že mu se

nezdá, by odpoviedati měl, a to z té příčiny, že jest pohnal on Jan z Dubče ze dvojí věci jedním puohonem, z nezdržení smlouvy a ze škod. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon i odpor, ten puohon z té příčiny zdvihli sú, že jest pohnal jedním puohonem ze dvojí věci: z nezdrženie smlouvy i ze škod. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 129. a.

1045.

Mezi Mikulášem Stolenským z Kopist a Jiříkem Ulicským z Plešnic o postavení krčmáře pro zlý učinek. 1501, 29. dubna.

Mikuláš Stolenský z Kopist pohnal Jiříka Ulicského z Plešnic, aby krčmáře svého Charváta z Vidhostic postavil před pány v soudu komorním. Vinil ho z toho, že ho pomáhal bíti a jej tudy připravil, že na zdraví svém újmu vzal, kterú CC kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon v středu po svatém Ambroži léta MDI° [4. dubna].

V té při mezi Mikulášem Stolenským z Kopist s jedné, a Jiříkem Ulicským z Plešnic s strany druhé. Kdež týž Stolenský pohnal jeho Jiříka Ulicského, aby krčmáře svého Charváta ze vsi své Vidhostic postavil přede pány v soudu komorním, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jiřík odpíraje pravil, že ho nemá, a že jest u něho po tom účinku, což se jest jemu Stolenskému stalo, nebyl, a že jest ho puohonem, dokudž jest u něho byl, nezastihl, a to on Jiřík Ulicský svědomím dostatečně provedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Jiřík Ulicský to dostatečně provedl, že týž krčmář Charvát u něho po tom účinku, což se Stolenskému stalo, nebyl a puohonem také u téhož Jiříka zastižen nenie, i z té příčiny on Jiřík Ulicský toho krčmáře Charváta postaviti povinen nenie. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 184. b.

1046.

Mezi Pavlem z Snětu a Jetřichem z Kolovrat o postavení lidí jeho před soud pro pobrání svrchků. 1501, 29. dubna.

Pavel z Snětu a Lucia, manželka jeho z Švamberka, pohnali Jetřicha z Kolovrat na Buštěhradě, aby lidi své Matěje a Vaňka z Královiček, rychtáře Sirotka, Zykše, Václava Kalinu, Šimka, Toška z Stehlíkova a rychtáře z Podbuštěhradí postavil před nejvyšším panem hofmistrem a raddami krále JMti. Vinili je, že sú jim jich svrchky a nábytky na tvrzi Královičkách i jinde pobrali svévolností, práva

k tomu nemajíce, kterýchžto svrchkuov a nábytkuov bylo za LXV kop grošuov a za puol druhého groše vše českých. Vložen puohon v úterý před svatým Ambrožem [4. dubna] léta MDI.

V té při, kdež Pavel z Snětu a Lucia z Švamberka, manželka jeho, pohnali Jetřicha z Kolovrat a na Buštěhradě, tu kdež oni Pavel z Snětu s manželkú svú pohnali téhož Jetřicha, aby postavil lidi své Matěje a Vaňka z Královic, rychtáře Sirotka, Zykše etc, tak jakož puohon šíře svědčí, vinili je, že by jemu statek pobrali, svrchky a nábytky, tak jakož puohon ukazuje. A na to jest ukázal jednoho svědka, kterýž mu to z nájmu vezl. Proti tomu oni lidé páně Jetřichovi odpírajíce pravili jsú, že sú toho neučinili. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž on Sněcský i s manželkú svú pravil jest, že sú mu to pobrali a že by za to zpraviti chtěl, a jednoho svědka při sobě má, a oni zase nadepsaného pána lidé proti řeči Sněcského, kdež jest řekl, že chce za to zpraviti, nic sú neodepřeli, i z té příčiny on Sněcský aby to zpravil na zajtří svatého Martina najprv příštího vedle svědka svého, že sú oni nadepsaní lidé to pobrali. A poněvadž oni také tomu neodepřeli a ničímž neodvedli, aby to také zpravili, že mu sú toho nepobrali. A kteráž by strana nechtěla zpraviti, ta při svú ztratí. Pakli by obojí zpravili, tehdy ten puohon mezi nimi minouti má. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filippem a Jakubem.

Léta božieho MD prvnieho v sobotu den svatého Brikcí [13. listopadu] Pavel z Snětu puovod učinil jest zprávu podle nálezu tohoto těmito slovy: Na tom přísahám, jímž já viním Matěje, Vaňka z Královiček, rychtáře Sirotka, Zykše, Václava Kalinu, Šimka, Toška z Stehlíkova a rychtáře z Podbuštěhradí, že sú mi pobrali na tvrzi Královičkách i jinde svrchky a nábytky za LXV kop grošuov českých a za puol druhého groše českého. Tak mi Buoh pomáhaj i všichni světí.

R. III. l. 229. a.

1047.

Mezi Wolfem z Oujezdce a Jetřichem z Gutšteina o dosti neučinění smlouvě. 1501, 29. dubna.

Wolf z Oujezdce pohnal Jetřicha z Gutšteina a na Chýšech. Vinil ho z dosti neučiněnie smlouvě v tom, kdež on Wolf dal za sirotky někdy Sezemy Prostiborského penieze své tisíce kop, XX[ti] kop a XX grošuov míšenských, a on Jetřich měl jemu Wolfovi na vydání té summy list a jistotu učiniti s těmi sirotky téhož Prostiborského, jakož cedule vyřezané mezi nimi učiněné ukazují, ale toho on pan Jetřich neučinil. Vložen puohon v pondělí před svatým Řehořem [8. března].

V té při mezi Wolfem z Oujezdce vladykú s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina s strany druhé. Kdež on Wolf vinil pana Jetřicha jmenovaného z dosti neuči-

nění smlouvy v tom, kdež on Wolf dal za sirotky někdy Sezemy Prostiborského penieze své tisíce kop XX kop a XX grošuov míšenských etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal jest smlouvu dostatečnú, kteréžto smlouvě on pan Jetřich neodpíral, pravě, že jí dosti učiniti chce. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a nalezli: aby on pan Jetřich z Gutšteina jemu Wolfovi z Újezdce na tu summu jistotu dostatečnú učinil, kterúž jest za též sirotky dal, a to ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 274. a.

1048.

Mezi Vilémem Zubem z Landšteina spolu s Vilémem Vrbíkem z Tismic a poručníky sirotkův Jana z Tedražic o rukojemstvie za věno. 1501, 29. dubna.

Vylém Zub z Landšteina a Vylém Vrbík z Tismic pohnali Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře královstvie Českého, a Petra Markolta, měštěnína z Sušice, spoluporučníkuov sirotkuov a dětí někdy Jana z Tedražic. Vinili je z summy z puoltřetího sta kop grošuov českých z svých dieluov, což na ně přísluší a přijde, za rukojemstvie daných, tu kdež sú byli slíbili za věno za jmenovaného Jana z Tedražic vedle jiných pánuov a dobrých lidí, a již se umluvili se paní Annú, téhož Jana manželkú, a své diely dali. Zapsán puohon léta MDI° v pondělí po zvěstování panně Mariji [29. března].

V té při mezi panem Vylémem Zubem z Landšteina a Vylémem Vrbíkem z Tismic puovody s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova etc. a Petrem Markoltem z Sušice pohnanými s strany druhé. Kdež týž Vylém Zub a Vylém Vrbík vinili je pohnané, že by oni byli poručníci a držitelé statku někdy Jana Mutrplosa z Tedražic, a oni že sú byli za téhož Jana manželce jeho Anně za věno rukojmie vedle jiných dobrých lidí za puol třetieho sta kop grošuov českých, a že jich tovařiši, kteříž sú s nimi rukojmie byli, jsúc právem připraveni, o tom v kaple při přísaze se k rukojemstvie seznali, a podle toho jim nalezeno, aby oni podle seznání svého jí Anně věno své diely dali. A oni puovodové že sú se potom také s ní smluvili a nadepsané Anně své diely dali. Proti tomu oni poručníci pohnaných odpírajíce pravili, že sú oni to svévolně ztratili, ku právu nestojíce, a že jim nejsú oni toho povinni zase navrátiti. A na to ukázali nález rozsudku od soudu zemského, kterýž jest se stal mezi Jiříkem z Kopydlna s jedné, a Jermíkem z Lomu s strany druhé, kdež ten nález zjevně ukazuje, že jest Kopydlanský nestáním ztratil, a jeho tovaryš, který s ním byl v rukojemstvie, stoje před právem, tomu se rukojemstvie obránil. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Če-

ského, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i pruovody, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni, kteří sú se panem Vylémem Zubem spolu za to věno rukojmie byli, to sú vedle svého seznánie dáti musili, a potom nahoře psaného Václava Hyndráka a Petra Markolta poháněli sú, a oni ty rukojmie vyvaditi musili, kteříž sú se panem Zubem byli v tom rukojemstvie, a by pak pan Vylém Zub i s Vylémem Vrbíkem stáli, když jim přísaha byla položena, že by byli nic nevyhráli, poněvadž sú jich spolutovařiši křivi zuostali o túž při. A kterýž nález oni pohnaní ukázali sú, že jest Kopydlanský nestáním ztratil a sám dáti musil, a zevně v témž nálezu stojí, že tovaryš, kterýž jest byl spolu s Kopydlanským, ku právu stoje, tu jest se tomu rukojemstvie obránil, a by byl Kopydlanský s ním stál, byl by se s ním spolu obránil, že jest to věc jiná nežli tato. A poněvadž sú se jich tovařiši a spolurukojmie neobránili, a oni nadepsaní poručníci je vyvaditi musili, a když jest jedna pře a jedno rukojemstvie, že sú nadepsaní poručníci jeho pana Vyléma Zuba i Vyléma Vrbíka povinni vyvaditi tiem sirotčím statkem, a aby vyvadili od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, poněvadž statek sirotčí drží. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filippem a Jakubem, apoštoly božími.

R. III. l. 274. b.

1049.

Mezi Anežkou Pflugovou z Švamberka a Henrichem z Gutšteina o postavení Kunky z Tautenberka pro nářek cti. 1501, 30. dubna.

Anežka Pflugova z Švamberka pohnala Henricha z Gutšteina na Tachově, aby Kunkou z Tautenberka, manželkou Vyléma Šenka, dobře se ujistě, postavil před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti ɔc. Viniti ji chce z nářku cti. Vložen puohon v středu po svatém Ambroži [7. dubna] létha MDI°.

V té při mezi paní Anežkú Pflugovú z Švamberka puovodem s jedné, a paní Kunkú z Tautenberka pohnanú s strany druhé. Kdež táž paní Anežka pohnala pana Henricha z Gutšteina, aby on touž paní Kunkou dobře se ujistě, před pány JMtí v soudu komorním ji postavil, že ji ona paní Anežka viniti chce z nářku cti ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Tu táž paní Anežka stála jest po své cti; ale on pan Henrych z Gutšteina jsa pohnán, aby paní Kunku z Tautenberka postavil, nestál jest sám, aniž též paní Kunky postavil. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypoviedají: Poněvadž týž pan Henrych z Gutšteina jsa pohnán do soudu komornieho, aby nadepsanou paní Kunkou dobře se ujistě, ji postavil, i nepostavil jest ji aniž jest sám stál, že v tom paní Anežce Pflugové z Švamberka puovodovi na její cti k žádné škodě ani újmě býti nemá, než že páni JMt ráčí jí paní Anežce list ku panu Henrychovi z Gutšteina dáti, aby on tuž

paní Kunku na den svatého Martina najprv budúcieho před pány a vladykami v soudu komorním na hradě Pražském postavil, a tu, což vedle práva bude, v tom paní Anežka Pflugova opatřena bude. Stalo se před svatým Filipem a Jakubem.

Létha MD prvnieho v pátek u vigilijí svatého Filipa a Jakuba [30. dubna] apoštoluov božiech dán jest list ku panu Henrychovi z Gutšteina ɔc podle nálezu tohoto nadepsaného, aby on pán Henrych stál před pány JMtí v soudu komorním na den svatého Martina najprv příštieho a ji paní Kunku z Tautenberka aby postavil na týž čas svatého Martina [11. listopadu].

R. III. l. 2. b.

1050.

Mezi Havlem Hronem z Mokronos a Kateřinou Kalinovou o nevydání statku. 1501, 5. října.

Havel Hron z Mokronos pohnal Kateřiny Kalinové manželky doktora Víta, měštěnína Starého města Pražského. Vinil jej [sic] z nevydání statku jemu od nebožtíka Havla Kaliny odkázaného a daného, to jest klenotuov, šacství a peněz hotových, toho všeho za pět seth kop grošuov míšenských. Vložen puohon v pondělí před svatým Václavem [21. září].

Léta MD v pátek den svatého Brikcí [13. listopadu] Katheřina pohnaná poroučí při svú Vítovi doktoru manželu svému na zisk i na ztrátu. Léta MD v pondělí po svatém Brikcí [16. listopadu] dáno stranám hojemství až do Svátosti najprv příští [1501, 23. dubna].

Léta MD prvnieho v úterý po svatém Františku [5. října] Havel Hron puovod seznal se jest, že Katheřinu Kalinovú pohnanú z tohoto puohonu propustil jest a tiemto zapsáním dokonce propouští, slibuje sám za se, za své dědice i budúcí, že se k tomu puohonu zase navracovati nemá ani moci bude, ani jí Katheřiny ani jejiech budúcích nařékati nižádným právem ani skutkem časy budúcí a věčné, což se těch klenotuov, šacství a peněz hotových v tomto puohonu menovaných dotýče. Pakli by nařiekal, znovu poháněl aneb pod jakýmkolivěk zpuosobem napomínal, buďto on Havel sám aneb ktožkolivěk jiný jménem a právem jeho, že to moci žádné mieti nemá. Protož tento puohon vymazán jest.

R. III. l. 112. a.

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta 1501°.

1051.

Mezi Alexandrem Chmelíkem z Střimelic a Václavem Vlčkem z Čejnova o zaplacení služby. 1501, 11. listopadu.

Alexander Chmelík z Střmelic pohnal Václava Vlčka z Čeynova, chtě ho viniti z služby i ze škod, kterýchž, byv hajtmanem jeho u ciesaře JMti, obmeškává

jemu plátce býti, a při tom z čehož jeho dále viniti bude. Vložen puohon za hejtmanstvie pana Petra z Rozmberka létha MCCCCXCIX.

V té při mezi Alexandrem Chmelíkem z Střmelic s jedné, a Václavem Vlčkem z Čeynova pohnaným s strany druhé. Jakož týž Alexander puovod viní jej Vlčka z služby i ze škod, kterýchž, byv hejtmanem jeho u ciesaře JMti, obmeškává jemu plátce býti ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí; JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihají z té příčiny, že maje on Alexander v puohonu položiti po bratřiech svých a summu menovitě jmenovati, z čeho viniti chce, i nepoložil. Stalo se ve čtvrtek den svatého Martina.

R. III. l. 3. a.

1052.

Mezi Dorotou Šumburkovou z Landšteina a Jiříkem Kopidlanským z Kopidlna o nátisk činěný lidem Březenským konšely z Kopidlna. 1501, 11. listopadu.

Dorotha Šumburkova z Landšteina pohnala Jiříka Kopidlanského z Kopidlna, aby lidi své z Kopidlna zejména tyto: Jana Pikousa, Petra rychtáře, Jana Klimše, Jana Bíle, Matěje Šerého, Pavla Cigána, Pavla řezníka, Duchka Beneše, Šimona Štětinu, Martina Smetanu, Jílka, Beneše kováře, druhého Beneše kováře, Petra Charváta a Prokopa Drahoráza postavil před pány JMtí v soudu komorním ɔc., kteréžto lidi již menované nadepsaná Dorotha vinila z pychu a z útisku, kterýž sú lidem jejím Březenským, jsúce tehdáž konšelé, učinili a činí, je do ukrutné a těžké vazby vsadivše, k tomu je připravujíce těžkú vazbú, aby ortel jich podstoupili, k vyššiemu orteli je připustiti nechtiece, s těmi lidmi svú vuoli majíce, jak se jim zdálo. Vložen puohon léta MD za pana Jence a pana podkomořieho.

V té při mezi Dorothú Šumburkovú z Landšteina a lidmi jejími z Března s jedné, a mezi konšely městečka Kopidlna, menovitě Janem Pikousem, Petrem rychtářem a jinými s strany druhé. Kdež táž Dorotha vinila je z pychu a nátisku, kterýž sú lidem jejím Březenským, jsúce tehdáž konšelé, učinili ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Petr Charvát z Kopidlna, poručník pohnaných, na miestě týchž pohnaných odpieraje pravil, že tiem pychem jí Dorothě Šumburkové ani lidem jejím nic vinni nejsú, než že oni vedle svého práva, jsúce za právo od Jana Kapříka z Lesonic žádáni k obstavení jich Březenských, práva sú přáli, a právu folkujíce vedle naučenie konšeluov Jičínských právu sú dosti učinili, než že sú o tu při mezi týmž Kapříkem a o tu sukni i o tesák jim Březenským ani jemu Kapříkovi práva neřkli, a to proto, že oni Březenští k jich právu uručiti sú nechtěli, než nesčekavše ortele jich Kopidlanských ani ku právu uručivše, k vyššiemu sú se odvolávali. A na to sú tíž lidé Kopidlanští svědomí ukázali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfen-

šteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, ráčivše se pana Šumburka dotázati, uručili-li sú lidé manželky jeho z Března k tomu právu Kopidlanskému, jsúce staveni. Pověděl, že sú chtěli k vyššiemu právu uručiti. Takto sú JMt nalezli: Poněvadž oni Březenští ku právu Kopidlanskému neuručili sú podle toho stavení, než toliko k vyššiemu právu se volali, ortele a práva Kopidlanských prve nedočekavše, právě-li je Kapřík sstavil čili neprávě, i z té příčiny oni Kopidlanští pohnaní jim paní Dorotiným lidem Březenským tiem pychem vinni nejsú. Dali památné. Stalo se létha MDI° ve čtvrtek den svatého Martina.

Létha MDI° v pátek po svaté Katheřině [26. listopadu] dána jest lidem Březenským pohnaným v puohonu a nálezu menovaným relací ke dskám; škod padesáte kop grošuov českých menovali, z nichž Jana z Šumburka manžela svrchu menované Dorothy z Landšteina jakožto držitele statku též Dorothy viniti chtie před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. l. 65. a.

1053.

Mezi Anežkou Pflugovou z Švamberka a Henrichem z Gutšteina o postavení Kunky z Tautenberka před nejvyšším hofmistrem. 1501, 12. listopadu.

Anežka Pflugova z Švamberka pohnala Henrycha z Gutšteina na Tachově, aby Kunkou z Tautenberka, manželkou vt supra.

Vedle té pře. Kdež paní Anežka Pflugová z Švamberka pohnala jest k Svátosti minulé [23. dubna] pana Henrycha z Gutšteina, aby paní Kunkou Šenkovou z Tautenberka dobře se ujistě, ji postavil před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti, že ji viniti chce z nářku cti. Tu na rok Svátosti i také nynie ona paní Anežka Pflugová po své cti stála jest a právo ustála jednú i po druhé, ale ona paní Kunka nestála. A protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že paní Anežce Pflugové z Švamberka nadepsané ten nářek ke škodě ani k újmě na její cti a dobré pověsti nenie a na věčné časy býti nemá. Stalo se v pátek po svatém Martině, jinak den svatých pěti bratruov.

R. III. l. 3. b. Srov. nález č. 1049 str. 545.

1054.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy na Lichtenburce a bratřími z Skalky o propuštění člověka z podanství. 1501, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy na Lichtmburce pohnal Jana, Albrechta a Jiříka, bratří z Skalky. Vinil je, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází. Vložen puohon za hejtmanstvie pana Petra z Rozmberka léta MCCCCXCIX.

V té při mezi Mikulášem mladším z Lípy Trčkú a na Lichtmburce s jedné, a mezi Janem, Albrechtem a Jiříkem, bratřími z Skalky s strany druhé. Kdež týž Trčka vinil je bratří pohnané, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to Jan Janovský, téhož Trčky poručník, některá svědomí ukázal. Proti tomu oni bratři pohnaní odpírajíce pravili, že ten Jakub byl jich člověk dědičný, a že sú to mohli učiniti dobře a jej propustiti, poněvadž jest na jich gruntiech seděl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto vypověděli: Poněvadž jest toho on Mikuláš Trčka nepokázal, aby ten plat byl přijat dědicsky a na budúcí časy od téhož Jakuba s volí pánuov jeho Vostrovcuov, ani by oni sami týž plat dědicsky a budúcně přijali, i z té příčiny oni pohnaní jemu puovodovi toho platu platiti povinni nejsú. Dali památné. Stalo se v pátek po svatém Martině, jinak den svatých pět bratruov.

Létha MD prvnieho v úterý den svatého Klimenta [23. listopadu] Jan, Albrecht a Jiřík pohnaní vzali sú po panském nálezu relací ke dskám. Škod útratních a nákladních menovali XXX kop grošuov českých, z nichž vinili jej Mikuláše Trčku nadepsaného před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 185. a. Srov. nálezy č. 983 na str. 554 Archivu Českého X., a č. 1020 na str. 527 tohoto dílu.

1055.

Mezi Dorotou Šumburkovou z Landšteina a Janem Kapříkem z Lesonic o hanění práva městečka Března. 1501. 13. listopadu.

Dorotha Šumburkova z Landšteina pohnala Jana Kapříka z Lesonic a z Chyjic. Vinila jej z toho, že jest nařekl a haněl právo městečka Března lidí jejiech poddaných, pravě, že jest se mu na tom právě Březenským ani člověku jeho nic spravedlivého státi nemohlo. Vložen puohon léta MD v úterý po suchých dnech letničniech [16. června].

V té při mezi Dorothú Šumburkovú z Landšteina s jedné, a Janem Kapříkem z Lesonic s strany druhé. Kdež táž Dorota vinila jeho Jana Kapříka, že jest nařekl a haněl právo městečka Března lidí jejiech poddaných, pravě, že jest se mu na tom právě Březenském ani člověku jeho nic spravedlivého státi nemohlo ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala jest svědomie některá. Proti tomu on pohnaný odpieraje pravil, že jest on toho práva Březenského nehaněl, než toliko to mluvil, pokudž se jest člověku jeho na svobodné silnici moc stala od Řeháka mlynáře, a prve naň vedle svolení zemského nic o téhož člověka vznešeno nenie, že se jemu nezdá, by člověk jeho na tom právě státi měl. A na to ukázal jest svědomí, kteráž seznávají, že on Kapřík toho práva jest nehaněl, než o člověka svého k tomu mluvil,

ktož jest jemu tu věc učinil; toho při tom dotýkaje, že jest pohnán z toho, že by měl mluviti, že by se jemu ani člověku jeho na tom právě nic spravedlivého státi nemohlo, a toho že sú ničímž neprovedli, by ta slova on Kapřík mluvil; a praví, že by ten puohon byl na zmatek, žádaje v tom vedle práva za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše v puohon i v svědomí a zvláště vážíce to, že on Kapřík jest pohnán z toho, že by právo Březenské nařiekal, ješto vedle puohonu, kdyby naň to bylo uvedeno, byl by i opravou i pokutou vedle nálezu zemského puovodovi povinen, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž ona Dorotha v puohonu svém ta slova jest postavila, že by on Kapřík o tom právě Březenském mluvil, že se mu na tom právě Březenském ani jeho člověku nic spravedlivého státi nemohlo, a to, by to on Kapřík mluvil, ničímž jest neprovedla, i z té příčiny ona Dorotha ten puohon jest na zmatek učinila, protož JMt pán se pány a vladykami, krále JMti raddami, ji v svú kázeň berú. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

R. III. l. 66. a. Srov. nález č. 1052 str. 547.

1056.

Mezi Dorotou z Bříšťan a Jiříkem Voděradským z Hrušova o nedostiučinění smlouvě o Mlékovice. 1501, 13. listopadu.

Dorotha z Bříšťan pohnala Jiříka Voděradského z Hrušova. Vinila jej z dosti neučinění smlouvy, kterúž Heřman Slepoticský z Sulic a Jindřich Amcha z Borovnice mezi týmž Jiříkem a někdy Václavem z Zásmuk, mužem též Doroty, i tudiež mezi tonž Dorothú, což se Mlékovic dotýče, učinili jsú, podle kteréžto smlouvy on Voděradský zuostává též Dorotě CXCIII kopy a XXVIII grošuov míšenských [dlužen] a těch jí plniti nedbá. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Vítě [22. června].

V té při mezi Dorothú z Bříšťan s jedné, a Jiříkem Voděradským z Hrušova s strany druhé. Kdež táž Dorotha vinila téhož Voděradského z dosti neučinění smlouvy, což se Mlékovic dotýče, podle kteréžto smlouvy on Voděradský zuostává též Dorotě CXCIII kopy a XXVIII grošuov míšenských ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to táž Dorotha ukázala jest svědomí smlouvčích. Proti tomu Jiřík pohnaný odpieraje pravil, že ten puohon učinila jest na zmatek, a to z té příčiny, že se puohon jejie s svědomím nesrovnává; viece pravě, že by to chtěl rád viděti, aby to ona Dorota okázala, že jest ona ty penieze společně měla s mužem svým, poněvadž zápisové dskami učinění od nebožtíka Kladivy každému zvláště jeho diel sú okázali, a což jest jejieho dielu přišlo, zaplatil sem jí, než toliko CL kop míšenských u mne jest zuostalo dielu manžela jejieho, a ty, komuž spravedlivě přileží, že by je on dáti chtěl, a že bratr jejieho nebožtíka manžela k nim se připoviedá, chce k nim spra-

vedlnost mieti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Dorotha Heřmanem z Sulic jakožto smlouvcí to jest provedla, že on Jiřík Voděradský manželu jejiemu Václavovi z Zásmuk a jí Dorothě jim oběma zejména byl je zuostal tři sta kop grošuov míšenských, a CL kop grošuov míšenských jí Dorotě na tu summu vydal a sám se seznal, že ještě CL kop grošuov míšenských u něho zuostalo, i ty aby jí Dorotě dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a to z té příčiny, poněvadž Václavovi z Zásmuk a Dorotě z Hustiřan jim oběma ten dluh byl zuostal. A bude-li ji Dorothu z těch puol druhého sta kop grošuov míšenských kto chtieti viniti, v tom se žádnému právo nezavierá. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

R. III. l. 66. b.

1057.

Mezi Fridrichem z Donína a Janem Chvalenickým z Hodousic o pokutu pro shon. 1501, 13. listopadu.

Frydrych z Donína a z Wildšteina pohnal Jana Chvalenického z Hodousic. Vinil ho pro shon a pro ten shon z padesáti kop grošuov českých podle svolenie zemského. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Frydrichem z Donína s jedné, a Janem Chvalenickým z Hodousic s strany druhé. Kdež týž Frydrych vinil téhož Chvalenicského pro shon a pro ten shon z Lti kop grošuov českých ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal jest krále JMti dání, kdež JKMt jemu panu Donínskému tu pokutu podle svolení zemského na něm na Chvalenicském dává. Proti tomu on Chvalenicský pohnaný odpíraje pravil, že se k tomu zná, že jest sháněl, ale že jest to učinil před utvrzením práv, a že tehdáž toho vuobec užívali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž pan Donínský neprovodí, po stvrzenie těchto práv by on Chvalenicský shonil, z té příčiny jemu panu Donínskému tou pokutou v puohonu menovanú týž Chvalenicský povinovat nenie, poněvadž prve toho užívali vuobec. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Léta MDI° ve čtvrtek po početí panny Marie [9. prosince] Jan Chvalenicský vzal jest relací ke dskám. Škod menoval X kop grošuov českých, z nichž jeho Donínského viniti chce před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 84. b.

1058.

Mezi proboštem kláštera Zderazského Jiříkem Hallerem a Janem Chmelickým z Vlčí Hory o hanění. 1501, 13. listopadu.

Kněz Jiřík Haller, probošt kláštera Zderazského na Novém městě Pražském, v duchovních právích doktor, pohnal Jana Chmelicského z Vlčie Hory. Vinil ho

z toho, že jest o něm a k němu hanlivě mluvil, tak pravě, že on kněz probošt nenie toho Zderazského kláštera pravý probošt, a ten list a majestát, kterýž od krále JMti na to Zderazské proboššství má, že jest je na JKMti vyklamal; a vylhal a na to že týž Chmelicský na téhož kněze probošta ruku vztáhl a jej bíti chtěl. Vložen puohon léta MD v středu před svatým Sixtem [1. dubna].

V té při mezi knězem Jiříkem Hallarem proboštem Zderazským s jedné, a Janem Chmelicským z Vlčí Hory s strany druhé. Kdež týž probošt vinil jej Chmelicského, že jest o něm a k němu hanlivě mluvil ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž probošt ukázal svědomí. Proti tomu on Chmelicský pohnaný odpíraje pravil, že se to svědomí nesrovnává. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se to svědomí nesrovnává, a také s toho svědomí se shledává, že on probošt jemu Chmelicskému odpíral a odhanieval, z těch příčin JMt páni nalezli, aby ten puohon mezi nimi minul, a oboje při jich cti zuostavují, a to že jich cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

R. III. l. 88. b.

1059.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o pych. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova a z Březkovic. Viní ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, kterýžto pych jemu učinil v tom, že jest s lidmi svými do jeho vsi Libkovic zbrojně přijel. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Radslavem z Šebířova s strany druhé. Kdež týž Předbor vinil jeho Radslava z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí, kterýžto pych, pravě, že by mu byl učinil v tom, že jest s lidmi svými do jeho vsi Libkovic zbrojně přijel. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Radslav pohnaný odpíraje pravil, že jest jemu Předborovi žádného pychu neudělal, než že pro tu příčinu opatruje se, aby se mu v tom škoda a hanba nestala, slyše o tom, že lidé v té vsi zbrojně sú se byli sebrali a jeho člověku vrata zakopali, a před ním se založivše, ze dvoru tomu jeho člověku Rousovi nedali, a on Radslav že jest žádnému nic nepřekazil ani pychu kterého učinil. A na to jest ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše aováživše žaloby, odporuov, s obú stran pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Ačkolivěk on Předbor to provedl, že on Radslav s lidmi svými zbrojně do Libkovic přijel, ale toho jest neprovedl, by on Radslav jemu který pych udělal, i z té příčiny on Radslav pohnaný jemu Předborovi tiem pychem nic vinen nenie. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Po kterémžto panském nálezu léta MD prvnieho v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] nadepsaný Radslav z Šebířova pohnaný vzal ke dskám zemským relací. Škod útratních a nákladních XX kop grošuov českých menoval, z nich jeho Předbora před úředníky Pražskými vinil podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 219. b.

1060.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o postavení před soud podaného pro ohrožování života. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova, aby člověka svého Rousa z Libkovic a Martina pacholka jeho postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej Rousa z toho, že jest s napatú kuší chodil na pole, hledaje Blažka, člověka jeho z Libkovic, a Martina z toho vinil, že jest odpověděl témuž jeho člověku Blažkovi, pro kterúžto jich obú svévolnost týž Blažek, jsa pro ně v nebezpečenství, tudy hyne na svém statku a hospodářstvie, kdež toho za X kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při, kdež Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova, aby člověka svého Rousa postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, že téhož Rousa vinil z toho, že jest chodil s napatú kuší na pole, hledaje Blažka člověka jeho ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Radslav na miestě toho Rousa člověka svého odpíraje pravil, ačkoli jest chodil s kuší, ale že nechodil na toho Blažka, než po své potřebě, a také poněvadž toho on Předbor svým svědomím neprovozuje, menovitě by na jeho člověka s tou kuší chodil, že jest ten puohon on Předbor na zmatek učinil, žádaje pánuov JMtí v tom za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina a na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše pilně v puohon i v svědomí Předborovo, takto o tom nalezli: Poněvadž jest Předbor v svém puohonu menovitě položil, že jest ten Rous s napatú kuší na Blažka člověka jeho chodil hledaje ho, a toho on Předbor svědomím nepokázal, i z té příčiny ten puohon na zmatek jest učinil, protož JMt páni pro takový zmatek jej Předbora v svú kázeň berú. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Po kterémžto nálezu panském on Rous škod útratních a nákladních pět kop grošuov českých menuje, z nichž jeho Předbora před úředníky Pražskými menšími vinil podle nálezu obecnieho, a na to ke dskám vzal relací v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] létha MDI°.

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Radslavem z Šebířova s strany druhé. Kdež on puovod pohnal jest téhož Radslava, aby postavil

Martina, Rousova pacholka, před pány v soudu komorním. Vinil ho, že jest odpověděl jeho Ondřejovu pacholku Blažkovi ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Radslav odpíraje pravil, že jest jeho toho pacholka Martina puohonem nezastihl, z té příčiny neměl jest co postaviti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, povážívše žaloby i odporu, takto o tom nalezli: Poněvadž on Ondřej Předbor tiem puohonem téhož Martina, pacholka jeho Rousova, u něho jest nezastihl, z té příčiny on Radslav jemu Předborovi nic v tom vinen nenie. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Tu léta MDI° v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] Radslav z Šebířova vzal jest ke dskám relací po tomto nálezu. Škod útratních a nákladních pět kop grošuov českých menoval, z nichž jeho Předbora vinil před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 220. a. Srov. předcházející nález č. 1059.

1061.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o postavení podaného pro provinění. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava Beřkovského z Šebířova, aby člověka svého Anthoše Rousa z Libkovic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z toho, že mu Václava Němcova, člověka jeho z Libkovic, zbil a ranil. Vložen puohon létha MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Anthošem Rousem, člověkem Radslavovým z Šebířova s strany druhé. Kdež týž Ondřej Předbor vinil jest téhož Rousa, že jest Václava Němcova, člověka jeho z Libkovic, bil a ranil ɔc, tak jakož puohon svědčí. A na to ukázal jest svědomie. Proti tomu on Radslav odpíraje pravil, že týž Rous člověk jeho s tím Václavem smlouvu mezi sebú sú učinili, a že jemu Ondřejovi Předborovi nic vinen nenie. Proti tomu on Ondřej Předbor zase pověděl jest, ačkolivěk ten člověk jeho s týmž Rousem jest se smluvil, ale s ním se jest nesmlúval. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: poněvadž on Ondřej Předbor to jest provedl, že on Rous člověka jeho Václava bil a ranil, z té příčiny JMt v svú kázeň téhož Rousa berú. Ale poněvadž Václav, jeho Předboruov člověk, s ním s Rousem smluvil se jest, toho páni při tom nechávají; než by se byl on Václav s Rousem nesmlúval, páni JMt byli by ho opatřili. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Tu léta MDI° v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] Radslav z Šebířova, vzav ke dskám relací, škod útratních a nákladních X kop grošuov českých menoval, z nich jeho Předbora vinil před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 220. b. Srov. předcházející nálezy č. 1059 a 1060.

1062.

Mezi Pavlem ze Snětu a lidmi p. Jetřicha z Kolovrat o pobrání statku. 1501, 13. listopadu.

V té při mezi Pavlem z Snětu s jedné, a mezi Matějem [a] Vaňkem z Královiček, rychtářem Sirotkem, Zykšem, Václavem Kalinú, Šimkem, Toškem z Stehlíkova a rychtářem z Podbuštěhradí, lidmi páně Jetřichovými z Kolovrat, s strany druhé. Kdež týž Sněcský přísahou to zpravil, že již menovaní lidé statek jeho pobrali sú mu podle puohonu a nálezu prvnieho na tvrzi Královičkách, tak jakož puohon a nález šíře to ukazují. Proti tomu pan Jetřich, pán těch lidí již pověděných, pravil jest, že jest to všecko na Královičkách, což jest týž Sněcský tam nechal, a že to pobráno nenie, ale staveno jedním člověkem. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Sněcský za to jest zpravil a poněvadž pan Jetřich, nadepsaných lidí pán, k tomu se seznal, že to pobrání na Královičkách jest; z té příčiny aby nadepsaní lidé jemu Sněcskému tu summu v puohonu a nálezu menovanú, to jest LXV kop grošuov českých a puol druhého groše českého, dali ve dvú neděli od dnešnieho dne pořád zběhlých aneb jemu to pobrané, což na Královičkách jest, vrátili, jestliže on Sněcský přijíti chce. A ti lidé proto k přísaze nemají připuštěni býti, poněvadž o tom vědí, kde to jest, z čehož pohnáni byli, a měli za to přisieci, že o tom nevědí. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

R. III. 230. a. Srv. nález č. 1046 na str. 542.

1063.

Mezi Vítem z Rozhovic a Matějem Tatkem o nezdržení smlouvy. 1501, 13. listopadu.

Vít z Rozhovic a z Pakomiřic pohnal Matěje Tatka, měštěnína Nového města Pražského. Vinil ho z nezdržení smlouvy, Zdeňkem z Waldeka a něktérými dobrými vladycskými lidmi mezi nimi učiněné, že mu té smlouvy nedrží v ničemž. Vložen puohon léta MDI° v úterý před svatým Jakubem [20. července].

V té při mezi Vítem z Rozhovic s jedné, a Matějem Tatkem, měštěnínem Nového města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Vít pohnal jeho Tatka, vině jej z nezdrženie smlouvy a že mu se ta smlouva nedrží v ničemž etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom

vypověděli: Poněvadž on Vít puovod ničímž svého puohonu neprovodí, z té příčiny JMt páni dávají pohnanému proti témuž Vítovi za právo. Stalo se v sobotu den svatého Brykcí.

Léta MD prvnieho v úterý den svatého Klimenta [23. listop.]. Matěj Tatek vzal relací ke dskám, škod menoval XXX kop grošuov českých, z nichž jeho Víta vinil.

R. III. l. 275. a.

1064.

Mezi Antošem Rousem z Libkovic a Ondřejem Předborem z Radejšína o postavení lidí z Libkovic pro pych. 1501, 15. listopadu.

Anthoš Raus z Libkovic pohnal Ondřeje Předbora z Radejšína a na Šemberce, aby rychtáře i všecky lidi své z Libkovic, kteréž tudiež má, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Viniti je chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že sú mu vrata u jeho dvoru svobodného tu v Libkoviciech i u humen jeho z úmysla zakopali, tak že jest s dobytkem ani s koňmi svými pro to zakopání ven nemohl. Vložen puohon léta MD v úterý před svatým Sixtem [4. srpna].

Vedle té pře, kdež Anthoš Raus pohání Ondřeje Předbora z Radejšína, aby všecky lidi své z Libkovic, kteréž tudiež má, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého ɔc, že je viniti chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Předbor pověděl a prosil pánuov JMtí za opatření, má-li on Raus sám poháněti, jsa člověk nesvobodný. Zase proti tomu na miestě Rausově Radslav z Šebířova pověděl, že ten Raus má ve deskách, a na to pokázal registřík z desk. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: poněvadž on Raus registřík toliko z desk pokázal a ne vajpis, z té příčiny JMt ten puohon zdvihají. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

Tu v relací Předbor škod a nákladuov menoval X kop grošuov českých.

R. III. l. 4. a.

1065.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic a Janem Litoborským z Chlumu o vydání summy vedle smluv svatebních. 1501, 15. listopadu.

Beneš Sendračský z Sendražic, zprávce purkrabstvie kraje Hradecského, pohnal Jana Lithoborského z Chlumu.

V té při mezi Benešem Sendračským z Sendražic, zprávcí purkrabství kraje Hradecského, s jedné, a Janem Lithoborským z Chlumu s strany druhé. Kdež on Beneš viní jej Lithoborského, chtě aby mu ujistil vedle smluv svatebních, což se-

manželky jeho Jana Lithoborského dotýče ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Lithoborský odpieraje pravil, že jemu Sendračskému tiem povinen nenie, než jest na to uručil, aby paní Elšku, manželku svú, před soudem komorním postavil na to, aby on Beneš Sendračský od ní dostatečně i budúcí jeho opatřen byl vedle zdánie pana hofmistra královstvie Českého a pánuov z téhož soudu. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, nahlédše pilně v první smlouvu, kteráž jest mezi týmž Benešem a jím Lithoborským učiněna, takto o tom nalezli: Poněvadž on Lithoborský přes tu smlouvu puol štvrta sta kop grošuov českých k sobě přijal, a paní Elšce, manželce své, jich jest neujistil vedle též smlouvy, z té příčiny chce-li je Lithoborský ty penieze u sebe mieti, aby je ujistil paní Elšce podle zněnie též smlouvy od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, neb paní Elška jich ujistiti nemuož. Pakli by toho neučinil a těch peněz neujistil aneb ujistiti nechtěl k ruce páně Sendračského a k ruce Jana Otmara, tehdy hned po vyjití těch dvú nedělí již menovaných od toho času neb druhých potom dvú nedělí pořád zběhlých aby on Lithoborský jemu Benešovi Sendračskému těch puol čtvrta sta kop grošuov českých v jeho moc položil. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 21. b. Srv. nález č. 1028 na str. 531.

1066.

Mezi Dorotou z Bříšťan a Martinem ve Milkovicích o dluh za dvůr v Milkovicích.
1501, 15. listopadu.

Dorotha z Bříšťan pohnala Martina sedícieho v Milkoviciech. Vinila ho z padesáti kop grošuov míšenských za ten dvuor v Milkovicích jí nedodaných. Vložen puohon v pondělí po svatém Jakubě [26. července] léta MD.

V té při mezi Dorothú z Bříšťan s jedné, a Martinem sedíciem v Milkoviciech s strany druhé. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře až do Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] odkládají z příčiny té, že JMt v tom času s králem JMtí mluviti chtie a ráčí, poněvadž JMt k tomu trhu jemu Martinovi povolení a relátora ke dskám dáti a poslati ráčil, aby mu ve dsky kladeno bylo, aby to ještě JMKská učiniti a povoliti k tomu ve dsky kladení ráčil, aby on Martin svuoj statek ve dskách měl a ona Dorotha své penieze od něho. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 65. b.

1067.

Mezi Janem Zumrem z Herstošic a Ambrožem Mulfarem z Minic o vybrání polovice úroků za roboty z městečka Řevnice a ze vsi Radotína. 1501, 15. listopadu.

Jan Zumr z Herštošic pohnal Ambrože Mulfara z Minic, královské kanceláři písaře. Vinil ho z vybrání úrokuov za roboty, za slepice XXXVI kop a XII grošuov míšenských z městečka Řevnice a ze vsi Radotína, z kterýchžto peněz měl jemu Zumrovi polovici dáti vedle smlouvy Ambrožem postřihačem a Janem Kolmanem, měšťany Menšího města Pražského, mezi nimi učiněné, ale toho jest on Ambrož neučinil. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Lukáši [19. října].

V té při mezi Janem Zumrem z Herštošic s jedné, a Ambrožem Mulfarem z Minic s strany druhé. Kdež týž Zumr vinil téhož Ambrože z vybrání úrokuov za roboty, za slepice XXXVI kop a XII grošuov míšenských, a že jemu z toho polovice nedal podle smlouvy ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž Zumr některé svědomí a smlúvu okázal. Proti tomu on Ambrož pohnaný odpíraje pravil, že jest toho všeho sám nebral, než co jest přes tu polovici vzal, že by jemu Zumrovi to navrátiti chtěl, když by se s ním sčetl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomie, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Ambrož k té smlouvě se zná, pravě, že by jemu Zumrovi chtěl dáti, kdyby se s ním sčetl, a on Zumr naň provedl, že jest přijal těch úrokuov dvě a XXXti kop VI a XL grošuov míšenských, a Ambrož tomu neodpíral: i z té příčiny aby on Ambrož jemu Zumrovi polovici té summy dal z těch XXX kop grošuov míšenských a dvú kop a XLVI grošuov, a kdež jest LXXXIV slepice vzal a vajec IV kopy a XXIV, též aby jemu Zumrovi polovici dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 129. b.

1068.

Mezi Janem Zumrem z Herstošic a Ambrožem Mulfarem z Minic o dluh. 1501, 15. listopadu.

Jan Zummr z Herštošic pohnal Ambrože Mulfara z Minic. Vinil ho z XXti kop grošuov českých dluhu puojčeného. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Lukáši [19. října].

V té při mezi Janem Zumrem z Herštošic s jedné, a Ambrožem Mulfarem z Minic s strany druhé. Kdež puovod jeho Ambrože ze XXti kop grošuov českých vinil, kterýchž jest mu puojčil, jakož puohon dále ukazuje. A na to jest ukázal svědomí, že jest on pohnaný Ambrož těch XXti kop grošuov českých k sobě přijal na takový zpuosob, že jemu Zumrovi měl puol městečka Řevnice a vsi řečené Radotín postúpiti, a on Zumr těch XXti kop grošuov českých za to postoupení mě-

stečka Řevnice a za ves Radotín za koláč jemu Ambrožovi těch XXti kop grošuov českých měl nechati. Proti tomu on Ambrož pohnaný pravil, že jemu Zumrovi chtěl městečka i vsi postúpiti, a že by tudy těch XXti kop grošuov českých u něho mělo zuostati, ale toho jest týž Ambrož ničímž neprovedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Ambrož toho jest ničímž neprovedl, by jemu Zumrovi polovici Řevnice a vsi Radotína postoupil aneb postúpiti chtěl, z té příčiny jemu puovodovi těch XXti kop grošuov českých aby on Ambrož dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 180. a. Srovnej předcházející nález č. 1067.

1069.

Mezi Janem Hrabaní z Vlkanova a Václavem Jankovským z Tamberka o nepostavení soukupa za koně. 1501, 15. listopadu.

Jan Hrabanie z Vlkánova, Starého města Pražského měštěnín, pohnal pana Václava Jankovského z Tamberka z nepostavení soukupa v tom, kdež jest jemu Hrabaňovi kuoň za XXti kop grošuov českých ukraden a jemu Jankovskému koupením se dostal, a on Jankovský dále Hynkovi Svatopolskému jej prodal, tu potom týž Jankovský před purgmistrem a radou Starého města Pražského řekl té věci soukupa postaviti, ale toho až dosavad neučinil. Vložen puohon.

V té při mezi Janem Hrabaní z Vlkánova s jedné, a Václavem Jankovským z Tamberka s strany druhé. Kdež on Hrabanie jeho Jankovského vinil z nepostavení soukupa ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal některá svědomí i listy posélací, a najprvní list tento, kdež Radka posílá k Zygmundovi Holcovi do Starého města Pražského do jeho domu, v kterémžto listu datum den v středu po neděli Letare [28. března] a léto LXXXXVIII°, a druhý list, kdež zase Zigmund Holec odpisuje, že by se Radek neznal, by soukup byl, tomu listu datum jest Veliký pátek [13. dubna] léta ɔc. XCVIII°, a třetí list, kdež on Václav Jankovský píše témuž Zigmundovi spolu s Bohmicským, a jest v něm datum v středu po Veliké noci [18. dubna] léta XCVIII°, žádaje toho, aby jemu prodlenie dali do pondělka po Svátosti najprv příští [30. dubna], že tu sám chce státi i s tiem soukupem. Proti tomu on poručník Jankovského odpíraje pravil, že ten puohon jest na zmatek, že jest o to smlouva učiněna, a na to ukázal touž smlouvu, a také že jest tomu Jankovský dosti učinil, že jest soukupa do Zigmundova Holcova domu poslal podle též smlouvy. A na to ukázal svědka, kterýž s Radkem chodil. Také táhl se na ten list, kterýž Václav Jankovský Zigmundovi Holcovi píše, v kterémžto listu datum jest, jakož se nahoře píše. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, naj-

vyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, smlouvu i svědomí i listy, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Jankovský, poslav Radka do Zigmundova Holcova domu, a on Radek tu jest pravil, že on soukup nenie, a na to psali on Zigmund Holec a Jan Bohmicský list, jakož se svrchu píše, a on Václav Jankovský najposlednější list na to píše, aby jemu shovění dali do pondělka najprv příštieho po Svátosti, a že chce sám s soukupem státi, a v tom listu jest datum den v středu po Velice noci [18. dubna] léta XCVIII, i tudy on Jankovský z smlouvy vyšel jest a nad to listem přiřekl sám s soukupem státi, z té příčiny pán JMt se pány JMtí této pře až do Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] odložili sú, aby on Jankovský na ten den stál a toho soukupa aby postavil, poněvadž najposléz listem to jest připsal a tomu připsání dosti se jest nestalo. Stalo se léta MD prvnieho, v pondělí po svatém Brikcí.

R. III. l. 130. b.

(Další část této sbírky viz v XII. dílu Archivu Českého.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle jedenáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *František Dvorský*. Na stranách 1—120. (Tato část obsahuje listy z let 1530—1532.)

A. XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil *Antonín Rezek.* Na stranách 121—240. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z let 1507—1519.)

A. XXIX. Listy paní Perchty Lichtenšteinské z Rožemberka. Vydává *August Sedláček.* Na str. 241—281. (Kusy, které v tomto seznamu zaznamenány jsou písmem drobnějším, tištěny jsou v tomto svazku jen u výtahu regestovém.)

B. Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

B. XII. Jednání sněmovní a veřejná v markrabství Moravském od počátku 15. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského r. 1527. Vydává Dr. *František Kameníček.* Na str. 282 až 405. (Tato část obsahuje listiny z let 1515—1527.)

C. Listiny soukromé.

C. XVII. Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1388—1529. Vydává *František Tischer.* Na str. 406—505. (Tato část sbírky obsahuje listiny z let 1509—1529 a dodavky z let 1407—1506.)

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na stranách 506—560. (Zápisy z let 1500—1501.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

B.

C i Ch.

Č.

D.

E.

F.

I.

J.

K.

L.

M.

R i Ř.

S.

Š.

T.

U i Ú.

V i W.

Z.

Rejstřík věcný.

Opravy.

Na straně 271 v pořadí čísel místo 64 čti *66*.
Na straně 305 řádek 4. shora místo č. 35 čti *č. 36*.
Na straně 305 řádek 5. shora místo 1845 čti *1545*.
Na straně 406 v regestu místo 200 kop čti *300 kop*.

